

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

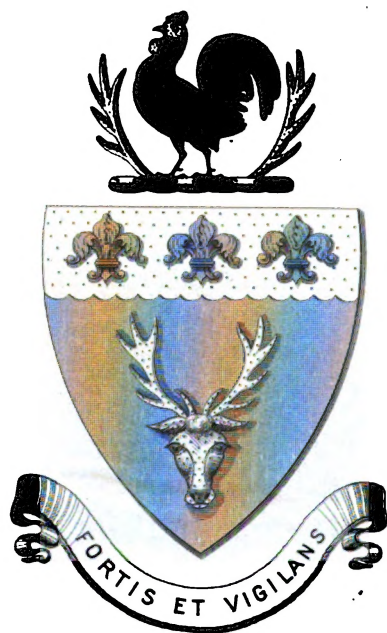
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

HERODOTI

HALICARNASSEI

HISTORiarum LIBRI IX.

ἩΡΟΔΟΤΟΥ

ἈΛΙΚΑΡΝΗΣΣΗΣ

ἹΣΤΟΡΙΩΝ ΛΟΓΟΙ Θ.

HERODOTI

HALICARNASSEI

HISTORIARUM LIBRI IX.

CODICEM SANCROFTI MANUSCRIPTUM

DENUO CONTULIT

RELIQUAM LECTIONIS VARIETATEM

COMMODIUS DIGESSIT

ANNOTATIONES VARIORUM

ADJECIT

THOMAS GAISFORD, A. M.

GR. LING. PROF. REG.

TOM. III.

OXONII,

EXCUDERANT S. ET J. COLLINGWOOD,

IMPENSIS JOSEPHI PARKER ;

G. ET W. B. WHITTAKER, ET C. ET J. RIVINGTON, LONDINI ;

ET J. DEIGHTON ET FILIORUM, CANTABRIGIÆ.

MDCCCXXIV.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM PRIMUM.

ἩΡΟΔΟΤΟΥ Ἀλικαρνησσοῦς] Aristotelis ætate Ἡροδότου
Θουρίου ἢ ἱστορίας ἀπόδεξις legebatur, Rhetor. III. 9. neque
deinceps defuerunt, qui, inducto Ἀλικαρνασσοῦς titulo, Θου-
ρίου maluerunt apud Plutarchum de Exil. p. 604. et de Ma-
lign. Herodoti p. 868. Addiderat se Herodotus colonis,
qui Thurios in magnam Græciam abierant: qua in urbe
cum hoc opus absolverit, Θούριον nominare se potuit, sicuti
haud pauci adpellarunt, Strabone teste XIV. p. 970=656.
In his Imp. Julianus, cujus λογοποιὸν Θούριον, *Oratorem
Thurium* cum imprudenter Bourdelotius explicuisset, pœ-
nas doctis viris dedit ad Lucian. Quom. Scrib. Histor. c. 29.
Scripti libri, quorum quidem notitia est, *Halicarnasseum*
summa consensione vocant, ancipites tamen in vocabuli scri-
ptione. Ἀλικαρνησσοῦς, Ἀλικαρνησός, Ἀλικαρνησσοῦς, Ἀλικαρ-
νασσοῦς, Ἀλικαρνησοῦς reperiuntur lib. I. 144. II. 178. III. 4.
VII. 99. Par etiam discordia alibi. Vid. Wasse in Thu-
cyd. lib. VIII. 42.^a Equidem Ἀλικαρνησὸν et Ἀλικαρνησῆα,
uti in MSS. S. et V. sæpenumero, præferrem, nisi ipsimet
Halicarnassenses obsisterent, geminatam sibilantem litteram
in numis ostentantes. At quid ἱστορίας ἀπόδεξις, et quo ver-
tendum modo? D. Heinsius ad Hesiodi Interpr. p. 108.
nihil esse aliud censuit ac ἱστορίην sive *historiam*, cui ego
sententiæ non accego. Kusterus in Bibl. Vet. et Recente
Jo. Clerici p. 386. tom. V. Gronovianum curæ demonstra-

• Adde Schaferum Meletem. p. 1.

tio acerbissime taxavit, rejectisque Vallæ et Stephani opinionibus, rerum curiose observatarum specimen hoc est, vertit. Est sane ἱστορίη rerum inquisitio. Ἱστορίῃσι φάμενοι αἰδέναι παρ' αὐτοῦ Μενέλαιω, *adfirmantes inquirendo sese ex Menelao intellexisse* lib. II. 118. et 119. τούτων δὲ τὰ μὲν ἱστορίῃσι φρασάν ἐπίστασθαι. Est ἀπόδειξις ἔργων operum, quæ absoluta fuerunt, *specimen* lib. II. 101. et 148. Ἀπόδειξις itaque ἱστορίης *inquisitionis rerum*, ab Herodoto institutæ, *specimen* erit atque argumentum. Cura, nisi accuratam in quærendo vir clarissimus, quod opinor, intellexerit, ἱστορίης vim non æquiparat, nec digna tamen acerbior exprobratione erat, neque erit fortasse *historicæ inquisitionis specimen*, quod malui. Plutarchi ἱστορικὸν ἀποδεικτικὸν t. II. p. 243. paullo diversius abit. WESSELING. Ἱστορίᾳ, sive Ionico idiomate ἱστορίῃ, non modo *inquisitio rerum* est, ut ait vir doctissimus; verum etiam (per metonymiam antecedentis pro consequ.) intelligitur *notitia vel doctrina, contemplando, percunctando, inquirendo comparata*; II. 29. VII. 96. qua notione id vocab. h. l. accipiendum, sicut in titulis librorum Aristotelis et Theophrasti, qui Ζάων ἱστορίᾳ et Φυτῶν ἱστορίᾳ inscribuntur: quo pertinet quod etiam geometria a Pythagora (teste Jamblichus in ejus Vita p. 74.) ἱστορίᾳ vocata est. Tum vero ἀπόδειξις, sive (ut Iones efferunt) ἀπόδειξις, non *specimen* significat; quod Græce ἐπίδειξις, δειγµα aut ἐπίδειγµα sonat: quo modo Archestratus apud Athen. lib. I. cap. 7. ἱστορίης ἐπίδειγµα, *doctrinæ specimen*, dixit. Quænam autem vis sit vocabuli ἀπόδειξις, ex usu verbi ἀποδείκνυσθαι vel ἀποδείξασθαι intelligitur, quo nullum in Herodoti Musis frequentius. Atqui γνώµην ἀποδείξασθαι, ut hoc utar, non significat *specimen edere suæ sententiæ*, sed *sententiam suam edere, promere, exponere*. µιγάλα ἀποδείξασθαι ἔργα, non est *specimen edere præclare factorum*, sed *præclara facta ostendere*, id est, *edere*: qua notione ipsum etiam nomen ἀπόδειξις ἔργων µιγάλων I. 207. occurrit. Similiterque in locis a Wesselingio citatis, II. 101. et 148. ἀπόδειξις ἔργων non est *specimen operum*, sed sunt ipsa opera et monumenta prodita, in publicum edita, nempe publice exstructa et oculis hominum exposita. Denique, quod hîc ait Herodotus, ἱστορίης ἀπόδειξις ᾗδε, haud

dubie hoc dicit, se hisce libris ea, quæ inquirendo cognovit, in publicum edere. Quam fere in sententiam jam olim Valla locum hunc interpretatus erat, *Herodoti Halicarnassei historię explicatio hæc est*. Et H. Stephanus in ora suę editionis Latino-græcæ: *Historia ab Herodoto Halicarnasseo edita, hæc est*. SCHWEIGH. Ἱστορίη, antiqua notione et Herodoto frequentata, vertendum *cognitio, experientia, et indagatio rerum quæ fiunt et factæ sunt*: nam postea demum invaluit pervulgata illa notio, *commemorationis rerum gestarum*. Ἀπόδειξις, Ionica forma, vulgari ἀπὸδειξις, universe quidem est *Demonstratio*, sed hæc alias, ut genus formas, complectitur notiones, *effectiōnem, absolutiōnem, publicam propositionem ostensionemque absoluti operis*: et verbum ἀποδεικνυμι eadem ratione, est *demonstro, efficio, effectum opus ostendo*. Artifex opus ostendens et proponens ut hominum judicia cognoscat, illud δεικνύει: absolutum et probatum ἀποδεικνύει: præpositio ἀπὸ tali in usu *absolutiōnem* significat. Herodotus prælegens in Olympica celebritate partem historię suę nondum vulgatæ, eam ἱδεῖς, eratque illa δεῖς, τῆς ἱστορίας: nunc totam ut absolutam edidit et vulgavit, ἀπέδειξε, fuitque hæc ἀπὸδειξις τῆς ἱστορίας. Hinc ad philosophos transiit usus, apud quos, *Demonstratio*, certæ scientiæ effectrix argumentatio, est ἀπὸδειξις. Sophistarum est ἐπιδεικνύσθαι, ἐπίδειξις, ostensio, publica dictio orationis fictæ, μελέτης, declamationis. At tamen ἐπιδεικνύω et ἀποδεικνύω, in Activo, Passivo, et Medio, dicuntur de *operibus et fortibus factis*: hæc autem fere differentia observatur, ut prius sit *edere ac prodere factum*: posterius *perficere, conficere factum*, ut mox hoc loco ἀποδεχθέντα. WYTTEBACH.

lb. αἷς μήτε τὰ γινόμενα &c.] In his adquiescunt scripti edi-
tique omnes, et longe omnibus priores, Dionysius Halic.,
Aristides, Lucianus Quom. Scrib. Histor. c. 54. Tamen
Berglerus in Act. Lipsiens. MDCCXVI. p. 379. levi ad spe-
ciem mutatione, τὰ λεγόμενα ἐξ ἀνθρώπων, quæ ab hominibus
dicuntur, ne δις ταυτὸν ἡμῖν ὁ σοφὸς Ἡρόδοτος, corrigit: esse
enim τὰ γινόμενα nihil aliud ac ἔργα, et τὰ ἔργα ac γινόμενα.
Ego vero id scriptum nollem. Sunt, fateor, ἔργα μεγάλα τε
καὶ θαυμάσια ingentia atque admiranda opera γινόμενα; vi-

cissim minime. Memini quoque γίνεσθαι ἐξ ἀνθρώπων homines perhiberi, cum mortalium numero eximuntur, nec propterea τὰ γινόμενα ἐξ ἀνθρώπων res dici, quæ ex hominibus evanuerunt. Namque Herodoti more hominum facta exprimunt, ut pulcre Tan. Faber lib. I. Epist. 8. Ἐκ τῶν Σαμίων γινόμενον, quod Samii designarant lib. III. 48., quemadmodum τὰ πηρσόμενα ἐκ Μιτυληναίων lib. I. 160. Hoc amplius, si τὰ λεγόμενα scripsisset, vulgi fabulas et rumores operis principio spectasset, quod merito inconcinnum atque absurdum D'Orvillius arbitratus est ad Chariton. lib. I. p. 9=202., Bergleri audaciam strenue retundens. Ceterum Herodotea hæc quodam modo æmulatus est Basilius Seleuc. Vit. S. Theclæ lib. I. p. 4. WESS. Conf. III. 14. VI. 13. SCHWEIG. Differt inter γινόμενα et ἔργα tantum, quantum inter genus et formam. Γίνεσθαι prima et propria vi, ac tam communi consuetudine quam usu doctorum hominum, est fieri, et opponitur τῷ εἶναι esse. Sed τοῦ γίνεσθαι, ut generis, multæ sunt formæ, quæ cernuntur in verbis ποίω facio, πράττω ago, ἔργω et ἐργάζομαι operor, πονέω laboro, τυγχάνειν accidere, συμβαίνειν contingere, et aliis pluribus. Eadem ratio apparet in locis Aristotelis Rhetor. I. 9. τὰ ἀπ' ἀρετῆς γινόμενα τοιαῦτα δὲ τὰ τε σημεῖα τῆς ἀρετῆς, καὶ τὰ ἔργα: et apud Stobæum Serm. I. p. 2; τὰ παρεπόμενα ταῖς ἀρεταῖς, καὶ τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν. Manifestius etiam apud Homerum, cujus quanta sit cum Herodoto conjunctio, quanta alterius ad alterum intelligendum materia et copia, in Præfatione monuimus. Plane similis argumento ac distributione locus est in illa Sirenum ad Ulyssem oratione Od. μ. 189. Ἴδμεν γάρ τοι πάντ' ὅσ' ἐν Τροίῃ εὐρεῖη Ἀργεῖοι Τρώες τε θεῶν ἰότητι μόγησαν, Ἴδμεν δ' ὅσσα γήνηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. Poëta a peculiaribus ad generale progreditur, primo loco ponit quæ Græci et barbari ad Trojam μόγησαν id est, eorum ἔργα: secundo loco facta hominum per terrarum orbem, τὰ γινόμενα ἐξ ἀνθρώπων: Historicus, contra, a generali ad peculiaria progreditur. Apud Homerum γήνηται vim Præteriti habet, ut Od. π. 437. Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γήνηται, Ὅς κεν Τηλεμάχῳ σφ' αἰεὶ χεῖρας ἐπολεῖ. Sit forte hoc pro γεγήνηται, antiquissima

forma Ionica Perfecti Indicativi Passivi: nam alterum γένηται Aoristi Secundi Subjunctivi frequentissimum est et omnibus commune Dialectis, cujus vis indefinita, id est ἀόριστος, omnibus tribus Temporibus significandis apta est. Veluti Præteriti indefiniti vis exstat in Il. ζ. 489. Μοῖραν δ' οὐτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. Futuri, Od. ζ. 201. Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διαρὸς βροτῆς, οὐδὲ γένηται, Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται Διότ' ἴτα φέρον. Futuri item apud alios elegantissimos quosque. Veluti in dicto Laconis apud Platonem in Phædro p. 350. G. τοῦ λέγειν οὐκ ἔστ' ἔτυμος τέχνη ἀνὸς τοῦ ἀληθείας ἡρθαι, οὔτε μήποτε ὑστέρως γένηται; ad significationem Futuri explendam non erat necesse ὑστέρως addi: certe omititur in Apophthegmatibus Laconicis quæ Plutarchi nomine feruntur p. 233. B. ubi idem dictum exstat. Omittitur in eadem formula apud eundem Platonem Rep. VI. p. 472. E. οὔτε γὰρ γίγνεται, οὔτε γέγονεν, οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἄλλοιον ἦθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον. Sed hæc plenior est forma quæ disertam trium Temporum significationem habet. Veluti in disjuncto genere exstat apud Numenium Euseb. Præp. Evang. XI. p. 525. C. τὸ ἐν οὔτε ποτ' ἦν, οὔτε ποτὲ μὴ γένηται, ἀλλ' ἐστὶν ἀεὶ ἐν χρόνῳ ἀρισμένον. Etiam in duorum significatione Temporum, Præsentis et Futuri, γένηται notat Futurum; sic Plato Leg. XII. p. 686. C. τούτου γὰρ οὐτ' ἐστίν, οὔτε ποτὲ μὴ γένηται, κρεῖττον καὶ ἄμεινον. Epistola VII. p. 718. H. οὐκ οὖν ἐμόνγε παρὶ αὐτῶν ἐστὶ σύγγραμμα, οὐδὲ μήποτε γένηται. Synesius de Providentia, p. 93. C. οὔτε ἐστίν, οὔτε μήποτε ἐν τῇ φύσει γένηται. In unius porro γένηται mentione maxime Futurum spectatur, veluti apud Platonem Leg. III. p. 592. H. οὐ γὰρ μήποτε γένηται παῖς, καὶ ἀνὴρ, καὶ γέρον, ἐκ ταύτης τῆς τροφῆς διαφέρων πρὸς ἀρετὴν. Sed hæc obiter, Homeri caussa, monemus. In hoc Herodoti loco γινόμενα habet vim Præteriti Perfecti γυννημένα, facta: γένηται Imperfecti, fiorent, non sicut ut vulgo redditur. Ita γινόμενος, ut Præteritum, distinguitur a Præsente: veluti a Platone Leg. VI. p. 615. A. οἱ τοῦ πολέμου κοινοὶ, γινόμενοί τε ἐν ταῖς ἡλικίαις καὶ γιγνόμενοι ἐκείνοτε X. p. 665. H. πάντα ἐστὶ τὰ πράγματα, γιγνόμενα.

καὶ γινόμενα, καὶ γενεσόμενα. Aristide Orat. t. I. p. 201: οὐκ ἔστι τῶν γινόμενων, ἢ γιγνομένων: quod refertur ad antecedentia εἰς τὰ καὶ γεγένηται. WYTTENB.

Ib. τὰ τε ἄλλα, καὶ δι' ἣν αἰτίην ἐπολέμησαν ἀλλήλοισι.] Ad verbum: *et reliqua, et qua de caussa inter se* (Græci et Barbari) *bella gesserunt*. Quæ verba non debere ad proxime præcedentia referri in aprico est: nam ea, *quæ causam mutuis Græcorum et Barbarorum bellis præbuerunt*, non erant profecto *magna et admiranda facinora, quæ merita non fraudari laude* voluit Herodotus. Itaque aut ad ista paullo remotiora, *ne oblivione deleantur*, referenda erunt, aut, quod mihi visum erat, ad prima illa Ἡροδότου Ἀλικ. ιστορίας ἐπέδεξις. ἦδε, ut hæc sit scriptoris sententia: *quum reliqua*, quæ de rebus inter homines gestis, ac præsertim de bellis inter Græcos et Barbaros gestis, hisce in libris traduntur, *tum quæ de caussa illorum bellorum disputantur, sunt expositio eorum quæ Herodotus inquirendo cognovit*. Quod autem verba ista in fine periodi posuit, id eo fecit, quo his ipsis verbis transitum sibi ad ipsam argumenti sui tractationem pararet: est enim perinde ac si dixisset, *et primum quidem exponam quænam fuerit dissidii inter Græcos barbarosque caussa*. Scilicet Homeri æmulator Herodotus, quemadmodum universum suum opus, quo et multas alias res memorabiles exponere, et victorias maxime Græcorum de potentissima lateque dominante Persarum gente celebrare volebat, velut unum aliquod et illustre drama, multis quidem interspersis episodiis, pertexuit: sic et in hoc Poëtam est imitatus, ut, quemadmodum ille in ipso carminis principio, iram Achillis causamque dissidii Pelidæ cum Atrida se expositurum, professus est, sic et Historicus noster in ipso operis exordio profiteatur, se, quum propositum habeat bella exponere Græcos inter et Barbaros gesta, ab eo facturum esse initium, ut dissidiorum primam causam et originem declaret. Itaque postquam statim e vetustiorum temporum memoria (cap. 1—4.) semina quædam dissidiorum inter Græcos Barbarosque, ex Persicorum Historicorum persona, repetiit; mox c. 5. suo nomine Cræsum tamquam primum injuriarum Græcis inlatarum auctorem designat.

Cæterum, quod Ptolemæus Hephæst. ait, (lib. III. p. 314. ed. Galei) totum istud exordium non ab ipso Herodoto, sed ab ejus amasiō et bonorum hærede Plesirrhoo esse adjectum, id et per se lubrico nititur fundamento, et ob arctam exordii hujus cum ipso narrationis principio connexionem neutiquam probabile est, denique ab homine profectum videri debet priscæ illius simplicitatis ignaro, qua librorum auctores in ipso principio et nomen suum et scribendi argumentum simillima ratione profiteri solitos esse novimus Hecataei exemplo, (referente Demetrio περὶ Ἑρμην. sect. 12.) tum Thucydidis, Timæi Locri, aliorumque. SCHWEIG.

I 1. οἱ λόγοι] Quod Gale τοὺς λόγους Plutarchum hic olim legisse monuit, id vero foret simile, si liber de Herodoti Malignit. semper bonæ fidei esset, quod longe secus habet. Legerit tamen; vulgatum valide adserunt Ptolemæus Hephæst. in Cod. Photii CX. p. 478. Pollux II. 122. et Thomas Magister. Οἱ Περσέων quoque λογιώτατοι et μάλιστα λογιώτατοι his in libris frequentes. Vid. Gronov. in II. 3. et adnotationes meas ad Diodori Siculi II. 4. Alia vir doctus in Miscell. Observ. vol. II. p. 152. WESS. Hesychius: Λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος.

2. ἀπὸ τῆς Ἑρυθρῆς καλομένης θαλάσσης &c.] De *Phœnicibus a Rubro mari in Palæstinam transgressis* iterum lib. VII. 89. et Dionysius Perieges. 906., Herodoti, ut sæpe, vestigia legens. WESS.—Eandem rem ex aliis auctoribus Trogus Pompeius accepisse videtur; ex quo Justinus lib. XVIII. c. 3. hæc habet: *Tyriorum gens condita a Phœnicibus fuit, qui terræ motu vexati, relicto patrio solo, Assyrium stagnum primo, mox mari proximum lītus incoluerunt.* Conf. Michaëlis Spicilegium Geographiæ Hebræorum exteræ (Gött. 1769.) pag. 168. et quæ ad Hesych. voc. Σιδόνιοι a viris doctis adnotata sunt. Herodoti in hac re fidem labefactare frustra conatus erat Bochartus, Geogr. Sacr. II. i. 43. Ἡδε ἡ θάλασσα, *mediterraneum mare*, familiaris Herodoto formula; de qua consuli possunt quæ olim ad Appianum adnotavimus III. p. 110. SCHWEIG. Cf. Larcher. ad I. 185. Markland. ad Maxim. Tyr. p. 709=II. p. 121. WYTT.

4. Ἴοῦν τῇ Ἰνάχῃ] Vide quæ dixi ad secundum Apollodori.

Vide et Parthenium cap. 1. Sed Iasi filiam fuisse veri est similis. Vide Strabonem lib. 14. et 16. GALE. Scripsisse videtur Herodotus, Ἰοῦν: sciolus adjecisse postea, τὴν Ἰνάχου. Iasi fuerit, an Inachi filia, nihil huc faciebat: regis Argivi filiam fuisse noverant Περσέων οἱ λόγιοι, (Polluci quoque memorati II. 122. πολυίστορες; Moeridi, et Thomæ:) ad Phoenicum naves venisse narrantes, præter ceteras, τοῦ βασιλέως θυγατέρα τὸ δὲ οἱ οὐνομα εἶναι (κατὰ ταῦτὸ τὸ καὶ Ἕλληνες λέγουσι) Ἰοῦν: addi non potuit ab Herodoto τὴν Ἰνάχου. Similiter ex eorumdem narratione memorat c. seq. τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Εὐρώπην, et τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Μήδειαν. Europam rapuisse dicebant Ἕλληνας τινάς: οὐ γὰρ ἔχουσι (sic scribit Herod.) τοῦνομα ἀπηγήσασθαι. VALCK.—Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου vidit hic Plutarchus de Malign. Herod. p. 856. D. et Libanius t. I. p. 207. A. WESS. Pluribus argumentis Larcherus in Chronol. Herod. cap. 10. sect. 2. probatum ivit, non fuisse Io Inachi filiam, sed Iasi, unius ex Inachi posteris. Verumtamen vulgo a Græcis, atque etiam a tragicis poëtis, Inachi filiam dictam fuisse satis notum est. cf. Apollodor. II. 1, 3. Quidquid vero sit, non satis idonea causa fuit, cur duo verba, quæ Herodotei libri et hodie omnes agnoscunt, et jam olim agnoverunt, a recentioribus editoribus ejicerentur. Miram vero hujus loci scripturam nuper Creuzerus noster (in Præpar. ad Plotin. de Pulcro, p. LXXXII.) ex Hortis Adon. excitavit; ubi memoratur, Herodianum Grammaticum τὴν Ἰναχοῦν hic scriptum legisse, tamquam a recto casu ἢ Ἰναχώ. Nempe corrupta et mutilata Grammatici verba sunt, qui monuerat legi apud Herodotum Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου, a recto casu ἢ Ἰώ; sicut apud eundem Βουτοῦν, a recto casu ἢ Βουτώ. SCHWEIG.

- 2 1. Ἕλληνες] Φοίνικες Berglerus vulgato longe præponit, nec, uti opinor, injuria. Duxit nobis de Iûs in Ægyptum accessu exponuntur sententiæ: Persæ a Phoenicibus raptam, Phœnices sponte se avehendam dedisse adseverabant: quibus uberius explanatis, ταῦτα μὲν νυν, inquit c. 5. Πέρσαι τε καὶ Φοίνικες λέγουσι. De Græcis nihil; neque necesse erat in re tota gentis regione decantatissima. Haud equidem ignoro Pausaniam a Galeo patronum receptæ lectioni

advocari, cujus si lib. II. 16. evolveris, in alia omnia ibis. Sed suum cuique judicium. WESS. Ex Pausaniæ verbis, II. 16. quid h. l. Herodotus scripserit, in neutram partem certo definiri potest. Recte vero H. Stephanus scripturam Ἐλλανες, in quam cum Valla meliores omnes codices consentiunt, in contextum recepit, altera ad oram rejecta. Dixerat modo Scriptor, in nomine cum Græcis Persas consensisse; nunc illos in reliqua narratione ab eisdem dissentire ait. In aprico res est; quo magis miror in diversa abiisse doctos viros. SCHWEIG.

3. ἀπικατο] Monuerat Reiskius, Animadv. ad Græcos Auctores tom. III. p. 81. aut servandum vulgare ἀπικοντο, aut ἀπικέατο scribendum pro ἀφηγμένοι ἦσαν. At ἀπικέατο est Ionica forma aoristi aut imperfecti, idem valens ac ἀπικοντο. I. 15. 152. 169. ἀπικατο autem est ipsum plusquamperf. cui hic proprius locus erat. cf. IV. 140. VII. 153. ibique Var. Lect. VII. 157. VIII. 46. SCHWEIG.

4. τὸν Κόλχον] Sic τὸν Λυδὸν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Πέρσην lib. I. 80. III. 7. VII. 117. *Lydorum, Arabum, Persarumque regem* adpellat Herodotus. Τὰς δίκας τῆς ἀφραγῆς hinc sumtas explicat Eustathius in Homer. p. 415, 43 = 351, 21. WESS.

3. τοὺς δὲ, προῖσχομένων] Tales ἀνακολουθίας in sermonis structura, ac præsertim in participiorum usu, non modo non repudiavit Herodotus, verum etiam amasse videtur. Similimum huic exemplum Gronovius ex III. 31. citavit, Εἰρομένου οὖν τοῦ Καμβύσεω, ὑπεκρίνοντο αὐτῷ. Cf. I. 90. IX. 51. 58. Similiter h. l. in proxime sequentibus ἐκδόντες ἀπαιτεῖντων ait, ubi ex Latini sermonis norma ἀπαιτεῖουσι, in tertio casu, dicendum erat. Quo et pertinet I. 91. ex codd. S. et V. scriptura. SCHWEIG.

4. 3. εἰ μὴ αὐταὶ ἐβουλεύατο] Plutarchus non sine quadam loli-gine hæc traducit de Malign. Herod. p. 856. Nolentibus Leuctri filiabus et Cassandræ vim oblatam ait. Quis negat? Raptas plerumque rapi gestuisse, in dubio non est. Nostra certe ætas plures vidit, quæ εἰ μὴ αὐταὶ ἐβουλεύατο, οὐκ ἂν ἠπάλλοντο. Valet in hoc genere, in fraudem licet sanctissimarum legum, Euripideum, Iph. Aul. 75. Ἐρῶν ἱρῶσαν ὄχρει' ἐξαναρπάσας. WESS.

5. *ἔθνεα βάρβαρα οικισιῦνται οἱ Πέρσαι*] Sic τούτων γὰρ ὦν τὴν ἐξεύρεσιν οὐκ οικηιοῦνται Λυδοί, *horum inventionem sibi non vindicant Lydi*, hujus libri c. 94. Persae suam esse ferebant, sibi que omnem Asiam, armorum jure a majoribus occupatam, vindicabant. τὴν Ἀσίην πᾶσαν νομιζούσι Πέρσαι ἐαυτῶν εἶναι, lib. IX. 15. Confer Abresch. Diluc. Thucyd. p. 145. WESS.

- 6 I. Σύρων] Demiror conjurasse mssos in Σύρων titulo, neque Strabonem, [XII. p. 819=788.] Dionysium, atque alios hilum discrepare. Solet hos Συρούς nuncupare. Docte Gronovius in lib. II. 104. In Schol. Apollon. Rhodii II. 948. quibus Herodoti nomen, prorsus ad sententiam necessarium, abest, omnia eadem. De amnis Syrios hos sive Cappadocas et Paphlagonas distinguendis cursu lis est. Arrianus Peripl. Pont. Euxini p. 17. οὐκ ἀπὸ μεσαμβρίας, ἀλλ' ἀπ' ἀντισχορτοῦς ἡλίου, *non a meridie*, ut Herodotus, *sed ab ortu solis* labi perhibet. At quid si ille ortum solis hibernum in animo habuerit? WESS. Duos fuisse cognomines fluvios, alterum influentem in alterum, et alterum quidem *ab oriente* decurrentem, alterum vero *a meridie*, post Danvillium monuit Larcher. ad h. l. De Syris sive Syriis, qui hic memorantur, conf. I. 72. ubi ipse docet Herodotus, eosdem esse qui alias *Cappadoces* nominantur. SCHWEIG.

4. τὸ γὰρ Κιμμερίων στράτευμα] Strabo I. p. 12=6. et III. p. 222=149. multo priorem, et circa Homeri aetatem, aut citius paullo, Cimmericum hunc incursum facit. Potior Herodoti sententia, quippe antiquioris et expeditionem eam suis temporibus accuratissime dividens atque adligantis, I. 15. IV. 12. &c. Mecum sentit Bouherius Dissert. Herodot. c. 5. p. 55. WESS.

- 7 3. Ἀγῶν μὲν γὰρ ὁ Νίλου &c.] Vere Valesius ad Nicol. Damascenum p. 68. et Gronovius ex Mediceo, cui tot masti cum suppetias ferant, quis obluctabitur? Si tamen, quod vix opinor, auxilio occurret Pollux IX. 12. opportune a Berglero in Actis Lipsiens. MDCCXVI. p. 417. excitatus, nec minus defensurus, (quibus citra causam ^b Scaliger offensus

^b Can. laeg. lib. III. p. 327. SCHWEIG.

fuit, et librariorum nonnulli) Agronis patrem avumque, origine Heracidas, sed ἐκ δούλης 'Ιαρδάνου ex *Iardani ancilla*, non Omphale, ejus sive uxore seu filia potius, prosemnatos. Abeunt ab ea Herodoti sententia, quod Palmerius principio Exercitat. in Gr. Auctor. commonefecit, recentiorum plures, quibus cur ille concedere debeat, caussa defuit: Herculi, Omphalæ servienti, ex ancilla natum filium fuisse, agnoscit Diodorus IV. 32. nec negat Hellanicus, etsi in filii nomine, quemadmodum et Diodorus, discors, in Stephani Ἀκίλη. Optime omnium Dio Chrysostomus, qui Berglerum non fugit, Orat. XV. p. 236. de Hercule, regii generis inter Lydos auctore, ὃς οὐδὲ τῇ 'Ιαρδάνου δούλῃ συγγενέσθαι ἐπηξίωσεν, ἐξ ἧς ἐγένοντο οἱ Σαρδίων βασιλεῖς. Nati ergo ex Iardani ancilla reges sunt, qui Sardibus deinde imperarunt, neque adeo opus erit, ut aut cum Tan. Fabro lib. I. Epist. 13. ἐκ Ὀμφάλης τῆς 'Ιαρδάνου, aut ἐκ Λυδῆς τε τῆς 'Ιαρδάνου cum amico corrigamus. WESS.

5. ἐπιτεράφνεντι; est aor. 1. pass. v. ἐπιτέρομαι, *meæ curæ traditur, mihi committitur*. Sic Homer. II. β. 25. ᾧ λαοὶ ἐπιτεράφεται, *cui populi commissi sunt*. Similiter Herodotus II. 121. III. 155. etc. LARCHER. Vide ad II. 121.

- 8 3. χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς] Placuit dicendi genus Herodoto II. 161. IV. 79. V. 92, 4. IX. 109. ejusque æmulatori in Lucian. Q. Scrib. Hist. c. 18, tum Procopio Belli Goth. I. 4. et Persici I. 26. Quo magis miror, adhæsisse doctos interpretes ad hæc Lucii de Asino c. 28. ἐχρῆν δὲ ἄρα πάνταυθα ὥσπερ τῇ Κανδαύλῃ κάμοι γενέσθαι. Adde, quod ille voluit intellectum, κακῶς, et expedita omnia erunt. Agathisæ Epigr. χρῆν γὰρ Κανδαύλῃν παθεῖν κακῶς belle Opsopæus correxit Anthol. III. 7. Τὰ σπουδαιέστατα τῶν πηγμάτων bene habent, stabilita testimonio Eustathii in Odys. p. 1441, 16=89, 45. Nam σπουδαιέστερα S. erranti librario debentur, neque sunt Atticæ aut Ionicæ formationis, quod in opinionem venisse Galeo demiror. Tu vide Etymologum p. 31. et Gronov. I. 133. In Heliodori Æthiop. VII. 1, dederant Basileenses τῆς ἐπὶ τὴν Μίμφιν ὁδοῦ σπουδαιέστερον εἶχοντο. Xylandri et Falkenburgii schedæ σπουδαιέστερον, non

male, nec pulcrius tamen prisco, si σπουδαιότερον scribatur. WESS.

ἄτα γὰρ τυγχάνει etc.] Et huic, ex populari usu derivato, sua gratia. Laudat Philo Jud. de Judic. p. 719. D. Auctorque Homiliæ inter Chrysostomi Oper. t. VIII. p. 209. B. Sitne vero generatim et semper verum, in controversia versatur. Strabo lib. II. p. 178=117. D. iudicium aurium ad scientiam parandam oculis longe præstare censuit: ἥτις πρὸς ἐπιστήμην, inquit, ὀφθαλμοῦ πολὺ κρείττων ἐστί. Ab Herodoto plures stant; utrimque, quod Casaubonus docuit, haud absurde. Quæ oculis subjecta fidelibus sunt, agnoscuntur clarissime; sed non admodum ea multa sunt. πρὸς ἐπιστήμην, seu ad acquirendam rerum variarum notitiam, aptior sæpe commodiorque ἀκούη. Quod quidem ad animum si revocasset Theodoretus, Orat. X. ad Græc. p. 151. parci-
 cior in Herodoto taxando fuisset: in cultu sane religioso suum auribus est officium, suum quoque oculis, Jobo indice c. XLII. 5. WESS. Dicto isto Herodoti usum etiam esse Lucianum de Saltat. c. 78. monuit ad h. l. Gronovius. SCHWEIG.

4. ἄμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένη etc.] Spectavit hæc Clemens Alex. Pædag. II. 10. III. 5. neque Græcos ejus Scholiastas la-
 tuit: tetigit etiam Theodoretus Or. ad Græc. IX. p. 130. memoriæ tamen peccato lapsus. Si Plutarchum audis t. II. p. 139. c. οὐκ ὀρθῶς Ἡρόδοτος εἶπεν, ὅτι ἡ γυνὴ ἄμα τῇ χιτῶνι ἐκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ τοῦναντίον γὰρ ἡ σώφρων ἀνταπδύεται τὴν αἰδῶ. Cui quidem de casta et modesta femina nullam for-
 tasse litem Herodotus movebit, de procace merito, simili-
 busque aliis. Bene Ennius, etsi de maribus, *Flagiti prin-*
cipium est nudare inter civis corpora, in Ciceronis Quæst.
 Tusc. IV. 33. Melius idem Plutarchus p. 37. c. Porro
 σκοπεῖν τινὰ τὰ τοῦτοῦ non moveo, quantumvis Raphelius
 σκοπεῖν magis Ionicum habuerit in Paulli Ep. ad Philipp.
 II. 4. Vide cap. 32. et Musonium in Stobæi Serm. 67.
 p. 425. WESS.

Ib. καὶ σίω δέομαι μὴ δέεσθαι ἀνόμων.] Et obsecro te ne quæ-
 ras inhonesta. Idem verbum bis positum: primo, cum Geni-

tivo *personæ*; deinde, cum Genitivo *rei*: utroque loco diversa sententia: cujus differentię nullam rationem habuerunt versiones Herodoteę. Δειῖσθαι τινος, *rogare aliquem*, notissimum est: item de *re*, *opus habere aliqua re*. At non item frequens hoc sensu, *querere, arcessere aliquid, studere alicui rei*. Sic diversa notione repetitur ab Herodoto III.

44. Πολυκράτης δὲ πέμψας παρὰ Καμβύσεια τὸν Κύρου συλλέγοντα στρατὸν ἐπ' Αἴγυπτον, ἐδείθη δυνάς ἂν καὶ παρ' ἐαυτὸν πέμψας εἰς Σάμον θέοιτο στρατοῦ· vertendum—*rogavit eum, ut etiam ad se mittens peteret arcesseretque copias*. Item a Xenophonte Cyrop. I. 4, 12. WYTTEB.

- 9 4. ἐγὼ γὰρ σε—ἔπισθε τῆς θύρης θήσω] Legendum arbitror: ἀγαγὼν γάρ σε εἰς τὸ οἶκημα, ἐν τῷ κοιμώμεθα, ἔπισθε τῆς θύρης στήσω: *collocabo*, ex Dionys. Halic. II. p. 6, 25. Ionica quidem ille convertit in Atticam loquendi formam; verba quoque σκοπεῖν in ὄρεῖν παρέξει in παρέσται· στήχην in πορεύηται. Sed ista sic scripta legerat, ni fallor, Dionysius. Herodotus infra 10. ἤγαγε τὸν Γύγα εἰς τὸ οἶκημα. I. 132. εἰς χῶρον καθαρὸν ἀγαγὼν τὸ κτήνος καλεῖται τὸν θεόν. III. 85. ταύτην ἀγαγὼν εἰς τὸ προάστειον κατέθηκε. VALCK. Verbo ἀγαγὼν, quod hic desideraverat Valckenarius, nil erat opus. SCHWEIG.

Ib. Ἐς κοῖτον servavi. Noti sunt οἱ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος sive cubiculi præfecti ex Arrian. Diss. Epict. IV. 7. et Artabanus εἰσαχθεὶς εἰς τὸν κοιτῶνα apud Diodorum XI. 69. At illud Herodotus maluit VII. 17. Tale et Parthenii Erotic. c. 8. αἰς δὲ ἐς κοῖτόν ποτε ἀπετράπετο. WESS.

6. στήχην] στήχην defendi alio debuit modo, ac factum a Gronovio est: α στιχάω non venit, nec formari potest. Solent στήχοντας et στήχοντας amanuenses commutare III. 76. IX. 11. Legitimum præterea est, indice Dionysio, μή σε ὀφεται. Quo de genere argutam et uberem disputationem dabit Horreus Observat. Herod. cap. 3. WESS.

- 10 1. ἦν ἑτοῖμος] Quia nihil interserit Herodoteis, præter dialectum οὐδὲν ἄλλο περιεργασάμενος, hic quoque legisse videtur Dionysius ἑτοῖμος ἦν ποιῆειν ταῦτα, vel saltem, ποιῆειν ἦν ἑτοῖμος. Verbum sic collocatum a præcedenti facilius potuit absorberi. Nuspiam apud Herodotum ἦν ἑτοῖμος simpliciter invenietur; semper ποιῆειν vel simile quid adjectum: I. 42.

ποιέειν εἰμὶ ἐτοῖμος ταῦτα. III. 75. φαμένου δὲ ταῦτα ἐτοίμου εἶναι ποιέειν. Simillima V. 111. VII. 148. IX. 45. VALCK.—At nude ἔσαν ἐτοῖμοι habes I. 70. ἐτοῖμοι ἔσονται, V. 31. et simillima alibi. SCHWEIG.

2. ἐθῆετο] ἐθῆτο in ἐθῆετο mutat Mediceus: ego non muto, ubi mutare non opus. Θῆσθαι, θεωρεῖσθαι est in Suida: in Herodoto lib. IV. 85. ἐξόμενος ἐθῆτο τὸν πόντον. quod non nego expulsum esse; sed quo jure? Θῆτηρ est in fragmento Perictionæ apud Stob. Serm. LXXXIII. p. 488. Vide lib. III. 24. WESS.—At IV. 85. ἐθῆετο, tamquam a themate θῆομαι, optimi quique præferunt libri; in eademque verbi formam I. 68. et VII. 56. ad unum omnes consentiunt: quo et pertinent ἐθῆντο, et θεύμενος, et similia conjugata. Nec obstat locus III. 24. ad quem vir doctus provocavit: nam ἐθήσαντο, quod ibi legitur, quemadmodum etiam nomen θητήρ, ab eodem themate θῆομαι legitime formatur. conf. mox c. 11. Inanem autem falsamque Suidæ subtilitatem, docentis θεῖσθαι valere θαυμάζεσθαι, θῆσθαι vero θεωρεῖσθαι, ignorat Herodotus. SCHWEIG.

3. οὔτε ἔδοξε μαθεῖν.] Dissimulavit se animadvertisse. Vide Valcken. ad Euripid. Hippol. 462. LARCHER.

4. ἐς αἰσχύνην μεγάλην φέρει] Haud refert addatur an aufertur præpositio. Adstruxit eandem Gronovius III. 133. ex membranis Florentinis, ubi aliæ τῶν ὅσα αἰσχύνην ἐστὶ φέροντα^c. Tale Sophoclis Trach. 65. τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ ἔστιν, αἰσχύνην φέρει. Tale Platonis Sympos. p. 184. E. ἐπὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι—καὶ τῷ ἐξαπατωμένῳ αἰσχύνην φέρει. Quod vero V. et S. significarunt, omnibus barbaris, si mares nudarentur, turpe visum, in eo nimium fuerunt: de plerisque verum fuit. Recte Plato Politic. V. p. 452. c. haud multum, inquit, temporis præterit, ἐξ οὗ τοῖς Ἕλλησιν ἔδοξε αἰσχροὶ καὶ γελοῖα, ἅπερ νῦν τοῖς πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοὺς ἄνδρας ὀρᾶσθαι. Adjunge Philostrati lib. I. Icon. c. 30. p. 818. WESS.

I I 1. οὕτω, sic. Videtur digito monstrasse satellites, ad obtruncandum, si conditionem recusaret, paratos. SCHWEIG.

5. ἀπεθάνουμας] Invitus cum Gronovio dissentio: sed paren-

^c Conferri jussit Gron. I. 120. et IX. 33. quæ tamen nonnihil differunt. SCHWEIG.

dum codicum imperio est, tum certe, si nihil a sermonis ingenio alienum præ se ferunt. Nolo θαυμάζειν et θῶμα, si illi conspirent, in exilium mittere; nec alteri, pari lege, bellum indicere. Sæpe illud, quod pristinam sedem recipaverat, recurret. Tuetur et Luciani *Dea Syria*, et verissimum istud Eusebii philosophi οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς μεγάλα χρήματα ἔχοντας—τιμῶσι τε καὶ τεθωῦμένασι in Stobæi Serm. IV. p. 58. WESS.

7. αἰρέσται αὐτὸς περιεῖναι.] Nisi supra ἄλλ' ὥς ἄρα legatur, h. l. saltem conjunctivam particulam exspectasses, αἰρέσται ἂν. Sed amat subinde ita ἀσυνδέτως loqui Scriptor noster. Vide ad c. 59. SCHWEIG.

12 1. Γύγης] Id quærere libet, vero-ne simile sit, quod de Gyge, reginæ artibus post mariti necem ad regnum evecto, perscriptum est: non enim constat inter veteres. Plato lib. II. de Rep. p. 359. si pastorem Gygis conditionem (quamquam Cræsus in Xenophontis Cyropæd. lib. VII. p. 183. c. servilem agnoscit) et fabulosum annulum, ut oportet, secernas, in Candaulis nece conspirare poterit. Longius abeunt Plutarchi Quæst. Græcæ p. 302. de civili bello, copiis auxiliariis Arselis regia, interemtoque armorum jure Candaule memorantes: quæ quidem cum sine locuplete testimonio tradantur, Herodoto priores non nego, in Lydiæ vicinia nato. Consistit pro ejusdem partibus Abbas Sevinus in Comment. Acad. Inscript. t. VII. p. 400. WESS.

3. τοῦ καὶ Ἀρχιλοχοῦ etc.] Omnia hæc de Archilochō in rationes librarii transscribo. Herodotus hujusmodi scriptorum testimoniis uti recusavit. Constat præterea atque egregie inter se apta oratio est, his amotis. Augent opinionem membranæ Venetæ, eorum plura negligentes. Sint tamen Herodoti; minime propter ea reprehendi debuerat, uti taxatus est ad Eusebii Chron. p. 57. a Scaligero, ac si futili argumento conjecisset, Archilochum floruisse sub Gyge, quia in trimetris suis ejus regis meminisset. Nihil simile in his scriptoris verbis. Archilochi trimetra nota sunt, et leguntur ibidem. WESS.—De Archilochi ætate consuli possunt quæ ad h. l. Larcherus congessit testimonia veterum. Cur vero νόδιος damnarem hæc, quæ de hoc poëta obiter

hic memorantur, causam equidem nullam prorsus vidi. Qui Homeri, Hesiodi, aliorum poetarum testimonia passim refert Scriptor noster, (vide II. 53. II. 116. III. 38. IV. 29. IV. 35. VI. 52. VII. 6. VIII. 77. etc.) cur idem dedignetur Archilochum testem advocare? Sed ne testem quidem illum advocat: nil aut aliud, nisi Gygem, de quo hic agitur, eundem esse cujus Archilochus in suis senariis mentionem fecit. Pari certe ratione idem Noster, V. 102. postquam in Eualcidæ mentionem incidit, monet esse hunc eum quem Simonides carmine illustravit: et V. 113. mentione Philocypri facta, Solensium regis, monet hunc esse quem versibus suis Solon celebravit. SCHWEIG. Ista Herodoto vel vindicare vel satis vetustum glossema probare posset Rufini locus de Metris comicis p. 2712. ed. Putsch. ubi verba illa ex Herodoto sic profert, αὐτοῦ καὶ Ἀρχίλοχος Πάριος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γεγονώς, ὑπέμνησεν ἰάμβω τριμέτρῳ. BURMAN. ad Propert. II. xx. 23. conf. Leopardi Em. XI. 5. Vetus Rufini editio (Paris. 1527.) pro ὑπέμνησεν habet ἐπήμεσεν, insuper addens, leviter tamen corrupta, meminit autem versus ejus Herodotus quem applicui, Οὐ μοι τὰ Γύγαι τοῦ πολυχρόσου μέλει.

- 13 2. ἐν ὅπλοις] Optime hoc instauratum est. Heliodorus lib. IX. p. 428. καὶ γυμνῶν τοὺς ἐν ὅπλοις καλύειν ἀδυνατούντων: ubi itidem τοὺς ἐνόπλους mss. Palatinus et Xylandri. Simile est Sophocleum Œdip. Tyr. 570. τότε οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ. Mitto ἡκεῖν ἐν τοῖς ὅπλοις, apud Procopium aliosque frequens: potius erit addere, Salmasium multis ante T. Fabrum lib. I. Ep. 39. annis Jungermanno, τοῦ Γύγου στασιῶται scriptum olim fuisse, probasse, idemque Palatino codice stabiliri, ad Pollucem lib. VIII. 153. illo teste. WESS.

4. ἐς τὸν πέμπτον ἀπόγονον] Croesum, ut I. 91. WESS.

- 14 3. ὅσα μὲν—πλεῖστα] Nihil dictione tritius. Lucius in Asino c. 21. κομίζοντες σκεύη πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Quo de genere docte Rittershusius in Oppiani Halieut. IV. 191. WESS.

4. οὐ Κορινθίαν τοῦ δημοσίου] Strabo de opibus templi Delphici, δηλοῦσι δ' οἱ τε θησαυροί, οὓς καὶ δῆμοι καὶ δυνάσται κατασκεύασαν. lib. IX. p. 641=419. Pravumne ergo Κοριν-

θῆν τοῦ δήμου? Equidem non adseveravero: praesertim Herodoto in usu posterioris sibi quodammodo placente. Nec moveo tamen receptum. Tangit eandem hanc rem Plutarchus in Sapient. Conviv. p. 168. Ceterum Κυφάλλου, quod scripti saepe dabunt, [cf. c. 20. et 23.] dudum proscripserunt Casaubonus et Menagius ad Diogen. Laërt. I. 94. WESS.

5. Μίδην τὸν Γορδίου] Fortasse Midas est, quem Eusebius Olymp. X. 4. Phrygiae regnum obtinuisse adfirmat. Vident ea regio plures Midas et Gordios, quos praeter Dodwellum de Cyclis p. 909. certiore serie descripsit Bouherius Diss. Herodot. c. 8. Primum autem barbarorum Gygem Delphis dona aurea et argentea dedicasse, agnoscit Athenaeus: ante eum regem pauper Pythius erat, sive ἀνάργυρος καὶ ἄχρυσος, lib. VI. p. 231. WESS.

7. καλίσται Γυγάδας] Illustravit Leopardus Emend. XIII. 9. ex Pollucis III. 87. et VII. 98. Himerius in Excerpt. pag. 63. edit. Steph. ὁ δὲ ἡμέτερος πλοῦτος, οὐ χρυσός τις Γυγάδας ἢ Λυδίας: quorum duo postrema, nisi Scholion sint, quod opinor, redundant Rhetoris orationi tribuenda erunt. WESS.

9. δυῶν δέοντα] Non praecepto Suidae δυῶν, quantumvis S. suffragetur. Herodotus I. 94. ἐπ' ἑτα δυῶν δέοντα εἰκοσι. IV. 89. ἀναπλάσας—δυῶν ἡμερέων πλόν. Adde Gronovium, lib. III. 131. WESS. Nempe etiam III. 131. δυῶν dabant meliores libri, et IV. 1. quem locum ibi Gronov. citavit. SCHWEIG.

- 15 2. Κιμμέριοι ἐξ ἤθων—ἐξαναστάντες etc.] De Cimmericis gemina Arrianus, forte in Bithynicis, apud Eustath. in Homer. Od. p. 1671, 26.=p. 416, 14. hæc Herodotea non oblitum. Strabo testimonio Callisthenis, Sardes primum a Cimmericis, deinde a Treribus, gente Cimmerica, occupatas docet, lib. XIII. p. 930=627. sequente vero libro p. 958=647. illis non dissimilia ex Archilocho et Callino; qui cum pæne pares fuerint et Gygi æquales, meminisse, videre etiam potuerunt provectiore ætate, Sardes a Cimmericis interceptas: ut necesse haud videatur, impressionem Cimmericæ nationis, contra ac Herodoto placet, multo antiquiorem perhi-

bere. De Callino vise Clementem Alex. Stromat. lib. I. p. 398. WESS.

- 16 2. Οὔτος δὲ Κυαξάρη etc.] Vide I. 74. *Ætas* conpetit. Phraortes, Cyaxaris pater, Ardyis, avi Alyattæ, tempore in Media regno præfuit apud Pausaniam I. 24. WESS.

Ib. τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν] Palmerius, Exercit. p. 3. *Si tamen scripsit Herodotus Κολοφῶνος, intellexit credo, Colophonem fuisse Smyrnæ metropolin, et urbem ipsam pro incolis posuit synecdochice.* Justum profecto est ἀπὸ Κολοφῶνος. Colophonii Smyrnam colonis suis, exactis *Æolensibus*, occuparunt, ut est I. 150. et in Strabone XIV. p. 940=634. Nec morari consensum poterit κτισθῆναι, in deductis coloniis vulgatissimum, I. 149. 167. etc. WESS.—In vocabulis ἀποικία, ἀποικος, et in verbo ἀποικίζω, præpositioni ἀπὸ eadem vis inest, quæ hic in illa phrasi, ἀπὸ Κολοφ. κτισθ. SCHWEIG.

- 17 3. ἐστρατεύετο δὲ ὑπὸ συρίγγων etc.] Reprehendit Alyattæ luxum barbaricum, quod, præter concinentes fistulatores et fidicines, atque feminas etiam tibicinas in exercitu atque in provincia habuerit, A. Gellius Noct. Att. I. 11. At de feminis Herodotus, quem testem advocavit, nihil, nisi αὐλοῦ γυναικῆτος vocibus inclusas censueris. Dictionis genus passim obvium in Arriani Ind. c. 5. Plutarch. Is. et Osir. p. 364. F. Tale Sophocleum Electr. 633. Οὔκουν ἑάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφύμου βοῆς θῆσαι, με. Alii sæpe ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνῳ, de quibus Reitzius ad Lucian. de Saltat. c. 16. WESS.—Nempe muliebres tibiæ non sunt quæ a mulieribus inflantur, sed quæ molliorem quemdam et acutiorem sonum edunt. In variis tibiæ generibus, quæ ab Athenæo lib. IV. c. 79. et lib. XIV. c. 36. itemque a Polluce IV. 80, seq. recensentur, γυναικείοι non memorantur αὐλοὶ, sed παρθένιοι, virginales; nempe, quarum ad cantum virgines saltabant, ut Pollux ipse interpretatur. Conf. Aristoxenum, Harmon. p. 20. SCHW.

ὑπὸ συρίγγων] Ita solent Græci præpositionem ὑπὸ pro μετα ponere. Schol. ad Pindar. Ol. IV. 3. ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος αἰοδαῖς: τῇ ὑπὸ ἀντὶ τοῦ τῆς μετὰ κέχρηται, ἢ ᾧ, μετὰ ποικιλοφορμίγγων ἀρῶν. Hesych. ὑπ' αὐλοῦ, μετ' αὐλοῦ. Proclus Chrestom. p. 9. ὑπέρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδόμενον μέλος ἐλέγγοτο

καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάβανον.
 LARCHER. Qui in explicatione vv. αὐλοῦ γυναικίῳ
 Schweighæusero prævit.

lib. οὗτε θύρας ἀπέσπα, conf. III. 159. SCHWEIG.

- 19 1. 'Αθηναίης, ἐπικλησιν' Ἀσσησίης] Laudat, ut Gale admonuit,
 Stephanus in 'Ασσησολ. In Polyæno VI. 47. optimo jure
 docti viri Minervæ titulum restituerunt. Haud vero decer-
 no, viri-ne an oppidi nomen sit in isto Alexandri Ætoli,
 'Ασσησοῦ βασιλῆος ἐλύσεται ἔκγονος 'Ανθεύς, inter Erotic. Par-
 thenii c. 14. WESS.

4. καὶ αὐτῷ ἔδοξε πέμψαντα etc.] Confer Gronov. in lib. IV.
 81. Supra lib. I. 3. τοῖσιν Ἑλλήσι δόξαι, πρῶτον πέμψαντας ἀγ-
 γέλους ἀπαιτεῖν. Apollonius Rhod. I. 440. Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα
 θεῶν χρειά τε περῆσαι Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας: ubi Critici veteres
 alia, et Raphelius ex Nostro in Act. Ap. xv. 22. et Epist.
 ad Galat. II. 6. WESS.—Gronov. ex V. 109. adfert, ἄρη
 ἂν εἴη ὑμῖν, ἐκβάντας etc. Cujus quidem structuræ ratio haud
 ægre intelligitur. SCHWEIG.

- 21 2. ὁ μὲν δὲ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν] In motu significando
 πάρεμι quidem adhibetur aliquoties, sed quantum comme-
 mini, non item εἰμί. Corrigendum itaque suspicor ἐς τὴν
 Μίλητον ἦε, *Miletum abiit*. Hac quoque structura frequen-
 tatur ἦε Herodoto: I. 113. ἦε ἐς πόλιν: I. 210. ἦε ἐς Πέρ-
 σας: V. 50. ἦε ἐς τὰ οἰκία: V. 32. ἀπῆε ἐς Μίλητον. Potuit
 et ab Herod. scribi: ἐς τὴν Μίλητον παρῆν, *venerat Miletum*:
 quod verbum sic usurpavit VI. 24. ἐκ δὲ ταύτης παρῆν ἐς τὴν
 Ἀσίην, *advenerat in Asiam*: I. 9. παρέσται—ἐς κοιτῶνα. Thu-
 cydides VI. 62. 88. παρῆσαν ἐς τὴν Λακεδαίμονα. VII. 50. παρ-
 ῆσαν ἐς τὰς Συρακούσας. In Xenophontis Κύρου Ἀναβ. I.
 p. 145, 28. Parisini Codicis est lectio, παρῆσαν εἰς Σάρδεις:
 qua ratione legitur in Ejusdem Ἑλλ. III. p. 294, 38. παρεῖ-
 ναι ἐς Ἀλιάρτον. et VII. p. 373, 21. VALCK.—Non displicet
 elegans junctissimi viri conjectura. Vide tamen, etsi non-
 nihil diversum, hoc de Phidippide lib. VI. 106. δευτεραῖος ἐκ
 τοῦ Ἀθηναίων ἀστος ἦν ἐν Σπάρτῃ: *secundo die, postquam
 Athenis exierat, Spartam pervenit*. Tum de Aristagora V.
 38. δεύτερα αὐτὸς ἐς Λακεδαίμονα τριήρεϊ ἀπόστολος ἐγένετο: quo
 quidem loco navigando eum Lacedæmonem delatum, doce-

mur: de Alyattæ nuncio ejusque itinere maritimo, quod Gronovius opinatus fuit, nihil hic simile. Scio τὸν ἀπόστολον de classe, τὸ ἀπόστολον de navi poni, idque alibi opportunum videri. Confer elegantes Ruhnkenii adnotationes in Timæi Lexic. p. 31 = 43. WESS.—In constanti librorum consensu lubrica res est, talia (quale istud ἦν) ire mutatum. Recte utique Valckenarius fecit, quod dubitationem suam in adnotatione significavit: an idem vir doctissimus, si Herodotum edidisset, refragantibus codicibus omnibus, conjecturam in contextum fuerit recepturus, etiam atque etiam dubito. Cæterum videndum, ne ἐς h. l. idem ac ἐν valeat; quemadmodum IX. 6. pro ἐν τῇ Βοιωτῇ εἶναι, plures iique probati codices ἐς τὴν Βοιωτὴν præferunt: et omnes III. 80. στάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν, pro ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ: similiaque alia. SCHWEIG.

3. χρεῖσθαι] Noster I. 187. τῇσι πόλεσι ταύτησι μὴδὲν χρεῖσθαι. Eusebius Philosophus in Stobæi Serm. XVI. p. 154. οἷός τε εἶναι αὐτοῖς χρεῖσθαι. Esse in Plutarcho ἐχρῶντο κάμοις καὶ παννυχίαι t. II. p. 77. E. vere adscripsit Berglerus. Non addo, neque enim obscurum est, de Biante et Prieneis paria ferme a Diogene Laërtio tradi I. 83. WESS.

- 23 1. Περιανδρος] De Periandro plura infra, III. 48. seqq. et V. 92. Nunc paullo ante (cap. 20.) eo tantum consilio mentionem ejus injecisse Scriptor noster videtur, quo sibi adiutum pararet ad hanc de Arione fabulam, antiquitus celebratam, narrandam; cui fabulæ etiam monumentum aliquod, quod Herodoti adhuc ætate visebatur, (cap. 24 extr.) fidem in vulgus faciebat. SCHWEIG.

2. Ἀγλῶνα τὸν Μεθυμναῖον etc.] Cui non dictus *Hylas*, inter delphinas *Arion*? Id monuisse satis erit, Dionem Chrysostomum Or. XXXVII. p. 455. hæc Herodoti planissime expressisse; nec de dithyrambo, quod Galei editioni adpositum, dissentire Criticos veteres ad Pindari Olympion. XIII. 25. WESS. De dithyrambo et poetis dithyrambicis, præter viros doctos qui ex professo de Poësi veterum scripsere, consuli possunt quæ ad hunc locum a Larchero disputata sunt. De Arione, Delphini dorso per mare transvecto, confer A. Gellium XVI. 19. aliosque quos laudavit Harduinus

ad Plin. IX. 8, 8 extr. quibus adde Plutarch. in Sept. Sep. Conviv. p. 160. et seq. SCHWEIG.

Ib. διδάξαντα] Sicut dicunt δράμα διδάσκειν, VI. 21. *fabulam docere*, id est, *agere, peragere, exsequi*. SCHWEIG.

24 4. συνέντα] Nihil novant Codices. Alibi συνιέντα VI. 2. συν-
εῖσα I. 205. ex M. συνιελς V. 92, 7. et συνιέναι V. 80. ex M.
At συνέντες V. 92, 3. et συνελς ejusdem lib. c. 19. quamquam
ibi mss. συνιελς. Par discordia apud alios. Equidem συνιέντα
melius opinor. Vide Davisium ad Justin. Mart. Apol. I.
p. 441. WESS. Ego vero, cur præsentis temporis partici-
pium aoristo nunc maxime præferrem, nullam potui caus-
sam exputare. SCHWEIG.

6. ἰδῶλοισι] Animi pendeo, Herodotus-ne ἰδῶλοισι, an ἰδα-
λοῖσι dederit, ut Æschylus VII. c. Theb. 461. Choëph. 69.
tum Euripid. Helen. 1587. Sophocles Ajac. 1295. atque
alii de hac officina; quorum quidem auctoritate scriptorum-
que numero librorum standum si fuerit, id profecto maluit:
nam singulare quiddam atque exquisitius in altero spectasse,
unde noverimus? Favet ἰδῶλοισι, neque diffiteor, Lexicon
Herodoteum. At Suidas eodem usus, transscripsit enim pæne
universum, ἰδῶλοισι, neque dissentit Hesychius. WESS.

7. καὶ, τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονὴν etc.] Quum vulgo in omni-
bus editionibus continuo tenore, nulla post καὶ distinctione
interposita, καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ scriberetur, vitii suspectum
hunc locum habuit Hemsterhusius, in Adnot. ad Luciani
Dial. Mort. XXV. 1. Nempe non recordatus erat vir longe
doctissimus loquendi genus, quum aliis priscis scriptori-
bus, tum Herodoto inprimis familiare; cujus exempla apud
Nostrum habemus I. 8. 82. 85. 114. 119. 121. 124. etc.
apud Homer. Iliad. β. 803. γ. 328. etc. apud Thucyd. III.
70. III. 107. etc. Sed propriam generis hujus vim ratio-
nemque aliis etiam viris, in Græcarum notitia literarum
consummatissimis, haud satis perceptam fuisse video. Nec
enim Clarkius probari potest, (Not. ad Homeri loca cit.) in
ejusmodi locutionibus ellipsin quamdam statuens: cum
quo Hermannus facit, (Not. 301. ad Viger.) Nostri locum
I. 124. respiciens; ubi idem vir doctus haud immerito
quidem, sed justo durius, Wesselingium reprehendit, parti-

culam γὰρ pro οὖν, *certe*, cum Abreschio accipientem. Nec Ernestus facit satis, (ad Iliad. γ'. 328.) abundare γὰρ particulam, aut pro μὲν positam, censens: cum quo hactenus Heynius sentiebat, (Observ. ad Homer.) quod γὰρ in ejusmodi locutionibus tantundem ac μὲν, δὲ, et similia, valere censuit. Denique, quid ad explicandum Herodoteum istud et Homericum structuræ genus valeat Platonica formula τὴ γὰρ; cum qua illud Wyttenbachius contulit, (Annot. ad Herodot. I. 121. in Selectis Princip. Historicor. p. 352.) haud adparet. Quanto fuerat simplicius, cum Dion. Longino περὶ Ὑψ. sect. 22. et cum Eustathio ad Iliad. β'. 803. (p. 264, 36. ed. Bas. p. 394. ed. Rom.) particulæ γὰρ in ejusmodi locutionibus propriam notionem caussalem vindicare; et hyperbaton, ut grammatici vocant, id est trajectionem agnoscere; nempe caussam enunciatam, ante rem cuius redditur ratio. Ita nempe fit, ut in hujusmodi sermonis constructione particula γὰρ eandem vim ac ἐπεὶ vel ἐπειδὴ, *quum, quia, quoniam*, habeat: de quo præter Eustath. l. c. uterque etiam Poëtæ Scholiastes a Villoisono editus monuit. Possis vero etiam usitatissimam voculæ γὰρ vim, *nam, namque*, tenere; et id quidem duobus modis. Primo, si cogitando permutes inter se duarum propositionum sedes; quod ex professo Longinus l. c. in exemplo ex Herodoti lib. VI. 11. petito ostendit. Altero modo, si eam propositionem, quæ caussam continet particula γὰρ indicatam, tamquam in parenthesi positam cogites: qua ratione subinde Editores, adpositis parentheseos signis, difficultatem omnem, quæ videri poterat orationi inesse, sustulerunt. Nos promiscue, vel parentheseos signis adpositis, vel idoneo loco nonnisi commate incisa oratione, levavimus difficultatem. Valckenarium quidem non præterierat structuræ hujus ratio; cuius vide Adnotat. ad Nostri lib. VIII. 137. De eademque commode monuit Damm, in Lexico Græco etymologico p. 316. nec neglexit eam Aug. Matthiæ in uberiore Grammatica Græca, Lipsiæ 1807. edita, p. 906. Hoc loco, in quo versamur, magis usitata sermonis structura hæc foret, καὶ τοὺς ἀναχωρῆσαι ἐκ τῆς πρῶτης, ἐπεὶ θεῶν γὰρ αὐτοῖς ἤδον etc. Sed, verum si quærimus, naturæ

convenientiorem eam structuram reperiemus qua usus est Scriptor noster, quoniam per rerum naturam caussa præcedit effectum. SCHWEIG.

8. νόμον τὸν ὄρβιον.] Videatur Schotti annotatio ad Procli Chrestomathiam post Hephæstionem editam p. 436.

11. ὡς δὲ ἄρα παρῆναι] Sic II. 139. ὡς δ' ἄρα οἶχεσθαι τὸν Αἰθίοπα ἐξ Αἰγύπτου, ut *Æthiops ex Ægypto abiit.* et VIII. 94. ὡς δὲ ἄρα φεύγοντας γίνεσθαι κατὰ τὸ ἰρὸν. Mitto lib. I. 86. WESS.

Ib. ἱστορίεσθαι] *ἱστορίειν* frequentanti Herodoto nuspiam alibi fuit adhibitum *ἱστορίεσθαι*: fortasse ne hic quidem, ubi, si quis codex antiquus faveret conjecturæ, præoptarem *εἰρωτίεσθαι*, verbum certe Herodoteum, obvium VI. 3. et II. 32. *εἰρωτῶμενους*, εἴ τι ἔχουσι πλέον λέγειν περὶ τῶν ἐρήμων τῆς Λιβύης, φάναι. Qua structura hoc in loco posuisset: ὡς δὲ ἄρα παρῆναι, αὐτοὺς κληθέντας εἰρωτίεσθαι, εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίωνος. Gellio, scribenti XVI. c. 19. *navitas requisitos—dissimulante interrogasse, ecquid audissent—super Arione*, verbum *εἰρωτεύεσθαι* videri posset obversatum; nisi sua quædam reliquis etiam Herodoteis immiscuisset: nihil juvat, ubi hac etiam in historia Herodoti vestigia premit, Dion Chrys. Or. XXXVII. p. 455. c. Sed Gellii paraphrasin felicior forte conector utiliter comparabit ad ista, quæ supra leguntur καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονήν, vitii suspecta Tl. Hemsterhusio ad Lucian. p. 432. VALCK. Quidni, quemadmodum *εἰρωτίεσθαι* in locis a viro docto citatis, sic et h. l. *ἱστορίεσθαι* passiva notione accipi possit? Nihil certe, quod impediatur, adparet: nec adjecto pronomine αὐτοὺς erat opus. Passivum τὰ ἱστορημένα, paullo quidem diversa notione, habes II. 44. SCHWEIG.

13. οὐ μέγα etc.] Meminerunt donarii Pausan. Lacon. c. 25. *Ælianus Nat. Anim. XII. 45.* sed nihil de ejus magnitudine: non item Dio Chrysostom. Or. XXXVII. p. 455. Ἀρίων δέ· οὐ γὰρ Περιανδρος, ἀλλ' Ἀρίων ποιησάμενος μίμημα χαλκοῦ οὐ μέγα ἀνέθηκεν ἐπὶ Ταινάρου: Nostro prorsus conspirans, atque epigramma explodens, quo Perianthro doni dedicatio contribuitur Florileg. IV. 16. p. 488. Dat aliud, et verum, ut opinor, melius certe, *Ælianus*: Ἀθανάτων πομ-

παῖσιν Ἀρίονα, Κύκλονος υἱόν, Ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσαι ὄχημα τέδε. WESS.

- 25 2. ὑποκρητήριδιον] Sic Hegesander apud Athen. V. 13. ex Herodoto, et Philostratus VI. Vit. Apoll. c. 11. p. 247. In Plutarcho Defect. Orac. p. 436. nunc ἐπικρατηρίδιον, sed olim, ut in Herodoto, teste Turnebiano libro. Ὑποκρατήριον in Eusebio lib. I. adv. Marcellum c. 3., cujus ex verbis Th. Reinesius, lib. III. Observ. c. 6. non citra rationem conficit, vocabulum injuria a doctis interpretibus in diminutivorum numero censeri: nam haud exiguum hoc ὑπόθημα τοῦ Ἀλυάττου κρατήρος fuisse ex Pausan. X. 16. et Hegesandro abunde liquere. ΚΡΗΤΗΡΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΚΡΗΤΗΡΙΟΝ, craterem cum sua basi, habet quoque Sigaea inscriptio, p. 34. WESS.

Ib. διὰ πάντων πρᾶ ομπύβις. Dio Cassius XXXVI. 20. δ δὲ—θαυμάσαι διὰ πάντων ἄξιόν ἐστι. Aristides Or. Plat. I. p. 109. εἰ δὲ θεῶ καὶ ποιητῶν παρασχέσθαι μαρτυρίας, ἐστὶ μὲν ἔργον ἢ τὰς ἀπάντων ἢ τὰς τῶν προκρινθέντων διὰ πάντων παρασχέσθαι. LARCHER.

Ib. σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρε] Ferri inter se glutinum excogitavit vertit Hieronymus in Eusebii Chron. Olymp. XXV. 4. Id vero quale fuerit, an simile ferruminationi, qua adhibito æris genere fabri ferrarii defunguntur, finire non puto necesse. Pausanias^d tamen innuit: μόνη δὲ κόλλα συνέχει τε καὶ ἔστιν αὕτη τῷ σιδήρῳ δεσμός. *Solum glutinum basin, sive τὸ ὑπόθημα τοῦ κρατήρος, ligat, estque hoc ferro vinculum.* De Glaucō plura Fr. Junius in Catalogo Artific. p. 92. WESS. De Glauci arte hæc REISKIUS adnotavit: “Κολλητὸν est “quod Latini *cœlatum* seu *stellatum* appellant; hoc est, “ejusmodi opus, quo diversi generis metallum in alio in-

^d X. 16. cujus verba debent poni integra: Τῶν δὲ ἀσπιδόμακτων δ' οἱ βασιλεῖς ἀνίστασαν οἱ Ἀχαιοὶ, οὐδὲν ἴτι ἦν αὐτῶν εἰ μὴ σιδηρεῖν μόνη τὸ ὑπόθημα τοῦ Ἀλκίονος κρατήρος· τοῦτο Γλαυκῶ μιν ἔστιν ἔργον τοῦ Χίου, σιδήρου κόλλησιν ἀνδρὲς ὑρέοντες· Ἰλασμα δὲ ἱκαστοι τοῦ ὑπόθηματος ἰλάσμαντι ἄλλῃ προσεχθὲς οὐ σιδήρεαι ἔστιν ἢ κίοντες, μόνη δὲ ἡ κόλλα συνέχει τε καὶ ἔστιν αὕτη τῷ

σιδήρῳ δεσμός· σχῆμα δὲ τοῦ ὑποθήματος παρὰ σίγγον μάλιστα ἐς μίανον ἀνίσταται ἀπὸ ἐνεντέρου τοῦ πάτος ἰαύστη δὲ σλιωρὰ τοῦ ὑποθήματος οὐ διὰ πάσης σίφραται, ἀλλὰ ἴσον αἱ πλάγαι τοῦ σιδήρου ζῶται ὥστε ἐν κλίματι οἱ ἀναβαρμῶ· τὰ δὲ ἰλάσματα τοῦ σιδήρου τὰ ἰσθὰ ἀνίστασθαι ἐς τὸ ἰαύστη καὶ ἰλα τοῦτο ἦν τῷ κρατήρι.

“fixum est, et quod maculis quasi aut stellulis, ad cœli
 “instar, nitet; ἐμβληματικόν. Livius [IX. 40.] *arma*, ait,
 “*auro argentoque cœlata*, hoc est, interstincta.” Hæc ille,
 cum quibus conferri possunt quæ Larcherus ad h. l. disputa-
 vit. Sic nempe *λυοκόλλητον* opus, est *gemma distinctum*;
χρυσοκόλλητον, *auro* (adglutinato) *distinctum*, *auro cœlatum*.
 Istud autem *ὑποκρητρίδιον* sua adhuc ætate Delphis existi-
 tisse, ait Athenæus l. c. *vere dignum spectatu propter cœla-
 tas in eo varias animantium figuras, et alias insectorum plan-
 tationesque*. SCHWEIG.

26 3. ἴσθι δὲ μεταξὺ—ἑπτὰ στάδιοι] T. Fabri conjecturam [ἴσθι
 δὲ τὸ μεταξὺ legendum suspicantis] Gronovius valere jussit,
ἑπαστάδιον, ut oratio constet, refingens: stabit eadem, si
ἑπτὰ στάδια cum Berglero malueris; neque incondita erit, si
ἰσθί δὲ reperiatur. Noster VI. 36. *εἰσι δὲ οὗτοι στάδιοι ἕξ τε
 καὶ τριήκοντα τοῦ ἰσθμοῦ*. Tum, de ipso hoc templi ab Epheso
 intervallo, Xenoph. Ephes. I. p. 2. *ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερὸν
 στάδιοι δέ εἰσιν ἑπτὰ*. Itaque optio est. De belli hujus occa-
 sione atque eventu Ælian. V. H. III. 26. et Polyæn. Stra-
 teg. V. 50. WESS.—Nil opus erat constantem sollicitare
 librorum scripturam: satis sibi oratio constat, subintellecto
 nomine τὸ διάστημα, quod menti Scriptoris observabatur.
 SCHWEIG.

27 4. ἀράμενοι] Blandiri egregie posset, ni a librorum scriptura
 nimis recederet, ingeniosa Toupîi (Epist. Crit. i. e. Em.
 t. II. p. 496.) conjectura *αἰωρομένους*, qua lepide opposita fo-
 rent ista duo, *ἡπυνομένους λαβεῖν ἐν ἡπείρῳ*, et *λαβεῖν αἰωρο-
 μένους ἐν θαλάσῃ*. conf. Herod. VI. 116. Quam conjecturam
 secutus, sed simul a veteris scripturæ vestigiis minus disce-
 dens, Werferus in Actis Philologor. Monac. t. I. p. 74. *αἰω-
 ρεύμενοι* corrigit, intelligens insulanos scientia navali *αἰωρο-
 μένους* (id est *elatos*, *confidentes*, coll. VIII. 100. *superaturos*
 se sperasse imperitos adversarios. Equidem suspicatus sum,
ἡπυνομένοι scripsisse Herodotum, (coll. VIII. 56. 94. et I. 165.
 170.) quod primum in *ἀράμενοι*, ac dein in *ἀρώμενοι* fuisset
 mutatum. Reiskius *ἀράμενοι* ea notione conjectaverat, qua
λαβεῖν ἀράμενος dicitur ille qui medium sublatum, sublimem
 gerens, tenet, eumque ad solum adfligere minatur. Ne quem

vero turbet permutatio casus, *λειράμενοι*, quod ad præcedens *νησιώτας* referri debebat, opportune Werferus l. c. simillimas *ἀνακολουθίας* adnotavit apud Nostrum occurrentes, I. 56. IV. 15. IV. 137. Ejusdem generis est I. 63. SCHWEIG.

- 28 5. *Λυδοί*,] *Lydorum* minime opportuna hic ponitur mentio, siquidem eos non domuit, sed a majoribus accepit imperio subditos: reliquas nationes Lydis rex addidit, *προσπικτωμένου Κροίσου Λυδοῖσι*, uti sequitur. Vidit et hoc Pauw. Thraces Europæos Cræsus non subegit, sed Asiæ incolas, Thynos et Bithynos, ex Thracia progressos. Bene Claudianus II. in Eutrop. vs. 247. *Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur*. Adde infra VII. 75. WESS. His testimoniis addit Larcherus Strabon. XII. p. 816=541. Xenoph. Hellen. III. 2. Anab. VI. 2. et 4.

- 29 1. *οἱ πάντες*] Cur, obsecro, *οἱ πάντες σοφισταί*? aptius equidem hac in sede judicarem *ἐπιφανείς*: ut Sardes isto tempore venisse dicerentur *ἄλλοι τε ἐπιφανείς ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταί*, —*καὶ δὴ καὶ Σόλων*. VALCK. Membranæ conjecturæ robur negant. Videtur Herodotus illos, qui uno tempore et habitu et vocati Sapientes sunt, innuere. Nihil sane erat, cur Plut. de Malign. Herod. p. 857. *φ. σοφιστὰς* eos nuncupari indignaretur, cum Solonem Isocrates Themistius atque alii, quibus testimonium Meursius in Solone c. 4. denuntiavit, non alio ornarint titulo, nec in contemtum tamen, uti neque Herodotus, cui Pythagoras *σοφιστῆς* IV. 95. et *σοφισταί* quotquot tota Græcia sapientiæ fama illustres II. 49. Belle Aristides t. III. p. 517. *οὐχ Ἡρόδοτος Σόλωνα σοφιστὴν κέκληκεν; οὐ Πυθαγόραν πάλιν; οὐκ Ἀνδροτίων τοὺς ἐπὶ σοφιστὰς προσείρηκε; λέγω δὴ τοὺς σοφοὺς*. Demosthenes, (nisi Androtion fuerit, de quo Aristides,) in Erotic. p. 757. de Solone, *ἐπ' οὐδενὶ μᾶλλον ἐσπούδασεν, ἢ τῶν ἐπὶ σοφιστῶν ὅπως γίνηται*. Verum ea turbato animo Plutarchus; pacatior Chilonem *τὸν σοφιστὴν* t. II. p. 96. et reliquos de hoc numero *σοφιστὰς* salutavit. WESS.

Ib. *ὡς ἕκαστος αὐτέων ἀπικνέοιτο*, ut eorum quisque adveniret, id est, non eodem et communi, sed suo quisque et consilio et tempore: sive, pro se quisque. Poterat etiam simpliciter dicere *ὡς ἕκαστος*. Sic infra c. 114. de Cyro puero, *ὡς ἕκα-*

στὰ ἔργον προτάσσειν, opus cuique pro suo ipse iudicio mandans. Thucydides I. 15. ὡς ἑαστοὶ οἱ ἀστυγέιτονες ἐπολίμουν, civitates, ut erant quæque invicem finitimæ, ita mutuo bellabant. Ibid. 89. ἀπέπλευσαν ἐξ Ἑλλησπόντου ὡς ἑαστοὶ κατὰ πόλεις, socii navibus in patriam quæque suam reversi sunt: id est, ut quisque aliam habebat patriam, ita in eam reversus est: item 98. et frequenter omnino, ut jam H. Steph. notavit Thes. Græc. L. Voce ἑαστος. WYTT.

- 30 1. Αὐτῶν δὴ ἂν τούτων καὶ τῆς θεωρίας etc.] Adsentitur in decennali peregrinatione, Cræsiq[ue] et Solonis congressu Plut. in Solon. p. 92., non infitiatus fuisse, qui eum τοῖς χρόνις ὡς πεπλασμένον, sive temporum ratione commentitium, haberent: neque nostra ætate deficiunt eadem illis opinati, Solonisq[ue] cum Cræso colloquium fabulis adnumerantes, in quis Bruckerus, Histor. Philosoph. t. I. p. 444. et Freretius Comment. Acad. Inscript. t. VII. p. 433. Solonem aiunt Olymp. XLVI. 3. leges Atheniensibus tulisse; obiisse, nec in Lydia tamen, tyrannidis Pisistratæ anno secundo sub Olymp. LIV., qua regnare Cræsus inter Lydos cœperit: itaque *pergula pictorum, veri nihil*. Sed fac certum ratumque esse, quod ex Heraclide Pontico Plut. in Solon. p. 96. p. perhibet, Solonem *συχρόν χρόνον* complures annos post occupatam a Pisistrato tyrannidem superstitem fuisse; quid impedit, quo minus in Lydiam, gemente sub unius dominatione civitate, peregre abire potuerit, quorsum et ea ducunt, quæ Diogen. Laërt. lib. I. 90. 99. habet, tum Libanius t. II. p. 297. A. Atque hoc secutus est Jo. Meursius in Solone suo c. 28. At tum Herodotus et Plutarchus cum Proclo in Timæum Platon. p. 29. quibus illud iter et colloquium ante Pisistrati tyrannidem figere libuit, in errore, quem et illis exprobravit Jo. Meursius, manifesto erunt. Fac tamen, (et quid morabitur, quo minus ponatur,) Solonem non statim a latis legibus, sed illis annorum lapsu stabilitis, itineri se tradidisse: porro Cræsum Alyattæ patri regni consortem fuisse, quod Noster significare videtur I. 92., ejusdemque auspiciis bella gessisse, ut apud Suidam in Κροῖσος: quo quidem tempore, si juvenem principem et fortunæ successibus ebrium, Sardibus Solon convenerit, nihil

perfecto erit, cur fabulosum hoc colloquium censeatur, ne ipsa quidem Amasis, Ægyptiorum regis, mentio. At hæ conjecturæ sunt: tales tamen, quæ scriptoris fidem ex tanta volutatione extrahere queant. Vide et Bouherii Diss. Herodot. c. 16. WESS. Cum his contulisse juvabit quæ de Solonis ætate Larcherus ad h. l. disputavit. SCHWEIG.

4. γῆν πολλήν] Vulgatum τῆς πολλῆς justissime Gronovius, quippe in sermonis indolem arietans, in exilium ire jussit; qui si et γῆν correxisset, ut in Homer. Iliad. ο'. 80. ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν γαίαν ἐληλυθώς, locum persanasset. Amplexi id merito sunt, trium mssorum auctoritate probe munitum, Kusterus in Cler. Bibl. N. et V. t. V. p. 389., D'Orvilius ad Chariton. lib. II. pag. 160=297. Geinoz, Comment. Acad. Inscript. t. XVI. p. 58. et Reiskius. Ipse Herodotus, quod sedulitatem Gronovii haud latuit, IV. 76. ἐπεὶ τε γῆν πολλὴν θεωρήσας, in re non dissimili. Tale quoque hoc Democriti apud Euseb. Pr. Evang. X. 4. p. 472. ἐγὰρ δὲ τῶν κατ' ἐμαυτὸν πλείστην γῆν ἐπεκλανησάμην ἱστορίων τὰ μήκιστα. Neque dubium mihi est, quin M. scriptura et similis ferme Vat. ex frequenti T et Γ confusione progenita fuerit: ferri tamen potuerat, si Croesus Ἀσίης τὴν πολλήν, quemadmodum in Arriani Indic. c. 5., memorasset, uti Λιβύης τὴν πολλήν Joseph. c. Apion. I. 19. et Καρίας τὴν πολλήν Noster V. 103. At τὴν πολλήν, nullo regionis adposito vocabulo, quis plurimam mundi partem jure explicuerit? WESS.

5. νῦν ὃν ἱμερος ἐπαίρεσθαι με ἐπῆλθέ σε.] Quis credat Herodotum ita scripsisse, nunc igitur cupiditas interrogare me incessit te, quum significare vellet, nunc igitur me cupiditas incessit ut te interrogem. Immo vel transpositis pronomini-bus scripserit, νῦν ὃν ἱμερος ἐπαίρεσθαι σε ἐπῆλθέ με; vel pro με reponendum μοι, quod habent nonnulli codices, et Valckenarius probat ad VII. 46. Simile est apud Euripidem, Medea, 56. Ὡσθ' ἱμερος μ' ὑπῆλθε, γῆ τε κοῦραν ᾗ Δίξαι, μο-
λούσῃ δαῦρο, Μηδείας τύχας. De quo diximus Biblioth. Crit. vol. II. p. I. p. 42. WYTT.

7. ἐπιστρεφέας] Sic VIII. 62. λέγων μᾶλλον ἐπιστρεφάμενα. LARCHER.

8. Τέλλω,] Quem Τέλλον adpellat, is Τέλλως Tzetzæ Chil.

I. 30. et VIII. 197. Vide Hemsterhusii adnotationes in Luciani Contemplat. c. 10. WESS.

3^I 1. προστρέφατο] Nihil mutare opus erit, modo ex consequenti ad sententiam cum Abreschio Diluc. Thucyd. pag. 332. adsciscatur προστρέφατο ὑπερατῆν, incitavit ad porro interrogandum. In Parthenii Erotic. cap. 1. ἐκείνος αὐτὸν ὑποδεχόμενος εἰς πολλὸν οἶνον προστρέφατο, ille hospitio exceptum multo vino provocavit. Herodoti mentem Valla bene adsecutus est, Tum vero multa de Tello ac beata Solone referente, excitatus Cræsus. WESS.—Mihi hæc visa erat sententia fuisse Herodoti, dictis illis admonitum Cræsum voluisse Solonem, ut de beatitudine hominis rectius judicare disceret. Quod Reiskius τοῖς κατὰ Τέλλ. maluerat, idem fere valet τὰ κατὰ Τέλλον. SCHWEIG.

2. Κλέοβιν] Opportune monuit Hemsterhusius, metri necessitate hunc scribendi modum Epigramma probare in Stobæi Serm. CXIX. p. 603. Οἶδε βλεῖαν Κλέοβλις τ' ἐπὶ σάμασιν οἰκείοις Ζεύγλαν ζευξάμενοι etc. Sic ergo præstat. Adde Fabricium ad Sexti Hypotyp. III. 24. p. 186., ubi pars hæc Musæ Herodotæ λόγος περὶ τῆς Ἀργεῖας ἱερῆας, et Jo. Davisium ad Cicer. Tusc. Disp. I. 47. WESS.

3. Ἰδω—νομισθῆναι] Junonis Argivæ sacerdotioungebatur, nec sacris per legem abesse poterat. De ea, præter Æschin. Socrat. Dial. III. 10. Choricium Or. in Procop. Gazæum c. 33. Palæphat. Incredib. cap. ult., Servius ad Georgic. III. 532. Herodoti Historiam primam laudans. WESS—Ut hîc Argivæ, sic et Athenienses mulieres ad celebranda magna Eleusinia curribus vehi solitas esse docet Schol. ad Aristoph. Plut. 1015. SCHWEIG.

Ib. ἐκκληζόμενοι] De iisdem Cicero, Tusc. I. 47. Juvenes hî,—veste posita corpora oleo perunxerunt, ad jugum accesserunt: ita sacerdos advecta in fanum. Ciceronem in Herodoto legisse suspicor: ἐκδυόμενοι δὲ (veste posita) τῇ ἀρῇ οἱ νηπῖαι, ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλην, εἰλκον τὴν ἄμαξαν. Atque illud ἐκδυόμενοι antepono lectionibus vulgatis, ceterisque, quas ad istum Ciceronis locum excogitavit Bouhierii sollertia. VALCK. Liberior Ciceronis narratio neminem morari debet; quum præsertim ipse non unius Herodoti, sed

plurium etiam aliorum auctorum invocet testimonium. Bene Valla, ad verbum, *tempore exclusi*; nempe, urgente tempore prohibiti exspectare jumentorum adventum, coactique ad templum properare. Simillima formula, in re quidem diversa, Polybius usus est, XVII. 8, 2. *βουλόμενος ἐκκλείσαι τῷ καιρῷ τὴν κατηγορίαν*. Conf. Epictet. Diss. III. 22, 70. et Indicem nostrum Græcitatibus in Epictet. p. 306. SCHW.

6. τῶν νενηιέων τὴν ῥώμην] In mssorum dissensu eligendi arbitrium est: ego γνῶμην præferrem. Juvenum ῥώμην supra adtulerat, fuitque in Bitone sane quam eximia: ὁ Βίτων ὑπὸ ῥώμης τε καὶ ἰσχύος ταῦρον ἀράμενος ἤνεγκε in Pausaniæ lib. II. 29. At pium hoc juvenum in matrem studium supra omne corporis robur conspectius erat et laudabilius. Imaginem, de qua mox, vidit et Argis Pausanias, an huic plane similem non dixerō. Refert huc vetus marmor Begerus Spicileg. Antiq. pag. 146. WESS. — Numeri testium si ratio habenda, utique præferri debebat scriptura γνῶμην, quam et Larcher et Wyttenbach unice probarunt, et Schæfer revocavit. Mihi vero hoc ipsum γνῶμην bono quidem consilio olim a probō quodam viro huc inventum, ῥώμην autem visum erat ab Herodoto profectum; qui haud obscure innuere videtur, aliud quidpiam Argivos, aliud Argivas laudasse. Jam Argivæ, matrem beatam prædicantes quod tales filios haberet, quid aliud spectarunt, nisi filiorum τὴν γνῶμην, pium in matrem animum? At viri τὴν ῥώμην laudarunt, robur juvenum. Nec obstat, quod robur eorum supra jam significaverat Scriptor; quin potius id, quod hic ait, ad ipsum istud quod supra dixerat, manifeste referri mihi videbatur. SCHWEIG. De seqq. v. Matthiæ Gr. gr. 480. Obs. 2.

Ib. οἶων τέκνων ἐκύρησε.] Homericus est usus in οἶων pro ὅτι τοίαν sive ὅτι τοιούτων, Argivæ beatam prædicabant matrem, quod tales nacta esset filios. Il. σ. 95. Ὠκύμωρος δὲ μοι τέκος ἔσσειας οἷ' ἀγορεύεις. Od. γ. 611. Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις. Quem versum laudat Aristides Orat. t. I. p. 25. Simonides Epigramm. XCIV. apud Brunck. Analect. t. I. p. 144. Οἰκτεῖρά σε, τάλαν Καλλιὰ, οἷ' ἔπαθες Euripides Med. 23. Hinc explicandus Ælianus Hist. An.

V. 54. Ἦν δὲ ἄρα ἡ πάρδαλις καὶ τοῦ πιθήκου δολιχράτερον, οἷας γούν ἐπ' αὐτοῖς παλαμᾶται τε καὶ ῥάπτει τὰς πάγας. WYTT.

32 2. τὸ θεῖον πᾶν ἐὼν φθονερόν τε καὶ etc.] Similia his Amasis ad Polycratem III. 40. et Artabanus ad Xerxem VII. 46. Verius et de summo numine honestius Plato, ὁ φόβος ἕξω τοῦ θεοῦ χοροῦ ἴσταιται, quod ejus ex Phædro dictum merito prædicant Philo Jud. Q. Omn. Prob. Lib. tom. II. p. 447. et Maximus Tyr. Dissert. XLI. 3. Haud ægre itaque fero Plutarchi castigationem Herodoteam de Malign. p. 857. f. Scio, Homeri exemplo, modo inopia in Deum male dicta excusationem admittant, excusari ab Eustath. p. 444, 38 = 338, 15. 946, 44 = 922, 52. Alios præterea de Deo nihilo prudentius ac reverentius opinatos, quos Olearius dabit ad Philostrat. Vit. Soph. II. pag. 575.; neque ab hac labe immunes Christianorum esse plures, quorum imprudentiam magnus Casaubonus haud dissimulavit in Gregorii Nysseni Epist. ad Eustath. p. 70. Præclarius Plutarchus de Deo Opt. Max. t. II. p. 1102. D. Ἀγαθὸς γὰρ ἐστὶ, ἀγαθὸν δὲ περὶ οὐδενὸς ἐγγίνεται φόβος, οὔτε φόβος, οὔτε δρῆν ἢ μῦθος. Alia pro Herodoto in Apologia adversus Plutarchi criminationes Abbas Geinoz, Comment. Acad. Inscript. t. XIX. p. 117. etc. sed quibus non utor. WESS. Cf. Valckenær. ad III. 40. Adjiciamus, quod inter alia ad h. l. Larcherus adnotavit, sententiam hanc, quam hic Solonem dicentem inducit Noster, eandem esse, quam idem Scriptor VII. 10., Artabani persona, postquam dixit ἐπείαν σφι ὁ θεὸς φθονήσας etc. his verbis declarat, οὐ γὰρ ἐὰν φρονέειν μέγα ὁ θεὸς ἄλλον ἢ ἑαυτὸν: et ibid. paullo ante dixerat, φιλέει γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα καλοῦν. Scilicet, solere Deum inmissis gravibus calamitatibus arrogantiam castigare eorum, qui ob felicitatem, quam Ipsius benignitati debent, altos sibi spiritus sumunt et insolenter de sese gloriantur. Conf. c. 34. SCHWEIG.

Ib. τὸ θεῖον πᾶν φθονερόν τε καὶ ταραχῶδες.] Si θεῖον intelligimus *Numen*, *Naturam Divinam*, sententia heroicæ conveniat ætati et Homero, non item Soloni vel Herodoto, cæteroquin *δημηκούς*. Sin θεῖον, θεός, ut δαίμων et δαιμόνιον, Poëtis frequenter sunt *Fortuna*, eaque interpretatione multa eorum dicta impietatis crimine liberat Plutarchus De Aud. Poëtis

p. 24. A. B. debebat certe eadem erga Herodotum venia et æquitate uti, nec eum hujus dicti nomine acerbè reprehendere, ut reprehendit in libro De Herodoti Malignitate p. 857. Ejusdem sententiæ mentionem facit Herodotus sub Amasidis et Artabani personis, III. 40. et VII. 46. Reprehensionem prudenter ac docte diluit H. Valesius ad Amm. Marcellin. p. 58. WYTT.

3. ἐς γὰρ ἐβδομήκοντα ἔτη οὐρανὸς τῆς ζῆς προτίθημι.] *Terminus vitæ longissimum ad septuaginta annos pono: προτίθημι propono, profero, procul pono.* Sic infra οὐρανὸν προτίθεμαι. Atque ex hujus observatione significationis interpretandus est locus Ciceronis Off. I. 2. *Sed sunt nonnullæ disciplinæ, quæ propositis bonorum et malorum finibus, officium omne pervertunt:* id est, nimis late et procul positæ. Idem valet de Orator. III. 28. *hæc autem altera quæstio infinita et quasi proposita, consultatio nominatur.* WYTT.

Ib. παρέχονται ἡμέρας διηκοσίας etc.] Constat ratio, si annus fuerit dierum CCCLX. et menses tricenarii sive τριακονθήμεροι. Sequetur tamen, ut, facta alternis intercalatione, xv. dies anno adscesserint, atque ita evaserit annus dierum CCCLXXV., denis auctior, quam annuo cursu sol absolvit: sequetur præterea, ut brevi temporum lapsu æstas in autumnum, hiems in ver incurrerit, et prorsus anni modus fuerit conturbatus. Atqui intercalabatur alternis annis, ἵνα δὲ αἱ ἀραι συμβαίνοσι παραγινόμεναι ἐς τὸ δίον: ut anni tempestates opportune recurrerent sibi quæ responderent. Hoc vero quid aliud erit, quam vineta sua cædere, et ipso remedio malum adaugere. Joseph. Scaliger ejusmodi id esse scribit, ut non solum propter absurditatem explodendum sit, sed etiam tanquam temere pronunciatum prætereundum, extremo lib. I. de Emend. Tempor. Vehementer id displicuit, cui raro Scaligerana placent, D. Petavio lib. I. Doctr. Temp. cap. 38. Nec probare se potuit L. Allatio de Mens. temp. c. 15. Et hic quidem veteres, dum hac intercalatione cursum solis exæquare studerent, mirum quantum ab eo exorbitasse agnoscit: qua quidem confessione id, quod in Scaligero damnabat, admittit ultro. Ille vero auctiori per intercalationem anno dierum aliquot exemptione atque omissione

fortasse intercalarium, ut ad metas suas revocetur, succurrit. At nihil de dierum exemptione Herodotus; qua quoque recepta, quod neglectum demiror, summa dierum in annis LXX. et intercalaribus xxxv. mensibus minime congruet. Durant proinde anni hujus inconmoda, quibus mederi conatur Vignolius, Chronolog. lib. VI. 5. p. 838. sed manu minime leni et Herodoto noxia. Salubrius auxilium paravit Stanisl. Grsepius de Multipl. Siclo etc. in Fasciculo secundo Rotterodam. p. 452.; annum, quo de agitur, dierum fuisse ait cccl., cui alternis intercalationibus dies xv. adjecti fuerint, ut cursui solis adconmodaretur, sic æquasse dies ccclxv. Paria Julius Pontedera, Rom. et Græc. Antiq. Epist. xv. p. 176. Sed valide refragatur utrique adgregata dierum summa: neque negant docti viri, utramque a sciolo et harum rerum inperito, cum solam ccclx. dierum anni formam recordaretur, inmutatam videri et corruptam: fuisse olim *ἡμέρας πεντακοσίας καὶ τετρακισχίλιας καὶ διαμυρίας*, viginti quatuor millia et quingentos dies ex annis LXX.; tum additis intercalariis, *πεντήκοντα καὶ πεντακοσίαν καὶ πεντακισχίλιαν καὶ διαμυρίαν*, viginti quinque millium, quingentorum et quinquaginta. Quæ, si Lydis anni dierum cccl. ratio probata fuerit, et Solon, posthabitis suæ civitatis moribus, eam spectarit, haud mala erunt. Vellem tamen liquidius conprobatum, talem anni habitum in Lydorum fuisse usu. Herodotus nonnisi dierum ccclx. memorat lib. III. 90. Vellem quoque aliquid ex mæstis præsidii; quamquam de eo facile transigerem, si prius planissime liqueret: salva tum Herodoti, quem enormiter in re satis obvia aberrasse ad credendum difficile est, fides. WESS. —Quod ad firmandam sententiam sibi probatam desideraverat Wesselingius, id non modo ipsum, sed aliquanto etiam amplius et magis ad rem pertinens, repertum hodie confectumque haberemus, si in plano istud esset quod haud ita pridem a nescio quo Viro docto in Novellis Literariis Halensibus monitum legere memini; nempe, ex Plutarchi libello *De Animæ procreatione quæ in Timæo Platonis describitur* intelligi, prisco ævo ex ipsorum etiam Græcorum ratione annum nonnisi cccl. dierum fuisse: eandemque ra-

tionem firmari quoque Ovidii versibus illis, *Jupiter antiqui contraxit tempora veris*, etc. *Metamorph.* I. 116. seqq. Mihi vero, quamquam nondum contigit vel apud Plut. vel apud Ovidium id quod ibi Vir doctus vidit liquido reperire, tamen etiam nunc nulla probabilior ratio solvendæ Herodotei hujus loci difficultatis occurrit, quam ea ipsa quæ Wesselingio se probaverat: nisi plane statuere velimus, crassiore quadam ratione hæc Solonem Lydo Cræso dicentem induci ab Herodoto. Nec enim Wytttenbachii probare possum rationem; qui, tenens id quod in vulgata hujus loci scriptura primum ponitur, nempe LXX. annos conficere dies XXVIII. CC. intelligensque adeo singulos annos CCCLX. dierum, deinde in sequentium numerorum notatione suspicatur multiplices errores esse invecos. Igitur, ne funditus turbentur tempestatum rationes, quarum conservandarum causa inventos esse menses intercalares significat Herodotus, vulgatam scripturam ex ipsius Herodoti mente sic corrigendam Vir doctissimus censet, ut mox pro τοῦτον τῶν ἐτίων, τοῦτον τῶν ἐτίων legatur, id est, *sexturn quemque annum*, tum ut loco intercalarium mensium XXXV, ponantur XI. cum $\frac{2}{3}$, nempe δάδακα ὄντος, τριτημορίου: porro, loco dierum ML, dies CCCL; denique, in universa summa, loco dierum XXVIII. CCL, dies XXVIII. DL. Quæ quidem ratio, quantumvis et erudita et ingeniosa, Larcheri etiam suffragio comprobata, fieri tamen non potest quin nimis violenta debeat videri. Taceo, quod, quemadmodum hoc loco, sic et lib. II. 4. diserte Scriptor noster docet, *Græcos tertio quoque anno mensem intercalarem adjecisse*. SCHWEIG.

6. πᾶν ἔστι ἄνθρωπος συμφερό.] Si πᾶς malueris, quo modo Aldinum emendavit Chytræus in Adnotat. Herodoteis, et Codicum nonnulli cum Clemente Alex. et Theone legerunt, nihil est, quod offendant: omnis utique homo ærumnosus est. Tale Alexandrinorum Interpretum Jobi xxv. 6. πᾶς ἄνθρωπος σαρπίς. et Scythæ cujusdam πᾶς γὰρ μέτωπόν εἰμι in Æliani Var. VII. 6. tum Democriti in Hippocratis Epist. ad Damagetum p. 229. ed. Ald. ὅλος ἄνθρωπος ἐκ γενετῆς νοῦτος ἔστιν. At plures cum Stobæo mæsti πᾶν ἔστι ἄνθρωπος συμφερό. Pro quo vir quidam doctus, citra causam tamen,

ad marginem Aldinæ mese πᾶν ἔστι ἀνθρώποις συμφορῇ. Idem in opinionem venit Reiskio, fatenti tamen, omnia stare posse, modo κατὰ ad structuram adsciscatur: tendit et huc desiderium Gesneri ad Luciani Asin. c. 56. neque longe deflectit in larga disputatione Horreus, Obs. Herod. c. 6., varius tamen, ut solet. Kusterus versionem Gronovii et distinctionem, igitur, *universum est, homo calamitas*, taxat, suffectis his, *ita igitur, o Cræse, homo totum casus est*: neque enim verum esse, omnes homines calamitosos esse; ipsam fateri Solonem in hac adlocutione, quosdam felices videri. Quod equidem non infitior, nec συμφορὴν contra scriptoris morem *casum* puto. Gaudemus mortales prospero sæpe rerum successu; at quot non incurrunt, quæ felicitati isti fræna injiciunt, manifestantque, ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλα πλὴν Εἰδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κουφὴν σκιδν, ut in Sophol. Ajac. 125. Sive ergo *universum* Gronovii, sive *totum* Kusteri prætulæris, ad summam res eodem deveniet. Mihi tamen, ne dicam dolo, æquius meliusque videtur, *omnino homo calamitas est*, sive *calamitosus*, uti Valla. 'Ο βίος ἀληθῆς οὐ βίος, ἀλλὰ συμφορῇ alia in re Euripid. Alcest. 802. WESS. In istam sententiam calamitatem mortalium deplorat apud Nostrium Artabanus. VII. 46. et ipse Jupiter apud Poëtam, Iliad. ρ'. 445. Sed hoc quidem loco, si connexionem spectes disputationis, videtur utique συμφορῇ in eam sententiam intelligenda, quam in Latina versione expressi. Quod si constanter in malam partem acceptum vocab. συμφορῇ posuisset Herodotus, non opus fuerat adjecto epitheto ἄχαρις συμφορῇ, quo utitur I. 41. VII. 190. Bene habet πᾶς adverbialiter accipiendum, ut supra, quemadmodum vulgo compositum πάμπαν. SCHWEIG.

8. ἔχοντα] Structuræ exempla si requirantur, sumi ex lib. VI. 7. et 13. VIII. 100. et III. etc. possunt. Tum εὖ postulabant iteratæ locutiones καλῶς, εὖ, et εὐχαρίστως τὸν βίον τελευτῆσαι, tum orationis habitus. Neque enim ad perfectam felicitatem satis est jucundus bonorum cumulus, si molesta decessio accedat. De Polycrate Amasis lib. III. 43. ὅτι οὐκ εὖ τελευτῆσειν μέλλει οὐτυχέων τὰ πάντα. Hæc, quæ

sub manu sunt, imitatus est Dionysius tyrannus in Stobæi Serm. xciii. p. 560. WESS.

10. ἄπηνος] Natum ἄπειρος est ex soni adfinitate, quæ in Aldino c. 196. ἔμπειρος ex ἔμηνος progenuit: Reiskius admonuit, ἄπηνος *membris omnibus integrum* dixisse Gregor. Nyssen. Epist. ad Eustath. p. 10; vocarunt et alii. Nævus plane similis vitiavit hæc Libanii t. II. p. 665. D. ἡ γὰρ οὐδὲν ἐγίγνωτο ἂν, ἡ κομιδὴ τινὰ πύαρίθμητα, αὐτὰ οὐδὲ ἄπειρα. Sententia oratoris postulat ἄπηνος. WESS.

11. ὀλβιος] Hesychius Larchero citatus, Ὀλβιος: ὁ διὰ τοῦ ὄλου βλου μακαριστός.

15. δίκαιος] Vid. Matthiæ Gr. gr. 296.

16. σκοπέειν δὲ χρῆ etc.] In celeberrimo hoc dicto Aristoteles hæsitat Ethic. Eudem. II. 1. et Nicomachic. I. 10; non item Sophocles Euripidesque, ad cujus Andromach. v. 100. Barnesium vide. WESS.

- 33 1. Ταῦτα λέγων τῷ Κροίσῳ etc.] Scabra hæc et salebrosa Geinozio, cui ex scriptura Paris. et R. adlubuit ταῦτα λέγοντι Κροίσος οὕτως οὕτε ἐχαρίζετο, hæc dicenti Cræsus nihil neque gratificabatur etc. At satis tum importunum ἀποτίμπτται, transeunte, ut aiunt, potestate, et sine suo casu, ne de nimia mutatione memorem. Reiskius, nisi mox ἀμαθὴς legatur, pro οὕτως mallet οὕτως, ultro agnoscens minime Herodoteæ facilitati respondere omnia: contra ea Vallæ Latina, *saneque est visus indoctus*, laudat Berglerus, ἀμαθὴς ad eorum exemplum refingens; quod et mihi, auctoritate libri Britannici munitum, se probavit. Sic certe omnia plana. Plutarchus eundem ferme in modum ἦδη μὲν ἀλλόκοτος (Solon) ἰδοῦμαι εἶναι τῷ Κροίσῳ καὶ ἄγροικος in Solon. p. 93. E. WESS. Locum istum cum Valla sic vulgo interpretantur: *Hæc Solon, neque assentando Cræso, neque ullius eum momenti faciendo, loquutus dimittitur: saneque visus est indoctus*, etc. A qua sententia, ne Larcherus quidem, quamquam meliora a populari suo Geinozio edoctus, vel latum unguem discessit. Jam pridem vero Geanerus (in Chrestom. Græca p. 9.) perspecte viderat, longe commodiorem huic loco inesse sententiam hujusmodi: *Hæc cum diceret*

Cræso Solon, neque benigne illum tractavit Cræsus, neque ullo eum loco habens a se dimisit, vehementer inscitum hominem ratus, etc. Jamque olim in eandem sententiam locum hunc Portus in Lexic. Ion. voce λόγος, interpretatus erat. Nempe hi ambo δόξας ἀμαθία εἶναι cum edd. ante Wess. et mss. tantum non omnibus recte legebant: nam ἀμαθής, quod ex uno S. Wesselingius recepit, et post eum alii tenuerunt, vix dubitari potest quin ex imprudente correctione natum sit. Quod autem importunum Wesselingio visum est verbum ἀποπέμπεσθαι^c activa notione (*dimittere, a se dimittere*) accipiendum; non recordatus erat vir doctissimus vel ex Xenophonte notum hunc verbi usum, Cyrop. I. 3. extr. et Memor. III. 1. extr. Jam iidem, quos paullo ante nominavi, Portus atque Gesnerus, quo sententia ista, quam dixi, verbis Herodoti inesse intelligatur, nihil prorsus mutandum censuerunt: nempe in illa dictione, Ταῦτα λέγων τῷ Κροίσῳ, aliquod ἀνακολουθίας genus agnoscentes, non alienum ab Herodoti stylo, quum nominativus participii absolute ac veluti pendens ponitur, cui in reliqua verborum structura nihil ad amussim respondet; cujus generis exempla et alibi passim apud Nostrum et VIII. 83. et 87. exstant. Et in hac ratione adquiescere forsan poteramus, ni duo codd. mss. Wesselingio etiam citati, vestigia prodere nobis visi essent veteris scripturæ λέγοντι Κροίσος, quam partim ex his ipsis codicibus partim ex Geinozii conjectura, (*Hist. de l'Acad. des Inscript. t. XVI. p. 59. seq.*) adoptavimus. SCHWEIG. Equidem lectionem Wesselingio satis firmatam restituendam putavi, quæ et Matthiæ non displicuit Gr. gr. 480. Obs. 1.

34 3. ἢ γὰρ δὴ καφός] Vide infra c. 85. et Diodor. Sicul. II. p. 553. ubi Maximi Tyrii μνημονικὸν ἀμάρτημα tetigimus, et Valer. Maxim. somnium Cræsi hinc describentem lib. I. 7. ext. 4. WESS. Monuit Eustathius, ad Od. ε'. p. 1539, extr. = 230, 8. prisco sermone Græco καφὸν *mutum* intelligi, recentiore *surdum*. conf. Nostrum I. 47. et Adnot. ad c. 38. Hippocrati καφοὶ omnino dicuntur οἱ ἀμαυροὶ καὶ ἀσθενεῖς (*hebetes et debiles*) interprete Galeno in Glossar. SCHWEIG.

^c Sic contrario sensu μεταπίμπεται. Περίανδρος—ἔξ ὀφθαλμῶν μιν ἀποπίμπεται εἰς Χίερον.

5. καταβρωθήσας] Semper Herodotus καταβρωθήσας et καταβρωθήσας: quod et hic olim fuisse existimo. In Luciani Dea Syr. c. 19. 21. etc. βρωδέειν et c. 29. βρωδέη, quæ nisi librariis accepta referantur, Nostri Ioniamus proscribet. WESS.

35 2. ἔστι δὲ παραπλησίη ἡ κάθαρσις etc.] Vide de lustrandi consceleratos Græcorum ritu Euripid. Orest. 511. et Iphig. Taur. 950. et Schol. ad Iliad. Ω. 480. WESS.

3. ἐπίστιος ἑμὸι ἐγένειο] Scholiastes Apollon. Rhod. ἐφίστιον, ἐπὶ τῇ ἐστὶα ὄντα, recte: IV. 747. *Supplex* est, ad focum pro more *adsidens*. Vide Des. Heraldum in Tertullian. Apolog. I. Digression. 26. pag. 252. Iterum Apollon. IV. 703. ῥέξθι θυηπολίην, οἷα τ' ἀπολυμαίνονται Νηληϊεὺς ἱκέται, δὲ' ἐφίστιοι ἀντιόσωιν. Æschylus Eumenid. 580. ἔστι γὰρ δόμων Ἰαίτης δ' ἀτὴρ καὶ δόμων ἐφίστιος Ἑμῶν. Scio et domesticum adsignificare ex Criticis ad Apollon. I. 909., non hic. WESS.

4. Γορδῖον μὲν τοῦ Μίδεω εἰμι παῖς] Gordius ejus Midæ filius fuisse videtur, de quo supra c. 14. Neque opinari absurdum erit, Phrygiæ, sed Cræso tributariæ, regno præfuisse. Conf. Bouherii Dissert. Herodot. cap. 8. pag. 85. WESS.

5. μένων ἐν ἡμετέρου] Sic VII. 8, 4. τὰ τιμωτάτα νομίζεται ἐν ἡμετέρου, nec sine mæstorum discordia, quæ et in his Heliodori lib. VI. p. 265. ὦν, ὡς οἶμαι, φιλανθρώπων ἐν ἡμετέρου πεπειρασθε: namque Xylandri scriptus ἐν ἡμετέρῳ. Paullo diversum, obportunum tamen, uti admonuit Berglerus, Poëtæ H. in Mercur. v. 370. ἦλθεν ἐς ἡμετέρου διζήμενος εὐλπίδας βούς. Barnesii certe audacia, corrigentis ἡμέτερον, excusari non debet. WESS.

36 1. σὺς χρῆμα γίνεται μέγα] Imitatur Athenæus in leone, quem Imp. Adrianus confecerat, μέγα χρῆμα ὄντα καὶ πολλὰ χροῖα κατανεμθέντα πᾶσαν τὴν Αἰβόην VIII. p. 677. x. et Schol. Homeri Iliad. ι'. 525. Haud vero scio an adscribenda sint Heliodori loca, satis cognita, quæ Berglerus male conversa animadvertit. Æthiop. lib. VIII. p. 364. ubi βασιλείου αὐλῆς præoptat. V. p. 233. et p. 246. de Chariclea, ἔστι γὰρ τι χρῆμα σοφώτατον, καὶ καιρὸν διαθέσθαι δραστήριος: est enim sapientissima, et sollers ad utendum occasione. Copulam de suo, nec male, addidit. Copiose et erudite de

hoc genere Valckenarius ad Euripid. Phœniss. p. 71. WESS.

Ib. παιδὲς περί—μνηστῆς] Vid. Matthiæ Gr. gr. 325.

5. ταῦτά] Proxime præcessere, νύγαμός τε γάρ ἐστι. Phidippidem lib. VI. c. 105. dicit ἡμεροδρόμον τε καὶ τοῦτο μελετῶντα. Nonnihil hinc distant in Luciani Prom. c. 5. ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργωγς μεμελέτηται αὐτῷ: quæque dantur similia. VALCK. Ταῦτα, sc. τὰ τοῦ γάμου. SCHWEIG.

- 37 2. ἀποκλείσας ἔχεις] Vallæ *exclusum me tenes* necessarium negat Berglerus: satis fuisse *exclusisti me*, ut in Aristophan. Eccles. 355. ἀχράς τις ἐγκλείσας ἔχει τὰ σιτία, *pyrum quoddam silvestre inclusit in alio cibum*. Atticos sic solere, præterque ceteros Sophoclem. Quod verissimum. Exempla olim dedi Observ. Var. I. 24. Nec multum referet tamen, Vallamne sequaris, an Berglerum. WESS.

Ib. οὗτε τινὰ δειλίην μοι παρὶδὼν etc.] His Herodoteis respondet quodam modo Sophocleum, Œdip. Tyr. 544. δειλίαν ἢ μορλίαν Ἴδων τίς ἐν ἡμῶι, ταῦτ' ἐβουλόσσω ποιεῖν; Confer I. 108. et Leopardum Emend. VII. 11. WESS.

3. νῦν τε τοιοῖς με χρὴ ὅμμασι etc.] Scribendum puto: νῦν τε τοιοῖς με χρὴ ὅμμασι—φαίνεσθαι; Τὲ (patrem) *quidus me oculis oportet intueri?* Sophocles Ajac. 462. Καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ θελάσω φανῆς; Τελαμῶνι; Plurima hujus generis ad Ciceron. Or. pro Rabir. sub finem conguessit Abramus. VALCK.

Ib. τοιοῖς] Noster II. 82. τοιοῖσι ἐγκυρήσει ex M., hoc est τίσι, *quidus?* et IV. 155. τίψ δυνάμει, κοίη χειρὶ; *qua copia? quæve manu?* Homerus Iliad. ω'. 387. τίων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων; *qui te genere parentes?* WESS.

- 38 2. ἐπὶ τὰ παραλαμβάνόμενα] Non male Valla, ad ea quæ *suscipiuntur*, sive quæ Mysi urgent, ut te duce in manus sumantur et peragantur. Conjecturæ doctorum virorum παραβαλλόμενα, παρεμβαλλόμενα, παρακαλούμενα nimis sunt. Plato, sed alia forma, in Critia p. 109. D. τὰ δὲ ἔργα, διὰ τὰς τῶν παραλαμβανόντων φθορὰς καὶ τῷ μῆκει τῶν χρόνων, ἤρανίσθη. Adi Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 665. et 679. WESS. Ut παραλαμβάνειν ἀρχὴν est *suscipere magistratum*, et παρα-

λαμβ. λόγον *sermonem suscipere*; (cf. Lexic. nostrum Polybian.) sic haud incommode παραλαμβ. ἔργον dixeris, *opus* vel *negotium suscipere*. SCHWEIG.

3. τὸν γὰρ δὴ ἕτερον, διαφθαρμένον τὴν ἀκοήν] Duo postrema verba primus non modo in suspicionem νοθείας adduxit, sed omnino tollenda censuit Reizius in Præfat. ad Herodot. p. xxii. seq. "Si non tantum (inquit) *mutus*, ut I. 85. "dicitur, verum etiam, ut h. l. significatur, *surdus* erat ille "Croesi filius, quo modo unquam fieri potuit, ut is loqui "disceret? Annon Herodotus I. 85. diserte ait eum dun- "taxat *mutum*, ceteroquin autem *integrum* fuisse? Verba "τὴν ἀκοήν adscripserat lector aliquis, notare sibi volens "quonam sensus vitio Croesi filius laborasset: qui lector, "cum esset recordatus illum dici ab Herodoto I. 34. κωφόν, "id vocabulum ea significatione acceperat, non qua id scri- "ptores antiquiores adhibuerunt, sed qua recentiores." Eo- dem argumento inductus Larcherus verba ista e Gallica Herodoti versione exsulare jussit. Et speciosa utique ratio est, quæ dubitationem quidem gravem poterat injicere: nec tamen ita certa, ut spreto librorum omnium communi consensu prorsus eliminari verba ista debuerint. Denique nihil impedit, quo minus credamus utroque vitio laborasse hunc juvenem; et quoniam surdum, idcirco mutum fuisse; nec tamen prorsus aurium usu caruisse, aut successu temporis ita levatum fuisse id vitium, ut vocem loquentium percipere aliquatenus ille potuerit, nec tamen prius ipsam articulatam vocem edidisse, quam ea occasione quæ infra cap. 85. refertur. Nec vero usquam Herodotus ait, præterquam quod *mutus* puer fuerit, cæterum *sensus* omnes *integros* habuisse: nam vocab. ἐπισκεψ, quo c. 85. utitur, haud dubie non ad corporis facultates, sed ad ingenium et ad mores refertur. SCHWEIG.

- 41 I. ἀχάριτι, τὴν] Geinozius t. XVI. Acad. Inscript. p. 61. de schedarum lectione nihil demutat, συμφορῇ πεπληγ. ἀχαρι, τὴν τοι οὐκ ἐνειδίξω, ἐκάθηρα, ego te calamitate percutsum *ingrata, quam tibi non exprobro, purgavi*: per utique conmode, si ἀχαρι eo casu Ionum ore usurparetur. Malui, uti mos fert, συμφορῇ πεπλ. ἀχάριτι, secutus ex parte quadam Aldum.

Qua quidem in re audacior si videar, non deerit venia. Συμφορὴ ἀχαρίς, τιμὴ ἀχαρίς recurrent VII. 36. et 190. Obportune Euripides Alcest. 855. Ὅς μ' εἰς δόμους ἐδέξατ', οὐδ' ἀπῆλασι, Καίπερ βασιλεὺς συμφορᾷ πεπληγμένον. Per vero humaniter, atque uti oportet, addit rex τὴν τοι οὐκ ἐνειδίζω. Namque, uti vere Plutarch. de Adul. p. 64. πᾶσα ἐνειδιζομένη χάρις ἐπαχθὴς καὶ ἀχαρίς. WESS. Merito Wess. dubitaverat, ἀχαρί, dativo casu usurpari Ionum more: at nec ἀχαρίτι scriptum oportebat. Unice verum erat ἀχάρι, tono in penult. posito, ob ultimam syllabam productam. Sic ἀπόλι VIII. 61. ultima syllaba ex ἀπόλι contracta, quod Ionicum est, pro communi ἀπόλιδι: item Ἴσι II. 40. ex complurium librorum scriptura, ex Ἴσι contractum, quo Iones utebantur pro communi Ἴσιδι, sicut Ἴσιος II. 41. pro Ἴσιδος, et Θέμιος II. 50. pro Θέμιδος vel Θέμιτος, et id genus alia. SCHWEIG.

Ib. ἀχάριτι ponere non ausim; ἀχαρίτω scribatur an ἀχαρίστω nihil interest; nisi quod Codices Herodotei præbent ἀχάριτα παθήματα I. 207. et ἀχαριτώτατον VII. 156. Utrumque fuit in usu, sicut ἀθέμιστος et ἀδέμιτος. Tristis calamitas Herodoto dicitur ἀχαρίς συμφορὴ, VII. 190. Alterum illud, τὴν τοι οὐκ ἐνειδίζω, harum rerum peritis facile posset adprobari: Andocides p. 20, 18. τὰς ἐμὰς συμφορὰς ἐπὶ παντὶ ἐνειδίζειν. Demosthenes c. Androt. p. 397. §. 108. τὰς ἰδίας συμφορὰς ἐνειδίζειν καὶ προφέρειν ἐκείστω: quod homine indignum facinus merito iudicabat in Or. pro Cor. p. 182. §. 431. ἐγὼ δ' ὅλως μὲν, ὅστις ἄνθρωπος ὦν ἀνθρώπων τύχην προφέρει, παντελῶς ἀνόητον ἡγοῦμαι. Æschines c. Ctesiph. p. 64, 40. οὐ τὸ δυστύχημα ἐνειδίζω. VALCK.

43 2. καθαρθεῖς bene, Neque enim dialecti indoles, ut καταρθεῖς scribatur, permittit. καθάρσιος, κάθαρσις, ἐκάθηρα, quæ passim hic reperiuntur, scripturam firmant. Contra peccatur c. 46. ἐν πέντε μεγάλῃ καθήστο, quod κατήστο fuisse, κατήμενος et hoc de genere alia ostendunt. Vide III. 83. Quæ vero de infelice Adrasto produntur, in Luciani animo fuerunt Jo-
vem Confut. exhibentis c. 12. WESS.

44 2. Καθάρισον—Ἐπίσιόν τε etc.] Tetigit hæc Eustath. in Odys. p. 1562, 33=262. fin. Notissimi Jovis tituli sunt,

expliciti a Dione Chrys. Or. I. p. 8. v. et XII. p. 226. A. uberiusque a Taylora ad Lysiae Or. Parental. p. 35. WESS. Conf. veteres Interpretes ad Aristoph. Eq. 498. et ad Euripid. Hec. 345. quos ad h. l. Larcherus laudavit. SCHW.

45 4. φονὸς δὲ] Vide Hermogen. Method. c. 9.

Ib. ἐπικατασφάζει] De Adrasto Diodorus t. II. p. 553. δ δὲ οὐδὲν ἤττον κατ' ἰλίαν ἐπὶ τὸν Ἄγυος τάφον πορευθεὶς αὐτὸν κατέσφαξεν. Plutarchus de Stratone Narrat. Amat. p. 772. δ δὲ φανερώς ἐπικατέσφαξεν αὐτὸν τῇ παρθένῳ. WESS.

Ib. ἐν πένθει μεγάλῳ καθήστο] Tristitiæ indicium, et apud alios poenitentiae, habitus iste erat. Josephus Ant. Jud. XIX. 8, 2. ἡ πληθὺς αὐτίκα—ἐπὶ σάκκου καθεισθεῖσα τῷ πατρίῳ νόμῳ τὸν θεὸν ἱκέτευεν. Verum hoc illi nationi Syrisque pæne sollemne. Male certe mutat S. cum V. WESS. Vereor, ne cauti Wesselingii potius, quam audaciorum aliorum doctorum virorum, sequi vestigia debuerim. Nam in κάτῃσαι quidem per τ scriptum III. 134. consentiunt libri omnes, itemque in κατῃμενος, VIII. 90. IX. 56. et alibi. At in καθήστο scrupulum injicere debebat, quod et h. l. et III. 83. ne unus quidem ex omnibus codicibus, qui adhuc excussi sunt, καθήστο præferat, communi consensu omnes scripturam per θ teneant. SCHWEIG.

46 1. καταλαβεῖν] Male Gronovius audit ob Medicei καταλαβεῖν probatum, quod tamen aliæ schedæ ratum habent atque obportunum est. Nondum id animo rex versabat, ut gliscentem Persarum potentiam obprimeret ac prorsus everteret: accisam et coërcitam desiderabat. Itaque legatis, ut sciscitarentur, injunxit, εἰ στρατεύεται ἐπὶ Πέρσας καὶ εἴ τινα στρατὸν ἀνδρῶν προσθείτο, an in Persas expeditionem susciperet, et aliquem virorum exercitum adscisceret; c. 53. Quod utique omnibus in more est, qui ex aucto vicinorum et magis crescente imperio rebus suis formidant, ut bene Pufendorfius VIII. 6, 5. Jur. Nat. et Gent. Ut vero intellexit ex oraculo, in fati sibi esse μεγάλην ἀρχὴν καταλύσαι, tum demum cupido incessit et spes evertendi Persarum Cyrique regni, καταλύσειν τὴν Κύρου βασιλείην. Hæc Noster clarissime. Καταλαβεῖν coërcendi et conspescendi notionem non recusat. Suidas, κατέλαβεν ἐπέλαβεν, ἐπέσχε τῆς ὁρμῆς,

additis Herodoti verbis V. 41. quibus respondent III. 36. et 52. VII. 9. ne alia adnumerem. Conf. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 509. WESS.

2. Ἀμφιάρεω] Vid. Pausanias I. 24. infra VIII. 134. LARCHER.

4. οὐ φωνεῦντος] Docta Grammaticorum natio uno fere ore οὐ λαλέοντος, Ammonius, Suidas, Eustathius, atque alii, a Valckenario laudati ad Eranium Philon. p. 170. Consentit Apollonius in Glossis Herodoti apud Etymolog. p. 552, 7. tum Aristides, Oenomaus in Eusebii Præp. Evang. V. 39. et Porphyrius Vit. Plotini c. 22.^f Scripti codices in vulgato adquiescunt, nec non et lapidis monumentum, Delphis a Cyriaco Anconitano visum, Inscript. p. 28. Neque ego obluctor. Grammaticorum οὐ λαλέοντος ex interpretamento venit. WESS.

Ib. κραταίριον] Testudo oraculi κραταίριος, ex duriore testa, λιθόβριος Empedocli est in Plutarchi Sympos. I. p. 618. de quo ejus titulo docte Piersonus Verosimil. lib. II. 2. WESS. Κρατερήνιο, quod nullis machinis tuearis, relictum fuit in Schol. ad Lucian. Jov. Trag. c. 30. licet et in eisdem Scholiis ad Jov. confut. c. 14. alterum genuinum legeretur. Quod alibi reperitur Ὅσμη δ' ἐς φρένας ἤλυθέ μου, positum a tali videtur, cui fuit ignota vetus et HomERICA loquendi ratio, Alcæo restituenda apud Athen. III. p. 85. F. λαῖνοι σε φρένας ἀ θαλασσία λεπὰς. Æschyl. Pers. 161. καὶ με καρδίαν ἀμύσσει Φροντίς. Suppl. 384. φόβος μ' ἔχει φρένας. Eurip. Or. 606. ὅστι μ' ἀλγῆσαι φρένας. Grammaticis ista scribendi figura vocatur ὄλον κατὰ μέρος. VALCK.

48 3. τῶν μὲν δὲ οὐδὲν προσέειπεν] Vultus dixisset τῶν μὲν δὲ οὐδὲν αὐτὸς προσέειπε, uti Portus admonuit. Sic Aristophanes Equit. 358. ἦν δ' οὐ προσέειπαι με τῶν πραγμάτων. WESS.

Ib. προσέειπεν τε καὶ προσεδέξατο,] Croesus, turpi superstitione dementatus, oraculi responsum, ut vidit, ἀδωρεωίς, prorsus ac Ciliciæ præfectus accepto oraculo: ὁ δ' ἡγεμὼν λαῶν ἐξεπλήγη καὶ προσεκύνησε, in Plutarcho de Defect. Oracul. p. 434. E. WESS.

^f Item Lucian. de Salt. c. 62. SCHWEIG.

49 ἐκτῆσθαι] Eustath. in Homer. Il. p. 759, 41=662, 39. τὸ ἐκτῆσθαι Ἀττικὸν ἔστι καὶ αὐτὸ, καὶ Ἰωνικὸν δὲ, ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς ἀξήσεως. WESS.

50 1. κτήνη—πάντα τρισχίλια] Gronovium vide. Qui veri fidem hunc victimarum numerum excedere decernunt, non recordantur liberalissimæ Salomonis pietatis in templi Hierosolymitani dedicatione 1. Reg. viii. 63. nec Græcanicæ superstitionis, qua sæpe, uti Theodoretus ait Orat. VII. ad Græc. p. 104. καὶ ἑκατόμβας καὶ χιλιόμβας κατέθυον, καὶ ποίμνια κατέσφαττον καὶ βουκόλια. Genio Cræsi prodigum id non fuit. WESS.—Post Casaubonum ad Strabon. p. 70. docuerat Gronov. ad h. l. πάντα idem valere ac ἐκάστου γένους, de quoque genere. Conf. Wess. et Valck. ad Nostri IV. 88. SCHWEIG.

Ib. νήσας] Περινηῆσαι bis obvium est II. 107. Apollonius Rhod. III. 1033. αὐτῷ πυρκαϊὴν εὐ νήσας, et vs. 1207. νήσας σχίζας. Adde Eustath. Homer. Il. p. 741, 59=638, 10. WESS.

2. ἡμιπλίνθια etc.] Diodorus Sicul. XVI. 56. aliique auctores, qui ab Hemsterhusio ad Luciani Contempl. c. 12. nominantur, πλίνθους lateres vocant, quos Noster *dimidiatos lateres*, ἡμιπλίνθια: quasi Latine *semilateres* vel *semilateria* dicas. Nempe illi latiore quadam notione voc. πλίνθος acceperunt; Herodotus vero, quum πλίνθοι plerumque intelligerentur lateres formam exacte quadratam et quatuor latera æqualia habentes, satis declarat cur ipse ἡμιπλίνθια nominet; modo rationem illius recte interpreteris. Nam, quod ait ἐπὶ μὲν τὰ μακρότερα, ποιεῖαν ἑξαπάλαιστα, etc. id qui (ut vulgo ab interpretibus factum video) sic interpretantur, ut alios lateres fuisse longiores intelligant, alios breviores; hi profecto egregie falluntur. Lateres sive semilateres, quos dicit Scriptor, pari figura mensuraque omnes fuere, nempe forma non usquequaque quadrata, sed oblonga; et quidem in *longiorem partem*, ἐπὶ τὰ μακρότερα, (scilicet μέρη; siout in illis dictionibus ἐπὶ τὰδε, ἐπὶ τὰτερα, ἐπὶ δεξιὰ, ἐπ' ἀριστερά) *sex palmas metiebantur*, in *breviorem tres palmas*; ita ut duo talia ἡμιπλίνθια, alterum juxta alterum posita, unius integræ πλίνθου figuram referrent. Præclare etiam olim (ut ex Lar-

cheri ad h. l. adnotatione discimus) illustris Itinerum minoris Anacharsidis Auctor viderat, de triplici dimensione, in longum, latum, et profundum, quod aiunt, hīc agi: sed idem, difficultate ea impeditus, de qua mox dicam, in Larcheri aliorumque interpretum sententiam concedens, longiora alia ἡμιπλίνθια, alia breviora, statuit; longiora nempe ea, quæ ex albido auro confecta fuisse Herodotus ait; breviora quatuor illa, quæ ex auro perpurgato. Vide *Voyage du jeune Anacharsis*, t. II. p. 431. ed. in form. oct. SCHWEIG.

Ib. ἑξακάλαιστα] Habuisse Nostrum ex doctrina, vel more patriæ, aut alia consuetudine, ἑξακάλαστα, τριπάλαστα etc. fallax [Gronovii] suspicio est. Τῶν ποδῶν μὲν scribit ipse II. 149. τετρακαλαίσταν ἰόντων, τοῦ δὲ πύχους ἑξακαλαίστου, nulla Codicum discordia. Minime παλαστήν damno. Phrynichus, παλαστή τὸ μέτρον καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ ἄνθι τοῦ ι. Neque nescio criticorum veterum contentiones de Homérico τὸν δὲ παλαστήσασα Odyss. α'. 252. Sed amo, haberi si possit, scriptionis in Herodoto consensionem. WESS. Monuit Schneiderus in Lexico critico Linguae Græcæ, etiam in Chandleri Inscript. Attic. p. 2. n. 1. plus semel παλαστήν absque iota scribi. Suspiciari vero licitum erit, scripturam istam nonnisi vulgari usu, brevitatis caussa, obtinuisse: nam quod apud Phrynichum legitur, homines indoctos παλαστήν cum iota scribere, id quidem vel ipsius Grammatici culpa, vel librariorum, turbatum videtur. SCHWEIG. In Lobeckii ad Phrynichum nota p. 296. l. 3. pro iota destituntur lege iota habent.

3. ἑπτακαίδεκα καὶ ἑκατόν] In πλίνθιον sive ἡμιπλίνθιον numero Diodorum Sicul. ab Herodoto discrepare nota res est: adnumerat cxx. lib. XVI. 56. ubi in Adnotationibus plura. WESS. Nempe rotundo numero usus est Diodorus; qui nec ita subtiliter, ut Noster, materiæ et ponderis diversitatem memoravit. SCHWEIG.

4. ἀπέρθου χρυσοῦ] Consentiant interpretes omnes, purissimum aurum hoc nomine intelligi: sed in explicanda nominis ratione in partes abeunt contrarias. Larcherus cum Salmasio (Exercit. Plin. p. m. 762 et 791. cui etiam Niclas suffragatur in Notis ad Aristot. Mirab. Auscult. p. 88.) ἀπ-

φθόν *aurum* ideam intelligit quod alias ἀπυρον vocatur, scilicet quod *absque coctione* statim perfectum et purum reperitur. At hanc interpretationem nec usus sermonis nec analogia admittit. ἀπυρρον enim *aurum* Graeci dixere τὸ πολλάκις ἑρθεῖν, ἅστε γινέσθαι ἄβρυζον, sæpius excoctum, quo fiat obryzum; ut perspicue Suidas cum vetere Thucydidis Interprete ad II. 13. docet. Quibus Etymologus adsentitur, monens ἀπυρρον *aurum* ab Herodoto dici fere ut ab Hesiodo πένυρρον, ἀπὸ τοῦ ἑρθεῖν. Nempe non est hic τὸ ἀ στεργεῖται: sed ex ἀπὸ et ἑρθεῖν compositum vocabulum ἀπυρρον, decoctus, percoctus; quemadmodum etiam a verbis ἔψω et ἔψωμι fiunt composita ἀψέψω et ἀψέψωμι. Itaque recte faciunt qui cum Valla ἀπυρρον χρυσὸν *aurum* intelligunt excoctum, id est, igne bene purgatum: quo de vocab. in eandem sententiam diligenter Æm. Portus in Lexic. Ion. disputavit. Conf. Pollucis Interpp. ad III. 87. Pari ratione in Alexidis versiculo apud Athen. III. 122. f. *aqua decocta*, quæ crudæ opponitur, ὕδωρ ἀπυρρον vocatur.

Jam ab excocto illo purioreque auro mox distinguitur λευκὸς χρυσός, id est, candidum sive (ut commode Valla reddidit) *albidum aurum*; nempe, quod minus fuerit perpuratum, multumque argenti habuerit immixtum: nam *omni auro* (ut Plinius ait, veteres auctores secutus, lib. XXXI. sect. 23.) *inest argentum vario pondere*. Et apud nullum quidem alium scriptorem λευκὸν χρυσὸν (hoc ipso nomine) memoratum legimus: sed, quoniam de cxvii. hemiplinthiis nonnisi quatuor ex puriore auro confecta ait Noster, reliqua omnia ex albedo auro, consentaneum est ut *albidum aurum* minus purum intelligamus, quum præsertim nonnisi bases vice fungi debuerint ista ἡμιπλίνθια, cui basi leo ex purissimo auro conflatus insisteret.

At quod de pondere hemiplinthiorum utriusque generis vulgo apud Nostrum adjicitur, ἀπύρρου χρυσοῦ τέσσαρα, τρία ἡμιτάλαντα ἵπαστον ἔλκοντα τὰ δὲ ἄλλα—σταθμὸν διτάλαντα, id quidem, si verum illud est quod de pari omnium hemiplinthiorum mensura paullo ante diximus, mirum utique et absurdum debet videri; pondus hemiplinthiorum ex puro auro factorum quarta parte minus fuisse quam eorum quæ ar-

gentum auro mixtum habuerunt! Nam *τρία ἡμιτάλαντα* voni, quod Valla in versione expressit, *duo talenta cum dimidio* significat, sed *unum cum dimidio*. (conf. Polluc. IX. 55. et Lexic. nostrum Polybianum, voc. *ἡμιδακτύλιον*, ex Polyb. VI. 23, 11. tum voc. *ἡμιπόδιον*, et *ἡμιστάδιον*.) Neque ignorasse Herodotum putabimus gravius aurum esse argento. Quam difficultatem non aliter levare posse viri doctissimi existimarunt, nisi statuerent hemiplinthia ex puro auro facta multo breviora fuisse reliquis. At hoc quoniam non modo gratis sumitur, sed etiam superioribus Herodoti verbis manifeste repugnat, alia quaerenda medela erat. Intelligi par erat, non *τρία ἡμιτάλαντα* h. l. scripsisse Herodotum, sed id ipsum quod Valla sive ex felici conjectura hic expressit, sive in suo Græco exemplari reppererat; nempe *τρίτον ἡμιτάλαντον*, quod *duo talenta cum dimidio* significat, prorsus sicut apud eundem Nostrum *ἑβδομον ἡμιτάλαντον* sunt *sex talenta cum dimidio*, et *τέταρτον ἡμιτάλαντον*, *tria talenta cum dimidio*. Atque hæc pluribus abhinc annis ita in commentariis meis scripseram, quum eandem hujus loci emendationem a viro de bonis literis præclare merito Fr. Chr. Matthiæ propositam vidi in Programmate, Francofurti ad Moenum anno 1810. vernaculo sermone edito. Eandem vero, quam auctori restituimus, scripturam haud dubie olim in suis Herodoti codicibus veteres Grammatici repperant. Certe, quum Pollux IX. 54. ait, priscos auctores *τρίτον ἡμιτάλαντον* et *ἑβδομον ἡμιτάλαντον* ea quam dixi notione usurpasse, utique videri debet Herodoti hunc locum et paulo inferiorem in animo habuisse: quodque idem adjicit *πέμπτον ἡμιτάλαντον*, fortasse memoriæ lapsu sic scripsit pro eo quod est *τέταρτον* apud Nostrum. Paria Etymologus habet p. 744. et Didymus apud Priscian. p. 1350. et p. 1347. diserte auctorem Herodotum citans. Adnotare obiter liceat, (quod et Priscianus et Didymus locis citatis monuerunt) ex simillima loquendi formula derivatum esse Latinum nomen *Sestertius*, quod idem valet ac *semis tertius*, scil. *assis*, id est, *duo asses cum dimidio*. SCHWEIG.

4. *λέοντος εἰκόνα*] Forsan in leonis illius memoriam, de quo Noster infra, c. 84. Conf. Creuzeri Historiæ Græc.

Fragm. p. 103. seq. Aliam hujus donarii rationem Pignori-
us finxerat ad Tab. Isiac. p. 23. referente Gronovio ad
h. l. SCHWEIG.

5. κατακαίετο ὃ ἐν Δελφοῖσι νηός.] De templo Delphico Pi-
sistratidarum tempore deflagrante, II. 180. WESS.

Ib. ἔλκων σταθμὸν ἑβδομον ἡμιτάλαντον] Vide interpretes Pol-
lucis IX. 54. seq. Usus præter alios his est Didymus, cu-
jus in Prisciani de Ponder. Commentario p. 1350. verba sic
scribenda videntur: Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ τὰ δύο ἡμισυ, ἡμισυ
τρίτον φασί, καὶ τὰ ἑξ ἡμισυ τάλαντα, ἑβδομον ἡμιτάλαντον καθά-
περ φησὶν Ἡρόδοτος. Quæ adduntur, nihil ad Nostrum, nec
vera omnia sunt, sed vitio temporum turbata. Lege Com-
mentar. ad Marm. Sandvicense Taylori pag. 32. WESS.
Vide ad II. 106.

Ib. Κορινθίαν θησαυρῶ] Plutarch. II. p. 400. Larchero ci-
tatus, Τί δὴ τὸν οἶκον, οὐ Κυψέλου τοῦ ἀναθέντος, ἀλλὰ Κορινθίαν
ὀνομάζουσι;—Ὅτι τῆς τυραννίδος καταλυθείσης ἐβούλοντο Κορίνθιοι
—τὸν ἐνταῦθα τοῦτον θησαυρὸν ἐπιγράψαι τῆς πόλεως. Δεῖλοι μὲν
οὖν ἔδοσαν, ὡς δίκαιον, καὶ συνεχάρησαν.

51 I. μεγάθει] Movit controversiam Gronovius τῷ μεγάλῃ,
quod in M. μεγέθει reperiatur et hic et alibi: nusquam ergo
Herodotum videri μέγαθος scripsisse. Aliud visum Gr. Co-
rintho; [Dialect. Ion. §. 59.] τὸ μέγεθος, αἰτ, μέγαθος, λέγουσιν
Iones. Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἱστοριῶν II. 76. πρόσωπον—
μέγαθος ὅσον κρέξ. Quo tamen loco S. μέγεθος. At is hoc
in vocabulo varius est, sicuti et V. Sæpe hoc, sæpe illud
probatur. Μεγάθεια, μέγαθος I. 202. 203. II. 92. III. 107.
IV. 52. etc. uterque. Par discordia in R. et K. Re-
tineamus vulgatum, donec aliunde certius adfulgeat. Di-
ctio ipsa tuta et protecta est. Μεγάθει σμικροὶ II. 74. IV.
52. μικρός γὰ μᾶλλον οὗτος Aristoph. Acharn. 909. κάλλει κα-
λῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνη σοφῆς Theophilus in Athen. XII.
2. p. 563. A. WESS.

2. χωρίων ἀμφορέας ἐξακοσίους] Scythici aheni par capaci-
tas, IV. 81. WESS.—Quod αἰτ ἐπὶ τοῦ προηγουμένου τῆς γωνίης,
sic rursus VIII. 122. Nescio vero cur τῆς γωνίης adjecto
articulo dicat, nec tamen adjiciat ad dextram-ne, an ad si-
nistram. SCHWEIG.

Ib. Θεοφάνειοι.] Dum scriberentur qui supersunt codices Herodotei, notissima fuerunt Θεοφάνεια. Festum Delphicum hoc velut proprio nomine dictum fuisse, haud opinor. Fortasse scripserat Herodotus Θεοξένιοις. Delphis Θεοξένια celebrata, quod Castellanus et Meursius ignorarunt, aestimare licet e Plutarcho t. II. p. 557. r. et Polemone apud Athen. IX. p. 372. a. Utrobique narratis congruit grandis ille Croesi κρητήρ, quo Delphos hoc die festo scribit usos Herodotus. VALCK. Quo minus Valckenærio adstipuletur, Larchero obstat Pollucis auctoritas, I. 34. utrumque Θεοφάνεια et Θεοξένια memorantis, necnon Philostr. v. Apollon. IV. 31.

3. Θεοδώρου] Plinius H. N. XXXV. 12. *Sunt qui in Sæmo primos omnium plasticen invenisse Rhæcum et Theodorum tradant, multo ante Bacchiadas Corintho pulsos.* Vide ad III. 41. LARCHER.

4. περιγεγραπτήρια. Vide Polluc. I. 8. LARCHER. qui loca pleraque a Sebero congesta descripsit.

5. τῶν τις Δελφῶν] Hæc Ptolemæus Hephæstio adripuit, ut nugaretur, in Photii Biblioth. Cod. CXc. p. 481. WESS.

6. αὐκ ἐπίσημα] Nullo titulo signata, Schweighæuserus.

Ib. χεύματα ἀργύρεα] Pollux VI. 84. τὰ δὲ ἀγγεῖα, τὰ ἐπὶ τῶν τραπέζων—οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἑρεῖς κύκλους ἀργυροῦς, ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας. Grammaticum ad h. l. alludere arbitratur Jungermannus.

Ib. τὸ Δελφοὶ τῆς ἀγοκόπου—λέγουσι] Habet hinc Plutarchus, addita dedicationis caussa, t. II. p. 461. e. [scil. quod per mulieris illius fidem servatus fuisset, quum venenato pane interfectum voluisset noverca.] Dedit et Croesus τὰ ἀπὸ τῆς δειρῆς, sive monilia, collo uxoris detracta, ne quid Apollini negasse videretur: avarus enim ille et hominum credulitati illudens hoc genus dona captabat. Menelao anxio et sciscitanti Πάγχρυσον φέρε κόσμον ἔλادن ἀπὸ σῆς ἀλόχοιο Δειρῆς,—propterea apud Athen. VI. p. 232. Eadem Eustath. Homer. Od. pag. 1697, 44=453, 23. monente Berglero. WESS.

52 I. τὸ ξυστὸν τῇσι λόγχῃσι] Λόγχη hastæ spiculum est. Noster VII. 69. αἰχμὰς εἶχον, ἐπὶ δὲ κέρας δόρυκας ἐπὶν ὀξύ, π.

ποιημένον τρόπον λόγχης: et cap. 77. εἶχον—αἰχμὰς σμικρὰς, λόγχαι δὲ ἐπῆσαν μεγάλαι. Quæ his ferme gemina sunt. Mitto itaque Bacchylidæ ἔγχεα λογχωτά ex Stobæi Serm. LIII. p. 367. Strabonisque ἀκόντιον λελογχωμένον σιδήρεϊ μικρῷ lib. III. p. 255. B=168. A. WESS.

- 53 2. τῶν ἐξευρημάτων] Croesus ut oraculi vires et divinationem periclitaretur, ea commentus erat, quæ inventu ac cognitu per erant difficilia, ἐπινοήσας τὰ ἢ ἀμήχανον ἐξευρεῖν τε καὶ ἐπιφράσασθαι, cap. 48. Invenit personatus Apollo atque explicuit, quod fieri posse rex ambigebat. WESS.

3. μεγάλην ἀρχὴν μιν καταλύσαι] Potuisset καταλύσειν sedem tueri, sicuti c. 91. ni codicibus placuisset aliud; neque illi tamen hoc in genere sibi constant, sæpissime in dubium vocantes, quid scriptor ipsemet voluerit. Hæc vèro celeberrima illa sors est, *Croesus Halym penetrans, magnam pervertet opum vim*. Qua de Cicero de Divin. II. 56. et Davisius ibidem. WESS.

- 54 1. Πυθᾶ, Δελφούς] Schol. Iliad. ι'. 405. Πυθᾶ, πέλις Φωκίδος, ἥς οἱ οἰκήτορες Δελφοί. WESS.

2. προμαντήην καὶ ἀτελεῖην] Ionice scripserat προμαντήην καὶ ἀτελεῖην, prouti recte legitur III. 67. ἀτελεῖ τε καὶ προεδρίη iterum occurrit IX. 72. Ista talia censerem equidem uno eodemque modo semper exaranda. VALCK. Ἀτελεῖην sermonis indoles postulat. Delphorum in hoc genere gratum erga bene de oraculo meritos animum testantur formulæ conplures. Addo descriptis a Gronovio ex lapidibus Cyriaci Anconitani p. 30. ΔΕΛΦΟΙ ΕΔΩΚΑΝ ΦΙΛΙΠΠΩ, ΚΑΛΥΜΝΙΩ, ΑΥΤΩ, ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ ΑΣΥΛΙΑΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΑΝΤΩΝ. Aliam Cyriacus excerpsit ἐπιγραφὴν corruptissimam p. 27 iteravitque Muratorius Thes. p. DLXXXIX. facili opera, modo cura haud defuerit, ex priore sanabilem. WESS. Simillimam ex Wheelero et Sponio inscriptionem adposuerat Gron. aliamque ex Marmoribus Oxoniensibus: conferrique jussit Nostri locum, IX. 73. Quod ad scripturam vocabuli spectat, ἀτελεῖην utique III. 67. editum est, ubi quidem ἀτελεῖην quatuor codices dabant; quo modo etiam h. l. in eis codicibus, qui in ἀγγελεῖην de-

flexerunt, scriptum olim fuisse videtur; sed IX. 73. in ἀτελείῃ consentiunt omnes. Quarum formarum nulla est, qua non uti potuerit Herodotus: neque enim adhuc mihi persuaserunt viri docti, eadem constanter forma idem verbum ab illo scriptum fuisse. Cæterum facile crediderim, variandi studio Herodotum h. l. diversis duorum nominum terminationibus προμαντήην et ἀτελείην scripsisse. SCHW.

- 55 2. ποδαβροῖ,] Hesychio ἀβροά βαλινον est τρυφερόβιος, neque discrepat ποδαβρός. Themistius recte Or. XIX. p. 226. D. ἀλλὰ τρυφῆς ἦν καὶ οὐκ ἀρετῆς ὁ ποδαβρός ἐπωνυμία. Convenit etiam Euripideum ἄγειν ἀβρόν ποδα, Troad. 506. De tono vocis πολυψηφίδα disquirat Eustath. Hom. Il. p. 26, 35 = 20, 25.5 et Od. 1473, 53.(?) atque utrobique πολυψηφίδα παρ' ὄρμον φεύγειν, quasi fuga ad navium stationes commendaretur. Nihil simile inveni. Hermi quoque obportuna mentio. Vid. c. 80. WESS.—De mulo, quem dicit oraculum, vide c. 91. SCHWEIG.

- 56 3. τὸ μὲν οὐδαμῇ καὶ ἐξεχώρησε] Inquirendum est, qua de natione hæc prædicentur, Hellenica-ne, an Pelasgica? Gronovius ad Hellenicam transtulit, altera vertens Pelasgica, altera Hellenica, quarum hæc nunquam ex illo solo excessit, illa valde multumque est vagata; sed injuria, præterque scriptoris opinionem. Docet, Athenienses originis esse Pelasgicæ, Lacedæmonios Hellenicæ: illos sedibus suis non migrasse; Doros, quo cum genere Spartani mixti fuerunt, multum pervagatos et diu fuisse. Omnia quæ subjunguntur, hanc sententiam expostulant; inprimis καὶ ἐκ τῆς Δρυοπίδος οὐτως ἐς Πελοπόννησον ἐλθόν, Δωρικὸν ἐκλήθη, innuunt Doriensem et Heraclidarum in Peloponnesum introitum. Atque hi πολυπλάνητοι: neque fugit H. Stephanum, sine caussa spreum. Stephanus Byz. [voc. Δωρίον] clarissime: 'Ἡρόδοτος ἐν τῇ α'. περὶ τοῦ Δωρικοῦ γένους φησὶ, πολυπλάνητον αὐτὸ καλῶν καὶ δεικνύς οὕτω, additis Nostri verbis. Par de Hellenibus aliorum narratio. Lesbos Protrep. p. 173. οἱ μὲν ἄλλοι πάντες Ἕλληνες ἐκ τῆς σφετέραις αὐτῶν μεταστάντες οἰκοῦσιν ἕκαστος αὐτῶν, ἐξελάσαντες ἐτέρους καὶ αὐτοὶ ἐξελασθέντες ὑφ' ἐτί-

* Cf. p. 174, 9 = 132, 1.

πων. Athenienses vero nunquam sua regione migrasse, neque alios inde expulisse: οὐτε γὰρ ἐξηλάθητε, addit, ὅπῃ (ἀπὸ) τῆς σφετέραις αὐτῶν ἡς οὐδαμῶν ἀνθρώπων κ. λ. Ipsi de se Athenienses gloriose ad Gelonem, VII. 161. ἀρχαιότατον μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μόνον δὲ ἔόντες οὐ μετανάσται Ἕλληνας. Non equidem nescio Pelasgorum vagationes, multifariam susceptas et absolutas: Straboni ea propter πολύπλανον esse ἔθνος καὶ ταχὺ πρὸς ἐπαναστάσεις lib. XIII. p. 922=625. neque dissimilia litteris mandasse Dionysium Ant. lib. I. pag. 14. At Herodotus de universa natione non loquitur, sed de Atheniensibus, inde genus suum ducentibus. Id porro memorabile accidit, doctam hanc de Pelasgis, Doribus, Atheniensibus, Spartanis, et Ionibus dissertationem, XIII. ferme sectionibus inclusam, pluribus ex schedis exulare, absentiaeque ejus causam ab Assemano in scholio quæri: neque enim Herodoti esse: antiquum scholiasten nimia sedulitate adscripsisse suo exemplari; hinc illis abesse libris, his adesse. Non placet commentum. Herodoto, ne longius evager, Dionysius, Strabo, Plutarchus, Athenæus, Stephanus Byz., ut Grammaticos præteream, disquisitionem istam constanter adjudicant, estque doctior multo quam pro scholiastæ ingenio. Neglecta a librariis videtur, ut suavissima rerum Creso narratio lenissime decurreret atque inter se aptior cohæreret. Habetur ad fine lacunæ exemplum c. 131. WESS. Conf. Gerbr. Bruining in Actis Soc. Traject. t. II. p. 160. et t. III. p. 310. Plura ad hanc et ad proximas duas sectiones spectantia dabit Larcher: multaque præsertim huc facientia erudite disputarunt Parisienses Academici in Actis Acad. Inscr. t. XIV. XVI. XXIII. et XXV. Atheniensium originem Pelasgicam rursus tangit Noster II. 51. VII. 94. VIII. 44. Fuisse vero Athenienses origine Pelasgos, præcise negat idem Larcher in Chronol. Herod. pag. 262. seqq. At nimirum cum prisceis Ionibus Atticam incolentibus coaluerat olim numerosa stirps Pelasgica, et linguam eorum moresque adoptaverat, unumque cum illis populum confecerat: quod et ipse Herodotus c. 57. et seq. haud obscure significat. Conf. Heyne ad Iliad. v. 625. p. 388. SCHWEIG.

57 1. Ἦν τινα δὲ γλῶσσαν ἴσαν οἱ Πελασγοὶ etc.] Torsit hæc Nostri disputatio doctissimorum virorum ingenia. H. Stephani et Ph. Cluverii in arbitraria vocum transpositione audaciam, cui imprudenter adstipulatur Bouherius Diss. Herodot. cap. ix. pag. 109., recte conpescuerunt Gronovius et Geinossius. Sunt quoque spectabiles et temerariæ Maffei in Origin. Etruscis Histor. Diplom. pag. 243. machinationes. Interpunctio loci turbas dedit; cujus, uti opinor, hæc genuina sententia. De barbaro Pelasgorum sermone conjecturam, si fas sit, sumi posse ex eorum reliquiis, Crestonem supra Tyrrhenos incolentibus, qui quondam Doribus, Thessaliam tum temporis habitantibus, fuerant finitimi. Hæc aperta cuivis. De Crestone et Tyrrhenis dubitatur. Reiskio probabile non fit, Pelasgos adeo fuisse evagatos, ut repente ex Græciæ oris in Etruriam transmiserint; nedum Herodotum eam rem sic nude fuisse elocuturum: nusquam præterea tota Italia urbem Crestonem inveniri. Itaque Τυρρηῶν loco Τυρρώνην reponendam, supra quam Macedoniæ urbem Crestonica Thraciæ regio fuit; cui quidem suspicioni, mæstis nihil juvantibus, tantquam nimis, non adsurgo. Mihi Creston et regio Crestonica visa olim fuit satis hic obportuna. Tyrrheni, Pelasgicæ gentis propago, Lemnum olim Imbrumque insederunt, occuparunt dein varia Chersonesi atque ad Hellespontum loca; tum ad montem Atho, testibus Thucydide lib. IV. 109. et Conone XLI. Supra hos in Thraciæ finibus natio fuit Crestonica, forsitan et urbs Creston, Thucydidis ætate pæne barbara et ἀγλίστοις, cujus et Noster VII. 124. VIII. 116. meminit. Quæ cum bene habeant, possunt pro veris putari. Quoniam tamen Tyrrhenos Etruriæ passim Herodotus memorat, non intercedam valde, si ex Dionysii auctoritate Corton seu Cortona Etruriæ intelligatur, modo ne Κροτωνά πόλιν moveant. WESS.

2. καὶ τὴν Πλακίην] Arbitror articulum deesse, adsciscendum certe ad verborum structuram, καὶ τῶν τὴν Πλακίην, et ex illis Pelasgorum, qui Placiam et Scylacem in Hellesponto condiderunt, et quæ alia Pelasgica oppida sunt, quæ nomen mutarunt: his interseritur, istos ex eo Pelasgorum numero

esse, qui Atheniensibus olim adfines fuerunt, de quibus VI. 137., sicuti de oppidis istis Thucydides IV. 109. Et hæc plana videntur. Prætuli cum Pauwio οἰκισάντων. Caussam dabit Mela I. 19. *Post, Placia et Scylace, parvæ Pelasgorum coloniæ, quibus a tergo imminet mons Olympus.* Quid nunc facies Maffei, Placiam urbem ad Hellespontum Propontidemque nusquam fuisse adfirmantē? Nostri verba Scholion aut redolere, quod fuerit καὶ τὴν Πακτίην κατὰ Σαύλακα, et *Pactyen secundum Scylacem*, scriptorem videlicet Peripli, aut in Placianis latere Pícenos. Præclarius de Herodoteis meritis est Geinozius, mihi in plerisque consentaneus, tom. XVI. *Comment. Acad. Inscript.* p. 62. WESS.

58. 2. καὶ ἄλλων ἰθύνων βαρβάρων] Ante ed. Gronov. post πλεῖστος et post αὐτῶν comma intersertum erat, non post πολλῶν. Sed et, ut nunc distinguitur, scabra et vix sana oratio videri debet. Denique prope absum ut existimem recte olim distinctam fuisse orationem, hac sententia: *Hellenica gens, quamdiu discreta fuit a Pelasgica, infirma fuerat: postquam vero major pars Pelasgicorum populorum, et multi alii populi barbari, cum illa coaluerunt, in magnitudinem crevit: contra illi ex Pelasgis, qui manserunt barbari, nulla incrementa fecerunt.* SCHWEIG.

3. ὥς δὲ δν] Facilitate quidem sua blanditur scriptura πρὸς, quam suo e codice (cui etiam alii suffragantur) adscivit Gronovius, alique post eum editores tenuerunt. Sed vulgatam olim scripturam, quæ difficiliorem videri poterat explicatum habere, tuetur Scriptoris nostri usus. Est autem elliptica locutio, in qua subintelligitur repetitum verbum δοκίει. Simillima exempla habes I. 65. IV. 5. VI. 137. ubi repetitum intelligitur verbum λέγουσι. IV. 76. ubi ἔκουσα repetendum. II. 8. repetendum ἐπυθανόμην. Quod loquendi genus minus commode expedit subtilissimus alioquin Hermannus, Not. 177. ad Viger. pag. 737. et seq. SCHWEIG.

- 59 3. τεκνοποιόν] Quam γυναῖκα τεκνοποιόν hic et V. 40. adpellat, ea aliis παιδοποιός et τεκνογόνος, Euripidi princ. *Andromachæ*, Æschylo VII. Theb. 935. Sophocli Elect. 590. WESS.

4. θέλαιν] Intellige φασι, λέγουσι, vel λέγεται. Sic et alibi apud Nostrum, c. 86. sæpius. Tum deinde γενέσθαι οἱ ex abrupto et per asyndeton dictum, cujus generis exemplum ad I. 11. notavimus: simile habes c. 72. conf. Var. Lect. ad III. 12. Expectasses καὶ γενέσθαι οἱ etc. aut πείθεσθαι θέλοντι τῷ Ἱπποκράτει γενέσθαι μετὰ ταῦτα etc. SCHWEIG.

lb. καταφρονήσας τὴν τυραννίδα] *Affectandi meditandique* hinc in Lexicis nova verbo καταφρονεῖν attributa fuit significatio, quam certe poscit hujus loci sententia. Pisistratus Athenis regnum appetens, qualis alias ἐρασθεὶς τυραννίδος Herodoto dicitur, et ἴδωτα σχῶν τύραννος γενέσθαι. Hic ex vulgari verbi notione potius dici potuisse videretur οὐ καταφρονήσας τὴν τυραννίδα: loquendi ratione satis usitata, qua οὐ καταφρονεῖν, non temnere, et Homereum οὐ φιλεῖν, detestari, sunt opposita. Sed secundum Portum apud Ionas peculiaris viguit in verbo καταφρονεῖν existimandi vel arbitrandi significatio: in duobus, quæ mihi quidem innotuerunt, Herodoti locis obtinet quidem opinionis potestas, vel arrogantis potius de se suisque viribus persuasionis, sed quam aliorum vel parit vel comitatur contemptus. Thucyd. II. 62. ἰέναι τοῖς ἐχθροῖς ὁμῶς, μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι. Apud Herod. I. 66. καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι prægnans est locutio: *Arcadibus, quos contemnebant, se præstantiores arbitrati Lacedæmonii*. VIII. 10. καταφρονήσαντες ταῦτα, *ista cum contemptu considerantes*. Dum liquido constiterit, nulla habita contemptus ratione, καταφρονεῖν pro φρονεῖν vel ἄγαν φρονεῖν a veteribus (recentiorum abusus corrigit Ammonius in voc. Φρονεῖν) usurpatum; suspicabor equidem pro καταφρονήσας leni mutatione corrigendum hoc in loco καὶ φρονήσας. Dum in Attica civitate Megacles et Lycurgus suæ quisque factioni, cujus erat caput, tantum studebat; Pisistratus, καὶ φρονήσας τὴν τυραννίδα, *etiam tyrannidis occupandæ studiosus, τρίτην ἤγειρε στάσιν*. Aristophanes Vesp. 505. αἰτίαν ἔχω Ταῦτα δεῖν ξυνωμότης εἶς, καὶ φρονῶν τυραννίδα: vulgato ὦν voculam εἶς isto versu substituendam censeo. VALCK. At non satis causæ fuit, cur constans librorum omnium scriptura, quæ etiam Prisciani testimonio firmatur,

sollicitaretur. Quidni, quemadmodum καταδοκεῖν idem ac simplex δοκεῖν valet, sic et olim καταφρονεῖν eadem notione atque simplex φρονεῖν usurpari potuerit? Sane et VIII. 10. καταφρονήσαντες ταῦτα nihil aliud, nisi hæc cogitantes sonat. Sic igitur hîc ait, *de regno cogitans, regnum meditans*. Conf. Adnot. ad cap. 66. SCHWEIG.

5. τῶν ὑπερακρίων] Servatum Græcum nomen *Hyperactiorum* voluerat Gronov. qui Διάκριοι a Plut. nominantur, in Solone p. 85. et 94. et Διακρίεις vel Διακριεῖς apud Steph. Byz. et Hesych. Intelligi autem montanos, et ipsum nomen, et oppositi litorales cümpestresque ostendunt, et Dionys. Halic. verba a Gron. citata ex Ant. Rom. I. 13. ἀρχαῖον τὸ φιλοχωρεῖν ὄρεσιν· ὡς ὑπερακρίους τινὰς Ἀθήνησι. SCHW.

Ib. Νισαίαν τε ἐλὼν] De hac Pisistrati in Megarenses expeditione Æneas Tactic. c. 4. Νισαία an Νισαία rectius pingatur, Grammatici quærunť apud Dukerum in Thucyd. I. 104. WESS.

7. ἐπὶ τε τοῖσι κατεστεῶσι ἔναυε τὴν πόλιν] Reiskius Aldi ἔμενε longe præfert. Favere videtur Plutarchus in Solon. p. 96. ἐφύλαττε γὰρ τοὺς πλείστους νόμους τοῦ Σόλωνος, ἐμμένων πρώτος αὐτὸς καὶ τοὺς φίλους ἀναγκάζων: sed diversum longe est. Nostro illud placuit: adstruo exemplis a Gronovio in unum conductis ex V. 71. ὅπερ ἔνεμον τότε τὰς Ἀθήνας. Sic enim ibi S. et V. De intervallo temporis, quod abiit ab obpressis prima vice Athenis ad eversam priorem Pisistrati tyrannidem multa Bouherius, sed minime constituta, Diss. Herodot. c. xiv. Tu confer Corsini Fastor. Attic. t. III. p. 101. WESS. Conf. Nostrum V. 29. 71. 92. SCHWEIG.

60 3. περιελανόμενος] Proprie, circumactus; id est, *fatigatus*, ut commode H. Steph. nec ita male Valla, *satagens*: poteras etiam *vexatus* intelligere, ut apud Basilium interpretatus est Budæus, Comm. Ling. Gr. p. 429. Nec enim Gronovianum *obsessus* placet, quod Wess. etiam tenuit. SCHW.

5. τῇ οὐνομα ἦν Φύη] Qua ostentata cives decepit Pisistratus, fuisse dicitur εὐειδής. Phylarchus Athenæi XIII. p. 609. c. τὴν κατάγουσαν Πεισίστρατον ἐπὶ τὴν τυραννίδα, ὡς Ἀθηνᾶς πύραν εἶδος ἔχουσαν, καλὴν φησι γεγονέναι. Insanabile Ca-

saubono vulnus non attigit in Pinistr. c. iv. Meursius: meo quidem arbitrato conmode corrigi poterit, *ὡς Ἀθηναῖς σάτυρας ἰδὼς ἔχουσιν.* Ἀθηναῖς τῆς σατύρας meminit Lycurgus c. Leocr. p. 150, 5. Locum adhibuerunt Meursius in Cecrop. c. 27. et plus una vice Spanhemius: ejusdem Minervæ et alibi fit mentio, et in Antipatri epigr. quod vulgavit Kustet. ad Suid. in Φρυγιδέμνιος. *Phya* tum ad habitum *Deæ* redactis ipsam in arcem formata fuisse traditur Valerio Max. l. c. 2. VALCK.

6. *πρόδξαντες σχῆμα ὁλον τι* etc.] Fuit, qui *προσάφαντες* refigeret: ego olim *προσδῆσαντες* ex IV. 195. VI. 119. Nunc repudio. Hesychius, *προδῆξαντες, προδείξαντες* haud dubie hoc ex loco. *Ostentarent* ergo magnificam illam speciem, ut incautos fallerent. Polyænus hanc fraudem non neglexit lib. I. 21, 1. ubi καὶ τὴν τυρανίδα τῶν Ἀθηναίων κατέσχευε cum Berglero si scripseris, suum auferet iste. WESS.—Larcher vertit, *parée de tout ce qui pouvoit relever sa beauté.* Schweighæuserus, *quum in currum sustulissent edoctam prius eum adsumere vultus corporisque habitum, quo maxime decora esset adparitura.*

8. *πειθόμενοι*] Ut mulierem pro dea adorarent, incessere animos *persuasio* debuit *divinitatis.* Πυθόμενοι natum est ex eo, quod restitutum. Simile amanuensium delictum lib. III. 78. Δαρείος δὲ πυθόμενος ὥστε τὸ ἐγγχειρίδιον, ubi cui *Darius* *obtemperans* etc. vertit Valla, qui quidem *πειθόμενος*, quo modo codd. plures, in suo habuit. Facit mecum Reiskius. De *Phya* Athenæus ex Clidemo lib. XIII. p. 609. et Schol. Aristoph. Equit. 447. varie errantes. Vid. Meursii Pinistrat. c. 16. WESS.

61 2. *ἐναγίων*] Tituli causam explanat Herodotus V. 70. WESS.

6. *γνώμη*] Lectio *γνώμη* est conmoda satis. Αὐτὸς—βουλόμενος κορυφαῖος εἶναι, γνώμησιν τε νικᾷν scribitur III. 82. Nec propterea tamen unice vera. Aristophan. Nub. 431. ὥστε τὸ λοιπόν γ'—ἐν τῷ δήμῳ γνώμης οὐδεὶς νικήσει πλειονας ἢ σύ. Æschines in Ctesiph. p. 63. ἐνταῦθα ἔτερον ψήφισμα νίκη Δαριεσίου: et p. 80. ἦν μὲν γὰρ ὁ τὸ ψήφισμα γράψας καὶ νικήσας Ἀγχιός. Hæc gemina sunt. Valet in præliis, νικᾷ μάχη

et μάχην, πολέμους etc.. Conf. ad Diodori XI. 26. adscripta. WESS. Sic et νικᾶν 'Ολύμπια, et similia. SCHWEIG.

Ib. προηδίατ[ε] Προαιδεῖσθαι Herodoteo sermone non aliud est ac reverentiam ob acceptum ante beneficium et gratum animum testari; ut III. 40. καὶ τίς ἐστι 'Ελλήνων εὐεργέτης, ὃ ἐγὼ προαιδεύμαι, νικαστὴ μὲν τὴν ἀρχὴν ἔχων; cui ego reverentiam ante debeo, non male interpretes. WESS.

62 3. Βοηθείουσι] Bene Galeus βοθίουσι ex Ionum more et specie. Equidem sine ullo offensionis metu, si vel unus codex præiret, id reponerem. Nam genuinum et Herodoteum esse ex Eustathio in Homer. II. p. 288, 16=218, 10. atque aliunde demonstrabitur lib. VIII. 14. et 72. WESS.

4. Παλληνίδος 'Αθηναίης [ιδόν] Δίας πάροισι παρθένου Παλληνίδος cadaver suum humanum prædicit Eurystheus in Eurip. Heraclid. 1031. ubi vs. 849. leguntur ista: Παλληνίδος γὰρ σιμνὸν ἐκπερῶν πάγον Δίας 'Αθάνας. Templi forsitan donaria, quæque illis inscripta fuerint cognoscere, si Themisonis ad nos pervenisset ἢ Παλληνίς. vid. Athen. VI. pag. 234. F. 235. A. Polyænus I. 21. §. 1. Πισίστρατος, inquit, ἀπ' Εὐβοίας ἐστράτευσεν εἰς Ἀττικὴν ἐπὶ Παλληνίδος. His in Palenes demo locum dare potuisset Meursius. VALCK.

5. Ἀμφίλυτος ὁ Ἀκαρνάν] Vates atque id genus hominum ferebat Acarnania et vicina Leucas. Qui sacros hos exercituum comites in primis studiosissime commemorat, ab ingenio Thucydidis hac etiam in parte multum diversus, Herodotus Μεγιστήν habet Ἀκαρνῆνα, VII. 221. et Hippomachum Λευκάδιον ἄνδρα, IX. 37. Acarnani quoque, quod fatendum est, non disconvenit Amphilyti nomen: Κύνητα τὸν Θεολύτου Acarnanis nominat Thucyd. II. cap. 102. Sed multo tamen plures Attici nobis, nec mirum, innotuerunt χρησμολόγοι. Quando itaque qui bene ominatus accessit Pisistratum Amphilytus, Platonis Socrati dicitur in Theage p. 124. D. (quod Paull. Leopardus jam animadvertit Em. VII. c. 7.) ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος: Ἀθηναῖος autem Clem. Alex. Strom. I. p. 398, 21. ubi notat Potterus: his ego quidem. testibus fidere malim, quam descriptoribus codicum Herodoti; suspicatus Acharnensem fuisse Amphilytum, atque adeo dedisse Nostrum Ἀμφίλυτος ὁ Ἀχαρνέως, aut si quis

illud ob morem præferat Ionicum, ὁ Ἀχαρνεύς. Inventum Eustathio et βάθρακος παρὰ τῷ Ἰωνί Ἡροδότῃ, ad Od. η'. p. 1570=271, 46. alia quædam idem habet hujus formæ rarissima. Ἀχαρνάν et Ἀχαρνεύς et alibi permutata sunt a librariis, et in Luciani Ἐταιρ. Διαλ. VII. t. III. p. 297. ubi conflatum e duplici lectione, quod libri præbent scripti, Ἀχαρνανεύς et Ἀχαρνανεύς. Bene monenti Guieto debuerat obtemperari: vera enim est procul dubio lectio, ὁ γεωργὸς ὁ Ἀχαρνεύς, qui Acharnis a patre missus in urbem ὄνου τιμὴν ἀπιυλῆσαι: sic corrigo vulgatum οἴνου: noti sunt Ἀχαρνικοὶ ὄνοι. VALCK. Gronovium vide, et Themistium Or. III. p. 46. WESS. Ἀχαρνάν, sive Ionico idiomate Ἀχαρνάν, perinde ac Ἀχαρνεύς, de Atticæ populo olim dici solitum censuit Gronov. provocans etiam Senecæ Tragici Hippolyt. vs. 22. SCHWEIG.

Ib. Ἐρρίπται δ' ὁ βόλος etc.] Responsum harioli Æliani se memoriæ obtulit, cum thynnorum piscationi, cultissime descriptæ, subderet Histor. Anim. XV. 5. οὐκοῦν—καὶ Ἐρετριεῖς ἴσασι ταῦτα καὶ Νάξιοι, κατὰ κλίος τῆς θήρας τῆς τοιαύτης παθόντες, ὅσα Ἡρόδοτός τε καὶ ἄλλοι λέγουσι. Norunt hæc et testantur tum Eretrienses, tum Naxii, hac piscatione insignes, ut Herodotus et alii testantur. Sic Gillius et Gesnerus, minime ejus sententiam, ut dicam lenissime, adsecuti. Eretrien-sibus, ait, Naxiisque et Atheniensibus ex fama ejusmodi thynnorum capturæ usu venisse, quæ Herodotus atque alii litteris prodiderint. Atheniensibus, inquam, qui excidisse videntur, nisi si scribentis oblivione sint neglecti. Hoc obiter. WESS. Perspecte Schneiderus ad Æliani locum citatum monuit, respici verbum σαγηνεύειν, quod de populis dicitur, qui thynnorum instar quasi verriculo capiuntur. Conf. Valck. ad Herod. III. 149. SCHWEIG.

63 1. συλλαβάν] Conf. Herod. III. 64. ad quem locum Gronovius provocavit. SCHWEIG.

2. ἦσαν] Leve videbitur, notandum tamen; sollemne Ionibus esse ἶσαν, idque hoc in libro nonnunquam, veluti c. 31. 71. etc. sed frequentius ἦσαν scribi; in aliis prius esse crebrius. Quæ mihi discrepantia amanuensium, non scriptoris arbitrato accidisse visa semper fuit. WESS. At, quod

Homero licitum fuit, augmenta verborum modo adjicere, modo negligere; eandem, puto, veniam sibi sumere Hero-dotus potuit. SCHWEIG.

4. καὶ ἀπέναι ἑαυτος] H. Stephanus veterem scripturam, ut oratio lenior curreret, mutavit. In Parisino ἑαυτον li-brarius, supra scripto sigmate, idem fortasse atque ille arbi-tratus, aut certe scriptionis peccatum esse corrigendum. Salva res erit, modo infinitivi, quæ Gronovii opinio, impe-rantium vicem fungantur. Sæpiissime hoc genus noster ama-vit, lib. IV. 126. σὺ δὲ στὰς καὶ παυσάμενος πλάνης μάχεσθαι: sic libri mss̄i et Eustathius; e quibus et VII. 159. σὺ δὲ μὴ βοήθειν refingendum erit. Kusterum in Clerici Bibliotheca, alia omnia amplexum, ardor obloquendi a vero avertit. WESS. At adjectum h. l. verbum καλεόντες non sinīt nos nunc de infinitivo notione imperativi posito cogitare. Quin potius agnoscamus hīc idem ἀνεκολουθίας sive enallages ge-nus, de quo supra ad cap. 27. diximus. SCHWEIG.

64 2. ἐς Νάξον καὶ γὰρ ταύτην] Commodius in hunc modum distinguetur oratio: ἐς Νάξον. καὶ γὰρ ταύτην ὁ Πεισίστρατος κατεστρέψατο—Λυγδάμι· πρὸς γε (sive πρὸς τε) ἐπὶ τούτοις τὴν νῆσον Δῆλον, (scil. κατεστρέψατο, καθήρας (scil. αὐτὴν) ἐκ τῶν λογίων. Ad hæc etiam Dehum insulam (subegerat,) quam ex oraculi responso purgavit. SCHWEIG.

3. καθήρας δὲ ᾤδε] Eleganter atque ad hunc locum oportune Thucydides III. 104. ἐκάθηρε μὲν γὰρ καὶ Πεισίστρατος ὁ τύραννος πρότερον αὐτὴν, οὐχ ἅπασαν, ἀλλ' ὅσον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐφειώρατο τῆς νήσου. Verbis discrepat; in lustrandæ insulæ ritibus et modo discordia nulla. WESS.

4. μετὰ Ἀλκμαιωνίδου] Vetus interpres Ἀλκμαιωνίδαν ex conjectura, quæ absurda minime est. Alcmaeonidæ omnes Athenis ob Pisistratidarum tyrannidem excesserunt, civi-umque plures secum traxere, sicuti lib. V. 62. uberius con-memorat. Ducem non nego Megaclein fuisse, universæ ta-men gentis potior mentio. Præclare Plutarchus in Solone extremo: ὁ μὲν Μεγακλῆς εὐδὲς ἔφυγε μετὰ τῶν ἄλλων Ἀλκμαι-ωνιδῶν. WESS.

65 2. ἐπὶ γὰρ Λίοντος] Confer Pausaniam lib. III. 3. No-strum æmulantem, nec dextre tamen suis partibus functum.

WESS. Quem Hegesiclen Herodotus nominat, is Spartanis Agesicles erat, pater Aristonis, qui c. 67. memoratur. SCHWEIG.

3. ξένους ἀπρόσμικτοι] *Peregrinis intolerabiles* Interpreta-
 "Αμικτοι, ἀππρίμικτοι, ἀπρόσμικτοι omnes illi, qui peregrinos
jure commercii excludunt, eorumque consociationem atque adi-
tum recusant. De Britannia Diodorus V. 21. αὕτη δὲ τὸ μὲν
παλαιὸν ἀππρίμικτος ἐγένετο ξενικαῖς δυνάμεσι. Hinc ἄμικτοι ἄν-
 θρωποι. Lucian. H. V. II. 27. et ἄμικτα ὄντη καὶ θηριώδη Phil.
 Jud. Leg. ad Cai. p. 1013. c. homines gentesque, omne fa-
 miliaritatis genus detrectantes. Polybii ἀνπμικξία τῶν ἰθνήν
de neglecto commercii usu et accessu [lib. XVI. 29, 12.]
 huc pertinet, sicuti ἔπμικξη πρὸς τοὺς Τρυάγτας infra c. 68. et
 185. in aliam partem. WESS.—Conf. Lexic. Polyb. in
 Ἀρξία. SCHWEIG.

4. Πυθίη λέγει] Fuit Pythiae id responsum multo celeberrimum, et, si Plutarcho adv. Colot. p. 1116. f. fides, ἐν ταῖς
 παλαιωτάταις ἀναγραφαῖς insertum apud Spartanos. WESS.

6. ὡς δ' αὐτοὶ Λακεδ. etc.] Vide Adn. ad c. 58. SCHW.

1b. ἐπιπροσκύσαντα Λαοβώτῳ] Laborant haec premuntur-
 que insigni difficultate, etsi Pausanias, lib. III. 2. haud ali-
 ter, ac nos cum maxime, legerit. Labotas, sive Leobotes,
 ex regia Eurystenidarum familia, fratris Lycurgi (quippe
 Proclidæ, atque ex alia gente) filius non fuit: si sororis
 filium dixeris, oberit Labotæ ætas, qua suæ is tutelæ erat,
 cum hic nasceretur. Præterea Charilli, sive Charilai, fra-
 tris Polydectæ filii, tutelam Lycurgus, magno scriptorum
 consensu, administravit. Hæc atque alia Meursius Hero-
 doto, uti censet, manifeste erranti, objicit Regn. Laconici
 cap. 9. et Miscell. Lacon. II. 5. Sequitur Meursium et
 amplius centum annis inter Labotæ obitum et Lycurgi le-
 gislationem intercessisse contendit Bouherius, Diss. Hero-
 dot. c. 13. Cui equidem largiri debeo, si Apollodori, Cle-
 mentis Alex., Africani, Eusebii rationes constant, id verum
 videri. Ergo-ne Noster erravit? Fieri potuit: quamquam si
 consideretur accurata utriusque regiae familiae recensio, VII.
 204. VIII. 131. res ea ad credendum fit difficilis. An Χαρίλ-
 λου cum viro amplissimo refingendum, culpaque in libra-

rios, qui nimis scioli Λαωβάτωα correxerint, est referenda? Sic profecto in vado res erit, et Herodotus ab errore immunis: vitium vero antiquissimum et Pausania prius; neque id mirandum, cum suo jam tempore Philemon apud Porphyrium Quæst. Hom. VIII. de corruptis Herodoti exemplaribus querelam moverit. Marshamus Can. Chronol. p. 452. aliam, et forte planiorem, ingressus medelæ viam fuit: mutata vocum sede fuisse censet Λακ. ἐπιτροπ. ἀδελφιδέου μὲν δαυτοῦ, βασιλ. δὲ Σπαρτηγέων Λαωβάτωα, cum esset tutor filii fratris sui, *Leobotas autem Spartanorum rex*. Sunt sane hujuscemodi vocabulorum transpositiones non insolitæ, neque oberit multum Leobotæ Lycurgique ætas. Certum est, de tempore legum latarum vitæque Lycurgi vero principio antiquos scriptores discordiis distineri; id ne operosius ostendatur, otium Meursius fecit. Constat præterea, Eunomum, legislatoris patrem, et fratrem Polydectem breve regni spatium habuisse: vixisse Leobotam diutissime, Doryssum atque Agesilaum, filium nepotemque, exiguo intervallo, et rege Agesilao leges Spartanis perlatas ex Pausania III. 2. Quæ utique constare posse videntur: opus enim minime est, ut Apollodori temporum rationibus Noster adsentiat, neque ut scripsisse censeatur, rege Leobota componendis legibus operam impendisse Lycurgum: ad ejus regnum tutela pertinet, quam Creticum iter excepit deinde, quo de præter alios Strabo. WESS. Larcherus, in prior editione Herodoti in Gallicum sermonem conversi interpretationem Marshami secutus, in posteriore editione plane Charilli nomen in locum Leobotæ vel Labotæ substituere non dubitavit: cujus consilii rationes in Chronol. Herod. cap. xvii. p. 489. seqq. exposuit. SCHWEIG.

7. ἐναμοτίας καὶ τριηκάδας] Bene Polyænus de Lacedæmoniis κατὰ λόγους καὶ μολῆας, ἐναμοτίας καὶ συσσῆτια στρατοποδοῦντες lib. II. 3, 11. Ephoros, a Lycurgo Spartanis fuisse inpositos, Marshamus infitatus fuit imprudenter. Nostri patrocinium docte professus est Perizonius ad Ælian. V. H. III. 17. Vide de Lycurgi post obitum divinis honoribus Nic. Damascenum Exc. p. 449. WESS.

66 1. ἀνὰ τε ἴδραμον αὐτίκα] Sic VII. 156. αἱ δὲ παραντίκ' ἀνὰ

τ' ἔδραμον καὶ ἔβλαστον. Et Diodorus V. 12. ταχὺ τοῖς τε βλοῖς ἀνίδραμον καὶ ταῖς δόξαις ὑξήθησαν: qui eum in modum sæpe alias, ut ibi ostensum fuit. Adde Leopardum Emend. VII. 7. WESS.

2. καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρείσσονες εἶναι] Imitatur Abydenus de turris Babylonicæ structoribus, καὶ δὴ θεῶν καταφρονήσαντας ἀμείνονας εἶναι in Eusebii Pr. Evang. IX. 14. Πυταβὰν καταφρονεῖν, Erotiano præeunte, Ionibus tantundem fuisse ac κατανοεῖν *considerare, opinari*, non sine contemptu quodam. Nec alia mens Reiskio. Ansam dedit Herodotus VIII. 10. et hujus libri c. 59. ubi Valckenarii animadversionem expende. WESS. At accedentem *contemptus* notionem ignorat Erotianus. Conf. adnot. ad cap. 59. SCHW.

4. οἱ δὲ, πίδαας φερόμενοι] Ita multo post Carthaginienses, sed pari eventu, in Diodori lib. XX. 13. Suscepta infelix hæc et temeraria expeditio fuit rege Charillo, docente Pausania III. 7. et VIII. 49. Calamitatem vero captivorum Lacorum alia in re Libanius tetigit Prosphonet. ad Julian. p. 179. Α. ὥσπερ γὰρ ἦν ἔτεμον Σπαρτιάται γῆν Τεγεατῶν, ταύτην εἰργάζοντο τοῖς νενικηκόσι, χολνικὰς ἔχοντες. Ubi *χολνικας* nihil aliud ac Nostro πίδαας. WESS.

6. Ἀλῆης] Constanter Ἀλίαν adpellat Pausanias, regique Aleo acceptum refert, oblitus Homericum Iliad. χ'. 301. In Strabone VIII. p. 595=388. D. Ἀλαίας nomen habet ex doctorum conjecturis. De conpedibus, quæ inter templi donaria Pausaniæ ævo durabant, ipse lib. VIII. 47. WESS. Conf. Nostrum IX. 70. SCHWEIG.

67 3. τὴν ἐς θεὸν] Ad τὴν ἐς θεὸν nullo incommodo ἔδδν intelligi poterit, sive πομπὴν malueris, nomen ex cognato verbo repetitum. Conf. quæ ad I. 109. monemus. SCHWEIG.

4. λευρῷ ἐνὶ χάρῳ] Similiter Homer. Odyss. η'. 121. τῆς ἑταρον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χάρῳ Τέρσεται. WESS.

Ib. καὶ τύπος ἀντίτυπος] Herodotus c. 68. τὸν ἀκμονα καὶ σφύραν, *incudem et malleum*, esse τὸν τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον ait, quod malleus incudem feriat, et incus vicissim malleum repellat. Τύπος in oraculi ambagibus atque ex vi quadam originis *malleum* non male; ἀντίτυπος, quia ejus ictum repellit, *incudem* exprimere aptus est: πῆμ' ἐπὶ πῆματι, *ferrum*,

quod malleo super incude tunditur. Qua in explicatione ab Herodoti sententia non deflexit Pausanias III. 3. p. 210. WESS.

Ib. Τρύγης ἐπιτάρροδος] Æm. Portus in Lex. Ion. versionem Vallæ secutus ait: “Ἐπιτάρροδος apud Herodot. non “pro auxiliatore (ut passim apud Poëtam) accipitur, sed “pro victore.” Nec ita male. Nempe verbum ἐπιρροεῖν, indeque derivatum nomen ἐπιρροδος, eique geminum ἐπιτάρροδος, mediam habet significationem, cum strepitu accedere, ad strepere, ut in fragm. Sophoclis apud Athen. VII. 277. b. Itaque, fere ut βοηθεῖν, de eo dicitur qui cum strepitu et impetu adest, sive ad opem ferendam amico, sive ad depellendum hostem; quemadmodum et de eo qui vel adplaudit amico, vel insultat hosti. Cæterum, quum et verbum istud, et nomen, cum dativo casu potius, quam cum genitivo construatur, rectius fortasse Τρύγης scribetur: quo ducit scriptura codicis Vossiani apud Steph. Byz. in Τέγισα. Nam oppidi hujus nomen non solum in singulari numero efferebatur, verum etiam in plurali. Sic certe ἐν Τρύγισι, ait Archestratus apud Athen. III. 112. b. SCHWEIG.

5. ἐς οὗ] Sic IV. 12. 160. et 166. V. 51. De Spartanorum Agathoërgis, Ruhnkenius ad Timæum et doctorum alii ad Hesychium. WESS. In ἐς οὗ ellipsin Æm. Portus statuit hujusmodi, ἐς ἐκείνον τὸν χρόνον οὗ, ad illud tempus quo. Quidni dicamus, ἐς in ista formula pro ἕως usurpari, adeoque regimen hujus particulæ æmulari. Quidquid sit, de Herodoti usu dubitari non debet. Locis a Wess. citatis adjici poterunt III. 31. V. 86. etc. SCHWEIG.

- 68 2. ὁ χαλκῆς] Faber ærarius vetus interpret; Heresbachius ferrarius, insecutique editores. Gronov. sine causa ærarium prætulit. Dudum est, cum Pausanias III. 3. doceret, officinam ferrariam fuisse, in quam Lichas penetraverit, minime neglecta notionis ejus ratione. Patefacit id quoque res ipsa ejusque series. Pollux VII. 106. χαλκῆσιν δὲ καὶ τὸ σιδηρεῖν ἔλεγον, καὶ χαλκίας, τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους, quorum ultima sunt Aristotelis de Poëtic. Art. cap. 25. p. 256. Confer Fragmenta Pythagor. p. 706. ed. Gal. Schol. in Apollon. Rhod. I. 430. et Æm. Portum ad Xeno-

phontem p. 1178. et de Orestis corpore, cubita longitudinis habente septem Philostratum Heroic. I. 2. p. 668. tum A. Gellium N. A. III. 10. cui Noster propter illud litteris, tametsi ex Spartanorum sermonibus, proditum, *homo fabulator*. WESS. Solinus c. 5. *Ossa (Orestis) impleverunt longitudinem cubitorum septem*. GALE.

3. *μη μὲν γενέσθαι*] Si faverent codices, præferrem *μηδαμὸς γενέσθαι* *μηδαμᾶ μέζοντας ἀνθρώπους* τῶν νῦν, *nullos uspiam fuisse*. lib. II. c. 91. *μήδ' ἄλλων μηδαμᾶ μηδαμῶν ἀνθρώπων*. Opinio non absurda fabri ferrarii Tegeatæ nitebatur ea propemodum ratione, quam Celsi verbis apud Origen. IV. p. 207. exprimas: τὰ αὐτὰ αἰεὶ καὶ γεγονέναι καὶ εἶναι καὶ ἔσεσθαι. Simillima dantur Epicuri: istam ἀπιστίαν, valde probatam Palæphato, expugnare nititur Plutarchus t. II. p. 732. D. VALCK. At recte in vulgatam consentiunt libri. In ista formula *μη μὲν*, particula *μὲν* Herodoteo more pro vulgata *μὴν* ponitur: de qua particula Valck. recte præcepit ad III. 99. ubi ἀπαρνός ἐστι *μη μὲν νοσέειν*; parique modo III. 66. *ἔαρνος ἦν μη μὲν* etc. Cæterum conf. III. 15. ibique notanda. SCHWEIG.

4. *πῆμα ἐπὶ πῆματι*] Aldinum ἐπὶ πῆμασι Sophocles verum præstaret Antig. vs. 605. *ἀρχαῖα—πῆματα φθιμένων ἐπὶ πῆμασι τίπτοντα*, nisi alia in re occuparetur, et in formulæ usu variarent veteres. Responsum Pythiæ apud Ælian. Var. Hist. III. 43. καὶ πῆμα δόμοις ἐπὶ πῆματι βαίνει. Manetho V. 57. *Ἐνδ' ἀκαταστασίαι καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆματι δεινῶ*. Refer huc, ut alia prætereantur, Juvenalis Sat. XV. 165. *Ast homini ferum letale incude nefanda Produxisse parum est*. WESS.

6. *ἐμισθοῦτο*] *Ἐμισθοῦτο, conducere cupiebat et conabatur*. Sic III. 53. ὁ μὲν Παριάνδρος ἐστέλλετο εἰς τὴν Κερκύραν. et c. 139. ἐπαθύμῃσε τῆς χλανίδος, καὶ αὐτὴν προσελθὼν ἀνέετο. Utrobique *conatus* et *voluntas* indicatur, sicuti et c. seq. χρυσὸν ἀνέετο. [et c. 165.] Vide Taylor ad Lysiam pag. 146. Valckenarium in Euripid. Phœn. 1406. et Leopardum Emend. VII. 7. WESS.

69 1. *ἐπῆματι εἰς Σπάρτην* etc.] Hinc Messeniorum exprobratio in Lacedæmonios, a Cræso, Græcos Asiæ incolas premente, donis illectos, et primos omnium, *Κροίσῳ τε αὐτοῖς δῶρα ἐπι-*

στείλαντι γενέσθαι φίλους βαρβάρων πρώτους in Pausaniæ lib. IV. 5. Addunt alii, missum et Eurybatum fuisse ad milites conducendos, sed ad Cyrum omni cum pecunia perfide transiisse apud Suidam in Εὐρύβατος. WESS. Vide Diodorum Sic. t. II. p. 553. Larchero allegatum.

4. ἐν Θόρνακι] Hoc de Laconicæ monte et Apolline Pythæo Croesique auro, Pausanias III. 10. WESS.

70 2. ζώδια] ζώδια hic non modo *animalia* dicuntur, ut vulgo intelligunt; sed *cujuslibet generis figuræ*, animalium, florum, fructuum, etc. Sic ζῶα, I. 203. et alibi. Sic idem ζώδια apud Athen. V. 197. b. SCHWEIG.

4. Ἑραῖον] Vide IV. 88. et 152. Apuleius Florid. p. 350. *Enimvero fanum Junonis antiquitus famigeratum: id fanum secundum litora, si recte recorder, viginti haud amplius stadiis oppido abest; ibi donarium deæ perquam opulentum.* WESS.

71 3. χώρην ἔχοντες τρηχέην] Fatentur Persæ, γῆν γὰρ ἐκτὴ μεθὰ ὀλίγην καὶ ταύτην τρηχέην, magis ex Ionum consuetudine, lib. IX. 121. Qua etiam de caussa ἐπιπονώϊατα ζῶντες διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα Xenophonti Cyropæd. VII. p. 197. b. Noster autem sibi contrarius non est, quando c. 133. εἶναρ δὲ κάρτα προσκίεται, vīno Persæ addictiores sunt. Olim pauperes erant et tenui victu contenti: Cyri et insecutorum principum victoriæ potentiam et divitias; opes, ut fit, luxum pepererunt. Lege Strabonem XV. p. 1068=735. WESS.

72 2. ἔθεν μὲν Συρίους Καππαδόκας ἀπέργει] Tractum illum quem in Pontum demergens Halys radit, Συρίαν, Ἀσσυρίην, Λευκοσυρίαν sæpe adpellitant Apollon. Rhod. II. 947. 966. ubi docte Critici Græci, Dionys. Perieg. vs. 733. WESS.

3. ἐστὶ δὲ αὐχὴν ὁδὸς τῆς χώρας ταύτης ἀπάσης] Bene Jo. Fr. Gronovius hæc parenthesi includenda, aut majore distinctionis nota ab insequentibus sejungenda arbitratus fuit. Αὐχὴν, *cervix*, angustus meatus Nostro est, et terræ etiam angustior tractus, cervicisque instar porrectus. De Bosphoro Thracio IV. 85. μῆκος δὲ τοῦ στόματος, ὁ αὐχὴν, τὸ δὲ Βόσπορος κέκληται. Consimiliter Istri, antequam in ostia scinditur, tenor, τοῦ ποταμοῦ αὐχὴν ibid. c. 89. Alibi αὐχένα τῆς Χερ-

συνήσου adpellat Isthmum ab urbe Cardia ad Pactyam protensum, lib. VI. 36. et τὸ εὐρύτατον τοῦ αὐχένος, Thermopylarum angustias, [VII. 223.] ubi paullo erant laxiores. Adderem Euripidis Elect. 1288. quæque in Scholiis leguntur ad Sophoclis Œdip. Colon. 688. si in obscuro res maneret. Ruit certe doctissimi Waltheri correctio, qua citra necessitatem ἐστὶ δὲ αὐχὴν οὐρός τῆς χώρας in Observat. Histor. et Critic. refinxit. Non agitur de termino Asiaticæ ejus regionis, sed quo illa situ sit, ubi raditur ab amne Halye, et quam anguste a Ciliciæ finibus in Pontum extendatur. Idem Reiskius pulcre vidit, stabiliturque his Scymni Chii, Asiæ ad Amisum Ponti urbem σχεδὸν στενότητος αὐχὴν ἐστὶν εἰς τὸν Ἰσθμὸν κάλπον διήκων¹. Mox Heinsius μῆκος δὲ οὐδοῦ εὐζάνων etc. teste Jungermanno in Polluc. II. 214. haud absurde quidem. In ipsa tractus longitudine, tametsi repetatur lib. II. 34., nonnihil adhæresco: sive enim diurno itineri stadia cl. uti lib. V. 53., seu cc., quemadmodum IV. 101., tribueris, Asiæ illa cervix in angustias, oppido arctas, concludetur. Neque latuit hoc Scymno Chio, qui VII. dierum itinere Asiæ has angustias, sive Pontum ab ora Ciliciæ maritima disjungi ubi admonuerat, continuo Ὁ δ' Ἡρόδοτος ποιεῖται ἀγνοεῖν, λέγων. Ἐκ τῆς Κιλικίας πέντε ἡμερῶν ὁδὸν εἰς Πόντον. WESS. Vide Scymni Chii Fragmenta cum Holstenii Notis ad Steph. Byz. a Ryckio edita, p. 380. extr. et 382. et in Hudsoni Geogr. Min. vol. II. p. 54. Scylax quidem in Periplo maris mediterranei, cap. de Cilicia, (pag. 97. ed. Gron.) Herodoto adsentitur: Eratosthenes vero, teste Strab. II. p. 118=68. tria millia stadiorum numerabat; Plinius lib. VI. c. 2. ducenta M. P. Cæterum consuli possunt quæ in hunc Herodoti locum commentati sunt Academici Parisienses, De la Barre, t. VIII. p. 352. seqq. et De la Nauze, t. XXXVI. Hist. de l'Acad. des Inscr. p. 65. Particulam δὲ, quam desideraverant viri docti, ignorant libri. Vide ad c. 59. notata. SCHWEIG.

73 2. νομάδων εἰλη ἀνδρῶν] Scytharum νομάδες ἄνδρες non alii

¹ Quibus cunctis in locis Græcum αὐχὴν commodissime Latinum vocab. foveas reddet. SCHWEIG.

sunt ac νομάδες lib. IV. 19., uti ἄνθρωποι νομάδες Arriani Indic. c. 29. Recurret alias ἀνὴρ ἀόλητης et ἀνὴρ βασιλεὺς etc. WESS.—At equidem h. l. τῶν νομάδων non tam cum ἀνδρῶν, quam cum Σκυθίαν junctum intelligam: nempe εἴλη ἀνδρῶν, quæ εἴλη ἀνδρῶν fuit (ἐκ) Σκυθίαν τῶν νομάδων. SCHWEIG.

4. ὀργὴν οὐκ ἄκρος] Qui poterit hoc esse verum? Is ὀργὴν ἄκρος censetur, qui iracundo animo est, sive in iram promptior. De Sulla Appianus, ὁ δὲ κατὰ τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τε καὶ πάλεων ἄκρος ὀργὴν γενόμενος: tum de Sertorio, καὶ γεγένητο ὀργὴν τε ἄκρος δι' ὑπονοίας ποικίλας, Bell. Civil. I. c. 104 et 113. Accedit Dio Cassius t. I. p. 59. θυμοῦ τε ἐπληρόθησαν ὄντες καὶ ἄλλας ὀργὴν ἄκροι, furore succensi sunt, alioqui in iracundiam etiam proni. Itaque ὀργὴν οὐκ ἄκρος, qui iræ minime indulget; qualis profecto, uti res declarat ipsa, Cyaxares non fuit. Memini geminum videri lib. V. 124. ἦν γὰρ θῆ, ὥς διδῶξε, Ἀρισταγόρης ψυχὴν οὐκ ἄκρος, vertique, non erat compos mentis. At discrepat; nec Latina bene procedunt. Aristagoras mentis quidem compos erat, sed in agendis rebus forti ac magno animo defectus, sive ψυχὴν οὐκ ἄκρος. Ne longum faciam, cum Cyaxares iram frenis conpescere haud valuerit, supervacanea videtur negans vox et tollenda. Mecum sentit Geinozius. WESS.—Negativæ particulæ patrocinium suscepit Coray apud Larcherum, ὀργὴν ut in Æschyli Prometheus. 378. pro ψυχὴν accipiens, hominemque pusillo intelligens ingenio: cui Werferus suffragatur in Actis Philol. Monac. vol. I. p. 77. vocab. ὀργή apud Ionicos imprimis scriptores et poëtas de ingenio et indole frequentari monens, pluribusque prolatis exemplis demonstrans. Schæferus ad Gregor. Dialect. p. 532. ortam esse voculam οὐκ suspicatur e duabus literis ακ a quibus incipit vocab. proxime sequens. Vir doctus in Actis Seminar. Philolog. Lips. vol. II. p. 281. provocatus ad V. 112. ὀργὴν οὐκ ἄκρος interpretatur, iram non vincens, iræ non temperans. Id vero Græce foret ὀργῆς οὐκ ἐγκρατῆς. SCHWEIG.

74 I. ἐν δὲ, καὶ νικτομαχίῃ] ἐν δὲ, scil. ἐν ταῖς ἄλλαις μάχαις, vel ἐν δὲ ταύταις ταῖς μάχαις. Quam vero νικτομαχίῃν dicit, ea ipsa pugna est, de qua mox uberius verba facit. SCHWEIG.

Ib. ἐν δὲ καὶ ναυτομαχίην τινα ἐποίησαντο.] Homericum est ἐν μὲν, ἐν δὲ, subaudiendum τοῖς πάντα ἔτσι τοῖτοῖς. Sic Il. σ. 483. ac deinceps in Scuto Achillis, 'Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν—'Ἐν δὲ δύο πόλεις μερόπων ἀνθρώπων. Aliis etiam locis. Et Herodotus subinde: III. 15, 38. WYTT.

2. συνήναις—ἐπὶ ἡμέρην ἑξαπίνης νύκτα γενέσθαι etc.] Vulgi more satisque populariter Noster, quoties de solis eclipsibus sermo est. 'Ἀντὶ ἡμέρης νύξ ἐγένετο VII. 37., ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη ἐν τῇ οὐρανῷ IX. 10. Moverunt ea Dodwellum, ut Herodoto omnem sideralis scientiæ notitiam detraheret; quod ferri utcunque, etsi sine justa ratione propositum, poterat: verum grassatur ulterius, Thaletique peritiam astronomiæ aufert, et, quem prædixerat solis defectum, talem fuisse infitiatur: *tenebras subito obortas fuisse, quas Thales e regionis tempestatisque exhalationibus observatis prædixerat*, in Addend. ad Diss. de Cyclis p. 912. Qua re dum Thaleti astronomiæ usum et scientiam adimit, adauget ejusdem cognitionem rerum naturalium adeo, ut neminem eo in genere parem habuerit, habeatve. Quis enim regionem aliquam ingressus complures ante menses indicavit, indicabitve, quali vaporum exhalatione aëris cœlique habitus obscurandus obnubilandusque stato die sit? Ita porro fides Eudemo apud Clementem Stromat. I. pag. 354. in Historia Astronomiæ, Ciceroni, Plinio, Diogeni Laërtio, Apuleio, et aliis pluribus, qui uno ore perhibent, Thaletem solis hanc eclipsin multo ante significasse, quam contigit, negatur. Verum constet ea Herodoto ceterisque, uti oportet. De anno, quo deliquium istud sol passus fuerit, major contentio et controversia. Plinius lib. II. Histor. Nat. c. 12. in annum Olymp. XLVIII. 4. refert: Clemens Alex. in Olymp. I. circiter, ex conjectura. Utriusque sententiæ officit rex Cyaxares, qui vitam in illos Olympiadum annos non prorogavit. Cicero I. Divinat. c. 49. solis a Thalete prædictam defectionem, Astyage regnante factam fuisse ait; idem alii dixerunt, contra Nostri descriptam rerum seriem, et liquidissimum Eudemi testimonium. Seriore ævo viri doctissimi Scaliger, Calvisius, Petavius, Ricciolus, Usserius, Newtonus

defectionis tempus et indagarunt et suas secuti temporum rationes variis annis adligarunt. Examinavit dissidentes horum opiniones Vignolius tom. II. Chronol. pag. 254. eto. accurate, diemque defectioni ex arbitratu constituit. In alia abiit, Vignolii repudiata, neque citra caussam, opinione, Bouherius Diss. Herod. c. 4. Amplexus alia quoque est Baierus in Memor. Scythicis, insertis tom. III. Commentar. Acad. Petropolit. pag. 328; cujus eximii viri quaestionis hujus examen, cum cura institutum, minime displicuit; animi tamen pendeo, ad quos me adjungam, in tanto computantium dissensu, neque patitur adnotationum brevitates uberiores excursus. WESS. Plura quaedam Larcherus exhibet, qui istum solis defectum cum Petavio, Harduino, Marshamo, Bouherio, et Corsino, ad Olymp. XLV. 4. id est, ad annum ante C. N. 597. refert. Ad annum ante C. N. 585. retulit Reizius in sua Herodoti editione; ad annum 610. refert Franc. Baily in Philosoph. Transact. MDCCXI. p. 269. seqq. ut nuper ex Novellis literar. Götting. intellexi. Diligenter perpensis collatisque cunctis momentis, quae ad illorum temporum rationes ineundas conducentia ab Herodoto passim memorantur, Vir multis nominibus illustris Volney in *Chronologie d'Hérodote conforme à son texte* p. 4. seqq. demonstratum ivit, agi hic de eo Solis defectu, qui in Pingrei Tabulis ad diem tertium mensis Februar. anni ante C. N. 625. refertur. SCHWEIG.

5. Σύνεσις τε ὁ Κίλιξ, καὶ Λαβύνητος] Verum est, quod Stanleyus in *Æschyli Pers.* 326. et T. Faber lib. I. Epist. 39. docuerunt, Cilicum reges *Syennesis* titulo omnes olim adpellatos fuisse. Vide V. 118. VII. 98. et ad Diodorum Siculum XIV. 20. *Labyneti* nomen in Babylonis regibus itidem frequens, uti mox c. 77. et 118. Ille, qui pacis arbiter et sequester Medos inter et Lydos fuit, est Nabuchodonosorus, qui et Nebucadnezar: congruunt temporum rationes. Γάμων ἐπαλλαγὴν, uti mox, de consociata adfinitate Iones probasse videntur. De Abderitis et Democrito Simplicius de Cælo lib. III. p. 150. τὴν συμπλοκὴν οἱ Ἀβδηρίται ἐπάλλαξιν, ὥσπερ καὶ ὁ Δημόκριτος. Junge Alberti scholia in Hesychii Ἐπαλλάξαντες. WESS.

6. ὁμοχροῖτην] In Æschinis Dialog. III. 15. οὐδὲ ἀπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας, bene redditur, neque attingunt hæc superficie. Ad quem modum si cum Horreo ἐπιτάμονται ἐς τὴν ὁμοχροῖτην verteris in summa cute, seu cutis superficie, uti equidem interpretandum censeo, cessabit, si quæ morata fuit, difficultas. Tacitus simili in ritu Ann. XII. 47. levi ictu cruorem eliciunt. WESS. Cf. Valcken. ad IV. 70. SCHWEIG.

75 3. αἷς δὲ ὁ πολλὸς λόγος Ἑλλήνων] Etsi Noster Græcorum hunc rumorem spreverit, amplexi dein eum alii sunt, uti Apollodorus in Diogene Laërt. I. 38., Lucianus Hipp. c. 2. ubi videatur Gesnerus. WESS. Diogenes Laërt. I. 38. potius ex Sosicrate quam, ut J. M. Gesnerus ad Lucianum l. l. prodit, ex Apollodoro: igitur recte omissum hoc in hujus Fragmentis ab Heynio t. IV. p. 1090. Scholiastes Aristoph. ad Nub. 180. ex Herodoto, ut verisimile est, descripsit. WYTT.

4. οὐ γὰρ δὴ εἶναι καὶ τοῦτον τὸν χρόνον τὰς γεφύρας ταύτας] Hos enim pontes illa ætate nondum fuisse. Ratio Grammatica ostendit, Herodotum significare hos pontes sua ætate ad Halyn fluvium fuisse: ταύτας τὰς γεφύρας est hos pontes qui nunc sunt: itaque antecedens τὰς ἰούσας γεφύρας, accipiendum pontes qui nunc ibi sunt. Nam alia interpretatio tales pontes illa ætate nondum cognitos fuisse, nec rei veritati, nec verborum sensui, satis convenit. WYTT.

Ib. ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς ῥέοντα] Scilicet adverso fluvio, quo commodiorem ad trajiciendum locum invenirent, littus legentes, fluvium a læva habuerunt. SCHWEIG.

5. ὅπως ἂν] Arcte junctæ particulæ ὅπως ἂν, cum conjunctivo vel cum potentiali modo constructæ, ut I. 99. et æpius alibi, nude ut significant: neque ad sententiam alia particula hîc desiderabatur. Structura enim orationis in hunc modum procedens facile intelligitur, ἵνα ὁ ποταμὸς, ταύτῃ—ἐκτραπόμενος ἐκ τῶν ἀρχαίων ρεῖθρον, λάβοι τὸ στρατόπεδον κατὰ νότον, καὶ αὐτὶς ἐσβάλλοι ἐς τὰ ἀρχαῖα, παραμειβόμενος τὸ στρατόπεδον. SCHWEIG.

76 1. κειμένην] κειμένη præstaret. Prædicatur de regione Pteris, quæ in finibus Sinopes ad Pontum. Steph. Byz. Ἰστὶ

καὶ Πτερία πόλις Σινώπης, ex hoc, opinor, Nostri loco. Pteriorum urbis mox mentio erit. WESS. Nec vero in *finibus Sinopes* sitam Pteriam Herodotus ait, sed *ex adverso*, e regione fere Sinopæ. SCHWEIG.

3. πρὶν δὲ ἐξελαύνειν ὁρμῆσαι τὸν στρατὸν] Est, cui ἐξελαύνειν glossatoris videtur, me dissentiente: putes simile esse lib. VIII. 106. ὥς δὲ τὸ στράτευμα—ἄρμα ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας: discrepat tamen, ut quisque videt. Hoc spectat, VII. 105. πρότερον ἤπερ ὁρμῆσαι στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. WESS.

77 1. μεμφθεῖς] Stephanus et Portus, postulante verbi usu, *causatus exercitus sui paucitatem*, sive potius, *semet reprehendens ac incusans*. Statim οὐκ ἐπειρᾶτο ἐπιὼν non aliud ac οὐκ ἢ ἐπιέναι. Sic VII. 5. ἐπειρᾶτο κατιὼν ὁ Ἰστιαῖος: et c. 50. ὥς δὲ ἐπειρᾶτο συλλαμβάνων. Consimiliter VII. 172. et IX. 52. tum I. 84. ἐπειρᾶτο προσβαλὼν. WESS. Μεμφθεῖς non passiva aut reciproca notione dicitur, sed activa, ut III. 13. VII. 146. Itaque h. l. accusativum regit, τὸ στρατόπεδον: ut sententia ad verbum hæc sit, *damnavit, improbavit exercitum suum propter paucitatem*: id est, *conquestus est de suo exercitu*, non quod minus fortiter pugnasset, sed *quod numero longe inferior fuisset hostibus*. SCHWEIG.

2. Λαβύνητος] Regum Babyloniorum ultimus, Croeso ad coërcendam Cyri adaugescentem potentiam foedere junctus, et belli hujus fortasse occasio. Beroso apud Josephum Ναβώνητος lib. I. c. Apion. c. 20. Par caussa Amasin Ægyptium, has in partes ut transiret, impulisse videtur. Lege Xenophontem VIII. Inst. Cyr. p. 183. WESS. Cf. Xenoph. Cyrop. VI. 2, 10. SCHWEIG. Vide Wesseling. ad c. 188.

78 2. ἐς τοὺς ἐξηγητίας Τελμησσέων] Dubium est, præstet-ne Τελμήσσειες an Τελμισσοί, cum sermo de his conjectoribus est. Cicero Divinat. I. 41. *Telmessus in Caria est, qua in urbe excellit haruspicum disciplina*. Habet et Strabo Τελμήσσειας, sive Τελμησσέων ἄκραν lib. XIII. p. 935=630. Arriano, qui de hariolis et conjectoribus his diligentissime, Τελμισσοῖς Exp. Alex. II. 3. item Stephano Byz., Suidæ atque aliis. Infra c. 84. eadem scripturæ diversitas. Non

addo plura. Bochartus in Chan. lib. I. 6. et Spanhemius Diss. IX. de Usu et Præst. Numism. p. 563. abunde facient satis. Vocabuli ἐξηγητίας usum ex Græcorum moribus in luce posuerunt Hemsterhusius et Ruhnkenius ad Timææ Lexic. p. 81=109. WESS.

79 1. πρῆγμά οἱ εἶναι] *Ex usu suo esse.* Infra IV. 11. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶη. VII. 12. πάγχυ εὖρεσκέ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι, conperit propterea sibi consultum non esse Græciæ bellum inferre. WESS.

3. παρα δόξαν—ἢ ὡς αὐτὸς καταδόκει] *Ut hic, semel præterea loquitur VIII. 4. ἐπὶ αὐτοῖσι παρα δόξαν τὰ πρῆγματα τῶν βαρβάρων ἀπέβαινε ἢ ὡς αὐτοὶ καταδόκειον.* VALCK.

4. ἢ δὲ μάχη σφέων ἦν ἀπ' ἱππῶν] *Homerus Odys. i'. 50. ἐπιστάμενοι μὲν ἀπ' ἱππῶν Ἄνδράσι μάχυσθαι.* Cujus exemplo Philostratus Heroic. II. 18. p. 690. καὶ Μυσαὶ γυναῖκες ἀπ' ἱππῶν ξυσημάχοντο τοῖς ἀνδράσι. Lydi eo in genere præter ceteros excellebant, ἱππεύεσθαι ἀγαθοί, uti Noster, sive φιλοπότηται, quemadmodum Philostratus Icon. lib. I. 17. pag. 788., ante quos omnes Homero ἱπποκοροῦνται Iliad. κ'. 431. WESS.

80 1. Ὑλλος] *Anni verum nomen reddiderunt Glareanus ad Livii XXXVII. 38. et Leopardus Emend. VII. 9. Strabo, XIII. p. 928=626. de Hermo; εἰς δὲ καὶ ὁ Ὑλλος ἐμβάλλει—συμπροσόντες δ' οἱ τρεῖς καὶ ἄλλοι ἀσημότατοι σὺν αὐτοῖς, εἰς τὴν κατὰ Φωκαίαν ἐκιδίδασι θάλατταν, ὡς Ἡρόδοτος φησὶν.* WESS. De templo Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος μητρὸς τῶν θεῶν conf. Strab. lib. XIII. p. 862=575. et Apollon. Rhod. I. 1125. SCHWEIG.

5. Κάμηλον] *Cameli odorem et speciem equam non ferre, sed reformidare, in prælii hujus enarratione Xenophon Instit. Cyr. VII. 1, 27. et Polyænus Strateg. VII. 6, 6. non præterierunt.* WESS.

6. ἐπέχεε ἀλλάμψεσθαι ὁ Λυδός] c. 153. ἐπ' οὗς ἐπέχεε στρατηλασίαν. Addere potuisset VI. 96. ἐπὶ ταύτῃ πρώτῃ ἐπέχον στρατεύεσθαι. Quæ mihi quidem a navibus ad anchoras stantibus, ἐπεχούσαις, repetita non videntur: multo commodius τὸν τοῦν ad dictionis complementum adsciscetur. Vide hoc Polybii Exc. Leg. XVIII. 28, 11. δῆλος ἦν, ἐπέχον πάλαι τοῖς κατὰ τὴν Εὐρώπην πράγμασι; et S. Lucæ Evang. c. κιν. 7.

ἐπέχων πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο. In Euripidis Heracl. vs. 846. aliud requiritur. Varius enim usus. Quod autem nonnulli præferunt libri ὁ αὐτὸς, manifestos ex ὁ Λυδὸς natales habet, prorsus uti αὐλῶν κόρας fragmenti Autocratis apud Ælian. de Animal. XII. 9. Λυδῶν κόραι genuerunt invitæ, monitore Rutgersio Var. Lect. II. 1. WESS.

82 1. Θυρήσι] Vide Meursium Miscell. Lacon. IV. 13. Barbeyracium Histor. Fœder. t. I. p. 30. De vocabuli variante scriptura dicere memini ad Diodor. XIV. 44., de eadem Ruhnkenius ad Timæi Lexic. p. 54=74. WESS.—Pro τὰ Κύθηρα, quod proprium hujus insulæ nomen, I. 105. VII. 235. nunc Κυθηρὴν νῆσος dicere placuit Herodoto. SCHW.

6. λέγοντες, οἱ μὲν etc.] Ut alia quædam Sophoclis et Euripidis, quæ legisse suspicor Athenis Herodotum, expressit hunc locum de Phoenissis Euripidæ vs. 1471. seqq. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, Οἱ μὲν etc. Verbum ἔλεγον, ἐλέγετο, supprimitur haud semel in simillimo loco Thucydidis VI. c. 35. ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἐριδι ἦσαν, οἱ μὲν, ὡς οὐδὲν αὖν πρόπωρ ἔλθοιεν οἱ Ἀθηναῖοι—τοῖς δὲ, etc. VALCK.

Ib. τέλος δὲ, ἐκ τῆς ἔριδος etc.] Nisi Chrysermus [apud Plutarch. II. p. 306.] fallit, Amphictyones, capti arbitri, litem secundum Spartanos dederant. Priorem tamen victoriam sibi tribuerunt Argivi apud Pausaniam X. 9. Vindicarunt et sibi Lacedæmonii; unde Θυρατικοὶ apud eos στέφανοι, de quibus docti viri ex Athenæo ad Hesychium. WESS.

8. οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου] Comam-ne vero ab hac de Argivis victoria Spartani promiserint, dubia in scriptorum dissensu res est, Plutarchi præter ceteros, Nostrum, sed clanculum, taxantis, Vit. Lysandri principio. Lege Meursii Miscell. Lacon. I. 16. atque adde ex Philostrati Vit. Apollon. VIII. 6. p. 335. ubi Leonides κομῶν ὑπὲρ ἀνδρείας, ut amicis venerabilis et hostibus magis esset terribilis: tum ταῦτά τοι καὶ ἡ Σπάρτη ἐπ' αὐτῷ κομᾷ, μᾶλλον οὐδὲν ἢ ἐπὶ Λυκούργῳ τε καὶ Ἰφίτῳ: h. e. jactat se Sparta et gloriatur Leonida non minus quam etc. Doctus interpres a vero aberravit. WESS.

Ib. αὐτοῦ μιν ἐν τῇσι Θυρήσι etc.] De Othryadæ exitu iterum discordia. Perüsæe Perilai, Alcenoris filii, manu Ar-

givi ferunt in Pausan. II. 20. Nicander in culto Epigrammate cum Herodoto facit Anthol. III. 5. pag. 299. Sed partium patriæque studio, uti nunc, plurimi olim a tramite auferebantur. WESS.

84 2. προχωρεῖν] Vide V. 62. VIII. 102. Amanuensium in προχωρεῖν et προσχωρεῖν eminent lapsus, etiam in Thucydidis II. 5. Arcem Sardiniam Hemsterhusius ea luce circumdedit ad Lucian. Contempl. c. 9. ut nihil supra. WESS.

3. τῇ οὐδὲ Μήλῃς, ὁ πρότερον βασιλεὺς] Πρότερος, si valeret, non *primus*, sed priorem Croeso regem signaret, Scaligero Can. Isagog. III. p. 320. animadvertente. Eusebius habet in Chron. penultimum Heraclidarum regiæ apud Lydos gentis Melem. Sic Myrsili Candauleque ætatem antevertit proxime. Verum multo hoc antiquior Meles in fragmentis est Nic. Damasceni. Præclare de Dione Chrysost. Or. LXIV. p. 598. in refingendo regis hujus et Mardi nomine meritis est Valesius ad N. Damasceni Excerpt. p. 442. WESS.

3. Τελμησσίων δικασάντων] Non erant δικασταί, sed conjectores et interpretes portentorum; quæ duo conjunguntur a Cicerone de Divin. II. 28. qui lib. II. 5. Est, inquit, quidam Græcus vulgaris in hanc sententiam versus; Bene qui conjiciet, valem hunc perhibebo optimum: Μάντις γ' ἄριστος, ὅστις εἰπάξει καλῶς. Theocritus, Eid. XXI. 82. Ὅς γὰρ ἀν εἰπάξῃ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστος ἔστιν ὄνειροκρίτας. Tametsi non ignorem, σημαίνειν, κρίνειν, γινώσκειν, in talibus etiam adhiberi ab Herodoto; una tamen mutata litera hic libenter legerim: Τελμησσίων εἰκασάντων, ὡς etc. Dio Chrys. Or. XXXIV. p. 414. c. τὰ μὲν τῶν οἰωνῶν εἰπάξιν δαί. Omnis divinationis conjectura nititur, ultra quam progredi non potest: Cicero de Div. I. cap. 14. Sunt mihi ad manum loca veterum, in quibus τοῖς δικαίοις, εἰκᾶια videantur substituenda. VALCK. Insolens verbi usus originem suspicionibus præbet. Mihi expedita in hoc doctorum acumine omnia non sunt. Ampliabo, donec clarior e mstis lux. Leonem circum arcis muros gestatum spectavit Apollonius Tyan. Epist. LXXV. cum rixantibus Sardinianis, ὑμεῖς δὲ, inquit, πολὺ πεποθεῖτε ἄρα λέοντι πόλεμον ἀσπονδον ἥρασθε; WESS. Verbum

διασώζωνται tuentur libri omnes, nec satis causae video cur sollicitetur. Haud dissimili certe verbo ἔγραψαν in re simillima usus est Noster I. 78. SCHWEIG.

5. ὁ δὲ δὴ Ἰφιδάδης αὐτὸς ὁ Μάρδος] Confer Xenophontem VII [cap. 2.] Inst. Cyr. p. 180. ubi nonnulla diversitas. WESS.—Mireris nullo e ms. οὗτος citari. Sic sane solet Noster. τοῦτον δὲ δὴ τὸν Ἄλυν, I. 33. οὗτος δὲ ὁ καθαρθαῖς, I. 58. ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄρσων, I. 85. et frequenter aliaa. Pronomini autem αὐτὸς non erat hic locus. SCHWEIG.

6. καὶ κατ' αὐτὸν] Κατ' αὐτὸν Gronov. interpretatus est ad ejus exemplum. Non repugno: sed videbatur mihi ita dictum, ut istud, μεταδιώκει δὲ, — ἀποστείλας τρεῖς κατ' αὐτὸν, III. 4. SCHWEIG.

- 85 2. εὐστύ] Herodoteam hic fuisse suspicor εὐστύ, et in Glossario Herod. primitus scriptum: Εὐεστύ, (pro Εἰεστῇ, ἢ) εὐμερία, εὐετηρία. — Δωγωνιανὸς ἄντι τοῦ σ γράφει: nempe εὐετῷ, quod habet Aratus Diosem. vs. 358. Ὅρα τις εὐετῷ χαιρῇ ποτιδέγμενος ἀνὴρ. Schol. τῇ εὐετηρίᾳ. Formas istiusmodi notatim Iones adamarunt praesertim: Ἰώνων istum σχηματισμὸν exemplis adfirmat Eustathius Iliad. τ'. p. 1180 = 1245, 39. Ultimum eorum est ἡ πιστός: πιστὸν, inquit, Μιλήτου φησὶν Ἡρόδοτος. Leguntur ista lib. IX. c. 96. λεπτός lib. V. 6. τὴν καταπλαστὸν IV. 75. subministravit M. Prae ceteris Poëtis ista talia frequentavit Callimachus, in ejus paucis reliquiis inveniuntur ἀρακτός, διακτός, γελαστός, μαστός, ἀλητός, διατευτός. Horum nonnulla attigit Hemsterhusius ad Lucian. Dial. Mort. VI. 3. multo plura hujus classis praebet Hesychius, quaedam etiam mendosa: Ὀρετός vox est nauci, Antimachea fuit παρητός. Ἐσκλητός probabiliter scribendum, ubi legitur Ἐσκλητός, ἢ τῶν ἐσέχων ἄρσις ἐν Σαραυούσαις. Ceterum, si vel Herodoteum est εὐετός, fatendum tamen multo frequentius dici εὐεστῇ vel εὐεστῶν. Democriteam esse vocem omnes norunt¹ qui has literas tractant; illud non omnes, vocem in tres male distictam apud Stobaeum perperam in verbis legi Democriteis p. 278, 53. καὶ ἀδελφόντα (τῶν ζώων) ἀθάνατος ὁ πτερόν καὶ πρὸς εὐ

¹ Saken ex Diog. Laërt. IX. 45. SCHWEIG.

δοτ' οὖν τοῦτο ἴδεναι μᾶλλον ἢ μή. Scribendum, πρὸς εὐσετεῦν. Κακαστεῦν interpretatur Hesychius κακὴν κατὰστασιν, ἢ ἀπραγίας. *Æternitas* Antiphonti dicta Ἀειστώ, teste Harpocr. ἢ εὐσία, Ἐστώ Archytæ Stobæi Ecl. Phys. p. 81. vs. 8., ἢ ἀποδημία Callimacho apud Suidam Ἀπειστώ. Ubi vulgatur in Herodoto IX. 84. τῇ ἀπειστοὶ τῆς μάχης, olim legebatur, me iudice, ἀπειστού. Hesychius: Ἀπειστός, ἢ ἀποχώρησις. Formam in α, quod commemini, nullam præbet Herodotus. VALCK.—ἐν τῇ—εὐσεστοὶ] Clemens Alex. Stromat. II. pag. 498. Δημόκριτος μὲν ἐν τῷ παρὶ τοῦ Τέλους, τὴν εὐθυμίαν, ἣν καὶ εὐσετώ προσηγόρευσαν. Non illi itaque idem atque alius notavit: sua enim sibi Philosophus vocabula habuit. Nostra congruit Æschylus VII. c. Theb. 192. Μήτ' ἐν κακίᾳσι, μήτ' ἐν εὐσεστοῖ φίλῃ Εὐνοῖκος εἴην. ubi Schol. εὐδαμονία, εὐστηρία. Quo usu et Maximus de Elect. vs. 534. WESS. Vocab. εὐσετώ apud Æschylum iterum habes in Agamemn. 878. SCHWEIG.

4. ἀλλογνώσας] Hesych. Ἀλλογνώσας, ἀγνώσας. Neque abit multum in ἀλλογνώων in Galeni Gloss. Hippocratis, quo de doctissimi Viri ad Hesych. et Foësius in Œconom. neque, alia in compositione, ἀλλοφρονέων, ἀλλοφάσσαν etc. WESS.

Ib. ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρων] Cicero Divin. I. 53. ejusdem generis etiam illud est, quod scribit Herodotus, Croesi filium, cum esset infans, locutum. Prodigiousum certe, modo verum. Noster non ἄφρων tantum, quemadmodum Xenophon, Nic. Damascenus et Dio Chrysost. atque alii, sed ἐμφθαρμένον τὴν ἰστέην, captum auribus c. 38. et καφὸν c. 34. fuisse prodidit. Possunt-ne ergo ab ipsis natalibus surdi articulatas voces edere? præsertim nullo divino beneficio, verum ὑπὸ δόους καὶ παπῶς, uti scribit. Merito hoc reprehendit Pavius. Habet Plinius N. Hist. lib. XI. 50. semestrem Croesi filium, in crepundiis locutum, quo prodigio totum Lydiæ regnum conciderit. At alius is fuit, atque ab hoc diversus, ut belle Harduinus, nisi si tamen in portento describendo inter veteres haud constiterit. WESS.

86 2. ὅς ἐστιν Λυδῶν—παῖδας] Sic consimilia Nic. Damascenus Excerpt. p. 457. in hac pyra tragedians, sed culpam inhumanitatis a Cyro in Persas amoliens. Ctesias nihil de rogo,

admisceat tamen prodigiosa multa. Nihil quoque Xenophon. Quæ mihi suspicionem adaugent, ex vulgi, mira captantis, fabellis hæc profluxisse. *θεῶν ὁτιωδὴ*, quod sequitur, reddendum Abydeno apud Euseb. Pr. Ev. IX. 41. WESS.

3. *μιν προστῆναι*] Commode Gronovius citat I. 119. Sic vero et *προστὰς* olim I. 129. i. q. *παραστάς*. Quibus duobus posterioribus in locis sicut *σ* literam geminavi, sic et h. l. *προστῆναι* scribi debuit: quemadmodum etiam V. 51. pro vulgato olim *προεστήκει*, recte *προεστήκει* libri nostri dedere. Construitur autem hoc verbum alias, ubi de corpore agitur, cum dativo casu: nunc, ubi de mente, cum accusativo. SCHWEIG.

4. *τινα τοῦτον ἐπιπαλίστο*] Vide Matthiæ Gr. gr. 264. Obs. Ib. *ἡσυχίης*] Quod hoc loco vulgabatur olim, *λειποφυχίης*, fluxit, opinor, ex interpretamento lectionis non absurdæ *ἀψυχίης*: censeri certe potuit Cræsus ante passus animi deliquium, quam ad se redeuntem subierit Solonis dictum. ἡ *λειποφυχία*, locis a Foësius designatis, sæpe dicta fuit *ἀψυχίη* Hippocrati: in locum *ἀψυχίης*, saltem in *ψυχίης*, facile mutari potuit *ἡσυχίης*, quod genuinum judico. VALCK. Puto et Nic. Damascenum in Nostro *ἡσυχίης* reperisse. *σιωπῆς δὲ γενομένης*, ait Excerpt. p. 461. *στενάζας μὲγα, εἰς τρεῖς ἀνακαλεῖται πάλιν Σόλωνα*. Explicationem certe seu paraphrasin hujus loci ea præbent. Ἐκ πολλῆς *ἡσυχίης*, postquam altum erat silentium, sive *σιωπῆς γενομένης*. Stabilire præterea Nicolaus lectionem *Σόλωνα* poterit, sicuti et Ælianus in Eustath. Od. p. 1404, 45=38, 41. hæc planissime æmulatus: ὁ δὲ ἀνηγέγκατο ἄρα, [ἔγουν ἐκ βάθους ἐξεβόησε] καὶ εἰς τρεῖς ἐκάλεσε τὸν Σόλωνα^k. Adde aliam ejusdem Æliani, quam adscripsit Berglerus, imitationem Var. Hist. IX. 41. WESS. Verbum *ἀνεγχεῖν* et *ἀνεγχεσθαι* apud Suid. in Ἀνεγχεῖν, et Hesych. in Ἀνηέχθῃ, exponitur ex *animi deliquio* (ἐκ *λειποφυχίας*) se recipere, et vocem edere. Qui verbi usus videtur esse sequioris ætatis: (conf. Indicem nostrum Græc. in Appian.) unde fortasse apud Nostrum *λειποφυχίης* pro vocab. *ἡσυχίης* irrepsit. Apud veteres et Ionicos præsertim scri-

^k Eadem habes apud Suid. in Ἀνιέγκασθαι. SCHWEIG.

ptores nihil fere aliud, nisi, *vocem vel gematum (ex imo pectore) proferre*. Vide Heynium ad Iliad. τ'. 314. Apollon. Rhod. III. 463. et 635. IV. 1748. Sic rursus apud Nostrum I. 116. SCHWEIG.

6. ἀρχὴν] Ἀρχὴν notat olim hic atque alibi. Vide II. 28. et Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 714. WESS.

Ib. ἀποβεβήκοι] Quæ Gronovius pro vindicanda scriptura ἀποβεβήκει οἱ protulit exempla ex II. 175. VI. 68. III. 55. III. 72. VII. 125. in eorum duobus prioribus abundat quidem dativus pronominis οἱ, sed nec in his ipsis, nec in ullo ex reliquis, αὐτῶ οἱ idem ac ἑαυτῶ valet. Nempe h. l. terminationi verbi ἀποβεβήκει olim superne adscriptæ literæ οἱ indicabant legi in aliis codicibus ἀποβεβήκοι, quam scripturam equidem probavi. Nec vero sperno ἀποβεβήκει: pro quo non est cur ἀποβεβήκει quispiam desideret. Amat Noster plusquamperfectum ponere, ubi perfectum vel aoristum expectasses: vide I. 84. 79. 122. extr. etc. Quare etiam I. 132. vulgatum olim κατεστήκει teneri potuerat. Conf. Werfer Act. Philol. Monac. t. I. p. 239. seq. SCHWEIG.

87 1. εἴ τι οἱ πεχαρισμένοι ἐξ αὐτοῦ ἰδαρήθη] Simile Aristophanis, uti bene Berglerus, Pac. 385. εἴ τι πεχαρισμένοι χοιριδιον ὀσθα παρ' ἑμοῦ κατεηδοκώς. Ambo imitantur Poëtam, Iliad. α'. 39. WESS.

88 1. ἀπειθαύμαζέ τε δρέων, Homeri exemplo venerunt II. ω'. 629. Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεὺς Εἰσορόων etc. Mutuum Cyri Cræsiq̃ue sermonem Xenophon Inst. Cyri VII. 2. suo more descripsit. WESS.

2. De orationis ἀνακολουθία dictum est ad I. 3. SCHW.

90 4. Ἐπαλιλόγησι, repetiūt, eademque ipsa exponiūt, quæ supra c. 37. etc., atque ita Pollux. Nam ἐπαντιλόγησι, quod illi et Nostro instaurat Heringa Obs. Crit. c. 3. p. 25. non convenit et longius deflectit. Bene Philo Jud. de Fortitud. p. 738. D. εἰρηκῶς δ' ὅσα διδῶσιν ὁ παῖρς, παλιλλογῶν οὐ δίκαιον. WESS.

6. εἰ ἀχαρίστοισι νόμος εἶναι] Egregie Clemens Alex. Protrept. p. 38. ὃ Κροῖσε, —ἐχάριστός ἐστιν, ὃν προσκυνεῖς, et plura hinc derivata. WESS.

- 91 2. γένος;] De progenitoribus commodè a Bellangero ad h. l. monitum Larcherus retulit, ex Græcorum more ita eos numerari, ut pater censeatur secundus, avus tertius, quartus proavus, quintus abavus. Fuit autem Gyges abavus Cræsi, hac successione: Gyges, Ardys, Sadyattes, Alyattes, Cræsus. SCHWEIG.

Ib. οὐκ ὁλον τε ἐγένετο] Nihil demuto; οὐκ ὁλον, οὐκ ὁλα, οὐκ ὁλος, in simili re usus sunt frequentis. Supra c. 67. IV. 152. VI. 130. Post pauca Reiskius ὑστερον τρισὶ ἔτισι τοῦτοις: quod codices si præberent, adtentionem mereretur; nunc edito inhæreo. WESS.

5. εἶπε τὰ εἶπε Λοξίης] Neminem offenderent ista si sola legerentur; de Phallo agens, ποιεῦσι, ait, τὰ ποιεῦσι Ἕλληνες. II. 49. Nostro tamen loco si prius εἶπε codicibus abesset, ob sequentia censerem adjectum, pristinamque scriptionem hanc fuisse: τῷ καὶ τὸ τελευταῖον χρησθησασμένῳ (I. c. 55.) τὰ εἶπε Λοξίης περὶ ἡμίονου οὐδὲ τοῦτο συνέλαβε. Postremum Herodoteum est, ut et illud: οὐδὲ τοῦτο, —τὰ εἶπε. Sic I. 89. Κόρα δὲ ἐπιμελὲς ἐγένετο, τὰ Κροῖσος εἶπε: hoc, si bene meminimus, corrigi vult Reiskius: lib. II. c. 51. ἰρόν τινα λόγον περὶ αὐτοῦ ἔλεξαν, τὰ —δεδήλωται. VALCK.

6. ἦν γὰρ δὴ ὁ Κῦρος οὗτος ἡμίονος] Abydenus ex regis Babylonii oraculo de Cyro, ἔχει Πέρσης ἡμίονος, in Euseb. Pr. Ev. IX. 41. Explanatius, verum ex Nostro, Cénomaus, Apollinem vanitatis et mendacii arguens, ὁ μὲν γὰρ ἡμίμηδος ἢ ἡμιπέρσης Κῦρος, ἢ ὁ μητρόθεν μὲν ἐκ τυραννικοῦ, πατρόθεν δὲ ἐξ ἰδαιστικοῦ γένους ἡμίονος ὢν ἐν τῷ αἰνίγματι, παρεμφαίνει μὲν τὴν ἐκτυφὸν Μοῦσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄμαντιν μαντικήν. Namque Herodotea innui, Μουσῇ injecta mentio testatur, quam ἐκτυφὸν fumū plenam et insolescentem invidiose taxat, in Ejuſdem Pr. Evang. V. 21. Bene de se Apuleius Applog. p. 289. Non video quid mihi sit in ea re pudendum, haud minus quam Cyro majori, quod genere mixto fuit, Semimædus ac Semipersa. WESS.

- 92 1. Προηίης] Minervæ protemplaris sive vestibularis inter Delphorum numina celebratissima est memoria, quamquam in titulo sæpius peccatum. Mæmini quædam adponere ad

Diodorum XI. 14. plura Taylor ad Demosthenem in Aristogitonem p. 517. WESS.—Conf. VIII. 37. ibique not. SCHWEIG.

2. Βραγχιδρσι τῆσι] Mirum est, concordiam codicum constare in Βραγχιδρσι τῆσι Μιλησίων, neque dissidere II. 159. Locus uterque doctorum disputationibus jam olim examinatus est, docente ex Symmaictis Philemonis Porphyrio, [Quaest. Homer. c. 8.] nec negligente Gronovio. Vaticinata quondam illic mulier fuit, ἡ ἐν Βραγχιδας γυνὴ χηρημεφὲς Jamblichō de Myater. II. 11. p. 74. quae insolentiori articulo nihil prodest. Juvemus Jamblichum apud Stob. Serm. LXXIX. p. 471. ἀδελφὰ δὲ τοῦτων καὶ ἡ ἐν Βραγχιδρσὶ βέδς ἐκφαίνει. Dederat ἐν Βραγχιδρσι, ut Noster, aut sicuti ipsemet cum Strabone et Pausania ἐν Βραγχιδας. WESS.—Philemon in Συμμάκτοις apud Porphyrium l. c. ait: “quum apud “Herodotum h. l. ἐν Βραγχισι (sic apud Porphyr. in ed. “Bara. editur, ἐν Βραγχισι in ed. Bas. 1551. utrobique “perperam, puto, pro Βραγχιδρσι) τῆσι Μιλησίων legisset, “guarum se multis librariorum mendis inquinatos esse “quum aliorum veterum auctorum tum Herodoti codices, “in eo fuisse ut cum Alexandro Cotyensi τῆς Μιλησίων (sc. “χῆρς vel γῆς) corrigendum censeret, quoniam Graecus “nullus scriptor τὰς Βραγχιδας in fœm. genere dicere au- “daret; postquam vero in ejusdem Herodoti libro II. (c. “159.) simili ratione ἐς Βραγχιδας τὰς Μιλησίων scriptum “reperisset, intellexisse se, Herodotum Ionum more (quem “admodum illi ἡ λίθος, ἡ κίον, ἡ Μαραθὼν dicunt) fœminino “genere, pro masculino, in isto nomine usum esse.” Sic ille. Cui opponere quispiam posset, apud eundem tamen Nostrum l. 158. codices omnes in τοὺς Βραγχιδας consen- tire, itaque cunctos l. 46. τῆς Μιλησὶς ἐς Βραγχιδας dare: itaque verisimile esse, etiam h. l. et II. 159. τῆς Μιλησίων scripserat Herodotum, et librariorum culpa in utroque horum locorum revera corruptos codices esse. Quod si quis ita statuit; fuerint utique perantiquæ istæ codicum corruptelæ; nec tamen fuerint ex tanta vetustate repetendæ, quanta si Villosorum audiamus. Huic enim, nescio quæ casu, excidit, ut Philemonem illum, e quo ista Porphyrius retulit, Alexandro Magno cœvum faceret. (vide

Villois. Anecd. Græc. t. II. p. 137. et Proleg. in Homer. p. xxxiv. itemque Indicem in Anecd. voce Philemon, et voc. Herodot.) At ex ipsis verbis a Porphyrio prolatis abunde adparebat, æqualem illum fuisse aut etiam paullo juniorem Alexandro Cotyensi Grammatico, (de quo Fabric. in Bibl. Gr. IV. p. 379.) adeoque secundo post C. N. seculo vixisse. De Branchidis multa Larcherus collegit ad Nostri V. 36. et VI. 19. Ad id quod spectat de quo h. l. quærebamus, ita se res habere videtur. Recte ἱς τοῖς Βραγχίδαις scribitur I. 158. quatenus Branchidæ familia fuere sacerdotum, qui templum et oraculum curabant, quod Didymis erat in agro Milesiorum. Recte vero etiam fortasse et h. l. et II. 159. Βραγχίδαι in fœm. gen. dicuntur; quoniam ex eo, quod vulgo breviter dicere consueverant ἱς Βραγχίδαις πέμπειν, (ut apud Nostrum I. 46. et I. 159.) usus invaluisse videtur, ut ipse locus, ubi oraculum erat, Βραγχίδαι diceretur, nempe αἱ Βραγχίδαι, ut αἱ Ἀθῆναι et similia. Ita quidem Pompon. Mela I. 17. Oraculum Apollinis, ait, dictum olim Branchidæ: cui congruit quod idem templum perinde τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Διδύμοισι, et τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδῃσι nominatum legimus V. 36. coll. VI. 19. similiterque apud Strabonem IX. 421. c. coll. XIV. 634. c. Denique apud eundem Strab. XVII. 814. A. junguntur ἐν Δελφοῖς καὶ Βραγχίδαις, prorsus tamquam duorum locorum nomina. SCHWEIG.

3. ἀντιστασιώτης κατεστήκει] De Pantaleonte, Serinus in Stob. Serm. XLV. p. 313. quædam innuit. WESS.

5. κνάφου] Κνάφος, carduus sive spina est, qua fullones radere vestimenta solent: præterea tormenti seu carnificinæ genus, clavis aculeisque obpletum, ad miseros crudelissime enecandos: Ὁργανὸν τι, ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσι, Suidas et Timæus. [in Lexic. Plat. p. 160.] Pertinet huc Platonis X. de Rep. p. 762. ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμπτοντες, super tribulis lacerantes, ut viri egregii docuerunt. WESS.

93 2. αἱ ἐνεργαζόμεναι παιδίσκαι] Hæc et seqq. respicit antiquus Sophista, qui Dissertationes aliquot Ethicas conscripsit, inter Fragmenta Pythagor. vulgatas p. 714. Λυδοῖς τὰς κίρας πορνευθείσας καὶ ἀργύριον ἐνεργήσασθαι, καὶ οὕτω γάμασθαι

καλὸν δοκεῖ εἶμεν. Hinc etiam manifestum est, cur ad istam παιδισκίαν mentionem narrationi suæ quædam de more Lydiao interjecerit Herodotus; qui vocem, adjectam a Sophista, ἀργύριον, lectori subaudiendam relinquit, quam in simili loco adposuit II. 126. eo Cheopa scribens devenisse pravitatis, ut filiam voluerit tamquam *prosedam* πρῆσσεσθαι ἀργύριον ὁπόσον δὴ τι. Corpore quæstum facientes, πιπράσκουσαι τὴν ἄραν παντὶ τῷ βουλομένῳ, Origeni c. Cels. V. p. 260. ἐπὶ μισθῷ (χρημάτων Xenoph. Symp. p. 523, 7.) τὴν ἄραν ἀπεμπαλοῦσαι Eusebio Προπ. IV. p. 162. B. Commode dicuntur ἐνεργαζόμεναι, id est, corpore vel ἐν ἑαυταῖς ἐργαζόμεναι: aliter cepit Abresch. Dil. Thucyd. p. 763. Ἐργάζεσθαι, ἐργάτις, ἐργασία, ἐργαστήριον, de eadem occurrunt opificina. Auctor Orat. c. Neæram p. 730, 44. εἰταίραν suam nolunt ὄρεν ἐν Κορίνθῳ ἐργαζομένην, οὐδ' ὑπὸ προνοβόσκῳ οὔσαν et p. 731, 57. Quæ venit ob istum quæstum in Ægyptum, venisse dicitur Rhodopis κατ' ἐργασίην Herod. II. 135. Secundum grammaticos et Eustathium ad II. ψ. p. 1329=1453, 45. Archilochus istius generis mulierem Ἐργάτιν dixerat: sed ab istis dissentit Hemsterh. ad Hesych. in Ἐργάτις. τὸ πορνῖον est Ἐργαστήριον in Attica Lege apud Demosth. p. 736, 105. et in Alciphronis Epistola, quam vulgavit Abresch. Addend. in Aristæn. p. 115. παιδισκίον dixit Nicias, Athen. X. p. 437. F. memorans etiam τὰς δημοσίας παιδίσκας. In Isæi Or. V. p. 58, 13. Euctemonis ἀπελευθέρῃ ἱναυκλήρει συνοικίαν ἐν Πειραιεῖ, αὐτοῦ καὶ παιδίσκας ἔτρεφε, meretriculas alebat conciliatrix: in Orat. c. Neær. p. 728, 28. Charisii liberta Nicarete ἐπὶ παιδίσκας ἐν μικρῶν παιδίων ἐκτίσαστο. VALCK. Lydias, de quibus agitur, puellas non ex corporis quæstu pecuniam contulisse, sed præter istum quæstum opus etiam mercede fecisse, quo majorem sibi dotem compararent, monuit Heyne in Commentar. Gotting. t. XVI. p. 35. Similem isti Lydorum morem apud Cypriis notavit Justin. XVIII. 5. Conf. Clearchum apud Athen. libro XII. p. 515. F. ubi videndum an pro τῶν ἄλλων, τῶν δούλων cum Larchero corrigendum sit. SCHWEIG.

5. καὶ δύο πλείερα] Nulla subest caussa, cur de integritate hujus loci dubitemus, si baseos figuram oblongam cogite-

mus: nempe τὸ εὔρος nunc intelligit longiorum laterum mensuram. Altitudinem monumenti tantam fuisse ait Clearchus apud Athen. lib. IX. c. 31. ut ex quibuslibet Lydiæ partibus conspici potuerit. Nam, quod monumentum a Gyge amasiæ suæ erectum Clearchus narrat, quodque Nicander etiam Ther. 633. spectasse videtur, illud nullum aliud esse recte Larcherus monuit, nisi hoc ipsum de quo hic Herodotus loquitur, et ex eo Strabo XIII. p. 626. B. 627. B. Cujus monumenti reliquias hodieque superesse, ex Chandleri Itinerario Larcherus adnotavit. Conf. Heyn. ad Il. β'. 865. SCHWEIG.

- 94 1. καταπορεύουσι] Thomas, ἐπὶ ποταμὸν δίδουσι, uti infra c. 196. πᾶς τις—καταπορεύει τὰ ἔθλα τέκνα. Numos a Lydiæ repertos Xenophanes in Pollucis IX. 83. itidem prodidit. Adde Eustathium ad Dionysium 840. WESS.

Ib. καπηλοί] Quam vim habeat v. καπηλὸς luculenter ostendunt duo loca a Larchero excitata, Platonis scil. Sophist. p. 223. D. ἡ κατὰ πόλιν ἀλλαγὴ—καπηλικὴ προσαγορεύεται. tum Aristoph. Pac. 446. κέπηλος ἀσπίδων, ubi Schol. Οὐκ αὐτὸς ἀσπίδας ποιεῖν, ἀλλὰ παρ' ἄλλου λαμβάνων καὶ πωλεῖν. Plura Schleusnerus Lex. N. T. v. Καπηλός.

3. ἐπὶ Ἄτυος] Conf. c. 7. et VII. 74. Adde Adnet. ad IV. 45. De Mane conf. Dionys. Hal. Ant. Rom. I. 27. SCHWEIG.

Ib. σποδείην ισχυρὴν] Herodoti σποδείην (sic recte scriptum legitur supra, c. 22.) ἀφορίαν καρπῶν interpretatur Dionysius Halicarn. A. R. I. p. 21, 33. ubi vs. 38. pro διανείμαντας restituendum videtur, διανείμαντα Ἄτυν πάντα τὸν ἔθμον διχῇ πλήρους ταῖς μοίραις ἐπιβαλεῖν, ex Herodoto, tradente τὸν βασιλέα αὐτῶν (Atyn) δύο μοίρας διελόντα Λυδοὺς πάντων κληρῶσαι. Herodotea se Dionysius enarrare proficitur; e rerum Lydiacarum scriptore probabiliter, quæ Galei suspicio est, derivata. VALCK.

4. τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστραγάλων] Corripitur Noster ab Athenæo I. p. 19. A. ob ludorum hæc inventa Atyis regis tempore: esse enim ludos istos multo antiquiores, probatos usurpatosque belli Trojani tempore. De pilæ et talorum lusu nota ex Homero res est: at ubi apud eum tesserae

ῥῶν κύβων, αὐτ κύβειαις αὐτ κυβέουσιν mentio? Quarum cum nusquam meminerit, seriori tempori inventum debetur. Docuit hoc egregie Hyde Histor. Aleæ p. 112. et Hemsterhusius in Polluc. IX. 97. WESS.

7. προτάσσειν] Reiskius προτάσσειν. Tu vide III. 89. VII. 65. Dionysius, his usus, de suo liberaliter adstruxit plura: Lydum, Atyis filium, uni parti a patre adsignatum, alteri Tyrrenum ait, Rom. Ant. I. [c. 27.] p. 21. Λαχούσης δὲ τῆς ἄμα Λυδᾶ μοίρας τὴν ἀμείνω τύχην, μὴ ἐκχωρῆσαι. ἐκχωρῆσαι δὲ τὴν ἑτέραν, ἀπολαχούσαν τῶν χρημάτων τὰ μέρη. Sic, puto, scribere voluit. Venerint-ne in Italiæ oras, atque Etruscorum genti originem Lydi dederint, quod Nostrum secuti plures litteris tradiderunt, in magna versatur controversia; de qua Ryckius Diss. de Prim. Ital. Colon.^k c. 6. et Scipio Maffei Hist. Diplom. p. 228. atque alii. WESS. Confer quæ ad h. l. Larcherus commentatus est. SCHWEIG.

95 2. καὶ τριφασίας ἄλλας λόγων ὁδούς] Vere dixit. Cyri initia et illustria facta diversis modis per Orientis plagas celebrata fuerunt. Ctesias, uti Persicorum fragmenta condocesciunt, aliam ac Noster trivit viam, fateturque Photius. Quid Xenophon sectatus fuerit, in omnium est memoria. Forsan et eum sibi narrationis genus habuit Æschylus in Persis 770. Itaque optio datur. WESS.

3. ἐν ἑτα εἰκοσι καὶ πεντακόσια] Hæc et quæ succedunt Diodorus adripuit II. 32. sed minus prudenter et considerate, sicuti ibi conmonstratum est. WESS. Herodotum cum Ctesia aliisque, qui Assyriorum imperio (referente Diodor. Siculo) durationem 1306. annorum tribuunt, in concordiam redigere, post alios doctos viros, (quorum nonnullos etiam Harlesius ad Fabr. Bibl. Gr. t. II. p. 742. seq. laudavit) Larcherus studuit in Notis ad h. l. Conf. ejusdem Chronologiam Herodot. p. 144. seqq. scilicet statuens, Ctesiam antiquitatem hujus imperii a primis regni primordiis, intra artos limites conclusi, repetiisse: Herodotum vero ab eo tempore quo totius Asiæ imperio reges Assyriæ potiti sunt. Volney contra, post longam disputationem, qua He-

^k Editæ cum Holstenii Notis in Steph. Byæ. SCHWEIG.

rodoti fidem historicam cum ea quæ Ctesiae tribuenda est, contendit, (*Chronol. d' Herodote*, p. 83. seqq.) ad extremum colligit, (ib. p. 189. seq.) perquam verisimile esse, consulto Ctesiam, quo Persis gratificaretur, durationem Assyriaci imperii, cujus in jura Persæ successerunt, immanem istum in modum auxisse. Novi quidpiam hîc molitus est G. Bruining in *Actis Societ. Traject.* t. II. p. 162. seq. (Lugd. Bat. 1795.) qui, Ctesiae mendaciorum nullam prorsus rationem habendam censens, tantum abest ut justo minorem existimet numerum DXX annorum, quem hîc habent Herodoti libri, ut multo etiam majorem esse sibi persuaserit. Scil. pro certo sumens, Semiramidem illam, quam Noster c. 184. quinque generationibus ante Nitocrin vixisse ait, fuisse primam Assyriæ reginam, Nini uxorem, regni conditoris; quo secum ipse concilietur Herodotus, statuit numerum annorum, qui h. l. durationi regni Assyriaci tribuitur, per librariorum sive errorem sive temeritatem quadringentis annis auctum fuisse; scripsisse Herodotum ἔτια ΗΔΔ, id est, ἑκατοσὶ καὶ ἑκατὸν, annos CXX; inde illos fecisse ἔτια [Η]ΔΔ, id est, annos DXX. Cujus quidem inventi laudem non invidemus auctori. SCHWEIG.

- 96 1. οὗτος ὁ Δηϊόκης] Deiocem non præteriit Polyænus Strateg. VII. 1. verum vestigiis aliorum insistens. Quæruncti viri idem-ne fuerit ac Arphaxadus, cujus in Judithæ historia c. 1. memoria durat, an Phraortes potius, Conringius, Montfauconius, Prideaux: de qua lite Schræerus Orig. Assy. sect. IV. 5. etc. et Leon. Offerhaus Spicileg. Hist. Chronolog. p. 145. egregie. WESS.

3. τοῦ ἐπιφοιτούντος] Matthiæ Gr. gr. 269.

- 97 1. προκατίζων ἐδίκαζε] De iudicibus, sive illi reges seu privati fuerint, hoc sollemne. Supra c. 14. Midas ἀνέθηκε τὸν θρόνον, ἐς τὸν προκατίζων ἐδίκαζε. et V. 26. Additur dixisse Deiocem, οὐ δικάῃν ἔτι, *se non ultra judicaturum*: non aliud enim ac δικάσειν, quemadmodum Sylburgius in Grammat. Clenardi p. 431. et H. Stephanus de Dialect. pag. 140. monuerunt dudum. In fragm. Philosophi Eusebii apud Stobæum Serm. XLIII. pag. 310. καίτοι περ χρεὶ εἶδέναι πάντα τὸν μέλλοντα ἀνθρώπου καταδικᾶν, ὅτι καὶ etc. perperam et sine

ratione Gesnerus καταδικάζειν corrigi jussit. Præclare Glossæ Sangermanenses : Δικᾶν, ἀντὶ δικάσειν. Ἡρόδοτος α΄. οὐ φησι δικᾶν εἶναι. WESS. Lexic. Seguiet. p. 90, 15.

4. ἡμέων αὐτῶν] Vocolam ἵνα suspicabar absorptam a literis proximis, quam solet in talibus adhibere Herod. III. 25. ἵνα σφῶων αὐτῶν. III. 80. et 85. δεῖ ἵνα γέ τινα ἡμέων βασιλέα γινέσθαι : atque ita scripsisse hoc loco, στήσωμεν ἵνα ἡμέων αὐτῶν βασιλέα. VALCK.

98 5. Ἀγβάτανα] Medorum regiam hanc urbem veterum complures, in quis et Ctesias, Ἀγβάτανα, teste Stephano Byz., adpellarunt. Nunc quidem in illius Persicis ἔδωκε Κύρως—Βαζήνην, ἑγγὺς Ἐκβατάνων : ipse dederat Ἀγβατάνων, sicuti in Stephani Βαρήνη legitur. Opinor latere idem vocabulum in Æschyli Pers. 927. nam quæ de Agdabatis, gente Persica, a Criticis adscripta sunt, fide carent. Bochartus tituli originem in Arabum sermone invenit et eleganter illustravit Phaleg. III. 14. Culte vero de Aristotelis obscurioribus libris Themistius πλείοσι πεφραγμένοι εἰσι περιβόλοις, ἧ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις βασίλεια, Or. XXVI. p. 319. D. WESS.

7. κολωνὸς ἐὼν] Videtur Diodorus II. 13. in urbis situ dis sentire, ἐν πεδίῳ, in planitie structam scribens. Ambitum idem XVII. 110. stadiis ccl. absolvit, et hac parte discors. Athenarum enim amplitudo atque ambitus stadia cc. æquabat, teste Dione Chrysostomo Or. VI. p. 87. c. et illi tamen, ex Nostri finitione, Ecbatanorum magnitudo conveniebat. WESS.

9. δύο δὲ οἱ τελευταῖοι, εἰσι etc.] Platoni, horum fortasse recordato, tale ædificia templaque variis coloribus distinguendi genus βαρβαρικὸν εἶδος est. Sic de Neptumī in Atlantide templo : εἶδος δὲ τι βαρβαρικὸν ἔχων πάντα δὲ ἔξωθεν περιήλειψαν τὸν νεὸν ἀργύρεον, πλὴν τῶν ἀκρωτηρίων· τὰ δὲ ἀκρωτήρια χρυσεῖα. Critiæ p. 116. Pertinent huc, quæ Auctor de Mundo eleganter commentatus est, c. 6. p. 195. ed. Vulc. WESS. Omnino structuræ genus isti simile hodieque in multis apud Sinenses et apud Indos oppidis reperiri monuit Caylus in Hist. de l'Acad. des Inscr. tom. XXXI. pag. 42. SCHWEIG.

- 99 4. δι' ἀγγέλων θὴ πάντα χρίσθαι] Vide c. 69. Regiam apud Medos Persasque majestatem, illique debitam a civibus reverentiam abunde explanavit Brissonius de Regn. Pers. I. 27. et II. 91. WESS.
- 100 2. κατήκοι] Sæpe numero vocabulum in Musis recurrit de subditis imperio ac dicto audientibus, rarum hæc notatione. Ecce tibi imitorem Dionem Cassium XLII. 17. καὶ γὰρ κατὰσκοποι σφῶν καὶ κατήκοι — πολλοὶ περιμένοντες. Aliis sunt ὠτακουσται, ut in libello de Mundo, cujus interpres Apuleius non sine quadam cultus elegantia: Sed inter eos aures regię et Imperatoris oculi quiddam homines vocabantur: per quæ officiorum genera rex ille ab hominibus deus esse credebatur, cum omnia, quæcumque ibi gererentur, ille Otacustarum delatione discebat. WESS.
- 101 1. συνίστρεψε] Dubium nullum est, quin hoc loco συνίστρεψε notet, in unam contraxit: Deioces τὸ τε Μηδικὸν ἔθνος συνίστρεψε, μόνου τε τούτου ἡρξε: (sic ista leviter refingenda suspicor;) Medos in unam gentem contraxit, atque huic soli imperavit. Ex hac vera, ni fallor, interpretandi ratione primum manifestum est, cur his continua diversa memorentur Medorum genera, e quibus unam ille fecerit gentem; deinde, quamobrem de filio Phraorte paulo dicat inferius: οὐκ ἀπεχρήτο (Suidas explicat, ἀρκεῖν ἡγεῖτο:) μόνων ἀρχεῖν τῶν Μήδων, ἀλλὰ στρατεύσάμενος ἐπὶ τοὺς Πέρσας κ. τ. λ. Pater Deioces, callidus ille justitię satelles, pacis amans, et solus regere Medos contentus, simul atque justitię fruendę causa (Cicero de Off. II. 12.) rex fuerat constitutus, locutim dispersos cives suos adegit ἐν πόλιν μα ποιήσασθαι, καὶ τοῦτο περιτέλλοντας τῶν ἄλλων ἦσαν ἐπιμέλεισθαι. Herod. c. 96. et 98. Condidit itaque Ecbatana. His denarratis subjungit: Διήκουης μὲν νυν τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνίστρεψε. Hoc aliis in re simillima sæpius dicitur συνάγειν, vel συνήγαγε. Notæ sunt imperantium artes, Thesei, Gelonis, similiumque: de Gelone, unis Syracusis omnia posthabente, Herodotus lib. VII. c. 156. VALCK.
- 102 4. Ἀσσυρίων] Assyrios laxiore significatione Noster usurpat, illis ipsos comprehendens Babylonios. Assyriorum itaque alii Ninum, Babylonem alii possidebant, uti c. 178.

185. etc. WESS.—De Nino urbe, ad Tigrin sita, conf. c. 193. et II. 150. SCHWEIG.

- 103 2. κατὰ τέλεια] *Turmatim*. Adscripserat his Scholiastes: κατὰ τέλεια τὰ ἀναλώματα, καὶ τὰ συνέδρια ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ τὸ συντελεῖν εἰς τόγμα. Habet ex eo Suidas. [in Κατὰ τέλ.] Ultima huc refer, cetera aliorum deferenda. Καὶ κατὰ τέλεια καὶ παντοίας προσβάλλοντες VII. 211. et IX. 20. et 22. WESS.

3. ὅτε νύξ ἡ ἡμέρα γίνετο] Vide supra, c. 74. SCHWEIG.

5. βασιλεὺς ὁ Σκυθίων Μάδης] In obscuro res Scythicas loco sunt: de gentis excursionibus in Asiam plura Justinus II. 4, 5., quæ partim conveniunt, aliena partim sunt. Μάδης Σκυθικοῦ expeditiones et peregrinationes tetigit obiter Strabo I. pag. 106=61. sed nescio quo auctore eundem Madyem regem Cimmericorum fuisse adfirmat. WESS.—Confer Nostrum c. 15. et præsertim IV. 11. seq. SCHW.

- 104 1. Ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς λίβνης τῆς Μαιώτιδος—ἐς Κόλχους τριήκοντα ἡμερίαν εὐζώνῳ ὁδός.] Justo major videri possit iste numerus triginta dierum; quum præsertim eum terræ tractum, quo inferior Asia cum superiori jungitur, intra quinque dies ab homine εὐζώνῳ permeari posse supra dixerit, cap. 72. extr. At hîc non de ea parte Mæotidis paludis agitur quæ Colchidi proxima est, sed de ostio Mæotidis, et quidem de ulteriore ora illius ostii, ubi Cimmericorum olim sedes fuerant. conf. IV. 11. seq. Cæterum meminerimus, ubi de eisdem regionibus agitur, quas Scythæ dein habitarunt, diurnum iter ab eodem Nostro ducentis stadiis æquiparari, IV. 101. SCHWEIG.

3. ἐν δεξιῇ ἔχοντες τὸ Καυκάσιον ὄρος] Eadem, sed distinctius, IV. 12. VII. 20. Cimmerici legerunt oras Ponti et per claustra Caucasea in Asiam intraverunt; Scythæ, dum profugos insequuntur, a via aberrarunt, perque Caspias portas in Mediam, regionem a fugitivis aversam, devenerunt. Lege Baierum, Comment. Acad. Petrop. lib. III. p. 318. WESS.

- 105 1. Scythicam expeditionem Hieronymus adigit in Fabiolæ Epitaphio: Hanc gentem Herodotus refert sub Dario Medorum rege viginti annis Orientem tenuisse captivum, at-

que ab *Ægyptiis* et *Æthiopibus* annum exegisse vectigal; non sine erroribus, de quibus Scaliger in Eusebii Chron. p. 83. WESS.

3. πάντων ἀρχαιότατον ἱεῶν etc.] Pausanias I. 14. primos omnium mortalium Assyrios Venerem Coelestem colere ingressos perhibet, ab illis Paphios in Cypro et Phœnices in Palæstina religionem ejus accepisse; hinc yenisse ad Cyptherios: abduxit doctissimum scriptorem a vero Venus Mylitta, quam ab Assyriis cultam ex Nostri I. 131. et 199. didicerat. Nam quo pacto ab Assyriis, a mari remotissimis, ea superstitio ad Cyprios penetrare potuit? Uraniam istam Venerem Syri Dercetun vocitabant in Diodori II. 4. WESS.

5. θήλειαν νοῦσον] Θήλεια νοῦσος, quæ fuerit, quæsitum ambitiose fuit. Accedo ad Hieron. Mercurialis opinationem Var. Lect. III. 7. Hippocratem et Nostrum comparantis. Ille de iisdem Scythiis de Aër. Aq. et Loc. p. 293.¹ εὐνοχλαί γίνονται καὶ γυναικεῖα ἐργάζονται; καὶ ὡς αἱ γυναῖκες διαλέγονται ὁμοίως. Caussam morbi incolas acceptam referre deo, sed errare: habere eum suas sibi, verum naturales, causas. Porro, qui malo tentantur isto, ἐνδύονται στολὴν γυναικεῖαν, καταγόντες ἑωυτίων ἀνανδρείην. γυναικίζουσὶ τε καὶ ἐργάζονται μετὰ τῶν γυναικῶν, ἃ καὶ ἐκαῖναι. Denique νοῦσον adpellat, qualis profecto est, et maribus turpissimus. WESS.—Quod maxime ad rem facit, compertum est nostra ætate, morbum illum, quem *muliebrem* commodissime Herodotus nominat, eodem prorsus modo, quo ab Hippocrate descriptus est, in eisdem regionibus, quæ Scytharum olim fuerant, hodieque (quamquam haud ita frequenter) obtinere. Vide *Reineggs topographische Beschreibung des Caucasus*, Goth. et Petersb. 1796. t. I. p. 269. seq. *Histoire primitive des Peuples de la Russie*, par le Comte Jean Potocki, Petersb. 1801. p. 175. *Klaproth, Reise in den Caucasus* etc. Halæ et Berol. 1712. p. 283. seqq. His adjungatur Tiberius Rhetor c. 35. Παρὰ δὲ Ἡροδότῃ, ἐνέσκηψεν ἡ θεὸς θήλειαν νόσον, ἀπὲρ τοῦ, ἐποίησεν ἀνδρογύνους ἢ κατεργάτας. SCHWEIG.

¹ Sect. 106. et 109. ed. Coray. SCHWEIG.

5. Ἐναρέας] Sic rursus IV. 67. Scythicum verbum esse monuit Wesselingius ad Glossas. Ceterum vide Leopardi Em. VII. 10. Corayii not. Hippocrat. p. 331.

106 1. χωρὶς μὲν γὰρ φόρων] Reisk. χωρὶς μὲν γὰρ, φόρον, et mox τὸν ἐκάστοισι: aut φόρου, ob ea quæ statim iterantur. Mihi transitus a plurali ad singularem numerum non displicet. Sæpe numero ita utriusque linguæ scriptores. Lege Davisii adnotationes in Ciceron. I. 59. de Nat. Deor. WESS. Ne me quidem transitus a plurali numero ad singularem offendit, sed reliqua sermonis structura: in qua ne illud quidem necesse est, ut τὸ in τὸν mutetur; sed, *hoc quod quibusque imposuerant*, est idem illud *tributum, quod exigebant*. Nempe structuram orationis non aliter percipere possum, nisi ita, ut per adpositionem juncta intelligantur hæc duo, φόρον, et τὸ ἐκάστοισι ἐπέβαλον, et ad horum utrumque referatur verbum ἔπρησσον. Quare non magis χωρὶς μὲν γὰρ φόρου, quam φόρων, legi velim: cujus posterioris conjecturæ idem Reiskius in Notis editis merito nullam fecit mentionem. SCHW.

3. καὶ τὴν τε Νίνον εἶλον] Hieronymus in Chron. *Cyaxares Medus subvertit Ninum*: ad quæ Scaliger N^o. MCCCCLX. p. 85. "Fortasse in Græco conceptum fuit: Κυαξάρης ὁ Μῆ-
"δος τὴν Νίνον αἰρῆν, capit, expugnat. Nam procul dubio "non subvertit." Quis ergo? Scribit Noster c. 178. Νίνου ἀναστάτου γενομένης, Babylonem gentis regiam et metropolin fuisse: additur c. 183. *eversam*^m esse a Medis. Quæ quidem in Cyaxarem melius congruunt, quam in Astyagem, uti Bouherius voluit Dissert. Herodot. p. 240. *Assyriorum historiam, λόγους Ἀσσυρίους*, composuisse Herodotum, credibile fit. Meminit eorum c. 184. altera vice. Perierunt cito. Nihil inde servatum, nisi unum fortasse apud Aristotelem fragmentum, Hist. Anim. VIII. 1. Nam alia, quæ inde arcesuntur, perperam in hunc censum vocantur. Perierunt autem, ut innumera alia, temporum injuria. Qui socorditer atque inepte digestos eos fuisse commentarios, et propterea neglectos, cum Vignolio Chronolog. IV. 4, 6. etc. adseverant, talia confidenter obtrudunt, quorum rationes reddere nequeunt. V. Dissert. Herodotea c. 1. WESS.

^m Certe expugnatam. SCHWEIG.

107 3. ὑποθέμενος] Ὑπερθέσθαι hoc usu in Musis frequens, non ὑποθέσθαι. Τοῦτω τῷ Γύγῃ καὶ τὰ σπουδαιέστερα τῶν πηγμάτων ὑπερτίθετο, cum Gyge communicabat, I. 8. tum V. 24. VII. 8. WESS.

4. οἰκίης] Οἰκητῆς alibi recte legitur; sed hic ferri nequit, si vel in codicibus bonis inveniretur. οἰκία, familia, non potuit οἰκητῆ dici; semper Ionice scribitur οἰκίη. Herodot. I. 90. ἔόντες οἰκίης οὐ φλαυροτέρης. lib. IV. 76. VI. 35. Lib. II. c. 172. Amasin primum habebant despiciatui, ἄτε δὲ δημότην τὸ πρὶν ἔόντα, καὶ οἰκίης οὐκ ἐπιφανέος. Eundem Hellanicus Athenæi XV. pag. 680. B. antequam ad regnum perveniret, fuisse scribit ἰδιώτην καὶ τῶν τυχόντων. VALCK.

108 6. παραβάλλη] Alii aliter vertunt: accipio, nec me deceptum obijcias periculo. Ita Thucydides I. 133. ὥς οὐδὲν πάποι' αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλείᾳ διακονίαις παραβάλοιτο, quod, nulla umquam in re, eum in ministeriis cum Persarum rege decessisset ac periculo objecisset. WYTT.

Ib. ἄλλους ἐλέμενος] Alios eligens, id est, aliorum αἵρεσιν, factionem, suscipiens; aliis dominis studens. Recte in hanc sententiam vertit Larcherus. Sic Xenophon Hellenic. III. 1, 2. Κύρῳ—ἀντ' ἐκείνου ἡρημέναι ἦσαν. WYTT.

Ib. σοὶ ἑαυτῷ περιπίπτει] Dubium est hoccine an σὺ ἑαυτῷ περιπ. adscisci debeat; quamquam ego non multum eo distrahor. Varie ponere solent. Æschin. de Legat. Fals. p. 47. ed. Ald. [p. 311. ed. Reisk.] ὥς ἐγὼ τοῖς ἑμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω. Jo. Chrysostomus t. V. p. 24. B. ἀλλ' ὁ μῦθος αὐτὸς ἑαυτῷ περιπίπτει. et t. VII. pag. 831. C. πανταχοῦ ἢ πλάνῃ ἑαυτῷ περιπίπτει. WESS.

109 1. τὴν ἐπὶ θανάτῳ] Ad τὴν articulum, cum Porto, Lex. v. Θάνατος, intelligendum στολὴν, sive potius κόσμησιν, scil. nomen ex cognato verbo, quod in proximo est, repetendum. Sic VII. 34. ἐγεφύρουν—τὴν μὲν—τὴν δ' ἐτίραν, scil. γέφυραν. VII. 62. τὴν αὐτὴν ταύτην ἐσταλμένοι, sc. στολὴν, id est σκευὴν, quo vocab. continuo dein utitur. VII. 84. τὴν αὐτὴν (sc. σκευὴν) ἐσκευασμένοι. Pro quo VII. 72. αἰτ τὴν αὐτὴν ἔχοντες: ubi, quoniam ἔχοντες eo loci idem ac ἐσταλμένοι aut ἐσκευασμένοι valet, pariter στολὴν aut σκευὴν intelligitur. In Aristoph. Ran. 192. ναυαμάχης τὴν περὶ κρητῶν, sc. μάχην. Sic κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, scil. κρίσιν vel δίκην, et similia multa

apud optimos quosque auctores. Sic vero rursus apud Nostrum, quoniam δῆσαι ἐπὶ θανάτῳ IX. 37. sonat *vincire mortis causam*, in vincula conjicere supplicio destinatum, similiter etiam ἰδοῦσι (σφείας) τὴν ἐπὶ θανάτῳ (scil. δέσιν) habemus III. 119. et τοὺς ἄλλους κατέβησαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, nempe δέσιν, V. 72. SCHWEIG.

110 1. νομάς τε ἐπιτηδεωτάτας] *Pascua ad id, de quo nunc agebatur, maxime idonea.* SCHWEIG.

Ib. τὴν γὰρ κύνα καλοῦσι Σπάνα Μῆδαι] Eadem-ne Medorum et Persarum fuerit dialectus, non liquet. In reliquiis Persicæ linguae nihil doctissimi viri G. Burtonus et Hadr. Relandus invenerunt congruum. Confer hujus Diss. de Vet. Ling. Pers. p. 245. et illius Λείψ. Ling. Pers. pag. 97. Justinus I. 4. de caussa nominis Spaco lepidas admetitur fabellas, ex Trogi libris derivatas. WESS.

3. Σασπειραν] Σάπειρας Colchis confines memorant Orpheus Argon. vs. 753. et Apollon. Rh. II. 397. atque ex illis Stephanus Byz. In Nostri Musis modo Σαγπειροὶ III. 94. modo Σάπειρες IV. 37. contra mss. tamen. Melius I. 104. VII. 79. WESS.

111 2. ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ πᾶσαν ἡμέρην prave explicatur quæ per totam diem parturierat, pulcre monente Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 583. WESS.—Recte vero vir doctus, cujus partus in dies exspectabatur: aut de die in diem. Sic VII. 203. προσδύμιοι πᾶσαν εἰς ἡμέρην, quotidie (sive, in proxima quævisque diem) exspectantur: et plena dictione, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην, VII. 198. SCHWEIG.

3. ἐξ ἑλκτου θεῶσα] Appianus Punic. c. 104, 3. καὶ αὐτὸν ἡ στρατιὰ μακρόθεν ἰδοῦσα ἐξ ἑλκτου. Similiter c. 116, 13. Sophocles aliter Ajac. 727. ἐξ ἑλκτων Αἴας μετανεγνώσθη. Æschylus quoque Suppl. 362. Pro Hesychii 'Εξ ἑλκτός legendum ἐξ ἑλκτικής, quo Archilochus apud Heraclid. Pontic. p. 412. ed. Galei utitur. WESS.

113 3. τῶν τῶα προβόσκων] Hinc in Æm. Porti aliorumque Lexica receptum fuit πρόβοσκος. Usitata vox αἰγοβοσκῶν facile potuit in illam deflecti. VALCK.—Per utique rarum est πρόβοσκος, de pastore, sicuti et προβόσκημα, quod in Philon. Jud. Legat. p. 993. d. Verum hoc nævo obsitum at-

que in προκόσμημα vertendum docuit Kuhniius ad Diogen. Laërt. Præfat. Illud movere non audeo. Accedit proxime αἰγοβοσκῶν vocabulum; sed metuo, ut ταῖς βουκολαῖς bene conveniat. WESS. Vid. Toup. Suid. t. II. p. 499.

- II 14 2. τὰς ἀγγελίας ἐσφέρειν] Difficilis electio. Φέρειν et ἐσφέρειν ἀγγελίας usus admittit: illud latius se porrigit; hoc ejus proprie, cui in aula ἐσαγγελῖος titulus, quique ad regem deferbat quæ nunciabantur. Vide Lucianum Deæ Syr. c. 25. Heliodorum X. p. 491. et Gronov.ⁿ Βασιλεὺς ὀφθαλμὸν multa in luce posuit Brissonius Regn. Pers. I. 190. WESS. Conf. Adnot. ad c. 100. SCHWEIG.

Ib. ὡς ἐκάστῳ ἔργον προστήσων] Accipiendum, ut explicuimus supra, opus unicuique pro suo ipse judicio mandans. WYTT.

- II 16 1. τὸν Ἀστυάγα ἐσθίει] Ad eum modum VII. 46. ἐσθλήε γάρ με λογισάμενον. Verum isto de genere uberrime Hemsterhusius in Lucian. t. I. p. 26. et Valken. ad Euripid. Phoeniss. p. 464. WESS.

7. ἀγόμενος ἐς τὰς ἀνάγκας] Diodorus τοῦ Δάμιονος ἀπαγομένου πρὸς τὴν ἀνάγκην t. II. p. 555. ad supplīcium. Τὰς ἀνάγκας, tormenta, quibus bubulco verum exprimere constitutum erat, vocat Noster. Quo usu sæpe Polybius, Philo Jud., Josephus, et, ne alios adjungam, Diodorus III. 14. ubi adnotata vide. WESS.

8. κελύων] Priusquam κελύει Schæf. edidisset, similiter Wytttenbachius aut ἐκέλευεν corrigendum censuerat, aut κελύειν tenendum. “Recepto κελύων, inquit, antecedens τε “καὶ delendum, certe repudiandum.” λιτάς τε καὶ οἰμωγὰς conjectaverat Reisk. Immerito vero doctos viros offendit istud κελύων, in quod optimi quique codd. consentiunt. Verbum καταβαίνει ista notione constanter cum participio construitur, I. 90. 118. IX. 94. Igitur repetitum intelligendum verbum, καὶ κατέβαινε κελύων. SCHWEIG.

- II 17 4. ἢν μὴ τότε ἐπιτελέα ποιήσῃ] Non infrequens illud. Tale Hippocrateum in Jurejurando, Ὁρκον οὖν μοι τότε ἐπιτελέα

ⁿ Commodè ad III. 77. provocat Gronov. Et verisimilius est, a nonnullis hic omisam fuisse præpositio-

nem, quam ab aliis suo arbitrato adjectam. SCHWEIG.

ποιοῦντι—εἴη ἐπαύρασθαι καὶ βίου etc. et Melissæ in Epistol. ad Cleareten inter Pythagor. Fragm. p. 749. Galei, ἀρέσκειν τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ, ἐπιτελείας ποιεῦσαν τὰς ἐκείνου θελήσας. Pempelus apud Stob. Serm. LXXVII. p. 460. Πᾶς δὲ νόον ἔχων—δεδιέτω γονεῖον εὐχὰς ἢ κατάρας, εἰδὼς πλεύνεσι πλεονάκις ἐπιτελείας συμβεβηκυίας. WESS.

118 1. κρύπτων τὸν οἱ ἐνείχεε χόλον] An hic forte legerat Eustath. πιέζων—χόλον? alibi certe nuspiam occurrebat locus, cui congrueret illud, quod ad II. α'. p. 40, 50. Ἡρόδοτος, αἶτ, τὸ, χόλον καταπέψαι, χόλον πιέσαι φησίν. VALCK. Advertit olim H. Stephani animum ἐνείχεε, neque inmerito: maluit ἐνεῖχε, ut VI. 119. cui et ego primas darem, si per codd. liceret. Venit quidem insolenti vocabulo Portus auxilio, nec opem negavit Gronovius. Si tamen verum amamus, ἀποβεβήκεε, κεχαρῆκεε, ἐγεγόνεε etc. nihil juvant, quippe temporis alius. Hortus Adonid. in ἐτετύφειν: οἱ Ἴωνες τὴν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ εἰ δῖφρογγον ἐν τρίτῳ προσώπῳ εἰς ἑε διαλύουσι. WESS.—Si proba est scriptura ἐνείχεε, fuerit olim rarior quædam verbi forma ἐνεχέω, idem valens ac ἐνέχω vel ἐνοχέω. Similiter quidem et συμβαλλέω dixit Noster pro συμβάλλω, et σινιέομαι pro σινοίμαι, aliaque talia. SCHWEIG.

2. ἐν ἐλαφρῷ] Ἐλαφρῶς scholion est. Dio Cass. XXXIX. p. 114. Pompeius οὐκ ἐν ἐλαφρῷ τὸ πρᾶγμα ἐποίησατο: et LVIII. p. 714. ὁ Τιθήριος οὐκ ἐν ἐλαφρῷ τὸ πρᾶγμα ἐποίησατο. WESS.

119 3. εὐτυχτα δὲ ποιησάμενος, εἶχε ἐτοῖμα] Opinor in his ἐτοῖμα abundare. Non me fugit ex lib. III. 123. καταδήσας δὲ τὰς λάρνακας, εἶχε ἐτοίμας. Sed ejus alia ratio. Hic satis utique erat εὐτυχτα. Suidam audiamus. Εὐτυχτα παρὰ Ἡροδότῃ, ἀντὶ τοῦ ῥάδια, ἐτοῖμα, εἰργασμένα, καλῶς κατεσκευασμένα. Quæ ille mutua sumit ex Nostri Scholiaste. Hesychius præterea Εὐτύπισον, εὐτυχτον ἔχε, ἐτοῖμον: cui quidem illud adlubuit ipsum, quod ob oculos est, visumque est non aliud ac ἐτοῖμον. At quid multa? rem certam præstat S. suspectum vocabulum exilio damnans. WESS.—Potuit scriba codicis, S. vocab. ἐτοῖμα, quod abundare censeret, omittere; potuit vero etiam fugitivo calamo prætervolare. Scholiastæ vero idem vocab. ex hoc ipso loco adscivisse videntur. Ut sit, exilio

damnatum notum vocabulum huic loco peraptum: in promissu, in parato habuit. Neque copia sermonis offendere nos in Herodoto debet: similiter c. 123. ait, καταργασμένου δὲ τούτου, καὶ ἐόντος ἐτοίμου. SCHWEIG.

5. Εἰ ἡσθίη] Huc respicit Seneca de Ira III. 15. Larchero citatus.

7. καὶ ἀρεστὸν εἶναι πᾶν] Ὁ δὲ τὴν γνώμην οὐδαμῶς ἡλλοιώθη τῇ θέᾳ, πᾶν εἰρηκῶς ἀρεστὸν ὑπάγχειν αὐτῷ τὸ δοκοῦν τῷ βασιλεῖ, Nostri vestigia premens, Choricus Or. in Procop. Gazseum c. 31. WESS.

120 3. φέρειν] Non erit ex R. incongruum ἔχειν, neque de-strictè necessarium. Utrumque eodem tendit. Oraculum ἐς τοὺς Ἀργεῖους φέρον et ἐς αὐτοὺς ἔχον permutantur VI. 19. Veniet tempus, quando illi verbo commodior locus, sicuti V. 81. VIII. 144. ex mssis. WESS.

4. καὶ τὰ γε τῶν θυεράτων ἐχόμενα] Ipsa insomnia intellige ex scriptoris adusuetudine. De frugibus ciboque, καρπῶν ἐχόμενα I. 193. σιτίων ἐχόμενα III. 25. tum τοῖσι οὔτε χρυσοῦ ἐχόμενόν ἐστι οὐδὲν, οὔτε ἀργύρου V. 49. et, quod notabilius, καὶ τὰ ἐς πόλεμον ἀχρηστα οἰκετέων ἐχόμενα, servi domesticique, VIII. 142. WESS.—Τὰ τούτων ἐχόμενα proprie sonat id quod Latine dicimus et his finitima, id est, et his similia, quæ de hoc sunt genere. SCHWEIG.

Ib. ἔρχεται] Ἐρχεται nunc idem fere valet ac ἐξέρχεται, quo verbo in simillimo argumento utitur Noster VI. 82. et VI. 107. extr. pro quo mox h. l. ἐξήκειν. Eadem motione ἀποσκήψαντος ἐς φλαῦρον ait infra, §. 9. Similiter supra παρὰ σμικρὰ καχώρηκε, ubi παρὰ (ut sæpe apud Nostrum) idem ac πρὸς vel ἐς valet. SCHWEIG.

7. περιιῶσα] II. 120. οὐ μὴν οὐδὲ ἡ βασιλεῖα ἐς Ἀλέξανδρον περιήη. Regnum vel imperium sic dicitur in aliquem περιελθεῖν, περιχωρεῖν, περιέναι, περιήκειν, Herod. I. 187. et 210. III. 65. et 140. VI. 111. Xenophonti K. II. IV. p. 67, 5. Luciano t. II. p. 557. III. p. 386. VALCK.

8. σὺ δ' ἐνιστάῳς βασιλῆος] Possis cum Valcken. ad III. 66. ἐνιστάῳς intelligere τῷ θρόνῳ. Sed et simpliciter ἐνιστάῳς idem ac καθεστηκῶς vel εἶναι valere potest. Nempe quænam admodum ἐνιστάμενος est incipiens, instans: sic κατεστῶς (in

præter. temp.) significabit qui jam adest, qui jam nunc est, qui est. SCHWEIG.

9. ἕτερα τοιαῦτα, alia talia, sunt similia, et adverbii potestate, similiter, item. Non animadverterunt interpretes. Vertendum erat, *Et ipsi confidimus, et te item confidere hortamur.* Herodotus I. 191. ἐποίει καὶ ὁ Κῦρος ἕτερα τοιαῦτα. 207. ἀνθρώπος καὶ σὺ εἰς, καὶ ἐτέρων τοιῶνδε ἄρχεις. II. 150. ἕτερον τοιοῦτο. III. 47. τοιοῦτος ἕτερός ἐστι, *similis est alius.* 79. ἰθαίκεον καὶ αὐτοὶ ἕτερα τοιαῦτα ποίειν. Plato Euthyphrone p. 49. δι' ἕτερα τοιαῦτα, *propter similes causas.* Symposio p. 327. D. ἕτερα τοιαῦτα ἔλεγον ὁλῶπερ νῦν πρὸς ἐμὲ Ἀγάθων. Demosthenes advers. Midiam p. 400. C. ταῦτα καὶ τοιαῦτα ἕτερα αὐτῶ παθεῖν ὑπάρξει. Synesius Dione pag. 37. C. ὁ πρὸς Μουσώνιον ἕτερος τοιοῦτος, *similis ad Musonium oratio.* WYTT.

121 1. Ὡ παῖ, σὲ γὰρ ἐγὼ δι' ὅψιν ὀνείρου οὐ τελέην ἤδῃκεον.] Similiter c. 124. Homerice γὰρ in principio orationis positum: Π. 4. 327. Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες παναχαιῶν, Πολλοὶ γὰρ τιθῆσσι κακηκομένους Ἀχαιοί—. Plato, sive alius quis auctor, initio Hipparchi Dialogi, p. 1. A. Τί γὰρ τὸ φιλοκερδές; In Synesii Epistola CX. p. 253. A. editionis Petaviana, γὰρ ἡ μίμος Ἀδρομάχῃ τῆς τούτου γέγονε φάλαγγος: excidit καὶ ante γὰρ, quod alii omnes libri habent. WYTT.

122 2. ὁ δὲ σφί ἐλεγε, etc.] Ἐλεγε φά; convenit Herodoteis ἔφη λέγων, V. 36. et 49. vel ἔφησε λέγων, quod in S. I. 114. atque in edd. VI. 137. WESS.

3. ἥτις τε ταύτην αἰνέων δια πάντος] Ἦτις hinc videtur minus commodum: εἷη repertum in duobus codd. teste Galeo: vacula interjecta legi posset: ὥς εἷη τε ταύτην αἰνέων διαπαντός, ἢ τέ οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ. Ex Herodoteis hoc accedit proximum e lib. III. 157. πάντες Ζώπυρον εἶχον ἐν στόμασι αἰνέοντες: paulo post, πάντα δὲ, inquit, ἦν ἐν τοῖς Βαβυλωνίοσι Ζώπυρος. VALCK.—Quod continuo adjicitur, ἦν τε οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ, id Latine fere reddidi ut præivit Hermannus ad Viger. Adnot. 95. num. x. Videtur autem τὰ πάντα h. l. idem sonare ac δια πάντος vel αἰεί. SCHWEIG.

123 2. ἐπιπροφύμενον] Valla verterat, sed Cyrum cernens adul-

tum. Dubito an bene. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 209. ἐπιτρεπόμενον, nimirum τὴν βασιλείαν αὐτ' ἀρχήν, ut II. 121. et I. 7. atque alibi, reponit, *cernens Persarum illi traditum imperium*. Cui conjecturae verba τῶν τοῦ ἰόντος ἰδιώτῳ robor quoddam addunt. Equidem, uti eam non prorsus repudio ob tantam msstorum consensionem, *increscentem, udaugescentem*, reddere malo. WESS. Recte vero, et nihil aliud magnopere desiderabatur; quamquam possis cum Wyttenbachio ex proximo vocabulo τιμωρίην intelligere ἐπιτρεπόμενον τιμωρόν, *in spem vindictæ servatum ac succrescentem*. SCHWEIG.

Ib. ἐπιτρεπόμενον] Mirum, ut loci sententia fugerit interpretes, eos quidem qui hunc locum tractarunt. Referendum hoc verbum ad antecedens nomen τιμωρίην, ex quo subaudiendum τιμωρόν: Nam ipse, ut privatus, non sibi videbatur is esse qui vindictam ab Astyage exigere posset: at Cyrum videns crescere in spem vindictæ, (sibi crescere et ali vindicem;) hunc socium sibi adiunxit. Hoc sensu alii Græci magis frequentant ὑποτρέφειν. Sic apud Plutarchum in Pelopida p. 282. E. exules aggressuri tyrannos rogarunt socium Charonem ut filium domi relinqueret, ὅπως αὐτός γε τῇ πόλει καὶ τοῖς φίλοις τιμωρὸς ὑποτρέφοιτο περισωθεὶς καὶ διαφυγὼν τοὺς τυράννους. Eadem et res et dictio exstat in libro De Genio Socratis p. 595. C. In simili re Dionysius Halicarnasseus Ant. Rom. VII. p. 424. tyrannus Aristodemus, civium a se interfectorum filios οὐ μικρὸν αὐτῷ δέος ἐπιτρέφειν νομίσας, ἐπεχείρησε μὲν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ πάντας ἀπολέσαι. IV. p. 173. οἷους σκύλακας ἡμῶν ἢ Ταρκυνίου τυραννὸς ὑποτρέφει: id est, *quales nobis catulos, filios heredes regni, alat Tarquinii tyrannis*. WYTT.

3. ἰόντος τοῦ Ἀστυάγεος πικροῦ] Stabilis omne imperium, benivolentia quod paratur, quam vi et crudelitate. διὰ τὴν πικρότητα suum Astyages, quemadmodum c. 130., perdidit. Neque hoc admonere Syracusanos suos neglexit senex Nicolaus in Diodori XIII. 22., neque ipse Diodorus, multa de Astyagis acerbitate et crudelitate memorans in Excerptis t. II. p. 553. WESS.

4. οὐδὲν ἀποτ(λας)] Harpagus leporis artificiose tractati

ventrem scidit, *nihilque pilorum vellens*, prout erat, ita indidit libellum. Adi Polyænum VII. 7. WESS.

124 2. Ὡ παῖ Καμβύσῳ, σὲ γὰρ θεοὶ etc.] Vide quæ ad I. 24. monuimus. SCHWEIG.

125 4. ἀρτέαται Πέρσαι] Πέρσαι universam gentem signant, non tribum; ἀρτέαται Ionum est, Græcorum aliis ἡρτηται. Loquendi genus consimile III. 19. καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἡρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός: tum VI. 109. ταῦτα ἄν πάντα ἕς σε νῦν τείνει, καὶ ἐκ σοῦ ἀρτηται, sic mssti. Est et aliud V. 31. quod huc arcessi potest°. Constat ita et rectissime procedit, antea horridior, scriptoris sermo. At contra venit Stephanus in Ἀρτεάται et Μάσπιοι: *Arteatas*, γένος Περσικὸν hoc ex loco recensens. Quid si falsus ille fuerit, atque ex insolentiore verbi formatione gentile nomen formaverit? Herodotus crebro alias Persicæ gentis nationes memorat, Ἀρτεάτας nusquam, Ἀρταίους quidem VII. 61.; qua re Stephani culpa evadit manifestior. Mecum sentit Geinozius Comment. Acad. Inscript. t. XVIII. p. 119. Μαράφιοι et Μάσπιοι Stephano restituti a Berkelio sunt, leviter in paucis lapso. Critici in II. γ'. 175. Ἑλένης καὶ Μενελάου παῖδες Δίαιθος καὶ Μορράφῳν ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μορράφῳν γένος ἐν Πέρσαις ex Porphyrio: corrigit priore parte Μορράφῳς Barnesius. Melius multo Eustathius p. 400, 32=303, 29. Μαράφῳς et Μαραφῳν. WESS.

5. καὶ Ἀχαιμενίδαι εἰς ὁρήτην] Miror tam late propagari Aldi errorem, [ὁρήτη] si tamen error sit, potuisse. Hesychius Φάτραι, σύστημα. Φατρία, σύνταγμα, σύστημα. Hinc φατριακαὶ ψηφοφορίαι in Dionysii Halicarnassei IX. p. 598., pluraque alia, quibus usus est Reiskius Miscell. Lips. t. VIII. p. 300. Malui membranas sequi, et de ὁρήτης voce quæ conduxit Eustath. in II. β'. p. 239, 23=181, 23. missa facere, sicuti et Stephani in nationum Persicarum titulis aberrationes. De Achæmenidis et vocis origine Hyde Histor. Relig. Persar. p. 416. Γερμάνιοι non alii censentur ac Καρμάνιοι, sicuti Stephanus scribit. Tribuit Γερμανοῖς Sextus Philosoph. III. Hypotyp. p. 178. ἀρβανομιξίας, quos cum his componit Fabricius, nescio an recte. Id paullo impruden-

* Adde IX. 68. SCHWEIG.

tius, quod Germanos nostros Persicæ originis statuerunt nonnulli, quoniam in Persis Γερμανιοί. Errantes comiter in viam deduxerat Cluverius Germ. Ant. lib. I. p. 30., et supersunt, qui frugibus repertis glande vesci malunt. WESS. —Nempe hi cognationem antestantur, quæ Teutonicæ linguæ cum Persica, haud exigua ex parte, intercedere videtur. SCHWEIG.

126 3. ὡς δεκόμενος] Sic Amyntas, instructa laute cœna, ἰδέκετο τοὺς Πέρσας V. 18. et VII. 119. ὡς δὲ δείπνου γίνοιτο ἄρη, οἱ μὲν δεκόμενοι ἔχεσκον πόνον. WESS.

6. ἐμέο πείθεσθαι, mihi obtemperare, credere, quod ter hac brevi oratione dicitur, rarissimus est usus hujus verbi cum Genitivo, tamen probus habendus, et forte nonnullis in locis Homero restituendus. WYTT.

Ib. βουλομένοισι μὲν ἐμέο πείθεσθαι] Rarum hoc structuræ specimen: alibi casum tertium adjungit I. 170P. Portus auxilio advocavit Homeri II. κ'. 57. κείνου γάρ κε μάλιστα πειθόλατο, foretque validum profecto, modo illi scripturæ concordia constaret. Ut ut est, hîc schedarum constantissima consensio est: cui, si hoc genus ferri nequeat, succurret præpositio ὑπὸ intellecta. Sed servari potest et debet, monitore Abreschio Dilucid. Thucyd. p. 728., cujus indicio Plato III. Rep. p. 391. A. ὅτι οὐδ' ὅσιον ταῦτά γε κατὰ Ἀχιλλέως φάναι, καὶ ἄλλων λεγόντων πείθεσθαι. In ἀπειθεῖν simile Xenophontis IV. Inst. Cyr. p. 106. B. Μῆδοι ἀκούσαντες τοῦ ἀγγέλου, ἐσίγησαν, ἀποροῦντες μὲν πῶς χρὴ καλοῦντος ἀπειθεῖν etc. WESS. At hæc duo quidem ex Plat. et Xenoph. adlata exempla ad id, de quo hîc agitur, nihil faciunt. In his enim genitivi, ἄλλων λεγόντων, et καλοῦντος, non a verbis πείθεσθαι et ἀπειθεῖν reguntur; sed sunt genitivi participiorum absoluti ex eo genere, cujus complura exempla ad I. 3. adlata sunt. Nihilo vero minus in salvo res est; licet apud alios scriptores vix reperias hanc constructionem, Herodotus certe verbum πείθεσθαι non modo cum tertio, sed etiam cum secundo casu construere amat. Præterquam quod ter h. l. in scripturam ἐμέο libri omnes consentiunt, rursus eodem

P Et paullo ante, c. 124. item V. 39. SCHWEIG.

1 Et quidem ter deinceps. SCHWEIG.

consensu V. 33. *ἡμῶ πεῖθεσθαι* habemus: et VI. 12. quinque probatissimi libri *πειθόμεθα αὐτοῦ*, pro olim vulgato *αὐτῷ*, dedere; et V. 29. sex codices *τούτων πεῖθεσθαι*, non *τούτοις*: eademque scriptura haud dubie in aliis etiam nonnullis codicibus, si recte excussi fuerint, reperietur. Quare etiam videndum, ne Iliad. κ'. 57. vera sit scriptura, *κείνου—πιθοί-ατο*: quemadmodum et ad Od. α'. 414. pro *ἀγγελίης* ἔτι *πεί-θουμαι*, etiam in genit. sing. *ἀγγελίης* (intelligendo *ὑπὸ ἀγγε-λίης*) legi posse ait Eustath. p. 1427=69. Quamquam hoc quidem non urgeo, quoniam nusquam alibi apud Poëtam cum isto casu constructum id verbum reperitur. Cæterum apud Nostrum, sicut in omnibus pæne verbis quæ cum genitivo casu construuntur, elliptica utique loquendi forma est: quam expletam habemus apud Sophocl. Electr. 410. *ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα*. Rursus vero absque præpositione Euripides usurpavit, *πειθεσθαι γὰρ εἶδισμαι σέθεν*, Iphig. in Aul. 731. nisi cum Marklando ibi *εἶδισμ'* *ἐκ σέθεν* legas, aut *εἶδισμαι* *ἔκ σέθεν* cum Porsono. Sed ibidem in dubium vocari poterit, utrum plerisque in codicibus præpositio *ἐκ* temere fuerit omissa, an in nonnullis ex scholio in contextum invecta. Cæterum ex Porsoni Adversariis p. 253. lubens intelligo, quod de exemplis a Wess. ex Platone et Xenoph. citatis supra dixi, similiter de eisdem Porsonum etiam iudicasse. SCHWEIG. Conf. Matthiæ Gr. gr. 340.

7. *ὡς ἂν ἔχόντων ᾤδε*] Recurrit *ὡς οὕτω ἔχόντων* VIII. 144. In Sophoclis Ajac. 915. *ὡς ᾤδε τοῦτ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα*. At Antig. 1193. *ὡς ᾤδε ἔχόντων*: quomodo Ajac. 996. atque Æschylus Agam. 1401. WESS.

- 127 4. *ὡς δ' οἱ Μῆδοι—Πέρσῃσι συνέμισγον*] Perhibuit Xenophon VIII. Cyropæd. p. 228. A. [c. 5, 19.] Cyaxarem Cyro filiam uxorem collocasse, insuper in dotem addidisse *Μηδῶν τῇ παῖσαν*, sive totum Mediæ regnum; socero proinde sine bellorum tumultu Cyrus in Medorum principatu successit, neque diffitentur Xenophontis amici. Atqui idem ille lib. III. Exped. Cyri p. 308. de Larissa ad Tigrim urbe tradit, obsessores Persas, cum Medorum imperium acciperent, nullo eam modo expugnare valuisse: præterea non longo intervallo oppidum fuisse Mespila, in quod regis Medorum con-

jux, Media nomine, fugerit, Persis dominationem Medorum genti auferentibus. Quæ utique sine vi et armorum strepitu haud evenerunt. Non nescio, quid de auctore τῆς Ἀναβάσεως Κύρου rescribi queat. Quicumque fuerit, in partes Herodoti concedit. WESS.

129 1. καὶ αἰρετό μιν—δ τι εἴη etc.] Refert Noster VI. 67. Leutychiden Spartanum, misso servulo, ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λάσθῃ, deridendi et insultandi caussa, rogasse τὸν Δημάρατον, ὁκοῖόν τι εἴη τὸ ἀρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν; qualis esset ea præfectura post regnum? Idem Leutychidæ et Harpagi consilium, nec interrogatio dispar, modo δ τι, voce dissecta, legas. Ille Demaratum, regno dejectum, ob præfecturam, hic Astyagem, itidem eversum regno, de servili conditione, æque ac ille injurius, interrogat, qualis illa præ regno videatur? Quæ quidem acerbissima exprobatio, et vere θυμαλγῆς, præsertim abs administri ore progressa. WESS.

130 1. ἔττα πέντε καὶ τριήκοντα] Literæ E et Θ quia facillime potuerunt inter se commutari, pro E', sive πέντε, corrigendum arbitror Θ', id est ἐννέα. Paulo post Medi dicuntur imperium τῆς ἄνω Ἀλυος ποταμοῦ Ἀσίης per annos tenuisse 128., παρὲξ ἢ ὅσον οἱ Σκύθαι ἤρχον. Scythæ τῆς ἄνω Ἀσίης ἤρξαν ἔττα δυῶν δέοντα τριήκοντα, IV. 1. et I. 106. Vel ex horum locorum priore manifestum est, de summa annorum 128. hos 28. detrahendos esse: firmat illud usus vocularum παρὲξ ἢ ὅσον, similiumve, Herodoteus: II. 32. πλὴν ὅσον. II. 77. χωρὶς ἢ ὁκόσοι σφι ἰσοὶ ἀποδεδέχεται. II. 111. πλὴν ἢ τῆς τῷ οὐρῷ νινύαμενος ἀνέβλεψε. IV. 82. χωρὶς ἢ ὅτι. VI. c. 5. πλὴν ἢ ὅσοι. Reliqui itaque sunt anni duntaxat 100, non imperii Medorum; (anni enim essent 153) sed imperii Medorum τῆς ἄνω Ἀσίης, sive τῆς ἄνω Ἀλυος ποταμοῦ Ἀσίης. Flumen Halys Medorum Lydorumque imperii fuit limes, Herod. I. 72. Distinguit Herod. τῆς Ἀσίης τὰ κάτω, et τὰ ἄνω αὐτῆς, I. 71. et 177. Atque ita passim alii: Asia maritima est ἡ κάτω Ἀσία. Quod Dion Chrysost. pag. 566. A. Agesilaum dicit κρατήσαντα πάσης τῆς κάτω Ἀσίας, dixerat de eodem imperatore Isocrates p. 70. D. τῆς ἐντὸς Ἀλυος χώρας ἀπάσης ἐκράτησε. Cresus devicto, primus Cyrus οὕτω πάσης τῆς Ἀσίης ἤρξε, Herod. I. 130. Assyrii secundum Herod.

(I. 95.) per annos 520. imperium tenuerunt τῆς ἀνω Ἀσίας. Ab Assyriis primi defecerunt Medi, nec tamen hi successerunt in dominationem Assyriorum; ne Regem quidem nacti Deiocem. Hic, sola Media contentus, de subjugandis Assyriis ne cogitavit quidem. Non itaque, hoc regnante, dici potuerunt Medi ἀρξαι τῆς ἀνω Ἀσίας: atque adeo anni 53., per quos regnasse dicitur Deioces, hic mea quidem opinione prorsus in censum venire nequeunt. Hoc constituto, facillimus erit annorum 100. computus. Deiocis filius Phraortes, imperio paterno non contentus, (I. 102.) primum Persas aggressus sibi subiecit; deinceps καταστρέφεται τὴν Ἀσίην, ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλο ἰὼν ἔθνος. Itaque sub Phraorte dici potuere Medi superioris Asiæ obtinuisse imperium: regnavit is per annos 22. Si anno imperii secundo sibi subiecit Persas ceterasque superioris Asiæ gentes, exceptis Assyriis, Phraortis anni numerandi sunt 21.

Cyaxares Assyrios etiam devicit, atque adeo hic primus est, ὁ τὴν Ἄλως ποταμοῦ ἀνω Ἀσίην πᾶσαν συστήσας ἑαυτῷ, Herod. I. 103. Hoc vivente, per annos 28. penes Scythas summa fuit imperii. Cyaxares moritur (cap. 106.) βασιλεύσας τεσσαράκοντα ἔτη, σὺν τοῖσι Σκύθαι ἤρξαν. 40.

Astyages nostris in exemplaribus per annos regnasse dicitur 35.; si vera est conjectura supra proposita, anni fuerunt 39.

Atque adeo anni Medorum istius imperii fuere . . . 100. Si Scytharum anni 28. de 40. Cyaxaris fuissent detrahendi, dixisset, opinor, Herodotus [cap. 106. extr.] βασιλεύσας τεσσαράκοντα ἔτη, ἐν τοῖσι Σκύθαι ἤρξαν. Sic loquitur II. 128. ταῦτα ἔξ τε καὶ ἑκατὸν λογίζονται ἔτη, ἐν τοῖσι etc. Alterum, σὺν τοῖσι, monstrare videtur, regnasse quidem Cyaxarem per annos 40., non ante tamen mortuum, quam a Scythis per tot annos occupatum recuperasset imperium. Tamdiu vitam protraxisse Cyaxarem nihil est cur miremur; siquidem avus Deioces per annos regnaverit in Media 53., quum regnum ipsi fuit delatum, jam ætatis maturæ, et ἀνὴρ σοφός: I. 96. et 97. Reges μακροβίου; et recentior historia præbet et vetus. VALCK.

Ib. *ἔτα τρήκοντα καὶ ἑκατὸν δυὸν δέοντα*] Spectatissima exstat eruditorum hominum ad hunc locum opera: vix ullus, qui antiqui temporis rationes iniit, atque Assyriorum Medorum et Persarum imperii principia ac ambitum finivit, eum neglectui habuit; ut pæne indigner, tanto silentio in novissima editione fuisse transmissum. Agam paucis: Herm. Conringio anni Medorum principatus a primordio his verbis terminantur: Crescunt illi, additis xxviii. Scytharum dominationis, in numerum clvi. Cum vero Deioces regnavit annos liii., Phraortes xxii., Cyaxares xl., Astyages xxxv., qui anni collecti tantum sunt cl., necessum est, sex reliqui fuerint *ἀβασίλευτοι*. Advers. Chronol. cap. 3. Elegans ea explicatio, et tanto commodior, quod nullam vim Nostri inferat orationi; a qua alii sibi haud temperarunt, nævos in numerorum notis vestigantes. Harduinus annis xxviii., quibus Scythæ Asiæ imperarunt, senos abscindit, Chronol. V. Test. p. 549., adplaudente Schroëro Histor. Assy. sect. iv. pag. 247. Id vero vetat Herodotus et temeritatis damnat, illos xxviii. annos toties sine variatione repetens, I. 106. IV. 1. Vignolius, cui ista displicuit violentia, ut clvi. anni rotundentur, Deiocis regni intervallum adaugēt, additis liberaliter vi. annis, in Chronolog. lib. IV. 5. p. 237. Præses Bouherius, ne quid illi concederet, vitium scrutatur in spatio, quod Phraortes regnando absolvit c. 102. Scriptum ibi fuisse, *ἀρχὰς ἔτα δυὸ τε καὶ εἴκοσι*: non, uti omnibus in membranis, *ἔτα δύο τε καὶ εἴκοσι*: Dissert. Herodot. c. 4. Tot turbas atque æstus cierunt anni sex Conringiani *ἀβασίλευτοι*; quos utique, si plausibilis ea fuerit opinio, uti visa haud paucis est, non respuit *ἀναρχία* Medorum ante Deiocem designatum regem. Ecce aliud: necdum enim hi fluctus posuerunt. Kalinsky, ingenio supra theologorum vulgus erectior, universum regni Medorum intervallum annis cxxviii., inclusis xxviii. Scytharum imperii, circumscribit: Regi Deioei aufert annos xxii., residuos xxxi. annis Phraortis xxii., Cyaxaris xl., et Astyagis xxxv., quo anni cxxviii. consummentur, adgregat: Comment. in Vaticinia Chabacuci et Nahumi cap. 5. p. 70. Quæ quidem manifesta audacia est, tantoque damnosior,

quod Nostri dictio *παρὰ τὴν ἔσθιν* exclusionem Scythicæ potentiae sibi expostulet. Exempla dedit Valckenarius, neque iterari debent. Hi fructus ex præjudicatis opinionibus large succrescunt: ut hypothesi fiat satis, trahendi in partes inviti scriptores sunt; si recusent, admovenda falx est. Mihi multis de causis Conringiana explanatio videtur potior. Erudita sunt, quæ in superiore adnotatione conspiciuntur: morantur tamen nonnulla ad sensum meum, quibus alius fortasse locus erit. WESS.

In unam summam collatis numeris annorum, qui regnis singulorum e quatuor Medorum regibus in libris Herodoteis tribuuntur, (c. 102. 106. et 130.) prodeunt utique anni 150; a quibus si detrahas 28 annos, quibus penes Scythas imperium fuit, (c. 106. et IV. 1.) manent anni 122, quæ summa utique 6 annis minor ea, quæ hîc traditur. Itaque, nisi statuere velis secum ipsas pugnare Herodoti rationes aut illorum Persarum quos ille secutus est, duplex via iniri ad levandam hanc difficultatem potest. Aut enim cum Bouherio, cui Larcherus adsentitur, dicendum est, lapsos esse librarios, regnum unius ex illis quatuor regibus sex annis justo brevius facientes; verbi causa, in annis regni Phraortis (cap. 102.) scripsisse 22, quum 26 debuissent: aut cum Conringio et Wesselingio (quibus Volney accedit, in *Chronol. d'Herodote* p. 116. seq.) statuendum, initium imperii Medorum hîc ab illo inde tempore repeti, quo ab Assyriis Medi defecerunt, et populari statu per sex annos usi sunt priusquam Deiocem regem nominassent. SCHWEIG.

2. *καταστράφησαν*] Amant Iones veteresque Attici asperiores has formas. Vide Eustath. in Iliad. p. 519, 41 = 393, 26. WESS. Vide Nostrum II. 81. VII. 228. II. 2. et conf. Porson ad Eurip. Phœniss. 986. Adde etiam quæ notamus ad I. 168. SCHWEIG.

3. *οὐδὲν ἄλλο ποιήσας*] Similiter Justinus I. 6. Contra Isocrates in Eugag. p. 196. B., Larchero citatus, *Κῦρος δὲ τὸν πατέρα τῆς μητρὸς ἀπέκτεινεν*.

131 1. *ἀγάλματα μὲν καὶ νηὺς*] Hyde Histor. Relig. Persar. p. 90. et 97. non esse hæc absolute vera criminatur, usus

conjecturis et recentium scriptorum iudicio. Cicero, Strabo, atque alii, quibus Brissonius Regn. Pers. II. 28. etc. testimonium denuntiavit, Nostro suffragantur. Adde VIII. 109. WESS.

Ib. ἀνθρωποειδής Valla verterat *ex hominibus ortos*: substituta est [a Gronov.] Stanleii opinio [ex illius Notis in Æschyli Pers.] *humanæ formæ esse*, quales Herodoto ἀνθρωποειδής θεοί II. 142. At Persæ, qui nec imagines statuasve deorum nec templa probabant, eosdem humanæ quoque originis et ex hominibus in deorum numerum transcriptos negabant. Conf. Warburton Divin. Legat. Mosis II. sect. 1. p. 95. WESS.

2. Δία παλίντοξ] Hesychius Δίαν legisse videtur, Δίαν μεγάλην ἢ ἑνδοξὴν τὸν οὐρανὸν Πέρσαι: quorum ultima huc pertinere clarum est. Scio a Relando correctione adjuvare Grammaticum, Dissert. de Veter. Ling. Persar. pag. 175. qua carere possumus. Vide Alberti adnotationes. WESS.

3. Μύλitta 'Αράβιοι δὲ, 'Αλίττα] Scaliger, Seldenus, Bochartus, Vitranga, Millius, has voces copiose, etsi eandem viam non ingressi semper, illustrarunt. Vide Hesychium voc. Μύλitta, et quæ ibi Alberti. Quod adnectitur, Πέρσαι δὲ, Μίτραν, id male ac per errorem scriptum quam plurimis visum fuit: Solem enim Persis esse *Mithram*, non *Venerem*. Unum nominabo Ph. a Turre, Monument. Vet. Antii p. 175. Nequit profecto Mithras Persis auferri, tot veterum testimoniis et monumentis expressus; Herodoti vero aut Cyri potius ætate, an eo titulo Sol cultus ab eadem gente fuerit, dubium facit disputatio Frereti Comment. Acad. Inscript. t. XVI. p. 270. Equidem Mithram illis relinquam, nec patiar Nostri fidem labefactari. Adsentitur Ambrosius lib. II. contra Symmachum p. 840. *Cælestem Afri, Mithram Persæ, plerique Venerem colunt, pro diversitate nominis, non pro numinis varietate*: quæ Mitram Venerem eandem in Persarum superstitione testantur. Præterea Persarum prisco sermone *mītr*, *mītr*, amor indicatur, fatente Hyde, Hist. Rel. Pers. c. 4. pag. 107. Hinc Μίτραν, *Venerem Cælestem*, casti amoris auctorem et præsidem, recte dixerunt et formarunt. Hoc amplius: differunt scriptura Μίτρα, et Μίθρας, quod

Gronovius vere monuit: discrepant quoque genere; hic Sol, illa Venus. Jam si Urania sive Cœlestis dea, non alia in veterum fuerit theologia ac Luna, *Μίτραν* utique Persæ habere æque ac Mithram potuere. Coluerunt certe omnes, qui sacris Mithriacis initiabantur, uti ex inscriptis lapidibus apud van Dale, Dissert. ad Antiq. Marm. p. 16. et Ph. a Turre, Monum. Vet. Antii p. 160. adparet. Verum mysteria illa non urgeo, quippe recentioris ævi. Id mihi abunde est, constare Herodoto auctoritatem et fidem. Plura Freretius, et Moshemius ad Cudworthi Systema Intell. p. 327. pro Herodoto. WESS.

132 1. οὐ στέμμασι] Scripserat, opinor, οὐ πέμματα. Nam, ut ait Herodotus, et Persa, dum sacra faciebat, erat *ἱστοφανωμένος τὸν τιάραν μυρσὴν μάλιστα*: et suis victima corollis erat exornata. De Persis Strabo XV. p. 1065. A=732. *θύουσιν*, inquit,—*παραστησάμενοι τὸ ἱερεῖον ἱστομεμένον*. Verba Strabonis, et Xenophontis ex K. Π. III. pag. 48, 33. repetita Brissonius attulit de Reg. Pers. II. pag. 222. in Herodoteis nihil vitii suspicatus; in quibus bene convenire οὐ πέμματα, οὐκ οὐλῆσι, monstrant ista lib. I. c. 160. οὔτε οὐλὰς κριθῶν πρόχυσιν ἐποιέστο θεῶν οὐδενί, οὔτε πέμματα ἐπέσσοτο καρποῦ τοῦ ἐνθεύτην. VALCK.

2. θύειν θέλει] Quis θέλει? Nempe ὁ θύων. Sic frequenter apud Nostrum verbum tertiæ personæ absque nominativo ponitur, ubi vel pronomen τις subintelligendum, vel potius nominativus participii ex eodem vel ex proximo verbo repetendus. SCHWEIG.

Ib. τὸν τιάραν] Optime M. hactenus: *τιήρην* scripserat Herodotus^r. Xenophon, Strabo, Lucianus, et plures alii τὴν τιάραν dederunt. In Æschyli Persis βασιλείου τιάρας mentio v. 663. Philostratus Icon. I. 30. p. 808. βλέπει δὲ ἡδὺ καὶ μετέωρον, ὑπὸ τοῦ τιάρα ἐπισοβεῖν, ἥς, οἷα etc. quo una manu largitur, altera recusat. An voluit ὑπὸ τοῦ—ἐπισοβῶν οὐ, οἷα λιβάδες etc.? Debit profecto aut hoc, aut genere sequiore. Quod vero statim subditur, ὁ δὲ πᾶσι Πέρσησι κατεύχεται—καὶ τῷ βασιλεῖ, rectissime contenditur cum Marci xvi. 7. εἶπατε

^r Cf. VIII. 120. SCHWEIG.

τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ Πέτρῳ. Verba ipsa nec manca neque luxata sunt; namque ista, ἐν γὰρ δὴ τοῖσι—αὐτὸς γίνεσθαι, non tangunt regem, sed sacrificantem, cui non licebat ἰδίῃ μόνῃ ἀρᾶσθαι ἀγαθὰ. De Judæorum aliarumque nationum in hoc precum genere moribus præclare Philo Jud. de Monarch. p. 825. B. WESS.

4. ἐπεὶ δὲ διαμυστίλας—ἐψήσῃ τὰ κρέα] Ita-ne vero coquebant carnes, atque elixas, herbis prius mollibus impositas, domum asportabant? Ita quidem cepit Brissonius p. 223. Sed ignis hisce sacris nullus aderat; præterea minus placet τὸ διαμυστίλας. Felicioribus mea forte proderit conjectura legentis: ἐπεὶ δὲ ἀλλ, (ἀλλ᾽ alibi meminit:) μιστύλας κατὰ μέρεα τὸ ἱεῖον, ἐπιπάσῃ τὰ κρέα, ὑποπάσας ποιῆν ὡς ἀπαλατάτην,—ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὅν πάντα τὰ κρέα: postquam sale victimæ in partes sectæ carnes conspersit. ὑποπάσας, adfirmatur a Gronovio. Γάλα ἐπιπάσσοντες Herodoteum est, IV. 172. διαπάσας legitur lib. VI. c. 25. Carnes ἀλλ᾽ διαπάττειν dixit Comicus apud Athen. IX. pag. 399. F. Menander in 'Ἐπιτρέπουσιν' 'Ἐπέπασ' ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας. Homereum μιστύλας, a μίω formatum, notat, in minuta concidere. VALCK. Mutavi διαμυστίλας ex K., non nescius controversæ apud grammaticos scriptionis, qua de Spanhem. et Hemsterh. ad Comici Plut. 626. Majoris momenti res, quæ memoratur, videtur. Quia Persæ οὔτε βωμοὺς ποιῦνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι sacris operaturi, qui convenit ἐψήσῃ τὰ κρέα, carnes elixarit? An sine foco accenso? Valckenarii conjectura supra deposita est. Ante quem de la Barre, T. V. Histor. Acad. Inscript. ed. Amst. p. 270. non dissimili de caussa aut ἔψῃ ex ἔπω maluit, et, ubi carnes curaverit, explicuit, aut, si parum id adriserit, ἐπεὶ ψήσῃ, ubi carnes ossibus detraxerit. Quibus de emendationibus placet tacere. Nisi ego aberro, salva res est. Non omnem sacris his ignem negat Herodotus, sed aris: hoc postulant verba οὔτε βωμοὺς ποιῦνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι. Cæsam victimam et in partes minutatim sectam quin elixarent, nihil inpediebat. Vide hæc de Scythia, IV. 59. ἀγάλματα δὲ καὶ βωμοὺς καὶ νηοὺς οὐ νομίζουσι ποιεῖν: quæ Persarum moribus respondent planissime: tum de hostiæ immolandæ more c. 60. οὔτε πῦρ ἀνακαύσας, οὔτε

καταξέμενος, οὔτε ἐπισπίσας,—τράπεται πρὸς ἔψην. Quid ista aliud volunt, quam in altari nullum fuisse ignem, minime autem defuisse, ubi coquenda victimæ caro erat? Mox πάντα τὰ κρία Reiskius quoque, me non invito. WESS.

4. παρστωὺς ἐπαίδει θεογονίην] Vellicat hæc Hyde Relig. Pers. c. 3. p. 99. Scribere sibi contraria Herodotum. Supra dixisse, Persas existimare, deos ex hominibus genitos non esse, et θεογονίην tamen Græco more gentis sacris admiscere. Sed non pugnant illa. Theogonia Græcorum, de qua II. 53., in censum hic venire non potest. Persæ, ut plura varique generis numina profitebantur, videntur eadem alia atque alia origine, etsi minime humana, statuisset. Cogita de Gnosticorum Æonibus et emanationibus, ex Zoroastri et Chaldæorum Theologia arcessitis, et res in vado erit. Adjunge Hecatæi testimonium in Diogenis Præfat. sect. 9. WESS.

133 3. καὶ οὐκ ἀλίσι] Hoc significat, Persas bellariis uti quam plurimis, sed minime confertis. Inferebant videlicet Persæ in mensam cupedias et bellaria multa, sed non confertim omnia. De v. Ἀλῆς vide Porti Lex. Æon. WESS.

134 1. Οἱ συντυγχάνοντες] Morem hunc gentis expedit Brissonius, Regn. Pers. p. 11, 178. Addi potest Zenobius, Cent. Proverb. V. 25. et Scholiastes in Dionis Chrysost. Or. VII. in adnotationibus Morelli p. 28. WESS. Ἐντυγχάνοντες malit Benedictus, in Actis Seminar. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 283. in accusativo casu, qui a verbo διαγνώη regatur. Sed, ut omittam librorum omnium in terminatione vulgata consensum, familiaris Nostro est nominativus participii absolute positus: et ne est quidem h. l. absolute positus, sed commodissime refertur ad id quod sequitur, εἰ ὁμοίῳ εἰσι. SCHWEIG.

135 1. Μῆδικὴν ἐσθήτη] Vide Wesseling. ad Diod. Sic. II. 6.

2. Παισὶ μίσγονται] Ægre Plutarchus fert de Malign. Herod. p. 857. v. scelus hoc a Græcis ad Persas propagatum perhiberi: contra enim evenisse. Sed pugnat suspicionibus, testes ejus rei omittit. Non fuisse Persas a turpi hac macula immunes, Sextus Philosophus significat, Hypotypos. I. 14. p. 38. Ævo tamen Ammiani Persæ pueritium

stupratorum expertes erant lib. XXIII. 6. Paria fere, uti Valesius adscripsit, Curtius X. 3. WESS. Herodoti testimonio usus est Athenæus, lib. XIII. c. 79. SCHWEIG.

- 136 1. τὸ πολλὸν δ' ἡγήσεται ἰσχυρὸν εἶναι] Vere Persæ. Quanto civium major copia, tanto civitatis amplius robur. Legum latores propterea utilissimum censuerunt τὸ πληθύνεσθαι τοῖς τῶν πολιτῶν οἴκους, βλαβερώτατον δὲ τὸ μειοῦσθαι, quæ verba Musonii in Stob. Sermon. LXXIII. p. 450. Hinc πολυτεχνίας præmia et apud Persas et aliis in gentibus, de quibus Heinæcius ad L. Juliam et Pap. lib. I. c. 2. doctissime. WESS. —Aliud fortasse Herodotus h. l. spectavit; nempe de immani hominum multitudine cogitans, in qua robur exercitus ponebant Persæ: qua multitudine gloriantem confidentemque Xerxem ejusque duces sæpius ille in his Historiis inducit. SCHWEIG.

2. ἀπὸ πενταέτεος ἀρξάμενοι] Plato hæc paullo diversius Alcibiad. I. p. 121. E. in regiorum liberorum educatione. Strabo consentit XV. p. 1066. B = 733. D. Nescio autem qui factum sit, ut ἀληθεύσθαι Brissonius, his usus Regn. Pers. II. 83. et 103., scripserit: si ex conjectura, prave. WESS.—Ad πενταέτεος intelligo παιδός. Sic frequenter Noster a plurali numero ad singularem transit, et vice versa. SCHWEIG.

3. ἄσπην] Ἄσπην librarius S. et V. bene explicat βλάβην ἀηδῆ. In Clementis Alex. Pædag. III. 9. pro διὰ τὴν ἄσπην, aut ad marginem codicum aut ipso in contextu, διὰ τὴν ἀηδίαν dederunt ex interpretamento. Mæris, Ἄσπην Ἀττικῶς, ἀηδία Ἑλληνικῶς, ubi plura Piersonus. Atque hæc testantur de Criticorum eorum more. Non sum nescius, Democritum κακοδοξίην κακὴν in Stob. Sermon. XXII. pag. 189. usurpasse, alios hoc de genere alia: posse etiam pro damnato pugnari, quemadmodum in Horrei Observ. ad Herodot. p. 112. At omnibus, ut in gustu, non sapiunt eadem. Spectavit hæc Valerius Max. II. 6, 16. WESS. Τεφρόμενος scil. παρὰ τῆσι γυναιξί, dum apud mulieres educatur. SCHWEIG.

- 137 2. ἦτοι ὑποβολιμαῖα ἔόντα] Hausit hinc Nicolaus Damascenus: Πέρις αἰς ὃ μὴ ποιεῖν ἔξεστιν, οὐδὲ λέγουσιν· ἐὰν δὲ τις πατέρα κτείνῃ, ὑπόβλητον αὐτὸν οἶονται. Eadem patris ejus suspicio, qui cum a filio necti sibi insidias conperisset, nec inducere in

animum posset, ut verum sanguinem ad hoc scelere progressum crederet, seductam uxorem suppliciter rogavit, ne se ulterius celaret, sed diceret, sive illum adolescentem subjecisset, sive ex alio concepisset, apud Valerium V. 9, 4. WESS. Ὑποβολιμαία et μοιχθία metonymice dixit, pro ὑποβολιμαίων ἢ μοιχθίων ἔργα. SCHWEIG.

38 1. μάλιστα δὲ ἀναγκαίην φασί] Is. Vossius adleverat codici suo ἀναγκαῖον, quo non indigemus. Ἀναγκαίην usus et Herodoti sermo tuetur II. 182. IV. 180. De ære alieno et mendaciorum hinc pullulante germine Plutarchi et Appiani ad Persarum opinionem verba exscripsit Brissonius R. Pers. II. 94. WESS.

3. πολλοὶ ἐξελαύνουσι ἐκ τῆς χώρας] Sylburgius ad Brisson. R. Pers. II. 180. πολλὸν proponit, ut sit, *procul abigunt a sua regione*. Reiskius οἱ πολλοί. Ruhnkenius elegante mutatione πομποί. Illi sunt, qui aliorum alios deducunt, supra I. 121. Lepra vero et vitilagine infectos, non Judæi soli, sed plerique per orientis regiones vitabant studiose. Μάλιστα οἱ βάρβαροι τὰς ἐπιλευκίας καὶ λέπρας δυσχεραίνουσι, Plutarchus Symp. IV. p. 670. f. Tamen Artaxerxes Atossam, filiam conjugemque, etsi vitiligo ejus corpus depascere, ἀλφοῦ κατανεμθίντος αὐτῆς τὸ σῶμα, aversatus non fuit, eodem teste t. I. p. 1023. v. Verum illi, quod libuit, barbarico more, legitimum fuit visum. WESS.

140 1. ταῦτα μὲν ἀτρεκέως ἔχω] Satis hoc confidenter, repetiturque cap. 148. Falsum aiunt Scaliger, Hyde, Relandus, et plures alii. Contra eos venit Corn. de Pauw, temere aiens doctos viros ex recentiore Persarum lingua criminari: verissimum fuisse, quod hic de terminatione nominum Persicorum, vetere gentis sermone: neque enim tanta adseveratione Herodotum potuisse defungi, nisi re bene cognita atque explorata. Fateor in dialectis lapsu temporis innumera mutari, cadere verba ut folia, surgere nova, prisca adscisci iterum. Nec expedit me tamen ex acie, quam contra Nostrum instruxit Gatakerus Advers. cap. 22. pag. 661. Quod autem aiebat τὸ Δωριεὺς μὲν Σὰν καλίουσι multorum testimoniis cognitissimum est. Quis tandem ignorat variantes doctissimorum hominum explica-

tiones et emendationes, Scholiastæ in Aristoph. Nub. v. 23. Scaligeri, Salmasii, Bentleii, Bouherii, cujus Dissert. de Prisc. Græcor. Litteris p. 570. [ad calcem Palæographiæ Græcæ Montefalconii,] consuli poterit. Σαν κίβηλον in Pindari fragmento exposuit Casaubonus in Athen. X. 21. [p. 455. c.] WESS.—Per epistolam ex Wilkenio, Persici sermonis in primis gnaro, quærenti mihi, quid de hoc Herodoti loco sentiret, perhumaniter ille Heidelbergæ rescripsit, videri sibi vere judicare eos, qui Græcis nominum Persicorum terminationibus deceptum Nostrum scripsisse istud autumant de nominibus omnibus Persicis in literam sigma desinentibus. Quod si ita est, eo minus mirum videri debet, quod ea res, ut ait idem Noster, *latuerit Persas*: quamquam alioqui hæc verba, ἔλθε Πέρσας, significare poterant, *Persas ad hoc animum non advertisse*. Quod ad ista verba spectat, τὰ οὐνόματά σφι ὄντα ὁμοῖα τοῖσι σώμασι καὶ τῇ μεγαλοπρεπείῃ, incertus aliquantisper hæseram, *propria ne hominum nomina dixerit, an omnino verba aut vocabula Persici sermonis*: tum σώματα τῶν ὀνομάτων quæsieram an fortasse opposuerit *terminationi*, (τῇ τελευτῇ) ut *corpora vocabulorum* (id est, *vocabula ipsa*, quatenus a terminatione distinguuntur) dixerit esse *magnifica et grande sonantia*. Sed. eisdem verbis, τὰ οὐνόματα—μεγαλοπρεπείῃ, eam fere sibi videri sententiam inesse professus est Wilkenius, quam hisce Gallicis Larcherus reddidit: *Leurs noms sont empruntés, ou des qualités des corps, ou de la dignité des personnes*. Cæterum uberiores etiam nunc lucem locus hic videtur desiderare. SCHWEIG.

Ib. πρὶν ἂν ὑπ' ὄρνιθος ἢ κυνὸς ἐλκυσθῆναι] De ritu isto multa Hyde Rel. Pers. c. 34. Paria prorsus de Persarum sepultura Procopius Bell. Pers. I. 12. et Agathias I. p. 43. ed. Venet. WESS.

2. κατακηράσαντες] Cicero, Tusc. Disp. I. 45. *Persæ etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora*. Strabo XV. pag. 1068=735. Α. κηρῷ περιπλάσσοντες τὰ σώματα. Adde Fabricium in Sexti Hypotyp. III. 24. p. 185. WESS.

4. κτείνοντες ὁμοίως μύρμηκας etc.] Consimilia de Magis

Plutarchus t. II. p. 537. A. Sunt autem ex ea disciplina, qua et posteriores Persarum magi Arimanium, mali omnis auctorem, sicuti pulcri et boni Oromasdem, statuerunt: inde festus dies κακῶν ἀναίρεσις, quo summo ardore in serpentes aliasque feras et nocentes bestias irruebant apud Agathiam II. pag. 45. Confer Plutarchum in Isid. et Osir. p. 369. et Hyde Rel. Pers. c. 22. WESS.

- 141 I. καταστρέφατο] Ionum est καταστράφατο, uti ἀποστράφατο I. 166. Supra c. 27. ὡς δὲ ἄρα οἱ—Ἕλληνες καταστρέφατο. Itaque mutari non injuria posset, sicuti et mox mutatum est τὰ προύχοντο. Sic solet, c. 164. III. 137. De piscibus, qui cantu illiciuntur, Ælianus de Anim. I. 39. WESS.

5. ἐς Πανιώνιον] Conf. c. 143. et 148. SCHWEIG.

- 142 I. τῶν ὀρέων] Sine controversia corrigi debuerat: τῶν ὀρέων ἐν τῇ καλλίστῃ ἐτύγχανον ἰδρυσάμενοι πόλει. Hæc quum de Ionibus dicantur, tollit omne dubium lib. I. c. 149. οὗτοι οἱ Αἰολεῖς, χάριν μὲν ἔτυχον κτίσαντες ἀμείνω Ἴόνων, ὀρέων δὲ ἦκουσαν οὐκ ὁμοίως: ubi recte Valla: ad cœli tamen temperiem περμασquam accedebat. Lib. II. c. 77. exceptis incolis Libyæ, esse dicuntur Ægyptii ὑγιεινέστατοι πάντων ἀνθρώπων, τῶν ὀρέων, ἐμοὶ δοκεῖν, εἵνεκεν, ὅτι οὐ μεταλλάσσουσιν (sic legerim:) ἐν γὰρ τῇσι μεταβολῇσι τοῖσι ἀνθρώποισι αἰνῶντοι μάλιστα γίνονται, —τῶν ὀρέων μάλιστα. Lib. III. c. 106. Græcia τὰς ὥρας πολλὴν τι κάλλιστα κεκραμένης ἔλαχε. Atque in Græcia, præsertim Athenis, ista tenuis cœli tribuitur ingenii saluberrima temperies. In Timæo Platonis p. 24. c. Atticam Minerva dicitur elegisse, τὴν εὐκρασίαν τῶν ὥρων (sic recte corrigit vulgatam vocem ὀρῶν H. Stephanus:) ἐν αὐτῇ (τῇ τόπῃ) κατεῖδουσα, ὅτι φρονιματάτους ἀνδρας οἶσει. Chalcidius: electo salubri subtiliumque ingeniorum et prudentiæ feraci loco. Idem argumentum in Critia latius persequutus Plato pag. III. E. memorat ὑπὲρ τῆς γῆς ὥρας μετριώτατον κεκραμένης. Eam in rem multa dixerat Aristophanes ἐν Ὠραῖς. vid. Athen. IX. p. 372. et Casaubon. Anim. IX. c. 3. Euripidea, ex deperdito dramate petita, dabit Plutarchus de Exilio p. 604. E. Insignis in eam rem loci sic feruntur ultima: Ἄ δὲ Ἑλλὰς Ἀσία τε τρέφει κάλλιστα, Τῆς γε δέλαρ ἔχοντες σθηθεύμεν. Grotius in Excerpt. p. 433. participio ἔχοντες

substituit ἐνταῦθα. Corrige, sodes: Ἄ ὃ Ἑλλὰς Ἀσία τι κάλλιστα τρέφει, Γῆς τῆσδε δέλαα ἔχοντες οὐ θηρεύομεν. Singula possent ut Euripidea adfirmari. VALCK. Euripidea satis infeliciter tractavit Valckenaerius. Locis ab eo citatis Wesselingius addidit Pausaniam VII. 5. Ἴωσι δὲ ἔχει μὲν ἐπιτηδειότατα ὥρων κράσις ἢ χώρα.

3. τρόπους τέσσαρας παραγωγῶν] H. Stephanus, "ad verbum," inquit, "sed quatuor modos deductionum usurparet, id est, ea (lingua) utuntur in quatuor modos et proprietates "deducta." Agitur de quatuor diversis formis (χαρακτῆρας vocat Noster in fine hujus cap.) in quas prisca lingua abiit. Has diversas formas nunc παραγωγὰς nominat, id est, *deflexiones, mutationum genera, varietates*; quatenus παράγειν significat *a recta via abducere, seducere, in diversum ducere, mutare*: quemadmodum I. 91. παραγαγεῖν τὰς μοίρας est *in diversum flectere, mutare fata*. Eadem notione παρατροπὰς dixit Johannes Grammaticus, cujus verba Koenius adposuit ad Gregor. Dial. Ion. §. 79. ubi in ipsius Gregorii verbis, ἡ ἀρχαία Ἰὰς μετέπεσε παρὰ τὴν τῶν κατοικοῦντων περιτροπὴν, rectius fecisset Koenius, si veterem scripturam παρατροπὴν tenuisset, Johannis auctoritate firmatam; tum vero et apud Gregorium et apud ipsum Johannem, pro κατοικοῦντων haud dubie ἀποικοῦντων fuerit legendum: nempe, *prisca*, inquit, *Ionica lingua* (eadem vetus Attica) *mutata est, quum hi qui in colonias abierunt*, variis atque variis modis *eam inflexerunt detorseruntque*. SCHWEIG.

4. Μυούς τε] Myuntem Cariae itidem tribuit scholiastes Thucyd. I. 130., invito Brissonio de R. Pers. I. 151., ad quem Lederlinus recte adposuit, tempora esse distinguenda; primitus Cariae, deinceps Ioniae fuisse. Paria Dukerus in eum Scholiasten. In Ephesq, Lydiae olim urbe, idem valet. Bene Rutgersius Var. Lect. II. 1. WESS.

6. Ἐρυθραῖ] Habet Stobæus Serm. XXVIII. p. 197. veteris scriptoris fragmentum, forte Philosophi Eusebii, quod Herodoto nulla caussa adseritur, in quo Archetimus ἐξ Ἐρυθραίας τῆς Ἰώνων πόλεως. Quæ libuit addere, ut a Plutarcho vis arceatur. Junguntur Ἐρυθραῖοι καὶ Σάμιοι, arbitri capti in lite nobili Chalcidensium et Andriorum, Quæst. Græc.

p. 298. B. Jubentur illi esse Ἐρετριαῖοι ex Euboea, quod Erythraei Boeotiae et Aetoliae longius essent remoti, in Hist. Foeder. Antiq. P. I. p. 139. Non satis consulto. Iones intelliguntur. WESS.

143 1. ἦσαν ἐν σκέπη τοῦ φόβου] De Spartanis Aristides t. I. p. 476. ἐν σκέπη πολλῇ τοῦ πολέμου καὶ τῶν πραγμάτων εἰσί. *Magnum habent belli ac difficultatum tegumentum*, vertit Canterus: eundem in modum Libanius t. I. p. 219. B. Ambo Nostri imitatione, VII. 215. et 172. Aelianus de Animal. VII. 6. ὡς ἐν σκέπη τοῦ κινδύνου καὶ ἐλευθερίᾳ γινόμενοι: tum IX. 57. pisces intra saxorum angustias recepti ἐν σκέπη τοῦ κρύους—ἡσυχάσουσι. Quae abunde ostendunt hic indicari, Milesios habuisse *metus tutamen* in eo foedere, quo de agitur. WESS.

3. ἐπισκύνεσθαι τῷ ὀνόματι] Sugillat haec solito sibi more Plutarchus, de Malign. p. 858. F. WESS.

144 2. τοῦ Τριποδίου Ἀσάλλωνες] Dissentit Criticus ad Theocriti Idyll. XVII. 69. ἄγεται κοινῇ ὑπὸ τῶν Δαριέων ἀγῶν ἐν Τριπόδι Νόμφαις, Ἀσάλλωνι, Ποσειδῶνι. Tu adi Salmastum ad Inscript. Herodis Attic. p. 29. et 58., et de tripodibus, in templis dedicatis, Taylor in Marmor Sandvicense p. 68. WESS. Addit Larcherus Dionys. Halicarn. A. R. IV. 25.

3. τὸν νόμον κατηλόγησε] Non displicet τῶν νόμων ex ms. Certe simplici ἀλογεῖν casum secundum adstruere in more habet III. 125. VIII. 46. Aliter Procopius, qui Bell. Vand. I. 3. Βονιφάκιος δὲ οὐκ ἀλογήσας τὰ γεγραμμένα. Corrigunt τῶν γεγραμμένων: at probat is superius, Bell. Pers. II. 5. II. 20. etc. WESS.

145 1. κατέπερ ὧν Ἀχαιῶν.] De duodecim civitatibus foederatis Achaeorum conf. Polyb. II. 41. SCHWEIG.

2. Κράθις] De amne Crathi eadem Pausanias VII. 25. WESS.

3. Ὀλενος, ἐν τῇ Πείρῳ ποταμῷ μέγας] Olenum eodem genere posuit Apollodorus apud Stephanum Byzant. in voc. et Strabo, cui amnis, qui urbem radebat, *Melas*: haud scio, an bene. Pausaniae aëvo Πείρος erat et adpellabatur, VII. 22. WESS.

146 2. κάλλιον τι γῆγ.] καλῶς γεγονέναι, *honesto loco natum esse, nobili genere esse.* SCHWEIG.

3. Μινύαι δὲ Ὀρχομενίοισι ἀναμειχῆται.] Iverunt in partes praeclari viri ad haec explicanda et constituenda. Palmerius Μινύαι δὲ Ὀρχομενίοι etc., invito Gronovio. Sequuntur tamen plures. Bouherius ex Hesychii Μινύαι οἱ Ὀρχομενίοι καὶ Μάγνητες, scriptum voluit Μινύαι δὲ Ὀρχομενίοι, καὶ Μάγνητες, καὶ Καδμείοι κ. λ., ut invidiosum ἀναμειχῆται vitaretur; cujus ego in adnotation. Alberti ad Hesychii locum correctioni, quippe audaciori neque necessariae, non accedo. Reiskius post Ἀρκάδες excidisse καί, itemque post Δωριεῖς, arbitratur. At fuerunt *Arcades Pelasgi*, Pausania VIII. 1. Ἀπολλodoro II. 1. Stephano Byz. multisque aliis auctoribus. Epidaurii praeterea Dorienses in Nostri VIII. 46. Quare illa additamenta recuso. Ne longum faciam. Docet Herodotus " Iones non esse sinceriore melioreque aliis nationibus origine: contra variorum populorum accessione olim interpolatos; addidisse se Abantes, admixtosque esse Minyas Orchomenios, Cadmeos, Dryopes, Phocenses et plures alios." Hoc ejus consilium si fuerit, ut sane fuit, belle procedit Palmerii sententia. Nam Minyas Orchomeniis inmixtos fuisse, nihil ad hanc disquisitionem. Firmatur praeterea Ionicae migrationis narratione. Pausanias: Ἰῶσι δὲ τοῦ στόλου μετασχόντες οἶδε Ἑλλήνων participes migrationis hi Graecorum erant; Θηβαῖοι sive Cadmei; tum Ὀρχομενίοι Μινύαι, recte enim Μινύαις mutavit Kuhnius: tandem Φωκῆες οἱ ἄλλοι πλὴν Δελφῶν, et Abantes, VII. 2. tum c. 3. Τῶν δὲ ᾄκουν μὲν Ὀρχομενίοι Μινύαι, σὺν Ἀθάμαντι εἰς αὐτὴν ἐλθόντες. Quibus accedere queunt de Orchomeniis consimilia ex ejusdem IX. 37. Quae quidem stabiliendae conjecturae si vir nobilissimus adstruxisset, non perspicio, quo colore abdicari potuisset: repetitum enim ἀναμειχῆται arbitrarium est.² Stant ab his quoque partibus Pavius et Geinozius. WESS.

Ib. Φωκῆες ἀποδάσμοι.] Ἀπόδασμος portio est, a multitudine

² Nempe illos Iones, qui duodecim civitates federatas habuerunt, et ad Panionium congregari consueverunt. SCHWEIG.

² Nempe suo arbitratu Herodotus illud verbum, paucis interjectis repetere potuit. SCHWEIG.

αυλᾶ; Abydenus Nabuchodonosorem ait ἀπόδασμον αὐτίαν (*victiarum gentium*) εἰς τὰ δεξιά τοῦ Πόντου κατοικίσαι, in Eusebii Pr. Ev. IX. 41. ἀπόδασμον τῶν Γότθων dabit Agathias II. p. 35. et τῶν Δελμινιτῶν ἀπόδασμον III. p. 66. Semel ἀπόδασμον τῶν βαρβάρων V. p. 166. vitiose. Theophylacti τῶν Σαρακηνῶν ἀπόδασμον, lib. VIII. 1. exscripsit Suidas in voce. Hinc lenissime fluunt ἀποδάσμοι, a reliquis divisi et divulsi. Primus D. Heinsius, Phocæenses tamen et Phocenses confundens, admonuit Epist. ad Jungerm. in hujus ad Polluc. Comment. IV. 177. Abierunt eandem in sententiam Geinozium et Reiskius; nec dubia res est, ob. Pausaniæ superius excerpta, Φωκεῖς οἱ ἄλλοι, πλὴν Δελφῶν. Phocenses Colonice Ionicæ sese adjunxerunt, Delphis exceptis. Vere eapropter ἀποδάσμοι Φωκεῖς. WESS. Larcherus citat Thucyd. I. 12. ubi ἀποδασμὸς eodem sensu: ἦν δὲ αὐτῶν καὶ ἀποδασμὸς πρότερον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ ἀπ' ὧν καὶ εἰς Ἴλιον ἐστράτευσαν.

4. ἀπὸ τοῦ πρυτανίου τοῦ Ἀθηναίου] Etymologus, in Πρυτανεῖα, veterem in coloniis deducendis consuetudinem explicuit. Sacra ex metropoli secum adportabant coloni, ignemque sacrum ex patriæ penetrati depromptum et accensum. Plura Valesius ad Excerpt. Polybii, p. 7.^t Plutarcho libuit et hæc admordere de Malign. p. 858. r. sine profectu. Iones Caricas mulieres, quarum patres maritosque interemerant, sibi matrimonio junxisse, fatetur Pausanias VII. 2. WESS.

147 1. Γλαύκου τοῦ Ἱππολόχου] De Glauco, Hippolochi filio, Poëta II. η'. 13. De Cauconibus Strabo VIII. p. 531 = 345. WESS.

2. Ἀπατούρια ἄγουσι ὁρτὴν] De festo hoc notissima omnia: levis macula, quæ doctissimo viro fraudi fuit, occupavit scholion in Biblioth. Coislin. p. 605. καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἱερτὴν ἐνομοθέτησεν (Melanthus) ἄγασθαι, ἣν καὶ Κατιωνίαν συντελοῦσιν. Vertitur, quod etiam Cationiam vocant. κατ' Ἴωνίαν oportuerat. WESS.

148 1. Ποσειδεῶνι Ἑλικωνίᾳ] Ab Helice Achaïæ is Neptuno titulus, quo de Strabo VIII. p. 589 = 384. et Pausanias

VII. 24. copiose. Coluisse et Apollinem Panionium, docemur vetere Inscriptione inter Pocockianas p. 52., quæ cognomina Apollinis varia obfert. ΠΑΤΡΩΟΥ ΠΥΘΙΚΟΥ ΚΛΑΡΙΟΥ ΠΑΝΣΩΝΙΟΥ: sive, ut fuit olim, ΠΑΝΙΩΝΙΟΥ. WESS.

Ib. ἀπὸ τῶν πολλῶν Ἴωνες] Numerum excidisse suspicor, facile restituendum: ἀπὸ τῶν πολλῶν ἰβ' Ἴωνες. VALCK.— At adjectus τῶν articulus satis indicabat de duodecim illis civitatibus agi, quos supra nominaverat. SCHWEIG.

2. κατὰ περ τῶν Περσῶν τὰ οὐνόματα.] Vide supra, c. 139. SCHWEIG.

149 1. De Cuma Æolica in Vit. Homer. c. 38. ubi Φρικᾶτις, non sine peccato. WESS.

Ib. Αἰγινέσσα] Quum nusquam alibi hoc nomine memoretur civitas, nisi quod Αἰγινεύσεως, obscuri Megaridis oppidi mentio apud Strab. IX. p. 394. D. occurrit, quæri cum Mannerto (Geogr. antiq. t. VI. p. 396.) potest, an Elea, (Ἐλαία) hîc intelligenda sit, Æolica civitas, (Strab. XIII. pag. 615. A. et Steph. Byz. in voce) in hoc apud Nostrum catalogo prætermissa. Quod nisi paullo post diserte monuisset Herodotus (conf. c. 151.) omnes has civitates in continenti (ἐν ἡπείρῳ) sitas fuisse; in promptu foret ut suspicaremur, non Αἰγινέσσα, sed Ἀργινέσσα hîc esse legendum: satis enim constat, Æolicæ gentis fuisse Arginusas vel Argennusas, quæ vocabantur, insulas; quarum una cum oppido, præ cæteris, singulari numero Arginusa nominabatur. Vide Cellarii Geogr. Antiq. t. II. p. 18. Mox, quod Αἰγαῖας hîc nominatur oppidum, id aliis omnibus Αἰγαῖαι sive Αἰγαι est. Vide Cellarium ib. p. 66. Quod Αἰγαία habet F., similiter Ægea, Valla. SCHWEIG.

2. ἀρέων δὲ ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως] Vide c. 142. ἀρέων εὖ ἤκουσαν Portus [voc. ἤκων] habet hoc ex loco. Intelligi id sane debet: namque ita mos fert. Supra c. 30. τῆς πόλιος εὖ ἡκούσης, ubi Is. Vossius ἔχουσης injuria corripbat. Dio Cassius, XLIX. p. 472. de Pannoniis οὔτε γὰρ γῆς, οὔτε ἀέρων εὖ ἤκουσι: et LIX. p. 755. ἄλλως μὲν εὖ χρημάτων ἤκουαν, prorsus uti Noster V. 62. atque Evagrius H. Eccl. IV. 7. Deficit in his Libanii t. II. p. 262. τοῦ γὰρ νόμου—ἤκουτος καὶ

κρατούντος, neque advertit Morelli animum. Confer Alberti ad Hesychii σὺ ἤκων. WESS.

150 1. Σμύρνην δὲ ἄδε ἀπέβαλον] Gemina his Pausanias VII. 5. WESS.

151 2. ἐν τῇσι 'Εκατὸν νήσοις καλομένησι] Diodorus XIII. 77. τότε μὲν ἡύλισθη πρὸς τινὶ νήσῳ τῶν 'Εκατὸν καλουμένων. Aliis 'Εκάτου, qui inter Apollinis titulos, νῆσοι, aut 'Εκατόνησοι. Lege Casaubon. in Strab. XIII. p. 919=618. WESS.

153 3. ἄλσεχα] Simillimæ originis πρόλσεχος Æschyli, Suppl. 208. Δεσχευούσα τε καὶ ἀκούουσα καλὰ Perictione in Stob. Serm. LXXXIII. p. 488. Sic enim scripserat: certe λσεχήματα habet Hippocratis Epist. p. 1285., λσεχνηῖ Hesychius. WESS.

5. τὸ παράπαν ἀγορή.] Strabo XV. p. 1067=734. 'Αγορᾶς εὖχ' ἀπτονται· οὔτε γὰρ παλοῦσιν οὔτ' ἀνοῦνται. Xenoph. Cyrop. I. 2. ἔστιν αὐτοῖς ἐλευθέρᾳ ἀγορᾷ καλουμένη, ἐνθα τὰ τε βασιλεια καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα πεποήται· ἐντεῦθεν τὰ μὲν ἄνια, καὶ οἱ ἀγοραῖοι, καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλῆαι ἀπελήλυνται εἰς ἄλλαν τύπον, ὥς μὴ μιν γνύηται ἢ τούτων τύβη τῇ τῶν πεκαυδευμένων ὑποσμῖα.

6. καὶ τοὺς 'Ιωνας ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην εἶναι.] Leviter ista depravata mirum in modum interpretantur, sic forte redintegrandæ: καὶ ἐπὶ 'Ιωνας ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην εἶναι vel εἶναι. 'Επὶ—εἶναι et ἐπίεσθαι in hunc usum adhiberi solent: non nescio tamen, qui color vulgatis possit conciliari: sed nostro loco simillimus est III. 134. ἐπὶ Σκύθαις—μὲν τὴν πρώτην εἶναι ἔασον—σὺ δέ μοι ἐπὶ τὴν 'Ελλάδα στρατεύεσθαι: in quibus ἔασον tantumdem fere valet ac ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιῆσαι. VALCK.

Ib. Græcum exemplar hic sine vitio non cerni, H. Stephanus censuit. Subvenit Pawius ellipsi, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν φροντίδα εἶναι πρώτην, aut τὴν ᾧρην εἶναι πρ. et *Ionas non dignos reputans, quibus primam curam impenderet.* Ita constaret oratio, modo dicendi genus constabilitum esset. Τὴν πρώτην sæpe ponunt. Heliodorus IX. p. 409. ἀλλὰ μὴ τὴν πρώτην ἐποπτὴν φέροντες αὐτοὺς ἐνεχείρησαν ex MS. Palatino. Libanius t. II. p. 110. D. καὶ παγὼν τὴν πρώτην, ἀμετάστατον μῦθον: quorum tamen structura diversior. Ego Nostrī hæc

sic ordinabam, καὶ τοὺς Ἴωνας τὴν πρώτην ἐν οὐδ. λ. ποιησάμενος εἶναι: *et Ionum nullam initio rationem habendam esse ratus*. Nunc maximopere blanditur Valckenarii conjectura. WESS. In frequenti apud Nostrum usu dictionis ἐν οὐδανὶ λόγῳ ποιῆσθαι, et huic similibus, nusquam alibi verbum εἶναι adjectum cernitur. Quia tamen nunc in rariorem scripturam, quæ difficiliorē videatur explicatum habere, consentiunt libri; ratio suadet, ut, si quo modo defendi illa possit, pro vero habeatur. Igitur cum Æm. Porto (Lexic. Ion. voce εἶναι) statuendum videtur, ex usu alioquin satis familiari Herodoto abundare h. l. verbum εἶναι. Cujus usus et alia multa exempla Portus, et Hermannus ad Viger. Adnot. 177. hæc duo protulit: IV. 33. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλιοι εἶναι Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην: tum II. 44. Ἡρακλῆος ἱπποναμίην ἔχοντος Θεσίου εἶναι. Nec desunt apud Thucyd. Plat. et Xenoph. similis abundantiae exempla. SCHWEIG.

155 2. ὁμοίως γὰρ μοι νῦν γε φαίνομαι etc.] Clementem, qui Xenophonti memoriæ vitio adscripsit, notarunt docti viri, præterque ceteros Abramus ad Cicer. pro Milon. cap. 3. Stasini, quod ex Clem. Alex. discimus, par opinio: Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνων, παῖδας καταλείπει. Eadem Gabrielis Nau-dæi, inter dominationis arcana in damnosissimis, et Machiavello perniciosioribus, Considerat. Politicis c. 3. et 4. WESS. Haud dubie Herodotus versiculum illum in animo habuerat, quem in proverbium olim abiisse ex Aristot. Rhetor. I. 16. et II. 17, et ex Polyb. XXII. 8. intelligitur: quem versum Homero tribuens doctissimus editor Demetrii περὶ Ἑρμην. (in Not. ad sect. 156.) alio tunc occupatum, puto, animum habuerat. SCHWEIG.

4. καὶ ἐγὼ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας] Imitatur solemnī more Poëtam Odyss. τ'. 91. —ὃ σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις. Admovit Nostri verba Phædro V. 7, 39. Burmannus, dubius tamen, neque inmerito. Paria non sunt. Pertineat-ne huc Ἐπὶ μαστον Hesychii nolo discernere. Quod continuo succedit, Πактῆς γὰρ ἵστί ὁ ἀδικεῖων, τῷ σὺ ἱπτρ. absurde expressum est, *præsens factum Pactyes admisit, cui tu Sardes commisi*: paullo aliter prior interpres, sed consimili sententia. Nam Pactyæ non fuerunt a Cyro Sardes traditæ, sed Ta-

balo viro Persæ. Pactyes acceperat Cræsi Lydorumque opes in Persidem avehendas, ac nactus occasionem a Tabalo et Cyro desciverat: hæc superiore capite omnia. Quare ne sibi contrarius videatur Herodotus, adsumendum est aut τοῦτον aut ἐκεῖνον ad pleniorē orationis habitum. WESS. —Nempe intelligit vir doctus, Πακτύης ἐστὶ ὁ ἀδικεῖν (τοῦτον, scil. τὸν Τάβαλον) τῷ σὺ etc. atque sic Larcher: *Pactyas a offensé celui à qui vous avez confié le gouvernement de Sardes*^u. Quæ mihi, ut dicam quod sentio, frigida sententia et parum commoda videtur. Profecto parum convenit, ut Cyro ob defectionem Lydorum (adeoque ob facinus *adversus ipsum* admissum) irato (conf. c. 156.) diceret Cræsus: *Pactyas est, qui adversus Sardium præfectum inique egit*. Malim equidem fateri, minus adcurate hîc loquentem Cræsum fecisse Herodotum, dicentem Pactyæ commissas Sardes fuisse; cui non urbis custodia, sed aurum creditum erat. Nisi forte consulto et arguta quadam ratione hæc Cræsum dicentem Scriptor noster induxit; scilicet, quo moneret ille Cyrum, non debuisset eum huic homini tantam auri vim committere: hoc enim perinde esse ac si ipsam urbem illi credidisset; quoniam auri ope partim milites urbem custodientes corrumpere, partim alios suo imperio parituros conducere potuerit. SCHWEIG.

6. κέλευε δὲ σφας κιθῶνας] Babylonis desciscentibus talem poenam irrogat apud Plutarchum t. II. p. 173. Xerxes. Tu vide Polysænum VII. 6, 4. et Justinum I. 6. WESS.

7. οὐδὲν δεινὸν] Vid. Matthiæ Gr. gr. 296.

156 3. καὶ πρὸς,] Καὶ δὲ πρὸς, *insuper*, V. 67. et creberrime in Musis. Demosthenes I. in Aphob. p. 509. καὶ πρὸς, ὑπὸ τούτων ὑβριζομένους: et in eundem p. 519. καὶ πρὸς, ὅτι ζημιούται κατὰ τὴν μαρτυρίαν οὐδέν. Habet alia Casaubon. ad Strabon. III. p. 218. WESS.

157 2. ἐπ' αὐτὸν ἰόντα] Attigit hæc Plutarch. de Malign. p. 859. A. nec sine loligine quadam. WESS.

4. εἰς θεὸν ἀνῆλθει] Rem ad Apollinem Didymæum in Branchidis *referre* si diceretur εἰς θεὸν ἀνολοεῖν, adeo nihil hic esset

^u Monet autem Larcherus constructionem sic posse institui: οὗτος (i. e. Παστεύς) δότω τοι δίκην τῷ (sc.

Ταβάλῳ) ἐν ἰστρίνῳ Σάξης. Cui τού non pronomen est, sed particula enclitica.

insolens. Hesychius: 'Ανολσει, ἀναφέρει: et 'Ανολσα, ἀναφέρει. Verbi meminit οἶσα Eustath. ad Od. υ'. p. 1887, ext. = 728, 32. tanquam μέλλοντος, ἀναδραμόντος εἰς ἱεστοῦτα, sed εἰς πεζολογίαν ἀχρήστου. Pro φέρε positum οἶσε legitur aliquoties apud Aristophanem, et συνολσειν apud Atticos frequentatur pro συμφέρειν. Quod legimus in Herodoto ἀνῶσαι, firmari videtur istis ex lib. VI. c. 66. ἀνωίστου γανομένου ἐκ προνοίας τῆς Κλεομένης ἐς τὴν Πυθίην: opera Cleomenis ad Pythiam re relata: verba valde vexata hunc in sensum capienda censeo: sed et ibi praeferrem, si darent codices, ἀνωίστου: nostroque loco, συμβουλῆς περὶ ἐς θεὸν ἀνωῖσαι, vel ἀνολσειν. Eadem structura legitur VII. 149. περὶ μὲν σπονδῶν ἀνολσειν ἐς τοὺς πλεῖνους, de foedere quidem ad populum se relatuos. Hoc alibi dicitur ἐξενεῖλαι ἐς τὸν δῆμον: quod suo more Pythia dicebat ἐς πολύφημον, Herod. V. 79. 'Αγορὴν πολύφημον dixerat scilicet Homerus, quem vates isti mercenarii libenter imitabantur. VALCK. Poterit, puto, haud absurde statui, esse ἀνῶσαι ex ἀναοῖσαι contractum, quemadmodum ex βοαοῖην fit βοῶην, et similia. De Branchidis cf. Adn. ad I. 92. SCHWEIG.

159 4. νενοσσευμένα] Bochartus hunc locum admovet inlustrando Psalmo LXXXIV. 4. Part. II. Hieroz. lib. I. c. 8. Uti nunc varii generis aves in templorum muris nidulantur, sic prisco ævo. Notum illud Ionis in cognomine Euripidis fabula, vs. 170. τίς δὲ ὀρνίθων καινὸς προσέβα; Μῶν ὑπὸ θειγνούς εὐναίας Καρφηρὰς θήσαν τέκνοις; WESS. Habet Hesychius, Νοσσεύουσαι, γεννᾶσαι, ex Græca versione Jerem. 48, 28. ubi περιστέρα νοσσεύουσαι. Idem verbum et ex Ezech. 31, 6. et ex Sirac. 1. 12. citavit Biel, in Thesaur. Philol. Vet. Test. Adde proximam Valckenarii Adnot. SCHWEIG.

6. τοὺς ἱκέτας μου] Huc in luculentissima Or. Rhodiaca respicit Dio Chrys. p. 338. Α. ὁ Ἀπόλλων οὐκ εἶα δῆπουθεν ἐκ τοῦ περιβόλου τοὺς νεοττοὺς ἀναιρεῖσθαι τὸν Κυμαῖον, ἱκέτας ἑαυτοῦ λέγων. Herodotus, ὅσα, ait, ἣν νενοσσευμένα ὀρνίθων γένεα ἐν τῇ νηφ: quomodo, litera duplicata, Hemsterhusium etiam scripsisse, liquet e notis ad Plutum Arist. p. 363. Qui in Alex. cod. Test. Vet. νοσσοί, in Romano passim sunt νοσσοί. Forte codex aliquis in Herod. dabit ἐννενοσσευμένα. VALCK.

Ib. τοὺς ἱκέτας μου] Pertinet huc Xenocratis, Platonis discipuli, misericordia; qua passerem accipitre insequente

in sinum fugientem servavit et fugato raptore dimisit, *ἐπει-
πὼν, ὅτι μὴ ἐξέβαλε τὸν ἱκέτην*, in Æliani Var. Hist. XIII.
31. ubi Kuhniius plura, et ad ejusdem V. 17. *Μοχ οὕτω
τοῖσι ἱκέταις*, sic *tuis supplicibus* etc. eleganter Reiskius.
WESS. Vulgatum *τοῖσι* tenent libri omnes, recte quidem.
SCHWEIG.

160 4. τοῦ δὲ Ἀταρνέως] Infra meminit τῆς Ἀταρνείτιδος χώρας
VI. 29. Regioni non spatiosæ nomen dedit oppidum, pas-
sim dictum Ἀταρνεύς: fuisse *χωρὶον ἰσχυρὸν* liquet e Xenoph.
Ἑλλ. III. p. 286, 13. Civis dicebatur Ἀταρνείτης: quando
vocatur Ἀταρνεύς, hoc ab Ἀτάρνα fluxisse statuendum est:
vid. Holsten. ad Steph. in voce, Maussac. ad Harp. voc.
Φρεάβριος, atque ibi Vales. et Menag. ad Laërt. I. 80. Her-
mippi ἀνδρὸς Ἀταρνείτω mentionem facit Herod. VI. 4. In
historia Philippi Macedonica sæpe commemoratur Hermias
eunuchus, Ἀταρνέως ἀρχων. Hujus nomen restituendum est
Ulpiano ad Demosth. Phil. IV. p. 81. §. 46. *παρ' Ἐρμείου*
(vel Ἐρμείου: vulgatur *παρὰ ταμίου*;) τοῦ εὐνούχου, *ὃν τὸν ἀνά-
σαστον ἐποίησαντο, ἄρχοντα Ἀταρνέως*. Nomen non Ἐρμείας,
sed Ἐρμίας, scribendum contendit Harp. in voc. In hunc
ipsum, valde sibi probatum, cum hymnum scripsisset (ab
Athenæo nobis custoditum XV. p. 696. et Diog. Laërt. V.
7, 8.) Aristoteles, Athenis a sacro quodam sycophanta, quod
genus illic etiam bonis fuit permolestum, impietatis est ac-
cusatus: in isto carmine Hermian Ἀταρνέως ἑντροφον vocat
vir magnus; quem Hermian, genere Bithynum, non debue-
rant Ἀταρνεία dixisse Athenæus et Suidas. In Eunucho Lu-
ciani t. II. p. 357. dicitur Philosophus εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας
Ἐρμείαν τὸν εὐνούχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον. VALCK.

1b. τοῦ δὲ Ἀταρνέως τοῦτου ἔστι χώρας τῆς Μυσίης] *Χωρὶον*
Ἀταρνεία, contra insulam Chium, Diodorus vocat XIII. 65.
Τὸ δὲ *χωρὶον* ἐστὶν ὁ Ἀταρνεύς ὁ Χίων μυθός, eadem de Pactya
tradito locutus Pausanias IV. 35. Confer Diodoro XVI.
52. adposita. WESS. Est igitur ὁ τοῦ Ἀταρνέως *χώρος*, *ἀγὸρ*
Αταρνένης; de quo idem Noster VIII. 106. loquens, αὐτ
γῆν τὴν Μυσίην, τὴν Χίον νέμονται, Ἀταρνεύς δὲ καλεῖται.
SCHWEIG.

6. οὔτε οὐλὰς κριθῶν] Reiskius οὐλαῖς, ut lenior decurrat

sermo, cui sine medela non deest cultus. Οὐλοχύτας Homerus, προχύτας Euripides Iphig. Aulid. 955. et 1112. (quem Hesychius in voc. respexit) nuncupare solet. Multa Eustath. Il. α'. p. 132=100. WESS.

163 2. οὐ στερογγύλῃσι νηυσὶ] De Penteconteris rotundisque navibus præter Baiffium et Meibomium, ad Plinii VII. Hist. N. c. 56. Harduinus. WESS.

Ib. εἴκοσι καὶ ἑκατόν.] Errantes Lucianum et Phlegontem Trallian. in viam revocavit Casaubonus ad Strabonem clementer. Cicero de Senect. c. 19. *Fuit enim, ut scriptum video, Arganthonius quidam Gadibus, qui LXXX. regnavit annos, centum et viginti vixit.* Productior hæc est ætas, nec prorsus insolita. Auctor Dial. de Orator. c. 17. *Centum et viginti anni ab interitu Ciceronis in hunc diem colliguntur unius hominis ætas*, horum fortasse recordatus. Paria fere Trebell. Pollio in Claud. c. 2. De Tzetze dubium non est, Ταρτησὸς—ἢς Ἀργανθώνιος ἐβασίλευσε, ζήσας ἑτη ρά, ἀπ' αὐτοῦ ἐβασίλευσε π', ὡς φησιν Ἡρόδοτος, in Lycophronem vs. 644. WESS.

3. ὁ δὲ πυνθόμενος τὸν Μῆδον—ὡς αὖξοιτο] Placuit prisca dictionis hæc forma. Σκέψαι τὴν ἄρην ὡς ὀλυγοχρόνιος, in Epigr. Anthol. VII. p. 631. Αἰγισθὸν ἐνθ' ἄκηκεν, ἱστορῶ πάλλαι, Sophocles Elect. 1107. Qualia cum apud optimos obferant se, parco operæ, et Stephanum advoco de Dialectis p. 51., Kuster. in Aristoph. Plut. 55., Davisium ad Cicéron. N. D. I. 26. Potius erit expiscari, quis Medus ille, cujus vires et potentiam crescere Arganthonius ex Phocæensibus inaudiverat? Harpagus-ne, qui Medus origine? At eum simpliciter vix ita designat. Præterea structa videntur Phocææ moenia ante Harpagi incursionem: id postulant, quæ de obitu Arganthonii c. 165. perhibentur. Hoc amplius, si validissimis hoc se demum tempore sepiissent muris, fieri-ne id potuit citra ullum Harpagi, in vicinia hærentis, impedimentum? Immo vero adgressus urbem est, operibus munitam et propugnaculis firmam. Quæ quidem τὸν Μῆδον vehementer urgent, minime τὸν Λυδὸν h. e. Cræsum, Ionum liberis civitatibus infestum olim c. 26. etc. Non ad dicunt masti fateor; injusta tamen medela et suspicio non

est. Habeo consentientem Corn. de Pauw. WESS. Tum IDEM in Addendis hæc adjicit: "Suspiscatur, *πυθόμενος* τὸ *Μῆδων*, res et potentiam Medorum, olim hic fuisse, doctissimū A. Kluitius."—Fidenter Larcher in Gallica Herodoti versione Croesum posuit; quem eo nomine reprehendit Volney, (*Chronol. d' Herod.* p. 78.) Harpagum intelligens. At, Harpagum nunc dicere non potuisse Herodotum, satis luculenter et Wess. et Larch. demonstrarunt. Sed nihil magis in promptu erat, quam ut Medus hic Cyrus intelligeretur, qui in Medorum successerat imperium. τὸν Μῆδον idem est ac τὸν Μῆδων βασιλεία, Medorum regem; atqui is nunc Cyrus erat. Vide ad I. 2. notata, et conf. etiam c. 46. Pausanias quidem X. 8. p. 817. videri possit Medum hunc Harpagum intellexisse. SCHWEIG. præeunte Larchero.

164 1. οἶκημα ἢν κατιρῶται] Collatis in unum Wesselingii Larcheri et Schweighæuseri observationibus, statuendum, Harpagum jubere unas sedes consecrari (Regi scil.) in obedientiæ argumentum et Persicæ dominationis. Quicquid ad regem pertinebat, id sacrum habebatur: ideo κατιρῶσαι consecrare dixit, pro dedicare regi.

165 2. τῇ οὔνομα ἦν Ἀλαλή] Diodorus τὴν μὲν Κάλαριν Φωκεῖς ἐκτίσαν V. 13. magno, si scripserit ita, errore, ut dictum alias. Seneca Consol. ad Helv. c. 8. ut antiquiora, quæ vetustas obliuiscit, transeam, Phocide relictæ, Graii, qui nunc Massiliam colunt, prius in hac insula (Corsica) consederunt; permiscens, ut sæpe veteres, Phocidem et Phocæam. WESS. Repetitur apud Nostrum idem nomen c. 166. Succedente tempore Aleriam nominari invaluit, permutatis (ut sæpe alias) l et r literis. Quod ἀναστήσαντο πόλιν ait auctor, excitauerunt intelligunt omnes, id est condiderunt: et sic Steph. Byz. ait, Ἀλλάλια, κτίσμα Φωκίων, nempe Φωκίων voluerat. Videtur autem verbum illud proprie significare ejectis cultoribus (ἀναστήσαντων ποιηθέντων) urbe potiri. SCHWEIG.

4. καὶ μύθρον—κατεπόντασαν] Hic narrata tangit Scholiastes ad Soph. Antig. 270. excitans Callimachi, forsitan ex Ibide, versum, Φωκίων (immo Φωκίων) μέγχις καὶ μένη μέγας εἰν ἄλλ' μύθρος. VALCK.

Ib. μύθρον σιδήρεον κατεπόντ.] Prior interpres [grande sa-

παιν scribens] Latina formarat ad Horatianum Epod. XVI. 25. *Sed juremus in hæc: simul imis saxa renarint Vadis levata, ne redire sit nefas.* Res eadem, verba discrepant. Horatius *μῦθρον μασσὸν λίπετον*, uti apud Strabonem sæpius, intellexit. Consimili jurisjurandi additamento Aristides *ᾠκεῖσιν μὲν τοὺς Ἕλληνας, καὶ ᾠμοσιν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, μύθρους ἐμβαλὼν ἐπὶ ταῖς ἑρῆς εἰς τὴν θάλασσαν*, in ejus vita Plutarchus p. 334. A. Junge Turnebi Advers. XIV. 21, WESS.

166 2. *κοινῇ λόγῳ*—*Καρχηδόνιοι*] De fœdere quod Carthaginenses inter et Etruscos coaluerat ad Tyrrheni maris et vicinarum insularum tutelam, vid. Pindari Pyth. I. 139. WESS.

4. *Καθμαίη τις νίκη τοῖσι Φωκαεῦσι ἐγένετο*] Explicant Diodori Eclog. t. II. p. 495. et XI. 12. WESS. Non est (de quo commodè Larcherus ad h. l. monuit) confundenda hæc victoria cum ea, quam Phocæenses Massiliam condentes de Carthaginiensibus reportasse Thucydides I. 13. scribit. Conditam enim a Phocæensibus Massiliam esse sexagesimo fere anno ante hæc tempora de quibus nunc agitur, abunde idem doctus Herodoti interpretes ex Eusebio, ex Scymno Chio, Timæi testimonium invocante vs. 210. seq. (t. II. Geogr. Min. Huds.) ex Solino, c. 2. et ex Justino XLIII. 3. demonstravit in Adn. ad h. l. et in Chronol. Herod. p. 437. seq. Quare nec mirum admodum videri debet, quod coloniae Massiliam ductæ mentionem nullam Herodotus fecit, quippe quæ res ad illius institutum nunc non pertinebat. Ne id quidem mirari debemus, quod Phocæenses hi non Massiliam ad cognatos suos et populares se contulerunt; quoniam arctis finibus illi conclusi, et a continente barbaris ferisque gentibus cincti erant. At tempora reaque diversas utique Pausanias miscet X. 8.; ubi, Massiliæ obiter mentionem faciens, diserte ait, Phocæenses Massiliam condentes partem fuisse eorum, qui Medum Harpagum fugientes, patriam reliquerunt; hosque, navali prælio superatis Carthaginiensibus, terra ea potitos esse, quam inde ab illo tempore tenuerunt. Cui paria Ammianus Marcell. XV. 9. tradit, diserte scribens, Phocæensium Harpagum fugientium

alios Vellam in Lucanis, alios Massiliam condidisse. Atque etiam Seneca in Consol. ad Helv. c. 8. de Corsica loquens: *Græci, ait, qui nunc Massiliam colunt, prius in hac insula consederunt.* Errori ansam præbere Thucydides potuit, de Phocæensibus Massiliam condentibus ita disserens, ut videri potnerit originem hujus coloniae in Cyri ætatem ponere. Ac fieri sane potuit, ut Atheniensium multi, quippe regionum ultra Italiam sitarum rerumque ibi gestarum parum gnari, duas Phocæensium expeditiones in unam confunderent. Sic quidem etiam Isocrates (in Archidam. pag. 68. tom. II. ed. Auger.) ait: *Φωκαῖς φεύγοντες τὴν βασιλείας τοῦ μεγάλου δεσποτεῖαν, ἐκλιπόντες τὴν Ἀσίαν εἰς Μασσαλίαν ἀπέφυγον.* Quod si tale quidpiam compertum habuisset Herodotus, is quem omnia diligenter percunctatum novimus, quique in eadem inferiore Italia, in qua hi Phocæenses dein consederunt, sedes suas habuit, haud dubie mentionem Massiliensis coloniae h. l. facturum erat. Cum Herodoto pulcre consentit vetustus Rerum Italicarum scriptor Antiochus Syracusius, cujus testimonium Strabo sub initium libri VI. adposuit. Nam, quod ibi vulgo legitur *εἰς Κύρρον καὶ Μασσαλίαν*, unice vera certaue est Casauboni sententia, καὶ Ἀλαλίαν (aut Ἀλλαλίαν, ut est apud Steph. Byz.) scripsisse Antiochum. Atque ipsa hæc similitudo nominum Ἀλαλία et Μασσαλία fortasse confusioni illi, de qua supra ad c. 165. dixi, occasionem dedit. Cæterum de Massiliensis coloniae origine videndus Aristoteles apud Athenæum XIII. 36. et Justinus XLIII. 3. quorum neuter primos colonos metu Medorum aut Persarum domo profectos memorat. SCHWEIG.

167 I. τοὺς ἄνδρας, οἱ τε Καρχηδόνιοι etc.] Particulam τε remque ipsam monstrare hæc corrupta et lacunosa esse, Reiskii sententia est: deesse enim, quid Carthaginienses cum suis captivis fecerint. De lacuna dubito; censeoque, ἔλαχόν τε (sive δὲ potius) αὐτίαν πολλῶ πλείους, ad solos Tyrrenos spectare, et commate a præcedentibus esse secernenda. Quæ de Agylensibus subduntur, opinionem adfirmant. Sorte plures acceperant eaptorum Etrusci; omnes eos, sicuti et suos Carthaginienses, lapidibus cooperuerunt. Κατέλευσαν refertur

ad utrosque. WESS. Suffragari viro doctissimo nullo pacto possum, in eadem ῥήσι alterum verbum, ἔλαχον, ad solos Tyrrhenos spectare; alterum, κατέλευσαν, ad utrosque. Scabrosa et impedita aut defecta videri debuit oratio, si αὐτίαν ad Carthaginenses refertur: at, pronomine hoc ad Phocæenses relato, omnia satis commode procedere videntur. *Carthaginenses Tyrrhenique plures captivos fecerunt quam Phocæenses, eosque inter se partiti sunt; dein eosdem, in terram expositos, lapidibus obruerunt. οἱ τε Καρχηδ. καὶ ὁ Τυρρ. dein ἔλαχόν τε—καὶ κατέλευσαν.* Ego vero aliud quidpiam hoc loco desideraveram. Nempe in proxime sequentibus, præter suum morem, subito et ex abrupto Agyllæos nominat Scriptor; quum exspectasses ut prius diceret, *expositos captivos fuisse prope Agyllam, Etruriæ oppidum, ibique lapidatos.* SCHWEIG.

2. ἔμπηρα] Arbitror ex Theopompi Epitome Herodoti venisse, atque huc pertinere apud Suidam in voce: Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπηρα καὶ τέρατα· οἱ δὲ τῶν τετοληµένων σφίσι λήθην καταχίαντες, ἤκον ἐς Δελφούς. Falli possum opinione, sunt tamen ejusmodi, ut hinc propagata deberares. WESS.

4. ἦτις νῦν Ὑέλη καλεῖται] Stephani Byz. Θύελλα, quæ hinc advocatur, nata videtur ex ΟΥΕΛΛΑ male scripti exemplaris aut ΟΥΕΛΙΑ, uti Dionysio Ant. Rom. I. p. 16. dicitur. Ejusdem Stephani Βύλη in voce Ἑλέα similes natales habuit. Lege Cluver. Ital. Ant. IV. p. 1259. WESS.

5. τὸν Κύρνον—κτίσαι ἦραν ἰόντα] Larcherus ad h. l. ait, tradi a Servio ad Virgil. Ecl. IX. 30. Cynrum, Herculis filium, nomen dedisse insulæ. Mihi quidem nihil tale apud Servium reperire contigit: nec omnino, quis ille heros Cynrus fuerit, mihi liquet: quem enim Cynnum Diodorus Sic. V. 60. memorat, is huc non pertinere videtur. Mira vero locutio, κτίσαι—ἦραν, condere heroem, ut vulgo interpretantur; nisi intelligas instituire heroem, et ut talem colere. Larcherus quidem monumentum Cyno erigere intellexit. Benedictus, in Actis Seminar. Philol. Lips. vol. II.

γ En locum ex edit. Burmanni: hæc autem insula Græce Cyrne dicitur, [a Cyno Herculis filio.] Ver-

ba uncinis inclusa libris nonnullis desunt.

P. II. p. 283. suspicatur, ἔλος ὄντα scripsisse Herodotum; fuisseque fortasse paludibus illis, in quibus hi Phocæenses (teste Dionysio Halic. Antiq. I. 20.) urbem Ἰίλην, quæ et Ἐλία, condiderunt, nomen ὁ Κύρνος. Sed hæc, ingeniosa quidem et erudita, at mera tamen hariolatio est. SCHW.

- 168 1. ἔκτισαν πόλιν Ἀβδηρα] Refer huc vulgare olim dictum, Ἀβδηρα καλὴ Τητίων ἀποικία, ex Strabonis XIV. p. 953 = 644. ubi plura. WESS.

Ib. Τιμήσιος] Videatur Wytttenbachius ad Plutarch. II. p. 96. B.

- 169 2. ὡς καὶ πρότερον etc.] Vide cap. 143. SCHWEIG.

Ib. τὸ δεύτερον Ἰωνίη ἐδεδούλωτο] Conf. c. 6. et cap. 28. SCHWEIG.

- 170 3. τὸ ἀνέκαθεν γένος ὄντος Φοίνικος] Nostro de Phœnicia Thaletis origine ex antiquissimis Democritus, Duris, Leander; ex minus remotis Diogenes Laërt. I. 12. Clemens Alex. Strom. I. p. 352., Hyginus Poët. Astron. c. 2. adstipulantur. Eusebius Pr. Ev. X. 4. rem in medio ponit, ὁ Θαλῆς, ὡς τινες ἱστοροῦσι, Φοίνιξ ἦν· ὡς δέ τινες ὑπειλήφασι, Μιλήσιος. Utrumque verum; majores Phœnices fuerunt, ipse domicilii sedem Mileti fixit. Vide Vossium de Histor. Græc. III. p. 375. Jam quod ad Grammaticos Phrynichum Herodianumque adtinet, negantes ἀνέκαθεν de superiore tempore Attica consuetudine usurpari, non ægre fero: Thomam M. inprudentiæ accuso; falsum est, quod scripsit, ὅφ' Ἡρόdotου ἀπαξ εἰρησθαι. WESS.

- 171 1. καὶ Καυκίους] Non exputo, quid præter errantem M. ad Καυκάνιους defendendos produci queat? Gronovius tacet. Scio a principe poetà Il. κ'. 429. Cares Pæonesque jungi, prætereaque addi, Καὶ Λέλεγες, καὶ Καύκωνες, διοί τε Πιλαργοί: neque nescio, Criticos ibi ex quorumdam sententia τοὺς λεγομένους Καυκίους explicare. At dubia res est, sicuti Strabo XII. p. 817 = 542. ostendet, et Scholiastes Apollon. Rhod. II. 358. Ipse Herodotus Cauconios ignoravit, Cauconios Lyciis arte iterum adjungens c. 176. Præstat sane consensui tot mssorum non reluctari. WESS.

2. καλεόμενοι Λέλεγες] De Lelegibus anceps disputatio in Palmerii Gr. Ant. I. 10. Strabo Nostri sententiam am-

plexatur et tuetur XIV. p. 976=661. nec de Caribus discors est Conon Narr. 47. WESS.

6. καὶ ὄχανα ἀσπίσι] Nihil Ælianus de Animal. XII. 30. nec Strabo dissentit, usus etiam Alcæi testimonio et Anacreontis, cujus in fragmento Καρικοῦ εὐαργίος ὄχανου præstat, nisi qui maluerint καριοεργίος cum Eustathio ad Hom. p. 707=592, 13. et Etymologo msto Bibliothecæ Trajectinæ voc. Κανόνας, qui sua debet scholiis in Il. θ. 193. WESS.

9. Διὸς Καρίου] Neque hæc Strabo neglexit XIV. pag. 974=659. bene distinguens inter Jovem *Carium*, quem Mysi pariter ac Lydi, quasi Carum fratres, devenerabantur, et Jovem *Stratium*, de quo V. 119. Ælianus unum eumdemque censuit, errans, de Animal. XII. 30. WESS.

172 1. αὐτοὶ μὲν τοὶ ἐκ Κρήτης etc.] Strabo de Cauniis XIV. p. 964. A=652. Φασὶ δ' αὐτοὺς ἑμογλώττους μὲν εἶναι τοῖς Καρσίν, ἀφίχθαι δὲ ἐκ Κρήτης, καὶ χρῆσθαι νόμοις ἰδίαις. WESS.

3. μέχρι οὖραν τῶν Καλυνδικῶν] Vulgari debuerat, *ad fines usque Calyndensium*. Si *montes* designarentur, *οὐρίων* esset scribendum. Vallam tamen Cellarius et alii sequuntur, turpius errantem in istis I. 206. ἡμέας ἀνέχειν ὁρίαν ἀρχοντας. Nostro loco populus insanus ad suæ regionis fines usque Deos exigebat peregrinos; contra Cicero in Verr. IV. c. 35. *Segestanas*, ait, *matronas et virgines convenisse, cum Diana exportaretur ex oppido,—thure odoribusque incensis usque ad agri fines prosecutas esse*. Lecti Spartanorum Themistoclem dicuntur comitati *μέχρι οὖραν τῶν Τεγεατικῶν* Herod. VIII. 124. *ad Tegeaticos usque fines*. Suidas: Παρὰ Ἡρόδοτον Οὐροί, οἱ ὄροι, τὰ ὁροπέσια. Aspero plerumque scribuntur spiritu tam nomen quam verbum *οὐρίζειν*. Lib. V. 52. legitur *μέχρι οὖραν τῶν Κιλικίων*. Lib. III. 90. ἐπ' οὖροις vulgavit Gronov. pro οὔρεσι: similiter in loco vexatissimo III. c. 5. capiendum *μέχρι οὖραν* vel *οὖραν*. VALCK. Nævum deteraserat Casaubonus ad Strabon. XIV. p. 963=651. eluit quoque Latinis emendatis Geinozius. WESS. Vera Ionum scriptura οὔρος et οὐρίζειν est, leni spiritu. SCHWEIG.

173 2. οἱ δὲ Μιλύαι, τότε Σόλυμοι] Steph. Byz. Μιλύαι, πρότερον Σόλυμοι. Gemina Strabo XII. p. 858=573. Nostrum imitatus et nominatim adpellans. WESS.

5. οὐδαμοῖσι ἄλλοισι συμφέρονται etc.] Vide lib. VI. 59. Explicuit erudite hunc locum Perizonius, Triad. Dissert. I. p. 37. Addo Orestæ dictum ex Euripidis Elect. 935. κακείνους στυγῶ τοὺς παῖδας, ὅστις τοῦ μὲν ἄρσενος πατὴρ Οὐκ ἀνόμεσται, τῆδε μητὴρ ἐν πόλει. Athenis, teste Varrone, statutum fuit, ut nullus nascentium maternum nomen acciperet, sive μητρόθεν adpellaretur, apud Augustinum Civit. Dei XVIII. 9. Adplica ad hæc Suidæ Τῆς μητὸς ὡς αἰξ̄ καλεῖται. WESS.

Ib. καλέουσι ἀπὸ τῶν μητέρων ἑαυτοὺς, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν πατέρων] Quam Lyciorum non sanequam absurdam memorat Herod. consuetudinem, tradidit et Plutarch. t. II. p. 248. D. νόμος ἦν τοῖς Ξανθοῖσι μὴ πατρόθεν ἀλλ' ἀπὸ μητέρων χρηματίζειν. Alia quædam isti mori congrua Nicolaus addidit Damascenus in 'Εδῶν συναγωγῇ apud Stobæum p. 292, 23. Λύκιοι τὰς γυναῖκας μᾶλλον ἢ τοὺς ἄνδρας τιμῶσι· καὶ καλοῦνται μητρόθεν, τὰς τε κληρονομίας ταῖς θυγατράσι λείπουσιν, οὐ τοῖς υἱοῖς. Hoc Athenis atque alibi quia fuit inauditum, Demosthenes contra Bœotum p. 577. §. 11. καὶ τίς, inquit, ἤκουσε πώποτε, ἢ κατὰ ποῖον νόμον προσπαράγραφοιτ' ἂν (τὸ τῆς μητὸς ὄνομα); Materno genere superbus Megacles, ὁ Κοισύρας audit Aristophani 'Αχαρν. 614. Homero prorsus inusitata (quod monuit Heraclit. Allegor. Hom. p. 417.) μητρωνυμικά poëtis adhibentur Λητοῖδης, Δαναΐδης, Νιοβίδης: Etymol. M. p. 166, 10. ἢ τετράς, numerus quaternarius, Pythagoricis Μαριάδης dicebatur, utpote τῆς δυάδος, Μαΐας dictæ, filiulus. VALCK.

6. ἀναμνέεται] Speciosa erat H. Stephani emendatio, ἀναμνέται, commemorat. Sed mutari vulgatum vetat et librorum consensus et veterum Lexicographorum auctoritas. Cognatus quodammodo ejusdem verbi usus cum eo qui hîc obtinet, ille est, quo ἀναγινώσκειν, legere, significat; quem usum idem Suidas adnotavit, cum quo Hesychius consentit, in 'Αννέμειν. SCHW. Vide Toup. ad Theocrit. XVIII. 48.

174 3. τῆς Βυβασσίδης] Chersonesi hæc regio Bubassus, apud Plinium lib. V. Hist. Nat. c. 28. Urbs, unde nomen, modo Βύβαστος, modo Βύβασσος. Vide ad Diodori V. 62. WESS.

4. ἐντὸς δὲ πᾶσα σφι ἐγένετο] Scil. ἐντὸς τοῦ ἰσθμοῦ: et πᾶσα intelligitur χώρα, quod vocab. proxime et præcedit et sequitur. Planissima sententia est, quam in versione Lat. ex-

pressimus: *Erat autem universa illorum ditio intra isthmum: nam Cnidia terra, id est, Cnidiorum ditio, ibi terminabatur ubi isthmus ille peninsulam continenti iungebat.* SCHW.

- 175 1. αὐτοῖσι τε καὶ] Primo aspectu scribendum potius videretur, αὐτοῖσι τε, ἢ καὶ τοῖσι περιολκοῖσι, prouti cepit interpretes: plura tamen tuentur vulgatam. Mirificum autem illud ostentum, quo malum imminens Pedasensibus horumque vicinis portendebatur, hic suo loco commemoratur; infra lib. VIII. c. 104. loco, ut arbitror, satis alieno: atque adeo etiam attendenti videri poterunt ab aliena manu Herodoteis quæ huc spectant illic interjecta. Verba Strabonis ad Herodoti loca jam contulerat ante Casaubonum Leopardus Em. VII. c. xi. p. 180. VALCK. Citant viri docti Aristotelis H. Anim. III. 11. Γυνὴ δὲ τὰς ἐκ τῷ γενεῶν οὐ φύει τρέχας, πλὴν ὀλίγαι ἐνίαις γίγνονται—καὶ οἶον ἐν Καρίᾳ ταῖς ἱερραῖς, ὃ δοκεῖ συμβαίνειν σημεῖον τῶν μελλόντων.

2. Λιδῇ] Mons Cariæ, cui nomen *Lide*, mihi se, quod quidem recordor, alibi non obtulit. Prior interpretes *Lyde* expressit, cui congruit Ptolemæi Geogr. V. 3. oppidum Cariæ Λύδαι: quod tamen nomen Geographi libri varie scribunt; in Ulmensi versione anni 1486. *Clyde*; Χύδαι Coislin. in codice. WESS.

- 176 2. συνήλισαν] Mihi quoque sincerum videtur. Nisi tamen ista præcessissent proxima, κατεληθέντες ἐς τὸ ἄστυ, difficulter constitui posset, utrum posuisset Herodotus συνήλισαν, an συνείλησαν, vel συνέλασαν: siquidem ista tria reperiuntur in re simillima adhibita. Pheronem scribit Herod. II. 111. mulieres ἐς μίην πόλιν—συναλίσαντα ὑποκρῆσαι πάσας σὺν αὐτῇ τῇ πόλει. Alterum, hic merito repudiatum, legitur III. 45. ubi civium liberos et uxores Polycrates ἐς τοὺς νεωσοίκους συνειλήσας εἶχε ἐτοιμοὺς ὑποκρῆσαι. Recentioris ævi Xanthiorum simile hujus facinus denarrans συνελάσαι Philo præbet Jud. pag. 883. E. Attingit hanc historiam similesque commemorat Casaubon. Anim. in Athen. XII. c. vii. [ad p. 529. b.] VALCK. cf. Appian. IV. 80. a Wesselingio allegatum, necnon Plutarch. Brut. p. 998.

- 178 3. ὀγδῶκοντα καὶ τετρακόσιοι] Amplitudinem urbis iisdem stadiis circumscribunt Plinius N. Hist. VI. 26., Philostra-

tus vit. Apollon. I. 25. et Orosius II. 6. Ctesias, Clitar-
chus, Strabo, Curtius dissentiunt, de stadiorum numero
centum ferme auferentes. Itaque Nostrum errasse Is. Vos-
sius profitetur, et confudisse nobilissimas urbes Ninum et
Babylonem: illius ambitum stadiorum fuisse cccclxxx.,
non hujus. Observat. Var. c. 8. Quæ docte disputata, certa
non sunt, et pæne arbitraria. De Nini et Babylonis spatio
Diodorus II. 3. et 7. WESS.—Varias virorum doctorum
sententias super ista Scriptorum discrepantia retulit Lar-
cher. in Adnot. ad h. l. SCHWEIG.

6. ὁ δὲ βασιλῆϊος πῆχυς etc.] Lucianus Catapli c. 16. de
quodam beatulo, καὶ μονονουχὶ καλλίων καὶ ὑψηλότερος ὅλα πῆ-
χυι βασιλικῶ: in quæ criticus, ὁ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν
διπτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους, prorsus ad Herodoti men-
tem. Satis adparet, regium cubitum Persicum intelligi:
Persarum enim reges Βασιλεῖς dici adsolebant. Vulgaris cu-
bitus Asiaticus est et fortasse Samius, quem II. 168. Æ-
gyptio parem, et ἐξαπάλαστον sive *sex palmarum* esse in ea-
dem Euterpe cap. 149. perhibet. Atque hæc de cubiti
mensura. Ecce aliud animadvertendum. Muri Babylonici
crassitudinem et altitudinem minime eandem finierunt He-
rodoto recentiores. Plinii ducentos celsitudinis pedes, hinc
inconsiderate depromptos, examinavit Salmasius in Solin.
pag. 871. Examinavit eosdem, sicuti et Ctesiae, Diodori,
Philostrati atque aliorum aberrationes, Olearius in Philo-
strati vit. Apoll. I. 25., quos consule. WESS. Adde quæ
Larcherus ad h. l. contulit. SCHWEIG.

179 2. ἐλκύσαντες δὲ πλίνθους] Nihil inest dictioni, quod ingra-
tum sit. Πλινθουργός, πλινθουλκός, πλινθουλκεῖν sunt in Pol-
luce VII. 163. Latinis *ducendi lateres*, *ducti lateres*, *ducere*
lateres usu teruntur in Vitruvii II. 3. Plinii Hist. Nat.
XXXV. 14., Græcorum exemplo. ΠΛΙΝΘΟΥΣ ΕΙΡΥ-
ΣΑΝ in Pyramide latericia regis Asychis II. 136., cui con-
venit Vatis Nahumi c. III. 14. εἶρυσεν πλίνθον, *trahere* sive *duc*
lateres. WESS.

3. καὶ διὰ τρήκοντα δόμων πλίνθου etc.] Salmasium et Fa-
brum, temere hæc vellicantes, coercuit Gronovius, beneque
τρήκοντα δόμους expedit. Glossarium Sangermanense, Δό-

μον: οὐκ ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἐφ' οὗ συνήθεια τάττει· Ἡρόδοτος A. καὶ B., nimirum hoc loco et II. 127.² Id male, quod ταρσοὺς καλάμων *alas arundinum* esse Gronovius jussit; cui quidem decreto valide Grammatici obnituntur, Scholiastes Herodoti, Hesychius, Suidas, G. Corinthus², quamquam non eodem omnes pacto, *crates*, πλέγματα, interpretati. Tum præter ceteros Thucydides II. 76. ἐν ταρσοῖς καλάμου πῆλον ἐνείλοντες: ubi Critici: πλέγμασιν, ἀπὸ καλάμου πεποιημένοις, rectissime: nam quæ sequuntur, non paniculas arundinum, sed *texta* et *crates* requirunt. Jure ergo Salmasius et Reiskius hoc probarunt. Quod autem *crates* eas inter laterum ordines stiparint structores, non alia fortasse caussa impulsæ fecerunt, quam ut bitumini essent ligamento; prorsus uti Syracusani τῶν ἐλῶν κάλαμον, *arundinem palustrem*, adhibuerunt πρὸς τὴν σύνδεσιν τῆς κονίας, ut calx ligaretur magis, in Diodori XIII. 113. Quem quoque in usum Vitruvius tomicem commendat ex sparto Hispanico, arundinem Græcam, et, si ejus copia non sit, palustrem, de Architect. II. 3. Forte quoque non omnes latericias conpages, sed imas triginta, ita constiparunt, quod structuræ series, uti hic expingitur, videtur innuere; cujus quidem instituti rationes habere potuerunt varias. WESS. Διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου, (ubi πλίνθον collective dici adparet) de tricesimo quoque laterum ordine interpretatus sum: videri debuerant utique per se Græca verba eam in sententiam accipienda, in quam etiam a plerisque interpretibus accepta video. Sed, siquidem (ut consentaneum est) firmitati operis inservire debuit arundo cum bitumine inter laterum ordines interserta, exputari ægre potest cur nonnisi tricesimo cuique ordini interposita fuerit. Quare cum Wesselingio, cui in hoc Salmasius præivit, (Exercit. Plinian. p. 1230.) triginta ordinibus laterum (nempe triginta imis ordinibus) interpositas fuisse illas arundineas crates crediderim, nec adseverarim tamen. Cæterum muri veteris descriptionem, in quo interserta inter laterum ordines strata arundinea erant, habes in Tavernerii Itinerario, lib. II. c. 7. t. I. p. 295. ed. in 8. SCHWEIG.

² Conf. Polyb. X. 22, 7. et quæ ibi olim notavimus. SCHWEIG.

² Dial. Ion. §. 107. ubi cf. Koen. SCHWEIG.

Tavernerii verba dudum apposuerat Gronovius. *La fabrique estoit de cette maniere. Sur un lit de cannes ou roseaux concassez et meslez avec de la paille de bled de l'épaisseur d'un pouce et demi, il y a sept ordres ou rangs de ces briques les unes sur les autres, y aiant chacune un peu de paille. Après il y a un autre lit ou couche de mesmes roseaux sur lequel on met six rangs de brique, et cela continue ainsi en diminuant jusques au haut. Idem cap. seq. Il y a des restes de murailles qui sont si larges qu'il y pourroit passer six carosses de front. Elles sont de brique cuite au feu, et chaque brique est de dix pieds en quarré et de trois d'épais. Les Chroniques du pais disent que ce sont les ruines de l'ancienne Babylon.*

Ib. διὰ τριήκοντα δόμων πλήθους.—] Locus bene explicitus a Jac. Gronovio, nisi quod τάρσους ulas esse voluit. Δόμος πλήθους est ordo laterum, seu una linea singulorum laterum deinceps juxta se invicem positorum: ut in simili re II. 127. Sententia hæc est:—quum lateres quantum satis erat fecissent, coærerunt eos in fornacibus. Deinde, loco luti vel calcis, utentes bitumine calido, in tricesimo quoque ordine latericio constiparunt crates e calamo factos, struxeruntque primum quidem labra fossæ—. Nonnihil tamen, fateor, desidero ad narrationis perspicuitatem et singularum partium intelligentiam: præsertim in illo τριήκοντα: tum quod nulla mentio fit materiæ, præter bitumen, inter pauciores aut singulos laterum ordines interjectæ. WYTT.

4. οἰκήματα μονόκωλα] Domunculas unius contignationis reddiderat Valla, suffragante Porto. Domunculas unius membri posuit Gronov. id est, unius conclavis, ut idem in Notis ait, probante Wyttenbachio, Select. p. 354. et Schneidero in Lex. crit. voce Μονόκωλος: nec multum Larcherus abiit, reddens des tours qui n'avoient qu'une seule chambre, scil. turres ex Strabone adsciscens, qui tamen multa in hac descriptione ab Herodoto dissentientia habet, lib. XVI. p. 738. Et satis quidem commoda interpretatio ista debebat videri, si modo usquam voc. κῶλον illa notione usurpatum reperiretur. Nam, quod Nostri verba II. 126. extr. huc traxit Gronovius, quem etiam secutus Schneider l. c. unum quodque conclave pyramidis intelligit; id quidem prorsus alienum

est, quum manifeste ibi ἑκαστον κῶλον *unumquodque* latus significet: cum quo loco si conferas II. 124. videbis ibi eadem notione vocab. μέτωπον (*faciem, superficiem*) poni. Neque alia notione apud eundem Nostrum IV. 62. et IV. 108. vocab. κῶλον usurpatur. Quare μονόκωλα οἰκήματα intelligenda putavi *domunculas unum continuum latus, unam continuum superficiem offerentes*, id est, *contiguas et uno tenore continuatas*. Sed ut apud Plutarch. de Pueror. Educ. c. 9. II. 7. μονόκωλος λόγος idem est ac μονῶδς et οὐ ποικίλος, sic h. l. μονόκωλα οἰκήματα dici videntur *domunculæ uniformes, simillimam cunctæ frontem præferentes*. SCHWEIG.

6. Ἴς καὶ τῷ ποταμῷ τὸ οὖνομα] Etymologus mstus, de quo supra^b, Ἴς ὄνομα ποταμοῦ, ὃς θησι Ἡρόδοτος καὶ Γύλαξ ὁ ἱστορικὸς, atque alibi iterum. Ἄν Σκύλαξ est? Eustathius in Iliad. p. 877, 16=827, 19. habet his consimilia, sed καὶ τις δὲ Φύλαξ ἱστορικὸς, quem non magis cognitum habeo. Adseverat Bochartus Phaleg. IV. 17. Arabibus illud flumen nunc *Isa* esse et dici, non sine lapsu; aliud est, adcurate descriptum a Golio in Alfergan. pag. 123. Nomen etiam illi multo recentius venit ab *Isa*, Alis filio, Almansoris Chalifæ patruo; neque hoc insuper habuit Steph. le Moyne Var. Sacr. pag. 136. WESS.

180 2. ἐξ Ἀρμενίων] Supra c. 72. ἐξ Ἀρμενίου οὗρος, quod planissime expressit Dionys. Perieg. 989. Verum quod hic scribitur, non discrepat. Vide Procopium Bell. Pers. I. 17. et Salmas. in Solin. p. 437. WESS.

3. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, αἱ ἐπικαμπαὶ etc.] Per epexegesin, sive adpositionem quam vocant Grammatici, juncta ista esse, αἱ ἐπικαμπαὶ et αἰμασιή, monuerat Gronovius, citans etiam aliud exemplum, ubi alterum nomen in plur. num. alterum in sing. positum, ex I. 205. SCHWEIG.

4. καὶ τὰς ἐπικαρσίας] Imo vero legendum καὶ ἐπικαρσίας. Articulus in ista sede locum non invenit, definiens orationis quod dicitur subjectum: Babylon κατατέμνεται τὰς ὁδοὺς ἰσθμίας τὰς τε ἄλλας, καὶ ἐπικαρσίας τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἔχουσας: *in vias fuit divisa, ceteras quidem rectas, sed transversas quæ ad flumen ferebant*. De Syracusarum Acradina Cicero in

^b Ad c. 171. SCHWEIG. Vide Etymol. Gud. p. 279, 3. ubi ὁδῶδες.

Verr. IV. 53. *ceteræ urbis partes una via lata perpetua multisque transversis divisæ*. Ferri nequit articulus bis positus apud Herod. V. 77. οἱ δ' ἰπποβοῦται: scribendumque, ἰπποβοῦται δὲ ἐκαλέοντο οἱ παχίεις τῶν Χαλκιδίων. Recte legitur VII. 218. καταβρώθεις μὴ οἱ Φωκίεις ἕως Λακεδαιμόνιοι. VIII. 26. πυνθαιόμενος τὸ ἄεθλον ἰὸν στίφανον. IX. 11. ξείνους ἐκάλεον τοὺς βαρβάρους. Credi vix potest quam frequenter in minutis hisce fuerit ab hominibus etiam Græce perdoctis peccatum. Nostro loco si scriptus codex præberet καὶ δὴ καὶ ἐπικάρσιαι, genuinum videretur. VALCK. Vera utique viri doctissimi de hoc genere observatio est: at nunc quidem non erat ei locus. Nec enim, ut ille sibi persuaserat, opponuntur hoc loco ὁδοὶ ἰθείαι et ἐπικάρσιαι; sed omnes urbis viæ erant ἰθείαι, rectæ, et ad lineam sectæ, tam reliquæ, αἱ ἄλλαι, quam transversæ, αἱ ἐπικάρσιαι, quæ ad flumen tendebant. Sed de Valckenarii in interpretandis istis verbis errore jam monuisse vixeo Schæferum ad Gregor. p. 564. De altero loco, V. 77. dicemus, ubi eo pervenerimus. κατατέτμηται τὰς ὁδοὺς idem valet ac κατατετμημένας ἔχει, quemadmodum paullo ante τὸ —ταῖχος ἐκάτερον τοὺς ἀγκῶνας εἰς τὸν ποταμὸν ἐλήλαται, i. e. ἐλαμένους ἔχει. SCHWEIG.

181 2. Διὸς Βήλου ἱρὸν] De Beli templo consuli potest Caylus in *Hist. de l'Acad. des Inscr.* t. XXXI. p. 42. seq. ubi etiam icon tabula ænea expressa: et Danville in *Mem. de l'Acad.* t. XXXVIII. p. 255. seqq. *Solidæ turris*, quæ mox memoratur, reliquias vidisse sibi visus est Niebuhr prope oppidum Hella: cujus vide Itinerar. t. II. p. 289. seq. SCHWEIG.

3. μέχρι οὗ ὀκτὰ πύργων] Herodoteus scribendi mos non est obliterandus. Lib. II. 19. μέχρι οὗ αὐτὶς τροπίων τῶν θερμίων. II. 53. μέχρι οὗ πρώην. II. 173. μέχρι ὅτου πληθούσης ἀγορῆς. III. 104. μέχρι οὗ ἀγορῆς διαλύσιος. Ionismus et in his poscit μέχρι. VALCK.

4. ἀνάβασις ἔξωθεν κύκλῳ] Tale quid hodieque narratur in locis prope Tigrim exstare, scribente Tavernerio p. 229. *A cinq cens pas de cette mosquée on voit une tour fort ingénieusement bastie. Elle a deux escaliers par dehors faits en*

λίμαçon, l'un desquels est plus enfoncé dans la tour que l'autre.
etc. GRONOV.

7. Χαλδαῖοι] Diodorus Sic. II. 24., Larchero citatus, Τῶν ἱερέων, οὓς Βαβυλωνῖοι καλοῦσι Χαλδαίους. *ibid.* 29. Χαλδαῖοι τοῖ-
νον τῶν ἀρχαιοτάτων ὄντες Βαβυλωνίων τῇ μὲν διαιρέσει τῆς πολυ-
τείας παραπλησίαν ἔχουσι τάξιν τοῖς κατ' Αἴγυπτον ἱερεῦσι. *ibid.*
I. 81. Φασὶ δὲ τοὺς ἐν Βαβυλῶνι Χαλδαίους, ἀποίκους Αἰγυπτίων
ὄντας, τὴν δόξαν ἔχειν τὴν περὶ τῆς ἀστρολογίας, παρὰ τῶν ἱερέων
μαθόντας τῶν Αἰγυπτίων. Sed vide Strabonem XVI. p. 1074
=739.

182 1. κοιμᾶται ἐν τῷ τοῦ Διὸς etc.] Strabo XVII. pag. 1171
=816. D. Jovī Thebæo εὐειδεστάτην καὶ γένους λαμπροτάτου
παρθένον ministrare perhibet; sed talem, qualis scurræ Pe-
tronii Quartilla. WESS.

2. ἴσω ἐν τῷ ἡφ] Josephus in Paullinæ historia, Ant.
Jud. XVIII. 3, 4. ἔνδον ἐν τῷ νεφ. De statuto tempore, quo
Apollo Patara invisēbat, Servius ad Æn. IV. 143. *Nam
constat, Apollinem sex mensibus hiemalibus apud Patara,
Lyciæ civitatem, dare responsa, unde Pataraeus Apollo dici-
tur, et sex æstivis apud Deum.* WESS.

183 1. τὸ βάθρον rectissime Gronovius vertit *gradum*, exemplo
Curtii; qui Diodori XVII. 66. τὸ κατὰ τὸν ἥρωνα ὑπέβαθρον
innum gradum suo sermone expressit. [lib. V. c. 2.] Vide
Brissonium Regn. Pers. I. 76. p. 104. WESS.

5. ἔτι τὸν χρόνον ἐκείνῳ] *Tempore illo*, quod mox definit
Scriptor, scil. Xerxis ætate. Quod mox addit, ἐγὼ μὲν μὲν
οὐκ εἶδον, clare ostendit, ipsum Herodotum Babylonem vi-
disse. conf. c. 181. SCHWEIG.

6. Ἐξέτης δὲ ὁ Δαγαίου] Redux ex infelice in Græcos expe-
ditione, auctore Arriano Exp. Alex. VII. 17. Junge Dio-
dorum II. 9. WESS.

184 1. ἐν τοῖσι Ἀσσυριοῖσι λόγοις] Conf. Wess. ad c. 106.
SCHWEIG.

2. τῆς ὕστερον γενεῆς πέντε πρότερον etc.] Quinque hæ ge-
nerationes annorum circiter CLX. in varias angustias doctis-
simos coëgerunt viros. Jos. Scaliger, ut aliquis Ctesiam
inter et Herodotum consensus esset, nec Semiramidis ætas

tam sera haberetur, *πέντε* in *πεντήκοντα* mutavit, in Notis ad Fragmenta Vet. p. 42. Vitringa, alia ex caussa *γενῆσι* id sive *δεκαπέντε*, Comment. in Iesaiam c. XIII. p. 484., quæ quoque conjectura Galei Herodoto adscripta cernitur. Neutra opus est. Non agitur de Semiramide, Nini conjuge: Ninum certe Herodotus in Musis uxoremque ejus nusquam deposuit. Describitur regina Babylonis Semiramis, quæ aggeribus objectis restagnans flumen coërcuerit. Assyriam fuisse non meminit, nedum Babylonem condidisse. Errat enim Stephan. Byzant. in *Βαβυλῶν*, Nostro errorem exprobrans de Semiramide, quam struxisse illam urbem perhibuerit. Fuerunt, uti significavit, Babyloniorum reges plures: testatur eorumdem memoriam et nomina Canon Astronomicus sive Ptolemæi: sunt quoque in sacris nostris tabulis: horum uni centum et sexaginta annis ante Nitocrim Semiramis hæc enupsit, operaque absolvit, de quibus heic loci. Plures autem reginas in Asia olim fuisse, quibus Semiramidis fuerit titulus, aliunde constat. Vide Scaligerum ad Chron. Eusebii A. DLXXXIII. et Bouherii Dissert. Herodot. c. 2. WESS.

- 185 1. τῇ οὐνομα ἦν Νίτωκρις] Vide II. 100. Quæritur cui regum Babyloniorum, quos cognitos aliunde habemus, Nitocris uxor fuerit. Scaliger, Abramus, Vitringa, Bouherius, atque alii, eam Nabuchodonosoro sive Nebucadnezari, elocarunt; fuisseque adeo aviam ultimi Babyloniorum regis Labyneti sive Nabonedi, h. e. Beltzaris apud Danielelem. Mihi, omnia perpendenti, uxor fuisse Evilmerodachi, Nebucadnezaris filii, videtur; habeoque ejus sententiæ ex aliqua parte adstipulatorem Venemam, in Dissert. ad Vaticinia Danielis p. 119. Atque hoc belle (si Beltzasar regum fuerit Babyloniorum postremus, nec diversus a Nabonedo, uti equidem opinor) dicto Jeremiæ c. XXVII. 7., Nebucadnezari, filio, et nepoti, dicto audientes, neque ultra subactas gentes fore, conveniet: concordabit præterea Nostri cap. 188., quod Nitocrim Labyneto, regum Babyloniorum ultimo, matrem, non aviam, quæ Abrami et Vitringæ sententia, contribuit. Neque obfcit quidquam mentio Nini a Medis occupatæ; quippe revera a Medorum rege Cyaxare supe-

rioribus annis domitæ ac pessumdatæ, uti narratum c. 106. Necesse enim non est, nec exigunt Nostri verba, ut Nitocris reginæ tempore subjugata urbs censeatur. WESS.

2. τρις ἐς τῶν τινα κοιμένων etc.] Tractavit hunc Herodoti locum Heeren, in erudito opere cui tit. *Ideen über die Politik—der alten Welt*, t. II. p. 775. seqq. Sinuosum istum Euphratis flexum schemate depingere operæ pretium duxit Larcher in Notis ad h. l. SCHWEIG.

3. Ἀρδερικκᾶ] Simili titulo urbs est VI. 119. verum alio situ. Scio Bocharto aliter visum esse, et miror: hæc ad Euphratem habuit sedem, illa in regione Cissia uls amnem Tigrim. De vocabuli origine quæ disputantur Phaleg. IV. 16. erudita sunt, sed controversiis obnoxia. WESS.

Ib. ἀπὸ τῆσδε τῆς θαλάσσης, a mari mediterraneo; (conf. c. 1. ibique not.) id est, ab oris maris mediterranei, puta, ex Ionia, Græcia, Italia: nam e mari mediterraneo navi intrari in Euphratem non posse vulgo notum. Sed istud perincommode dictum videtur, καταπλέοντες ἐς Εὐφράτην, quod significat in Euphratem navigantes. Satis adparet, hoc dicere Herodotum, qui Euphrate fluviio Babylonem proficiscuntur: at id Græce sonat πλέοντες Εὐφράτην, κατὰ Εὐφράτην aut δι' Εὐφράτου, sive composito verbo, καταπλέοντες κατὰ Εὐφράτην, aut nude, καταπλέοντες Εὐφράτην. Quare præpositio ἐς aut casu irrepsisse videtur ex præcedentis verbi terminatione temere repetita; aut ab imperito olim librario inferta, qui e mari mediterraneo in Euphratem fluvium navigari posse putasset. SCHWEIG.

5. ἄρυσσε ἑλυτρον λίμνη] Si λίμνης malis, ipse IV. 173. dabit ἑλυτρα τῶν ὑδάτων, et Pausanias ἑλυτρον κρήνης VII. 27. et II. 27. ex justa Sylburgii correctione. Vide vero mihi Suidam. Scholiastes ad hunc locum, Ἐλυτρον, σκέπη, δέρμα, et bene, etsi parum ad rem. Ille, posthabita voce quæ explananda fuerat, Σκέπη παρὰ Ἡροδότῳ, θήκη, δέρμα. Non vidi magis. WESS. At σκέπη etiam apud Herodot. occurrit: vocem Ἐλυτρον vero suo loco habet Suidas. Mireris vero ab nullo veterum Grammaticorum adnotatum esse significatum; quo et Herodotus et Pausanias hoc vocab. usurparunt, pro alveo vel receptaculo aquarum: nec enim facit satis,

quod ad voc. Ἐλντρα apud Hesych. inter alios significatus πηγαί memorantur. Confer vero Nostrum cap. 186. seqq. SCHWEIG.

7. ἔκ τε τῶν πλῶν ἐκδέχεται etc.] Hæc innuere videntur, absoluta flexuosa per varios fluvii anfractus navigatione, ventum tandem fuisse in amplissimum lacum, et, eo circumnavigato, Babylonem. Quod et præcedentia, et c. 186. falsi arguunt. Prudens regina duo meditata est et peregit, tum ut fluvius esset σκολιός, tum ut τὸ ὄρυγμα πᾶν foret ἕλος. Prius, ut inpetus fluvii variis flexuris frangeretur, et navigantes tardius procederent: hoc, ut lacuna objiceretur Medis amplissima et ad amnis aquas recipiendas capacissima. Quæ si vera sunt, uti mihi videntur, quid illud ἔκ τε τῶν πλῶν? Quid si ἔκ τε τῶν πλῶν tantumdem valeat ac ἕω τε τῶν πλῶν, et præter navigationes istas etc.? Ita reginæ consilio scriptoris oratio congruet. Sed viderint doctiores. WESS. Toupius, per literas a Larchero consultus, intelligebat ἐκ τῶν πλῶν σκολιῶν, post navigationem per anfractus fluminis intrandum fuisse in lacum. Quem secutus ille vertit: et de les forcer, au sortir de ces détours, à entrer dans un lac immense. At sic vocabuli περίοδος, quod non otiose hic positum debebat videri, nulla ratio habebatur. Mihi videbatur ea Herodoti sententia fuisse, quam in Latinis nostris expressi. Nempe via pedestris et maxime compendiosa (τὰ σύντομα τῆς ἐκ Μήδων ὁδοῦ, ut paullo post ait) intercepta fuit per amplissimam illam lacunam; quo, si quis vitaturus longos fluvii anfractus, exscendere navi et pedibus Babylonem ire vellet, circumire lacum illum cogeretur. Sed et lubens ego certiora a doctioribus discam. SCHWEIG. Vertendum videtur, et navigatione finita, longa palus circumeunda erat.

186 1. ἐξ αὐτῶν Reiskio videbatur significare post ea perfecta. SCHWEIG. Et sic Larcherus, cui ἐκ βάθους sonant, sur la profondeur, par des ouvrages profonds.

5. ἀνοικοδόμησι πλίνθοισι ὀπτῇσι] Simile putares Comici in Pac. 99. τοὺς κοπῶνας καὶ τὰς λαύρας καιναῖς πλίνθοις ἀνοικοδομῆν, i. e. ut Scholiastes explicat, ἀποφράξαι, obstruere. Iverunt in eam quoque sententiam docti viri, Reiskius ad Con-

stantin. de Cærem. p. 252. et Abresch. Dil. Thuc. p. 356. Non nego, quod olim ad Diodorum Siculum infitabar, ἀποικοδομεῖν idem aliquando esse atque ἀποικοδομεῖν sive *œdificando obstruere*. Verum, hunc Herodoti sermonem idem requirere, non arbitror. Regina, *siccato fluvii alveo, labra sive margines ejusdem lateritio opere muniit; tum quoque gradus, quibus in flumen ex vicis descensus erat per portulas*, de quibus c. 180., *simili lapidum genere eduxit*. De obstructione aut marginum aut descensus nihil hic, neque potuit referri, nisi absurde et contra matronæ consilium. Adde c. 191. et fatebere, τὰς πυλῖδας non opere cæmentitio fuisse obstructas, sed arbitrio et comodo civium patere et claudi solitas. WESS.

- 187 2. Οὐ γὰρ ἄμεινον] Vetus formula, qua potissimum utebantur, si quid noxium atque inutile fore testarentur. Hesiodus Oper. 748. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον, Παιῖδα δυαδεκαταίων—ubi vide Heinsium, et Perizon. ad Æliani Var. XIII. 3. Nostrum præterea III. 71. et 82. WESS.

- 188 1. Λαβυνίτου] Scripsit Λαβύνητου, uti c. 74. et 77. Nomen sola pronuntiandi mutatione discrepat a titulo Nabonedi, ultimi regis Babyloniorum, ut Vitringa, Venema atque alii ostenderunt. Opinor autem et patri, qui aliis Evilmerodachus, et avo Nebucadnezari, honorarium hunc fuisse titulum, quales in Medorum, Persarum, Babyloniorum et Ægypti regibus varii. WESS.

3. Χοάσπεω] De Choaspe et ejus aqua Brissonius Regn. Pers. I. 82. p. 122. copiose. WESS.

Ib. ὅποι ἂν ἐλαύνῃσι] Scribi poterit ἔπονται οἱ, ὅποι ἂν ἐλ. ex Athen. II. p. 45. v. atque ita legit Eustath. ad Od. 8. p. 1499 = 173, 23. Ctesias apud Athen. ιστορεῖ, ὅπως ἔψεται τὸ βασιλικὸν τοῦτο ὕδωρ, καὶ ὅπως, ἐναποτιθέμενον τοῖς ἀγγείοις, συμφέρεται τῷ βασιλεῖ. Sic corrigendum puto vulgatum φέρεται: firmant emendationem Brissonio notata de Regn. Pers. p. 80. *aqua vasis recondita deportari solet quicumque se Rex moverit*. Scripserat, opinor, Alex. Clemens, omissis, quæ feruntur intermedia, Pædag. II. p. 185, 10. ὡς οἱ βασιλεῖς οἱ ἀνόητοι, καθάπερ καὶ τοὺς φίλους, οὕτω καὶ τὸ ὕδωρ ἐπαγόμενοι; ut amicos

sic et aquam secum ducentes. Ceterum ad *ἐλαύνει* mira scribit Gronovius: flexus est Ionicus pro *ἐλαύνει*: quem ab Ibyci sive Reginorum norma scribendi distinguit Heraclides Eustathii ad Od. η'. p. 1577 = 281, 22. *λάβησι, λάχρησι, — καὶ ὅσα τοιαῦτα οὐ Πηλίων εἰσὶν, ἀλλὰ Ἰώνων.* Modum indicativum ita scripsisse perhibetur Ibycus: hinc *Ἰβύκειον σχῆμα* Lesbodacti p. 179. Etymologo p. 650, 11. Sed quia, quantum memini, nusquam alibi verbum sic scriptum legitur apud Herod. ego quidem vulgatum *ἐλαύνει* non sollicitassem, nisi plures alterum codices adfirmarent. VALCK.

189 1. *ἐπὶ Γύνδῃ.* De Gynde fluvio cf. V. 52. SCHWEIG.

Ib. *διὰ Δαρδανέων*] *Δαρνέων* Chytræus, H. Stephanus, Cellarius probabiliter emendant; et favet aliquantisper K.; Reiskius *Δαραίων* maluit. Quorum hi ex oppido Daras, illi ex Darna, quæ in Ptolemæi Geogr. VI. 1. hoc locorum tractu, nomen habent. Dardani sive Dardanes in Mediæ et Mesopotamiæ oris ignorantur. *Ἐν Ματινηοῖσι*, uti in K. et sæpe alias hoc tono, justum esse, ex V. 52. et mox hujus libri c. 202. adparebit. Non nescio Strabonem XI. p. 803 = 531. posteriore loco *ἐκ Μαντινηῶν* legisse videri, cujus tamen libri in vocabuli scriptura sibi non constant, uti Casaubonus ad p. 796 = 525. admonuit. Quid dicemus de *Τίγγρη*? Solet hic annis *Τίγγης* in Musis scribi V. 52. VI. 20. sed patrio casu *Τίγγητος*, Eustathio ad Dionys. vs. 976. teste. De urbe Opi quæremus lib. VI. 20. Vide interea Strabon. [XVI. p. 1074 = 739. extr. et seq.] WESS.—cf. ad Polyb. V. 44, 9. *δι' Ἀρμενίων* scripsisse Herodotum conjectavit Breiger in Commentatione *de Difficilioribus quibusdam Asiæ Herodoteæ*, quæ Gættingæ anno 1793. prodit. SCHWEIG.

Ib. *τῶν τις ἱππὼν ἰππων τῶν λευκῶν*] Confer VII. 55. Vertit hæc de Gynde et hausto ejus fluctibus equo Seneca de Ira III. 21. et Orosius II. 6. cujus hæc adscribere libet: *Nam cum unum regionum equitum, candore formaque excellentem, transmeandi fiducia persuasum—abreptum præcipitatumque merserat.* Sic, Fabricio indice, plures msssti; in aliis, *regionum equorum*, quo modo ex conjectura Broukhusius ad Tibulli IV. 1. 141. et sua in editione Havercampus. Pati id possum; sed causæ, quibus inpelluntur viri doctissimi, ni-

hil admodum urgent. *Equitem* de equo Virgilium, A. Gellium, Minutium Felic., Macrobius et Ecclesiasticorum scriptorum plures usurpasse, quis ignorat? WESS.

4. ἦντο] Verbi usus olim tritissimus. Lege Æschyli Choëphor. 797. Apollon. Rh. II. 496. III. 1339. et Poëtam Il. x'. 251. quæque ibi Eustathius. WESS.

190 3. προσάξαντο] Consentit Xenophon, ἔχοντες τὰ ἐπιτήδεια πλέον ἢ εἴκοσι ἐτῶν, de Babyloniis a Cyro obsessis, Instit. Cyr. VII. 5. WESS.

191 5. εἰσαγαγὼν ἐς τὴν λίμνην, ἐοῦσαν ἔλος] Non multum aliter Xenophon. Sunt et in Jeremiæ oraculis, quæ Cyri hoc inventum et institutum manifesto prædixerunt. Vide Grotium ad ejus Vatis cap. LI. 32. et Vitringam Obs. Sacr. VI. 5. p. 298. Nota vero discrimen inter τὴν λίμνην et ἔλος, quorum hoc, *stagnum terra undique inclusum, et exitu aquarum carens; λίμνη, in quam aut fluvius incurrit, aut ducta fossa cum eo conjungitur, atque iterum exit.* Ita Nitocris τὸ πᾶν ὄρυγμα fecit ἔλος supra c. 185., et λίμνη palus est Mæotis c. 104., tum Ismaris ac Bistonis, quibus fluvii miscentur, VII. 109. Στομαλίμνη, quæ ore mare excipit, in Strabone cum nota magni viri, lib. IV. p. 280=184. A. Neque tamen, etsi faveat discrimini Heliodorus Æthiop. I. p. 10. certum hoc et constitutum est. Noster ἔλος, receptui etiam magnorum fluminum dat I. 202. IV. 51. Junge Eustath. Il. v'. 220. WESS.

7. οὐδ' ἂν περιιδόντες] Demiror neglectui traditum fuisse Aldi οὐ μὲν, cui novum ex S. robur adcessit. Adscripserat Berglerus ex Poëta Il. 8. 512. Οὐ μὲν οὐδ' Ἀχιλλεύς: ubi scholia οὐ μὲν οὐν. Apollonius Rhod. II. 48. οὐ μὲν αὐτ' Ἄμυκος περιήσατο, i. e. οὐ μὲν, ut Critici et Hesychius expli- cant. Adde Euripid. Phœn. 1612. et ibi Valckenarium. Equidem parum absrum ab ejus in integrum restitutione. WESS. At, pro satis perspicua hujus loci sententia, necessario requiri ἂν particula videtur: particula μὲν vero nusquam alibi utitur Noster. SCHWEIG.

9. τῶν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλεως etc.] Clarius exprimi non possunt cursorum verba, occupatam regi urbem nuntiantium, Jeremiæ cap. LI. 31. namque עִירִי מִקְצֵה

divini vatis huc tendit, et τὰ περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλεως αὐτοῦ describit. De festo die, quo capta Babylon, non diversus abit Xenophon; nimius vero Aristoteles est Politic. III. 2., dum, capta jam tertium diem urbe, οὐκ αἰσθέσθαι τι μέρος τῆς πόλεως commemorat, notatus propterea sæpe. WESS.

Ib. οὕτω τότε πρῶτον ἀραιρητο] Videlicet a Persis, quorum rex Darius secunda eam vice occupavit, III. 159. WESS.

192 3. Τριτανταλχυμ] Sit-ne idem Tritantæchmes Artabani filius [ut scribitur VII. 82.] non audeo, etsi confusio in Ἀρταβάνου et Ἀρταβάζου titulis frequens, discernere. De Artaba, Persarum mensura, ad Diodorum XX. 96. Μίδιμνον Noster, sicuti alii, masculina nota ponit VII. 187. WESS.

4. πάρεξ τῶν πολεμιστῶν] Quid fiet his Eustathii in II. v. 221. ἵπποι γὰρ αὐτῷ ἦσαν δίχα φησὶν (Herodotus) τῶν πολεμιστῶν, ὀκτακόσιοι μὲν κήλωνες· αἱ δὲ ἀναβαινόμεναι, ἑξακισχίλιαι etc.? Ille-ne hic κήλωνες invenit? Tzetzes hac eadem in re, et bis quidem, κήλωνες ὀκτακόσιοι, χωρὶς τῶν ἐν πολέμοις, Chil. IV. p. 331. Sunt sane κήλωνες iidem ac οἱ ἀναβαίοντες τὰς θηλείας. Glossæ, Κήλων, ὁ ἐπιβαίνων ἵππος, Admissarius. In Hesychio ex correctione ὁ ὀχευτῆς ἵππος. Frequentius asini equas incendentes ad mulorum feturam. Philo de Leg. Special. p. 784. β. ὄνου; ὑπερμεγέθεις, οὓς προσαγορεύουσι κήλωνας, ἀνατρέφουσι. In Archilochi fragmento ὄνοι κήλωνες apud Eustath. Od. p. 1597, 28=310, 3. Ego vero Herodoto κήλωνας, quippe Eustathii et Tzetze, etiam alia ex arbitrio demutantium, interpretamentum, nego. WESS.

5. κυνῶν Ἰνδικῶν] Aristot. H. An. VIII. 28. Φασὶ δὲ ἐκ τοῦ τῆγριος καὶ κυνὸς γίνεσθαι τοὺς Ἰνδικούς. cf. De Generat. Anim. II. 7. Ælian. H. An. VIII. 1. Pollux V. 5. LARCHER.

193 1. κηλωνήοισι] Κηλωνήτωρ edd. VI. 119. cui scriptioni consentit Etymolog. M. p. 510. et Moschopulus περὶ Σχεδ. p. 57. sollicite κηλώνειον, τὸ κοινῶς γεράνιον, i. e. tollenonem, et κηλώνιον, τὸ τρεφόμενον ζῶον ἐπὶ ὄχλει, distinguentes. Facit cum illis Libanius Declam. XXXV. p. 799. Causa differitatis in diversa vocabuli origine est, quam Etymologus in κῆλον, λιγνῷ, alii in κήλων, quo de supra, invenerunt. WESS.

4. ἄριστα αὐτῇ ἰσχυρῆς ἐνείκη] Per leve est, si tamen vile sit, quo suus veteri sermoni cultus integratur: αὐτῇ male ede-

batur. Noster c. 203. τῇ εὐρυτάτῃ ἐστὶ αὐτὴ ἑαυτῆς: et II. 149. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 284, 37. ταῦτα μὲν ἀριστα αὐτὰ ἑαυτέων ἐστί. Arrian. Ind. c. 10. ἵνα περ μακροτάτῃ αὐτὴ ἑαυτῆς ᾤκισται. Alia sciens prætereo, et cupidus ad Henr. Stephan. de Dialect. p. 41. amando. Strabo de trecentesimæ frugis incremento, quod ager Babylonius reddebat, lib. XVI. p. 1077. D=742. D. καὶ γὰρ τριακοσάχια λέγουσι. Voluit credo τριακόσια, uti Herodotus; aut, quia in msstis τριακοσάχια, τριακοσιοντάχουν, quo usu ἑκατοντάχουν et διακοσιοντάχουν posuit superiore libro p. 1063. c.=731. D. et τριακοντάχουν VII. p. 478=311. B. WESS.

6. καρπῶν ἐχόμενα] Vid. I. 120. WESS.

8. θεραπεύουσι· τά τε ἄλλα] Hic voces istas τά τε ἄλλα non videtur legisse Athenæus XIV. p. 601. c. quæ in periodum 6. rejectæ suam mihi sedem viderentur recuperasse, si legeretur: τά τε ἄλλα, καὶ τὰ εἰρημμένα καρπῶν ἐχόμενα. Proxime sequentia hunc in modum, ex Athenæo partim, restituenda judico: τῶν γὰρ φοινίκων, τοὺς ἔρσενας καλέουσι, τούτων τὸν καρπὸν περιδέουσι τῇσι βαλανηφόροις τῶν φοινίκων, ἵνα πεπαίῃν τέ σφι ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσδύνων, καὶ μὴ ἀπορρήῃ ὁ καρπὸς ὁ τοῦ φοίνικος· ψῆνας γὰρ δὴ φορέουσι ἐν τῷ καρπῷ οἱ ἔρσενες, κατὰ παρὰ οἱ ὀλυνθοί. Huc pertinent Ψῆνες in Gloss. Herodoteo. Hesychius, in voc. Ψηρίζων, animalculum esse scribit, ὃ ἐισδύσται εἰς τοὺς ὀλύνθους τῶν σύκων, καὶ πεπαίνει αὐτούς. Vid. Suidas, in Ἀνερίαςτος. Zenobius II. Prov. 23. ἐνδύμενον ^βεἰς τοὺς σφῆνας (legerim εἰς τοὺς ὀλύνθους ὁ ψὴν) τὸ θηρίδιον σταρεοῖ τούτους καὶ πεπαίνει. Idem verbum πεπαίνειν in eadem re Theophrastus adhibuerat, de Caus. Plant. II. c. 12. Ut hic in edd. sic et apud Athen. legitur ἵνα πεπαίνηται, perperam: fructus alligabantur, ἵνα ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσδύνων πεπαίῃ, ad maturitatem perduceret. VALCK.

Ib. θεραπεύουσι τά τε ἄλλα, καὶ φοιν.] Salmasius in Solin. p. 738., et qui eum exscripsit, Bod. a Stapel ad Theophrasti Hist. Plant. II. c. 9. p. 115. Pollucem et Hesychium erroris postulant, quoniam ψῆνας, καρπὸν τῶν ἀρβάνων φοινίκων explicuerunt; vereor ut justa sit actio. Theophrastus certe, illi si rei sint, in eodem luto hæret Epist. XVIII., in amore

^b Εἰς τοὺς φάλλους Larcherus, cum Etymol. v. Ἀνερίαςτος.

palmarum secutus Achillem Tatium lib. I. de Clit. Amor. p. 57. neque omni a lapsu immunem. Majus est, quod Herodoto inpingitur: de culice, qui e mascula palma in feminæ fructum intret, ut dactylum ad maturitatem perducatur et is tenacius hæreat, monstro simile esse: quod in caprificatione usus introduxerat, id Historicum transtulisse imprudenter ad palmas: audiendum esse Theophrastum, doctum sua in arte hominem. Gravis accusatio. Ego vero Herodoto patronum dabo virum eruditum Julium Pontederam, qui Bodæi a Stapel criminationes doctissime dispulit, ostenditque palmis per orientis plagas fructiferis, ne palmulas ante maturitatem amittant, per hos culices, sive τοὺς ψήνας, succurri. Herodotum testem fuisse oculatum, Theophrastum ex aliorum narrationibus de palmarum conjugio scriptitasse, Antholog. [sive de Floris natura, Patavii 1720.] lib. II. 32. p. 168. WESS. Pluribus hæc exsecutus est Larcher in Notis ad h. l. SCHWEIG.'

194 3. νομίας ἰτέης ταμόμενοι] Vide Brodæum Miscell. I. 10. et Leopardum Emend. XIII. 13. De *sutilibus navibus* culte Antiphilus Anthol. I. 57. p. 116. WESS. Lucanus Phars. IV. 131. Larchero citatus; *Primum cana salix madefacto vimine parvam Texitur in puppim, cæsoque inducta juvenco Vectoris patiens tumidum superenatat amnem.* Hesychius, Νομίας: ξύλα περιφερῆ, καὶ τῶν πλοίων τὰ ἐγκοιλία.

4. βίκους φοινικίους κατὰ γ. οἶνου] Frequens in oriente id vini genus. Xenophon Κύρου Ἀναβ. I. p. 54. ed. Hutchins. οἶνον ἐκ τῆς βαλάνου πεποιημένον τῆς ἀπὸ τοῦ φοίνικος adpellat. Noster suo more φοινικίον II. 86. III. 20. WESS.

5. ζωῶς] Sic oportuit. Ζῶς Græcæ dialecti formam non habet. Si σῶς fuisset, servassem. Noster IV. 76. ἦν σῶς καὶ ὑγιὺς ἀπονοστήσῃ: et sæpe Attici scriptores, Sophocles Œd. Colon. 1205. Euripid. Hecub. 994. Plato Phædon. p. 87. v. Vide Eustath. in Hom. p. 957 = 940. et Thomam M. in Σῶς. WESS.

6. ἀπειρήσαν] Hoc verbum interdum significat *per præconem vendere*, vel vendenda voci *subjicere præconis*, ὑπὸ κήρυ-
κω; vel ὑπὸ κήρυκι πωλεῖν: velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 436. §. 325. et in versu Comici Platonis, qui sic

scribi debuerat ap. Harpocr. in voce, Σκευάρια δὴ κλέψας ἀπεκλήρυξ' ἐκφέρειων. Menandri ἀπεκλήρυξεν Ammonius in voce Κηρύξαι explicat ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. Lysiae forte restituendum isto sensu verbum frequentat in Βίων πράσσει Lucianus. VALCK.

- 195 1. κιθῶνι ποδ. λινέφ.] *Linceas* vestes ab Herodoto dici non modo quæ ex lino, sed et quæ ex gossypio confectæ erant, quum alii viri docti observarunt, tum Heeren in *Ideen über die Politik—der alten Welt* t. I. p. 137. Cæterum simillimus Ægyptiorum vestitus apud Nostrum, lib. II. c. 81. SCHWEIG.

Ib. εἰρήνεον κιθῶνα] Infra VII. 91. καὶ κιθῶνας εἰρινίους ἐνδευκότες. Adde πῖλους εἰρινίους IV. 73. et II. 81. Non adjungo, Strabonem omnia hæc suo sermone representasse XVI. p. 1082. A.; id monere debeo, restitutam in integrum Aldi et plurium schedarum scripturam esse. Quod M. dedit, hiulcum est, neque habet περιβαλλόμενος et ἔχων suum sibi fulcrum*. Solet Herodotus creberrime a plurā ad singularem numerum pergere et ad priorem reverti, uti c. 197. Mos idem aliis. Ecce ex Hesiodi Aspid. 253. et seqq. de Parcis ὃν δὲ πρῶτον μεράποιεν—ἀμφὶ μὲν αὐτῷ Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους.—αἱ δὲ φρίνας etc. Quæ hujus loci structuræ accurate respondent. Poëtæ deest ἰκάστη, cujusmodi vox et hic ad sententiæ complementum advocanda est, ac sæpe alias. WESS.

- 196 2. ὥς ἂν αἱ παρθένοι etc.] Legendum puto vel ὦν ἂν, aut, si quis illud præferat, τοῖσι ἂν αἱ παρθένοι γενοίετο γάμων ὥραϊαι. Legitur lib. II. 85. τοῖσι ἂν ἀπογένηται ἐκ τῶν οἰκίῳν ἀνδραποδ. De puellarum hoc apud Assyrios mercatu Nicolaus agit Damasc. Stobæi p. 293, 16. Ælian. Var. Hist. IV. 1. et ibi Perizonius. Σαυρομάται περὶ πότον τὰς θυγατέρας πωλάσκουσιν, Zenobius Prov. V. 25. VALCK. Vulgatum ὥς ἂν, quod tenent libri omnes, percommode tueri locum suum poterit. SCHWEIG.

4. ἐπίγαμοι, οὗτοι δὲ εἶδος etc.] Duæ si transponderentur voculæ, meo quidem judicio rectius ista cohærent, hunc in modum scripta: ὅσοι δὲ τοῦ δήμου ἔσκειν ἐπίγαμοι, οἱ δὲ εἶδος μὲν οὐδὲν ἰδίοντο χρηστοῦ, οὗτοι αὖ χρήματά τε καὶ ἀσχίονας παρ-

* Immo verbum ἐκιδέναι, fulcrum satis commodum. SCHWEIG.

θέτους ἐλάμβανον. VALCK. Fluit multo lenior oratio, si conjecturam amplectaris. Reiskius maluit ἐπιγαμοί, οὐ μὲν τοι γ' εἶδος οὐδὲν εἰδόντο χρηστοῦ, οἱ δ' αὖ χρήματα etc. WESS. At et perspicua satis est vulgata scriptura, et mirifice convenit stylo Herodoti: quare, in librorum potissimum consensu, sollicitari non debet. SCHWEIG.

7. οὕτω ἀπάγεισθαι] Tritum est οὕτω in sententiæ consecutione. Noster II. 92. ἐν κλιβάνῳ διαφανεῖ πνίξαντες, οὕτω τρώγουσι: quibus usus est Raphelius ad Act. Apost. XX. 11. Alia conduxit Taylor in Demosthenis Midianam p. 193 = 628. WESS. Sic Noster I. 94. II. 100. et frequenter alibi. In Cebetis Tabula c. 19. nostræ ed. junguntur εἰτα οὕτως, sequente ἀν particula, ut h. l. SCHWEIG.

197 1. Δεύτερος δὲ] Hæc apta et nexa sunt cap. 196. init. ὁ μὲν σοφώτατος δὲ: quali periodo longiore et alibi utitur. Post pauca Reiskius, εἴ τις ἢ καὶ αὐτὸς—ἔπαθε: nulla gravi caussa. Plutarchus eadem in re, εἴ τι πρόσφορον ἔχοι παθὼν αὐτὸς ἢ παθόντα θεραπεύσας, t. II. p. 1128. E. Adde Strabonem XVI. p. 1082 = 746. Nostri æmulatorem. Rudia medicæ artis primordia tali ex veterum more haud pauci repetunt. Nominavit nonnullos Almelovenius ad Strabonem, alios Davisius in Max. Tyrii Diss. XII. p. 540. WESS.

198 2. περὶ θυμῆμα καταγιζόμενον ἤξει] Adtiguit et hæc Strabo XVI. p. 1081 = 745. Spencerus hunc et non dissimilem lustrationis in Hebræorum jure ritum ex Ægypto arcessit, suo tamen arbitrio et sine teste, Leg. Hebræor. lib. I. 8. p. 257. Egregie Theano rogata, ποστὰλα γυνὴ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρῆσαι, ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, εἰπε, παραχρῆμα: ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλοτρίου οὐδέποτε, in Stobæi Serm. LXXII. p. 443. et Diogen. Laërt. VIII. 43. cum Menagii observatione. WESS.

199 3. στέφανον—θώμιγγος] Strabo θώμιγγι δ' ἵστανται ἐκάστη, hoc ex loco, XVI. p. 1081. c. Referunt huc, neque injuria, ex Epistola, quæ Jeremiæ tribuitur, versum 43., αἱ δὲ γυναῖκες περιθέμεναι σχοινία ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐγκάθηται. Θώμιγγες sunt σχοινία. Quod Noster I. 26. de Ephesiis, urbem suam Dianæ consecrantibus, ἐξάψαντες ἐκ τοῦ θεοῦ σχοινίον ἐς τὸ τέλος, id Polyæno VI. 50. θώμιγγας συνάψαι τοῖς κίλοις τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος, pariterque Æliano Var. Hist. III. 26. WESS.

Vittam sive fasciam in funiculi modum tortam intelligebat Heyne in commentatione *De Babyloniorum instituto religioso, ut mulieres ad Veneris templum prostarent*; inter Commentationes Societ. Reg. Götting. t. XVI. SCHWEIG.

4. διέξοδοι πάντα τρόπον ὁδῶν ἔχουσι] Vocabulo τρόπος de directione qua ducitur linea etiam alibi utitur Noster. Potest autem constructio istorum verborum duplici modo intelligi: sive, ut accusativi πάντα τρόπον pendeant a verbo ἔχουσι, quemadmodum II. 108. dictæ videri poterant διώρυγες—παντοίους τρόπους ἔχουσαι: sive potius, ut verbum ἔχουσι absolute positum intelligatur, *tendunt, directi sunt, ducti sunt transitus*, sicut c. 180. 181. et sæpe alibi; quo ita posito, consequens est, ut πάντα τρόπον intelligamus κατὰ πάντα τρόπον, quomodo c. 189. habemus διώρυγας—τετραμμένας πάντα τρόπον. Vocab. ὁδῶν si hinc abesset, nemo desideraturus erat: neque tamen opus est ut ei hic locus invideatur. SCHWEIG.

8. ἀποσιωσαμένη τῇ θεῇ, mulier, quæ huic Veneris religioni satisfecerit: sive, quæ defuncta fuerit hac religione. Ἀποσι-οῦσθαι Verbo Medio hanc etiam habet potestatem, *dicis caussa quid facere: Aliquid religionis caussa facere, non ex animi sententia nec uberius, sed parce, ut saltem religioni satisfiat*. Sic item dicitur ὁσίας χάριν quid facere, itaque interpretatur Harpocraton, τὸ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἔνεκεν. Herodotus IV. 154. ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν: quo loco verbi vim egregie explicat Valckenarius. WYTT.

9. ὄσαι μὲν νυν εἶδός τε ἐπαμμέναι εἰσι] Vertebatur, quotquot forma et proceritate potuerunt aliquos capere, ex ἐράπτεμαι: sed qui id fieri possit, fateor me ignorare: debuit sane Herodotus, hoc si voluit, alia verborum structurâ sententiam declarare: præterea VIII. 105. παῖδες εἶδος ἐπαμμένοι, *pueri sunt forma præditi*, quales et hæ mulierculæ. Laudo tamen M. quem levi auxilio juvabam olim, πεπαμμένοι legens. Sunt εἶδος πεπαμμένοι, quæ pulchritudinis possessionem, ut sic dicam, habent, sive forma elegante instructæ. Hesychius πεπαμένος, κεκτημένος. Sic πεπαμένος νόσον, de ægro, Æschylo Agam. 844. et φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη, Choëph. 189. In Philostrato, Vit. Apoll. VIII. 26. p. 307. de Scythiis, οἰκίας τε ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πέπτανται, scribi oportuerat πέπανται: quæ

enim adscripsit Olearius, aliena sunt. Ἀνθρωπον πολλὰς οἰκίας πεπαμένον dabit Themistius Or. XXIV. p. 307. A. Neque suspicioni diversior nocebat casus: cui Pempeli succurrebat fragmentum in Stob. Serm. LXXVII. p. 460. σεμνὸν γὰρ τε καὶ θείας φύσιος πεπαμένον ἀμῖν τὸ τῶν φυτησάντων ἱδρυμά ἐστιν. Nunc conjecturae non admodum indulgeo. Ἐφημέραι sive ἱαμμέραι εἰδῆος vi verbi ἐφ᾽ῆθαι erunt *formosae, quæ speciem sibi aptam et quasi connexam habebant*. Convenit, quod hac origine manavit, *Cælum stellis fulgentibus aptum* ex Ennio, et Lucretii vestis *purpurea, atque auro signisque ingentibus apta*. Plura Cario in Gellii I. 15. WESS. Ὅσαι—ἱαμμέραι] *Quæ igitur participes sunt pulchritudinis*. Sic VIII. 105. παῖδας εἰδῆος ἱαμμένους. Non aliud quaerendum erat hoc loco. Ἐφάπτεσθαι τινος est *aliquid attingere, aliqua re potiri, præditum esse aliqua re, nec tamen omnino, sed aliquantum*. WYTT.

Ib. τρίτεια καὶ τετραίτεια—χρόνον] Non continuum tempus indicari conjectabat Heynius l. c. p. 33. sed certos fuisse dies festos, quibus ad religionem solvendam templum adirent mulieres. SCHWEIG.

Ib. καὶ τῆς Κύπρου etc.] In more illic habebant, ἱταρισμῶ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιῶν, uti Athenæus loquitur lib. XII. p. 516. B. Non repeto, quæ de Amathusiis Paphiisque Meursius conduxit, Cypri lib. I. 8. et II. 15. WESS.

200 2. αὐγῆσι] Similiter de Ichthyophagis Arrianus Indic. c. 29. LARCHER.

3. σῶσι διὰ σινδόνης] *Incernunt per linteum*, ut recte cepit Leopardus, Em. VII. c. xi. Huc respiciens Etymologus p. 710, 41. Ἡρόδοτος, inquit, τοῦ σῶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν Σῶσιν, ἀντὶ τοῦ σήθουσι. Reperiuntur et νῶσιν, ἀντὶ τοῦ νήθουσιν, et alia hujus generis apud Atticos plurima. VALCK.

201 1. ἀντίον δὲ Ἰσσηδόνων] Confer lib. IV. 26. Turpis error Philostrati est Heroic. c. 5. p. 704., ubi ἐλάσας γὰρ Κῦρος ὑπὲρ ποταμὸν Ἰστρον ἐπὶ Μασσαγέτας τε καὶ Ἰσσηδόνους etc. quasi ultra Istrum atque in ipsa Europa Massagetarum et Issedonum sedes fuisset. Adde Ammianum XXIII. 6. in simili luto hærentem. WESS. Conf. Cellarii Geogr. Ant. III. 21. p. 837. SCHWEIG.

2. Σκυθικόν] In hanc rem citat Larcherus Arrian. Exp. Alex. IV. 16. et alibi. Diodor. Sic. II. 44.

202 1. 'Ο δὲ Ἀράξης λέγεται καὶ μέζων καὶ ἐλάσσων εἶναι etc.] Potest utique omne flumen certa quadam ratione minus alio et majus esse. Verum id Noster spectasse non videtur: narrat *diversas* discrepantium *opiniones*, quarum *aliæ majorem Istro, minorem aliæ Araxem perhibebant*. Namque omnia, quæ de eo amne prodidit, ex auditione accepit, minime fida; tametsi, uti videtur, ipsius Araxes sit Rha sive Volga. Vide Ionæ Hanway Itinera, lib. I. 10. WESS.

3. πῦρ ἀνακαύσονται] Herodoteum est πῦρ ἀνακαύσασθαι. Hinc, ut suspicor, edoctus istum adtigat Massagetarum morem Max. Tyr. XXVII. 6. νήσαντες πυρὰν, θυμῶντες εὐόδοις βοτάναις, περικαθίσαντες ἐν κύκλῳ τῇ πυρᾷ, ὥσπερ κρατῆρι, αὐτοχθύνται τῆς ὀσμῆς etc. Ad quem locum Dionis Chrys. verba Dan. Heinsius excitavit p. 61. Similis quædam Scytharum consuetudo memoratur Herod. lib. IV. c. 75. VALCK.

Ib. καταγιζομένου] Ælianus de Animal. X. 50. πολλῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν καθαγιζομένων θυμάτων—ἐξάπτεται: et XIII. 21. τοῦ δέρματος παρελὼν δλίγον καθήγγισεν ἐπὶ πυρός. Junge Platonem in Critia p. 119. fin. WESS.

5. 'Ο δὲ Ἀράξης ποταμὸς ῥέει μὲν etc.] Carpit hæc Strabo XI. p. 803=531. quædam Nostro adfingena, quorum ille auctoritatem defugit^c. In Araxis fluvii ortu credibile fit, Herodotum esse falsum. Si fontes fuerint in Matienis, oportet Mediæ^d flumen illud detur. Longe vero extra Mediæ fines Massagetæ, Issedones et Scythæ, quos ejusdem amnis accolat Diodorus II. 43. statuit, habitarunt: præterea in omni Media nullum ejusmodi flumen, quod tot ostiis Caspio mari jungatur. Congruunt pleraque omnia, si Matienos montes excipias, fluvio Volgæ, qui et amplissimus et diversis oribus in Caspium mare exoneratur. Ostia ad octoginta et amplius, quæ insulas ingentes incingunt, memorat Witsenius in Tartariæ Descriptione Belgica p. 700. Amnis olim *Ros, Ras, Aras* adpellabatur; unde Græcorum

^c Strabonis verba hæc sunt: φησὶ γὰρ (sc. Herodotus) ἐν Ματιανῶν ἀντὶν ῥίοντα, εἰς τὴν παρακείμεντα ποταμὸς σχίζεται, μίξιζιν δὲ Σαύρας καὶ Βα-

ρμανίος. Tum adjicit Strabo, Καθίστηναι γὰρ αὐτὸν ἐν τῇ σελήνῃ ὡς ἔστιν ἡ ἑρῶς ἡρῶν. SCHWEIG.

^d Aut Armeniæ. SCHWEIG.

Ἀράξης, quo etiam titulo plures orientis fluvii insignes sunt: de quibus, sicuti et de hoc Araxe sive *Volga* Bouherius Diss. Herodot. cap. 18. p. 190. et prior eo Baierus in Origin. Scythic. Commentar. Petropolit. t. I. p. 393. Id mirum accidit, animadversam non esse verborum in Aristotelis Meteorol. I. 13. transpositionem, factumque adeo, ut nunc ibi Araxes, cujus partem perhibet Tanaim, derivetur ex Indis monte Parapomiso, errore mirifico. Verum Philosophi verba, καὶ ὁ Ἀράξης τούτου δ' ὁ Τάναϊς ἀποσχίζεται μέρος ὅν εἰς τὴν Μαιώτιν λίμνην, collocata olim fuerant post Caucasi montis mentionem et annuum inde devolventium ante voces καὶ ὁ Φάσις. Postulare seriem rei et orationis eam verborum istorum migrationem, agnoscet qui Philosophum consuluerit. Mihi longiori esse non licet. WESS. Quod de Aristotelis loco obiter Wesselingius monuit, id vellem expensum excussumque fuisse a doctissimo de Sainte-Croix, Philosophi verba citasse in *Exam. Crit. etc.* p. 693. sed satis ibi habente monuisse, errorum illa plena esse. Mihi videtur Aristoteles illum falso nominatum a Macedonibus Tanaim, qui Iaxartes erat, (de quo conf. quæ olim ad Polyb. X. 48. notavimus) cum vero Tanai confudisse miscuisseque. Ad Araxen fluvium quod spectat, Nostro hic et alibi memoratum, diversissimas in partes viri docti abierunt. Libro IV. quidem cap. 11. ubi Scythæ Asiam olim incolentes, a Massagetis pulsi, trajecto Araxe fluvio in fines Cimmeriorum abiisse memorantur; ibi Heerenio adsentior (*Ideen über die Politik etc. der alten Welt*, t. I. p. 885.) vix posse de alio fluvio quam de Wolga cogitari. At, usque ad Wolgam penetrasse Cyrum, parum est probabile: et post Wesselingium nemo, quod sciam, nisi Larcherus, hunc Araxen, de quo h. l. agitur, qui Massagetarum fines a Cyri imperio determinavit, Wolgam intellexit. Extant super hoc Herodoti loco disputationes trium Academicorum Parisiensium in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* t. XVI. p. 69—85. Horum unus De la Nauze p. 69. seqq. contendit, et hic, et IV. 11. et IV. 40. ubicumque Araxen fluvium Herodotus memorat, nullum alium ab eo dici, nisi Armeniæ fluvium, geographis omnibus sub hoc nomine cognitum, qui ab occidente in

Caspium mare influit. Cui duo alii docti viri, De Guignes ibid. p. 76. seqq. et Danville p. 79. seqq. firmissimas opposuerunt rationes; quibus jam olim persuasi, quum alii, tum Is. Vossius ad Melam III. 5. p. 803. et Cellarius Geogr. Antiq. III. 21. p. 829. evicerant, ad orientem Caspii maris quaerendum hunc Herodoti Araxen esse. Ac hi quidem omnes Oxum fluvium hunc esse statuerunt. Rectius vero Heeren l. c. p. 912. (quum aliis rationibus motus, tum quod Oxus apud Nostrum Aces est, III. 117.) fluvium magis septemtrionalem Iaxarten h. l. intelligit: cum quo congruit, quod ad Iaxartem a Cyro conditum oppidum memoratur, cui *Κυρίσχατα* nomen; de quo Cellarius p. 834. et 836. Atque in eandem partem (Iaxarten hic esse intelligendum) Danvillius etiam inclinabat l. c. p. 84. et *Géogr. Anc.* t. II. p. 308. qui etiam in *Tabula Orbis antiqui* anno 1763. edita lacum illum ab oriente maris Caspii, hodie sub nomine *Aral* notum, hoc titulo insignivit, *Paludes recipientes Araxem apud Herodotum*. Ejusdem sententiae patronum se professus etiam est solertissimus Geographus Barbié Du Bodge, (in *Commentatione Examini critico* etc. auctore de Ste-Croix adnexa, p. 829.) aitque secum sentire celeb. Renel; cujus librum *Geographica Herodoti* illustrantem mihi praesto non esse doleo. Quo magis miratus sum, quum Mannertum, virum de notitia orbis antiqui praecclare meritum, vidi cum Parisiensi olim Academico De la Nauze facientem, contendentemque et hic et alibi, ubicumque Araxen nominat Herodotus, Armeniae Araxen esse intelligendum, t. IV. p. 87. et 90. et t. V. part. II. pag. 209. seqq. Qua quidem in sententia etiam doctissimum De Ste-Croix fuisse, ex Larcheri ad h. l. adnotatione intellexi. Quibus hoc unum aliquatenus favere videri poterat, et ne id quidem magnopere, quod in Matienis ortum capere Araxen ait Noster: qui scilicet hac in re Armenium Araxen cum altero illo, qui Iaxartes est, confudisse videtur. Nam, quod ad aliam rationem spectat qua illi nituntur, quod apud eundem Nostrum IV. 40. *ὁ Ἀράξης ποταμὸς* dicitur *ῥέων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα*, quod vulgo interpretantur *contra solem orientem fuit*, quam et ego versionem imprudens secutus sum; po-

tuerant quidem per se verba Scriptoris in istam accipi sententiam, quemadmodum apud eundem v. gr. IV. 49. *ρέοντες πρὸς βορρῇν ἄνιμον* dicuntur fluvii *versus septemtrionem decurrentes*: eaque interpretatione adducti etiam duo ex Parisiensibus Academicis quos supra nominavi, De Guignes et Danville, hactenus adsensi sunt collegæ, ut isto loco, IV. 40. de Armenio Araxe loqui Herodotum censerent. At res ipsa docere poterat, falsam ibi esse istam interpretationem, reddendaque ibi Græca verba his Latinis debuisse, *ad orientem* (sive, ut Latine rectius dicam, *ab oriente*) *fluens*, nempe ab oriente Caspii maris. Sic sane ibid. IV. 40. *τὰ πρὸς ἥω τε καὶ ἥλιον ἀνατέλλοντα*, sunt *regiones ad orientem* (*in partibus orientalibus*) *sitæ*: eademque notione I. 201. ait *ἔθνος οἰκημένον πρὸς ἥω τε καὶ ἡλίου ἀνατολάς*. Et c. 204. habes *τὰ μὲν πρὸς ἑσπέρην τῆς θαλάσσης ταύτης*, et *τὰ δὲ πρὸς ἥω τε καὶ ἥλιον ἀνατέλλοντα*, qua parte sedes sunt Massagetarum, quos Araxes fl. a Cýri ditione separat. cf. c. 206. Similiter Πυρρὸς fluvius, IV. 48. unus ex illis quinque qui e Scythia decurrentes (adeoque a septemtrione) in Istrum influunt, dicitur *πρὸς ἥω ρέων*, non quod versus orientem dirigatur ejus cursus; sed quod ille magis, quam cæteri *ad orientem, ab oriente sit*, et in ea parte Istri, quæ maxime orientem spectat, in hunc fluvium incidat; contra Tiarantus ibid. memoratur *magis ad occidentem vel ab occidente esse, πρὸς ἑσπέρας μᾶλλον*: nam *πρὸς* præpositio ista notione promiscue cum genit. et cum acc. casu construitur, ut IV. 17. 122. et frequenter alias. Denique de verbo *ρέειν* observemus, quum *ρέειν* dicitur fluvius, non continuo de cursu fluminis, et de directione cogitandum esse qua flumen decurrit: sed quemadmodum, ubi de situ oppidi vel regionis agitur, *καίται* dicimus, aut *ᾤκηται*, aut simile quid; sic quum de fluvio quaeritur qua parte, quave in regione sit, in hac aut illa regione *fluere* (*ρέειν*) illum dici. Priori verbi notione dicendum erat *ρέων ἀπὸ ἡλίου ἀνίσχοντος*, posteriori notione nullo incommodo eademque in sententiam dici potuit *ρέων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα*. Est vero præterea in hoc loco, in quo versamur, aliud quidpiam quod viros nonnullos doctissimos, et in his ipsum Wesselingium nostrum, aliquatenus turbavit; scilicet quod

verba illa στόμασι δὲ ἐξεργύγεται τισσινράκοντα (ubi quidem de numero dubitatio quædam subnasci poterat) ita interpretati sunt, quasi Herodotus diceret, *per quadraginta ostia in mare Caspium influere illum amnem*: quod quidem prorsus contra est, quum diserte ille doceat, *cæteros alveos in paludes et lacunas exire, nonnisi unum in mare influere*. Ex quo satis adparet, ἐργύγεται non de ostiis in mare se exonerantibus debere accipi, sed de *riuis e quadraginta orificiis scaturientibus et magna vi erumpentibus*. Sic ἐργύγεται ἐκ μυχῶν παγὰν apud Pindarum Pyth. I. 40. SCHWEIG.

7. ῥίει διὰ καθαροῦ] Insolens hæc dictio visa nonnullis fuit, mihi nullo modo. Omnia amnis ostia, præter unum, in paludes et stagna lutosa evolvebantur: illud διὰ καθαροῦ, videlicet τόπου, labebatur, minime turbidum et limosum. Tale de Borysthene IV. 53. ῥίει τε καθαρὸς παρὰ βολεροῖσι. Neque dissimile, si dicendi genus adtendas, βῆται ἐν καθαρῷ Sophocleum Œdip. Col. 1646. et Homeri Il. x'. 199. ἐδρίοντο Ἐν καθαρῷ: tum Il. ψ'. 61. WESS.—διὰ καθαροῦ commodius intelligetur *per loca ubi nullum obstat impedimentum*. Conf. VII. 183. et Aristoph. Eccl. 320. SCHW.

8. ἡ δὲ Κασπία θάλασσα etc.] Verissime Noster, cui paria facit Aristoteles Meteorol. II. 1. et Diodorus Sicul. XVIII. 5. Ceteri fere omnes ex oceano septemtrionali Caspium mare influere tradiderunt, imprudenter horum ducum vestigia deserentes. Vid. Casaubon. in Strabon. XI. p. 773 = 507. Vossium ad Melam III. 5, 16. WESS.

203 2. καὶ πληθεῖ μέγιστον] Aristoteles de Caucaso Meteorol. I. 13. ὁ δὲ Καύκασος μέγιστον ὄρος—καὶ πληθεὶ καὶ ὕψει: tum post pauca τοῦ δὲ πλήθους (σημεῖον) ὅτι πολλὰς ἔχει ὄδας, ἐν αἷς πολλὰ κατοικεῖ πολλά. Quem philosophi locum adscripserat et Berglerus. Nec convenit tamen omni ex parte. Aristoteles πληθεὶς retulit ad incoletium multitudinem et sedes. Noster latissimam ejus amplitudinem et vastitatem spectavit. Mox cap. 204. πεδῖον ἐκδέκεται, πλήθος ἀπειρον ἐς ἀποψιν: et IV. 123. WESS.

Ib. τὰ πολλὰ πάντα] cf. II. 35. V. 67. Schæfer. ad Bosii Ell. v. Πῆμα.

3. ζῶα ταυτοῖσι ἐς τὴν ἐσθῆτα ἐγγράφειν] Herodoto, sicuti

Eustathius monuit in Iliad. p. 626=481, 6. ζῶα γράφειν et γράφεσθαι ex vetere more est pingere, uti IV. 88. Hoc si valeat, variis coloribus et picturis vestes infecerunt Caucasii. Strabo in eam sententiam verba transtulit, τῆς δ' ὑδῆτα ποικίλλουσιν ἐπιχρίστοις φαρμάκοις, δυσεξίτηλον ἔχουσι τὸ ἄνθος, lib. XI. p. 781=513. Sed dubito, an jure fecerit. WESS. —Ad Massagetæ retulit Strabo quæ de Caucasii hic tradit Noster. Cæterum, cur dubitarit Wesseling. recte-ne sententiam verborum Herodoti expresserit, non video, ζῶα ἐγγράφειν perapte uno verbo ποικίλλειν potuit reddi. ζῶα figuræ dici et imagines cujuscumque generis, supra ad c. 70. monui. Priscus vocabuli usus etiam sequiore ætate in nomine ζωγράφος, pictor, superfuit. Apud Polyb. XXXI. 3, 10. ζωαταλ dicuntur vestes pictæ, variegatæ. SCHWEIG.

205 1. Τόμυρις] Vide Wesselingio citatos Hemsterhusium ad Lucian. Contempl. 13. Oudendorp. Frontin. II. 5, 5. Burman. Anthol. Lat. II. 6.

207 2. παθήματα—ἀχάριστα] Potuerat ἀχάριστα sedis possessionem tueri. Homer. Odyss. θ'. 236. ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῶν ταῦτ' ἀγορεύεις. i. e. ut in scholiis, ἀπὸ δὲ. Hesychius Ἀχαρίστερον, ἀχαριώτερον, quod firmat verbis poetæ Odyss. υ'. 392. Quia tamen potiores scripti ἀχάριτα præferunt, eos non desero. Dant codices VII. 156. συνοίκημα ἀχαριτώτατον. Corrigit Solanus ὡς δὲ καὶ ἀχαρίτος εἶμι suo periculo, in Luciani Merced. Cond. cap. 30., ubi ex margine Aldinæ mense ἀχαρις præstiterat. Εὐχάριτος Xenophontis, Appiani, Æliani, et præscripta Hesychii verba, analogiam vocabuli roborant. Vide ad Diodori XVIII. 28. WESS. Videri poterat proverbialiter dictum, Παθήματα μαθήματα: et miratus sum nihil tale apud Paræmiographos reperiri. SCHWEIG. Vid. Blomfield. Glossar. Æschyl. Agam. v. 170.

4. κύκλος τῶν ἀνθρωπίνων ἐστὶ etc.] Aristoteles Problem. sect. 17. p. 129. hæc spectasse videtur, καθάπερ καὶ φασι κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα. Amant hoc genus et Latini, sed varie. Seneca Cons. ad Marc. cap. 15. Sed vide licet it in orbem ista tempestas. Aliter Hilarius Pictav. lib. II. ad Constantium Imp. c. 4. Orbem æternum erroris et redeuntis in se semper certaminis circumtulērunt. WESS.

10. τῶν προβάτων ἀφ. πολλά] Valla, *magna vi pecorum mactata*. Πρόβατα olim πάντα τὰ τετράποδα dicebantur. Vide Schol. in Il. ξ'. 124. De Hippocratis more multa Galenus in librum de Articul. p. 587., multa quoque Eustachius ad Erotian. p. 92=302. et Foësius in Œconom. [voc. Πρόβατα.] WESS.

208 1. Γνώμαι μὲν αὐται συνέστασαν] In *mediūm venere* in Latinis, ex Gronovii opinione. Pæne puto *contrarias* indicari, ut erant, *sententias*. Tales *συνεστηκυῖαι γνώμαι* VII. 142., dissentiente Porto. Tale IV. 132. *συνεστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω*, in mss. Tum VIII. 79. *συνεστηκότων τῶν στρατηγῶν*, *contra se consistentibus ducibus*. WESS. Conf. I. 214. Haud male Valla h. l. in *discussionem venere*. SCHWEIG.

2. τῷ περ τὴν βασιλῆην ἐδίδου] Solebat rex Persarum bellum ingressurus, ob incertum expeditionum successum, ex lege successorem designare, uti est VII. 2. Neque hoc neglexit Brisson. Regn. Pers. I. 9. WESS.

209 3. τῷ Ἀρσάμω] In somnio Cyrus explicando nimius est. Vanæ artis consultissimus Artemidorus censet id genus *πλοῦστοις καὶ τοῖς μέγα δυναμένοις ἀρχὰς περιποιεῖν*, Onirocrit. II. 72. uti Dario contigit. WESS.

7. ποίει, ὅπως, ἐπεὰν—ἐκεῖ, ὥς μοι etc.] Aut ὅπως aut ὥς abesse poterat: sed ὥς post parenthesin ex abundantia adjicitur, quasi Latine dicas, *ut, inquam, mihi* etc. Nisi pro ὅπως, οὕτω legas; qua tamen novatione nil opus est. SCHWEIG.

210 3. χρῆσθαι αὐτῷ τούτῳ ὅ τι etc.] Gelo in Æliani Var. XIII. 27. καὶ δίδωμι χρῆσθαι ὅ τι βούλεσθε. Scriptorum codicum τούτο ὅ τι σὺ βούλει a nimum advertit. An plenissimam dictionis structuram exhibere voluerunt? Mox cap. 215. οὐδ' ἀργύρεω χρεῖνται οὐδέν: et II. 108. τούτῳ μὲν τάδε ἐχρήσατο. Libanius Or. X. p. 288. D. καὶ περὶ τοῦ τί χρῆσται τὸ σῶμα τοῦ πολεμίου σκοποῦντα. Ubi τῷ σώματι alius mallet fortasse. Sed lege Hutchinson. ad Xenophont. Agesil. p. 84. WESS.—Haud cunctanter recipi τούτο debuit, intelligendo κατὰ τούτο. Itaque τούτο ὅ τι idem valet ac οὕτω ὥς. SCHWEIG.

211 2. καὶ Περσέων τοῦ καθαροῦ στρατοῦ] Valla, *cum expedita*

manu. Gronovius, *cum integra et pura exercitus parte*, quod tenuit Wess. Mihi adjectum vocab. *Περσίων*, quod commode abesse alioqui poterat, indicare videtur, *eam intelligendam exercitus partem, quæ ex puris putis Persis maxime composita erat.* SCHWEIG.

Ib. *κλιθέντες δαίνυντο*] De Istris simili pæne in re cultissime Livius XLI. 2. *Ibi quum omnium rerum paratam expositamque copiam—invenissent, regulus accubans epulari cœpit: mox idem ceteri omnes, armorum hostiumque obliti, faciunt: et, ut quibus insuetus liberalior victus esset, avidius vino ciboque corpora onerant.* Mitto Justinum, et Polyæni aberrationes lib. VIII. 28. WESS.

112 2. *ἐπαναπλέειν*] Minus considerate Wasse ad Thucyd. VI. 78. quod forsan in cod. scripto repererat, *ἐπαναπνέειν* hic legendum esse putabat. Codicibus antiquior Athenæus hæc habet ut Herodotea XIV. p. 613. B. *κατιόντος τοῦ οἴνου εἰς τὸ σῶμα, ἐπαναπλέει κακὰ ἔπεα καὶ μαινόμενα.* Eustath. in Il. σ'. p. 1212, 12. *ἀναπλώει ἔπεα μαινομένων πρέποντα:* bis alibi tangens illud dictum, habet *ἀναπλώει*, in Il. φ'. p. 1330, 28. et in Od. τ'. p. 685, 16. Ionicum est et Herodoteum *ἐπαναπλώειν*. VALCK. Ἀναπλεῖν præter alia dicuntur, quæ in *εὐπνία* aqua fluitant. Ælian. Anim. XI. 22. de delphino, ex fundo maris emergente, *καὶ αὐθις ἀφυπνισθεὶς τῇ κρούσει ἀναπλεῖ πάλιν:* tum de sicca tussi, cum nihil egeritur, neque in ore fluitat, XIV. 20. *ἀναπλεῖν δ' αὐτῷ οὐδὲ ἐν:* et mox *ἀναπλεῖ δὲ οὐδέν.* Indicat Tomyris, *ebriis sursum tendere et quasi in ore natare improba verba.* Non disparia Abreschius Diluc. Thucyd. pag. 363. Ἐπαναπλώειν Herodoti sermoni melius congruebat. Vide VI. 26. 33. 116. WESS.

Ib. Recte legitur *φαρμάκῳ δολώσας*. Galeo non debuerat in mentem venire *δηλῆσας*. *δηλῆσασθαι* tantum admisit usus. *Δολῶσαι*, qua hic structura, legitur in Xenophont. K. II. I. p. 20, 13. *δολοῦν ὅς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν:* et in Euripidis Iphig. Aul. 898. VALCK. Quod hic *δολώσας*, id c. 214. *ἐλὼν ἐδόλω.* SCHWEIG.

3. *νῦν ὅν μεν εὐ παραινεούσης*] Si codicibus abesset, *μεν* non requireretur. VALCK.

4. Ἡλιον ἐπόμεναι τοι τὸν Μασσαγ. δεσπότην] Frequens alibi locorum Solis titulus. Ægyptii, ὃ δεσποτα ἦλιν καὶ θεοὶ πάντες, ex Euphanto apud Porphyrium Abstin. Anim. IV. 10. Hydaspes Æthiops, ὃ δεσποτα ἦλιν καὶ σελήνην δεσποينا, in extremo lib. X. Heliodori. Neque id mirum cum diis omnibus tribuatur, uti Isth. Pindari VI. 7. Eurip. Hippol. 88. Aristoph. Vesp. 870. Sed desino, nec tango sacras nostras litteras. Tu vide Cuperum Harpocr. p. 113. et N. Heinsium in Ovidii Heroid. IV. 12. WESS.

Ib. ἡ μὴν σὲ ἐγὼ] Perverse scripta prostant in Etymologico M. p. 416, 48. Sylburgius alia contulit, quæ leguntur infra c. 214. Schol. ad Dion. Chrys. p. 592. in Morelli Collect. τὴν Κύρου, inquit, ὑπὸ τῆς Μούριδος (ὑπὸ Τομύριδος) τῆς Μασθαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. De Tomyri notans Hemsterhus. ad Luciani [Contempl.] p. 508. hoc etiam Scholion excitat et corrigit. VALCK.

214 4. βασιλεύσας] In annis, quos Cyrus regnando transegit, magna apud veteres discordia intercedit. Adi Simsonii Chron. A. M. 3746. Bene pro mente Herodoti Sulpicius Sever. II. 9. *Cyrus undetriginta annis rerum potitus est*: sic enim scripsisse videtur. In edd. uno et triginta. Quo quidem in dictionis genere non infrequens olim lapsus. Fabii Annal. iv. *duo et vicesimo*, Grammaticus *duo de vicesimo* correxit apud Gellium Noct. Att. V. 4. Lege Vallæ et Gronov. adnotata Livio XXIII. 37. et Observ. meas I. 29. WESS.

6. ἐναπῆκε] ἐναπῆκε, demisit. Hoc reperisse videntur Valer. Maxim., Justinus, et Lucianus Contempl. c. 13. Καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα αὕτη, Tomyris, τοῦ Κύρου, ἐς ἄσπετον ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. Nec morabitur quemquam Ionicæ monetæ verbum. Suidas receptiore more, Ἐναφῆκαν, ἐνέβαλον. Ἐναφῆκαν τῇ δρυὶ σφῆνας, ὡς διασταλὴ. WESS. Haud dubie lenius et expeditius erat ἐναπῆκε: sed alterum ἐναπῆπτε (ab ἐναπάπτω, Ion. pro ἐναφάπτω) hoc ipso, quod paulo difficiliorem habet explicatum, advertere animum debuit editoris. SCHWEIG.

7. ὅδε μοι ὁ πιθανώτατος] Par aliorum, Nostri tamen vesti-

gia prementium, tragica exitus Cyri deploratio. Quam longe vero ab ea * Xenophon, † Strabo, ‡ Lucianus, ut plures ne adnumerem, deflectunt! Pro Ctesia eruditam observationem Pelloutier Histor. Acad. Scient. Berolin. t. X. p. 502. inseruit. Nec desunt, quibus Xenophontis potior videtur narratio. Vide Vitringam in Iesaiæ c. XLV. 2. Ego in tanta discordia arbitrium recuso. WESS.

115 1. τῇ Σκυθικῇ φορέουσι] Non placet R. τῇ Περσικῇ, multo minus Casauboni τῇ Σηρικῇ ad Strabon. XI. p. 781 = 513. Habuerunt Scythæ suum sibi amiciendi modum, quo et aliæ vicinarum gentium sese ornaverunt. De Androphagis IV. 106. ἐσθῆτα δὲ φορέουσι τῇ Σκυθικῇ ὁμοίην. WESS.

2. ἄρδεις καὶ σαγάρεις] Scholiastes adleverat his, ἄρδεις, φαρέτραι: hinc scholion in V. et S. hinc Suidas, Ἄρδεις, πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ φαρέτρας, etiam alii. Perperam omnes. Ἄρδεις est sagittæ cuspis. Ἄρδιν μὲν ἀπὸ τοῦ διστοῦ κομίσαι, IV. 81. Δίχρουν ἄρδιν reposuit in corrupto Leschæ versu Scaliger ad Euseb. An. MCCCCLX. pag. 82. Servius Æneid. XII. 404. Hic forcipem dāxit, quod Græci ἄρδιοθῆσαν dicunt, quæ solent spicula vulneribus evelli; ἄρδια enim spicula sagittarum appellantur. Ubi equidem ἄρδεις mallet, uti apud Æschylum Prometh. 878. in Ara II. Dosiadæ, et Lycophr. vs. 914. Σαγάρεις ex Armenorum dialecto illustrant Whistoni fratres, Præf. ad Mosem Chorenens. p. 5. WESS. Formam esse ἄρδιον diminutivam nominis ἄρδεις suspicatur Schweighæuser.

216 2. τὸν φαρετρεῶνα ἀποκρ. πρὸ τῆς ἀμάξης] Vid. IV. 172. Ælian. Hist. An. VI. 160. Μασσαγῆται μὲν, ὡς Ἡρόδοτος λέγει, τὸν φαρετρεῶνα πρὸ γε ταυτῶν κρεμάσαντες, εἰτα μέντοι etc. Interpres suspensa ad plaustrum pharetra: unde suspicio justa est, πρὸ γε ἄγματος, aut simile quid, legisse eum. WESS. Forsan vero vetus Æliani interpres, quod huic auctori deerat, suo arbitratu ex Herodoto supplevit: cujusmodi ratione subinde usos esse doctos Græcorum auctorum interpretes, haud semel mihi videor observasse. Ex eodem Nostro, ut alia ex hac narratione, sic et hoc habet

* Cyrop. VIII. 7.

† XV. p. 1061. B.

‡ De Macrob. 14.

Strabo XI. pag. 413. τὴν φαρτίραν ἐξαρτήσας ἐκ τῆς ἀμάξης.
SCHWEIG.

4. οὐ κατασιτίονται etc.] Barbarum illum morem Massagetarum et Derbicum illustravit Fabricius ad Sexti Philosophi Hypotyp. III. 24. p. 179. Cultissime Fraggm. Pythagor. p. 713. ed. Gal. Μασσαγέται δὲ τὰς γονέας κατακόψαντες κατίσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκαῖ ἡμεν, ἐν τοῖς τέκνοις τεύεσθαι. WESS.

6. πάντων τῶν θητῶν τὸ τάχιστον] Eustathius in Iliad. pag. 36, 30=27, 43. τὸ ἐν τοῖς πεζοῖς ταχύτατον. et pag. 339, 41=257, 15. τὸ ἐν ζώοις τάχιστον: quæ posteriora Herodoteis proxima sunt. In eo Episcopus errat, quod equorum victimas ex Herodoto Persis contribuat. Vera res est; citra tamen Nostri testimonium. Brissonium consule Regn. Pera. II. 5. p. 339 WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SECUNDUM.

2 4. ΠΑΙΔΙΑ δύο νεογνά] Pollux II. 8. νεόγονα reperisse videtur: ἀμεινον δ' αὐτοῦ τὸ παρ' Ἡροδότῃ νεόγονον. ἀλλὰ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν. Ubi Heringa Obs. c. 3. hoc ex loco νεογνὸν refingit; contra ea Piersonus Veris. II. 8. p. 234. νεογόνων vindicem dat Euripid. Cycl. vs. 205. et Ion. vs. 1001. Hactenus bene: quod insuper addit, scriptum hic fuisse olim παιδία δύο νεογιά, non adducor, ut credam. WESS. Hoc commentum Sesonchoi tribuit Schol. Aristoph. Nub. 397.

Ib. μηδὲνα ἀντίον—φανὴν ἵεναι] Schol. Apollon. Rh. IV. 262. hac ipsa in re, καλεύσαντα μηδὲνα μηδὲν αὐτοῖς φθέγγεσθαι. WESS.

Ib. ἐπαγινέειν σφίσι αἰγας· πλήσαντα δὲ] In Tzetze, Chil. IV. 796. hanc historiam explicante, male legitur Θηλάζειν προτραφέμενος ἐκεῖνα τὰς μητέρας· dederat ipse τὰς μηκάδας, capras. WESS.

6. ὥς γὰρ διέτης χρόνος etc.] Postquam enim ista pastor fecerat per biennium. Sic I. c. 113. ὥς δὲ τρίτῃ ἡμέρῃ τῷ παιδίῳ ἐκκαμίναν ἐγένετο: triduo post infantem expositum. III. 56. ὡς σφί τεσσεράκοντα ἐγγόνεσαν ἡμέραι πολιορκέουσι Σάμον. IX. 38. ἡμέραι δὲ σφί ἀντικατημένοισι ἤδη ἐγγόνεσαν ἑκτά. Apud alios etiam hic illic similia prostant: Thucydides III. 29. ἡμέραι μάλιστα ἦσαν τῇ Μιτυλήνῃ ἐαλωκυῖα ἑπτὰ, ὅτε etc. Demosthenes contr. Mid. p. 341. §. 150. et p. 550. §. 42. ἡμέραι ἦσαν συχναὶ ἐπιδημοῦσι τούτοις. Imitantur et hoc Atticistæ. VALCK.

Ib. βεκὸς ἐφώνεον] Hipponax in Strabon. VII. p. 524= 340. Κυπρίων βέκος φάγουσι καὶ Ἀμαθουσίαν πυρέν. WESS.

9. πρεσβυτέρους εἶναι ἑαυτῶν] Supra c. 2. οἱ γεννιάτο πρώτοι ἀνθρώπων: et Φρύγας προτέρους γενέσθαι ἑαυτῶν. Quæ mihi suadere videntur, scholion hæc occupasse, et ex aliis codd. præstare πρώτους—ἑαυτῶν. Suidam in Βενκεσέλης, simile quid offerre, Galeus vere adscripsit. De structura securos nos esse Ælian. Anim. VIII. 12. jubet: οἱ πρώτοι μου ταῦτα ἀνιχνεύσαντες. Manetho. I. 329. βρεφείων γεννήτορα πρώτον Μητέρος εἰς αἶδην πέμψει: quæ ipsa iterat IV. 404. Alia hoc de genere Herwartus, Chronol. c. 241. in quibus haud pauca ἀπροσδιόνυσα, optime Perizonio docente in Dissert. de August. Orb. Descript. §. 21. et meliora in medium collocante. WESS.
- 3 3. Αἰγυπτίαν εἶναι λογιώτατοι] Λογιώτατοι Nostro honoratissimi plerumque semper sunt et dicuntur, sive δοκιμώτατοι, uti ex mssis III. 127. pateffet. Qui quidem titulus Helio- politanis cur tandem erit præcipuus? Immo vero *ceteris solertia et eruditione priores* erant. Nic. Damascenus in Eusebii Pr. Evang. IX. 16. καὶ συνῆν Αἰγυπτίαν τοῖς λογιωτάτοις. Plura olim constipavi in Diodori II. 4. Nunc adstruo hoc Justinii Martyr. ex Dial. cum Tryph. p. 168. ed. Thirlb. περιτέμενεσθαι οὖν τὴν ἀκροβυστίαν τῆς καρδίας ὑμῶν, ὥς οἱ λόγοι τοῦ θεοῦ διὰ πάντων τούτων τῶν λόγων ἀξιοῦσι. Corrigit vir doctus οἱ προφηταί, ego λόγοι τοῦ θεοῦ, et sacros prophetas intelligo. WESS.
- 4 3. διὰ τρίτου ἔτος, doctos exercuit viros, Leonem Allatium Mens. Temp. cap. xv. p. 188., et Alph. Caranzam, Diatrib. c. 3. Decernit uterque, aliam innui intercalationem ac I. 32., neque sibi in Græcorum anni forma bene consentire Scriptorem. Varius Petavius Auctar. Doct. Temp. lib. IV. 3. διὰ τρίτου ἔτος ineunte anno tertio interpretatur. Proinde alternis fiebat, uti Musa prima significavit, intercalatio; quæ et Dodwelli opinio Diss. I. de Cyclis p. 50. WESS. Censorinus de Die natali c. 18. Larchero citatus, *Veteres in Græcia civitates cum animadverterent, dum Sol annuo cursu orbem suum circuit, Lunam interdum ter decies exoriri, idque sæpe alternis fieri; arbitrati sunt lunares 12 menses et dimidiatum ad annum naturalem convenire. Itaque annos civiles sic statuerunt, ut interkalando facerent alternos*

12 mensium, alternos 13, utrumque annum separatim vertentem; junctos ambos annum magnum vocantes. Idque tempus *τριετηρῖδα* adpellabant, quod tertio quoque anno interkalabatur, quamvis biennii circuitus et revera *διετηρῖς* esset: unde *mysteria*, quæ Libero patri alternis sunt annis, *trieterica* a poetis dicuntur.

Ib. *ἐπαγούσι—πάντε ἡμέρας*] Has *ἐπαγομένας*, sive *intercalares quinque dies*, non habuit insuper Diodor. I. 50. Conf. Averanii Diss. de Mensib. Ægypt. c. 4. WESS.

6. *βασιλεύσαι δὲ πρῶτον Αἰγύπτου* etc.] Non erat ad sententiam valde necessaria *Αἰγύπτου* mentio, nec placuit eam hinc amoliri ob hæc Diodori I. 45. *μετὰ τοὺς θεοὺς τοίνυν πρῶτον φασὶ βασιλεύσαι τῆς Αἰγύπτου Μενᾶν*. In regis nomine, qui primus ex hominibus, ut ea in regione perhibebant, principem egit, scribentium insignis discrepantia est. *Μῆνα* magno numero codices malunt, neque aliter suo in libro invenit Eusebius Chron. pag. 14., Nostrum nominatim testem vocans. *Μελνιος βασιλέως* meminit Plut. Isid. et Osir. c. 8. ubi nonnulla Sam. Squire. In Catalogo Eratosthenis apud Syncellum *Μίνης Θεβαῖος, ὁ ἑρμηνεύεται Διόνιος*, ubi *Μήνης* et *αἰόνιος*, ex indole veteris Copticæ dialecti docte correxit Jablonskius adnotat. ad Catalog. istum in t. II. Chronol. Vignolii p. 736. Quare hoc amplexus sum, sicuti et *Μελνιος*: Vide c. 13. et Diodor. I. 51. et Salmas. de Ann. Climact. p. 567. WESS.

- 5 1. *δῶρον τοῦ ποταμοῦ*] Hoc, sive Hecatæi, sive Herodoti dictum, adprime multis placuit: probata et opinio est de recente inferioris Ægypti origine ex continuis Nili incrementis. *Ποταμόχλωτος* propterea Diodoro I. 34. III. 3. a quo Aristoteles Meteorol. I. 14. non deflectit. Quæ quidem opinatio, adeo olim recepta, ex earum est numero, quæ post accuratum examen laudantur ab his, culpantur ab illis. Diligentissimus Shaw Observ. Geograph. Syriæ et Ægypti p. 183. Herodoti patrocinium profitetur, Niloque vindicat illum regionis, cui Delta nomen est, tractum. Alia Freret et egregie erudita contra priscam istam suspicionem Comment. Acad. Inscript. t. XVI. p. 333. et XVIII. p. 188. quæ, quin consensum auferant, nihil admodum inpe-

dit. Lege etiam Bocharti Phal. IV. 25. p. 261. WESS. In dubiō Wesselingius reliquit, Herodoto-ne an Hecataeo tribuendum illud dictum sit, *inferiorem Ægyptum Nilū donum esse*. Nempe ad utrumque horum scriptorum idem dictum retulit Arrianus, de Exped. Alex. V. 6., sed ita, ut dubitaverit ipse, sit-ne prisci Hecataei Milesii id opus, ubi idem dictum, sicut apud Herodotum legebatur. Quem locum producens Creuzerus (in Antiquiss. Historicor. Græc. Fragmentis, p. 29.) existimat, ex ipsa Nostri narratione perquam probabile fieri, de re certe, de qua hic agitur, Hecataeum Milesium jam ante Herodotum in eadem fuisse sententia: quum præsertim et Porphyrius apud Eusebium dicat, multa ex Hecataeo ad verbum transcripsisse Herodotum. Sed id quidem utcumque sit, (de quo conf. Valckenar. ad Nostrum, cap. 77. hujus libri) Strabo certe constanter dictum illud ad unum Herodotum auctorem refert, XII. 560. D. XV. 691. B. aliisque locis. Denique illud certum est: etiamsi ab aliis quoque relatam hanc sententiam audivit legitæ Herodotus, suum tamen ille iudicium secutus eandem rationibus hîc adpositis confirmavit. Et, recte judicasse admirabilem nostrum Scriptorem, extra dubitationem posuisse videtur Andreossi, in *Description de l'Égypte publiée par ordre de S. M. etc. Etat moderne, Mémoires* t. I. p. 272. seq. merito laudatus ab Heeren, in *Ideen über die Politik etc. der alten Welt*, t. II. p. 541. seq. Eandem sententiam confirmat Geoffroy de Saint-Hilaire in eodem splendido opere, *Description de l'Égypte etc. Histoire Naturelle*, t. I. p. 1. seq. Quæ in contrariam partem disputata sunt, summam ea exposuit Larcher. in *Notis ad h. l. t. II.* p. 159. seqq. SCHWEIG.

- 6 4. στάδιοι ἑκατόναι καὶ τρισχίλιοι] De discrepante in hac Ægypti mensura stadiorum apud Diodorum et Strabonem numero Cusaubonus in Strabon. XVII. p. 1135=786. De Parasanga, similia V. 53. et Agathias Schol. II. p. 43. D. ex Nostro. Aliorum dissensum non præterit Strabo XI. p. 788. A=518., sicuti nec τὸ ἄσφατον τῆς σχολῆς μέτρον in diversis Ægypti locis XVII. p. 1156. B=803. extr. WESS. De stadii mensura quo usus est Herodotus, præter Gosselini

uberrimam commentationem de stadiis veterum Græcorum, quæ tomo primo Gallicæ versionis Strabonis continetur, consuli possunt Danville et de la Nauze, in Comment. Acad. Reg. Inscr. t. XXXV. p. 574. seq., et t. XXXVI. p. 86. seqq., denique du Bois-Aymé in Commentat. de priscis limitibus Maris Rubri, in *Description de l'Égypte etc. Etat moderne, Mémoires*, t. I. p. 188. seq. SCHWEIG.

- 7 2. δάδεκα θισίων τοῦ βωμοῦ] Aram XII. deorum Athenis habet VI. 108., fuitque in foro, ab Hippia, Pisistrati filio, olim dedicata apud Thucydidem VI. 54. Nam quod eam in via, qua Athenis Pisas ibatur, et xv. quidem stadiis ab urbe, ex Herodoto locat Barbeyracius Histor. Foeder. part. I. p. 72., id festinanti excidisse opinor. WESS.

3. τῶν οὐδῶν τούτων τὸ μὴ ἴσας etc.] Legebat scholiastes τὸ μὴ ἀπίσας: adscribeit enim ἀπίσας, ἰκανώσας, quod ἰκανῶς ἴσας si cum Abreschio formaveris, cessabunt Corinthi^a et aliorum ineptiæ. Hic vero me properantem paulisper moratur τῶν οὐδῶν scriptio. Toties totiesque τῆς οδοῦ mentio recurrit, species Ionica hic et III. 126. in sede mansit. Homerus Odys. ρ'. 196. ἐπειὴ φάτ' ἀρισφαλὲς ἔμμεναι οὐδόν: ubi vide Eustath.^b et Etymolog. p. 615. Male nunc illis precarer, qui tantum sibi juris in mutanda scriptoris dialecto sumserunt? At quid proficies? Διαφέρον an διάφορον præoptes, in libero arbitratu est. Posteriori sese addixit Horreus, Obs. Herod. c. 33. WESS.—Quod si ab Herodoti manu est scriptura οὐδῶν, licuerat ergo Nostro (sicuti sæpius observavi) in eisdem verbis modo Ionicis uti formis, modo communibus. Sin ab aliis invecta ista scriptura est; non vana fuerit suspicio quam passim significavi, præter jus et fas subinde a nonnullis (et maxime quidem a Veneto editore) obtrusas esse Nostro Ionicas formas, ubi communibus ipse usus erat. Ad rem quod spectat, de qua hîc agitur, non est nostri instituti varias excutere virorum doctorum sententias. Videndus Danville a Larchero ad h. l. citatus, ipseque Larcher in Notis ad h. l. et in Indice geographico, voc. Helio-

^a Gregor. Dial. Ion. §. 115. ubi Rom. Conf. eundem ad II. c'. p. 18, vide quæ Koenius notavit. SCHW. 10. SCHWEIG.

^b P. 613. ed. Bas. p. 1815. ed.

polis, auctoresque quos ibi laudavit. Danvillii accusationem, confudisse h. l. Herodotum minora stadia, quibus constanter in Ægypti historia utitur, cum Olympicis stadiis, repetiit Cahirensis academicus Du Bois-Aymé loco paullo ante citato. SCHWEIG.

- 8 2. ταύτῃ μὲν λέγον etc.] *Hoc loco, ubi sunt lapicidinæ, desinens mons, scil. non amplius in directione a septentrione ad meridiem pergens, flectitur in eam quam dici partem; scilicet versus Rubrum mare, ibique continenter sursum tendit, secundum mare illud (adeoque orientem versus, saltem versus orientem æstivum) pergens usque ad regionem thuriferam.* SCHWEIG.

3. Τὸ δὲ πρὸς Λιβύης etc.] Verius erit τῇ δὲ πρὸς Α. Pendent enim ex superioribus τῇ μὲν γὰρ τῆς Ἀραβίης κ. λ. cujus quidem conjecturæ suasore utor Pauw.^c Quæ vero consequuntur de saxeo monte, in quo Pyramides, turbata vehementer ex M. sunt. Probare possum ψάμμος κατελυμένος, uti ψάμμος εἰλυμένα πολλῇ Odyss. ξ'. 136., quamquam κατελαμμένος ex εἰλέω non minus bonum. In Philostrati Heroiḱ. c. 2. p. 693. Jupiter εἰλαμένος κόπρῳ, qui εἰλυμένος Gregor. Nazianz. Stelit. I. p. 72. ed. Montac. φλογεῖ εἰλαμένα χρυσῷ—φαλάγγια Nicand. Theriac. 754. Possum etiam, si qui κατελαμμένος maluerit, uti P. Horreus Obs. Herod. c. 44., pati. At ægre exilii poenam fero, quam τεταμμένον Mediceo decreto sustinuit: facit enim orationem intricatiorem, et scriptorem sibi contrarium; hoc enim de monte c. 12. καὶ ψάμμος μόνον Αἰγύπτου ὄρος ταῦτο τὸ ὑπὲρ Μέμφος ἔχει. Sabulo itaque obsitus non fuit mons Arabiæ prætentus et in Erythræum mare tendens, cujus contrarium Mediceo auctoritas viro doctissimo extorsit. Quæ quidem discordia desinet, ubi ex codicum consensu ψάμμος κατελ., τεταμμένον τὸν αὐτ. τρόπον καὶ τοῦ Ἀραβίου κ. λ. redierit. Innuunt enim, montem hunc porrectum in meridiem versus fuisse, quod de Arabio monte paullo superius deposuerat. WESS.

4. οὐκέτι πολλὸν χωρίον] Quæ memorantur de Ægypto in arctum spatio navigationis iv. dierum constricta, deinde

^c At τὸ δὲ (nempe κατὰ τὸ) idem valet ac τῇ δὲ. SCHWEIG.*

vero laxiore, non placent Aristidi t. II. p. 343., esse enim contra veri fidem; sese experiundo conperisse, in angustias tum magis et magis cogi: cui fere consentit Maillet Descript. Ægypti p. 44. WESS. Recentiorum itineratorum testimonio firmari Herodoti rationem adnotavit Larcher, provocans ad tabulam geographicam in Nordeni itineribus, et ad Savary Epist. I. de Ægypto, p. 5. SCHWEIG.

9 1. ἐστὶ ἀνάπλους ἐννέα ἡμερῶν etc.] Vide ne justo minor sit novenarius numerus. Quod si enim stadia sunt 4860, adverso flumine naviganti quotidie 540 stadia fuerint conficienda: quod, quamvis exiguum statuas stadii mensuram, nimium videtur; quum præsertim adverso flumine, ut c. 96. tradit Noster, non aliter nisi navi fune secundum ripam tracta navigare potuerint. SCHWEIG.

2. μέγχι Θηβῶν] Ad rem quod spectat, quum a mari usque Thebas nunc stadia ponit 6120, haud utique congruit hæc summa cum ante positis. Nam a mari usque Heliopolin (cap. 7.) posuerat 1500 stadia; jam ab Heliopoli Thebas 4860: unde conficitur stadiorum summa a mari usque Thebas 6360. SCHWEIG.

10 2. ἰσφαίνετό μοι—κόλπος θαλάσσης] Expressit Plinius Hist. N. II. 85. *Herodoto quidem si credimus, mare fuit supra Memphim usque ad Æthiopum montes; itemque a planis Arabiae. Mare et circa Ilium et tota Teuthrania, quaque campos intulerit Meander. Paria illis ex Nostro et Nearcho Strabo XIII. p. 1013=691. et Arrianus Αναβ. V. 6. Herodoti non oblitus. WESS.*

3. Νείλου, ἰόντος πενταστόμου] Notissimus septem geminus Nilus ex Virgilio, ἐπτάπορος Dionysii Perieg. 264., πολύστομος sive, ut in scholiis, πολύστομος Nicandri Theriac. 175. Prætulit ex M. πενταστόμου titulum Gronovius motus, opinor, verbis c. 17., ubi ἰθαγενεῖα στόματα Nili quinque; duo quæ septenarium numerum explent, manu facta, ὀρυκτά. Eustath. optime, 'Ἡρόδοτος δὲ πεντάστομον εἶναι λέγει τὸν Νεῖλον, δηλαδὴ κατὰ τὰ φυσικὰ στόματα, ὡς δύο τινῶν ὀρυκτῶν ὄντων, ad Dionys. v. 226. Ad quæ hominum opere effossa ostia cum non attenderetur, convaluit de septem amnis ostiis longe didita, et tot scriptis codd. recepta, fama, quæ utique fir-

mior foret, modo *septem fluvii* Esaiæ XI. 15. Nilum ejusque rivos declararent. Tu Vitringæ commentarium consule et de Nili ostiis observata; tum Maillet Descript. *Ægypti* pag. 49. WESS.

4. τῶν Ἐχινάδων νήσων etc.] Hæc et sequentia videntur obversata Thucydidi II. 102. εἰς τῶν νήσων αἱ ἡπαίρωνται ἐλπίς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινὶ ἀν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν: ubi viri docti non meminerunt hujus loci. VALCK. Conf. quæ ad h. l. ex Pausan. VIII. 24. p. 647. et ex Woodii libro de Ingenio et scriptis Homeri p. 7. Larcherus adnotavit. SCHWEIG.

II 2. ἡμέραι ἀναισιμῶνται τεσσαράκοντα etc.] Super hoc loco disputantem audire juvabit doctum academicum Cahirensem Le Pere, in *Description de l'Egypte publiée par ordre* etc. *Etat moderne*, t. I. p. 102. et quem is ibi laudat Gosselin, in *Recherches sur la Navigation des Anciens*, t. II. p. 163. SCHWEIG.

Ib. ῥηχὶ δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἄμπωτις] De aquarum isto in sinu fluxu et refluxu non dubia est res. Neque ignota calumniis vetus in Mosem et Judæos, Arabicum sinum transgressos. Scholiastes in Ptolemæi Tetrabibl. pag. 83. ἀμπώτιδος γὰρ γενομένης φυγὰς παρήλθεν ὁ τῶν Ἰουδαίων νομοθέτης Μωσῆς. Docte et animose pro divino Judæorum legislatore Vignolius, Chronol. lib. III. 1. p. 663. etc. WESS. Quem vide ad Diodor. Sic. III. 40.

3. ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης] Ita mare *mediterraneum*, et quæ illi junguntur, nuncupat. Νοτὴ θάλασσα est *Erythræum*, cujus pars Arabicus sinus. WESS.

5. πρότερον ἢ ἐμὲ γενέσθαι] Formularum Herodoti non incuriosus haud sane memini sic alibi loquutum historicum: quod si codicibus ista vetustis abessent, tum certe judicarem aliunde invecta, ad ista scilicet explicanda, ἐν τῷ προαναισιμωμένῳ χρόνῳ. Tota fortasse periodus sic primitus scripta prodierat: ἐγὼ μέντοι ἔλπομαι γε καὶ μυρίαν ἐντὸς χωσθῆναι ἂν ἤκου γε δὴ ἐν τῷ προαναισιμωμένῳ χρόνῳ οὐκ ἂν χωσθεῖν κόλπος καὶ πολλῶν μέζων ἐπὶ τούτου ὑπὸ τοσούτου τε ποταμοῦ καὶ οὕτως ἐργατικῷ; In his solemne illud ἤκου vel Herodoti ἤκου γε δὴ non cadet in dubitationem quin genuinum sit,

suumque indat interrogationi vigorem. VALCK. Cur suspecta haberemus illa verba *πρότερον—γενέσθαι*, non satis equidem causasse vidi. Si ἡ *σου* dedisset vel unus liber, lubens accepturus eram. Interim *κοῦ γε δὴ*, eadem notione atque *πῶς γε δὴ*, ferendum putavi. *καὶ γε δὴ* legendum censet Benedictus in Actis Semin. Philol. Lips. vol. II. pag. 285. Cæterum *μέζων ἐστὶ τοῦτου*, intelligendus *sinus hoc Ægyptio major*; ut recte Larcherus accepit; nempe major hoc, quem Herodotus existimat olim eam regionem occupasse, quæ nunc Ægyptus est. SCHWEIG.

- 12 1. *κογχυλία τε φαινόμενα*] Res vera est, fulta testimonio Plut. Isid. et Osir. c. 40. p. 102., sed aliunde derivanda. Altissimos Europæ Asiæ atque Americæ montium vertices varia conchyliorum genera insederunt; quæ unde advenisse putes, si generalem inundationem, qualis Noachi tempore, recuses. Non nescio, inter philosophos necdum super illo negotio convenisse; neque id demiror. Quæ enim inter eos in tanto dissentendi et disputandi pruritu concordia? Adi Bochartum Phal. IV. 24. et Freretum Comment. Acad. Inscript. t. XV. p. 342. WESS.—Nostra quidem ætate consentiunt fere eruditissimi quique viri, posse debereque conchyliis marina in montium visceribus reperiunda, salva fide Mosaicæ narrationis, ex ævo derivari Noachica inundatione longe superiori. SCHWEIG.

- 13 3. *νῦν δὲ, ἢν μὴ ἐπ' ἐκκαίδεκα* etc.] Quum hodieque eadem fere obtineat ratio, monuit Rich. Pococke (*Descript. of the East*, vol. I. pag. 251.) citatus a Larchero, opinione videri hactenus falsum esse Herodotum, quod sua ætate tanto majori incremento Nili ad irrigandam Ægyptum opus fuisse quam Mæridis regis ætate: octo enim illos cubitos, quos ei dixerant sacerdotes, intelligi debuisse de incremento supra consuetam per se fluvii altitudinem; adeoque non differre illam mensuram ab hac XVI. cubitorum, quæ intelligenda de fluvii altitudine ab imo inde alveo. Cæterum cum Nostro conf. Strab. XVII. 788. et Plin. V. ix. 10. SCHWEIG.

4. *κατὰ λόγον ἐπιβιβῶι ἐς ὕψος*] Dum quis ista nobis probabiliter interpretetur, suspicabor equidem ex interpretamentis nata, quæ quis olim vicinis adposuerit. Certe nihil im-

pedit hoc in loco κατὰ λόγον per κατὰ τὸ ὅμοιον interpretari, et ἐς ὕψος, εἰς αὐξήσιν. Mea saltem opinione nihil distarent κατὰ λόγον ἐπιδοδοῖ ἐς ὕψος: et κατὰ τὸ ὅμοιον ἐπιδοδοῖ ἐς αὐξήσιν. Cap. seq. 14. εἴ σφι ἐβελήσῃ (sic legerim)—ἡ χάρη ἢ ἄνερθε Μίμριος—κατὰ λόγον τοῦ παρρηχημένου χρόνου ἐς ὕψος αὐξάνεσθαι. VALCK.

Ib. κατὰ λόγον ἐπιδοδοῖ ἐς ὕψος, καὶ τὸ ὅμοιον ἀποδοδοῖ ἐς αὐξήσιν] Herodoti dictiones bene constant: ἐς ὕψος altitudinem soli, ἐς αὐξήσιν ejusdem incrementum, quo latius in vicinum mare protenditur, declarant. Ceterum xvi. aut xv. cubitos amnem adscendisse et arva inundasse olim, argumento est Nili figura xvi. liberis circa ludentibus, per quos totidem cubita summi incrementi augentis se amnis intelliguntur in Plinii H. Nat. XXXVI. 7. ubi Harduinus; cui jungendus Shaw Obs. Geogr. Syr. et Ægypti cap. 5. p. 181. quantum aquis seriore tempore terra ea increverit, ex Arabibus docens. WESS. Non ταυτολογία, quam dicunt, me turbaverat. Non parcum esse verborum, nec repetitas in eandem sententiam ῥήσεις, aspernari Nostrum, satis constat. Sed de verbo ἀποδοδοῖ dubitaveram, etiamque nunc dubito, idemne ac ἐπιδοδοῖ significare possit. Illud video, ἐς αὐξήσιν posse eandem in sententiam atque ἐς ὕψος accipi: juncta mox utraque voce ἐς ὕψος αὐξάνεσθαι dicit Noster c. 14. Schæferus quid spectarit, ex conjectura sic edens, καὶ μὴ τὸ ὅμοιον ἀποδοδοῖ ἐς αὐξήσιν κατακλύζοντος τοῦ ποταμοῦ, profiteor me haud liquido percepisse. Ad verbum id fuerit, neque tantumdem reddit ad augendum inundans flumen; quod ad eam videtur interpretationem accedere, quam reliquæ versioni in parenthesi interjeci. Sed quaero, quisnam reddit? nam nominativus, ἡ χάρη αὐτῇ, qui præcedit, ad verbum ἀποδοδοῖ, ista notione acceptum, referri vix potest. Commodum foret, καὶ μὴ ὁ θεὸς τὸ ὅμοιον ἀποδοδοῖ etc. si modo vestigium aliquod scripturæ hujusmodi vel in uno libro superesset. SCHW.

6. ὕδατος οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀποστροφῇ] Valla ἀποστροφῇ in versione neglexerat, sententia loci contentus. A Gronovio venit, quibus nulla sitaversio aquæ. Præstare aquæ perfluum sive remedium, Portus dudum monuit. Noster VIII. 109. Ἰνα—ἀποστροφῇ ἔχῃ: pro quo ἀποστροφῇ καὶ καταφυγῇ

ἔχον Plutarch. t. II. p. 491. E. Et πάσης ἀποστροφῆς εἰργμίας, cui perfugii et salutis via est interclusa, in Philostr. Vita Apol. VIII. 13., tum ἀποστροφὴν ἐποιοῦντο τοῦ Ἀθηναίων δήμου, de Vit. Soph. I. iv. p. 549., cuius præsidium et patrocini-um rogabant. Hoc amplius de dira pressis fame Liban. Declam. XIX. p. 509. B. πᾶν γὰρ τὸ ἔμψυχον ἐπείνετο—τοῦτο ἢ αὐτοῖς ἀποστροφή τοῦ κακοῦ. Quæ quidem de dictionis usu abunde erunt. Addo, Josephum Bell. Jud. II. 11, 4. ἀποστροφὴν σωτήριον dixisse, quæ Thucydidi ἀποστροφή σωτηρίας. Vide Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 782. WESS.

Ib. ὅτι μὴ ἐκ τοῦ Διὸς μῶνον] Non enim certe habent aquam quæ agros irriget, nisi pluviam duntaxat. Valla dederat, nisi tantum a Jove. Romani quidem augures, pro cælo fulgente, tonante, dicere sueverant, Jove fulgente, tonante, Cicero de N. D. II. c. 25. Cælum et Æthera Jovem nuncupabant. Rarius illud Comici Platonis, quod sororis erat marito tribuentis, apud Etymologum voc. Εὐδῖος: Ἀἴρ, ὃν ἄν τις ὁνομάσκει καὶ Δία. Quævis cæli tempestas Jovi contributebatur. Illud Aristoph. in Av. 1501. Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; recte cepit Kuster. *quel temps fait-il?* Theocritus Eid. IV. 43. Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἰθρίας, ἄλλοκα δ' ὕει, e Theognidis versu 26. quem expressit etiam Sophocles in Polyxenæ fragm. ap. Stob. pag. 344, 4. Orpheus τὸν ὄμβρον dixerat δάκρυα Διὸς, teste Epigene ap. Clem. Alex. Strom. V. pag. 676, 3. *Aquam pluviam* Plato dixit τὰ ἐκ Διὸς vel παρὰ τοῦ Διὸς ὕδατα, τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα νάματα, t. II. p. 761. A. 844. A. t. III. p. 111. c. Cum pluebat, elegantioribus ὁ Ζεὺς, vel ὁ θεὸς, ὕει dicebatur; (quam formulam Alcæus jam adhibuit Lyricus apud Athen. X. pag. 430. A.) Athenis vulgo ποιεῖν ὕει: attigit Casaub. ad Theoph. c. 3. p. 32. Nondum in Socratis schola corrupti senis Attici piam persuasionem memorat Aristoph. Nub. 372. Καὶ τοι πρότερον τὸν Δι' ἀληθῶς ἔμεν διὰ κοσκινοῦ οὐρεῖν. VALCK.

14 3. ἀπονητότατα etc.] Putes cum Heynio ad Pindar. Ol. II. 111. ante oculos Herodoto fuisse poetæ versus illos, ἀπονέ-στρον ἐσθλοὶ νέμονται βίοντες etc. SCHWEIG.

Ib. ἄλλοι] Variant in vocis scriptura editi libri. ἄλλοι I. 48. et 125. ἄλλοι II. 51. ἄλλοι ex Med. bis II. 36. Schol.

Apollon. Rhod. I. 1081. ὧ' ἄλλοι μὲν βα.] ἡ τοιαύτη συναλοιφή τῆς νεωτέρας ἰάδος ἐστί. διὸ μέμφονται Ζηροδότῃ εἰπόντι, ὧ' ἄλλοι μὲν βα θεοὶ καὶ ἄνθρωποι. (Iliad. β'. 1.) οὐ κέχρηται γὰρ ταύτῃ Ὅμηρος. Paria ad vs. 998. At III. 356. et 365. ἄλλοι, quod præstare opinor ob synalœphes indolem. De Homero quod critici produnt, falsæ opiniononi tribuit Barnes. in Iliad. λ'. 288. Ceterum mirabilem hanc Ægypti ubertatem, quæ sine magno et sollicito labore votis agricolæ respondet, Diodorus I. 36. non præterit. WESS. Cf. ad I. 125. et VIII. 67. SCHWEIG.

Ib. ἐσβάλλει ἐς αὐτὴν ὅς etc.] Galeo designatus Plutarchi locus e lib. IV. Symp. legitur p. 670. A. B. Rem sane vix credibilem suo quoque testimonio confirmat Eudoxus apud Ælium de Nat. An. X. c. 16. hanc reddens rationem, cur a suis mactandis abstineant Ægyptii: φοιδόμενοι, ἐπεὶ τοῦ σίτου σπαρέντος, ἐπάγουσι τὰς ἀγέλας αὐτῶν αἱ δὲ παγοῦσι τοὺς πυροὺς, καὶ εἰς ὑγρὰν τὴν γῆν ὠθοῦσιν, ἵνα μείνῃ ἕμβριος, καὶ μὴ ὑπὸ τῶν ὀρνίθων ἀναλωθῇ. Mihi quoque sues hac in re non placent; sed, si jumentorum gregem designare voluisset, scripsisset utique βοῦς: et, ἐπειδὴ δὲ καταπατηθῇ τῇσι βοῦσι τὸ σπέρμα. Neque tamen hanc fabulam ornandam esse censuerim; quam Herodoto deberi minime dubito, secundum quem suum in segetes immissorum ungulis e spicis grana debuerunt exteri: ita mihi capienda videntur ista quæ sequuntur, ἀποδινήσας δὲ τῇσι ὑπὸ τὸν σίτον οὕτω κομίζεται, *sive ut ungulis excussum frumentum convehit.* Quod aliis diceretur ἀπαλοήσας, Herodoto dicitur ἀποδινήσας. *Atream* Telesilla δῖον vocaverat: Athen. XI. p. 467. F. Τηλέσιλλα δὲ ἡ Ἀργεῖα καὶ τὴν ἄλῃ καλεῖ δῖον: hinc Eustath. II. v'. p. 1207 = 1283, 4. Ælianus duobus in locis rarissimo hoc usu forsitan alibi non obviam vocem adhibuit. Vid. Epist. Critica II. Ruhnkenii p. 43 = 179. VALCK.

Ib. ἐσβάλλει ἐς αὐτὴν ὅς etc.] Adsentiantur Plutarchus IV. Symp. c. 5. et Eudoxus in Animal. Histor. Æliani X. 16., quos olim Galeo, non sues sed boves intelligenti, opposui ad Diodorum^d. Nec pœnitet operæ. τὰς enim ὅς boves in-

^d I. 36.

dicare, quibus testibus probabitur unquam? Creant tamen sues in illa sementis et trituræ consuetudine molestiam. Si verum est quod perhibetur, oportet diverso fuerint ingenio per Ægypti agros atque alibi locorum, rostrique usum rusticorum utilitati posthabuerint. At sus sui semper generis et indolis est, vorax pecus et gulæ indulgens^e. Ægypti præterea boves, ut multæ nationes, tritrandis frugibus adhibuerint. Cyrillus in Esaiæ c. 28. Αἰγυπτίων μὲν παῖδες συνενίγκαντες ἐξ ἀγρῶν ἐπὶ τὴν ἄλωνα δράγματα, εἴτα βοῦς ἐπαφίεντες αὐτοῖς, καὶ ἐν κύκλῳ περικομίζοντες, καταλεπτύνουσι ταῖς χηλαῖς τὰς ἀστάχους. Prudenter profecto: sunt enim boves ad id negotium porcis multo aptiores. Considera præterea, quod Galeus non neglexit, sues ab Ægyptiis studiosissime fuisse vitatos^f. Equidem, ni mihi obstarent Plutarchus atque Eudoxus, venisse ex scriptoris calamo ἰσβάλλει ἐς αὐτὴν βοῦς et τῇσι βοῦσι τὸ σπέρμα, tum ἀποδινήσας δὲ τῇσι βοῦσι arbitrarer. Quid enim, si menda utriusque ætatem antevertent? Diodorus generali vocabulo βοσκημάτων uti maluit, suis fortasse hanc operam negans. Trituræ autem illum in oriente atque alibi morem copiose præter alios exsequitur Schoettgenius Antiq. Tritur. Sect. ix. et Ægyptiorum Norden Itin. Ægypt. p. 58. WESS. Plinius Hist. Nat. XVIII. xviii. 47. *Vulgo credebatur, a Nili recessu serere solitos, mox sues impellere vestigiis semina deprimentes in madido solo: et credo antiquitus factitatum.* Sic (uno Diodoro excepto; qui, dissimulans difficultatem, generale nomen βοσκήματα posuit) de semine per sues depresso consentiunt omnes. Eodem vero animali ad exterenda e spicis matura grana usos esse Ægyptios, nemo quod sciam dixit, nec per se credibile est: boum opera ad hoc uti solitos esse populos versus orientem æstivum habitantes, satis constat. Quare scripturam istam, ἰμβάλλουσι—ῶς, et ἐπεὶ δὲ καταπ. τῇσι ὕσι, ab Herodoti manu esse, in dubium vocari non debet: sed deinde scripsisse eundem ἀποδινήσας δὲ τῇσι βοῦσι perquam probabile debet videri. Larcher (suffragante Borh. in Ap-

^e Sues immissæ in sementem, ait recondent. SCHWEIG.

Galeus, haud dubie omne frumentum ^f Conf. c. 47. SCHWEIG.
in vestres potius, quam in limum,

par. Crit. t. II. p. 803. seq.) utrimque, pro τῆσι ὕσιν, τῆσι βουσί corrigens, ne tamen prorsus hinc amandarentur sues, verba ἐσβάλλει ἐς αὐτὴν ὕς, ante ista, σπαίρας ἑκαστος etc. reponenda censuit: nempe ante sementem immissas esse in agros sues, scilicet ad devorandas radices plantarum aquatiliū, quæ sementi nocituræ erant. SCHWEIG.

- 15 1. τὸ παρὰ θάλασσαν εἶναι αὐτῆς] Non scripsit aliter. Agitur de regione Delta, cujus ad mare tractum, cum ea sola Ægyptus haberetur, usque ad Taricheas Pelusiacas ejusdem esse Iones censebant. Consimile, quod sequitur, τὰ μὲν Λιβύης, τὰ δὲ Ἀραβίης εἶναι. Ταριχητῶν (sive ταριχητῶν S.) species est Ionica, neque spernenda. Fuere in Ægypto eo titulo loca conpluria. Vide II. 113. et Steph. Byz. in voce. Nominis fortasse caussa ex contumulatis ibi hominum animaliumque cadaveribus, quæ more gentis diligenti cura condiebantur, uti c. 86. Ταριχεῖας τῶν ζώων dabit Ælian. de Animal. X. 29. νεκρῶν ταριχεῖαν Diodor. I. 91. WESS.

5. τίνα γλῶσσαν πρώτην ἀπήσουσι] Posset Aldi ἀπίσουσι patronos advocare Euripid. Orest. 1253. Hecub. 155. Supplic. 800. Sophocl. Ajac. 896. ut de Pindaro aliisque taceam. Verum membranarum potior sententia, cui usus respondet. Æschylus VII. Theb. 871. οἶμαι—στηθείων ἔσεν ἄλγος. Euripid. Med. 1176. ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν πωποτόν. Quod et in Sophocl. Ajac. 862. Apollon. Rhod. IV. 874. ἦκε δ' αὐτὴν σμερδαλέην: etc. WESS. φωνὴν ἰέναι habes apud Nostrum II. 2. ubi de eadem re agitur. SCHWEIG.

6. ἐκαλέετο] Vid. Matthiæ Gr. gr. 304. Creuzer. Comm. Herod. p. 89.

- 16 2. τρία μέρη εἶναι γῆν πᾶσαν etc.] Vide IV. 42. In ea nostri orbis partitione magnus olim dissensus. Plerique in parte tertia Africam posuere; pauci tantummodo Asiam et Europam esse, sed Africam in Europa: ita Sallustius Bell. Jug. cap. 17. Sed veterum plures Asiam duntaxat et Europam novisse, Isocratis, Hippocratis, aliorumque testimoniis firmatur. Lege Olympiodorum ad Aristotel. I. Meteorolog. p. 23. Scholiast. in Ptolemæi Tetrabibl. p. 58. et Lucanum IX. 411. WESS.

4. οὐρίζων τῇ Λιβύῃ] Nilus dici potest τὴν Ἀσίην οὐρίζων:

sed non item, ut arbitror, τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῇ Λιβύῃ. Suspicio adeo συνουρίζων scribendum. VALCK.

Ib. ὥστε ἐν τῷ μεταξύ Ἀσίας etc.] Voluit, ἐν μεθορία Asiae et Africae Delta ea ex sententia esse oportere, atque ita neutrius. Erant super ejus situ olim discordes. Schol. Apollon. Rhod. IV. 1571. ἡ δὲ Αἴγυπτος κατὰ μὲν τινὰς, τῆς Ἀσίας ἐστὶ κατὰ δὲ τινὰς, τῆς Λιβύης: et Auctor de Mundo, quem Aristotelem male vocant, cap. 3. WESS.

17 4. μέχρι μὲν νυν Κερκασώρου πόλιος] Cf. 15. 97. et Mela I. 9. Adscribam Achillis Tatii verba Amor. lib. IV. p. 245., sanioris coloris indiga: ὁ Νεῖλος ρεῖ μὲν ἀναθεν ἐκ Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἔστιν ἐς τοσοῦτον ῥέων ἄχρι Μίμφρεως, καὶ ἔστι μικρὸν κάτω κέρας. Σύρος ὄνομα τῇ κόμῃ πρὸς τῷ τέλει τοῦ μεγάλου ῥεύματος: ubi τέλος τ. μ. ῥεύματος haud aliud ac Nostri ἔξυ τοῦ Δέλτα, sive acumen Delta, uti in Pomponio legunt. At quid Σύρος? Salmasius Aegyptiacum tali nomine pagum legisse se negat, et negabunt alii cum ipso Tatio; qui quidem ad hunc forte modum dederat: καὶ ἔστι μικρὸν κάτω κόμῃ Κερκασώρος ὄνομα τῇ κόμῃ πρὸς τῷ etc. Quæ continuo subjunguntur de majore amne ad hunc pagum in tres scisso, in animo illi Herodotea fuisse, manifestant. Atque hæc præcipua ex parte Berglero debentur. WESS.

6. τῷ μὲν Σαΐτικόν] Τανιτικὸν corrigentes male agunt, neque a Strabone XVII. p. 1154=802. adjuvantur: siquidem illius τὸ Τανιτικὸν στόμα, ὃ τινες Σαΐτικὸν λέγουσι, ex amne Bubastico sive Pelusio divergit: Herodoti vero ex Sebennytico. Credo rivo huic, quia præfecturam Saiticam radebat, nomen venisse. Addam Platonis ex Timæo p. 21. E. verba, ad hanc rem opportuna: Ἔστι τις κατ' Αἴγυπτον ἐν τῷ Δέλτα, περὶ ὃ κατὰ κορυφὴν σχίζεται τὸ τοῦ Νείλου ῥεῦμα, Σαΐτικὸς ἐπικαλούμενος νομός· τοῦτου δὲ τοῦ νομοῦ μεγίστη πόλις Σαῖς: quibus non male nectentur Proclo disputata p. 50. Confer Cellarium Geogr. IV. 1. p. 24. horum oblitum. WESS.

7. καὶ τὸ Βουκολικόν] Haud aliter Eustath. in Dionys. vs. 226. Nostrum secutus. Apud alios de eo silentium. Non male componitur cum Phatnitico Diodori I. 33. XX. 76. prope quod videntur τὰ βουκόλια, famosa latronum domi-

cilia, fuisse, descripta eleganter abs Heliodoro I. pag. 10., Achille Tatio IV. p. 250., tanquam loca palustria, ad struendas insidias et ad prædæ receptacula commodissime posita. Etiam aliunde cognitum est, ad Phatniticum ostium pertinuisse regionem, cui a palustri situ Ἐλσαρχίας titulus, uti ad Hieroclis Synecdem. p. 726. significatum fuit. Quæ quidem omnia persuadent, ostium Βουκολικὸν et Phatniticum non discrepare, nominisque caussam patefaciunt. WESS.

- 18 1. τὸ ἐγὼ τῆσι ἡμευτοῦ γνώμῃσι ὕστερον] Lenissima correctione sic ista mihi concinnanda videntur: *meam quoque firmitat sententiam Ammonis oraculum*: τὸ ἐγὼ τῆς ἡμευτοῦ γνώμης ὕστερον περὶ Αἰγύπτου ἐκινθόμεν, *quod postea demum intellexi, quam sic de Ægyptio judicare in animum induxissem*. Edixerat Ammon, Αἰγύπτον εἶναι ταύτην, τὴν ὃ Νεῖλος ἐκίων ἀρεθῶν. In eandem ferme sententiam lib. II. c. 104. *Colchi, inquit, esse videntur Ægyptii*: νοήσας δὲ πρότερον αὐτὸς ἢ ἀκούσας ἄλλων λέγω. Jam quod vulgatur, τῆσι—γνώμῃσι ὕστερον, prorsus esset insolens in Herodoto, ὕστερον jungente passim cum casu secundo. Præterea, de sua solius ubicunque loquitur sententia, vices minimum γνώμην ponit numero singulari. VALCK. Potiorem emendationis partem, τῆς ἐμ. γνώμης, lubens accepi. Potuerat deinde quidem περὶ Αἰγύπτου dicere Noster, sed movere vulgatum περὶ Αἰγύπτου non erat opus. Sic enim et alibi loquitur Noster: verbi gr. εἰρώπειον περὶ Πακτύνη I. 158. idem est ac περὶ Πακτύνης ibid. SCHWEIG.

2. θρησκίη] Maluisssem, si mss. exemplo prævisissent, θρησκίη. Quod S. hic et cap. 37. obtulit, in lucro putavi. Scholia a Johnsono publicata in Sophoclis Electr. 996. τῆς νεοστέρας Ἰάδος ἐστὶ τὸ λέγειν τὴν προμήθειαν, προμηθίαν καὶ τὴν εὐέπειαν, εὐέπειαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Μοχ καὶ οὐκ ὁμολογέειν de sermone videtur intellexisse; ὁμολογέουσι κατὰ γλῶσσαν οὐδὲν in simili re, I. 142. WESS.

- 19 3. πέλσας] πίλας Plinii verbis munitur, non omnino congruis: *In totum autem revocatur intra ripas in Libra, ut tradit Herodotus, centesimo die*. Quid enim hic de *Libra* et *centesimo die*, quo *intra ripas* cogitur iterum, tametsi πέλσας

probaveris? Hæc et alia bene Salmasius in Solin. p. 310. Verum est, intra idem ferme spatium temporis, quo increverat, amnem decrescere. Culte Aristides t. II. p. 338. οὐ τοῖνον μόνον αὖξεται τακτὰ ὁ Νεῖλος, ἀλλὰ καὶ ἀπολήγει τσαγγένας ὀπίσω, καὶ σχωδὸν οὐκ ἐν ἐλάττονι χρόνῳ καθίσταται εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς, ἢ ἐν ὅσῳ προῖαν ἐξεπλήρωσε. Diodorus præterea I. 38. Utrum vero idem Noster indicaverit, caussa dubitandi adest in dissensu tot schedarum: habet quoque nescio quid scabri πύλας ὃ ἐς τὸν ἀριθμὸν τούτων ἡμεῖς, quod detractum vulgato cernitur. Πελάσας paullo minus est ac πληρώσας ἐς τὸν ἀριθμὸν c. 7. WESS. Quo pacto Plinii verba scripturæ πύλας faveant, equidem non exputo: nec omnino satis adparet, quid Herodotum ibi testem citans spectarit Romanus scriptor. Illud multis documentis constat, sæpe Plinium testimonia auctorum, quos nominat aut sequitur, parum accurate adponere, adjicere interdum nonnulla verbis auctorum, alia detrahere; subinde etiam Græcorum auctorum sententiam non recte accepisse interpretatumque esse: quod in tam immensa suscepti operis mole, in tamque infinita rerum, quas complectitur, varietate nemini magnopere mirum debet videri. Quod h. l. ait Noster ἀπολείπων τὸ ῥέθρον, (nempe κατὰ τὸ ῥέθρον, deficit quoad fluentium, quoad aquarum quam veluit) pro eo alibi simpliciter, ἔπειδὴ ἀπολήγει ὁ Νεῖλος, II. 93. quando deficit Nilus. Similiter absolute, c. 22. ἔπειδὴ οὐδὲ ὅτεος ἰόντες οὐκ ἀπολείπουσι. Quare etiam cap. 14. ἔπειδὴ ὁ ποταμὸς—ἀπολήγει ὀπίσω eodem modo accipiendum, quamquam ibi ex præcedd. intelligendum videri potuerat ἀπολείπει τὰς ἀρούρας. Pro ἀπολείπων perinde etiam ἐπιλείπων potuerat dicere, sicut VII. 43. (quamquam et ibi ἀπίλυπε, pro ἐπίλυπε, probati codd. dabant:) et III. 108. In verbi πελάσας interpretatione dissentiunt interpretes. Ut Vallam omittam, recte videtur Wesseling. dictionem πελάσας ἐς τὸν ἀριθμὸν cum illa c. 7. πληροὶ ἐς τὸν ἀριθμὸν τούτων contulisse; ut sit paullo minus πελάσας, quam πληρώσας. cf. IV. 181. Larcherus vero πελάσας de accessu i. e. de incremento fluvii accepit, cui opponatur τὸ ἀπέρχασθαι, recessus s. diminutio. At (ut taceam, inauditum esse illum verbi πελάζειν usum)

satis erat perspicuum, ἀπέρχεται h. l. opponi superiori κατέρχεται, quemadmodum ἀπολείπων opponitur superiori πλεόνων. SCHWEIG.

5. αὔρας ἀποπνεύσας] Commode h. l. Larcherus ex Scholiis ad Sophoclis Ajac. 683. hæc adposuit: Διαφέρουσι ἀλλήλων, (αὔρα καὶ ἄνεμος,) τῷ μὲν τὴν αὔραν ἐπὶ τῶν ἐξ ὕγρου ἐκπνοῶν τάττεσθαι· τὸν δὲ ἄνεμον, ἐπὶ τῶν ἐν ἀέρι πνευμάτων. SCHWEIG.

20 2. Ἐτησίαις] Seneca Quæst. Nat. IV. 2. Si *Thaleti credis, Etesiae discedenti Nilo resistunt, et cursus ejus acto contra ostia mari sustinent: ita reverberatus in se recurrit; nec crescit, sed exitus prohibitus resistit, et quacumque moræ potuit, inconcussus erumpit.* Iisdem argumentis, quibus Herodotus, utitur Diodorus Siculus I. 38. LARCHER.

5. πολλοὶ μὲν ἐν τῇ Συρίῃ ποταμοὶ] Sunt quibus hæc displicent: esse enim quidem plures in Syria fluvios, (sed) evolvi in mare mediterraneum, eorumque in solem occidentem ostia tendere, non boream. Qui quidem si meminissent, etesias non magis e septemtrione quam occidentis plaga, sive οὐδὲν τι μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἄρκτου ἢ περὶ τῆς ἐσπέρας spirare, ut post Aristotelem Meteorol. II. 6. Diodorus observavit I. 39., in alia utique ivissent. De etesiis autem, atque eorum in Nili æstate exundantis ostia vehemente flatu, quæ veterum nonnulli tradiderunt, a vero non recedunt. Philo, Ægypti incolæ, id fassus ultro est Vit. Mos. I. p. 620. A., et nostra ætate, diu eadem in regione occupatus, Maillet Descript. Ægypti p. 55. Neque ea tamen unica incrementis Nili caussa. WESS.

22 2. ἀπὸ τῶν θερμότητων τόπων ῥέων etc.] Aristides, t. II. p. 334. ὁρμᾶται μὲν γὰρ ἐκ τῶν θερμότητων τῆς οἰκουμένης ὁ Νεῖλος δῆπου, καὶ προῖαν εἰς ἥττον αἰεὶ θερμὴν. WESS.

Ib. τῶν τὰ πολλά ἐστὶ] Reiskius, τὰ ὧν τεκμήρια πολλά ἐστὶ—ὧς etc. Ego τῶν τὰ πολλά non moveo, et τεκμήρια sive μαρτύρια ad sententiam arcesso. Quorum, paullo ante scriptorum, indicia multa adsunt viro, etc. Nec discrepat sententia Abreschii. Prudenter vero de Nili incrementis Arrian. Indic. c. 6. WESS.—Si nude legeretur τῶν πολλά ἐστὶ, facile

adsentirer viris doctissimis, intelligi e sequentibus τεκμήρια posse: sed turbat adjectus τὰ articulus, qui quid huc faciat non video. SCHWEIG.

4. ὅσα ἐν πέντε ἡμέρῃσι] A. Gellius N. Attic. VIII. 4. super hoc loco disputaverat, non sine Nostri taxatione, quod scriptor historię memoratissimus de aqua pluviali et nive rem non satis exploratam pro conspecta posuerit, sicuti præfert capituli IV. argumentum. Perit, quod dolemus, disputatio; verba quę superant, idem tum in Herodoto fuisse, quod nunc examinamus, conmonstrant. Ponunt enim de nive et aqua pluviali rem pro conspecta non satis exploratam: neque usquam ulla in Musa talis deposita est. Vim proinde arceo, opinatus cœli habitum et clima, sub quo scriptor aut Halicarnassi aut Thurii vitam transegit, paucis post nivem diebus pluviosum fuisse. Quę consequuntur de adusto hominum colore et de gruibus, Seneca non præterit Quęst. Nat. IV. 2., cui Euripidis cothurnum Helen. vs. 1497. adcommoda. WESS.

23 1. ποταμὸν Ὀκεανὸν] De eodem iterum IV. 8. Homeri ποταμοῖο ῥέεθρα Ὀκεανοῦ Iliad. Ε'. 245. varie olim docti homines agitarunt, quemadmodum ex Strabone novimus lib. I. p. 9=4. Ægyptii autem, siquidem Diodoro I. 12. 36. et 96. adcredimus, Nilum suum pro Oceano censebant; alii ex mari Oceano amnis incrementa, quos Seneca in ordinem coëgit, derivabant. Confer Libanium in Basilico p. 140., Herodotea hæc amplexum. WESS.

24 3. Θεὸς; de sole tritissimum. Appianus Præfat. ἀρχομένου τε καὶ δυομένου τοῦ θεοῦ. Quę autem Noster de Nili auctis per æstatem aquis et earum caussa, aliena sunt et sæpe explosa. Lege Aristidem t. II. p. 341. et Diodorum I. 38. WESS.

25 3. ἀλλὰ καὶ ὑπολείπεσθαι] Cui usui illa circa solem relicta aqua? An ut illi alimento, quę plurium olim persuasio, cederet? Γελοῖοι πάντες, ὅσοι τῶν πρότερον ὑπέλαβον τὸν ἥλιον τρέφεσθαι τῇ ὑγρῷ, graviter Aristot. Meteorol. II. 2. Sequentia ad examen vocavit Salmasius in Solin. p. 303. WESS.

6. ὑποδείστερος ἢ τοῦ θύρεος] Vide Matthiæ Gr. gr. 452.

26 1. διακαίων τὴν διέξοδον αὐτοῦ] In Adnotationibus Gronov.

αὐτῷ Medicei sumitur ac si αὐτῷ sive ταυτῷ foret. Malo Aldi et plurium schedarum, atque ad aërem, qui solis transitu excandescat, referre. WESS. — At αὐτῷ quoque ad solem fuerit referendum, et pro ταυτῷ accipiendum: sol eauris suis transitum, id est, omnia eauris qua transit. SCHWEIG.

- 27 οὐκ ἀπορρίν] Solus-ne Nilus nihil auræ exhalet, dubium est. Nostro adsentiuntur Diodor. Sicul. I. 38. Plinius Nat. Hist. V. 9. Aristides p. 361. atque alii. Prudentior Theophrastus de Ventis p. 407., quem hanc ad rem advocavit Brodæus Miscell. III. 30. WESS.

- 28 1. ὁ γραμματιστής τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίης] Valla, scriba sacrarum Minervæ pecuniarum; rerum, loco pecuniarum, posuit Gronov. Verba ista Herodoti citans Pollux IV. 19. nil aliud monet, nisi quod γραμματιστής idem sit ac γραμματεὺς. Sunt autem χρήματα non modo pecuniæ, sed et res pretiosæ cujusque generis, ut vasa, aliaque talia: VII. 190. IX. 83. et frequenter alias. Quam in partem Larcher in priore ed. versionis Gallicæ non male, me iudice, hunc hominem nominaverat *le garde des trésors sacrés*; provocans etiam ad Polluc. ibid. ubi γραμματεῖν ab Atticis dici ait, ἐν ᾧ ἀργύριον ἐπέκειτο, et ad Harpocrat. voc. ἀργοροθήκη. In posteriore vero editione idem vir doctus, præeunte Michaëlis in Comment. Soc. Goetting. t. I. p. 271., hieroglyphorum, i. e. sacrarum scripturarum interpretem, hic dici censuit. Id vero si voluisset Herodotus, ἱερογραμματεὺς puto dixisset, aut ἐξηγητῆς τῶν ἱερῶν γραμμάτων, non γραμματιστής τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίως. SCHWEIG.

3. τὰς δὲ πηγὰς τοῦ Νεῖλου] Multa hujus disputationis redarguit Aristides, non ausus tamen diffiteri, Syenen inter et Elephantinen ὡς ἀληθῶς esse πέτρας μεγάλας δύο, earumque medium ex Ægyptiorum opinione Nili fontes continere: porro altitudinem fontium tantam esse, ut sub mensuram non cadat, καὶ τὸ βάθος γὰρ οὐκ ἐφικτὸν εἶναι, p. 345. Ex Seneca non multum discrepantia ad Solin. p. 312. adscripsit Salmasius. Cur ergo insultant scriptori, quæ auditu exceperat, narranti? WESS.

6. εἰ δὲ ταῦτα γινόμενα ἴδωμεν] Explicat Aristides, εἰ δὲ

ταῦτ' ἀληθῆ, δεκεῖν αὐτῶ δῖνας ἐνταῦθα εἶναι καὶ παλιβρόιαι τοῦ ποταμοῦ, et recte. Namque τὰ γενόμενα, non utique alia, quam *quæ sunt et reapse contingunt*. Reiskius his curam insumsit Miscell. Lips. vol. VII. p. 630. WESS.

Ib. οἱ δὲ ἐμβάλλοντο; etc.] Qui voculam hinc ejecit, quia non meminerat additam voci οἱ, minuta talia cautius neglexisset ὡς ἀπὸς θρίπας. Ut ἄτα, ἄτε δὲ, et ἄτε δὴ, sic et οἱ, sed frequentius οἱ δὲ, leguntur etiam apud Herod. hoc quidem eadem structura I. 61. οἱ δὲ παῖδων οἱ ὑπαρχόντων. I. 189. III. 4. III. 25. Nostro quoque loco voculam δὲ nexus necessariam monstrat. VALCK.

- 29 3. τοὺς δεῖ τούτω τῷ τρόπῳ διεκπλῶσαι etc.] Dionysius Longinus περὶ Ὑψ. Sect. 26. p. 152. narrationis Herodotese elegantiam et perspicuitatem admiratus, ὁρᾷς, inquit, ὃ ἱταῖρα, ὡς παραλαβὼν σου τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τέπων ἄγει, τὴν ἀπορὴν ὄψιν ποιῶν. Et sunt profecto adtendentibus longe cultissima. WESS. Ἀπῆλαι ne Græcum quidem. ἀπῆλαι dubio vacabat, ubi in vicinis ista legebantur: τὴν διεκπλώσας ἤξει; et ἔπειτα—ὁδοποιρὴν ποιῆσαι: tum αὐτῖς—δυώδεκα ἡμέρας πλεύσαι, καὶ ἔπειτα ἤξει. Hoc etiam mutatum ivit in ἤξει; Gronovius. VALCK.

4. Ταχομψά.] Derivant a γ. χάμψα crocodilum significante. Vide Creuzero citatos Comm. Herod. p. 83. Jablonski Voc. Ægypt. p. 388., Champollion l'Ægypte sous les Pharaons I. p. 152.

7. τῇ οὐνομά ἐστι Μερών] Describitur a Diodoro I. 33. et Strabone XVII. p. 1139=790. quorum is a Cambysis matre, hic a sorore sive uxore ejusdem nomen sortitam perhibet: Josephus in pari fere causa est; et tamen a Bocharto, Phaleg. II. 36. erroris propterea arguitur. Tu vide Liban. in Antiochico p. 343. WESS. Conf. Heeren, in Ideen über die Politik . . . der alten Welt, t. II. p. 398. seqq. SCHWEIG.

- 30 1. ἤξει; ἐς τοὺς Αὐτομόλους] De his Automolis, s. Transfugis Ægyptiis consuluisset juvabit quæ commentatus est Heeren in libro modo laudato p. 411. seqq. et in singulari Commentatione de Militum Ægyptiorum in Æthiopiam migra-

tione et coloniis ibi conditis, inter Commentat. Soc. Reg. Scient. Goett. t. XII. p. 48. seqq. SCHWEIG.

Ib. Ἀσμάχ] Etai nihil hoc de vocabulo constitutum habeam, Steph. Byz. et plurium schedarum iudicium sequi libuit: fateor Stephanum non nihil discedere, sed illi dudum e Nostro medicinam Hartungus fecit Cent. I. 3. p. 641. Ἀσχάμ Medicei cum simili Arabum vocabulo, sinistram notante, contendit Reiskius, non neglectis Auxumitis et Æthiopum urbe Auxumi. Ex Hebræorum sermone Ἀσμάχ arcessivit Relandus Diss. de Coptica Ling. ad Wilkins p. 97. Alii alia, quæ in re ancipiti admodum missa facio. Lege et Diodor. I. 67. WESS.

4. ἐν Δάφνησι τῇσι Πηλουσίησι etc.] Daphnæ, uti Bochartus, in sacris Prophetarum Oraculis *Taphnes*, nec longe a Pelusio in Itinerario Anton. p. 163. WESS.

Ib. Ἀραβίων καὶ Ἀσσυρίων] Sæpenumero quidem, quod a Relando, Spanhemio, aliisque ostensum, *Syria* et *Assyria*, *Syri* et *Assyrii* promiscue Veteribus commemorantur; semper tamen Herodotus *Syrios* ab *Assyriis* distinguit; hic itaque corrigendum *Συρίων*. Agit enim de custodibus, quos ad Ægypti fines collocarit Psammetichus: ad Orientem Ægypto sunt objecti Arabes et Syrii Palæstini: τῆς γὰρ Ἀραβίης τὰ παρὰ θάλασσαν Σύριοι νόμονται lib. II. 12. ubi ποικίλῃ jungit τὴν Ἀραβίην τε καὶ Συρίην: tum c. 116. ὁμοῦ ἐστὶν ἡ Συρία Αἰγύπτῳ. Conferri possent in re minime dubia lib. II. 158. III. 5. et 91. IV. 39. VIII. 89. VALCK.

7. οὐκ ἔα] *Vetabat*, Valla. *Vetat* lex, sive legislator, diciturque οὐκ ἔαν, Isæo p. 80, 44. et Demostheni p. 143, 96. Sed apud Herodotum οὐκ ἔαν nusquam^h est imperantis, at mitibus verbis *dissuadentis*: hoc in loco fugitivos Psammetichus *adsequutus multis verbis obsecrabat, Deosque Penates deserere dehortabatur: ἰδέσθό τε* (hoc intersero) *πολλὰ λέγων, καὶ σφας θεοὺς πατρώους ἀπολιπεῖν οὐκ ἔα*. Lib. V. 96. atque alibi ter quaterve recurrit illud eodem semper

^h Se ipsum corrigit Valckenærius "nam ἡ Πισίη οὐκ ἔα IV. 164. ἡ τὰς ad VIII. 69. monens, "Sed est et "οὐκ ἔα VIII. 36. quorum ad II. 30. "illud apud Herodotum vetantis, "non recordabar."

molliori significatu. Venuste Xenophon. Κυρ. Ἀναβ. VII. pag. 240, 8. ἐπῆρτο ὁ Σπύθης τὸν παῖδα, εἰ παύσειεν αὐτὸν ἀντὶ ἐκείνου, (τὸν ἑραστὴν ἐστὶ τοῦ ἐρωμένου) οὐκ εἶα ὁ παῖς, ἀλλ' ἰκέτω μὴδὲ ἕτερον κατακαίνειν: *negabat puer; obsecrabatque neutrum ut interiret.* Lib. II. Ἑλλ. p. 267, 8. tametsi de Cyro dicatur, οὐκ εἶα ναυμαχεῖν notat *dehortabatur.* Apud Thucyd. VI. 72. cladem passos Syracusanos suos Hermocrates ἐθάρσυνέ τε καὶ οὐκ εἶα τῷ γεγενημένῳ ἐνδιδόναι. Lib. I. 28. et VII. 48. οὐκ εἶα ἀπανίστασθαι. Veterum formulam representarunt imitatores. VALCK.

8. τῶν δέ τινα] Dictum Automolorum celebre est, obscurius abs Aristotele positum Rhetor. III. 16. p. 149., manifestus in Diodori I. 67. et Plutarchi t. II. 601. D. WESS.

31 2. οὗτοι γὰρ συμβαλλομένων μῆνες] In mensium numero, quos ab Elephantine Meroën versus et Automolos proficiscentes conterunt, dissentit Aristides Orat. Ægypt. p. 346. Cujus discordiæ caussa est, quod ambo ex aliorum narrationibus, sæpe numero ambiguis, acceperunt. WESS.

32 Quæ hoc cap. de juvenum Nasamonum itinere per deserta Libyæ narrantur, interpretatus est illustravitque Heeren in libro jam sæpius a nobis laudato, *Ideen* etc. t. II. p. 216. seqq. SCHWEIG.

4. ἡ τελευταία τῆς Λιβύης] Certum est, veterum opinione promontorium Soloënta, quod et IV. 43., Africæ versus occidentem solem censitum fuisse terminum. Mox τῶν ἐπὶ θάλασσαν revocavi, scriptoris mori et codicum auctoritati obsecundans. Adsolet sane Africæ in mediterraneum mare vergentes nationes τοὺς ἐπὶ θάλασσαν κατήκοντας, tum ὑπὲρ τούτων et ὑπὲρ θαλάσσης eas adpellare, quæ regionis interiora καὶ ἡριώδεα habent. Vide modo IV. 171. et 181. et exemplorum abunde erit. WESS.

6. Ἐπεὶ ὦν τοὺς νεηίας etc.] Frequens in hoc scriptore ἐπεὶ atque ἐπεὶ τε, infinita oratione sequente: similes structuræ IV. 10. VII. 3. et 150. VIII. 111. dicta adfirmant, et quæ H. Stephanus de Dialect. p. 138. WESS. Iterum iterumque totam istam ῥῆσιν relegens intellexisse mihi videtur, particulam ἐπεὶ recte hic a Wesselingio ea notione, quæ in narrationibus præsertim usitatissima est, acceptam fuisse;

apodosin autem periodi in illis verbis inesse διατελλόντας δὲ—
ιδεῖν δὴ κοτε etc. In apodoseos initio poni subinde particu-
lam δὲ, præsertim quando in protasi eadem posita erat, satis
notum: quo de genere conf. Lexicon Polybian. p. 125. et
vide Herodot. I. 116. SCHWEIG.

8. ἀνδρας μικροὺς, μετρίων ἐλάσσοντας] Pygmæi sunt, pru-
dentius, quam poëtarum in fabellis, hic descripti; a quo-
rum pictura non longe abit Nonnosii, qui eos in Æthiopiæ
finibus vidit, narratio. Sic Photius ex eo, cod. III. Bibli-
oth. p. 8. ἐνέτυχε γὰρ τισι μορφὴν μὲν καὶ ἰδεῖν ἔχουσιν ἀνθρώπι-
νην, βραχυτάτοις δὲ τὸ μέγεθος, καὶ μέλασι τὴν χροάν, ὑπὸ δὲ τρι-
χῶν δεδασυμένοις διὰ παντὸς τοῦ σώματος. Itaque in fabulis, si
illa fide fulciuntur, putari non debent. Idem nempe, bene
Is. Vossius, efficiunt æstus et frigus intensissimum, quam-
vis diversa ratione: nam, qui nimio sole coquuntur, illi bre-
ves sunt et exiles, præsertim in siticulosi regionibus, ad
Melam III. 8., quibus jungi possunt a Ludolfo disputata
Comment. in Histor. Æthiop. p. 70. WESS.

- 33 4. Πυρρήνης πόλις] Aristoteles Meteorol. I. 13. montem
signavit, Noster urbem; quo titulo in Celtis cum nulla sit,
Stukius ad Peripl. Ponti Euxin. p. 164. Πυρρήνης ὄρεος sive
ὄρεος, vel aliud quid hujusmodi, legendum conjicit esse: cui
paria non facio. Herodotus ex auditu hæc deponit, in
omnibus non fallente. Monuit Glareanus et Stukius ex eo,
non longe ab Istri fontibus duo amnes Brygen seu Pregon
scaturire et cum eo misceri, vicinamque illis regionem Pre-
ginam sive Pryginam adpellari: fieri potuisse, ut Πυρρήνη
inde gigneretur. Gemina illis Dalecampius ad Plinium H.
Nat. IV. 12., in eo reprehendendus, quod Πυργήνης χώρας
Nostro obtrudat. WESS.

5. Κελτοί εἰσι ἔξω Ἑρακλεῖων στηλείων] Corrigunt Clericus
et Bouherius Diss. Herodot. c. 19. ἔσω Ἑρ. στηλείων, siqui-
dem Celtæ, sub quorum nomine Hispani continentur, extra
columnas istas censeri nequeant. At hæc vide. Ad Calpen
fixæ credebantur columnæ; unde diversa ratione cis et ult
columnas multa considerari poterant. Omnia extra Hercu-
lis fretum in Oceanum versa ἔξω στηλῶν Ἑρακλείων Straboni
I. p. 82=47., cui et pars extrema Lusitaniæ, sese vehementer

porrigens ac incurvana, τὸ ἐπὶ τῷ Ἡρακλείῳ στηλῶν κύρτωμα τῆς Εὐρώπης p. 112=64. Præterea ἐν τῷ στηλῶν insulæ contra Hispaniam in mediterraneo mari, ἔξω δὲ στηλῶν, τὰ Γάδειρα sive Gades lib. III. p. 256=168. Jam Celtæ ad flumen Anam et Lusitanizæ promontorium Sacrum et Nerium, cui et Celtico nomen, sedes olim habuerunt, eodem teste lib. III. p. 230. B=153. Atque his dudum scriptis adferitur Biblioth. Germ. t. XXIV. pars II., in qua Pellouterii Responsio ad Schoepflini dubia, de situ Celtarum in Hispania eadem tradens p. 396. WESS.

6. ῥέων—διὰ πάσης Εὐρώπης] Hæ quidem voces orationis Herodoteæ lenem cursum impediunt, criticisque furcillis hinc videntur ejiciendæ, si vera suspicor, sic olim ad oram positæ:

τελευταῖα δὲ ὁ Ἰστρος ἐς θάλασσαν	ῥέων
τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου	διὰ πάσης
τῇ Ἰστρινῶι Μιλησίῳ οἰκέου-	Εὐρώπης
σι ἄποικοι	

Repeti poterant e lib. IV. c. 49. ubi ῥέει διὰ πάσης Εὐρώπης ὁ Ἰστρος (ἀρξάμενος ἐκ Καλτῶν, οἱ ἔσχατοι πρὸς ἡλίου δυσμῶν μετὰ Κύντας οἰκοῦσι τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ) ῥέων δὲ διὰ πάσης τῆς Εὐρώπης ἐς τὰ πλάγια τῆς Σκυθίης ἐσβάλλει. Hic ista post parenthesis Herodoteo more requirebatur repetitio: nostro loco paulo dixerat ante de Danubio ῥέει μέσση σχίζων τὴν Εὐρώπην. Istis, quæ dicebam, rejectis nihil hic remanet impediti. Locorum præterea monstrat comparatio, quomodo capiendum sit μετὰ Κύντας, IV. 49. *exceptis* nempe *Cynæis*. Hi ultimi habitabant ad Occidentem Europæ; Celtæ pæne ultimi: in Celtarum regione ponit Herodotus Danubii fontes, illæ per Europam fluentis, seseque tandem in Pontum Euxinum circa Istriam exonerantis. VALCK.

- 34 3. ἡ δὲ Αἴγυπτος—κίεται] Hæc alienissimo loco legi contendit T. Faber, atque in librum IV. reducenda: *Quid enim, inquit Epist. I. p. 29. ad comparationem Nili cum Danubio situs Ægypti, qua Ciliciæ montana aspicit, facere potest? Mea sententia lib. IV. prorsus ista locum non invenient; hic autem pernecessaria apte respondent ad argumentationem Herodoti, haud sanequam comparantis longi-*

tudinem Nili per Ægyptum cum cursu Danubii per Europam fluentis, quod putabat Faber: nihil minus. Ostendere nititur, τὸν Νεῖλον τῷ Ἰστροῦ ἐκ τῶν ἴσων μέτρων ὁρμᾶσθαι. (c. 33.) Tractum ille duntaxat cursumque Nili atque Istri comparat ab Occidente versus Orientem fluentium. Ad questionem a Fabricio sibi positam altius Herodotea retractare debuerat Faber. Nilus secundum Herodotum (II. 22.) Libyam permeans et Æthiopiam ἐκδιδοῖ ἐς Αἴγυπτον. Quousque supra Ægyptum Nili fontes persequuti dicantur, narrat cap. 29. et seqq. Supra Ægyptum fluit ab Occidente, ῥέει ἀπὸ ἐσπέρης τε καὶ ἡλίου δυσμέαν. (cap. 31.) Tum narrationem interserit, qua per Libyæ deserta quam longissime progressi juvenes Nasamones flumen invenisse magnum dicuntur, ῥέειν δὲ (cap. 32.) ἀπὸ ἐσπέρης αὐτὸν πρὸς ἥλιον ἀνατέλλοντα. Nilum fuisse conjicit Herodotus; tandem hunc Nili cursum comparans cum cursu Danubii. Nilus ipsi dicitur μέσσην τάμναν Λιβύην: Ister μέσσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Nilus fluit ab Occidente Libyæ; Ister ab Occidentali parte Europæ. Ister τελευταῖα ἐς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου, τῇ Ἰστρίῳι—οἰκίους: Nilus ἐκδιδοῖ ἐς Αἴγυπτον. Ægyptus terminus est Orientalis, ad quem ab Occidente Libyam pervadens pertingit Nilus: hanc, cursu mutato, mediam secans effluit in mare. Jam vero monstrandum erat, Ægypto objectum respondere locum, quo se Danubius in Pontum exoneraret Euxinum: Ægypto, inquit, opposita est Cilicia montana: hinc recta viâ pergendo quinque diebus perveniri potest Sinopem, ad Pontum Euxinum sitam: Sinope objacet Istro, se in illud mare exoneranti. Tandem e dictis concludit: οὕτω τὸν Νεῖλον ἐκείω, διὰ πάσης τῆς Λιβύης (per totam Africam; ut Danubius per totam Europam:) διεξιόντα, ἐξισοῦσθαι τῷ Ἰστροῦ. VALCK.

- 35 2. ἡθεά τε καὶ νόμους] Quinimo θεά τε καὶ νόμους habebant Ægyptii, quæ pleraque prorsus essent aliorum populorum moribus atque institutis contraria. Ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἀρσενες κατὰ στέγας Θακοῦσιν ἰστουργοῦντες· αἱ δὲ σύννημοι τὰ ἔω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' αἰεὶ: Sophocles Œd. in Col. vs. 331. Herodotus, αἱ μὲν γυναῖκες, inquit, ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, οἱ δὲ ἄνδρες κατ' οἴκους ὄντες ὑφαίνουσι. Secundum Nymphodorum ἐν τῷ γ sive ἐν τῷ γ τῶν Βαρβαρικῶν apud Schol. Soph.

muliebria mumia viris in Ægypto primus adsignavit Sesostris; quod, si fidem invenit, Rex bellicosissimus censendus est constituisse, posteaquam plurimas gentes subjugasset, ἀποστῆσας τὰ πλεῖστα ἀπὸ τῶν πολεμικῶν ἔργων, Diodor. Sic. I. 56., qui his simillima de Amazonum maritis probabilius narrat II. 45. III. 53. Ceterum e Nymphodori fragmento Herodoteum ἀγοράζουσι interpretari debuerant ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσιν, aut διατρίβουσι: quo significato semper verbum ἀγοράζειν Herodotus, (III. 137. et 139. IV. 78. et 164.) veteres etiam Attici præsertim adhibuerunt, quorum usum Grammatici respiciunt Atticistæ. Quia rarissimum erat emendi sensu apud Oratores antiquos, in Hyperidis Deliacæ, Ἀγοράσαι, ἀντὶ τοῦ ἀνῆσθαι, positum adnotavit Harpocration: orationis ista pars superest Scholiis in Hermogenem, excitata Casaubono in Athen. X. vi. et d'Orvillio Exercit. Deliacæ p. 110. VALCK.—Cur ἔθια, quam ἥθια, maluerit vir doctus, haud satis video. ἔθια videntur magis esse consuetudines singulorum; ἥθια, publici magis mores. Vide IV. 95. 106. VIII. 144. De morum Ægyptiorum et Græcorum discrepantia lepidissimi exstant versiculi Anaxandridæ comici apud Athenæum VII. p. 299. seq. SCHWEIG.

Ib. αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι] Tractavit hæc Spanhemius ad Julian. Or. I. p. 142. Sed ἀγοράζειν hoc loco idem est atque in foro agere et versari, sicuti III. 137. Recte Nymphodorus in Schol. Œd. Colon. Sophocl. 350. αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσι, de Ægyptiis; tum οἱ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν ὑφαίνουσι, at nihil ibi de texendi more, quem clarissima luce Salmasius ad Vopisci Aurelian. cap. 46. p. 564. et post eum Braunius Vestit. Sacerdot. Hebr. lib. I. 16. p. 267. etc. circumfudit. WESS.

36 1. τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι] Non negavit his Salmasius operam, de Coma p. 542. talia derivans, quæ sine controversia inde confici non possunt, bene observante Dukero in Thucyd. I. 6. WESS.

2. τοὺς μάλιστα ἐκνέσται] A poetis omittitur interdum in talibus præpositio; addit Herodotus; qui et hic scripsisse videtur, ἐς τοὺς μάλιστα ἐκνέσται, nempe τὸ κῆδος; quæ quidem genere sint proximi, atque idcirco ταρῆς et κηδεσται. Lib.

VI. c. 57. *δικάζειν πατρούχου παρθένου περί, ἐς τὸν ἐνέσται ἔχαιν.* conf. c. 109. *Ad aliquem venire dicitur pecunia vel hereditas.* Solon: *μὴ ἐπιτροπύειν εἰς ὃν ἡ οὐσία ἔρχεται τῶν ὀρφανῶν τελευτησάντων*, apud Diogen. Laërt. I. 56. cui legi Charondæ contrariam explanans Diodorus Sic. XII. 15. *τῆς οὐσίας*, inquit, *εἰς ἐκείνους καθηκούσης.* *Iis esse adjuncta Sacra*, scribit Cicero de Legg. II. c. 19. *ad quos patris familiæ morte pecunia venerit.* VALCK. Ergo *ἐς τοὺς* voluerat vir doctus. At similiter IX. 26. *ἡμέας ἐκνέεσθαι*, pro *ἐς ἡμέας* dixit No-ster. SCHWEIG.

3. *δίστρα.*] De victu interpretatus est Larcher: *Les autres peuples prennent leur repas dans un endroit séparé des bêtes, les Egyptiens mangent avec elles.* Qua strictiore notione frequenter quidem apud alios auctores usurpari novimus id vocabulum; nec vero apud Nostrum. Vide I. 35. 157. II. 68. etc. SCHWEIG.

4. *ἀπὸ πυρίων—ξυδῆς*] Belle de his Ol. Celsius Hierobotan. P. II. p. 101. et 122. WESS.

5. *τὸν δὲ πηλὸν τῆσι χερσὶ.*] Huc præter Strabonem XVII. p. 1179. c=823. spectat Anonym. in Pythag. reliquiis p. 714. *τὸν παλὸν δεύειν ταῖς χερσὶ, τὸν σίτον τοῖς ποσὶ, τήναις καλὸν, ἀλλ' αἰμὴν τὸ ἐναντίον.* Qui quidem meminerit, *vinum* secundum Grammaticos Ionice dictum *πηλόν*, et *ὄνον* παρὰ Hybride ap. Athen. XV. pag. 696. A. hic forsitan per *πηλόν*, *uvas* intelligat pressas in torculari: sed *vinum* nusquam ita vocat Herodotus, secundum quem vitibus etiam caruit Ægyptus: vid. Wesseling. ad Diodor. t. I. p. 19. VALCK. conf. Hamakeri Lectt. Philostrat. p. 5. seqq.

6. *εἴματα τῶν μὲν ἀνδρῶν ἑκαστος ἔχει δύο.*] Hinc in Schol. ad Soph. Œd. in Col. vs. 331. corrigendus est Nymphodorus: *τοῖς μὲν δύο ἱμάτια περιέβαλε, ταῖς δὲ ἑν:* vulgatur, *ταῖς μὲν δ. ἰ. π. τοῖς δὲ ἑν.* Huc Sesostrius ista dicitur in usum introduxisse, *ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθλίνεσθαι· ὃ καὶ Λυδοῖς ὕστερον συμπαθεῖν φασίν.* Lydi cum a Cyro defecissent, *κέλευε σφoας*, inquit Cræsus apud Herod. I. 155. *κιδῶνας—ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι:* quod Polyænus dixit *στολὴν γυναικεῖαν φορεῖν* lib. VII. cap. 6, 4. De Cyro Lydisque narrata transtulit in Xerxen et Babylonios

Plutarch. t. II. p. 173. c. De Ægyptiis conf. Herod. II. 81. VALCK.

9. *διφασίοις δὲ γράμμασι χρίανται*] De Ægyptiorum litteris docte et prudenter Warburton Divin. Legat. Mosis lib. IV. sect. 4. Usi olim fuerunt *sacris* sive *Hieroglyphicis*, quales in obeliscis aliisque monumentis cernuntur: usi etiam *δημοτικοῖς*, quas *populares* et *currentes* adpellare licebit. WESS.

37 3. *αἵματα δὲ λίνεα φορέουσι*] *Lineas* vestes Herodotum videri dicere non modo quæ ex *lino*, sed quæ ex *gossypio* vel *byssu* confectæ erant, jam ad I. 195. monuimus. *Vestes ex gossypio sacerdotibus Ægypti gratissimæ*, ait Plinius lib. XIX. cap. 1. sect. II. 3. conf. Polluc. VII. 75. et Forsterum de Byssu veterum p. 85. laudatum Heerenio in *Ideen* etc. t. I. p. 137. SCHWEIG.

Ib. *τά τε αἰδοῖα περιτάμνονται*] De sacerdotibus recte: neque enim omnibus Ægyptiis illa circumcisionis, nisi si mysteriis initiari et ad sacras scientias admitti vellent, necessitas. Docuit Huëtius in Origen. ad Genes. p. 16. et in Homil. V. in Jerem. p. 159. edit. nov. multoque uberius Vonckius, Obs. Miscell. cap. 1. pag. 66. Caussam ritus, quam Noster adfert, ridiculam ait Jameson, Spicil. Antiq. Ægypt. c. 14. pag. 339.; potuisse enim sacerdotes munditiæ et salubritati consulere sine circumcisione. Fateor id ultro. Vitio-ne tamen cedere scriptori debet, si, quem obtendebant Ægyptii colorem, signet? Philonem Jud. de Circumcis. p. 810. c. Vir Cl. in consilium ubi misisset, potuisset sapere. Addit doctissimus Judæorum, non aliam ob rationem sacerdotes corpus adcuratissime radere, et Synesius Encom. Calvit. pag. 70. d. cum Petavii observatis. WESS.—Conf. Michaëlis, *Mosaisches Recht*, t. IV. §. 186. et Meiners, *De Circumcisionis origine et caussis*, in Commentatt. Soc. Reg. Goetting. t. XIV. pag. 211. seq. SCHWEIG.

8. *δίδεται—οἶνος ἀμπίλινος*] Eum in modum c. 60. At c. 77. usum Ægyptiis οἶνου ἐκ κριθῶν sive *vini ex horden* largitur, quoniam vites regioni deessent: quod quidem an districte verum sit, alias quaeremus. Plutarchus, post Psammetichi ætatem, aditu Græcis intra regionem patefacto, vini

potum regibus et sacerdotibus placuisse, de Isid. et Osir. c. 6., antea pestiferi quid illi adesse opinatis, innuit. Ut ut fuit, οἶνου οἱ μὲν οὐδ' ὄλωσ, οἱ δὲ ἐλθίστα ἐγύοντο, Chæremon in Porphy. Abst. Anim. IV. 6. Confer Herodot. III. 5. Jablonski Panth. Ægypt. II. 1. p. 131. et nota Salmasium, ἀμπέλινον de foliis, ἀμπέλιον in vino usurpari adservantem ad Achillem Tat. lib. II. p. 67. WESS.

9. οὔτε τρώγουσι] Τρώγειν de crudis olim placuit unice: testantur τρακτὰ et τρώξιμα, quæ ὡμὰ ἐσθιόμενα exponit Galenus: accedit verbi in his libris usus, I. 71. II. 92. [IV. 177.] Bene, quamquam generalius, Plutarchus Symp. VIII. 8. οὔτε γὰρ σπύρειν, οὔτε σιτέειναι κύαμον Αἰγυπτίους, ἀλλ' οὐδὲ ὄρωντας ἀνέχεσθαι φησιν ὁ Ἡρόδοτος. WESS.

38 1. βοῦς—νομίζουσι] Non omnes mares boves sacros censebant, sed τοὺς καθαρούς tantum. Hoc planum est e sequentibus. Vocem καθαρούς sine caussa excidisse putabat Wesselingius.

2. ἐπειῶσαν] Ad ἴδεται intellige ex præcedentibus ὁ δοκιμάζων, nempe τῶν τι; ἱεῶν, ut mox deinde ait. SCHWEIG.

3. ἐν ἄλλῳ λόγῳ] Scil. III. 28. SCHWEIG.

5. γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάσας] Contendit Victorius Variar. XIV. 4. hanc σημαντρίδα cum Ciceronis Orat. pro Flacco c. 16. creta Asiatica. In Salmasium ad Solin. p. 157. non dissimilia opinatum, Gronovius calamum strinxit. Quam ego litem meam non facio. Cui enim bono? Plutarchus τοὺς σφραγιστὰς τῶν ἱερέων et sigilli cælaturam Isid. et Osir. loco supra citato, sive cap. 31., expingit: tetigit et Steph. le Moyne ad Polycarpi Epist. p. 410., talia Nostro contribuens quæ recusat. WESS.

39 2. ἐπ' αὐτοῦ] Scil. βαμοῦ.

40 2. Ἐπὴν προηστειύσωσι τῇ Ἶσι etc.] Induxit hæc Medicei imperio Gronovius; ego vero, plurium codd. jussu, veterem reduxi in sedem. Quid Gronovium inpulerit, adnotationes ostendent; in quis tamen conplura, non magni roboris. Negat Herodoteum esse βῶν, quam ipse vocem non movit VI. 67., quamque Parisienses scripti atque alii hoc non habent loco: urguet, bis sine caussa idem dici, repetique brevi intervallo προηστειύσαντες δὲ, θύουσι. Atqui de Ægyptiorum

circumcisione, ut uno tantum utar exemplo, iteratio similis c. 36. 37. Quod illi vero validissimum argumentum ex ratione dictionis ἐξ ὧν εἶλον, pro instauratis æque firmum stat. Jam vide verborum cohærentiam: significat Noster, maximam se deam et festum ejus maximum descripturum: habent utrumque suam in possessionem restituta; quæ si auferas cum Medic., ex parte sermo truncus incedit. Adde conspirantem tot mssorum consensum. Id ignorare me fateor, Vallam quid tandem, ut κατεύξανται obdormierunt redderet, adegerit. An καθεύδονται invenit? Quod si reperit, cautione utique fuerat opus. WESS.—Insignem speciem habere scripturam eam, quam vir præstantissimus revocavit, minime equidem negaverim. Sed restituta illa, quam probati libri nobis conservarunt, multo aptius mihi visa erat cohæreere Scriptoris oratio. SCHWEIG.

1b. κοιλίην μὲν κεινὴν πᾶσαν ἐξ ὧν εἶλον.] Plana sententia: totum abdomen exenterant, (intestina omnia ex alvo eximunt,) viscera vero in corpore relinquunt. Cur vero cum Schneidero (in Lex. crit. Græcæ linguæ, voc. Κοιλία) ventriculum simul cum intestinis exemtum hîc intelligamus, causam equidem video nullam. SCHWEIG.

4. ἐπεὶ δὲ ἀποτύψονται] Obversabantur ista docto nugatori, cujus Ionicum de Syria Dea libellum inter Lucianeæ retulerunt, t. III. p. 454. ubi Adonin ab apro interemptum in sua regione ferebant Byblii, καὶ κατὰ (sic legerim) μνήμην τοῦ πάθους τύπονται τε ἐκάστου ἔτος, καὶ θρηνέουσιν.—ἐπεὶ δὲ ἀποτύψονται καὶ ἀποκλαύσονται. Optime Hesych. Herodoteum ἀποτύψονται interpretatur, παύσονται τοῦ τύψασθαι: ubi plangere desierint, Leopard. VII. Em. c. 12. qui Lucianeæ quoque comparavit. Ut in his τύψασθαι et ἀποτύψασθαι, sic II. 73. πειρᾶσθαι αὐτὸ φορέοντα ἐπεὶ δὲ ἀποπειρηθῇ. Dantur hujus generis plura: Ἀποφοιτᾶν Eustathius interpretatur παύσασθαι φοιτῶντα. vid. Piersonum in Mœrid. Attic. p. 400. τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας est apud Diogen. Laërt. X. 6. VALCK.

41 I. τὰς δὲ θηλείας οὐ σφι ἔξοστι θύειν] Porphyrius Abst. An. II. 11. his consimilia, non sine naturali quadam instituti causa. Duravit Ægyptiis ea superstitio in Constantii Imp. tempora. De bucula, hortos rigante, ἐπεχειρησαν θύσαι καὶ

ἔβυσαν ἄν, εἰ μὴ βῆλυ τοῦτο ἦν. τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔλεγον μὴ ἐξεῖναι παρ' αὐτοῖς βύσθαι, Athanasius Histor. Arianor. ad Monach. c. 56. p. 378. Isidis simulacrum bubulis cornibus dabit Plutarch. Isid. et Osir. c. 19., et Nostri imitator Libanius, ἡ γὰρ δὴ Ἰσις, τὸ βούκεραν ἀγαλμα, τὸ Αἰγύπτιος, Antiochici p. 353. WESS.

4. ἡ καὶ ἀμφότερα ὑπερέχοντα] Antigonus Caryst. Hist. Mirab. c. 23. εἶον ἐν Αἰγύπτῳ τὸν βόυν ἂν κατορύξῃς—ἄστε αὐτὰ τὰ κέρατα τῆς γῆς ὑπερέχειν etc. WESS.

42 1. ὅσοι μὲν δὴ—ἴδρυνται] Fortasse scribendum ὅσους μὲν δὴ Διὸς Θεβαίος ἴδρυνται ἰρόν: et paulo inferius, ὅσοι δὲ δὴ τοῦ Μένδητος ἐκτενται ἰρόν. Voculas δὲ δὴ sic saepenumero conjungit Herodotus, qui c. 44. εἰρόμην, ait, ἐκόςος χρόνος εἴη ἐξ οὗ σφι τὸ ἰρόν. ἴδρυνται. VALCK. Non erat cur sollicitaretur vulgatum. Idem valet ἴδρυνται ac ἱδρυμένοι ἔχουσι, sive ἱδρυκασί ἑαυτοῖς: pro quo ἱδρυσάμενοι ἐκτενται dicit c. 44. Cf. ad I. 180. Ridicule Larcher: *Thus ceux qui ont fondé le temple de Jupiter Thébéen.* SCHWEIG.

Ib. Διὸς Θεβαίος] ἴδρυνται ἰρόν in Vallæ Latinis *templum incolunt*, verius *sacrum* sive *ædem constituunt*^h, ut c. 41. 44. et Diodor. Sic. I. 15. WESS.

5. Νάκος de arietis vellere Grammatici recusant, merito reprehensi a Bocharto Hierozoic. P. 1. c. 42. lib. II. De titulo Ammonis κριοπροσώπου nihil addam, nisi recurrere IV. 181. et in Luciani Astrol. c. 8. et Proclo in Timæum p. 30. WESS.

6. φωνῇ—νομίζοντες] Adridere posset φωνῇ, ob IV. 117. φωνῇ—νομίζουσι. Σκυθικῇ. Sed illud æque probum. Sic I. 142. γλάσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νομομάκασι. Alia hoc de genere Portus subpeditabit, quibus ex Dione Cassio, a qua necessitas, magna foret accessio. In Cononis Narrat. 44. δὲ τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμισε καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς ἔπειτα μαυρὰν ἰvit Galeus, non citra injuriam. WESS.

9. τύπονται—τὸν κρινόν] Arietem verberant, Valla. Ex usu verbi, *plangunt*, *semet* verberant oportuerat. Lucianus Dea Syr. c. 6. καὶ μνήμην τοῦ πάθος τύπονται τε ἐκάστου ἑταῆς.

^h Potius constitutum habent. SCHWEIG.

Posta in Hephæstione pag. 34. κατ'όψιν αὐτοῖς, καὶ κατα-
μετρεῖται χιτῶνας. WESS.

Ib. ἐν ἱερῇ θήκῃ,] Est Herodoto θήκη *conditorium*, sive *ca-*
mera in qua *phœribus sarcophagis locus*. Vide saltem III. 16.
SCHWEIG.

- 43 3. ἐν δὲ δὴ καὶ τότε] Haud scio an sit ἐν δὲ δὴ deterius. Lu-
cian. Astrol. c. 4. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτοῖσι ἐπιτίσαν: quod
solicitationum a viris doctis nollem. Noster III. 39. ἐν δὲ δὴ
καὶ Λαβίου—εἰς: et V. 95. Adde Gronov. in I. 18. Æ-
liani Var. XIV. 38. πολλὰ καὶ ἄλλα οἶδα, ἐν δὲ τοῖς καὶ τότε
paullo diversius abit. WESS.

4. ὥς ἔλπομαι τε] ἡ ἐμὴ γνώμη αἰρεῖται amplius est quam ἔλπο-
μαι, et sententiam rationibus nitam exprimit, sicuti λόγος αἰρεῖται,
quod senior ratio persuadet, III. 45. IV. 127. et in Platonis
Crisone p. 48. c., Arriano, Imp. Antonino, atque aliis. Lege
Uptoni Adnotationes in Arriani Dissert. lib. I. 29. p. 155.
[p. 330. ed. Schweigh.] et Abreschii Dilucid. Thucyd. p.
385. WESS.

5. ἀρχαῖός ἐστι θεὸς Αἰγυπτίων Ἡρακλῆς] Habuerunt Æ-
gyptii suum sibi numen, cui Græci Herculis titulum inpe-
gerunt: nulla illi natalium origo ex Jovis et Alcmenæ amo-
ribus, verum Nilo genitus tradebatur, Cicerone doctore,
Nat. Deor. III. 16. Ordines deorum in ista gente vari:
primi VIII., hinc XII., inde alii, ut est c. 145.: ex secundis fuit
Hercules. Legendus est Jablonskius præfat. Panth. sect.
28. et lib. II. c. 3. WESS.

- 44 1. μέγας] Adverbialiter pro μεγάλως positum μέγας
Portus censuit, [probante Wesselingio]: quod utique inso-
lentius. Quod ad Reiskii spectat conjecturam, notabile ta-
men est, subinde et alibi a librariis permutatas reperiri Φ et
Θ litteras. Cujus confusionis in Athenæo exempla nonnulla
observare memini: alia duo Schæferus adnotavit, unum in
notis ad Gregor. Dialect. p. 525. alterum in indic. Græc.
in eundem librum, p. 929. Vide etiam Wesselingii adnot.
ad II. 48. et var. lect. I. 58. De smaragdina, quam No-
ster dicit, columna consuli possunt quæ Larcherus ad h. l.
adnotavit. SCHWEIG.

2. τριμήσια καὶ διςχίλια] Fuit Tyrus post Sidonem με-

γλῶττῃ τῶν Φοινίκων καὶ ἀρχαιοτάτῃ πόλιν, in Strabon. XVI. p. 1097. et, illo longe potiore, Esaia Propheta c. XXIII. 7. Negari tamen haud potest, nimium priscam hīc perhiberi; quod prāter alios egregius vatis ejus explanator Vitringa condocfecit. Fieri potest, ut Nostrum, antiquitatis suae jactatores, sacerdotes Herculis circumscripserint. Quod enim Vignolius Chronol. lib. IV. 1. p. 33. τριηκόσια καὶ χίλια rescripsit, id in conjectura, incerta et fallace, deputandum est. Non addo, et ea ratione Tyri initia justo antiquiora constitui. WESS.

3. Θάσλου εἶναι] De abundante verbo εἶναι vide ad I. 153. notata. SCHWEIG.

4. πέντε γενεῇσι] δέκα γενεῇσι corrigit Maussacus ad Harpocr. p. 144. edoctus a Scaligero ad Euseb. p. 37. Mendae patebit origo, si sic voces censeantur olim collocatae: καὶ ταῦτα δὲ γενεῇσι ἰ (id est δέκα) πρότερά ἐστι. Nonnunquam numerum vocī γενεῇ subjicit etiam Herodotus, ut I. 185. γενεῇσι πέντε πρότερον γενομένη, et IV. 147. VALCK. Maussaci δέκα γενεῇσι nimium videtur: addit enim in seriem majorum Herculis Belum, cujus ratio hic nulla. Beli filio Aegyptio aequales fuerunt Cadmus et Thasus: ab Aegypto ad Herculem octo numerantur descendentes in Stephani Θάσος, qui quidem, uti Aldus et prisci editi, H' δὲ γενεαῖς Ἑρακλέους καὶ Θάσος παλαιότερος. Mutavit fateor Berkelius posuitque δέκα, quod scriptus liber ἰ δὲ γενεαῖς praeferret: at offendit eundem ad lapidem, ad quem Maussacus. Jam generationum ordo et numerus in Herculem usque cum constet, ad stipulor Bouberio Diss. Herodot. c. II. p. 128. ἑκτὼ γενεῇσι reponenti. Discrepant, neque nego, ἑκτὼ et πέντε scriptura; quae differentia notae fortasse numerali obscurius pictae, aut erranti amanuensi, in acceptum referenda est. WESS. Possis cogitare H' olim scriptum fuisse, idque successu temporis in Π' (i. e. πέντε) mutatum: sed scriptura Π pro πέντε vetustior est, quam illa qua ἡ octonarium numerum indicat: satisque notum, H olim ἑκατὸν significasse. Larcherus, cujus et adnotatio ad h. l. et uberior in hunc locum commentatio in Chronol. Herodoti consuli potest, vulgatam scripturam πέντε defendit. SCHWEIG.

6. αὐς ἡρώϊ ἐναγίζουσι] Sugillat Plutarchus de Malign. Herodoti p. 857. D. cavillandi studio abreptus. Herculem, Amphitryonis filium, Heroum olim ritu ac superstitione Græcos devenerari solitos testata res, atque a Diodoro IV. 39. copiosius explicita est. Non repeto quæ illi adscripta sunt. WESS. Conf. Gregor. Dialect. Ion. §. 109. ibique Koen. SCHWEIG.

45 3. χαρὶς ὧν] Miror equidem hoc uno in loco tradi, fas fuisse Ægyptiis sues immolare; et tamen rerum Ægypti peritissimis viris locum de menda non fuisse suspectum. Lenissima mutatione corrigi poterit *δίων*: ut nullas mactasse pecudes dicantur *præter oves, boves mares vitulosque*, et hos duntaxat qui solemnī ritu fuerint explorati signoque notati. In nomo tamen habitantes Thebano *δίων ἀπεχόμενοι αἰγας θύουσι*, Mendesii contra, *αἰγῶν ἀπεχόμενοι, οἷς θύουσι*, uti scribit c. 42. Sed sues abominati vulgo ne tangebant quidem Ægyptii, c. 47. uno tantum festo die Lunæ, *ὅς θύσαντες, πατίονται τῶν κρεῶν ἐν ἄλλῃ δὲ ἡμέρῃ οὐκ ἂν ἐτι γεύσαιοτο*. Rem adfirmant Plutarch. de Is. et Osir. §. 8. et Ælianus Hist. An. X. c. xvi. Hic sua probabiliter idoneo testi debet Eudoxo, qui citatus ibidem φησὶ *φειδομένους τοὺς Αἰγυπτίους τῶν ὧν μὴ θύειν αὐτάς*. Ægyptiorum ad Græca comparans instituta Anaxandrides apud Athen. VII. p. 299. F. *Οὐκ ἐσθλῆις ὕει, ἐγὼ δὲ γ' ἡδομαι Μάλιστα τούτοις*. Græcis excipiendi Cretenses, secundum Agathoclem, *ὅς τῶν κρεῶν οὐ δαίσαιντο*, Athen. IX. pag. 376. A. Qui populi præter Ægyptios sues aversati sint, enumerantur Bocharto. Vid. Wess. ad Diodor. t. I. pag. 380. VALCK. Vulgatum vero *ὧν*, ut Reiz. et Schæfer, sic et Larcher tenuit, satis illud præsidii invenire censens in his quæ cap. 47, 2. 3. leguntur. SCHWEIG.

4. καὶ ἂν οὗτοι ἀνθρώπους θύοιεν:] Legitima foret conclusio, ni aliunde de inopia hac gentis religione exploratum haberemus. Adpellavi ad Diodori I. 88. Manethonem, Plutarchum, Porphyrium testes; adjungo Seleucum, cujus liber ab Athenæo IV. 21. p. 172. *περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίους ἀνθρωποθυσίας*, laudatur. Sustulit crudeles aras rex Amosis, humanarum victimarum loco placentis in usum vocatis. Quod

cum diu ante Nostri ævum valuerit, inde illi hoc argumenti genus. Alia Jablonskii Panth. III. 3. pag. 75. WESS.

Ib. εὐμένεια εἴη] Heliodori similis formula Æth. IX. p. 424. τοῦτό τε καὶ ἡμῖν εὐμένεια μὲν εἴη τῶν εἰρημένων, τὰ μυστικώτερα δὲ ἀρρήτως σιγῇ τετιμῆσθαι. WESS.

- 46 3. οὐ μοι ἥδιον ἔστι λέγειν] Ionicam Herodoti formam loquendi aliquoties adhibuerunt Ælianus et veterum castigatissimus imitator Aristides. In hujus t. I. p. 20. τὴν θεῶν μέχην οὐχ ἥδιον ἔμολ γοῦν λέγειν, Jebbiius οὐ ράδιον scribendum suspicabatur; ego contra οὐχ ἥδιον etiam reponendum arbitror t. I. p. 624. Quod habet p. 632. ἔμολ μὲν οὐκ εὐχεστέστερόν ἔστι λέγειν, mutuatus etiam est ab Herodoto, in cuius legitur proximo cap. 47. Stobæus egregiam præbet Heracliti sententiam, p. 48, 13. ἀνθρώποις γίγνεσθαι εὐεῖα θέλουσιν, οὐκ ἄμεινον. Verum οὐκ ἄμεινον, οὐ λῶον, οὐ χεῖρον, οὐ κάκιον, multo magis frequentantur. VALCK.

5. ὁ Πάν Αἰγυπτιστὶ, Μένδης.] Sequuntur Nostrum plerique omnes. Qui Coptici sermonis usum habent, infutiantur, præterque ceteros Jablonskii Panth. II. 7. p. 273. Vide vero mihi hæc Plutarchi Is. et Osir. c. 73. εἰς ἵστιν Ἰβις—καὶ αὐτὸς ὁ Ἄπις οὕτω δὲ γὰρ τὸν ἐν Μένδῃ τράγον καλεῖσιν. Sentis-ne scriptum fuisse καὶ αὐτὸς ὁ Πάν? neque enim Apis et Pan idem, nedum hircus Mendesiæ usquam Apis. Unum adpello Herodotum. Nihil addo de turpissimo et detestabili hirci mulierum amore: dixi ad Diodorum, et conduxit conplura Bochartus P. I. Hierozoic. lib. II. 53.¹ Ecce tamen istud Clementis Alex. Protrept. p. 27. de libidinoso Jove: ἐπεμπλάτο γοῦν γυναῖκα, οὐχ ἦττον ἢ αἰγῶν ὁ Θμοῦτῶν τράγος, in quo αἰγῶν vox aliena est atque ex scholio. Hirci omnes in capras ruunt, non solus Mendesiæ: hujus proprium fuit, uti Jovis, in foeminas insanire. WESS.

Ib. Quid sit quod ait, τοῦτο ἐξ ἐπιδοξῆν ἀνθρώπων ἀκλυτο, haud satis in liquido. Vallæ versionem, in ostentationem hominum pervenit, cum Gronovio tenuit Wess. Contra H. Stephanus monuit, esse qui ἐπιδοξῆν pro ostento hic accipiant. Jablonski, Panth. lib. II. p. 278. sic convertit, hujus.

¹ Et Jablonsk. loco cit. p. 277. SCHWEIG.

que rei videndæ hominibus copia facta est. In eam sententiam, quam equidem expressi *ad omnium notitiam hominum pervenit*, præivere Portus et Larcher. SCHWEIG.

- 47 I. αὐτοῖσι ματαλοῖσι] Articulum ejeci, mæstis obsecundans. Euripides Suppl. 926. Θεοὶ ζῶντ' ἀναρκάσαντες—αὐτοῖς τεθρίπτοις. Sophocles Ajac. 26. ἐφθαρμένας—εὐρίσκομεν—αὐτοῖς ποιμίαν ἐπιστάταις. Noster III. 126. ἀποκτείνας δέ μιν, ἠφάνισε αὐτῷ ἥπαρ. Retinetur tamen contra morem III. 45. Confer Davinium in Maximum Tyr. Diss. VII. p. 520. WESS.

Ib. οἱ συβῶται, ἰόντες] Non spernerem, si voculam καὶ codices præberent interjectam: οἱ συβῶται, καὶ ἰόντες Αἰγύπτιοι ἑγγυῖαι, tametsi sint indigenæ, ἐς ἰδὸν οὐδὲν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἰσέχονται μῦθοι πάντων. Sæpius in talibus καὶ ponitur pro καίπερ, et apud Herod. VII. 46. αἱ συμφοραὶ—καὶ βραχὺν ἰόντα μακρὸν δοκέειν εἶναι ποιῆσαι τὸν βίον. Inter septem genera Ægyptiorum memorantur et συβῶται Herodoto lib. II. c. 163. Suum greges quem in finem aluerint, Eudoxus tradidit apud Ælian. de Nat. An. X. 16. VALCK. cf. c. 14.

2. τοῦ αὐτοῦ χρόνου, τῇ αὐτῇ πανσελήνῳ etc.] Ælian. de Animal. X. 16. θύουσιν αὐτῇ (Lunæ) ἅπαξ τοῦ ἔτους ὃν: Plutarch. Isid. et Osir. c. 8. θύοντες ἅπαξ ὃν ἐν πανσελήνῳ καὶ κατεσθίωντες. Μοχ θυσιῇ—τῶν ὡὼν τῇ Σελήνῃ ποιεῖται, nulla Bacchi habita ratione. Lunæ unice meminit, siquidem ejus honori præcipua erat illa festivitas; quare et Ælianus solam nominavit. WESS.

4. ἐπεὶ δὲ θύσῃ, nempe τῆς, vel ὁ θύων. Vide ad I. 132. SCHWEIG. conf. Matthiæ Gr. gr. 294.

6. ὅπ' ἀσθενείης βίου σταιτίνας] ὅπ' ἀσθενείης βίου propter egestatem et victus tenuitatem, ut IV. 135. VIII. 51. Σταιτίνας δὲ posuit, sicuti Plutarchus in Lucullo p. 498. Α. οἱ μὲν Cyziceni ἠπύρου βόδς μελαίνης πρὸς τὴν θυσιάν, καὶ σταιτίην πλάσαντες τῷ βομῷ παρέσθησαν. WESS. Similem morem tangit Suidas in Ἐβδόμος βοῦς. SCHWEIG.

- 48 I. τῆς ἑσπέρης τῇ δορκίῃ] Hoc ex Apaturiorum festo Ionum die huc derivavit. WESS. Mire Larcherus, à l'heure du repas. Equidem, *vesperò quæ festum antecedit*: poteram, *primo festi die, quod eodem redit*. Vide Hesych. et Suidam

in Ἀπατούρια: et confer ad Athen. IV. 171. d. notata. Obiter hoc loco liceat monere, vitiosam omnino videri scripturam δόγμια, quæ et apud Suidam et alio loco apud Hesych. occurrit: nam festorum quidem nomina, quæ per continuos aliquot dies ut plurimum celebrabantur, pluralis numeri sunt apud Græcos: singulorum vero dierum nomina singulari numero efferuntur. SCHWEIG.

3. ἀγάλματα νευρόσπαστα] Gemina his Luciane Dea Syr. c. 16. καλέονται δὲ τὰδε νευρόσπαστα. cf. Plutarchum Isid. et Osir. c. 36. Duravit phallorum turpis superstitio in Athanasii ævum, quo protervus juvenis, in sacram Christianorum sedem ingressus, eorum ostentatione et jactatione usus traditur: καὶ ἕτερος δὲ μετὰ φαλλῶν εἰσελθὼν, καὶ ὡς Ἕλληνας κινῶν αὐτὰ τῇ χειρὶ καὶ χλευάζων, εὐθὺς ἐσκοτώθη, Histor. Arian. ad Monach. p. 379. Nunc ibi μετὰ βάλλων errore describentis: justum esse, quod repræsentavi, præclare docuit vir eruditus in præfatione Montfauconii ad Cosmam Indicopleustem p. 19. Sed quid ego de Athanasii ætate? Supersunt in templorum ruinis, tabula Bembina, aliisque Ægyptiorum monumētis clarissima φαλλοφορίας vestigia, de quibus la Croze Hist. Christianismi Indor. lib. VI. p. 431. WESS.

49 2. ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τό τε ὄνομα καὶ τὴν θυσίην] Sæpe miratus sum quid sit quod Scriptor noster non modo cultum, sed etiam nomina deorum (conf. c. 50.) ab Ægyptiis accepisse tradat; quum tamen Græca nomina ab Ægyptiis plurimum differrent. SCHWEIG.

6. ὁμότροπα etc.] Ut paucis absolvam: negat Herodotus casu fortuito quadrasse Dionysia Ægyptiorum et Græcorum: tum enim in omnibus gemina germana, quod secus erat, neque noviter in Græciam invecta esse debuisse. Itaque aliunde advenisse, sed in paucis transmutata. WESS. In eandem fere cum Gron. et Wess. sententiam eundem locum Larcherus his verbis expressit: *Je n'attribuerai point en effet au hazard la ressemblance qu'on voit entre les cérémonies religieuses des Egyptiens et celles que les Grecs ont adoptées. Si cette ressemblance n'avoit pas d'autre cause, ces cérémonies ne se trouveroient pas si éloignées des mœurs et des usages des Grecs; et d'ailleurs elles n'auroient pas été*

nouvellement introduites. Tum idem in Notis ad h. l. ingenue profitetur, se per literas ad viros doctissimos, Valckenarium, Brunckium, Wyttenbachium datas, quæsisse quid illi de ista sua interpretatione hujus loci sentirent; horumque singulos, adprobantes eam, non tamen dissimulasse, vel sic nondum satis expeditam videri auctoris sententiam, ad quam quidem clariori in luce ponendam nihil ipsi in promptu haberent quod conferre possent. Mihi (ut dicam quod sentio) illa verbi *συμπέσειν* interpretatio, *casu fortuito quadrare* vel *congruere*, ita ut hoc præsertim urgeatur de *fortuito casu* (in quo ex Wesselingii et Larcheri sententia vis argumenti maxime inest) non modo ad declarandam auctoris sententiam parum valere, sed et per se gratuito sumta esse, et in sermonis usu nullum invenire patrociniū videtur. Ponitur quidem nonnumquam verbum *συμπέτειν*, cum dativo casu constructum, hac notione, *quadrare, consentire, congruere*, VI. 18. VII. 151., at neutiquam conjuncta casus fortuiti notione; quam quidem hîc adsumendam maximeque premendam viri docti existimarunt, quum pulcre intellexissent, non posse hoc loco Herodotum simpliciter *negare, congruere Bacchi cultum apud Ægyptios et apud Græcos*, quandoquidem paulo ante (c. 48.) diserte dixerat, *pæne omnibus rebus similem apud utrosque hunc cultum esse*. Taceo quod, si de similitudine aut dissimilitudine hîc ageretur, non in præterito tempore *συμπέσειν* dixisset, sed in præsentī tempore *συμπέτειν*, quemadmodum supra *ἀνάγουσι*. Alius est hujus verbi usus, frequentatus admodum Nostro, ut *συμπέτειν* dicantur *res quæ simul, eodem tempore accidunt vel existunt*: ubi interdum quidem adjicitur *ἑμοῦ, τοῦ αὐτοῦ χρόνου*, aut aliquid simile, ut I. 82. V. 36. VIII. 141. IX. 100., subinde vero etiam absolute per se ponitur id verbum eadem notione, ut V. 35. VIII. 132. Itaque verborum, in quibus hæremus, hæc mihi videtur esse sententia: *Nam illud nimirum profecto non dicam, simul eodem tempore existisse ortumque cepisse Bacchi cultum apud Ægyptios et apud Græcos.* Tum vero, quamquam vel sic fortasse defendi posset *ἑμώροπα, reliquis moribus consentanea*, tamen perquam probabile mihi videtur, *ἑμώροπα* (ut olim academicus Parisien-

sis De la Barre voluit, cum quo Corayus apud Larcherum consentit) scripsisse Herodotum; idque vocabulum a librariis, qui de moribus atque institutis hñc agi vidissent, temere in ὁμότροπα fuisse mutatum. Requirebatur hoc loco vocabulum, cujus significatio et apta esset ad id quod præcedebat, συμπασις, et opposita esset ei quod sequitur, ἀλλ' οὐ νεωστὶ ἐπαγμένα: atqui talis est vis vocabuli ὁμότροπα, non illius ὁμότροπα. De animalibus dici ὁμότροπα posse consentit Wesselingius, et qui ei suffragatur Larcherus; de cærimoniis dici posse non credunt, donec exempli fiat copia. Jam prorsus quidem adæquatum, quod adferam, exemplum in promptu mihi non est: sed, quemadmodum σύντροφος non modo de animalibus aut hominibus dicitur, verum etiam de rebus quibusdam, v. c. σύντροφος δίαυτα, ita quidem ut etiam merbos, qui inter homines consueti sunt, ξυντρόφους νόσους vel ξύντροφα κακὰ Thueydides dixerit, II. 50. sic non admodum alienum videri debet, si ὁμότροπα dicantur instituta simul cum populo aliquo nata, originis gentis cœvea. SCHWEIG.

7. Μελέμπους τὰ περὶ τὸν Διόνυσον etc.] Hæc Diodoro observata suspicor I. 97., Melampodem tamen in Ægyptum deducenti. De Nicephoro, cui Αἰγυπτίων ιερογραμματεὺς καὶ ιεροφάντης Melampus, non repeto dicta. WESS.

50 2. ὡς καὶ πρότερον] Vide c. 43. SCHWEIG.

3. Neptunum Afrorum habet IV. 188. atque hinc Eustath. in Homer. Od. p. 1386, 38=13, 47. WESS.

51 1. ἀπ' Αἰγυπτίων νενομίκασι] Explent locutionis formulam, adscito et intellecto ex sequentibus μάθοντες. Vide Abreschii Dilucid. Thueyd. p. 493.^k De Mercurii Græcorum obscenius excitata et improbiore natura Kuhnium vide in Pausaniæ lib. IV. 26.^l Est autem Nostri plausibilis suspicio, siquidem Hermetis Ægyptii paullo diversior habitus et indoles in Panth. Jablonskii lib. V. 5. WESS.

4. τοὶ περ' Ἀθηναίοισι] Confer I. 57. In Samothracum mysteriis ex Pelasgorum sermone Mercurius Κασμίλου titulo censebatur, quod scholia ad Apoll. Rh. I. 917. testan-

^k Sic etiam IV. 27. παρὰ Σκυθίων νενομίκασιν. SCHWEIG.

^l Cf. Cic. Nat. Deor. III. 23. SCHWEIG.

tur. Μοx τὰ ἐν τοῖσι ἐν Σαμ. idem censendum ac κατὰ τὰ, sive ὡς. WESS.

- 52 2. ὅτι κόσμος ὄντες τὰ πάντα] Putes hæc Clementi Alex. in mente fuisse, cum sine Stromat. primi, Θεὸς δὲ παρὰ τὴν θένειν εἶρηται, καὶ τάξιν, καὶ τὴν διακόσμησιν: namque Protrept. p. 22. derivationem Platonis Cratyl. p. 397. amplectitur. Prisci illi θεοὺς ex [θεῶ] θεῶ, unde τίθημι natales acceperit, formarunt. Θεὸς itaque ὁ πάντα τίθει καὶ ποιῶν Eustathio in Hom. p. 1148=1202, 8. eandem ibi originationem probanti: namque alibi sequitur aliud, quæ et Etymologi fluctuatio. Supra πάντα πρότερον ἴθουν, intellige δύσιμα, quod tali in dictione adscisci oportere, supra vidimus. WESS. Conf. I. 50. IV. 88. SCHWEIG.

Ib. ἔπειτα δὲ, χρόνου πολλοῦ διεξελθόντος, etc.] Benedictus, in Actis Philol. Lips. sæpius jam citatis, p. 287. tenens ἐπεὶ τε δὲ, monet longam esse periodum usque ad finem capitis excurrentem; in illisque verbis ἐπεὶ δὲ ἐχρησθηριάζοντο particulam ἐπεὶ cum ista ἐπεὶ τε initio periodi coherere; verba autem interjecta, τὸ γὰρ δὴ μαντήιον—μῦθον, in parenthesi esse ponenda; denique verbum ἐπύθοντο post ὕστερον πολλῶν ex librarii interpretamento esse ortum; verba enim ista, Διόνυσον δὲ ὕστερον πολλῶν, simul ex antecedente ἐπύθοντο pendere. SCHWEIG.

4. εἰ ἀνέλονται] Vereor ut se tueri queat: ad normam usitatam corrigi facile poterit: εἰ ἀνέλοντο (sive, εἰ ἀνελόλατο) τὰ ὀνόματα τὰ ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἔκοντα πῦν ἐν usum reciperent sciscitantibus, responsum fuit χρεῖσθαι. Lib. VIII. c. 49. εἰ πεπλήεωσι, quod adoptavit Gronovius, ferri nequit. VALCK. At hic quidem perinde et conjunctivo modo et potentiali, sive optativo, quem vocant, locus erat. Vide I. 53. tum I. 75. Quod vero pro χρᾶσθαι, χρεῖσθαι corrigit Valck. lubens hoc recepturus eram, si vel unus codex dedisset: sed in vulgatum (quo perinde uti licuit Herodoto) libri consentiunt omnes. SCHWEIG.

- 53 1. πρώην τε καὶ χθὲς] Exemplis ad Diodor. II. 5. citatis adcumulo Josephi adv. Apion. I. 2. παρὰ τοῖς Ἑλλήσι ἀπαντα ῥία, καὶ χθὲς καὶ πρώην, ὡς ἂν εἴποι τις, εὐρήσεις γεγονότα: tum II. 2. de Pythagora, οὐκ ἔχθες καὶ πρώην γεγονότος: et c. 15.

ὡς ἐχθὲς δὴ καὶ πρῶν: porro Libanium t. II. p. 124. c. et ea abunde sunt. WESS.

[Ib. ὡς εἰπεῖν λόγῳ] Ubi res minus accurate videtur finienda, formulam adhibet Thucyd. ὡς εἰπεῖν: idem est Herodoteum ὡς εἰπεῖν λόγῳ, Luciani Timon. c. 8. οὕτως μὲν εἰπεῖν, quodque multo frequentius occurrit, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ut ita dicam. Hoc quum in Epist. ad Hebr. VII. 9. legeretur, exemplorum congesserunt affatim. Utramque Herodoti formulam junxit Plato de Legib. III. p. 677. D. ὡς ἔπος εἰπεῖν χθὲς καὶ πρῶν γεγονότα. Nuspiam in ista pæne proverbiali formula, de qua Gataker. egit ad M. Antonin. X. 7., reperietur πρὶν, quod hic perperam a Gronovio positum Wesselingius jam monuerat ad Diodor. t. I. p. 118. VALCK.

2. τετρακοσίοισι ἔτεσι] Classicus locus est de Homeri et Hesiodi ætate, neque ad verum incongruus. Herodotus natus est ex Pamphilæ iudicio apud Gellium XV. 23. exeunte Olymp. LXXIV., paullo ante famosam Xerxis in Græcos expeditionem: hinc in superiora tempora si retrocedas, justus ad Lycurgi et Iphiti ætatem progressus erit. Homerum vero utrique fuisse æqualem, plures olim censuerunt, docente Marshamo Canon. Chronic. p. 437. et Dodwello Diss. de Cycl. III. p. 153. Hactenus itaque res bene haberet. At ubi calcem Vitæ Homeri, quæ Nostro tribuitur, inspexeris, alia omnia videbuntur dicenda; adnumerantur anni istic DCXXII. ab Homeri ævo ad Xerxis expeditionem, insigni discrimine; cui quidem medetur illustr. Scaliger ad Euseb. Chron. p. 102. ibi legendo ἑτά ἐστὶ τετρακόσια εἴκοσι δύο. Sic sane discordia nulla. Contra venit Bouherius Diss. Herodot. c. XI. p. 124. nihil isto in calculo inmutandum, sed his in numeris, pertendens: scribendum esse ἡλικίην ἑπτακοσίοισι ἔτεσι—πρεσβυτέρους, septingentis annis mea ætate superiores esse. Addit talia, si de Troja capta sermo esset, quæ colore et specie non carent. Constant hîc numeri codicum omnium conspiratione, nec viderunt diversos hoc loco Athenagoras et Cyrillus. Sit-ne Noster Vitæ Homeri scriptor in controversia hæret; quæ si vel secundum Herodotum pronuncietur, erit fortasse expeditior difficultatis ratio, uti suo loco declarabitur. WESS.

3. οἱ ποιήσαντες θεογονίαν Ἑλλήσι] *Inventores Theogoniæ* antea Græcis ignotæ Homerum et Hesiodum fuisse si significarit, aut erroris aut reus erit imprudentiæ. Uterque poëta, quæ de Diis canunt, non ut nova et a se primum excogitata perhibent, sed cognita et a maioribus accepta. Tēgīt eam rem Clericus ad princ. Theogon. Hesiodi et ad v. 211. At alia verborum sententia; indicant, *primos versibus descripsisse* atque ornassee. Simile Diogenis Laërt. præf. 3. de Musæo, ποιῆσαι δὲ θεογονίαν καὶ σφαῖραν πρῶτον. h. e. *scriptis versibus exposuisse*. Memini magnum nostra ætate virum aliter Diogenem explicuisse, de quo Miscell. Obs. Amstel. vol. III. p. 346. Sed ποιῆσαι hoc significatu tritum. Tale Musæ III. 38. καὶ ὁρθῶς μοι δοκίει Πίνδαρος ποιῆσαι: nec diversum ambiguum istud Sophoclis, Περικλῆς ποιεῖν μὲν ἔφη με, στρατηγεῖν δὲ οὐκ ἐπίστασθαι, in Athenæi XIII. p. 604. D., quem quoque vide XIV. p. 627. D. et animadversionem Casauboni, Platonem in Lyside p. 205. A. et de Rep. II. pag. 379. A. Merito autem ob turpes de diis fabulas ambo taxantur ab Isocrate, Laudat. Busirid. p. 229. ed. Steph. WESS.

4. οἱ δὲ πρότερον ποιηταὶ λεγόμενοι] Vid. Heynæus in Comment. de Theogonia ab Hesiodo condita, ad Herodoti lib. II. c. 52. inter Commentationes Soc. Reg. Goetting. per annum MDCCLXXIX. p. 132. et seq. SCHWEIG.

54 1. τοῦ τε ἐν Ἑλλήσι] In præpositionis absentia singularis est M. Supra c. 51. cum Aldo pauci τὰ ἐν τοῖσι Σαμοθρίῃ μυστηρίοις. Non nescio præpositionis, ubi eam consuetudo requirebat, neglectum. Quo ex more Σπάρτη ξυνοικεῖ τῷ πατρὶς ξυνοικεῖ Euripid. Iph. Taur. 524. et vs. 538. ἄλλως. λέκτρ' ἔγχευεν Αὔλιδι, quod utique ἔγχευ' ἐν Αὔλιδι commodum fuerat. Sophocles Trachin. 176. ὡς—αὐθῆσαι ποτε Δαδῶνι. Plato Menex. p. 245. τὰ τρώπαια τὰ τε Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς. Sunt ad manum consimilia, quæ, sicubi consensus conspiret mssorum, auxilio esse poterunt. Sed et sæpe elisa videtur scribarum inconsiderantia. Sit Philostratus exemplo, Heroic. II. p. 694. quum de Ulysse, διαφυγόντα δὲ αὐτὸν τὰ ἐκεί πάθη, ἀπώλεσεν αὐτῇ Ἰθάκῃ ὕστερον. Dederat. ἐν αὐτῇ Ἰθ. neque enim Neptunus Ulyssem una cum insulâ

Ithaca, quæ Græcorum eorum sententia, sustulit: devoravit in præcedentis verbi terminatio. WESS.

2. γυναῖκας ἱεῖρας ἐκ Θηβαίων] Quia supra scribit c. 35. ἱεῖραι μὲν οὐδὲ μὴ οὕτε ἱερεῖες θεοῦ οὕτε θηλής: ἄνδρες δὲ πάντων τε καὶ πασάν: non ἱεῖρας, sacerdotes, illas fuisse censeo, sed saceras, sacerdotumque ministras; atque adeo scribendum: γυναῖκας ἱεῖρας ἐκ Θηβαίων ἐξαχθῆναι. Cap. 56. legitur, εἰ ἄλ-
θώς οἱ Φοίνικες ἐξήγαγον τὰς ἱεῖρας γυναῖκας, quarum alteram paulo dicit inferius ἀμφιπολεύσασαν ἐν Θήβῃσι ἰδὲν Διός: mon-
strat illud, fuisse mulieres ἱεῖρας sive ἱεροδούλους. In templo Syriæ Hierapolitano præter sacerdotes fuisse ἄλλο πλῆθος ἐκ-
δράπων ἰδὲν scribit Auctor libri de Syria Dea c. 43. istius generis ἱεροδούλους Strabo vocat ἱερὰ σώματα VI. p. 418. 3= 272. c. VALCK.

55 5. Δωδωναίαν δὲ αἱ ἱρήϊαι] Hæc et quæ anteverterunt, æ-
oris Dodonæis feminas fuisse antistites, liquido demon-
strant. Strabo autem VII. p. 506=328. primitus ἄνδρες ἦσαν οἱ προφητεύοντες ait, deinde τρεῖς γράϊαι, in mulierum nu-
mero consentiens. Unde sumserit mores istos prophetas, an ex ὑποφθῶν Homeri voce, an aliunde, quærunt docti viri, præter cetæros Gronovius Exercitat. de Dodona p. 23. WESS.

Ib. Προμύεια] Græcæ non dicitur προμῆς, sed προμηνῆς et προμύνεια: scripserat fortasse, Προμηνή vel Προυμηνή. Benevolam nomen illud designaret. VALCK. Habet hoc no-
men Eustathius in Odys. 176c, 54=545, 14. In eandem vero scripturam consentiunt libri omnes: quæ cur sollicita-
retur non satis causæ fuisse videtur. Ut προθυμία, εὐφρο-
δία et similia dicuntur, sic non video cur Προμύεια, præser-
tim tamquam proprium nomen, suspectum nobis esse de-
beat; licet adjectivum προμηνῆς, unde illud derivatum fu-
erit, in reliquiis Græci sermonis hodie non repariatur. SCHWEIG.

56 1. ἔπειτα δουλεύουσα] Vocæ transposita hunc in modum ista
commode seribi posse suspicor, ut altera mulierum videatur
προβῆναι ἐς Θεσπρωτοὺς δουλεύουσα: ἔπειτα αὐτῇ ἱερίσασθαι: ὑπὸ
φθγῶ αὖ πεφυκτῇ Διὸς ἰόν: ὥσπερ ἦν οἰκὺς, ἀμφιπολεύσασαν ἐν
Θήβῃσι ἰδὲν Διός, ἥντα δὲ ἀπίκτω, ἑνταῦθα μνήμη αὐτοῦ ἔχειν:

vendita, ut in *Thesprotiom* abduceretur servitutem servituta; postea illic sub procera quercu Jovis constituuisse sacrum, ut erat rationi congruum, quæ Thebis in templo Jovis fuisset ministra, quo pervenisset illic ejus calere memoriam. VALCK.—Non multum refert, ἀμφιπαιεύσαν, an Aldinum, potius censeas; sapit tamen ejus ἀμφιπαιεύσαν non nihil ex Ionia. Vide adscripta Diodoro XVI. 70. WESS.—Commode utique ἀμφιπαιεύσαν legeretur, quod cum Valckenario Reiskius etiam commendaverat. Idem, non minus quam ille, simpliciter posito verbo περιουῆ offensus, καὶ περὶ. legendum conjectavit. Mihi, ut maximi facio sagaces eruditæque doctorum virorum suspectis super locis aut manifeste mendosis conjecturas, sic numquam placuit perpetuus novandi pruritus. Reliquas partes hujus traditionis allegorice intelligendas esse prudens Herodotus censuit; quod de fago narrabatur, illa (inquit) vera et naturalis arbor fuit. Hoc, ni me ratio fallit, verbo περιουῆ significatur. Neque magis opus esse videtur, ut verba ἔκαστα et δουλεύουσα transponantur: nec enim videam quid inpediat quominus credamus, mulierem hanc etiam tunc servitutem servientem instituisse illud oraculum. Exoptata sane res hero debuit esse, ancillam habere fatidicam; cujus ex arte haud spernendum ille capere quæstum poterat. Cæterum de Dodonæo oraculo consuluisse juvabit quæ commentati sunt De Brosses in Actis Acad. Reg. Inscr. tom. XXXV. p. 89. seqq. et Heyne in Exoursu II. ad Iliadis lib. XVI. SCHW.

3. ἐν Λιβύῃ περῆσθαι] Nisi codices iterum conjecturis obiterentur, paulo ante scribi malim χρηστέον κατηγγήστο^m: hic autem, ἐς Λιβύην π. Non quid evenisset in Africa, sed illud noverat mulier, comitem suam a Phœnicibus fuisse venditam ut in *Libyen* abduceretur: hæc vero sæpe dicitur Herodoto ἐς Λιβύην περῆσθαι vel περῆναι. Herod. VIII. 105. πιδας—ἐπώλες ἐς Σάργος τε καὶ Ἐρεσσιν. Demosth. p. 708, 23. πρᾶντες ἐς Λαυκάδα. Ob locum Lucæ Act. VII. 9. similia quedam fuere collecta: vid. Hemat. in Miscell. Obs. VI. p. 344. Huc refero rarius illud Xenoph. Ἑλλ. p. 252, 32. ἐς Λαυκαίωνα γράμματα. πεμφθέντα ἑλῶσαν ἐς Ἀθήνας: et de

“ At vide modo II. 49, 4. SCHWEIG.

Periandro Diogenis Laërt. I. 94. τὸν παῖδα ἀπεκέρυξεν εἰς Κερκύραν, quæque dantur similia. VALCK. Ut sæpius εἰς legitur, ubi commodius ἐν videri poterat; sic et subinde ἐν, ubi εἰς mallet, apud probatissimos auctores. Sic quidem apud Thucyd. VII. 17. consentientibus libris habes ἀποστελοῦντες ὅπλιντας ἐν τῇ Σικελίᾳ, et similiter idem alibi. Conf. ad I. 21. notata. SCHWEIG. Atqui in Thucydide duo saltem codd. habent ἐς τὴν Σικελίαν.

57 4. τῶν ἱρῶν] τὰ ἱρὰ frequenter Nostro idem ac τὰ ἱεῖα valent; suntque victimæ quæ immolantur. Sic θῦσαι τὰ ἱρὰ, I. 59. VIII. 54. et alibi, est mactare victimas. II. 40. ἡ ἐξαιρέσις τῶν ἱρῶν, est exenteratio victimarum. Ac præsertim ubi de extispicio vel haruspicio agitur, legimus *propatia* aut *contra* fuisse τὰ ἱρὰ, V. 44. extr. IX. 19. IX. 36. (ubi haruspex *μαντεύσθαι* dicitur) item 37. pro quo τὰ σφάγια ait IX. 45. Denique VIII. 134. ἱροῖσι χρηστηριάζεσθαι, est ex victimis responsa dei petere. Quibus inter se collatis consentaneum est, ut h. l. τῶν ἱρῶν (idem ac si dicas διὰ τῶν ἱρῶν) τὴν μαντικὴν intelligamus *divinandi rationem ex victimis*; quam nimirum pariter atque oraculorum institutum ex Ægypto ad Græcos transiisse statuit Herodotus. SCHWEIG.

58 1. Προσαγωγὰς] Oblationes intelligebat Gronov. provocans ad Aristoph. Av. 854. et schol., in versione autem *adductiones* posuit, quas tenuit Wess. Hesychio *προσαγωγή* est *προέλευσις*, recte: *accessio*, nempe *ad deorum aras, supplicatio*. SCHWEIG. Wesselingius conferri jubet interpretes Ep. Pauli ad Rom. V. 2. Ephes. II. 18.

3. Βούσιριν] Templi Isis, quod olim in urbe Busiride, restant splendidissimæ ruinæ, elegantissimis optimi marmoris columnis, cultis hominum animaliumque figuris ac litteris hieroglyphicis spectabiles, descriptæ cum cura a Sicardo, curioso ex Jesuitarum familia peregrinatore, in Novis Memor. Legationum ejus ad Orientem Societatis t. II. p. 118. WESS. Vide Creuzer. Comm. Herod. p. 110. seqq.

59 1. ἐπὶ αὐτὸν κομίζονται] Nihil habebat causæ cur hic scribi mallet Galeus *κομίζονται*, ignotum Herodoto verbum; apud quem, ut hic, frequenter alibi *κομίζεσθαι* notat *nave vehi* vel *deferri*, IV. 76. V. 43. VII. 49. Quæ Galeo obversaban-

tur, *Ægyptiorum καμασσίας* attigit Wesselingius ad Diodor. Sic. t. I. p. 177. VALCK.

4. *ἐγχρίψαντες*] Antiquissimi usus fuit *χρίπτειν* et *ἐγχρίπτειν*, *χρίμπτειν* recentioris: quæ caussa perpetuæ in edd. et scriptis discordiæ. In Sophoclis Elect. 901. Μή ποῦ τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίπτει βροτῶν: at vs. 723. ἔχριμπε' αἰὲ σύριγγα, ubi mæsti veterem sequuntur morem. Bacchylides in Ecl. Phys. Stob. p. 11. ἀλλ' ἐπιχρίπτει νέφος ἄλλοτε, ubi schedæ, teste Grotio, *ἐπιχρίμπτει*. Vide Ruhnkenium in Timæi Lexic. p. 76=104. et Eustachium ad Erotian. in hoc verbo. WESS.

51 1. εἶρηται πρότερόν μοι] Vide cap. 40. SCHWEIG.

2. τὸν δὲ τύπτονται] Quod in Athenag. Legat. prostat pag. 114. τὸν δὲ τύπτονται τρόπον mihi quoque sciolo videtur contri-
buiendum; qui Herodoteum, τὸν δὲ τύπτονται, a Gronovioⁿ egregie adfirmatum, minus intellexerit, significans id ipsum quod usitatus Græcis diceretur τῷ δὲ τύπτονται, *quemnam inflicti sibi verberibus lugeant*. Scripti tamen codices si plerique præferrent τῷ δὲ τύπτονται, *cui se verberent*, sive *in cuiusnam Dei honorem*; cum vicinis illud conspiraret, *ἐς Σαῖν πόλιν τῇ Ἀθηναίῃ πανηγυρίζουσι* ἐς Ἡλιούπολιν τῷ ἡλίῳ, similibusque. Herodoti locum IV. 34. ad Pausaniæ I. p. 104. verba docte contulit Leopardus X. Em. cap. 24. στεφανοῦσθαι τῷ θεῷ dixit Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 304, 26. πληοῦνται τῷ θεῷ Aristid. t. I. p. 543. Achilles τὰς κόμας Πατρὸς-
κλῶς τμηθείσας Philostr. Vit. Apoll. VII. c. 36. Vid. Hemsterh. in Add. ad Luciani p. 850. et Abresch in Diluc. Thucyd. p. 452. VALCK.

62 1. λύχνα καίουσιν] Glossæ San-Germanenses: λύχνα οὐδε-
τίως Ἡρόδοτος B., Εὐριπίδης Κύκλασι (vs. 512.) Est ex Io-
num consuetudine. Schol. Apoll. Rhod. III. 137. Ἰωνικῶς δὲ τὰ κύκλα, ἀντὶ τοὺς κύκλους, ὡς λύχνα καὶ δίφρα: quibus non
dissimilia Critici in Nicandri Theriac. vs. 591. Recurrunt
τὰ λύχνα c. 133. et apud Themistium et Procopium, studio-
sos Nostri, sæpe. Μοχ ἔμπλεα στίατος [loco ἀλός] καὶ ἱαλαίου,
plena partim adipe, partim oleo conjecit Reiskius, quod *sal*

ⁿ Gronovius attulit II. 42. 132. D. Wesselingio exscriptus, ἢ τῇ Συ-
Wesselingius citat Dorvill. in Charit. ρία—ἀπαιτῶντο πολλὰ τῇ ῥίᾳ, ἢ
III. p. 347=411. honorem Opis sibi viriſtia amputa-
bant.

ⁿ Bardesanes Eusebii Præp. p. 279.

ad lampades nihil faciat: cui non subscribo. Frequentissimus olim in sacris usus salis aliud suadet; et quamquam vulgo sal crepitet magis et exsiliat in igne, quam luceat, satis erat si acetabulorum fundum peteret, oleo supernatante. Vide Plin. H. N. XXXI. 7. WESS.

2. οὐνομα κέσται λυχνοκατή] Habuit hæc ante oculos Themistius principio Orat. ad Constantium Imp. p. 49.; quod Hemsterhusium, docto oratori egregie opitulante, in Pol. luc. X. 115. minime fugit. Spectavit et has *lucernarum accensionibus* Josephus, Apioni insultans et aliis suæ gentis osoribus, λύχνον γὰρ εἰδέναι—ἐπαράκασιν, οἱ τὰς τοσαύτας καὶ τηλικαύτας λυχνοκατίας ἐπιτελοῦντες, c. Apion. II. 9. p. 478., numero multitudinis electo, quandoquidem et Deorum aliis hunc habebant honorem in Achillis Tatii Amorih. pag. 277. WESS.

63 2. καταφερῆς etc.] Is. Vossius adscripserat codici suo καταφερῆς, nescio an motus Hesychii καταφερῆς, κάτω φερόμενος. Novandi caussa urgens non est. Καταφερῆς gaudet eadem notione. Dionysius Halicarn. t. II. p. 187. καὶ καταφερῆς ἡ ῥύσις τῆς λέξεως, ὥσπερ κατὰ πρᾶνους φερόμενα χωρίου σώματα, translata quidem, sed manifesta *declinativæ* sententia. Polybius II. 68. εἰς τὸ τὴν φυγὴν ἐπὶ πολὺ καταφερῆ καὶ κρημνώδη γινέσθαι, quoniam *per declivia et abrupta hostibus erat fuga*. Alibi, sicuti et Appianus, χωρία καταφερῆ III. 55., nec stabili scriptura. WESS.

3. τὸ δὲ ἄγαλμα, ἔδν ἐν νηῷ μικρῷ ξυλίνῳ] Vid. Cuperus in Harpocrate p. 104. WESS.

64 1. ἀπὸ τροφῶν γινόμενον] Hæc et vicina pervertit Valla, quæ hunc vel similem in modum converti potuerant Latine: *Templum illud incoluisse matrem Martis; hunc educatum alibi, quum ad virilem pervenisset ætatem, colloqui cum matre voluisse; sed matris administratos, quem ante non viderant, haud ingredi passos abegisse.* Ἀπὸ τροφῶν Hesychius recte reddidit μακρὰν τετραμμένον. De commercio familiari, sive colloquio, frequentatur συμμίξει. Herodot. VIII. cap. 79., Aristides adversarium Themistoclem ἐξοκαλίστο θέλων αὐτῷ συμμίξαι: recte Valla, colloquendi gratia P. Xenoph. Ἑλλ. III. p. 283, 37.

Ξυμμήκας τῷ Δερκυλλίδῃ, Demosth. p. 334. §. 282. *συμμήκαμον τῷ Προξένῳ*. In Aristoph. Ἐκκλ. vs. 512. Οὐδαμῶ γὰρ δαυοτέρῃ σου Ξυμμήκας' εἶδα γυναικί: sic scribendum ante Dawesium vidit Faber. Suspicioor tamen et hic in ambiguo ludere voluisse Herodotum; puerumque ἀνδριζόμενον aliud quid isto captassee colloquio: διαλέγεσθαι et ὁμιλεῖν frequenter inserviunt istiusmodi lusibus: est et ubi sic adhibetur ἐς λόγους ἰλθεῖν. Propter ea certe quæ sequuntur, τὸ μὴ μίσγεσθαι γυναιξὶ ἐν ἱεροῖσι, in istum equidem sensum ceperim τὸ ἐπαλθεῖν vel ἰλθεῖν παρὰ τὴν μητέρα, cum Gronovio, qui hanc in rem valde collegit opportuna, et Herodotea quidem diligentissime ad pag. 130, 5. [c. 115.] VALCK.

3. *μηδὲ ἀλούτους*] Clemens Alex. I. Strom. pag. 361, 19. Αἰγύπτιοι, inquit, πρῶτοι—ἐν ἱεροῖς μίσγεσθαι γυναιξὶν ἐκώλυσαν, καὶ εἰς ἱερὰ εἰσιέναι ἀπὸ γυναικὸς ἀλούτους ἰνομοθέτησαν. Attigit Marshamius Can. Chron. p. 222. Egregius Porphyrii est locus in Euseb. Præp. V. pag. 197. D., venustissimus Theocriti Eid. V. 147. VALCK.

4. *μίσγονται ἐν ἱεροῖσι*] De avibus aliisque animalibus loquens, ὀχαιόμενα, αἰτ., ἐν τε τοῖσι νηοῖσι τῶν θεῶν καὶ ἐν τοῖσι τέμενσι: de hominibus vero, non ἐν νηοῖσι, in *templa deorum aedibus* αἰτ., sed nomine utitur latius patente, ἐν ἱεροῖσι. Comprehendit autem τὸ ἱερὸν et τὸν νηὸν et τὸ τέμενος, agrum, lucum, ædificia, quibus cingitur dei sedes. Attamen, vel sic, justo gravior et præter reliquum Herodoti morem iniquior videri possit ista criminatio, præsertim ita universe in omnes pæne homines, Ægyptiis ac Græcis exceptis, jactata. Certe, in ipsa etiam famosissima ob Veneris obscœnum cultum Babylonē, non modo non in sede deæ, sed omnino ἔξω ταῦ ἱερῶν (ut refert idem Noster, I. 199.) committebantur illa flagitia, quibus placari deam persuasum habebant. SCHWEIG.

Ib. *νομίζοντας ἀνθρώπους εἶναι κατὰπερ* etc.] Diogenes Cynicus simili disputatione ad fœdas commixtiones probandas abutebatur, abutebatur et Chrysippus; perstricti ex merito ab H. Grotio Jur. B. et Pac. II. 5, 3. Ecce tibi Stoici nostris ita respondentia verba, ut hoc fonte hausta diceres: καὶ τὸ φαγεῖν τι, καὶ προσελθεῖν ἀπὸ λήχους ἢ θανάτου πρὸς ἱερὸν, ἀλόγως διαβέβληται· ἐπὶ τὰ θερία φησὶ δεῖν ἀποβλέπειν· tum ani-

mantium mutorum exemplis liquere, τὸ μῆτε συγγινόμενα, μῆτε γεννῶντα—ἐν τοῖς ἱεροῖς μιαινέειν τὸ θεῖον, in Plutarchi Stoi-
cor. Repugnant. p. 1044. F. Quæ homo locutuleius con-
tentionis fervore et disputatrice virtute, si ea tamen virtus,
atque ut alios premeret, jecisse dicendus est. Sed hunc
rixosum relinquamus. Mox ὀρνίθων τέλεια ex codd. Bri-
tannicis adeo blandiuntur, ut a probandis non longe ab-
sim. Si qui interpretamentum putarint, Eustathium uti
adeant auctor sum, et considerent τέλος et τέλεια in catervis
sedem habere VII. 211. 223. IX. 20. WESS. Cf. I. 103.
ibique not. Apud Eustathium quidem, de diversis vocabuli
τέλος, notionibus sæpius disserentem, nihil quod magnopere
huc faciat reperire mihi contigit. Cæterum scripturæ isti,
ὀρνίθων τέλεια, tam insignem veri speciem inesse intelligo, ut
et ego eam cum Schæfero receptam velim. SCHWEIG.

65 3. ἀνεῖται τὰ ἱρὰ] Non, *pro sacris habentur*, ut vertit Valla,
verum significarent ista, *consecrata sunt templa*, quod hinc
alienissimum est: vid. Observ. Miscell. III. p. 94. Senten-
tia poscit: τῶνδε εἵνεκεν ἀνεῖται τὰ θηρία εἰ λέγοιμι: quibus au-
tem de causis feræ sint consecratæ, si dicerem. Herodotum
tamen suo scribendi more dedisse suspicor, ἀνεῖται vel ἀνέ-
σται ἱρὰ εἶναι εἰ λέγοιμι, literasque nonnullas partim male re-
petitas, partim neglectas. εἶναι sæpe tanquam superfluum
adjicitur ab Herodoto, πλειονασμῶν καὶ παραλληλισμῶν studio-
sissimo. De rebus consecratis vel *consecrandis* satis vulgata
sunt ἀνίστασθαι vel ἀνεῖναι, et ἀνεῖσθαι: rarius illud Xenophontis
de amabili suo secessu Scillunteo: ὁ χῶρος ἀνεῖται ἱερὸς εἶναι:
in Socrat. Epist. XIX. ad Æschinem fortasse scripta, quem
multo majoris faciebat Xenophon, quam Plato. VALCK.

Ib. ἀνεῖται τὰ ἱρὰ] Abundabit articulus, nisi αὐτὰ ἱρὰ fu-
erit. Superstitiosæ animalium consecrationes et in Græcia
et Romæ notissimæ fuerunt; exemplorum affatim in Ca-
sauboni notis ad Sueton. Cæs. c. 81. Ægyptiorum ritus
dabit Diodorus I. 83., Nostri vestigia premens. WESS.
Quod ait τὰ ἱρὰ, incommodat utique articulus, quem abesse
et equidem malim: nisi aut præcedens πάντα non ita stricte
accipiendum fuerit, sed σχεδὸν πάντα intelligatur, aut τὰ ἱρὰ
intelligantur eæ bestię quæ cuique deo sacræ sunt aut quæ

apud quemque Ægypti populum sacre habentur, coll. cap. 69. et 71. SCHWEIG.

7. ὁ δ' ἂν ἴβιν ἢ ἰγκᾶ etc.] Eadem Diodorus, sed *vulturis* loco *felem* nominans. *Accipitrem* seu *vulturem* Iones olim ἰγκᾶ sonabant, quemadmodum sæpe poëta princeps. Eustathius Iliad. v. p. 920, 44. τὸ δὲ ἰγκᾶ, Ἰωνικῶς ψιλοῦται, εἰ καὶ τὸ ἰεραξ δασύνεται. Neque dubito de Herodoto: scribæ minuta hujuscemodi negligunt, et qui mssos conparant, non semper acutum cernunt. Cicero I. Nat. D. cap. 29. *Ne fando quidem auditum est, crocodilum, aut ibim, aut felem violatum ab Ægyptio*: quibus paria Quæst. Tuscul. V. 27. cum Davisii observatis. WESS.

66 3. κτείναντες μέντοι οὐ πατίονται] Hæc olim alio pertinere videbantur; sed felium mares designari manifestum est ex Æliano Nat. An. VI. c. 27. Πατίονται mutari non debu- erat: his terve *gustandi edendive* significatu posuit Ionicum πατίονται Herodotus, Hesychio restitutum a T. Fabro et Berkelio. Agathocles Cyzicen. ap. Athen. XIV. p. 650. A. de fructu quodam, ἐπὶ, αἰτ, αὐανθῆ, ποιεῦσιν ἐξ αὐτοῦ. ἄλευρα, καὶ πατίονται ταῦτα: vulgatur πατίοντι redditurque *pedibus calcant*: Ionice scribit Agathocles; ignorant autem Iones Doricum istum verborum flexum, sæpius oblitteratum, etiam in Epistola Aristippi Socrat. IX., ubi περιβλέπονται transmu- tandum est in περιβλέποντι. VALCK.

4. θῆια πράγματα καταλαμβάνει τοὺς αἰελοῦρους. *Feles in fu- rorem aguntur* interpretatur Conr. Gesner, De Quadrupedib. p. 324. med. SCHWEIG.

67 1. ἐς ἰράς στέγας] De his, quod quidem recorder, nihil alibi distinctius; nam quæ c. 148. et 175. aliorum spectant. Explicat Diodorus I. 83. φέρουσιν εἰς τὰς ταρχίλας ἔπειτα διραπαυθέντων αὐτῶν κεδρία—θάπτουσιν ἐν ἰσραῖς θήκαις. Mox ἴχνηται sunt *ichneumones*, eodem Diodoro indice: firmant- que Nicander Theriac. V. 195. et Hesychius, quibus Salma- sius ad Solin. p. 317. testibus dextre usus fuit. Phrynichus Biblioth. Coisl. p. 467. ἴχνηται, οἱ κατ' Αἴγυπτον καλού- μενοι, voce truncatus, sed facile instauranda. WESS. Non differunt ἰραὶ στέγας, et ἰραὶ θήκαι, quas continuo dein dicit; quæ sunt conditoria, cameræ, cellæ, in quibus conduntur mor-

tui. Abdallatif, scriptor seculi post C. N. xxi. (in *Relation de l'Egypte, traduite par M. Sylvestre de Sacy*, p. 202. seq.) cellas sece intrasse ait, quarum in aliis canem, in aliis felinam, in aliis boum cadavera ingenti numero condita fuisse. SCHWEIG.

3. τὰς δὲ ἱβὺς ἐς Ἑρμῆα πόλιν] Hermopolis parva-ne, am magna, (his titulis duæ Mercurii in Ægypto urbes distinguebantur) intelligenda sit, certo constitui haud potest: forte posterior in Thebaide, propter Ibiū sive Ibiu mansionem, non longe ab urbe sejunctam. Itiner. Antonini p. 157. Liquidiora videntur de ursis lupisque prodita, propter consensum Prosp. Alpini Hist. Nat. Ægypti IV. 9. WESS.
- 68 2. τὸ ὄσπρ τῆς τε αἰθέρης etc.] Optime hæc Salmasius Exercit. Solin. p. 314. ex Aristotele et Plinio, de crocodili nocturna in aquis mora, ratione et causa teporis. Philosophi verba, ex Hist. Animal. II. 10. ἀδρονάμι: τὴν μὲν οὖν ἡμέραν ἐν τῇ γῇ τὸ πλεῖστον διατρέβουσι, τὴν δὲ νύκτα, ἐν τῷ ὕδατι ἀλεινότερον γάρ ἐστι τῆς αἰθέρας. WESS.

3. αἰεὶ, χηνέων οὐ πολλὰ μίξονα] Vide Hasselquist, et Geoffr. apud Sylvestre de Sacy ad Abd-Allatif, p. 158. seq. Næmpe Geoffroy ex professo edidit *Observations sur les habitudes attribuées par Herodote aux Crocodiles du Nil*; quæ exstant in *Annales du Musée d'Hist. Nat.* t. IX. p. 373. t. X. p. 167. t. XI. p. 37. SCHWEIG.

5. γλῶσσαν δὲ μόνον θηρίων οὐκ ἔχουσι] Eadem Aristoteles, in expiungendo crocodilo Herodotum, uti is Heceatium, auctore Porphyrio apud Euseb. Præp. Ev. X. p. 466., secutus: inspicie Hist. Anim. I. 12. II. 10. V. 33., et post Philosophum plures Græcorum Latinorumque. Multa tamen in crocodili hac descriptione diligentissimi superioris et nostræ ætatis naturalis speculatores historię desiderant, Rondeletius, Bellonius, Gesnerus, Bochartus, præterque ceteros, Aristoteli paullo magis, quam oportebat, iratior Ol. Borrichius, Hermet. Ægypt. c. 10. p. 270. WESS.—Præcipue quæ huc spectant, collecta et excussa videas in *Histoire des Animaux d'Aristote, traduite par M. Camus*, t. II. art. Crocodile. Lingua non prorsus carere crocodilum, perro inferiorem ejus maxillam moveri, ut in reliquis animanti-

bus, non superiores, diligentiores observationes docuere. SCHWEIG.

Ib. τοῦτο] τοῦτο pro διὰ τοῦτο accipiens Bastius, interpretatus erat *idcirco*: eandemque in sententiam corrigenda etiam esse Græca, et ἀλλὰ κατὰ τοῦτο legendum, censuit Schæfer ad Gregorium de Dialect. p. 30. Quæ mihi supervacanea opera videtur: perspicua scriptoris sententia, sed est etiam hoc unum ex omnibus animalibus, quod etc. SCHWEIG.

7. τροχίλος] Habent ex Herodoto Aristoteles Ethic. ad Eudem. VII. p. 189., et Ælianus de Animal. VIII. 25. ubi dictione nominis mutata, εἰρηναῖα καὶ ὁσπονδά ἐστι: quemadmodum de apibus V. 11. πρὸς μὲν τοὺς μὴ ὁσποῦντας—εἰρηναῖα αὐτοῖς καὶ ὁσπονδά ἐστι: et XII. 15. WESS.

8. οὐδὲν σίνεται] Τὸ μὴδὲν ἀδικῆσαι τὸν τροχίλον λογίζεται εἰ μισθόν, Ælianus, enarrans Herodotea de trochilo Nat. An. III. cap. 11. et hanc partem designans lib. VIII. cap. 25. citat Herod. ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς λόγοις. Sed quæ narrat Herod. cap. seq. alio fonte derivata tractat Ælian. X. 21. VALCK.

69 2. ἀρτήματα τοῖς λίθοις χυτὰ] Sive hoc, seu λίθοις malueris, fusi et factis lapillis designantur: Reiskius vitrum describi opinatur. Vitri conditorum cipporumque ἐξ ὕλου mentio erit III. 24., ad quod an adludat, non adfirmo. Faveret suspicioni Epinicus apud Athen. X. 9. p. 432. c. Ἐσμὴν μελίσης τῆς ἀνθοχόλου γλυκὺν Συγκυρκατήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου, modo vitrum, quæ Dalecampii sententia, intellexisse liqueret: ut ut est, commodissimus poetæ locus est. Ἀρτήματα et ἀμφιδέας illustrant docti viri ad Hesychium. WESS.

4. χάρμιναι] Durat Coptorum in libris hoc illis nomen, nec multum discordat titulus monstri fluvialis Arabicus. Lege Jablonskii Panth. lib. V. 2. p. 70. Κροκοδείλους autem Iouibus fuisse lacertas, sive χερσαίους κροκοδείλους, uti IV. 192., testatissima confirmataque res est a Bocharto Hiero-
n. P. 1. lib. III. 1. p. 1060. WESS.

* Ousef. Sylvestre de Sacy ad Abdallatif, p. 157. SCHWEIG.

70 1. δειλῆσθ] Scil. ὁ ἀγρεὺς, subintell. ex antecedente ἀγραι. Matthiæ Gr. gr. 294.

71 2. φύσιν] Debet et hanc Hippopotami sicuti et Phœnicis descriptionem Herodotus (perhibente Porphyrio in Eusebii Pr. Ev. X. p. 466. c.) Hecataeo. WESS.

Ib. οὐρὴν ἵππου] Aristoteles κέρκον δ' οὐς, Histor. Animal. II. 7. Achilles Tat. IV. p. 223. οὐρὰν βραχυῖαν, quibuscum alii conspirant et peregrinatorum observata. WESS.—Merito h. l. Larcherus commendat Schneideri Historiam criticam Hippopotami, subjectam Artedi Synonymiæ piscium, (Lips. 1789.) p. 247. seq. SCHWEIG.

Ib. ξυστὰ ποιέσθαι ἀκόντια] ξυστὰ ἀκόντια, ut *rasæ hastilia virgæ* Latini poëtæ. Aristoteles, ὅστι δόρατα ποιέσθαι ἐξ αὐτοῦ. Conf. Bocharti Hieroz. P. II. lib. V. 14. WESS. ξυστὸν apud Nostrum I. 52. *hastile est, lignum hastæ vel jaculi*: sed et universum *jaculum, hastam ferro præfixam* significat, et a Lexicographis, Ammonio, Hesychio, Suida ἀκόντιον exponitur. Quæ caussa puto fuit, cur vocab. ἀκόντια Schæferus h. l. tamquam e scholio invectum delevit. Reiskio vero ἀκόντια hîc adjectivum esse visum erat, ut ξυστὰ ἀκόντια idem esset ac ξυστὰ ἀκόντων, *hastilia jaculorum*. At est potius ἀκόντιον substantivum nomen, et ξυστὸν proprie adjectivum fuerit; ut ξυστὸν *jaculum* significet, ob subintellectum alibi substant. ἀκόντιον, quod cum illo hîc conjungit Herodotus. Quare etiam pro eo, quod in Lat. vers. *jacula rasa* Gronovius posuit, nosque *polita jacula*, satis fuerat simpliciter *jacula* ponere. SCHWEIG.

72 1. ἰχθύων τὸν καλούμενον λεπίδατον] In Niloticorum piscium numero, cum aliis multis, *lepidotus* etiam ab Athenæo recensetur, lib. VII. c. 88. Græcum vocabulum, originem si spectes, utique nihil aliud nisi *squammatum* vel *squamosum* significat: sed oportet in aliis piscium generibus squammis munitorum fuisse unum aliquod, cujus squammæ proprii atque præcipui quidpiam habuerint, quam ob causam ei id nomen præ cæteris fuerit impositum. Itaque videndum, ne *Niloticus* ille *lepidotus* idem sit piscis, quem sub nomine *Polypteri Bichir*, in *Description de l'Egypte* etc. Hist. Nat. t. I. p. 4. seqq. singulari diligentia Academicus

Geofroy de Saint-Hilaire descripsit. De cujus piscis squamis hæc ille observavit: *Le bichir est couvert d'écaïlles fortes et impénétrables, qui le défendent également de tout contact funeste et de la dent des animaux qui seroient tentés de l'attaquer. Cette solidité provient d'une matière osseuse qui double chaque écaïlle au dessous, et qui est si épaisse et si compacte, que la plupart de nos instrumens tranchans ne parviennent qu'avec peine à l'entamer.* Ejusdem piscis descriptio cum icona exstat etiam in *Annales du Musée d'Hist. Nat.* t. I. p. 57. seqq. SCHWEIG.

- 73 1. οὐκ εἶδον, εἰ μὴ ὄσον γραφῇ] Tentari non debebant Euripidis ista in Hippol. vs. 1005. Οὐκ οἶδα πράξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων Γραφῇ τε λεύσσαν. Idem Troasin 682. Γραφῇ δ' ἰδούσα καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι. Euripidea quoque libenter imitatur Herodotus. VALCK.

2. τὰ μὲν αὐτοῦ χρυσόκομα] Κακίερασται μὲν τὰ περὶ χρυσῶ καὶ πορφύρα Achilles Tat. III. p. 215. *Aquilæ narratur magnitudine, auri fulgore circa colla, cetera purpureus*, ex Nostri præscripto Plinius Hist. Nat. X. 2. Περίγῃσις *formam* et diligentem ejus *descriptionem* exprimit ex usu verbi περιγίγισθαι, quo de Salmasius in Solin. p. 68., et multo accuratius Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. XX. p. 412. WESS. Videtur *circumscriptionem* dicere, quam Gallice *le contour* vocamus. SCHWEIG.

4. ὄσον τε δυνατός ἐστι φέρειν] Achilles Tat. eadem in re, φέρει τὸ χάσμα γῆνιν χώματι, ἐπὶ τὸν Νεῖλον οὕτως ἵπταται τὸ ἔργον φέρων, sed prave culpa librariorum: fuerat φύρει τὸ χάσμα—καὶ ἐπὶ τὸν Νεῖλον etc. Obstruere ingesta terra cavum, quod phoenix rostro fecerat, Herodotum deserens indicat. De Taciti Ann. VI. 28. *sublato murrhæ pondere*, vide amicam N. Heinsii et Grævii disputationem, Syllog. Epistol. t. IV. p. 512. et seqq. WESS.

- 74 1. δύο πέρια φορέουσιν] Fuerunt ex cerastarum genere, nec tamen δηλόμενοι ἀνθρώπων, ut reliqui apud Diodorum III. 50. aliosque ibi citatos. Auctor Ælianus est de Animal. XI. 17. ἐν Μεσίτῃ τῆς Αἰγύπτου draconem sacrum in veneratione fuisse, adfirmans gentilem eam anguium superstitionem. Puto ἐν Μεσίτῃ scripsisse, quæ Ægypti urbs, non Μεσίτη. WESS.

- 75 1. κατὰ Βουτύου πύλιν] Alia hæc atque ea Butus [sive Buto,] quæ Latonæ oraculo censebatur, quippe Arabiæ adfinis: longe inde Sebennyiticum Nili ostium, radens Butum illam atque adluens c. 155. Angues volucres, ex Æthiopum Arabumque finibus in Ægyptum irruentes, veterum monumenta celebrant. Ipse vates Esaias c. XXX. 6. dat ἡρῶν ἡρῶ *hydrum* sive *chershydrum volantem* Ægypto. Plura qui desiderat, ex Bocharti Hierozoic. P. II. lib. III. 12. p. 423. mutuari poterit, atque illis hoc Pausaniæ IX. 21., cautissimum sane, adnectere: Quo circa neque ad adsemtiendum proclivior quisquam esse debet, neque se omnino incredulum ad ea, quæ sint rariora, τὰ σπανιότερα, præbere: ἵπποι τοι καὶ ἐγὼ πτερωτοῦς ὄφεις οὐ θεασάμενος κτεῖσθαι, διότι ἀνὴρ Φρύξ ἤγαγον ἐς Ἰωνίαν σαρπίον ταῖς ἀπρίσιν ὁμοιότατα πτερὰ ἔχοντα. WESS.

4. πτερωτοῦς ὄφεις ἐκ τῆς Ἀραβίης πέτεσθαι ἐν Ἀἴγυπτον] Ciceronem de Nat. Deor. I. 36. volucres istas angues ex vastitate Libyæ vento Africo invectas statuere, adnotavit ad h. l. Larcherus. Sed ille forsân memoriæ lapsu ista scripserat. Cæterum conf. Ælian. Nat. An. II. 18. ubi Schneiderus adnotavit, serpentes hos, quos Herodotus dicit, *alis membranceis volantes*, (cbl. c. 76.) esse fortasse lacertas volantes, quæ *dracones volantes* a Linneo nominantur. SCHWEIG.

- 76 1. πρόσωπον—ἐπιγρυπον] Straboni πελαγωγῶδης κατὰ σχῆμα, *ciconiæ similis*, lib. XVII. p. 1179=823. D. quæ tamen similitudo ad *rostrum* sese non porrigit, quod avi *incurvum et aduncum*. Figuram habet Middletonus Antiquit. Monument. p. 129. et complura de volucre. Crex, ex sono, quem continuo iterat, nomen indepta, describitur a Belonio Observ. II. 32. cum cura. WESS.—De Ibide veterum Ægyptiorum consulenda instar omnium Cuvieri Commentatio, inserta tomo I. operis cui titulus *Recherches sur les Ossements fossiles de Quadrupèdes*. SCHWEIG.

2. ψιλὴ τὴν κεφαλὴν] Sustuli articulum schedarum jussu: respicitur ἡ δὲ βίη, ut bene Reiskius. Hanc autem Strabo δὲ αὐτὸν μέλαιναν facit; prudentior Herodotus, etsi non sine lapsu; nam pars circa nates tota alba est; τὸ γὰρ πυγαῖον αὐτὸ λευκόν ἐστι, si fides Theoni. WESS.

77 1. μνήμην ἀνθρώπων πάντων ὑπασκίοντες μάλιστα etc.] *Ægypti superioris incolæ longe fuisse dicuntur disertissimi, utpote μνήμην ἀνθρώπων πάντων ὑπασκίοντες μάλιστα, præ omnibus aliis memoriam excolentes: illuc enim pertinet μάλιστα, non ad sequentia. Herod. II. c. 37. θεοσεβῆες περισσῶς ἰόντες μάλιστα πάντων ἀνθρώπων. Etrusci τὰ περὶ τὴν κεραυνοσκόπειαν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων ἐξεργάσαντο, Diodor. Sic. V. 40. De Pythagora Heraclitus Ephesius, ἱστορίην ἤσκησεν ἀνθρώπων μάλιστα πάντων, ap. Diog. Laërt. VIII. 6. Ipsius fuit Pythagoræ præceptum, μνήμην ἀσκαῖν. Literarum inventum suum veluti memoriæ subsidium commendanti Theuth dixisse fertur Rex Ægypti Thamus, σὺ πατὴρ εἰς γραμμῶν, εἰς εὐνοίαν τοῦναντίον εἶπες ἢ δύναται τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν θυγαῖς παρέξει, μνήμης ἀμελητοῖα, etc. in Phædrō Platonis t. III. p. 275. A. Hunc, nī fallor, locum respexit Quintilian. Inst. Or. XI. c. 2. p. 985. Invenio apud Platonem obstare memoriæ usum literarum: videlicet quod illa, quæ scriptis repositimus, velut custodiēre desinimus, et ipsa securitate dimittimus. VALCK. Bene Proclūs in Timæō p. 31. Αἰγυπτίοις δὲ ἐστὶ καὶ τὰ γεγονότα διὰ τῆς μνήμης καὶ νέω πάρεστιν, ἢ δὲ μνήμη διὰ τῆς ἱστορίας, αὕτη δὲ ἀπὸ τῶν στηλῶν x. r. λ. WESS.—Equidem nondum persuadere mihi potui, μνήμην h. l. ab Herodoto dici memoriæ vim quam vulgo vocamus, nempe facultatem in mente retinendi et quotiescunque lubet recordandi et nobiscum recolendi ea quæ vel vidimus vel audivimus vel semel cogitavimus. De memoriæ rerum gestarum aut observatarum agitur in futurum tempus et ad posteros propaganda: quod maxime fit, dum, quæ vel a nobis ipsis observata sunt, vel quæ ab aliis tradita accipimus, ea scripto consignamus. Atque hoc ipsum in rebus, quæ memoratu digna visæ erant, diligenter fecisse, passim auctor noster significat; veluti c. 82. et c. 145. Unde factum, ut præ cæteris hominibus, quibuscum conversatus est Herodotus, Ægyptii ei visi sint longe omnium λογιώτατοι, non disertissimi, ut Valckenarius interpretatur, nec univēse præ cæteris excellentes, ut Wesselingius, sed doctiores, magis eruditi, et antiquitatis (patriæ præsertim) peritiores, ut idem Wess. apud Diodor. II. 4. et ad Herodot. I. 1. intellexit.*

Quam in sententiam Hesychius *Δόγιος*, ὁ τῆς ἱστορίας ἄμειρος, πεπαιδευμένος, interpretatur: et *Δογίους* Moeris et Thomas M. τοὺς πολυῖστορας. Neque patriarum solum antiquitatum, verum etiam externarum rerum et institutorum gnaros Ægyptios fuisse passim et alibi et III. 2. significat Noster. SCHWEIG.

3. ὑγιεινέστατοι πάντων ἀνθρώπων] Hippocrateum τὰς μεταβολὰς τῶν ὥρων μάλιστα τίκτειν νοσοῦς, egregie explicuit Galenus t. V. p. 253. et cum Nostro comparavit H. Mercurialis Var. Lect. II. 3. Jam si αἱ ὥραι a periodo extrema abessent, sermonis cursus lenius laboretur. Verum multa sibi priva Scriptor habet. WESS.

5. ἀρτοφάγουσι etc.] Quæ hîc leguntur, eadem propemodum ex Hecatæo Milesio bis tradidit Athenæus X. p. 447. c. Ἐκαταῖος ἐν δευτέρᾳ Περιηγήσεως εἰπὼν περὶ Αἰγυπτίων, ὡς ἀρτοφάγοι εἶναι, ἐπιφέρει, τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα καταλείουσι, πολλὰ frangunt: sic scribendum cum Casaub. pro καταλείουσιν. vid. Herod. IV. c. 172. et Athen. p. 418. ε. Alibi quoque prostant Hecatæi nonnulla, Herodoteorum simillima, quæ probabile reddant, quod Porphyrius prodidit apud Euseb. Præp. X. p. 466. B. ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ πολλὰ Ἐκαταίου τοῦ Μιλησίου κατὰ λέξιν μετένεγκεν ἐκ τῆς Περιηγήσεως βραχέα παραποιήσας: postremum illud explanat Wesseling. ad Diodori t. I. p. 89. Sed ista Asiæ Περιήγησις Herodoto fortasse fuit recentior; Callimacho certe non videbatur Hecatæi Milesii genuinum opus, ut liquet ex Athen. II. pag. 70. b. Præterea quod narrat Porphyrius, Herodoto nuspiam objicit Plutarchus, Hecatæum τὸν λογοποιὸν acerbè notanti lib. II. c. 143. et VI. 137. cujus etiam mentionem facit V. 36. et 125. VALCK.—Conf. Wesseling. ad c. 5. 68. 71. Creuzer. in Historico. antiquiss. Græcorum Fragmentis p. 19. seqq. SCHWEIG.

5. τοὺς ἐκείνοι κυλλήσταις ὀνομάζουσι] Athenæus X. p. 418. ε. Αἰγυπτίους δ' Ἐκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι κυλλήσταις ἐσθλίοντας, τὰς δὲ κριθὰς εἰς ποτὸν καταλείνοντας. Quæ quidem indicio sunt, et hîc Herodotum vestigia Hecatæi pressisse: nam de potu ex hordeo clara ejus verba, qui πόμα ἀπὸ τῶν κριθῶν Aretæo I. Morb. Acut. c. 9. ἐκ κριθῶν μέθυ Æschylo Suppl.

900. Diodoro ἐκ κριθῶν πόμα, ὃ καλοῦσι ζύθος I. 34. Quod autem subjicitur, *vites Ægypto deesse*, generatim si sumitur, cum veritate disconvenit. Mosis ævo in parte Ægypti vites depangebantur, quod querelæ Israelitarum Numer. XX. 5. significant abunde: creverunt quoque lætissime in præfectura Heracleopolitana apud Strabon. XVII. p. 1163=809. Quæ omnia operosius Jablonskius Dissert. de Terra Gosen, p. 28. WESS.

78 1. μεμιμημένον ἐς ταμάλιστα] Est cui μεμιμημένον præcedentis glossa censetur, cui non subscribo. Suadent aliud producta a Gronovio exempla, [ex c. 86. 132. 169.] reique series. Adde Plutarchum Isid. et Osir. c. 17. et doctos interpretes Petronii Satyr. c. 34. tum Tzetæ Chil. III. vs. 387. ubi satis absurde, ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος; ὁ παῖς ὁ τοῦ Ὀζύλου. Voluit, debuit certe, ὁ τοῦ Λύξεω. WESS.

Ib. μέγαθος ὄσσην τε πάντη πηχυαῖον ἢ δίκηχυν] Turbavit me h. l. vox πάντη, quæ aliàs, ubi de superficie vel mensura agitur, constanter apud Nostrum quidem *quaquaversum*, *omni ex parte*, in *longitudinem et latitudinem* significare videtur; ut I. 126. 181. II. 168. IV. 101. cui notioni quum nullus hîc locus esse possit, cum superioribus interpretibus Græcam vocem Latina *omnino* reddendam putavi. SCHW.

79 1. νόμοισι] *Hymnos* intelligit Herodotus; sic dicimus Terpantri νόμους. Vide Proclum Chrestom.; et Pollucem IV. 7, 1. GALE.

2. τοῖσι ἄλλα τε πολλὰ ἐπάξια etc.] Suspicio in his, ἐπάξια ἔστι νόμιμα, vocem latere soli Herodoto frequentatam, ἀξιαπηγητότατα, *commemoratu dignissima*: tale quid postulare sententiam attendenti facile patet, sensitque Reiskius, corrigens: τοῖσι ἄλλα τε ἀπηγήσιος ἀξια ἔνεστι. In proximis etiam, minus sinceris, nihil vetat periculum fecisse: codicum quorundam Galeo memoratis lectionibus instructus, integram hanc pericopam ista ratione scribi posse judico: Πατρίοισι δὲ χρωάμενοι νόμοισι ἄλλον οὐδένα ἐπικτεῖνται· τοῖσι ἄλλα τε πολλὰ ἀξιαπηγητότατα νόμαια, καὶ δὴ καὶ αἰσιμα ἔν ἐστι Λίνος, ὅσπερ ἔν τε Φοινίκη αἰδιμός ἐστι καὶ ἐν Κύπρῳ, καὶ ἄλλῃ. Ægyptiorum Μανέρων sive Μανέρῳτα attigerunt Pausan. IX. p. 766. et Plutarch. de Is. et Osir. §. 18. Proxima quædam Hero-

doti descripsit Eustath. ad Hom. Il. σ', p. 1164 = 1323, 4., legitque prout ante Gronovium vulgabantur: ἐν δὲ δὴ καὶ τὸν Λῆρον ἐκόνθεν ἔλαβον τοῦνομα. De Lino Græcorum non propterea leguntur in Scholio ad Homer. inedito, quæ hujus non sunt loci. VALCK. cf. Schol. Venet. Il. σ'. 570.

Ib. τοῖσι ἄλλα τε ἐπάξιά ἐστι νόμιμα, καὶ δὴ etc.] Non hic agitur de *legibus*; quas nec Græcas neque aliarum nationum Ægyptios adscivisse unquam c. 91. perhibet demum. *Hymnos* sive *cantilenas*, quod Galei animum optime advertit, Scriptor spectat; hos *patrios* habere, nullosque illis peregrinos addere, et eam rem ex Manerote, qui Græcorum Linus, cognoscei posse. Videt quisque aptissimam sermonis coheræntiam, nec desiderabitur, ut νόμους et ἐπάξια locis consimilibus adfirmem. Νόμους qui *cantilenas* esse dubitat, rarus erit, et ablegandus, si hæsitet, ad Suetonii Neron. c. 20. doctasque Salmasii et Burmanni animadversiones. Ἐπαξίου vocī locus VII. 96. dabitur. Hactenus, nisi mihi blandior, bene habet. Quæ sequuntur, variis modis turbata sunt. Dicam ingenue, quid in mentem multa agitati venerit. Primo Λῆρος subsistere haud potest, recte a Valla, S. V. præteritus. Docet ipse canticum Ægyptium, quod *Maneros* gentili dialecto, idem videri ac Græcorum *Linum*, hinc scioli arripuerunt. Scribatur itaque καὶ δὴ καὶ ᾄδισμα ἐν ἔστι, ὅτι ἐν τε Φοινίκη ἀοιδιμὸν ἔστι, tum vero etiam *cantilena una est*, quæ et in *Phænice* cantatur. Juvat S. levi auxilio adjutus, præterea ἀοιδὴ πρώτη καὶ μούνη in fine capitis. Deinde συμφέρεται δὲ τὸ αὐτὸ εἶναι τὸ οἱ Ἕλληνες Λῆρον. Pausanias IX. 29. καλοῦσι δὲ τὸ ᾄσμα Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ Μανέρων, bene Sylburgius. Tandem καὶ τὸν Λῆρον ἐκόνθεν ἔλαβον φαίνονται etc. aut certe ἔλαβον νόμον φαίνονται etc. Non diffiteor, præter morem aliam plura induere formam. Verum vara uti vibiam sequitur, ita Linus semel intrusus conturbavit reliqua. Tu si aliter sentis, frui arbitrio. De Manerote Ægyptiorum Plutarchus Is. Osir. c. 17. Pausaniasque. Nam Linum notandorum angustiae nunc excludunt. WESS. At, cur subsistere Λῆρος haud possit, quod vir doctus contendit, id quidem non video; quin potius percommode ibi nominatus videtur: nam, quod dein Herodotus ait, συμ-

πίπτας δὲ ἀνδρῶς, (sive *ἀνδρῶς*, malis) *ἰσθῶς* etc. id ipsum indicare videtur, jam in præcedentibus nomen istud adpositum fuisse. *Ægyptii* ait, *cantilenam habent Linum*, qui *Linus* etiam in *Phœnicia* et in *Cypro* alibique canitur: nam, quamquam diversis in regionibus diversum nomen gerit, consentit tamen ea cantilena cum hac quam Græci canunt *Linum*que adpellant. Jam, quod ad illa verba spectat, *Παρπλοῖσι δὲ χρεώμενοι νόμους*, pulere quidem novimus, canticum subinde *νόμον* Græce dici; verumtamen (ut omitam, nusquam alibi apud Nostram hac notione positum id vocab. reperiri) suffragari Wesselingio non possum, istam notionem huic loco unice aptam esse contendenti, et, pro eo quod instituta aut mores intellexerant Valla et Gronovius, primorū hujus capituli verba his Latinis reddenti: *Contenti vero hymnis patriis, nullum aliud iis adsciscunt*. “Non hīc agitur” (ait idem vir doctus) “de legibus, quas nec Græcas, neque aliarum nationum, Ægyptios adscivisse unquam cap. 91. perhibet “demum.” Nec vero ego, non magis quam superiores interpretes, de legibus hīc agi existimo; sed de institutis moribusque Ægyptiorum: et agitur quidem de his inde a cap. 35. hujus libri, usque in cap. 98. (Nam et, quæ de animalibus disserit Scriptor, perinde ad instituta Ægyptiorum spectant, ut qui sacra illa habebant.) Et quidem jam initio hujus disputationis generatim pronunciaverat auctor, (c. 35.) quoad ad *ἡθῶς τε καὶ νόμους* spectat, pæne omnia contra facere Ægyptios quam alios homines. Deinde, de sacris institutis agens, sæpius declaravit, nihil a Græcis Ægyptios, plurima Græcos ab Ægyptiis accepisse. (vide præsertim cap. 39. sub fin.) Nunc, inter alia Ægyptiorum instituta, mentionem factururus cantici apud illos usitati, quod ipsi simillimum esse videbatur carmini a Græcis cantari solito, cujus argumentum ex ipsorum Græcorum antiquitate ductum erat; nunc, inquam, initio hujus capituli obiter repetit id ipsum, quod jam sæpius significaverat, nullum institutum Ægyptios ab aliis populis adscivisse; mirarique se, ait, unde tandem hoc carmen illi acceperint. Similiter sequenti capite, ubi aliud refert institutum, quod Ægyptiis cum Spartanis commune erat, continuo adjicit, alia eorundem instituta a Græcorum

institutis dissentire. Pariterque cap. 91. ubi memoraturus erat institutum civitatis alicujus Ægyptiacæ Græcanico instituto simile, iterum ab hoc proficiscitur ut in memoriam revocet lectoribus, *Græcorum institutis cæteroquin minime uti Ægyptios*. Ut autem ad hunc, in quo versabamur, locum redeam: cantici illius, quod apud Græcos a Lino nomen invenerat, et cujus argumentum deplorabilis Lini obitus erat, mentionem hoc loco fecisse videtur Herodotus ex occasione conviviorum, de quibus modo dixerat; quoniam Ægyptii Maneron suum, quem cum Lino Noster confert, sub finem conviviorum, quando mortui hominis imago circumferebatur, cantare consueverant; quod ex Plutarchi loco supra citato (de Iside et Osir. t. II. p. 357. sub fin.) intelligitur. Quod autem Ægyptiorum illud canticum idem esse cum Græcorum Lino statuit Herodotus, id suo judicio arbitratoque fecit; quemadmodum etiam carmen in Cypro et Phœnice cani solitum, quo quidem Adonis plangebatur, ad eundem Linum retulit: cum quo congruit, quod Lesbiam poëtriam Sapphonem uno eodemque carmine simul Linum et Adonidem cecinisse Pausanias docet IX. 29. Denique, quum duorum Linorum fata, qui et ab aliis et a Pausania loc. cit. (p. 766. seq.) et Suida memorantur, quorum alter ab Hercule, alter ab Apolline occisus perhibetur, parum vel in Ægyptium Maneron, qui ἀνθρωπος mortuus esse ferebatur, vel in Adonidem conveniant; intelligi par est, eam de Lino traditionem spectasse Herodotum, quæ Apollinis hunc filium, infans quum esset, a canibus pastoritiis discerptum memorabat, ut est in Scholiis ad Iliad. σ'. 570. et apud Cononem, Narrat. XIX. qui præ cæteris de Lino hoc conferendus. SCHWEIG.

- 80 1. Ἑλλήνων μούνοις Λακεδαιμονίοις.] Adludebat Eustath. in Iliad. α'. p. 176, 18=133, 42. et Od. δ'. p. 1484, 37=151, 48. ubi memoriæ labentis vitium doctissimo episcopo nocuit. Certum est, Spartæ magnam fuisse quondam capiti reverentiam cano, ex Gellio N. Attic. II. 15. et Plutarcho t. II. p. 235. c. et majorem, quam corruptis moribus alibi. Olim Athenis καὶ τῶν θάνατον τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι laudi cedebat in Comici Nubib. v. 989. quam suis

etiam in diis venerationem poëta Il. α'. 533. prædicat; meritoque, iisdem pæne verbis, quibus Herodotus, Heroic. XI. p. 719. Philostratus. Plura Gabr. Palæotus de Bono Senect. Part. III. p. 236. WESS.

2. εἰκουσι τῆς ὁδοῦ] Quod Græcorum solis Lacedæmoniiis Herodotus, id Græcis in universum tribuit Nymphodorus in Schol. ad Soph. Œd. in Col. 329. Socrates Xenophontis Ἀπομν. II. 3, 16. οὐ γὰρ καὶ ὁδοῦ παραχωρῆσαι τὸν νεώτερον πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται, καὶ οὐ καθήκοντον ὑπαναστῆναι, [καὶ κοίτῃ μαλακῇ τιμῆσαι, ista Græculo ludimagistro quam Socrate digniora censeo, atque ejicienda:] καὶ λόγῳ ὑπείξει: ubi corrigi debet λόγῳ. In Κύρ. Παιδ. VIII. 7, 10. se puerum didicisse testatur Cyrus, τοῖς πρεσβυτέροις —καὶ ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπείκειν. Semper in talibus casus adhibetur secundus, præpositione plerumque suppressa: vid. Xenoph. Symp. p. 516, 28. p. 533, 1. Aristoph. Ran. 175. 802. Philostr. p. 719, 12. Plene Tyrtæus in Stobæo Grot. p. 195. vs. 41. Πάντες δ' ἐν θάκοισι—νέοι—Εἰκοὺς' ἐκ χώρης. Aristoph. Nub. 989. καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι. Herodotus οὐβιαν, αἰτ, occurrentibus decedunt de via, καὶ ἐκιοῦσι ἐξ ὁδῆς ὑπανιστάται. Recta esse ista et honesta noverant, sed facere nolebant Attici; et nuspiam senectuti honestius fuit domicilium quam Spartæ. Quam Cragius et Meursius vix attigerunt, Lycurgi legem humanissimam exhibet Ælianus de Nat. An. VI. 61. tangunt idem Ælian. VII. 15. Aristides t. III. p. 505. (ubi ἀμαθῆ; temere videtur adjectum:) et Eustathius ad Il. α'. p. 146=110, 26. VALCK.

82 1. Μας τε καὶ ἡμέρη ἐκάστη θεῶν ὅτου ἰστῖ.] Verum est de mensibus et septimanæ diebus, agnoscitque Dio Cassius XXXVII. 18. Planetarum autem et dierum Ægyptia nomina, Dioni ex Kircheri Prodomo c. 5. adscripta a Reimaro, non esse (quod Spencerus et Vitranga suspicati fuerunt) bonæ fidei, erudite exposuit Jablonskius in Remphah Ægypt. p. 36. WESS.—Ad ista, θεῶν ὅτου ἰστῖ, intellige ἰρή vel ἰρῆ. SCHWEIG.

Ib. ὁρίοις ἐγκυρήσαι] Expressit hunc locum imitando scriptor Epistolar. Phalarid. 38. ὅτοις μέλλαι δυσκόλοις ἐγκυρήσων

παρὰ τὸν βίον. Verbum Ionicum præter Herodot. adhibuere Democritus, Eusebius Stobæi pag. 191, 18., Heraclitus ap. Clem. Alex. p. 432, 27. emendatus Gatakero ad M. Antonin. p. 128. c. Archilochi nobilissimam nobis Æschines Socr. servavit sententiam II. p. 66. Καὶ φρονεῦσι τοῖ' ὁκοίσις ἐγκυρέωσιν ἔργμασι: postremum præbet Stobæus p. 512, 51. ἔργματα corrigendum in isto trochaico monuit me olim Hemsterhusius. Præterea legerim, Καὶ φρονεῦσι τοῖ' ὁκοίσις ἐγκυρέωσιν ἔργματα: ut sensus sit, καὶ τοῖά εἰσι τὰ ἔργματα, ὁκοίσις φρονεῦσι ἐγκυρέωσι. Sententiam ex Euripideis atque aliunde illuminare hujus non est loci. VALCK.—Equidem in illo Archilochi dicto nihil magnopere requirebam, cujus hæc plana est sententia: *Ita sentiunt, (sive sapiunt,) prout sunt res in quæ inciderint.* SCHWEIG.

2. οἱ ἐν ποιήσει γινόμενοι.] Quod vulgo dicunt γίγνεσθαι πρὸς τι, vel πρὸς τινι, occupari, versari in aliqua re, id Noster ἐν τινι dixit. SCHWEIG.

83 3. αἱ γε μαντήϊαι, *modus quo redduntur oracula.* Conf. c. 57. SCHWEIG.

84 2. ὀφθαλμῶν ἱητροὶ κατεστίεσι] Salutare[m] artem mos Ægyptius in partes secu[er]at, quam seriore tempore Maximus Tyrius ante oculos ponit διαλαχοῦσαν τοῦ σώματος τὰ χωρία, ἄλλην ἄλλο τι, τὴν μὲν ὀφθαλμοῦς, τὴν δὲ νῶτα, τὴν δὲ ἄλλο τι μέροςιον, ubi cum Marklando τὴν δὲ ὦτα, ut ordo naturæ servetur, malim, Dissert. XXXIV. 1. p. 403. WESS.

• 85 1. κατ' ὧν ἐπλάσαστο τὴν κεφ. πηλῶ] Quando supra c. 70. capti crocodili et in terram attracti primum ὁ θηρευτὴς πηλῶ κατ' ὧν ἐπλάσε αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοῦς, *opplet oculos luto*; ut alibi,prehenditur et in his Herodotus utramque verbi formam accurate discrevisse. Forsan hîc quoque variabunt codices, sicut apud Diodor. Sic. de iisdem Ægyptiis in luctu publico privatoque loquentem lib. I. 72. et 91. ubi codicum lectio, καταπεπλάσμενοι τὰς κεφαλὰς πηλῶ, et, καταπλαττόμενοι πηλῶ τὰς κεφαλὰς, propterea vulgatis videri posset antepo[n]enda; quia κόνις quidem πάσσεται et καταπάσσεται: sed πηλὸς, *lutum*, rectius dicetur καταπλάσσεσθαι. Pulvere adperso vultum foedare, satis erat vulgo; καταπλάσσεσθαι τὴν κεφαλὴν πηλῶ καὶ τὸ πρόσωπον, Ægyptiacum est et orientale.

VALCK. De toto hoc loco multa Creuzerus Comment. Herodot. cap. I.

2. *ἐπιζωσμένος* non idem est quod apud alios scriptores *ἐπιζωσμένος* *succinctus*. *Ζωνύειν*, *ζώνη*, *ζωστήρ*, per se ad mediam corporis partem referuntur. Ergo *ἐπιζώνυσθαι* est *insuper cingi*, id est, *cingulo supra reliquas vestes addito*: *ἐπιζώνυσθαι* *succingi*, tria fere notat; *intra reliquas vestes cingulum corpori circumdare*; *inferiores partes*, id est, *lumbos et pudenda tegere cingulo*; *longas vestes altius a pedibus sursum reductas cingere ad facilitatem incessus*. Ergo Ægyptii in luctu, pectora nudabant ut ea plangerent; ne autem ulterius etiam nudaretur corpus, *ἐπιζώνοντο*, cingulo circa extremam pectoris nudati partem circumdato vestibus, eas corpori adstrictas retinebant. WYTT.

86 1. *κατέταται*] In aliis forsán codicibus invenietur, quod in suo legisse videtur Valla, *κατατετάχεται*: mihi placet vulgatum *κατέταται*. In re qualibet occupati, inprimis *ἐπιδίρξει* *τεχνίται* (vid. Diodorus lib. I. p. 101, 1.) dicuntur *ἐπὶ τῷ καθήσθαι* Aristidi t. III. pag. 720. 'Εὰν ἀφόντες ἐφ' ᾧ κáθηνται *περιέχωνται*, Xenoph. Œcon. p. 482, 18. In Pluto vs. 533. fortasse dederat Aristophanes: Τὸν χειροτέχνην ὥσπερ δέσποιον' *ἐπαναγκάζουσα καθήσθαι*,—*ζητεῖν θ' ὁπόθεν βίον ἄξει*. Comparari possunt paulo diversæ loquendi formulæ, *ἐπ' ἰχθύσι καθήσθαι*, et frequentior illa, *ἐπ' ὄρνισι καθέζεσθαι*. VALCK.

Ib. *ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέταται*] Multo mihi elegantius atque Ionum sermoni *κατατετάχεται* convenientius videbatur; publica certe lege designati fuerunt, quibus funerandi illa cura, Diodoro I. 91. teste. Simile erat lib. I. 191. οἱ Πέρσαι, ὥσπερ *ἐπάχματο ἐπ' αὐτῷ τούτῳ*, *Persæ*, qui ad hoc ipsum constituti erant. Sed novationis nimis criminatorem reformido. WESS.—Verum videtur *κατέταται* (scil. *ἐν οἰκῇμασι*, coll. §. 4.) de *artificibus sellulariis*, in *officina sua sedentibus*. Similiter impudicæ mulieres, in lupanari velut officina sua sedentes, *καθεῖσθαι ἐπ' οἰκήματος* dicuntur. Vide II. 121. et 126. SCHWEIG.

2. *σπουδαιστάτην*] *σπουδαιστέρα*, et paulo post *σπουδαιστέρα* libri forte dabunt fideliores, quales custodiverunt supra τὰ *σπουδαιστέρα τῶν πρηγμάτων*, lib. I. c. 8. et 133. ubi no-

tat Gronov. Hujus moduli multa collegerunt Eustathius ad Od. β'. p. 1441=89. et Athen. X. pag. 424. D. Conf. Etymolog. in voc. Αἰδοῖστας, Ἀνηρέστερος, et in Ἦδυμος. Apud Eustathium hoc reperitur haud aspernandum Hecataei fragmentum: οἱ Βιαντίδαι ἄνδρες σπουδαιέστατοι ἐγένοντο. VALCK.

Ib. τοῦ οὐκ ὄσιον ποιῆσαι τὸ οὐνομα—ὀνομάζειν] Osiris est quem dicit, indice Athenagora, in Legat. pro Christian. c. 25. Conf. Larcher ad h. l. SCHWEIG.

4. μισθῷ ὁμολογήσαντες] μισθὸν ὁμολογ. Reiskius, dubito urgente-ne caussa. Vide tamen Themist. Or. XXIII. pag. 288. D. WESS.—Fuerit μισθῷ intelligendum, quasi ἐπὶ μισθῷ dixisset: coll. I. 60. SCHWEIG.

Ib. τὰ σπουδαιότατα valet κατὰ τὰ σπουδαιότατα, vel κατὰ τὴν σπουδαιοτάτην ταρίχευσιν. Similiter τοὺς τὰ πολυτελέστατα σκευάζουσι νεκροὺς ait extr. hoc cap., scilicet τοὺς κατὰ τὰ πολυτελέστατα ταριχευομένους. SCHWEIG.

6. λίθῳ Αἰθιοπικῷ] Paria Diodorus I. 91. Adde Exodi cap. 4. 25. Josuæ cap. 5. 2. et Pentecont. Ramirezii de Prado c. 4. Habet Middletonus Monument. Antiq. p. 262. descriptas ex condito cadavere Ægyptio, Mumiam vocare solent, figuras in quibus παρασχίστης lapidem ejuscemodi manu tenens: jungi etiam Nardii adnot. in Lucretium p. 650. possunt, adcuratiorem condituræ picturam sistentes. WESS.

Ib. ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην πᾶσαν ἐκαθήραντες δὲ αὐτὴν—ἔπειτα τὴν νηδὺν—πλήσαντες, συρράπτουσι ἐπίσω.] Hæc Larcherus sic convertit: *Ils tirent par cette ouverture les intestins, les nettoient, et les passent au vin de palmier; ils les passent encore dans des aromates broyés; ensuite ils remplissent le ventre de myrrhe etc.* Id si dixit Herodotus; si, quod de diligenti expurgatione, elutione, extersioneque multis verbis commemorat, id ad intestina pertinet; merito mirabimur eum eodem erudito interprete, cur non doceat Scriptor noster, quid deinde hisce intestinis fecerint isti homines. Mirarique item subit, Diodorum Sic. I. 91. *perpurgata memorare intestina*, (τῶν ἐγκοιλίων ἑκαστον: paullo ante dixerat, ἑκαστα ἐξαίρει πλὴν νεφρῶν καὶ τῆς καρδίας) nec tamen, quid

illis dein factum sit, tradere. De quo quum sileant hi scriptores, videri poterunt significare, postquam diligenter perpurgata fuissent intestina, rursus in cavitate ventris fuisse reposita. Atque id ita fieri solitum esse, intestina probe perluta mox iterum intra ventrem recondita fuisse, Heynius etiam in *Spicilegio Antiquitatis Mumiarum*, p. 84. refert, tamquam diserte et ab Herodoto et a Diodoro traditum; quod mihi quidem apud neutrum illorum reperire contigit. Contra, Porphyrius (Larchero citatus) de Abst. An. IV. 9. purgationis quidem nulla mentione facta, intestina ait, arcæ inclusa, sacris quibusdam precibus peractis, in fluvium esse projecta: quem morem item Plutarchus attigit in VII. Sapientum Convivio, p. 159. B. et de Carnium esu Orat. II. p. 996. B. Cum quibus hactenus Sextus Empir. (Pyrrh. Hypotyp. lib. III. §. 226.) consentit, ut dicat, *Ægyptios, extractis intestinis, τὰ ἔντερα ἐξελόντας, condire cadavera*. Jam satis quidem novimus, *κοιλίαν* interdum *intestina* dici, et hac ipsa notione id vocabulum a Porphyrio et Plutarcho locis citatis usurpari. Immo etiam vocab. *νηδύς*, quod, sicut ἡ *κοιλία*, proprie *ventrem* et *alvum* significat, apud ipsum Nostrium cap. 87. de *stomacho* et *intestinis* accipiendum videtur. At hoc quidem loco, ad quem nunc hæremus, ubi τὴν *νηδύν* ait—*πλήσαντες συρράπτουσι ὁπίσω*, dubium esse nullum potest, τὴν *νηδύν* *ventrem* ipsum vel *alvum* dici, non *intestina*. Atqui in eadem hac narratione vocabula *νηδύς* et *κοιλίη* prorsus synonyma sunt Nostro: nam pro eo, quod hîc ἐξ ὧν εἶλον τὴν *κοιλίην*, et τὴν *νηδύν* *πλήσαντες* dixit, vicissim cap. 87. *ἔπλησαν τὴν κοιλίην* ait, et *ἐξελόντες τὴν νηδύν*. Quare, quod h. l. de expurgatione, elutione et extersione dicit, id non ad *intestina*, sed ad cavitatem *ventris*, e qua exempta *intestina* et viscera erant, spectare consentaneum est. cf. IV. 72. SCHWEIG.

7. *θυαμάτων*] De myrrha, casia, aliisque aromatibus pretiosioribus, quibus cadavera curata conditaque fuerint, dubia res medicis nostræ superiorisque ætatis est. Nardius, qui diligentissime mumias, quas adpellant, ad Lucretium p. 636. excussit atque examinavit, regum et regiæ familiæ cadaveribus funerationem aromaticam auferre non audet,

vulgo negat: nihil certe se, post impensissimum examen, præter concretas bituminis glebular in ventre cadaverum et parte calvariae observasse. Non dissimilia Middletonus et Gravius Pyramidogr. p. 49. Sed mumiae, quæ in ætatem nostram perseverant, pleræque omnes Herodoto longe posteriores videntur. WESS.—De veterum Ægyptiorum ratione condiendi mortuos, sive medicata cadavera purandi, diligente plurium mumiarum instituto examine, erudite commentatus est Rouellus, in Actis Academiæ regiæ Scient. Parisiensis anni MDCL. Exstat etiam curata cadaveris ejusmodi descriptio in Sylvestri de Sacy adnotationibus ad Abd-Allatif (*Rélation de l'Egypte*) p. 268. seq. cf. p. 198. seqq. Vide etiam Heynii *Spicilegium Antiquitatis Mumiarum*, in Commentationib. Soc. Reg. Goetting. per annum MDCLXXX, vol. III. p. 69—98. SCHWEIG.

9. κόμμι.] Glossæ Pangerman. Κόμμιδι, ἡ δοτική, Ἡρόδοτος β. *Commis Alexandrina* est in Scribonio Largo Compos. 72. Habet Plinius N. H. XIII. 20. et sæpe quidem eo genere. *Alpinaque commis* citatur a Nonio; qua de P. Leopardus Emend. XVIII. 30. Tamen κόμμι ἔστ', c. 96. WESS.—Quod λίτρον vel νίτρον Græci dixere, non esse hoc salis genus, quod nitrum vulgo vel *sal petrae* vocamus, sed istud quod *alkali minerale* et *natron* recentior ætas nominavit, satis inter omnes constat. Quod vero (referente ad h. l. Larchero) Rouellus loco cit. p. 123. seq. ait, inverso ordine rationem condiendorum cadaverum descripsisse Herodotum, natro enim prius saliri exsiccarique cadavera debuisse quam aromatibus medicarentur; intercedit Thomas Lauth, patrocinium Scriptoris nostri suscipiens in *Historia Anatomiae* cap. 2. p. 20. seq. SCHWEIG.

9. Σινδόνης βυσσίνης τελαμῶσι] Sic VII. 181. in vulnere ligamentis. Inpendit his operam Steph. le Moynes, et errantem Vallam adjuvit Observ. ad Polycarpi Epist. p. 301. Contulit quoque Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. vs. 1663. quæ his adplicari queunt. Id alienum haud erit ex Athanasio adjungere, funerationis et ταριχεύσεως hoc genus ipsos servasse Christianos, proptereaque, quod supra significavi mumias tantæ omnes vetustatis non videri, ac censeri

tur passim. Οἱ Αἰγύπτιοι, scribit, τὰ τῶν τελευτάντων σπουδαίων σώματα, καὶ μάλιστα τῶν ἁγίων μαρτύρων, φιλοῦσι μὲν θάπτειν καὶ περιελάσσειν ὀθονίοις· μὴ κρύπτειν δὲ ὑπὸ γῆν, ἀλλ' ἐπὶ σκιμποδίων τιθέναι, καὶ φυλάττειν ἔνδον παρ' ἑαυτοῖς, vitæ S. Antonii c. 90. p. 862. WESS.—De Christianorum mumiis singulari commentatione Walchius egit, quæ legitur inter Comment. Soc. Reg. Goetting. 1780. Sindonas istas byssinas ex gossypii sive lanæ xylinae genere quodam contextas fuisse, et curata observatio mumiarum docuit, et prisci testes sunt auctores, Theophrastus Hist. Plant. IV. 9., Pollux VII. 75., aliique. Conf. Harduin. ad Plin. XIX. 1. sect. 4., et instar omnium Forsterum in commentat. de Byssio veterum p. 38. seqq. laudatum Heerenio in *Ideen über die Politik* etc. t. I. p. 138. SCHWEIG. Dubitari nequit, quin h. l. nil aliud nisi *cotoneum* intelligi voluerit Herodotus. Nam primum, si de linteis fasciis cogitasset, hoc ipso vocabulo non minus hic usus fuisset quam idem c. 81. init. usus est his, *κιθῶνας λινέους*. Deinde quæ circa Thebas nuper reperta sunt operose condita cadavera et ad primam classem haud dubie pertinentia, ea plurimum cotonei exhibuerunt sciscitantibus. CREUZER. Comm. Herod. p. 50.

10. ἐν οἰκῇματι θηκαῖω] Ne Salmasius quidem [a quo in Plinianis p. 1208. illustrari istam dictionem adnotaverat Gron.] alibi, opinor, legerat οἶκημα θήκαιον, quod mihi oppido mirum videtur. Fac in antiqua membrana reperiri οἶκηματηκαῖω, litera interserta legem ego quam vocant criticam migrarem, atque ignotæ notissimam vocem substituendo legerem, ἐν οἰκῇματι καινῷ ἰσάντες ὀρθὸν πρὸς τοῖχον: neque aliter legisse suo tempore suspicor Diodorum Siculum, cujus eadem de re verba sunt lib. I. c. 92. καινὸν οἶκημα ποιοῦσι κατὰ τὴν ἰδίαν οἰκίαν, καὶ πρὸς τὸν ἀσφαλέστατον τῶν τοίχων ὀρθὴν ἰσῶσι τὴν λάρνακα: hanc dixerat Herodotus ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα. οἶκημα more satis usitato vocant *conclave*. VALCK.—Quid-ni vero Noster, cui frequenter θήκη *sepulcrum* est, οἶκημα θηκαῖον dixerit *conclave sepulcrale*, *cameram adservandis corporibus medicatis destinatam*? SCHWEIG. Conf. Creuzer. Comm. Herodot. p. 66. seqq.

87 3. τὴν νηδὺν καὶ τὰ σπλάγχνα] τὴν νηδὺν h. l. *stomachum cum*

intestinis dāti, supra ad cap. 86. observavimus, τὰ σπλάγχνα sunt nobiliora quæ vulgo vocamus viscera. SCHWEIG.

- 88 1. συμαίη διηθήσαντες τὴν κοιλίην] Συρμαίη (unde συρμαίζω c. 77.) Galeno in Explic. voc. Hippocr. est ἡ μετρίως γαστήρ τῶν περὶ γαστέρα κάρσους: Hesychio, πόμα δι' ὕδατος καὶ αἰλῶν: Suidæ, πόμα ἐκ ζυῶν καὶ ὕδατος: et τὸ καθαρτικὸν δι' ἐμέτων καὶ κοιλίας. Vide viros doctos ad Hesych. et instar omnium Foesium in Œcon. Hippocr. hac voca. Alia notione idem vocab. infra resurrit c. 125. SCHWEIG. Adde Creuserum Comm. Herod. p. 79.

- 90 1. ὑπὸ κροκοδείλου ἀρπαχθαίς] Josephi justa defensio est, huc pertinens, Nos asinis, ait, neque honorem—damus, sicut Ægyptii crocodilis et aspidibus: quando eos, qui ab istis mordentur, et a crocodilibus rapiuntur, ἀρπαχθέντες, ὑπὸ κροκοδείλων, felices et deo dignos arbitrantur, contr. Apion. II. 7. p. 475. WESS.

- 91 2. Χέμμις πόλις] Hesychio Κάμμις, πόλις Αἰγύπτου. Eadem, quæ Πανδς Græcis πόλις, teste Diodoro I. 18. Superest urbs, nec multum discrepat titulus, Achmin sive Ichmin, quo nota nunc est apud Golium ad Alfergan. p. 102., et uberius in Pantheo Ægypt. Jablonskii lib. II. 7. p. 294. WESS.

4. σανδάλιόν τε αὐτοῦ—δίπηχυν] Veri fidem mensura longe excedit, et par tamen Herculei pedis modulus III. 81. Quo quidem in genere quid sibi veteres indulerint, poëtæ declarant, nec opus indicio est. αὐτοῦ Reiskius αὐτῷ esse jubet, quod equidem, si schedæ addicerent, non recusarem. WESS.

5. δέρματα] Homerus II. χ'. 159. —Ἐπεὶ οὐκ ἱερόιον οὐδὲ βοεῖην Ἀρνύσθην, ἃ τε ποσσὶν ἀέθλια γίνονται ἀνδρῶν. In quæ Scholiastes a Valckenario editus, τὸ γὰρ παλαιὸν ἐν ἀγωνίᾳ βύρσας ἰδίδουν ἑκαβλον. Superiora διὰ πάσης ἀγωνίας ἔχοντα haud scio an verti debeant, in omni certaminum genere eminentes, quo modo διὰ πάντων τῶν βασιλείων VI. 63. et διὰ πάντων φασμάτων VIII. 37. Tale et διὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων μάλιστα Dionis Chrys. Or. XXXVII. p. 458., male sollicitatum a Seldeno. WESS.—At nihil hîc de eminentia. Commode Valla, cujus versionem editores omnes tenuere, per omne certandi genus. Si participium ἔχοντα exprimere velles, di-

cendum erat, ludos celebrant, qui per omne certaminum genus obtinent, locum habent; qui ad omnia certaminum genera pertinent, omnia genera comprehendunt. Alia ratio est locorum a Wess. citatorum, VI. 63. ubi εἰδοιμένοιτι adjicitur, aut VIII. 37. ubi ἄξια θαυμάσαι μάλιστα. Similiter VIII. 69. ἐν πρώτοις τιτιμημένης διὰ πάντων τῶν συμμάχων. Alibi saltem adverbium μάλιστα adjicitur, ut in Dionis Chrysa. loco cit., aut ἥκιστα, ut apud Nostrum VIII. 142. ὡμῖν διὰ πάντων ἥκιστα, vobis prae omnibus minime. At hīc quidem nihil tale compareret: ac per se etiam multo commodior videri debuit ea sententia, quam secuti sumus. SCHWEIG.

92 2. εἰ ἐν τοῖσι ἔλασι.] Conf. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 55. seqq. SCHWEIG.

4. φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνα πολλά, τὰ Αἰγύπτιοι καλοῦσι λωτῶν.] Alia est Cyrenæica et Libyca arbor lotus, (*Rhamnus lotus* Linnæo) a quo Lotophagi nomen habent; cujus de fructu Noster IV. 177. agit, ipsamque arborem paullo post (c. 96.) memorat. Alia aquatilis planta, de Nymphæarum genere, *Lotus Ægyptiacus*, de quo hoc loco: de eodemque Athenæus lib. III. cap. 1. et 2. nostræ edit. et lib. XV. c. 21. p. 677. ed. Cas. Hujus duas species hīc memorat Herodotus: alteram, cujus fructum cum papavere confert; quæ est Nymphæa lotus Linnæi, flore albo, radice esculenta: alteram, flore rosaceo, cujus ovarium vel capsula seminalis, favo vesparum similis, nucleos esculentos continet; quæ est Nymphæa nelumbo Linn., cujus capsula seminalis apud auctores ab Athenæo citatos ciborium nominatur; fructus, faba Ægyptiaca; radix sive bulbus utriusque speciei, falso nomine colocasia: ipsius loti nomine, flos maxime intelligitur. Posteriores speciem nostra ætate non amplius in Ægypto reperiri, sed in India etiamnum nasci, docuerunt diligentes naturæ observatores. Est autem tertia species, primæ adfinis, et promiscue cum illa et inter illam hodieque in Ægypto nascens, cæruleo flore, Athenæo loc. cit. p. 677. c. memorata: cujus ideo hīc mentionem injeci, ut monerem, nullam rationem habendam novationis a Salmasio et Bodæo propositæ, qui κυανέαν τὴν χροιάν apud Athen. in χιονέαν mutandam censuerunt. Hanc nymphæam lotum cæruleam

descripsit Jul. Cæs. Savigny in Annalibus Musei Hist. Nat. t. I. pag. 366. seqq. De tribus quas dixi speciebus, post auctores quos ad Athenæum laudavi, inprimis consulendus Raffeneau-Delille, in *Observations sur le Lotus d'Egypte*, eisdem in Annal. Hist. Nat. t. I. p. 372. seqq. et is cui commentationum istarum indicium debeo, Sylvestre de Sacy in adnott. ad Abd-Allatif p. 94. seq. SCHWEIG.

Ib. τῇ μήκωνι ἐν ἑμφορῇ] Atticorum et Ionum est ἡ μήκων auctore Dionysio in Eustath. Od. p. 1390, 50=19, 38. Optime mox Salmasius, et ejus exemplo Bod. a Stapel ad Theophrasti Hist. Plant. IV. 4. p. 447., πτίσαντες ποιεῖνται, quomodo in msstis et Eustathius. Prius certe est *pinere*, quam *panem coquere*; neque locum hic habet mos torrendi farris, priusquam panis ex eo fiat. WESS.

6. ὁ καρπὸς ἐν ἄλλῃ κάλυκι παραφυομένη ἐκ τῆς ῥίζης γίνεται] Ad verbum, *fructus in alio calyce inest, ex radice adnato*. Quibus verbis quid significare auctor voluerit, haud sane liquet. Putares, dixisse eum, alios loti flores masculinos esse, alios foemininos; quæ si ejus fuit sententia, opinione falsus est. Sed fieri potest, ut, quum in eadem planta simul vidisset partim apertos flores, partim clausos, simulque in aliorum caulium capitibus involucra illa fructum complectentia, sive capsas seminales favi vesparum speciem referentes, temere sibi persuaserit, aliis ex caulibus flores, ex aliis fructum enasci. Græcum vocab. κάλυξ, a verbo καλύπτω originem ducens, frequenter quidem sigillatim de *rosa* usurpatur *clausa* adhuc, necdum expansa: (conf. adnot. ad Athen. IV. 148. b.) sed proprie et generatim (prorsus ut Latinum *calyx*, Plinio frequentatum) *involucrum* significat, quod vel *florem tegit*, vel *fructum includit*. conf. Nostrum, III. 100. Quod adjicitur *ὁμοιότατον*, non quidem adverbialiter accipiendum, sed more Græcis vulgatissimo per ellipsin vocabuli χρήμα, aut minutæ voculæ τι, intelligendum. Iconem capsulæ seminalis loti, favi vesparum speciem referentis, ex Clusio representavit Bodæus a Stapel ad Theophr. p. 446. florum et bulbi icones ex Prosp. Alpino exhibentur ibid. p. 449. et 450. SCHWEIG.

9. ἐν κλιβάνῳ διαφανεί] Interpres in *furno luculento*, i. e.

bene candente et ignito. Λίθους ἐκ πυρὸς διαφανείς habemus IV. 73., διαπύρους καὶ διαφανείς in Plut. Opusc. pag. 1006. ed. H. Steph. Hæc Reiskius. In glossis Erotiani, διαφανέσι, διαπύροις, ac sæpe Hippocrates. Vetus scriptor in Τηκτὰ Suidæ, καὶ τὴν σιδηρίτιν γῆν, ἣν πυρὶ πολλῇ διαφανῇ ἐργασάμενοι. Πνέξαντες, recte in Hesychio ἐπτήσαντες. WESS.—Alias tamen πνίγειν non torrere significat, sed longe diversam denotat ciborum parandorum rationem, de qua Kuhn ad Polluc. X. 107. conf. Athen. II. 65. c. III. 126. c. IX. 365. f. et seq. SCHWEIG.

93 1. ἐν μὲν τοῖσι ποταμοῖσι] Commode Reiskius monuit, ποταμούς h. l. dici canales e Nilo ductos. SCHWEIG.

2. ἀνακάψαι] Legitur ἀνακάψαι in Aristoph. Av. 580. et in Schol. ad v. 1550. restitui poterit Hermippo: 'Εγὼ δ' ἀνέκαψα, λαβὼν γε τὴν διφροφόρον: nisi quis ἐνέκαψα censeat præferendum: vulgata, sensu casea, 'Εγὼ δ' ἐνεκα ψαλάθων τὴν διφροφόρον Meursium non videntur offendisse in Panathen. pag. 40. Si forte legeretur in cod. Herodoti ἅμα τε κάπτουσι καὶ ἐξ αὐτοῦ κυίσκονται, hoc vulgato non postpone-rem; quia de piscibus simplex ferme tantum κάπτειν adhibetur. In Gloss. Herod. vulgatur Κάπτοντες, ἀποδοχόμενοι. Κάψει πίνειν, e Plinio, morsu bibere Casaub. interpretabatur Anim. in Athen. p. 669. Eximia notavit Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 314. et seqq. Sophron Athen. VII. p. 286. D. et 323. A. κίστραι βότιν κάπτουσαι. In Eratosthenis Catast. c. 38. ὁ μέγας—ἰχθύς, ὃν καὶ πιεῖν—coëant literæ male distractæ, ὃν κάπτειν λέγουσι τὸ ὕδωρ τῆς τοῦ ὑδροχόου ἐκχύσεως: non aliter in suis reperere libris Theon et interpretes Latini: vid. Schol. in Arati Phæn. vs. 386. ubi pro κάμπτειν recte κάπτειν jam scribebat Scaliger ad Manil. p. 62. Hygin. Poët. Astr. II. cap. 41. Hic videtur ore aquam excipere a signo aquarij. Schol. German. p. 134. Piscem dicunt aquarij urnæ habere (l. bibere) effusionem. VALCK.—Cf. Koen ad Gregor. Dial. Ion. §. 117. SCHWEIG.

4. κατ' ὀλίγους τῶν κίγχρων] Putes hanc ad formam esse IV. 181. τρύφεια κατὰ χόνδρους μεγάλους. Certe minuta et pauca grana, quæ mox pisculos interpretatur, femellas eructare docetur. WESS.—Pro κατ' ὀλίγους Coray apud Lar-

cherum κατὰ λόγον corrigit, adplaudente Creuzero in Fragm. Hist. p. 63., interpretaturque *magnitudine granorum milii*, coll. III. 100. ubi ὅσον κέγχρος τὸ μέγεθος. Quibus suffragari equidem non possum, persuasum habens nihil hīc esse mutandum. Non enim conferuntur nunc ova piscium cum milii granis: sed, quemadmodum verbi gr. apud Athen. XII. 525. d. memorantur *vestes χρυσοῖς κέγχροις* (*aureis granis*) distinctæ, sic et hīc οἱ κέγχροι, generali quadam vocabuli notione, *grana* dicuntur; et τῶν ὁῶν οἱ κέγχροι (*ovorum grana*) intelliguntur ipsa *singula ova*, vel *ovula*, si ita loqui fas est. Naturalis verborum structura hunc in modum concipienda, ἀποβάλλουσι τῶν ὁῶν κατ' ὀλίγους. SCHWEIG.

6. οἱ δ' ἂν αὐτίαν ἀλώσι etc.] Quod subditur de piscibus in mare nantibus et redeuntibus, verum et in thynnis, Pontum versus pergentibus, quodammodo apud Athen. VII. pag. 301. E. ex Aristotele Hist. Anim. VIII. 13. Mox Reiskius οἱ δ' αὖ ὀπίσω præfert. Ego vero fidenter cum Valckenario ἐπιστερεὰ τῶν κεφαλῶν et ἐπιδεξιὰ recepi ex IV. 191. Nam ἐπ' ἀριστερὰ et ἐπὶ δεξιὰ, ut edebatur, hic non quadrat, et error est scribarum. Non dissimilis confusio VI. 32. WESS.—ἐπὶ δ. et ἐπ' ἀρ. retinet Schweighæuser. auctorem citans Schneider. Lex. v. Δεξιός.

94 2. σιλλικύπρια] Sillicypria, sive Silicypria explicat Salmas. in Solin. pag. 704. WESS.

Ib. αὐτόματα ἄγρια] Apollonius Philostrati p. 27. f. ἤλω μοι, εἶπε, τὰ ἄγρια καὶ αὐτόματα λάχανα τῶν ἡναγκασμένων. Neque tamen putem Herodotum absque copula dedisse duas voces, quarum altera prorsus esset superflua: mihi videtur ad αὐτόματα aliquis interpretamenti loco adposuisse ἄγρια. Quæ sic sponte sua nascerentur αὐτόματα φύεσθαι dicuntur VIII. c. 138. III. c. 100. Olim, ni fallor, voce aliter collocata sic lib. IV. c. 74. legebantur ista: "Ἔστι δὲ σφὶ κάνναβις αὐτομάτῃ φυσομένη ἐν τῇ χώρᾳ"—ταύτης δὲ πολλὰ ὑπερφέρει ἡ κάνναβις αὕτη, ἥ καὶ σπειρομένη φύεται. VALCK.

4. κόφαντες, ἀπιποῦσι] Valla: alii *contusum*, ad ignem, alii in sartagine coquunt. Melius Salmasius in Solin. p. 686. alii *contusum exprimunt*, alii *frictum excoquunt*. Ἀπιποῦν est *exprimere*, uti ἐξιποῦν Dioscoridi V. 85. et 89. καὶ ἐξιπῶσαι

ἀνελού τὸ ἀπορρύν. Ἰπτοῦν et εἰπτοῦν non dissimili gaudent potestate; Comici Eq. 920. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς docte illustravit Hemsterh. ad Plutum 816. Scholiastes Passion. ἀπτοῦσι bene explicuit ἐκπιέζουσι. WESS.

96 1. τῷ Κυρηνάῳ λατῷ.] Hæc est arbor lotus, cujus supra in transcurso mentionem feci, ad cap. 92. SCHWEIG.

3. γόμφοις πυκνοῖς] *Densos et longos stipites* interpreto. Ego *clavos* censebam, quibus utique in navium conpage suus usus. Notum poetæ Γόμοισιν ὃ ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίην ἄρην, Odyss. εἰ. 248. et Nonni XL. pag. 1044, 10. φράξετε λεπταλέοις σεσηρότα δούρατα γόμοις: unde ipsæ naves πλοῖα γομφατὰ Strabon. XVI. p. 1076. B=741. WESS. Tractavit hunc locum Schneiderus in Lexic. voc. Γόμος. SCHWEIG.

Ib. ἐν ᾧν ἐπάκτασαν] Ignotum vulgo hinc debuerat enotari verbum ἐμπακτᾶσαι, significans γομφῶσαι vel συγγομφῶσαι. Galeo versus observabatur Homeri ex Od. εἰ. 248. Γόμοις ὃ ἄρα τήν γε etc. Sæpe verbum πακτοῦν, semel attigit Eustathius hunc Herodoti locum, ad Od. εἰ. p. 220, 27. velut Herodoteum excitans, πακτοῦσι τὰς ἁρμονίας βύβλην, quod interpretatur κατασφαλίζονται, significatum Aristophaneis affirmans, et his Sophoclis, καὶ δῶμα πάκτου, quæ sic emendate scripta bis terve alibi etiam adhibet: tametsi autem ita scribendum dudum monuissent H. Stephanus annot. in Soph. p. 13. et Is. Casaubon. in prima edit. notarum in Diog. Laërt. p. 172., perversa tamen scriptio, καὶ δῶμ' ἀπάκτου, per editiones Sophoclis Aj. vs. 579. propagata, Suida potissimum auctore, verbum nobis peperit minime Græcum, ἀπακτοῦν. VALCK.

5. κατερραμμένη ῥίπτει καλάμῳ] Reisk. ῥίπτει ἢ καλάμῳ, cui non adstipulor. ῥίπτει Homeri Odyss. εἰ. 256. Hesychius et Eustathius interpretantur, πλέγμασιν ἐκ καλάμῳ. Dioscorides I. 55. ῥίπτει ἐκ καλάμου dabit; et ῥίπτους ἐκ φοινίκων Agatharchides p. 47. ed. Huds., quo genere Æneas in Tactic. c. 30. et 37. cum Casaub. scholiis. Usu feruntur ῥίψ, ῥίψις, quod glossator huic loco adscripsit, τὸ ῥίπος, (unde Homeri et Nonni ῥίπτει) et ὁ ῥίπος. At hinc ab eo. Θύρη crates illa dicitur, quoniam ejus figuram et formam præferebat, quæ

Porti justa opinio. WESS.—Sic VIII. 51. *θύραι sunt asse-res, tabulae*. Conf. Schneid. Lexic. Gr. hac voce. SCHW.

6. τοῦτο γὰρ δὴ οὐνομά ἐστι etc.] Grammaticorum natio *βάριν* Ionici commatis censet. Phavorinus, *βάρεις, τὰς ναῦς λίσουσιν οἱ Ἴωνες*. G. Corinthus consimiliter. Hinc *βαρβάρους βάριδας* Euripides Iph. Aul. 297. *Ionicas*, quod gens illa pro barbara putaretur, ridicule explicat Barnesius. Spectavit enim *Ægyptios*, *Æschyli* exemplo, qui Suppl. vs. 880. *Αἰγυπτίαν δὲ βάριν οὐχ ὑπερβορῇ*. WESS.

97 1. τῇσι ἐν τῇ Αἰγαίῳ πόντῳ νήσοις] Diodorus, *ὁμοία γίνονται ταῖς Κυκλάσι νήσοις* l. 36. ubi plura. *Πόντος* de mari *Ægæo* recurret semel iterumque, quo de alias. WESS.

4. οὐκ οὗτος] A Naucrati urbe comoda navigatio, per eum alveum, qui Canobicus c. 17., quocunque erat tempore Memphim versus: agris Nili inundatione mersis præter ipsas Pyramides pergebatur cursu extraordinario. WESS. *Οὐκ οὗτος* facile patet accipiendum h. l. de consueta et ordinaria navigatione. SCHWEIG.

98 1. Ἀνθυλλᾶ] Recte monuit Galeus, apud Athen. I. p. 33. f. Anthyllam datam dici Reginis *εἰς ζάννας*: quod sane legitur in talibus frequentius: vid. B. Brisson. de Regn. Pers. p. 100. et 133. et Wesseling. ad Diodor. I. c. 52. Quæ Gellio sunt adscripta p. 428. et Xenophontis *Κυρ. Ἀναβ.* p. 40. ab Hutchinsono, aliis debentur: usum istum præpositionis *εἰς* attigit Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 1013. VALCK.

3. Ἀρχάνδρου τοῦ Φθίου] Archander nepos-ne Achæi an filius sit habendus, dubium videtur. Gronovius nepotem putat; Pausanias filium. Ἀρχανδρος, scribit VII. 1. pag. 522. Ἀχαιοῦ καὶ Ἀρχιτέλης ἐς Ἀργὸς ἀφίκοντο ἐκ τῆς Φθιώτιδος· ἐλθόντες δὲ ἐγένοντο Δαναοῦ γαμβροί. Quare Φθίος Archander ex loco, unde venerat. Memini Φθίον τοῦ Ἀχαιοῦ ex Stephano in Ἑλλάς, Archandri patrem Phthium minime. Quem tandem sequemur, Pausaniam, an Gronovium? WESS. Potuerat tamen Gronov. auctoritate Stephani sententiam suam tueri. SCHWEIG.

99 1. κατὰ τὰ ἥκουον] Tale κατὰ τὰ ἄρα, IV. 76.; tale κατὰ τὰ συνεθήκατο VI. 88., et in mss. V. 122. nec diversum

erat κατὰ τὰ εἰρηνο V. 12. [V. 11. extr.] quod M. mutavit. WESS.

3. τοῦτο μὲν] Huic τοῦτο μὲν, respondet illud τοῦτο δὲ, quod §. 9. legitur: quia vero nimis longum hinc est intervallum, repetitur interim τοῦτο μὲν. SCHWEIG.

Ib. ἀπογεφυρῶσαι] γέφυρα, ut perspecte Schneiderus in Lexic. monuit, non modo de *ponte* proprie nominato dicitur, sed et de *aggere*, ut Iliad. ε'. 89. Et γεφυροῦν, non modo *ponte jungere*, verum etiam *aggere complere*, aut *velut aggere obstruere*, Iliad. φ'. 245. Sic Isthmum Pindarus Nem. VI. 67. πόντου γέφυραν, et Isthm. IV. 34. γέφυραν ποταμῶν. Quare haud incommode ἀπογεφυρῶσαι τὴν Μίμφιν intelligitur *jactis aggeribus Memphin* (a Nilo) *secludere*, et ab inundatione tutam præstare. Et percommode etiam καὶ particulam probati adjiciunt codices. Scilicet: putares Memphin, utpote ad ipsum Libyæ montem sitam, semper ab inundatione tutam fuisse: sed *hoc etiam* solum, in quo Memphis condita, opere hominum in sicco positum est, et quidem antiquissimis temporibus, sub primo rege Mene, ut quidem sacerdotes Herodoto narrarunt. Reiskius: "Hanc significationem verbo inesse posse, patet e simplici γέφυρα, quod non modo *pontem*, sed etiam, ut Homero passim, *intervallum* inter binos quosque aciei ordines notat. Hoc sensu verbum γεφυροῦν simplex occurrit apud Eusebium in Chronico, ubi de Hadriano sic tradit: 'Αδριανὸς ἐχέμασεν εἰς Ἀθήνας, μνηθεὶς τὰ μυστήρια, καὶ γεφυρώσας Ἐλευσίνα, κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ Κηφισοῦ ποταμοῦ." Animadv. in Græcos auctores, t. III. p. 106. SCHWEIG.

5. καινοῦν τῷ λόγῳ] Mirifica peperit verbum illud commenta: si et ego aberravero, peccabitur intra spem veniæ. Legitur in Gloss. Herod. Καινοῦν, τὸ χρῆσασθαι λόγῳ καινῷ. Hinc sua transsumsit Suidas, cujus interpres: "Καινοῦν ap. Herod. significat *noto quodam sermone uti*:" absurde. Utilior Hesychii nota: Καινίσαι, καινῷ χρῆσασθαι, καὶ ἐγκαινίσαι. De Perillo, qui, Phalaridis jussu tauro inclusus, artis suæ opus *teterrimum primus auspicatus est*, ut scribit Valer. Max. IX. cap. 2. ext. 9., Callimachus fragm. cxix. πρῶτος ἐπὶ τὸν ταῦρον ἐκαινίσεν. Ab Herodoto potuit καινοῦν in eum-

dem sensum adhiberi, scribique: ποιησαμένην γάρ μιν οἴκημα περίμηκες ὑπόγειον καινοῦν μὲν λόγῳ, νόρ δὲ ἄλλα μηχανήσασθαι: quod fieri curaverat spatiosum conclave subterraneum, verbo quidem auspicutam, sed revera alia fuisse meditatam. Alibi apud Herod. opponuntur πρόσχημα μὲν ποιούμενος, et ἐν νόρ δ' ἔχων. Thucyd. VI. 76. ἤκουσιν ἐς τὴν Σικελίαν, προφάσει μὲν, ἢ πυνθάνεσθε, διανοία δὲ, ἣν πάντες ὑπονοοῦμεν: in quibus διανοίᾳ proximum accedit ad Herodoteum νόρ. In talibus ubique permutantur προφάσεις et λόγος. Pervulgatæ sunt formulæ, ut apud Latinos verbo et revera, λόγῳ μὲν sive λόγῳ μὲν, βουλούμενος δέ· λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές· προφάσει, vel προφάσιν μὲν, τὸ δ' ἀληθές. Postremum illud Maximo Tyrio restitutum voluit Marklandus, XXVII. 8., ubi minori molimine scribi poterit: ἐρᾶν φησι μὲν τοῦ ὀραμένου, τὸ δ' ἀληθές ἐρᾶ κάλλους ἀληθεστέρου. VALCK.

Ib. ὑπόγειον, καινοῦν τῷ λόγῳ] Præstet-ne ὑπόγειον an vulgatum, in Grammaticorum est controversiis. Operose litem examinaverat Coprogenius, quo de Suidas in 'Ανώγειον. Hic molestum magis est καινοῦν τῷ λόγῳ. H. Stephani καινοῦν alienum prorsus videtur: alii aut ἐγκαινίζον præferunt, aut καινίσαι μὲν λόγῳ, quem fere in modum Sophocles 'Trachin. 877. καί τι καινίζει στήγῃ. Editio patrocinator Scholiastes P. et Δέξασθαι Herodoti auctor voce καινοῦν, adscribentes, τὸ χρῆσασθαι λόγῳ καινῷ, et ex illis Suidas: prætexuisse videlicet ædificio reginam novi quidpiam, ut Ægyptios videndi studio adliceret, quorsum etiam vergit Abreschii sententia, Diluc. Thucyd. p. 67. Fortasse invenietur, cui καινὸν τῷ λόγῳ, si color recepto constare non poterit, probabitur. Vide Berglerum in Alciphron. I. 9. WESS. Ego vulgatam scripturam satis et abunde firmatam videns, in eandem interpretatus sum sententiam, quam his verbis Valla expresserat, per causam quidem novi operis. Sic fere Thucydides III. 82. καινοῦσθαι τὰς διαβολὰς dixit, nova in usum vocata esse inventa, novas excogitatas rationes. Nempe regina illa, cameram istam subterraneam exstrui curans, nil aliud præ se ferebat, nisi se novum quoddam et insolitum opus moliri. Sed nunc, ubi animadverto ad istam sententiam oportuisse ποιουμένην scribi in præsentī tempore, non ποιησαμένην in præ-

terito, recordorque subterraneam cameram non admodum novum fuisse apud Ægyptios inventum, in eam partem magis inclino, ut interpretationem probem quam Valckenar. in animo habuisse videtur, quamque planius Schneiderus in Lex. expressit: scilicet, *præ se tulit regina, inaugurare et dedicare se velle illam cameram*. Consentaneum enim videri debet, *καινοῦν* idem atque *καινίζειν* valere. Simplex autem verbum *καινίζειν* vim habere compositi *ἐγκαινίζειν*, (i. e. *καθιστοῦν, καθιστοῦν*, coll. Polluc. I. 12.) testimoniis Callimachi et Hesychii constat a Valck. citatis. SCHWEIG.

- 101 I. κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότης] Platonis Politic. p. 188. F. οἱ περὶ τὰ πολιτικά κατ' οὐδὲν γινώσκοντες ex parte convenit, non omnino. Tentabat Reiskius κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότητας, aut potius λαμπρότης ἐχόμενον τι. Quale quidem fulcrum si ad explendam structuram adscisceretur, non obluctarer. Potest certe dictio locum tueri, etsi rarior, hujusmodi præsidio. Lege Abreschii Diluc. Thucyd. p. 690. WESS. Κατ' οὐδένα οὐδὲν εἶναι λαμπρότης legendum commode suspicatur Benedictus in Act. Sem. phil. Lips. II. 289. Videtur tamen stare posse vulgatum. οὐδὲν λαμπρότης, est *nihil splendoris*: κατ' οὐδὲν, fere *nihil, tantum quantum nihil*; quod Gallice diceres *autant que rien*, vel à *peu près rien*. Sic κατὰ comparationi inservit II. 10. IV. 23. IV. 181. Rursus idem ac fere, *circiter*, valet II. 145. VI. 79. Orationis structura similis illa erat, c. 93. ἀποββαίνουσι κατ' ὀλίγους τῶν κέγχρων: ubi quidem κατὰ alia notione ponitur, ac possis ibi ad genitivum τῶν κέγχρων intelligere τινὰς vel μέρος τι, sed rectius ibi pariter rationem constructionis hoc modo intelliges, ut statim cogites ἀποββαίνουσι ὀλίγους τῶν κέγχρων, *spargunt granorum nonnulla*, tum accedente κατὰ ad ὀλίγους, *spargunt idemtidem granorum nonnulla*, id est, *spargunt grana minutis portionibus, spargunt paullatim grana*. SCHWEIG. Leg. sine dubio, κατ' οὐδένα οὐδὲν εἶναι λ. Sic mox τῶν δὲ οὐδένα ἄλλων οὐδέν. Quod geminum. TOUP. Paulo intricatior est verborum structura, ita fere enodanda: τοὺς δὲ ἄλλους βασιλείας κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότης ἔλεγον, οὐ γὰρ αὐτῶν οὐδαμῶς ἔργων ἀπόδειξιν εἶναι, πλὴν ἐνὸς τοῦ ἐσχάτου

αὐτῶν, Μελίριος. Verba κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότητος idem videntur sonare atque ἐν οὐδενὶ λαμπροῦς εἶναι.

2. ὕστερον δηλώσω] Vide cap. 149. SCHWEIG.

102 I. τοῦ ἐπὶ τούτοις γενομένου βασιλέως] Trecentos et xxx. reges intelligit, quos ex commentariis nominatim sacerdotes adnumerabant, quorumque postremus Moeris. Diodorus quidem Sicul. I. 53. ἐπὶ ἑπταίς, *septem generationibus*, Sesostri Moeride recentiore statuit, secutus alios; sed Nostri potior fides et auctoritas, quippe multo vetustioris ac seriem regum et successorum Sesostri ita nectentis, ut bene procedat. Pertinet huc elegans et operosa disputatio Bouherii, Dissert. Herod. c. 7. Jam cum Moeris annis ferme nongentis prius mortem cum vita commutaverit, quam Herodotus in Ægyptum fuit profectus c. 13., abierint præterea anni circiter octingenti a bello Trojano ad ejusdem usque tempora, c. 145., et ab Hercule Alcmene filio fere nongenti; consequitur his ex narratis manifesto, Sesostri ne integro quidem seculo ante bellum Trojanum vixisse, æqualem Hereuli Alcmene filio, vel paullo inferiorem. Plura Perizonius Orig. Ægypt. cap. 16. WESS. Neque vero diserte Herodotus ait, proximum Moeridis successorem Sesostri fuisse: neque continuam regni Ægyptiaci historiam scribere constitutum illi erat, sed potiora solum quædam momenta ex illa commemorare. SCHWEIG.

3. στρατὴν πολλὴν τῶν λαβόν] Aut e contextu τῶν videtur ejiciendum, aut in ἁστῶν transmutandum, quod malim. Ἄστροι, ἐγγενές etiam dicti et ἐγγάριοι, Herodoto sunt indigenæ, lib. II. c. 172. III. 99. IV. 33. et 68. Opponuntur ἁστροὶ et ξεῖνοι II. 160. et III. 8. Potuerat Sesostri et in istam expeditionem nobilissimam ξεῖνους conscribere, nam jam ante sibi subjecerat Arabas et Libyas secundum Diodor. Sic. I. 53., et postea certe peregrinis usus est ad ædificanda templa, quibus inscribi voluit, ὡς οὐδαὶς ἐγγάριος εἰς αὐτὰ μετέβηκε, eodem teste Diodoro I. 56. VALCK.

4. γλυχομένοις] Verbum γλίσσασθαι plerumque quidem cum nudo genitivo constructur: id autem (quemadmodum aliis in verbis cum eodem casu constructis) fit per elli-

pain præpositionis, quam hîc adjectam dedit Herodotus. SCHWEIG.

5. καὶ δὴ καὶ αἰδοῖα γυναῖκες προσενέγκασε] Josepho placuit hæc narratio, plura inde derivanti, quam necesse erat, Ant. VIII. 10, 3. Ferebant olim Margaretham, Danorum fortissimam reginam, simili exemplo in dædectus gentis Sueonum, veluti socordiam exprobrando viris, ea parte, quam in feminis natura tectam voluit, numum signavisse. Quam fabulam docte exploderunt Pontanus Rer. Danic. lib. IX. p. 544 et Elias Brennerus, Thes. Num. Sueogoth. pag. 20. WESS.

03 2. προσώματα] Vid. Matthiæ Gr. gr. 464.

3. τῇ πλῆρῃ αὐτοῦ ἐχθροθύντας] Aliter Valer. Flaccus V. 420., quo de dissensu ad Diodori I. 55. WESS.

04 1. seq. Φαίνονται—οἱ Κόλχοι Αἰγύπτιοι] Hæc ut ambigua admodum examinavit Theo, p. 49. ἐπὶ δὲ εὐθείας, scribens, ὡς παρ' Ἡροδότῃ ἐν τῇ πρώτῃ· εἰσὶ δὲ καὶ Αἰγύπτιοι Κόλχοι, varie aberrans. De libro primo taceo; potest enim amanuensis esse peccatum. Magna culpa hæret in mutato vocabulorum ordine. WESS.—Si οἱ Αἰγύπτιοι præmisso articulo scripsisset Theo, excusari non posset; nunc vero vacat fortasse culpa, nec dissentit admodum a Nostro: cujus de Sesostri et de Colchis famam Apollonius etiam Rhodius secutus est, Argonaut. IV. 272. seqq. ubi in Scholiis nominatim etiam citatur Herodotus. SCHWEIG.

6. Φοίνικες δὲ καὶ Σύροι] Lege Gronovii doctam observationem de discrimine τῶν Σύρων καὶ Συρίων¹. Josephus, Σόρους τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ populares suos intelligens, criminandi occasionem multis obtulit. Nota sunt certamina Ramiresii de Prado, Marshami, Spencerique pro Ægyptiis eorumque circumcidendi more antiquissimo; et pro Judæis Gatakeri, Witsii, Wormii de Corrupt. Antiq. Hebr. Vestigiis lib. II. 10. p. 128. et Jablonskii Prolegom. Panth. Ægypt. sect. VII. p. 13. Est sane Wormii disputatio in carpendo Herodoto nimia; neque ad redarguendum, si requiratur, diffi-

¹ Σύροι, quando a Syris distincti mediterraneo usque ad Euphratem. Conf. Adn. ad I. 6. et 72. SCHW.
buntur; Σύροι, Syriæ incolæ, a mari

cilis. Nec absolve tamen Nostrum; quem Judæorum familiarem usum habuisse, expiscari non potui. Phœnices Syrosque Palæstinos non neglexit, eos innuens, qui loca regionis maritima habuerunt, quales Philistæi: at hos genitalia circumcidisse, a veritate alienum videtur. Lege Samuel. lib. I. c. XVIII. 25. et 27. quæque ibi Clericus. Hic vero strigilem criticam, asperrime Herodotum radentem et lancinantem, Jamesoni ex Spicil. Antiq. Ægypt. c. 14. non posthabuissem, si modum servasset. Falli possunt scriptores atque in fraudem ab aliis indui. Dolo malo qui agunt, et consulto, ut alios circumscribant, mentiuntur, boni viri nomine digni non sunt. Herodotum falsa narrantem et rumore deceptum cognovi, mendacem nondum. Eos ego non laudo, quibus volupe est mortuos rodere, criminationibusque partim falsis, partim incertis, ut mendacii teneantur crimine, adurgere. WESS.—Consuli, præter alios, de eodem argumento possunt Michaelis, in *Mosaisch. Recht.* t. IV. §. 185. et qui ab illo citantur auctores. SCHWEIG.

8. ἀρχαῖον γὰρ δὴ τι φαίνεται ἰόν.] Idem atque superius ἀρχῆς, ab antiquissima ætate: quod verum esse constat. In Æthiopibus censebantur Troglodytæ, qui omnes παραπλησίως τοῖς Αἰγυπτίοις circumcidebantur, teste Diodoro III. 32. Usi et Homeritæ in Arabia eodem fuerunt ritu, ex quibus hodierni Æthiopes sive Habessini. Vide Ludolfi *Histor. Æthiop.* lib. III. 1. et ejusdem *Commentarium.* Ἐπιμισγόμνοι Αἰγύπτῳ alii sunt, non Æthiopes. WESS. Nempe populi quos paulo ante nominaverat. SCHWEIG.

106 1. Τὰς δὲ στήλας, τὰς ἴστα etc.] Sic præstat ex scriptis. Mutarunt scribæ, quod ordo verborum insolentior videtur. Sic tamen V. 103. καὶ γὰρ τὴν Καῦνον, πρότερον οὐ βουλομένην, συμμαχεῖν,—τότε σφί καὶ αὕτη προσεγένετο. Sophocles *Trachin.* vs. 287. —Τάσδε δ', ὥσπερ εἰσορᾷς, Ἐξ ὀλβίων ἀξίαν εὐροῦσαι βίον Χαροῦσι πρὸς σε. Plura Gronovius in *Senecam de Benef.* IV. 32. et *Davisius ad Cic. Disp. Tuscul.* I. 24. WESS.

3. πέμπτῃς σπιθαμῆς] σπιθαμὴ est *dimidium cubiti*: itaque, quemadmodum v. gr. τρίτον ἡμιτάλαντον sunt *duo talenta cum dimidio*, et ἑβδομον ἡμιτάλαντον, *sex talenta cum dimidio*,

sic πέμπτῃ σπιθαμῇ sunt quatuor cubiti cum dimidio, sive cum una spithama. Didymus apud Priscianum p. 1530. καὶ τοὺς τέσσαρας ἡμισυ πήχεις, πέμπτῃν ἡμισπιθαμῇ. Quæ verba ad hunc locum respicere docuit vir doctus in Diario Classico V. p. 334. reponendum autem πέμπτῃν σπιθαμῇ. SCHW. Prisciano πέμπτῃν σπιθαμῇ e ms. reddidit Lindemannus pag. 217.

3. ἐκ δὲ τοῦ ἄμου ἐς τὸν ἕτερον] Corrigitur ἐκ δὲ τοῦ εὐωνύμου ἄμου, me invito: mox quoque ὅπλοισι τοῖσι ἡμοῖσι, ex Diodoro I. 55. a Galeo, Pawio, Reiskio. Tu vide Sophocleum hoc, Trachin. 1057. Ὡ πολλὰ δὲ καὶ θεῖμα καὶ λόγῳ κακὰ καὶ χερσὶ καὶ νότοισι μοχθήσας ἐγώ. Vertebat Cicero liberius, Tuscul. Disp. II. 8. O multa dictu gravia, perpressu aspera, Quæ corpore exantlata atque animo pertuli. Nam ut in Sophocle καὶ νότοισι μοχθήσας, quæ Davisii conjectura, legitur, vix credo. Ecce aliud et propius quidem Claudiani, Bell. Gildon. vs. 115. Ast ego, quæ terras humeris pontumque subegi. Quod idem est ac si lacertis dixisset. Non certe ex necessitate Rubenius et Gebhardus scribebant numeris, neque juvenis, uti Barthius. Tuitus Claudianum est Nostri verbis, quæ poetæ in animo fuerunt, Gronovius Diatrib. in Papin. Statium c. 23. p. 128. Nunc video, Burmanno non admodum Gronoviana placere, nec muto dicta. WESS.

5. Μίμνονος εἰκόνα εἰκάζουσι] Antiquissima hæc et prima statuæ Memnonis, Thebis erectæ, mentio, qua de Jablonskii singulari Syntagmate pererudite p. 30. Eam vero Sesostris colossus esse, Pausanias auditu etiam acceperat, Atticor. c. 42. p. 101. Negat Noster, nec sine ratione. Πολὺ γῆς ἀληθείης ἀπολείπεσθαι, sive τοῦ ἀληθοῦς, hinc habent Procopius Bel. Pers. I. 6. et Agathias Sch. II. p. 38. b. Placuit et Lysiae Or. I. 5. Euripidique, Helen. vs. 1262. etc. WESS.

07 3. τοὺς δύο ἐπὶ τὴν πυρὴν ἐκτείναντα] Anilis hæc Ægyptiorum fabula. Diodorus insidias regi ad Pelusium structas a fratre insuper haud habuit; de regiis liberis, supra pyram extensis, prudenter tacens I. 57. WESS.

08 1. τῶν τὰς χώρας κατεστρέψατο] Totidem atque eadem paulo superius leguntur verba c. 107., quo Sesostrin dixerat

ἀνάγονται παλίας ἀνθρώπους τῶν ἰδνέων, τῶν τὰς χώρας καταστρέψατο. Conf. Diodor. Sic. I. 55. V. 58. Hic prudentissimum regem in vindicta de fratre sumenda scribit usum τῷ ἑμίλῳ τὸν ἐπηγάγετο: quæ sane sufficiebant: mihiq̃ adeo multo videtur verisimilius, quæ his prostant subjecta, τῶν τὰς χώρας καταστρέψατο, e præcedenti capite repetita a lectore, quam ab ipso Herodoto: sed quæ scripti codices tuerentur, in hoc quidem historico sæpius luxuriante, perpaucis videbuntur in marginem rejicienda. VALCK. Hæc verba e cap. superiore huc translata censent Wesseling. et Pawius.

4. πλατύτεροις] *Salinoribus*. Πλατὺ, ἀλμυρὸν, Hesychius. Quam voci potestatem ex Aristotele atque aliis docte vindicavit Is. Casaubonus in Athen. II. 4. De Chalcide Dicearchus c. 13. hæc: ὕδατα ἔχουσα, τὰ μὲν παλὰ, αἰνκά: ἐν δὲ ἡσυχῇ μὲν ὑπόπλατυ, τῇ δὲ χρεῖα ὑγιεινὸν καὶ ψυχρόν: *Subsalum aquarum* verborum series et usus postulat. Namque H. Stephanum, ὑπόπλατυ corrupte legi atque ὑπόκαχυ esse debere opinantem, ratio fugit. WESS.

Ib. ἐκ φρεάτων χρεώμενοι] Ne hoc quidem, ἐχρίοντο—χρεώμενοι, videtur Herodoteum, verum potius natum ex errore proclivi describentis: ἐκ φρεάτων ἀρύμενοι vel ἀρυόμενοι, ex puteis haurientes, forsitan scriptum fuerat olim. Dubium est, quam verbi formam adhibuerit. lib. VI. c. 119. vulgatur ἀρύσσονται ἐξ αὐτῶ, nempe τοῦ φρεάτος, ubi ἀρύονται, aut ἀρύτονται scribi potuit. Quid sint πλατύτερα πόματα, vel ὕδατα πλατύτερα, disci potest e Casaub. Anim. in Athen. II. c. 4. De Ægypto loquens Plutarch. de Is. et Os. §. 40. πᾶσαι, inquit, πηγὰὶ καὶ φρέατα πάντα—ἀλμυρὸν ὕδωρ καὶ πικρὸν ἔχουσιν: memorat et Diodorus ὕδατα—πικρῶς ἀλμυγίδος γένειν lib. III. c. 39. VALCK.

109 1. ἀποφορὴν ἀποτελέειν] Diodori Sesosis devictos Æthiopas coëgit φόρους τελεῖν, ceteras, quas subjugavit, gentes quotannis κατὰ δύναμιν δωροφορεῖν, [lib. I. c. 55.] sed de Ægyptiorum ἀποφορῇ tacet Diodorus. Herodotei codices si variant, vix, opinor, constitui poterit, utrum scribendum sit ἀποφορὴν οἱ τελέειν, an ἀποφορὴν ὑποτελέειν, an quod M. præbet, ἀποτελέειν: quando singula reperiuntur in talibus. Huc pertinet in Glosar. Herod. Ἀποφορὴν: quod hic *tributum* notat, τὸ

ὑπὸ τῶν ὑπηρέων τοῖς ἄρχουσιν ὑποτελούμενον. Vox quidem Atticis satis est usitata; nam Athenis sic *merces* dicebatur, quam *heris præstabant servi*; quam in rem sufficiunt Valesio notata ad Harpocr. Nunquam tamen, quantum recorder, scriptoribus Atticis ἀποφορὰ *tributum* illud vocatur, quod Atheniensium reipublicæ quotannis pendebant οἱ σύμμαχοι, quos vocabant, sive αἱ πόλεις, vocabulo minus invidioso dictum σύνταξις. Hoc quum hominibus harum rerum gnaris sit notissimum, mirum est, apud Harpocrat. in voc. Σύνταξις ab Aldo usque per editiones ista fuisse propagata: ἔλεγε δὲ ἐκάστους φόρους συντ. quæ prostant et apud Suidam: quum absque controversia hunc in modum corrigi debuerant, ἔλεγον δὲ καὶ τοὺς φόρους Σύντάξεις: atque ita scribendum etiam apud Etymologum. Sensit vitium Dounæus, cujus vid. Prælect. in Demosth. Philipp. de Pace p. 118. VALCK.

2. κατὰ λόγον τῆς τεταγμένης ἀποφορῆς τελέοι] Est qui ἀποφορὴν malit: non ego. Intellige μέρος τῆς τεταγμ. ἀποφορῆς. SCHWEIG.

3. δοκεῖ δέ μοι ἐνταῦθεν γεωμετρίῃ etc.] Duce hac in re Herodoto plerique utuntur, quos Menag. ad Diogen. Laërt. VII. 11. adnumeravit. Suidas in voc. edoctos eam Ægyptios, αἰτ. ἐκ τοῦ ἀπλήτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν χώρων: qui si ἀσάτου τῆς γῆς, aut simile quid scripsisset, rectum fortasse tenuisset. *Inventa enim hæc ars est, tempore, quo Nilus, plus æquo crescens, confudit terminos possessionum; ad quos innovandos adhibiti sunt Philosophi, qui lineis dividerunt: inde Geometria dicitur.* Sic Servius in Eclog. Virgilii III. 40. WESS.

1b. πόλον μὲν γὰρ καὶ γνώμονα καὶ etc.] Non imprudenter hæc urisit Leo Allatius de Mensura Temp. cap. iv. 34. ut τῶν ὥρων *horarum* usum et nomen antiquius esse vinceret, ac vulgo doctissimi viri censuerunt. De voce πόλου alia lis. Pollux IX. 46. πόλον et ὥρολόγιον nonnullis idem fuisse, significat. Itaque πόλος prius dicebatur, quod postea ὥρολόγιον. Hoc placet Scaligero, et firmatur ad Manilium III. 434. In alia abit, longa et ambigua disputatione, Salmasius ad Solim. p. 448. Ego cum Scaligero facio. WESS. Larcherus γνώμονα quidem *horologium solare* intelligit, πόλον vero, *cæli*

quem vulgo *polim* vocamus. Rectius alii et *polum* et *gnomonem* instrumenta h. l. intelligunt astronomica, alterum indicantibus anni vicissitudinibus inserviens, alterum diei partibus. Sane et apud Polluc. l. c. et apud Athen. lib. V. p. 207. f. instrumentum *polus* est, non cœli cardo. Cæterum conf. Menag. ad Laërt. II. 1. et Bailly *Hist. de l'Astronomie ancienne* p. 384. SCHWEIG.

- IIO 1. *μνημόσυνα δὲ ἐλίπετο*] Ut donarium foret et monumentum vitati periculi c. 107. memorati. Sic Diodorus I. 57., qui de Dario et mota illi *ἐπὶ τοῦ ἱπῶς* Vulcani controversia non dissentit. Certe in Coisl. Diodori et Mutinensi cod. *ἱερῶς*, in aliis *ἀρχιερῶς*, frequenti mutatione, neque injusta, ut alibi monitum. WESS.

3. *ιστάναι*.] Commodius foret *ἐστάναι* vel *στῆναι*, *stare*. Nunc ad activum *ιστάναι* intelligendum *ιστάναι αὐτὸν ἀνάθημα* vel *ἀνδριάντα*. SCHWEIG.

- III 1. *Φεράν*] Eusebio dicitur *Φαραὶ* Chron. p. 7., Diodoro *Sesostris* [*Sesoosis*] titulo paterno. Si verum est, quod aliunde constat, regum Ægyptiorum commune nomen fuisse *ΠΥΡ Φαραο*, uti in Hebræo codice scribitur, sive *ΦΟΥΡΟ* aut *ΦΕΡΟ*, quomodo Coptorum vetere sermone; nuncupari utique Pharaos Sesostri potuit, sicuti Pharaos Neco, et Pharaos Hophra, qui Necos et Apries hac in Musa c. 158. et 161. WESS. vid. Creuzeri Comm. Herod. p. 212.

5. *Ἐρυθρὴ βῶλος*] Habet hinc Steph. Byz. in voce. Diodoro *Ἰερὴ βῶλος* et *κῶμη*, sive *vicus*, ipsius-ne an librarii culpa, in dubio est. Minime vero ambiguum, sumsisse omnem istam fabellam lib. I. 59. hoc ex loco. WESS.

- II2 1. τοῦ Ἑφαιστηίου] Disputabant Grammatici *πρὸς τῶν τεμνικῶν*, utrum Ἑφαιστειον, an Ἑφαιστιον, (quod in K.) melius esset: dignaque res visa Eugenio, æquali Imp. Anastasii, ut singulari commentario illustraretur apud Suidam in voce. In edd. ac scriptis Græcorum libris discordia observatur insignis, modo *Διονύσειον*, nunc *Διονύσιον*, et hoc de genere alia. Copiam ingentem congestit ad Dionis Cassii lib. IV. p. 606. vir eruditissimus. *Castra autem Tyriorum* non neglexit Gronov. quibus similia *Judæorum castra* in Augustamnica Ægypti provincia Notit. Imp. Orient. p. 204.,

sive στρατόπεδον Ἰουδαίων, Josephi Antiq. XIV. 8, 2. Adde infra c. 154. WESS.

3. καὶ δὴ καὶ ὅτι ξείνης Ἀφροδ. ἐπανύμιον] Si foret ὅτι οἱ ξείνης etc. uti Reiskius conjicit, ἐπανύμιον protectius esset, idemque ac ἐπανυμία: alioqui ἐπάνυμιον (de quo præclare Stanleius in Æsch. VII. Theb. vs. 138. et Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. IX. 1.) non movendum. Vide tamen Miscell. Lips. vol. VII. p. 639. WESS.—Ἐπανύμιον, i. q. ἐπάνυμιον, scil. τὸ ἱερόν. Etiam Pindarus ἐπανύμιος pro communi ἐπάνυμιος usurpavit, Ol. X. 95. et Pyth. I. 58. SCHW. Æneas Gazæus Theophrast. p. 43. Larchero citatus, καὶ ἡ Ἑλένη τῶν ἰσῶν αὐτῶ κοινανεῖ, ἣν ξένην Ἀφροδίτην ὀνομάζουσιν οἱ τελούμενοι.

113 2. εἰς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος] *Ægyptium mare* Plinio H. Nat. II. 68. et Nostro illud est, quod *Ægyptum*, et utrimque vicinas oras adluit. Neque Strabo dissentit, *Carpathium Ægyptio* committens, huic *Creticum* et *Libycum* lib. X. p. 748. A=488. B. et II. p. 187=125. D. in *Issico et Pamphylio sitam esse Cyprium*, συνάπτουσιν τῷ Αἰγυπτίῳ πελάγει. Addit pag. 182. D=121. D. maris *Ægæi* sinum συγκαίμενον esse ἐκ τοῦ Αἰγυπτίου πελάγους, καὶ τοῦ Παμφυλίου καὶ τοῦ Ἰσσοικοῦ. Quæ quidem pro Herodoto abunde sunt. WESS.

Ib. εἰς Ταριχίας] Ionico flexu Ταριχηίας dabunt forte codices. Supra c. 15. μέχρι Ταριχηίων legebatur in msto Galei. Quando nomen est urbis, Ταριχεία scribendum censebat Salmasius. VALCK.

Ib. Ἡρακλῆος ἱερόν] Canobi suburbio *Heraculum* ab Herculis hoc templo nomen est in Strabonis XVII. p. 1153. A.=801. B. Ipse Hercules in oraculi responso Καναβούς apud Pausan. Phocic. c. 8. p. 830. et ejus cultus in Taciti Ann. II. 60. Jam quæ consequuntur, servos ejus in tutela fuisse docent; quorsum et Hebræos refert, dira *Ægyptiorum* servitute pressos olim, Jablonskius Diss. ultima de terra Gosen p. 101. conjectura admodum incerta. Illud autem ὅσα ἀνθρώπων converti in θῆρα, uti msti lib. IX. 82. plures, posset, nisi tertium Noster casum in similibus admasset. Loca Herodoti studiosum fugere non possunt, et

coacervavit Raphelius ad Epistol. Paulli ad Ephes. I. 3. WESS.

4. Θῶνις] Homero Θῶν, Θῶνις. Ægypti rex Θῶνις est Æliano Hist. Anim. IX. 21. et Criticis in Nicandri Ther. vs. 312. ποῖτæ Θῶνις ἐν ψαμάθοισιν ἀθήσατο explicantibus de serpente hæmorrhoo, cui Θῶνις a loci rege titulus fuerit. Multo rectius, ut ego quidem censeo, Θῶνις patrius erit casus, et ψάμαθοι Θῶνις arenosus Thonidis præfecturæ tractus. WESS. Apud Diodor. Sic. I. 19. Θῶνις est oppidi maritimi in Ægypto nomen. SCHWEIG.

- 115 4. ὅσοι ὑπ' ἀνέμων ἦδη ἀπολαμφθέντες] In simili fluctuum et ventorum procella receptius ὑπολαμβάνεσθαι est. Sic VIII. 118. πλέοντα δέ μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν: et VII. 170. quibus hanc ad rem locum contribuit d'Orvillius in Chariton. p. 269. Aliud Platoni placuit Phædon. p. 58. ν. ὅταν τύχῳσιν οἱ ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτούς: et Philostrato Heroic. c. 19. p. 741. καὶ ἄνεμοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσι: ubi Salm. et Gruter. ἀποβάλωσι, nulla urgente caussa. Vide ibid. p. 748. et Uraniam Nostri c. 108. WESS.

5. παρὰ τοῦ] Formulæ istius, παρὰ γυναῖκα ἔρχεσθαι vel φοιτᾶν, et similium plura ex Nostro exempla congeessit Gronovius. In his V. 70. II. 66. II. 111. III. 69. IV. 1. VI. 68. SCHWEIG.

7. μετορμίζεσθαι] μετεωρίζεσθαι [Vid. var. lectt.] singulare est, neque recordeo de navigatione, aliorum instituenda, simpliciter collocari. Μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγῳ Thucyd. VII. 16. et μετεωρίσαι τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος Philostrati Vit. Apoll. VI. 12. p. 250. et alia de hoc genere, non bene respondent. Μετορμίζεσθαι haud sprevit Euripides Medæe vs. 255. et 443. sententia tamen translata. WESS.

- 116 1. Ἑλένης μὲν ταύτην ἀπιεῖν etc.] Syllaba repetita scriberem ταύτην τὴν ἀπιεῖν. Helenam Euripidis legerat, ni fallor, Herodotus. Herodotea certe Philostrato observabantur de Helena scribenti, tum alibi, tum præsertim in Heroicis, p. 694. VALCK—Sæpe vero post οὗτος et hujus declinata articulum omittit Noster, quem Atticus scriptor non neglecturus erat. SCHWEIG.

Ib. ἡ δ' ἐμπεδωκεν αὐτὸν] Verti debuerat, quare eum missum

fecit sive neglexit: supra I. 115. οὗτος δὲ—λόγον ἔχῃς οὐδὲνα· εἰς δ' ἔλαβα τὴν δίκην, quapropter poenas dedit. WESS.

2. δῆλον δὲ, κατὰ γὰρ etc.] Distinguit scribitque Reiskius: δῆλον δὲ· *κάρτα γὰρ ἐποίησε ἐν Ἰλιάδι (καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀντιπόδισε ἑαυτὸν) πλώων* etc. cui de punctione non admodum refragor. Guil. Budæo Comment. Gr. Ling. p. 418=806. extr. eadem fuit animi sententia. Agnosco præterea *κάρτα* et *κατὰ* in membranis permisceri nonnunquam, cujus nullum hic quidem vestigium. Mihi *κατὰ* ex Ionum et Nostri sermone non diversum aliudve ac *καθὰ*. Id si probes, non eget tali auxilio Herodotus; nedum ut dictum intelligas pro *κατάδηλον δὲ ἐποίησε* etc., uti Abreschius Diluc. Thucyd. p. 794. suspicabatur. WESS. Scilicet olim post *ἑαυτὸν* non incisa erat oratio; recte vero comma interposuit Wess. Equidem cum Reizio, ut suaserat Reiskius, verba ista (καὶ—ἑαυτὸν) parentheses signis inclusi: intelligoque etiam, commode me facturum fuisse, si δῆλον δὲ cum paulo maiore distinctione scripsissem. Jam *κατὰ* haud dubie Ionica specie ponitur pro eo quod communi lingua *καθὰ* vel *καθ' αὐτὸ* est, atque idem fere ac *ὡς* sonat, ut, *quemadmodum, prout, quatenus*, sicut I. 208. II. 6. III. 86. pro quo alibi *κατὰ τὰ* ait, qua de formula ad II. 99. dictum est. At ne sic quidem difficultate caret h. l. sermonis consecutio: nam ab hac particula *κατὰ* incipit protasis quædam, cui quæ respondeat apodosis haud satis adparet: quare etiam Reiskius in notis mss. ad Wess. missis *κατὰ* in *κάρτα* mutandum censuerat. Ego vero, quoniam *κατὰ* idem atque *ὡς* valet, videndum puto, ne sit similima huius structuræ ratio atque illius, cujus plura exempla ad I. 58. congessi: nisi quod pro infinitivo, qui ibi in elliptica apodosis ponitur, hic dein aut *ὡς ἀπηνείχθη ἄγων*, quod quidem perinde est ac si dixisset *ἀπηνείχθηαι ἄγοντα*. Quæ si cui minus placet ratio, dicendum fuerit cum eodem REISKIO in animadverss. editis ad hunc locum p. 108. “Apodosin “verborum *κατὰ γὰρ ἐποίησε* esse demum in illis verbis, quæ “infra leguntur, *ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσι* δηλοῖ etc. hoc sensu: “nam secundum illum modum, quo fictos a se errores Alexan- “dri exposuit; (nusquam autem se retractat)—illo itaque “modo illisque verbis declarat sibi non ignotum fuisse Alex-

“*andri ad Ægyptum appulsum.*” Miratus sum vero, de verbi ἀναποδίζειν usu, et de notione qua illud hñc accipien- dum, a doctissimis interpretibus, et in adstruendo rariore verborum usu alioqui diligentissimis, nihil hoc loco nota- tum reperiri. Nam verissima quidem videtur Vallæ inter- pretatio, *nec usquam alibi retractat*, quam omnes etiam te- nuerunt interpretes, eadem puto ratione qua Gallice *se re- tracter* usurpamus, id est, *diversum* vel *contrarium dicere ejus quod semel diximus*. Atqui nullum alium vel Nostri locum vel alius cujuspiam scriptoris aut legere memini aut prolatum reperio, quo ista notione usurpetur hoc verbum: et apud Nostrum quidem non modo lib. V. cap. 92. longe diversa notione positum est, verum etiam hoc ipso loco Bu- dæus, a Wess. citatus, sic interpretatur “*et nusquam alibi “ se ipsum revocavit*, id est, *nusquam id iterum dixit.*” Pa- riterque H. Stephanus in Thes. t. III. p. 517. f. “*se ipsum “ revocavit*, pro *iterum idem dixit.*” Schneiderus vero in Lexic. crit. alterum Herodoti locum citans, hunc quidem silentio prætermisit. Cæterum eamdem famam de Helena in Ægypto retenta, non Trojam a Paride abducta, secutus est Euripides in cognomine fabula. Conf. Fabric. ad Sext. Empir. VII. 180. SCHWEIG.

3. ἐν Διομήδους Ἀριστέλῃ] Auctoritate codicum destituta non requirerentur ista. Sunt subjecti versus ex Iliad. ζ. 289. et seqq. Διομήδους ἀριστεία vocabatur a grammaticis Ilias εἰ. in qua meminit in transcurso poëta Alexandri, na- viumque architecti Pherecli: sed hoc nihil ad Herodotum facit, Homerum etiam alibi commemorantem, nusquam ta- men appellationes, quibus Homerei carminis diversas insign- ivere partes Grammatici. Primus forte Plato meminit Ναυίας Odysseæ in Minoë p. 319. D. Ceterum in Ægypto permansisse Menelaum censuit Dion. Chrys. Or. XI. p. 188. c. atque id ipsum obscurius indicatum ab Homero. VALCK. Non patitur constructionis tenor, ut abjiciantur ista verba. Iliadis librum quintum sequioris ætatis Gram- matici Διομήδους Ἀριστέλῃ inscribentes, sexto libro alium ti- tulum fecerunt. Intelligi autem par est, antiquitus carmen illud, quod Διομήδους ἀριστεία inscriptum erat, sextum etiam

librum esse complexum. Conf. Wolfii Proleg. ad Homer. p. cviii. et Heynii Obs. ad Iliad. ζ. 289. et ad ε'. princ. SCHWEIG.

- I 17 1. Κατὰ ταῦτα] Cum his non cohæret δηλοῖ. Lineola tantum adjecta scribi posset: Κατὰ ταῦτα—δηλον, ὅτι οὐκ Ὀμήρου τὰ Κύπρια ἔπειά ἐστι: *Ex istis versibus, postremo potissimum loco, manifestum est*: δηλοῖ servari poterit, si scribatur: Καὶ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεια, καὶ τότε τὸ χωρίον. Sed nimis forte suspiciosus in Herodoto miror equidem τὸ χωρίον. Veterum loca quæ dicimus, recentiores inprimis philologi Græci non tantum ῥήσεις, et χρήσεις, et μαρτύρια dicebant, sed etiam χωρία, vel τόπους. Sic sæpe Scholiastæ et Eustathius: item Athen. XV. p. 671. F. Ἀρίσταρχος ἐξηγούμενος τὸ χωρίον. Lucian. t. II. p. 17. τὸ χωρίον τῆς γραφῆς, *libri, quem scripserat, locum*: in Act. Ap. Lucæ VII. 32. ἡ περιοχὴ τῆς γραφῆς, *locus est de istis, quæ γραφικὰ χωρία, S. S. loca vocantur in Epist. Ignatio inscripta n. 99. τόπον habet et alibi Lucas Ev. IV. 17.* Sed neutrum hunc in usum adhibitum inveni apud scriptores, qui rebus Græcorum florentibus viguerunt, ubi poëtarum excitant antiquorum loca, præterquam hic ap. Herod. et in uno loco Xenophontis Ἀπομν. II. 1, 20. Illic Epicharmi trochaico: Τῶν πόνων παλαῦσιν ἡμῖν πάντα τάγαθ' οἱ θεοί: (quo modo scribendum e Stobæo p. 198, 48.) subjiciuntur ista: καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ τόπῳ φησὶν Ὡς πονηρὸν, μὴ τὰ μαλακὰ μάστο, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχῃς: quæ, nimium vexata, trochaicum etiam optimum efficiunt. Sed si qui Socratis supersunt amatores, hos rogo, Socrati-ne congruant ista vel Xenophonti, an recentioris ævi philologo, qui ad priora totam illam periocham καὶ ἐν ἄλλῳ δ. τ. φ. Ὡς π. retulerit? VALCK.—Valckenarii conjecturam secuti Reiz. et Borheck. δηλον ὅτι οὐκ Ὀμήρῳ ediderunt sine idonea caussa; nam si haud ita commode, ut paulo ante, intelligi h. l. posse putarem, δηλοῖ Ὀμηρος vel ὁ ποιητῆς, *declarat poëta*; nihil impediēbat, quo minus idem verbum hîc intransitive et impersonaliter acciperemus, *clarum est, adparet*, quemadmodum IX. 68. ac fortasse etiam alibi: similiterque διέδεξε, II. 134. III. 82. et ἐδήλωσε apud Xenoph. Memorab. I. 2, 32. et Cyrop. VII. 1, 30. Jam, quod ait καὶ τότε τὸ χωρίον, et hîc lo-

cus, intelligit Larch. cum Valck. duo versus postremo citatos, sic vertens: *Ces vers du poëte, et principalement les deux derniers, prouvent etc.* Atqui Homericos illos versus de Menelao in Ægypto retento opportune quidem præmisit Herodotus narrationi isti sacerdotum Ægyptiorum, quam cap. 118. et seq. relaturus erat: nec vero ex eisdem versibus, præ reliquis quos ante adposuit, maxime efficitur id, quod hoc cap. de Cypriorum carminum auctore obiter ostendere vult. Itaque τὸδε τὸ χωρίον, si modo genuina Herodoti hæc verba sunt, intelligi debet ille poetæ locus, quem proxime Herodotus extremo capite superiore respexit, quem iterum paulo post diserte indicat, nempe locus ex Iliade citatus, quo memoratur, Alexandrum cum Helena, per vastum mare oberrantem, ad Sidonem adpulisse. Sed, ut dicam quod sentio, etiam ego valde dubito, Herodotum χωρίον dixisse locum ex auctore quodam citatum; nec vero idcirco cum Borheckio totum hoc cap. cxvii. suspectum habeo: sed scire velim, an omnes veteres codices h. l. duo ista verba τὸ χωρίον agnoscant: denique videndum puto, ne ipsæ hæc duo verba temere olim adsuta intrusaque fuerint; quæ si cum Schæfero abjiceremus, percommode fluere oratio: Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπη καὶ τὸδε οὐκ ἤμιστα, ἀλλὰ μάλιστα, δηλοῖ, ὅτι οὐκ Ὀμήρου etc. Ex eisdem versibus etiam hoc maxime adparet, etc. SCHWEIG.

2. εὐαῖ τε πνεύματι χρησάμενος] Videtur poetæ τῶν Κυπρίων dictionem expressisse. Notissimum est Sophoclis jucundum illud, Philoct. vs. 822. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαῆς, ὕπνε δ' ἀλγῶν εὐαῖς ἡμῖν ἔλθοις. Belle vero Noster concludit, Homero τὰ Κύπρια ἔπη perperam transcribi, quod factum ab aliis novimus. Verus auctor in dubio est. Aristoteles Poët. Art. c. 16. Dicæogeni τὰ Κύπρια tribuit; alii Stasino, quemadmodum Schol. ad Iliad. α'. 5., aut Hegesiæ, vel Halicarnassensi cuidam, sicuti apud Athenæum XV. 9.^s qua de re docte Rykius Dissert. de Italiæ Colon. Prim. c. x. p. 446. et eo duce usus Perizonius ad Æliani Var. Hist. IX. 15.

* C. 30. nostræ ed. p. 682. ed. Cas. et Animadv. ad utrumque locum. conf. eundem Athen. VIII. 334. b. c. SCHWEIG.

Sit-ne Ἰλιάς ἐλάσσαν vitæ Hom. c. 16. idem ac τὰ Κύπρια ποῖμα, quæremus obportuniore tempore. WESS.

- 119 1. καὶ Ἑλλήνι ἀπαθεία κακῶν ἀπέλαβε] De Helena, Trojanæ fuerit asportata ab Alexandro, an in Ægyptum, magna inter veteres discordia. Cum Euripide Elect. vs. 1280. Herodotus quadam ex parte facit, Πρωτίως γὰρ ἐκ δόμων Ἦκει λυπούς Αἴγυπτον· οὐδ' ἦλθε Φρύγας. Adduntur de simulacro Helenæ, quæ hic præterit, uberiusque enarrantur in Tragici Helena. Quare veritas non prorsus constat observationi περὶ τοῦ εἰδώλου τῆς Ἑλένης Eustathianæ, τούτων εἰς δὲ καὶ Ἡρόδοτος, in Iliad. γ'. p. 397, 45=301, 24. WESS.

2. ἔντομά σφρα ἐποίησε] Plutarchus de Malign. ἔντομάς ἐποίησε, quod in lexica translatum durat: at error Plutarchi aut librariorum est. Simili Noster in re, atque ut venti placarentur, VII. 191. τέλος δὲ, ἔντομά τε ποιεῖντες. Valla de haruspicina, quæ exsectione fieret, accepit. Et multis sane in sacris ἔντομάς ad sanguinem eliciendum frequentabant superstitiosi veteratores. In Luciani Asin. c. 37. circumforanei deæ Syriæ sacerdotes τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πύχεις. Talis venefica anus τὸν βραχίονα ἐντεμοῦσα Heliodori Æth. VI. p. 293. et antistites Baalis I. Reg. xviii. 28. præterque ceteros fanaticus, sive Dianaticus, graphice a Maximo Taurinensi Serm. XXXII. tom. IV. Anecd. Muratorii p. 100. descriptus. At scelerosum magis humanasque victimas puto innui. Quæ quidem religio, impia et horribilis, in Ægypto ἀνέστος erat, c. 45. Apud Græcos non insolita: Virgilio Æn. II. 116. quis ignorat? *Sanguine placastis ventos et virgine cæsa, Sanguine quaerendi reditus.* Quibus et H. Stephanus, mecum sentiens, usus fuit Thes. t. III. p. 1401. Aliis ἔντομα et ἐντέμνειν de inferiis; quorsum Critici Apollon. Rh. I. 587. a Porto haud neglecti, respexerunt. WESS.

- 120 3. οὐκ ἔστι ὅτι οὐ δύο, ἢ τρεῖς] Hanc Herodoti disputationem examini Riccius submisit, Diss. XL. in Homer. p. 217. tom. II. Est in omni eo genere, cum prisci scriptores in partes abeunt, libera arbitrandi optio, atque id, quod unicuique propius vero censetur, amplectendi. Habet Herodotus veterum haud paucos consentaneos, in his maxima ex parte, uti obiter monitum, Euripidem; neque illi adsensum

Libanius negavit Declam. I. p. 189. Secuti et alii fuerunt, ad testimonium a Fabricio vocati in Sexti Empirici lib. VII. adv. Mathem. p. 427. Plures Homeri amor et studium in diversa compulit. Controversia ipsa in ambiguo hæret, incertis fulta conjecturis. De Chrysostomo Dione dico nihil: discrepat ejus caussa. WESS.

6. *ὅπως πανωλεθρή* etc.] Deo minus indignam opinionem suam Herodotus opposuit sententiæ poëtæ veterrimi, qui cecinerat τὰ Κύπρια ἔπη, quemque supra (c. 117.) Homerum esse negabat. Istius poëtæ Jupiter, ut terram incolarum onere prægravatam levaret, ἐν πυκιναῖς πραπίδεσσιν Σύνετο κουφίσαι ἀνθρώπων παμβάτορα γαῖαν, ῥηπίσας πολέμου μεγάλην ἔργῳ Ἰλιακοῖο: in Schol. ad Hom. Iliad. α'. 5. Hanc et alibi sententiam sequutus est Euripides et in Helena v. 39. seq. Quæ habet Euripidea similis argumenti Strabo IV. p. 279. A=183. D. suspicor e deperdito dramate repetita. Euripidis studiosissimo Chrysippo philosopho non displicuit ista ratio, cujus e lib. III. de Diis verba quædam exhibet Plutarchus tom. II. p. 1049. B. Homines Jupiter iste tanti faciebat, quanti Appii illius cæci filia, quæ, Gellio teste Noct. Att. X. 6. *utinam, inquit, reviviscat frater, aliamque classem in Siciliam ducat, atque istam multitudinem perditum eat, quæ me male nunc miseram convexavit.* VALCK.

121 1. *Ῥαμφίνιτον*] Protei regis successor Diodoro *Remphis* I. 62. audit; *Rhamses*, si Marshami valeat opinio, Tacito Ann. II. 60. Verum quæ de Rhamse Tacitus et ejus per Africam Asiamque expeditionibus et ablatis inde manubiis, in Rampsinitum non quadrant, in Sesostirim optime, quem quoque in Ramse latere, Valesius et Perizonius Orig. *Ægypt.* c. XVII. p. 348. conjecerunt. WESS.

2. *τὸν μὲν πρὸς βορέῳ*] Qui a septemtrione stabat colossus, is meridiem (puto) spectabat, eoque *æstas* salutabatur; qui a meridie stabat, is septemtrionem spectabat, adeoque *hyems* vocabatur: non vice versa, ut a nonnullis video accipi. SCHWEIG.

4. *ἐπιτραφέντων*] Videlicet τὴν ἀρχὴν aut τὸ σκῆπτρον, sicuti III. 142. Etsi autem egregii hoc in verbo sint M. K. et P. majore in laude forent, si *ἐπιτραφέντων* obtulissent, quemad-

modum I. 7. Adsolet enim Noster, popularium suorum adsuétude, in passivis hunc modulum, quamquam sono asperiores, præferre. Lege Eustath. in Homer. Il. p. 519, 41 = 393. med. WESS.—Recte quidem *ἐπιτραφέντες ἔσχον τὴν ἀρχὴν* scribitur I. 7. a præes. *ἐπιτρέπω*. Recte vero item h. l. *ἐπιτραφέντων* (i. q. *ἐπιγενομένων*) a verbo *ἐπιτρέφα*, quo usus est Noster haud admodum dissimili notione I. 123. et IV. 3. SCHWEIG.

6. τῶν λίθων—*ἓνα ἐξαίρετον*, sive *ἐξαίρετον*] Hinc corrigi fortasse poterit Charax apud Schol. Aristoph. ad Nub. 508. ubi Agamedes et Trophonius in Elide ταμιῖον χρυσοῦ κατεσκεύασαν Αὐγεία, ᾧ καταλείψαντες ἀρμὸν λίθου: scripserat ne ἐν ᾧ καταλείψαντες ἀνάρμοστον λίθον, νυκτὸς εἰσιόντες ἔκλεπτον τῶν χρημάτων? ut ἀνάρμοστον dixerit lapidem non coagmentatum, τὸν ἐξαίρετον ῥηϊδίως Herodoti, vel εὐεξαίρετον. In eadem historia Pausan. IX. p. 785. ἐποίησαν ἐνταῦθα τῶν λίθων εἶναι ἓνα σφῖσιν ἀφαιρῖν κατὰ τὸ ἔκτος. Quæ narrantur apud utrumque simillima sunt in universum fabulæ Herodotæ de thesauro Rhampsiniti; qui, Diodoro Πέμφης dictus, ob opes sordide coacervatas οὐ βασιλεὺς ἀλλ' οἰκονόμος ἀγαθὸς audiebat. Ex Herodoto videntur a Græculo quodam repetita atque in Agameden Trophoniumque translata, e quo sua hauserint Charax et Pausanias. Hi nihil habent, quo paulo post τὰ μέτρα illustrentur: instrumenta filiis pater probabiliter dedit, quibus lapis sic potuerit ceteris interponi, ut coagmentatus videretur; qualia dici potuerunt ἀρμοστρα. Quod scribit Herod. πάγας—περὶ τὰ ἀγγήια—στῆσαι, Characis Dædalus, qui in Elide degebat exul (αὐτόσε legerim, pro ἔκτοσε) παγίδας ἔστησεν. Pausaniæ Hyrieus ἔστησιν ὑπὲρ τῶν ἀγγείων πάγας. Furum alterum Herod. τῇ πάγῃ scribit ἐνέχεσθαι: Agameden Pausaniæ ὁ δεσμὸς κατεῖχε. Characis παγίσι περιπεσὼν Ἀγαμήδης ἀναιρεῖται. Ernesti reponit αἰρεῖται. Tandem ob eandem, quam tradit Herodotus, rationem apud Pausaniam et Characem furto proximus illaqueati fratris caput amputat. VALCK.

10. τὰ μέτρα] Callidus et furax senex exemtilis lapidis indolem situmque liberis exposuit, tum, ne errarent, quæ ejus *mensura*, et qui termini. Ita μέτρα θαλάσσης in Oraculo

I. 47. et passim alia. WESS. Puto consulto τὰ μέτρα scripsisse Herodotum; scilicet *mensuras*, non solum ipsius lapidis mensuram, sed mensuram distantiarum ab imo aedificio et ab utroque latere. SCHWEIG.

19. χαλεπῶς ἐλαμβάνετο ἡ μήτηρ] Tot scriptis obniti non sum ausus, tantoque minus quod λαμβάνεσθαι *reprehendendi* notionem haud recuset. Ut nihil tamen dissimulem, præne adcedo Geinozio, verba omnia ἡ μήτηρ τοῦ περιόντος παιδὸς ex glossa derivanti. Posuit paullo ante τὸν περιόντα παῖδα. Cui bono hæc iteratio? Turbatur præterea insitiis ordo et structura sermonis, filium spectantis: tum autem ὡς χαλεπῶς ἐλαμβάνετο passiva erit potestate, cum *acerbius acciperetur*. Verum, omnibus contra euntibus membranarum, hæc tango magis, quam adsevero. WESS. Nec subjecti orationis in proximo membro mutatio turbare nos debet, nec verborum quorundam paullo ante positorum repetitio: nihil in his inest quod a stylo Nostri abhorreat. Tum χαλεπῶς λαμβάνεσθαι τινὸς proprie est duro modo aliquem *prehendere et tenere*, i. e. *aspere premere, acriter instare, pressim urgere*. SCHWEIG.

20. ποδιῶνας] Ποδιῶνας ἀσκῶν Valla verterat *pedes*. Sunt hic, et in oraculo quod regi Ægeο quondam redditum traditur, *utrium petioli sive prominulæ partes*: δ τοῦ ἀσκού προέχει, Scholia in Euripid. Medeam vs. 679. explicant. At hæc occupavit Leopardus Emend. VII. 13. WESS.

24. Προαγαγίσθαι] Sic Pausanias IX. 5. κατελθὼν δὲ ἐς διαφοράν προήχθη: et c. 8. προήχθησάν ποτε ὑπὸ μέθης ἐς ὕβριν, sæpeque alias. Junge Vit. Homeri c. 21. WESS.

26. τῶν φυλάκων ἐπὶ λόμῃ etc.] Sic ἐπὶ λόμῃ, *contumeliæ causa*, III. 14. et Sophocl. Elect. 1201. Similem ignominiam legatis Davidis inposuit Ammonitarum regulus Channun, belloque occasionem dedit, II. Samuel. 10, 4. Durat in hanc ætatem apud Arabes et Turcas contumeliosum pœnæ et injuriæ genus, quo aut barba vellitur aut ex parte raditur. De Arabibus testem fero Abulpharaium Hist. Dynast. IX. pag. 186.; Turcarum consuetudines exponit Ism. Bullialdus ad Hist. Byz. Ducæ c. 15. WESS.

28. κατῆσαι ἐπ' οἰκήματος] Hic et c. 126. errantem Vallam corrigit L. Bos Obs. Crit. c. 2. vid. Anim. in Ammon.

p. 177. Sæpenumero peccarunt interpretes in hac voce, velut in Charmide Platonis t. II. p. 163. B. Isæi Or. V. p. 58, 15. ubi καθίστο ἐν οἰκίματι et ἀπὸ τοῦ οἰκήματος ἀνίσταται redduntur ab interprete p. 457. domi mansit, et e domo diaccessit: in Dionis Chrys. Or. XL. p. 494. c. et Or. VII. p. 127. D. paulo ante facta mentio fuerat οἰκημάτων ῥυπαρῶν: ut μιαρῶν οἰκημάτων ap. Athen. V. p. 220. D. οἶκημα πορνικὸν dixit interpres Ezech. XVI. 24. In Origene contr. Cels. I. p. 50. scribendum puto, ἀπὸ οἰκήματος αὐτὸν μετήγαγεν, deleta voce nihili ἐτείου, nata e στόγους vel τέγους, quam vocem adscripserant e lib. III. pag. 152: locum tentarunt Boherellus, Menag. et Davisius. Recentioribus τὸ οἶκημα passim τέγος dicitur vel στόγος. De puero cujus esset interrogatus Diogenes, acerbo lusu Τρυγιάτης ἔφη, Laërt. VI. 61. VALCK. cf. Taylor. Marm. Sandvic. p. 59. citante Wesselingio, necnon Schweighæuser. ad II. 86.

30. χεῖρα] Χεῖρ pro brachio ponitur, ab humero in extimos digitos porrecto, sicuti apud Homerum et brevi post. Amplius est, neque alienum tamen, de Scytharum crudelibus victimis τῶν—ἀνδρῶν τοὺς δεξιούς ὅμους πάντας ἀποταμόντες σὺν τῇσι χερσὶ ex lib. IV. 62. WESS.

Ib. ὡς τοῦ βασιλῆος τὴν θυγατέρα] Aristoph. Plut. 242. ἦν ὃ ὡς παραπλήγ' ἀνθρώπον εἰσελθὼν τύχῃ: Joseph. Antiq. XVIII. 8, 4. Judæi εἰσάσιν ὡς τὸν Πιτρώμιον: et Alciiphron I. 28. cum Bergleri observatis. Jam quod Gronov. ad II. 115. ἐσελθόντα δὲ ἐς τοῦ βασ. τὴν θυγατέρα eo nomine proscribit, quod eo nihil magis obscœnum videatur, laudare non possum. Adeo-ne sui oblitus Polybii fuit, qui XV. 24. εἰς τούτους εἰσῆλθε μετὰ τοῦ βασιλέως. Apollodori II. 4, 3. de Perseo, εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλεία, et S. Lucæ Actor. XVI. 40. εἰσῆλθον εἰς τὴν Λυδίαν, de Paulo Apostolo et Sila? Lege annotationes ad illa Lucæ Alberti. WESS.

22 1. τὰ μὲν νικᾷν αὐτὴν] Hæc et vicina, ingeniose tractata, in Josephi Pharaonem accommodare tentat juvenis eruditus Dan. Szathmari, in Dissertat. Franequeræ nuper divulgata de Pharaonibus; alea cum Cerere ludere, eamque vincere, vel ab illa vinci, nihil aliud esse judicans, quam Cererem aliam et faultricem, vel vicissim inimicam experiri. VALCK.

3. ἐς ἰδὸν Δήμητρος] Mox denuo τὸ ἰδὸν τῆς Δήμητρος, quod cupidum non retrahet, quo minus ex V. et S. ἐς Δήμητρος recipiat. Specta lætitiā Gronovii ob Medic. ἐς Ἀμφιάρεω VIII. 134. et hoc Comici Thesmoph. 231. ἐς τὸ τῶν Σαμνῶν θεῶν. Alia sciens prætereo. Id ex Bergleri indicio obportunum est: in Darsania, Indiæ urbe, mulieres stamen vestis in jugali extendere, detexere et desecare uno die: Dionysius in Bassaricis, Ἐνθάδε πτόπλα γυναῖκες Αὐτῆμαρ κρούουσιν, ἐφ' ἰστοπέδων ταύουσai Αὐτῆμαρ δ' ἐτάμοντο, καὶ αὐτῆμαρ ἐρύσαντο: sic postrema, in Steph. Δαρσάνια manca, explevit Falkenburgius ad Nonnum eleganter: aliter Salmasius in Capitolini Pertinac. c. 8. WESS.

- 123 2. ὡς ἀνθρώπου ψυχῇ ἀθάνατός ἐστι] Eodem Ægyptios honore Clemens Alex. mactat Strom. VII. pag. 752. Cicero-
nem si audimus, *Pherecydes Syrius primum dixit animos esse hominum sempiternos*, Disput. Tuscul. I. 16. quo de philosopho plane diversa, uti Ciceroni adscripsit Davisius, litteris Tatianus prodidit Orat. ad Græc. cap. 41. Et nunc certe ejus oratio illud præfert. Ego vero non dubito de transpositis, amanuensium errore, Tatiani verbis. Scripserat de Pythagora, Εὐφορβος γεγενῆσθαι φησιν, τοῦ Φερεκύδους δόγματος κληρονόμος ἐστί· ὃ δὲ Ἀριστοτέλης τῆς ψυχῆς διαβάλλει τὴν ἀθανασίαν. Liquida res est ex c. 5., ubi Pythagoræ Φερεκύδους sive Pherecydis τὴν περὶ τὸ δόγμα κληρονομίαν contribuit, nusquam Aristoteli, ne quidem apud alios. Atque hæc Tatiani caussa. WESS.

3. εἰσι οἱ τῶν Ἑλλήνων] Id admonitione non eget, ex Græcis Pherecydem et Pythagoram a Nostro spectari potissimum, architectos in ea gente μεταψυχώσεως. Conf. Nemesium de Nat. Homin. c. 3. p. 82. edit. Oxon. WESS.

- 124 1. ἐς πᾶσαν κακότητα ἐλάσαι] Potest ἐλάσαι, ut fecere interpretes, intransitive accipi, ut idem fere valeat ac ἰλθεῖν c. 126. atque ita κακότης pravitas, nequitia, intelligi debet. Possis vero etiam active accipere, supplendo σφείας vel τὴν Αἴγυπτον, ducere, præcipitare: tuncque κακότητα et h. l. et c. 128. et κακοῦσθαι c. 133. perinde et pravitatem interpretari posis, coll. c. 133. et calamitatem, coll. c. 129. SCHWEIG.

2. πρῶτα μὲν σφείας θυσιῶν ἀπέρξαι] In regum successione

Diodorus I. 63. in alia abit, et hunc Cheopem adpellat Chemmin sive Chembim. WESS.

6. τῆς μὲν γὰρ μῆκος εἰσι etc.] Hoc verius arbitror. Suparius c. 41. περίμετρος δὲ αὐτῆς εἰσι σχοῖνοι ἑνεία: et I. 163. ἡ περίοδος οὐκ ὀλίγοι στάδιοι εἰσι: tum I. 93. IV. 85. etc. Omnia autem hæc viam, qua lapides clivum versus trahebantur, signant. Bene memini, Diodorum aggeris ejus vestigia I. 64. nulla agnoscere, et Gravium opinionis consortem habere, Pyramidograph. p. 119. sed et hunc manifesti erroris et negligentiae nuper culpam sustinuisse, in pactam a Norden Itin. Ægypt. p. 95., de Pyramidibus multa sollerter commentato. At ea quæstio huc unice non pertinet. WESS.

7. ταύτῃ δὲ δὴ τὰ δέκα ἔτη γινέσθαι] Aggeri sive viæ: namque ad Pyramidem qui referunt, longe a vero deflectunt. Quæ his apta et nexa sunt, καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου etc. in Vallæ Latinis turbata mire sunt: dederat, *Illic decem annos fuisse etiam consumptos in subterraneis conclavibus in colle, supra quem Pyramides stant.* Sed purgari ista poterunt, modo cetera bene habeant. Rem paucis lustremus: docetur extremo cap. 125. multum temporis in cædendis lapidibus, multum in trahendis fuisse contritum: præterea καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ὄρυγμα ἐργάζοντο οὐκ ὀλίγον χρόνον, sive cavernas subterraneas haud exiguum temporis spatium abstulisse. Consequens inde est, ut decem anni struendo aggeri sint impensi. Jam τὰ ἐπὶ τοῦ λόφου opera indicant, ejus clivi solo et superficiei admota, ut tantæ molis Pyramides solidius fundarentur et hærent: ad hoc, τὰ ὑπὸ γῆν οἰκήματα cavernæ sive conclavia sunt, destinata regis Cheopis conditorio, c. 127. Quæ quidem si veritati, ut mihi persuadeo, respondeant, manca hæc narratio et defecta videtur. Deest temporis interval- lum, quod molitiones illæ desiderabant. Id vero sine mæstorum præsidio quis finire ausit? Scriptor ipse his machinationibus οὐκ ὀλίγον χρόνον, constitutorum annorum forte ignarus, contribuit. Atque hæc mihi satis sunt liquida. Malo nunc, quid aliis in mentem venerit, interponere. Pauwius conjicit, καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου—καὶ τῶν ὑπὸ γῆν οἰκημάτων, τὰς—τοῦ Νεῖλου ἐσαγαγόν, ἔτη οὐκ ὀλίγα. Sic orationem belle decurrere, et genitivos καὶ τῶν ἐπὶ etc. καὶ τῶν ὑπὸ etc. con-

mode, uti superius, δέκα μὲν ἔτια τῆς ὁδοῦ, procedere. Reiskii conjectura est: ταύτῃ δὲ δὴ τὰ δέκα ἔτια γενέσθαι, χωρίς τῆς ἀναβιβάσεως τῶν λίθων ἐπὶ τὸν λόφον—καὶ τῶν ὑπὸ γῆν etc. Ibi, in via paranda, consumptos esse decem annos, absque opera lapides in illum cliivum—attollendi, et absque structuris subterraneis. Equidem, ut adparuit, animi pendeo. In partes eundi si quæ necessitas adsit, mallem minore molimine, πάρεξ καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου—καὶ τῶν ὑπὸ γῆν, et eam quidem in sententiam, quæ superius posita fuit. Statim τὰ ἐποιέετο ἕκας Pauwius, cui non adstipulor. WESS. Conf. Creuzer. Comm. Herodot. p. 108.

Ib. τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου] Sed ἐπὶ τοῦ λόφου stabant ipsæ pyramides, in quarum maximam anni sunt insumpti viginti. Nullus etiam nexus apparet inter ista et τῶν ὑπὸ γῆν οἰκημάτων. Scribi potuit ab Herodoto: τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, ἐπ' οὗ δοῦναι αἱ πυραμίδες, οἰκημάτων: et ad ista, τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, adjici τῶν ὑπὸ γῆν e sequentibus, ubi de Chephrenis agens Pyramide c. 127. οὔτε, inquit, ὑπὸ οἰκήματα ὑπὸ γῆν, οὔτε ἐκ τοῦ Νείλου διώρυξ ἦκει ἐς αὐτήν. VALCK. — Substituta, præeuntibus mssis, τε particula in locum vulgatæ olim δὲ, omnis evanuit difficultas, qua premebatur hic locus. Quod vero consentientem librorum scripturam ταύτῃ cum Reizio in ταύτης mutavi; videri id quidem necessarium potuerat ob præcedens τῆς ὁδοῦ, quo refertur hoc pronomen: atque etiam haud raro a librariis terminationes α et η temere cum ας et ης permutatas novimus. conf. Var. Lect. II. 16. III. 80. Sed potuit etiam Scriptor, post interpositam parenthesin, mutare superiorem orationis structuram, et eadem nunc uti constructione (paullo etiam commodiore) qua mox dein utitur, ubi ait, τῇ δὲ πυραμίδι etc. Quare suam in sedem repositum dandi casum ταύτῃ velim. SCHWEIG.

8. καὶ ὕψος ἴσον.] Si vera hæc est scriptura, Herodotum, æqualem statuentem pyramidis hujus altitudinem latitudini laterum baseos, plurimum fefellit opinio. Mensura enim altitudinis perpendicularis, adcuratissime haud ita pridem inita, reperta est 448 pedum, 2 pollicum; latitudo vero baseos pedum 728, teste Grobert, in *Description des Pyramides de Gizeh*, pag. 57. et 65. SCHWEIG.

125 1. *κράσας*] Fuerint-ne scalæ murales, in urbium expugnationibus muris adponi solitæ, apud Homerum, magna rixa est. Vide Hesychium in voce, Tzetzen ad Lycophron. vs. 291. p. 38. et Eustath. in Iliad. p. 903 = 863. Hic sunt Pyramidum quædam *eminentiæ, graduum formam repræsentantes*; sive *ἀναβαθμοί*, quod H. Stephani non fugit sollertiam, Thes. t. IV. pag. 1300. WESS.

2. *ἤμῃον τοὺς ἐπιλοικοὺς λίθους*] *In altum tollebant reliquos lapides*; scilicet politos illos lapides, quibus universa pyramidis superficies ita oblecta erat, ut gradus, quos modo dicebat Herodotus, non amplius conspicerentur, sed ut quæque pyramidis facies unum continuum atque læve planum inclinatum referret. Cæterum de toto hoc mirabili monumentorum genere utilia multa, quæ vel ad illustranda vel ad confirmanda ea quæ ab Herodoto memorantur valent, diligentissimus Larcher ex doctorum itineratorum, Pococke, Shaw, Norden, Savary, aliorumque commentariis collegit; cum quibus interim, dum Magnæ Descriptionis Ægypti, Napoleonis auspiciis edi cœptæ, ea pars publici juris fuerit facta quæ hoc argumentum tractabit, conferri merentur Abd-Allatif, in opere supra jam a nobis laudato, *Relation de l'Égypte* cum Notis Sylvestri de Sacy, et quem paullo ante laudavi Grobert. SCHWEIG.

4. *Ἐξεποiehθῃ δ' ὦν τὰ ἀνώτατα αὐτῆς*] *Ἐκποiehθῆναι* nostri Scriptoris ac aliorum consuetudine perhibentur, *quibus ornandis et absolvendis ultima manus inponitur*. Primum itaque Pyramidis superiora, tum descendentes reliqua perpolverunt. Antea I. 164. *τὸ μὲν δὲ τεῖχος—ἐξεποiehθῃ*. et II. 175. V. 62. Dio Cass. de Statilio Tauro et ejus amphitheatro lib. LI. p. 527. *καὶ ἐξεποiehσε τοῖς ἑαυτοῦ τίλεις*. Philostrat. Heroic. XIX. 4. pag. 732. *καὶ ὅπλα ἐξεποiehσεν αὐτῷ*. WESS.

5. *ῥα ἕς τε συρμαῖην*] Supra c. 88. *συρμαῖη*, *raphanorum succus ad ventrem purgandum*: hic *raphani* sunt, Plinio Hist. Nat. XXXVI. 12. præeunte. Vide ad Diodori I. 64., et Herodotum ab eo expressum cognosces. WESS.

126 2. *ἐν τοῖσι ἔργοις*] Suspitor *ἐν* male repetitum e syllaba præcedenti, scribendumque: *ὅπως ἂν αὐτῇ ἴνα λίθον τοῖσι ἔργοις* *παρέιτο*, pro *εἰς τὰ ἔργα*: quomodo loquitur etiam alibi.

Nam neminem futurum puto, qui ἔργα nobis e quaestu mulieris voluerit interpretari: *ταλαιπωρεῖν ἐν τοῖς ἔργοις* [Diodor. I. 64.] eximie dicuntur, qui in pyramidibus exercebantur fabricandis. VALCK.

127 1. *Χερσην*] Diodoro *Κερρήν*: addit, aliorum sententia non fratrem, sed filium fuisse, nomine *Χαβρῦν*, sive, ut *μαστι*, *Χαβρύην*, *Χαβρευεῖν*. Quæ mihi scriptiois discrepantia, non longe ab S. et V. recedens, digna animadversione est. Utra verior et melior sit, dicere non possum, ut nec Perizonius valuit Origin. *Ægypt.* c. 14. p. 270. WESS.

3. *ὥσπερ ἐς τὴν ἐτέρην, ῥέουσα* etc.] His sanitas non constat. Id constat, canalem describi, per quem Nili aqua, interiores pyramidis magnæ sive Cheopis cavernas influens, insulam, in qua regis ejus sepulcrum, circumluebat ambituque suo efficiebat. Redibit fortasse suus verbis color, si punctione adhibita ac molli auxilio corrigatur, *ῥέουσα δι' οἰκοδομημένου αὐλῶνος ἔσω νῆσον περιρρέει*, *fluens per structum canalem introrsum insulam circumfuit*; cui favet emendationi S. et Valla, et c. 29. *ἐν τῇ νῆσον περιρρέει ὁ Νεῖλος*. Stat et hæc a parte Reiskius. WESS.—Commode Strothius *Ægyptiacor.* P. I. p. 107. verba δι' οἰκοδομημένου—*Χέσπα* parentheses signis inclusit. Sed cum his etiam præcedentia, inde ab illis *ταῦτα γὰρ ὄν*, in parenthesi posita intelligi debebunt. SCHWEIG.

4. *λίθου Αἰθιοπικοῦ ποικίλου*] Vide *infra*, ad c. 134. SCHW.

Ib. *τισσεράκοντα πόδας ὑποβάς, τῆς ἐτέρας* etc.] Participia *ὑποδείμας* et *ὑποβάς* carent suo verbo; quod quidem aderit, ubi *οικοδόμησε* formabitur ex *οικοδομῆς* eum H. Stephano: hærebit tamen labes quædam et macula in *τῆς ἐτέρας ταῦτό μέγαθος*: namque hæc Chephrenis pyramis haud æquabat magnitudinem alterius sive Cheopis, quod supra scripsit clarissime. Elui mihi menda posse videbatur olim, hoc modo: *τισσερ. πόδας ὑποβάς τῆς ἐτέρας τὸ μέγαθος, ἔχουμένην—οικοδόμησε, xl. pedes infra alterius magnitudinem degressus, contiguam magnæ Pyramidi extruxit*. Nunc in dictionis genere adhæreo, vereorque ut a lacuna locus sit immunis. Reiskius, mihi de omissione concors, *τῆς ἐτέρας κατὰ τὸ μέγαθος* ratione magnitudinis minorem altera faciens, malebat:

Pawius τσσσαρ. π. ὑποβᾶσαν τὴν ἑτέραν, τοῦτο μέγας, ἐχομένην —οἰκοδόμησι, *Pyramidem alteram, quadraginta pedibus depressiorem, ista magnitudine, extruxit etc.* τοῦτο μέγας locutionem esse, genium Herodoti ex asse respirantem. Ego vero dubito, nec persequor cetera. WESS. Ὑποβᾶς (scil. rex) nullo incommodo dant libri omnes, XL. *pedes de alterius pyramidis altitudine remisit, XL. pedibus infra alteram substitit.* Potuerat porro τὸ μέγας scribere Herodotus: sed eandem in sententiam paulo etiam significantius est τὰντὸ μέγας, quod ad eandem (i. e. parem) magnitudinem spectat, non nisi XL. pedibus infra eam substitit. Jam vero fortasse ne illud οἰκοδομῆς quidem, quod et ipsum communi consensu exhibent codices, opus fuerat mutari. Nam, quod desideratur verbum, quo nominativi ὑποδείμας et ὑποβᾶς referantur, potest illud nullo incommodo e superiori oratione intelligi, nempe ἐποίησε. Præcessit quidem oratio infinita, τοῦτον—πυραμίδα ποιῆσαι, cui ex legitimæ structuræ ratione nunc responderi debebant accusativi ὑποδείμαντα et ὑποβάντα: sed istiusmodi ἀνακολουθία, pluribus præsertim interjectis verbis, ab optimorum auctorum et maxime ab Herodoti stylo minime aliena est. Ista, quam exposui, ratione erudite commodissimeque locum hunc Strothius expedit, Ægyptiac. P. I. pag. 107—109. Ad rem quod spectat, licet in æstimanda per se altitudine prioris pyramidis (si ita scripsit uti cap. 124. vulgo legitur) plurimum erraverit Herodotus, tamen in conferenda inter se utriusque altitudine non multum a vero abest. Dimensio diligentissime nuper instituta docuit, nonnisi quinquaginta fere pedibus depressiorem esse altera. conf. Grobert. l. c. pag. 94. SCHWEIG.

- 128 2. οὐ θέλουσιν Αἰγύπτιοι ὀνομάζειν] Propter hanc causam haud dubie de Pyramidum conditoribus parum apud historicos convenit. Plinius H. N. XXXVI. 12. *Qui de iis scripserint sunt Herodotus, Euhemerus, Duris Samius, Aristagoras, Dionysius, Artemidorus, Alexander Polyhistor, Butorides, Antisthenes, Demetrius, Demoteles, Apion. Inter eos omnes non constat a quibus factæ sint, justissimo casu oblitteratis tantæ vanitatis auctoribus.* LARCHER.

Ib. τὰς πυραμίδας καλέουσι ποιμένος Φιλίππας] Confer Zoë-

gam de Obeliscis p. 389. et, qui eum laudat, Heeren in *Ideen über die Politik* etc. t. II. p. 576. et seqq. SCHW. Jablonskius de Vocc. Ægypt. Creuzero citatus Comm. Herodot. p. 190. “Annon hic latet pastor *Philistæus* sive *Pa-læstinus*, i. e. *Judæus*?”

- 129 1. τὸν λαὸν τετρυμένον] I. 22. καὶ τὸν λαὸν τετρύσθαι ἐς τὸ ὄσχατον κακοῦ. An vero τετριμμένη κυφορλαῖς mulier in Œconomicis Hieroclis ap. Stobæum Serm. LXXXIII. p. 491. fuerit τετρυμένη, disputari poterit; certe τετριμμένος τε ἐν κτηγεσίοις καὶ πολέμοις in Excerpt. Nic. Damasceni pag. 425. ab omni innovandi periculo liber manet. WESS.

2. ἐκ τῆς δίκης] Ob latam sententiam, vel, post judicium. Adscripserat Abreschius ὡς δὲ ἐκ τῆς θυσιῆς ἐγένετο lib. I. 50., nonnihil discrepans. Diodorus Mycerinum I. 64 solitum ait κατὰ χρηματισμοῦς in jure dicundo magnam vim pecuniæ insumere, διδόντα δωρεὰς τῶν ἐπισιακῶν τοῖς δοκοῦσιν ἐν ταῖς κρίσεσι μὴ κατὰ τρόπον ἀπαλλάττειν, Herodoti sermonem commentans. WESS.

- 130 1. ἐν οἰκῇματι ἡσκημένῳ] Recurrit παστὰς ἡσκημένη στύλῳσι II. 169. et Παρίῳ λίθῳ ἡσκημένα III. 57. Abydenus ap. Euseb. Præp. IX. 41. τὰ τε βασιλῆα δένδροις ἡσκησε. Quæ ornandi vim verbo insinuant, sicuti et Reitzio observata ad Luciani Deam Syr. c. 31. Vide nunc hoc Philonis Jud. de sue gentis pontifice, Leg. ad Cai. p. 1033. d. ὅποτε ἀσκηθεῖ τῇ ἱερᾷ στολῇ, et mirare consilium Th. Mangey, ἐν σκαυασθείη reponentis. Idem tamen Judæus p. 1003. b. de insano Imp. Caio, ὅποτε ἀσχοῖτο εἰς Διοσκούρους, et καὶ νεβρίσιν εἰς Διόνυσον ἡσκαίτο: ubi cautior vir doctus et merito. Æschylus Pers. 182. ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἡσκημένη. Sed desino. WESS.

- 132 3. ἐπὶ τὴν τύπτωνται οἱ Αἰγύπτιοι etc.] Fortasse Osiris est. Plutarchus Is. et Osir. cap. 39. καὶ βοῦν διάχρυσον ἱματίῳ μίλανι περιβάλλοντες ἐπὶ πένθει τοῦ θεοῦ δεικνύουσι—ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἐξῆς: differunt ea in paucis, nec tamen aliena videntur. Convenit optime tabula, bovem hanc representans, a Pricæo ad Apuleii Apolog. pag. 148. primum publicata, et Herodoteis bono consilio, ut spectaculo foret, a Gronovio adposita. WESS.

- 133 2. τῷ θεῷ] Scil. *Apollini*, cf. 155. et 156.—Τῷ θεῷ, i. e.

Latona, mavult Valckenaerius, qui alia corrigit, emendationis non indiga.

3. ἐκ δὲ τοῦ χρηστηρίου αὐτῶ. δευτέρα etc.] Spectavit insanientem Mycerini sapientiam Libanius in Vitæ suæ Historia p. 20. B., ignaro et propterea errante Morello: adtigit et Ælianus Var. II. 41. WESS.

4. ἐνηβητήρια] In Leidensi cod. Gregorii de Dialectis, ut Herodotea, prostant ista: ἵνα πυνθ. εἶναι τῆς ἐνηβητήρια ἐπιτ. Scripserat Grammaticus, et, ut equidem puto, Herodotus, ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι γῆς ἐνηβητήρια ἐπιτηδεώτατα: in quacunque parte regionis secessus intelligeret esse jucundissimos. ἵνα γῆς, ὡς γῆς, et similia frequentat inprimis Sophocles. Herod. I. 213. ἵνα ἦν κακοῦ. Soph. Aj. 386. ἴν' εἰ κακοῦ. Duo sufficient Herodoti loca, quæ ad hunc locum apte respondeant: lib. I. c. 98. Deiocæ ædificia exstruxerunt, ἵνα αὐτὸς ἔρξαι τῆς χάρης, qua destinaret regionis parte. Lib. II. c. 172. quam fieri curarat Amasis statuam, ἵδρυσεν τῆς πόλιος ὅκου ἦν ἐπιτηδεώτατον. Herodotea negligentius descripsit Athen. X. p. 438. B. Ἐνηβητήρια Grammatici reddunt ἐνευαχητήρια. Parum distant quæ Diodorus Sic. vocat καθωνιστήρια lib. V. c. 19. in quibus καθωνίζοντο, quod legitur in Græcis Esther III. 15. Binis etiam in locis ἐμβιωτήριον præbet Diodorus t. I. p. 345, 59. et t. II. p. 518, 59. Sunt Ἐνηβητήρια loca πρὸς ἄνεσιν καὶ ἀπόλαυσιν εὖ πεφυκότα. In notis ad Excerpta e Dione Cocc. H. Valesius p. 96. 97. interpretatur amœna diversoria et secessus. Apud Ælian. de N. A. XI. c. x. p. 617. in urbe Memphi Apidi dicuntur esse τὰ φίλα ἔθνη καὶ τριβαὶ κεχαρισμέναι καὶ ἐνηβητήρια. VALCK. — Ἐνηβητήρια, loca voluptaria apud Sallustium Bel. Catilin. c. xi. et Plautum Poenul. III. 2, 25., ἐμπαθεῖς τόποι in Gregorii Nysseni Epist. de Itin. Hierosolym. p. 10. Ἐβητήρια Plutarcho et Athenæo, quorum verbis lucem Faber Agonist. III. 27. p. 345. adspersit. WESS.

134 1. εἴκοσι ποδῶν καταδέουσιν] Hæc altitudinem an latitudinem pyramidis designent, in quæstione est. τῶ δὲ μεγέθει λειψόμενον τοῦτο τὸ ἔργον τῶν προειρημένων de ea scribit Diodorus I. 62. controversiam non dirimens. At Plinius Hist. Nat. XXXVI. 12. Tertia minor quidem prædictis, sed multo

*spectatior, Æthiopis lapidibus, assurgit CCCLXII. pedibus inter angulos; quibus utique ampliorem, quam Herodotus, singulis lateribus latitudinem tribuit. Hinc πεντακοσίαν ποδῶν hic fuisse olim arbitrantur; numeris, ut equidem opinor, multo quam oportebat auctorioribus. Cum tamen superiore πολλὸν hæc fuerit ἐλάσσων, si ad altitudinem referas, XX. pedes nimis quam pauci erunt. Lege Gravii Pyramidograph. p. 112. etc. WESS. Memorabili vero exemplo hic locus est, quo moneamur quam minuta res quantum interdum habeat momentum. Una lineola, unum leve incisum alieno loco positum, hæc citavit turbas; abjecto commate, quod post καταδείουσαν in omnibus ad hunc diem editionibus (mirum dictu!) interpositum erat, omnia nunc plana sunt, omnia recte se habent. Altitudinem hujus pyramidis non definit scriptor: multo minorem ait esse paterna, quum illius latus quodque in basi nonnisi tria plethra dentis viginti pedibus (i. e. 280 pedes) metiatur. Atque hæc mensura exactissime congruit cum ea quæ ab eodem, quem jam sæpius laudavi, Grobert reperta est. Vide librum citatum, p. 95. seq. aut, si magis in promptu est, Langlès in *Notes et Eclaircissement sur le Voyage de Norden*, p. 288. SCHWEIG.*

Ib. λίθου δὲ ἐς τὸ ἥμισυ Αἰθιοπικοῦ] Nigrum fuisse lapidem et pretiosum dicunt Diod. Sic. I. 64. itemque Strab. XVII. p. 1161=808. adjiciens valde esse durum, ut ex eo mortaria conficiantur: quare etiam cultros ex hoc lapide confectos memorat Noster, II. 86. In Cheopis pyramide primum ordinem ex Æthiopico lapide variegato substructum vidimus c. 127. Ac videtur lapis etiam huic pyramidi Mycerini adhibitus variegatus fuisse aut versicolor, nempe nigro colore in rubrum vergente aut rubris maculis distinctus, ac fortasse de illo Syenitæ genere, quem *pyropæcilon* olim vocatum fuisse Plinius refert, XVI. VIII. 13. Conf. omnino Abd-Allatif, p. 173. ibique Sylv. de Sacy p. 214. seq. Quare nulla caussa fuit, cur hunc lapidem, de quo hic agitur, ab illo qui cap. 127. memoratur, diversum Larcherus statueret. De eodem lapide cf. Wess. ad c. 176. SCHW.

2. τάλαντων χιλιάδες ἀναρίθμητοι] Licet enim multo minor duabus aliis, multo tamen hæc pyramis erat spectatior et ob

lapidis e longinquo advecti præstantiam duritiemque multo majoribus impensis exstructa, consentientibus Strabone et Diodoro locis cit. et Plinio, XXXVI. XII. 17. SCHWEIG.

3. 'Ροδόπης] Herodotus disputatione circumspecta meretriculæ Rhodopidi pyramidis ædificationem aufert: antiquum rumorem amplectuntur Diodorus, Strabo, Plinius; commentariis certe inserunt. Hoc amplius, Rhodopidem Ælian. Var. XIII. 33. elocat regi Psammeticho, qui Amaside, cujus ætate feminam floruisse Noster adseverat, annis ferme quinquaginta prior est. Unde erroris aut Herodotus aut Ælianus culpa tenetur: neque ille ea liberabitur, si duas fuisse Rhodopides statueris, easque ab Herodoto, Strabone, et Plinio confusas: alteram proprie sic dictam, ex meretrice uxorem Psammetichi, et sepultam in Pyramide; alteram Æsopi conservam, et Charaxi, fratris Sapphus, amicam, quæ tempore Amasidis floruerit. Hæc Perizonius ad stabiliendam Æliani fidem; quæ, si negentur, incertissimæ conjecturæ, etsi olim alia fui opinione, locum obtinebunt. Ælianus fabellam ex Strabone XVII. pag. 1162=808. aut aliunde, hausit. Geographus regis nomen tacitum habet; de suo Ælianus Psammetichi titulum inpingit. Herodotus duas Rhodopides non novit, et Amasidis Æsopi illam contubernalem tempore viguisse distincte adfirmat. Utri credemus? WESS.

Ib. τοῦ Ἡραιστοπόλεως] In propriis Græcorum nominibus mira multa: Σόπολις est in Epigramm. XVIII. Callimachi, Ἀμφίπολιν habet marmor a Buherio editum, feminam Νικόπολιν dabit aliud, et numus Abderitarum Ἀναξίπολιν: neque ignoti Ἀγασίπολις et Κρατησίπολις sunt. Quæ Ἡραιστόπολιν abunde defendunt. Confer Comitissæ Cayl. *Recueil d'Antiquités*. t. II. p. 265. WESS.

4. Ἰάδμονος ἐγένετο] Apud Demosthen. p. 729, 30. Νίαира Νικαρίτης ἦν. Pseudolus Plauti II. 3, 24. Quia lenonis me esse dixi: alibi dicitur Amphitryonis Sosia; ut Phereclis servus Lydus, Andocidi Ἀνδὸς ὁ Φερεκλείους, p. 3, 24. Lysias p. 256. ἐγένετο ὁ Εὐμάρης οὗτος Νικοκλείους καὶ Ἀντικλείους: recte cepit ista Marklandus; sed nomen Εὐμάρης genuinum esse vel Theocritus monstrabit Eid. V. 10. et 73. τὴν Στεφ-

μοδάρου Θράτταν Aristoph. 'Αχ. 272. Quod mox legitur, ὃς βούλοιτο ποιῆν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελεῖσθαι, Plutarchus interpretatur t. II. p. 557. ὁ τὸν βουλόμενον ὑπὲρ Αἰσώπου δίκην λαβεῖν παρ' αὐτῶν: ubi tandem etiam Samius venisse dicitur Ἰάδμων (vulgatur Ἰδμων:) γένει μὲν οὐδὲν Αἰσώπῳ προσήκων, ἀπὸ γονος δὲ τῶν πριαμένων αὐτὸν ἐν Σάμῳ γεγονόας. VALCK.

135 1. τῆς μουσοποιού] Fulvii Ursini ad Carm. illustrium Fenninar. p. 23. μελοποιού fallenti memoriae debetur. Sappho μουσοποιῖς, quemadmodum Pindarus in Orat. p. 25. Dionis Chrysost. et Hipponax Theocrito Anthol. III. p. 392. Quod Athenæus autem [lib. XIII. c. 69. p. 596.] ignorantiae labem Herodoto adfricat, Charaxique amicam, non Rhodopin, sed Doricen sive Dorichen vero nomine fuisse contendit, id sibi habeat. Nosse debuerat, non Doriches tantum, sed et Rhodopidis cognomine meretriculam fuisse celebrem ex Strabone XVII. p. 1162. A. WESS.

2. Ῥοδάπιν] Ῥοδάπιος vicina pæne videntur postulare: μεγάλη—ὡς ἂν εἶναι Ῥοδάπιος opes magnas, ut Rhodopidis scilicet. Ælian. de Nat. An. IV. 54. παῖδα ὠραῖον, ὡς ἂν Αἰγύπτιον. Cicero de Senect. c. 4. multæ etiam, ut in homine Romano, litteræ. Notissimum illud, satis exercitatum in dicendo, ut Thebanum scilicet, sumsit Nepos a Thucydide, qui de Brasida p. 287, 56. ἦν οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, εἰπεῖν. VALCK. Amplecterer, si verba correctionem requirerent, ὡς ἂν εἶναι Ῥοδάπιος. Credo vim et elegantiae cultum, ut sæpe alias, proprio inesse nomini: Magna, scriptor inquit, sibi bona quæsit, ut Rhodopis esse potuerit, populi videlicet prostibulum et vilis conditionis. Ceteroqui ex præmissis κτήσασθαι advocari non incommode poterit. WESS.—Commodum utique Ῥοδάπιος: sed nec incommode teneri vulgatum potuit, adeoque debuit. ὡς ἂν Ῥοδάπιν εἶναι, ἐκτήσατο μεγάλα χρήματα: ut quæ Rhodopis esset, magnas pecunias fecit. Cæterum confer Nostrum II. 8. IV. 81. IV. 99. SCHWEIG.

5. Plutarch. II p. 400. Larchero citatus, εἰδειν ἡμῖν ὁ περιηγητὴς χωρίον ἐν ᾧ Ῥοδάπιδος ἔκειντο ποτὶ τῆς ἐταίρας ὀβελίσκοι σιδηροῖ, δυσχεράνας ὁ Διογενιανός, Ἦν ἄρα τῆς αὐτῆς, ἔφη, πόλεως Ῥοδάπιδι μὲν χάραν παρασχεῖν ὅπου τὰς δεκάτας φέρουσα

καταθήσεται τῶν μισθῶν, Αἴσωπον δὲ ἀπολέσαι τὸν ὁμόδουλον αὐτῆς.

6. ἐν τῇ Ναυκρατί ἐπαφρόδιτοι — ἐταῖραι] Naucratis ripæ Nili adcubabat, florens commercii et scortorum celebritate, ut Corinthus; Puteoli, et plures ex littoralibus urbibus. Quid in acta patrant, si Cicero lib. V. in Verrem c. 25. tacuisset, ex Ægyptiorum et Syrorum Maiumis cognosci potuerat. Archidices memoria durat in Athen. et Ælian. Var. XIII. 68. WESS.

Ib ἦσσαν περιλεσχήμευτος] *Archidice minus altera fuit famosa.* Hinc petita vox Ionica περιλεσχήμευτος redditur ab Heasychio περιβόητος, περιάλητος: sic pro περιποίητος fuit emendatum in Animadv. ad Ammon. p. 65. Reperiuntur et περιφημος et περιαδόμενος. Cyclici οἱ περιηχημένοι in Philone Byblio Euseb. Præp. p. 39. D. Apud Etymol. legitur: Δημολάητος, περιβόητος. Permutantur apud Herodotum locutiones ἀπικέσθαι ἐς λέσχην et ἐς λόγους. Rarius illud lib. IV. c. 4. ὡς προλεσχηνευμέναν αὐτῷ ἀποστάσιος πέρι. VALCK. ἔλλεσχος Noster I. 153. SCHWEIG.

7. ὡς Μιτυλήνην] Sic dedit e msto Gronov. quod si vel in aliis etiam codicibus inveniretur, probandum tamen foret ἐς Μιτυλήνην, quia nunquam a veteribus ὡς jungitur quarto casui in talibus, nisi ubi πρὸς locum invenit. In his nonnunquam a librariis, sed multo frequentius ab hominibus eruditis fuit peccatum, quos in tantilla re nominari necesse non est. Norma scribendi Thucydides IV. 79. ἀφίκετο ὡς Περδικκαν καὶ ἐς τὴν Χαλκιδικήν. Idem pag. 148, 48. [?] ἐς τὴν Ἀσίαν ὡς βασιλεία. VIII. 31. ἀπέπλευσαν ἐς Φωκαίαν καὶ Κύμην ὡς Ἀστυόχον. VIII. 39. ναῦς ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ὡς Φαρνάβαζον πέμπειν. VIII. 81. Paulo exercitatio facile sentiet, in his similibusque voculas ὡς et ἐς non posse transponi. Eadem in omnibus obtinet scriptoribus Atticis veteribus, quin et in Atticistis accuratioribus, ratio; e quibus priorum simillima, etiam in quibus utrumque reperiretur, plurima possent expromi. Ceterum ex hac non magni momenti observatione multa veterum loca corrigi poterunt; nam librorum delictis recta ratio præferenda est. VALCK. ἐς Μιτυλήνην] Suum scriptor recepit: neque enim ἐπὶ ἀψύχου

veteres, sive regionum urbiumque nominibus, ὡς adstruebant. Thom. M. ἀπαξ ἐπὶ ἀψύχου uno in Thucydide invenit, et loco adhucdum controverso. Egerunt hac de structura docte Hemsterh. Miscell. Observ. vol. V. tom. 3. p. 56. et Valcken. ad Euripid. Phœniss. p. 475. • Mox κατεκέρτομήσῃ μιν ambigue dicitur. Potest Charaxum, potest Rhodopin indicare; hanc Sappho, ὡς πολλὰ τοῦ Χαράξου νεφισαμένην, multa Charaxi intervertentem et furatam, si fides Athenæo, taxavit inusta nota. Nec puto fratrem probavit, in casses meretriculæ demersum. Vide Cuperi Observ. IV. 4. WESS.

- 136 3. θήκης] θήκη hīc idem fere valet ac οἶκημα θηκῆιον, II. 86. Nam in una θήκῃ pluribus cadaveribus locus erat, conf. III. 16. Mox pro θήκῃ ponitur τάφος. SCHWEIG.

4. τὸν ἐαυτοῦ ἀπογενόμενον] *Fato functi* Herodoto dicuntur aliquoties ἀπογενόμενοι: qua significandi virtute hic illud videtur capiendum. Qui patris cadaver, quod pignori opposuerat, expuncto debito non redemerat, hunc legialator etiam ipsum sepultura censuerat indignum, nolueratque ut suos ipse liberos fato functos isto dignaretur honore, μήτε ἄλλον μηδένα τῶν ἐαυτοῦ ἀπογενόμενον θάψαι: sic scribendum arbitror: *neque alium quemquam suorum fato functum*. De his tacet legem commemorans Diodorus I. 93. In talibus ἀπογενίσθαι idem est ac ἀποβιάσθαι vel ἀποθανεῖν, ter quaterve adhibitum Herodoto: vid. Alberti ad Hesych. in Ἀπογενόμενοι. Hoc sensu mea quidem sententia debuerat illud in Attica lege accipi apud Demosth. contr. Macart. pag. 608, 88. τοὺς δ' ἀπογονιζόμενους ἐν τοῖς δήμοις ὡς ἐν μηδαὶ ἀναιρήται: *quorum in pagis mortuorum nemo cadavera tollat*. Quamque legem ad Leges de Sepultura referre debuerat, eam, quia forte legebatur aliis interjecta, retulit ad φοινικοὺς νόμους Petitus in LL. Att. p. 624. Latine vertens, *si quis in aliquo populo cæsus sit*. Alciphroni p. 80. mecum restituit Heringa: ἐπειδὴ Κρίτων αὐτῷ ὁ γενήσας ἀπεγένετο. VALCK.

Ib. τῶν ἐαυτοῦ ἀπογενόμενον] Non exputo, cur Aldi et Cramerarii hanc scripturam mutatum ierint, tutam codicum auctoritate. Ἀπογενόμενος hoc non est loco *progenitus*, sed *fato functus*, uti II. 85. IV. 4. et apud Thucydidem, monitore

Schol. ad Demosthen. Or. de Cherson. p. 59. Quod legem adtinet, de qua agitur, ea et in Diodori I. 92. Quanto vero humanius Imp. Justinianus edixit, *nulli esse licentiam corpora defunctorum debiti gratia detinere, aut impedimentum facere eorum sepulturæ*, Novell. CXV. 5. WESS.

6. κατονομάσθης] Ex diversis hanc sinceram puto lectionem. Quando primum interpretabatur Valla, *ne me cæteris pyramidibus compares*; non ille quidem aliud hic verbum legit, sed minus dextre prægnantem phrasin intellexit, significantem, *ne me sic vilipendas, ut unam censeas ceterarum*; sive, *ignominiosa cum ceteris pyramidibus instituta comparatione*. Ionicum *ὀνόσασθαι, κατονόσασθαι*, (Herod. II. 172.) notabat *ἐπαυλίσαι* et *καταμίμψασθαι*. Quid sit in proximis *ὑποτίπτειν*, monuit Hemsterhusius in nota Kusteri ad Aristoph. Av. 1145. VALCK. Cf. Not. III. 130. SCHWEIG.

137 1. ἔξ 'Ανόσιος πόλιος] Hinc νομός; 'Ανότιος c. 166. verum contra tabulas. Non præteriit urbem Stephanus Byzant., estque ejus longe antiquior memoria in his Esaiæ c. XXX. 4. *וְיָצִיחַ נִכְנַח וְיִכְנַח וְיִכְנַח* et legati ejus Chanes (h. e. Anysin) *adtigerint*. Vocis apud Hebræos pronunciatio differt, urbs eadem. Nam quæ Junius et alii de Daphnis Pelusiis, sive Taphnes, minime congruunt. Tetigit verbo Pinedo ad Ethnicographum, uberius vero et distinctius Vitringa, Comment. in eum Vatem p. 168. t. II. Reges Asychin et Anysin Diodorus non novit, Bocchorin ante Sabacum Ægypto inponens, I. 65. WESS.

6. Βούβαστις] De Bubasti, quæ Græcorum Ἄρταμις sive Diana, nihil addo. Repetit Herodotus c. 156. quod hic professus fuit, et explicat copiose Jablonskius Panth. Ægypt. III. 3. Hoc adcedat, placuisse mihi olim ἡδονὴ δ' ἰδέσθαι, blanditumque Abreschio: movebar Nostri verbis VII. 160. *εἰ δὲ ὑμῖν ἡδονὴ τοῦ κατὰ θάλασσαν ἡγεμονεύειν*. Qui in vulgato adquiescunt, auxilium ex Daubuzii de Testim. Christi apud Joseph. lib. II. 12. inpetrabunt. WESS. Intelligendum ἡδονὴ ἰδέσθαι οὐδὲν μᾶλλον ἀξιαπήγητον. SCHW.

Ἰβ. ἡδονὴ δ' ἰδέσθαι] Herodotum scripsisse suspicor ἡδονὴ δ' ἰδέσθαι οὐδὲν τούτου μᾶλλον, alibi suo more scribentem αἰμῖνον μᾶλλον, μᾶλλον ἐλβιώτερος, et αἰρετώτερα μᾶλλον. Ἠθίους μᾶλλον

Chrysippus dixit apud Athen. IX. p. 373. A. ἴδιον—μᾶλλον forsan Isocrates in Æginet. p. 393. D. ἐν ταύτῃ τῇ οἰκίᾳ ἴδιον ὑλὴν εἶδεν αὐτῇ κατὰ τοὺς νόμους εἰσποιηθῆντα μᾶλλον, ἢ ταύτης : ia quibus, mutata tantum pronuntiatione, ἴδιον corrigo pro ἴδιον : nam ἴδιον ὑλὴν—εἰσποιηθῆντα quis tandem dixerit? Comparativis junctæ vocis μᾶλλον pleonasmum exemplis adfirmarunt H. Stephanus, Berglerus, Abreschius, aliique. VALCK.

- 139 1. Τέλος δὲ τῆς ἀπ.] Τὴν ἀπαλλαγὴν forte dicere potuisset ἀπαλλαγῆς τέλος, ut mors dicitur θανάτου τέλος; cædes, φόνου τέλος. VALCK.

2. μέσους διαταμείν] Adjungit Diodorus καὶ διὰ μέσων αὐτῶν διελθεῖν μετὰ θεραπείας, et per medios sectos cum administris transire I. 65., cujusmodi triste sectionis exemplum in Pythii filium natu majorem Xerxes representasse legitur VII. 39. Ceterum Oracula, quæ Æthiopes consulebant, signavit supra c. 29. WESS.

- 140 1. νῆσον χάσας σκοδῶ τε καὶ γῆ] Cineres, puto, cœnosæ humo mixti, aptius culturæ solum erant reddituri. Ac nescio an hoc consilio diligenter collectos cineres certis in sedium cameris adservare soliti sint Ægyptii. Conf. c. 100. extr. SCHWEIG.

3. ἔττα ἐπὶ πλέω ἢ ἑπτακόσια—'Αμυρταίου] Omne hoc comma ineptæ tautologiæ, ex inperiti hominis glossemate ortæ, damnat Perizonius Orig. Ægypt. cap. xi. pag. 202. Nollem factum. Fluunt ex abundantiore Scriptoris sermone : suntque frequentes hujusmodi iterationes, uti bene observavit Gronovius. Quod addit autem, cetera Perizonii se tangere dedignari, ἀρρήτον ἄμεινον. Viam ille ostenderat ad turpem errorem huic loco adimendum, non sane cum dedecore spernendam. Rem vide. Dicit Herodotus, *insulam, Anysis tempore in paludibus aggestam, septingentis atque amplius annis frustra ab insecutis regibus ad Amyrtæum usque fuisse quæsitam*. Amyrtæus, quod Thucydidis I. 110. testimonio novimus, eas in paludes, quum Persis Longimanus Artaxerxes imperaret et Herodotus floreret, secessit : ab utroque ad Achazi aut Hiskîæ, principum Judæorum, ævum, in quod Anysis et Sabaco incurrunt, intervallum est annorum paullo

plus trecentorum. Hinc, ut chronologiæ ratio constaret, Perizonius ἔτακ ἐπὶ πλείω ἢ τριακόσια, trecentis et amplius annis, conjectura plausibili. Mendam notæ genuerunt numerorum perperam pictæ, quem ad modum Bouherius, ejusdem conjecturæ patronus, Diss. Herod. c. VII. p. 71. conmonescit præclare. WESS.—Nempe, pro HHH olim temere [ἡ]HH a librariis hic scriptum fuisse, Buherius censuerat. Aliam rationem secutus Reizius, πεντανόσια pro ἑπτακ. non modo legendum statuit, sed etiam recta in contextu ponere hunc numerum non dubitavit. Cujus rationem et in versione sua adoptat Larcherus, et in Chronologia Herodotea p. 108. seqq. uberius adstruit. SCHWEIG.

- 141 1. τῶν μαχίμων] Nec satis apte congruunt ista cum παραχρησάμενον, neque phrasi ἐν ἀλογίῃσι ἔχειν: nam nihil huc facit locus lib. IV. c. 159. Scribi potuit τῶ μαχίμῳ, sive τὸ μάχιμον, ut corrigit Abreschius Dil. Thuc. p. 63. sive etiam τὸ τῶν μαχίμων, ut Reiskius, nempe γένος. Inter Ægyptiorum ἐπὶ τὰ γένηα.—οἱ μὲν μάχιμοι πεκλέαται, Herod. II. 163. Diodoro commemorantur τὸ μάχιμον ἔθνος, I. 94. et οἱ μάχιμοι καλούμενοι, I. 73. quocum loco desiderarem equidem in concordiam posse redigi supra Diodoro narrata I. c. 28. Indorum collata, quam alibi tradit, πολιτεία. Sed in Herodoteis mihi sane videtur insolens ἀλογίῃσι: horum vice si legeretur ἀλογίην, in vicinis quidpiam novari nihil esset necesse. Scribi certe commode potuit: τὸν ἀλογίην ἔχειν παραχρησάμενον τῶν μαχίμων Αἰγυπτίων. Sic Herod. IV. 150. ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου, oraculi nullam habuerunt rationem. Alibi scripsit ἐν ἀλογίῃ τι ποιεῖσθαι: et II. 172. Αμασιν ἐν οὐδαμῇ μοίρῃ μεγάλη ἦγον. Apud αἴσιος, pro despicatui habere, dicitur ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἔχειν, vel ἀγεῖν, vel τίθεσθαι. Stobæi Tyrtæus p. 353. imbellem Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τίθειν: præferrem τίθειμην, quod habet Plato de Legib. I. p. 629. A. II. p. 660. E. et hinc Jamblich. in Protrept. p. 112. A Stobæano diversum exhibens animosum Tyrtæi carmen Lycurgus contr. Leocr. p. 162. de Lacedæmoniis vs. 25. καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς οὐδένα λόγον ἔχοντες, περὶ τούτου οὕτω σφόδρα ἰσπουδάκασιν. Scaliger et Taylor περὶ τούτων recte corrigunt; vereor autem ut eruditissimi

viri legerint alibi, *περὶ τινὰ λόγον ἔχειν*. Corrige, sodes: καὶ περ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἔχοντες, περὶ τούτων etc. Ab his parum distat illud Euripidis *Androm.* vs. 209. τὴν δὲ Σκύρον οὐδαμοῦ τίθης, vel τίθη. Scriptor non inelegans II. Macc. VII. 12. ἐν οὐδενὶ ἐτίθετο. VALCK.—Τὸ μάχιμον τῶν Αἰγυπτίων legit Schneider in Lex. sub voce Παραχρησάμενοι: et accusativum τὸ μάχιμον ad verbum παραχρησ. refert, confere hunc locum cum illo VIII. 20. ubi παραχρησάμενοι τὸν χρησμὸν mox ab ipso Scriptore per οὐδὲν τοῖσι ἔπεισι χρησάμενοι explicatur. Vulgatam h. l. scripturam communi consensu tenent libri omnes: ac fortasse ipse Herodotus, syntacticis legibus non nimis religiose adstrictus, ἐν ἀλογίᾳ ἔχειν cum genitivo casu construxit, quum cognatam dictionem ἀλογίην ἔχειν in animo habuisset. SCHWEIG.

2. 'Αραβίων τε καὶ 'Ασσυρίων] Josephi codicem postremis caruisse significarunt Palmerius, Marshamus, Vitranga: quam tamen rem dubiam relinquunt Judæi scriptoris membranæ. Quod si vere absentiam earum vocum animadvertit, 'Αραβίων στρατὸς, qui brevi sequetur, Josephum quadamtenus juvabit; nam et illi non ad censentur Assyrii. Sed præstat, quod res et schedæ omnes adprobant, defendere. Certe Senacheribo et Arabum, quibus trans Jordanem et in Petræa sedes, amplius numerus, et Assyrii dicto audientes fuerunt. Quod autem vir eruditus Josepho Ant. X. 1, 1. Senacheribum βασιλία μέγαν nominanti, adposuit, Herodotum eundem τὴν μέγαν Σαναχάριβον βασιλία nuncupasse, secus habet. WESS.

5. ἀπικομένους] Similiter III. 99. αὐτὸν τηρόμενον, pro eo quod ad legitimam syntaxeos normam αὐτοῦ τηρομένου esse debebat. Mox ἀγοραῖοι ἄνθρωποι, circumforanea hominū turba, ut I. 93. SCHWEIG.

Ib. ἐπιχυθέντας νεκτὸς μῦς etc.] De muribus agrestibus quæ prodebantur, tantopere Polemonis narrationi et grammaticorum apud Eustathium [ad Il. α'. 39.] de Troadis incolis, mures venerantibus, ὅτι τὰς νεκρὰς τῶν πολεμίων διέτρωγον τίξων, congruunt, ut eodem fabulari fonte manasse diceres. Namque aliam Assyriorum cladis causam et locum fuisse, ex Esaia, qui ea vixit ætate, cap. XXXVII.

36. exploratum habemus. Lege Vitringæ Observationes. WESS.

Ib. γυμνῶν ὄπλων] Ita Xenophon Κυρ. Παιδ. V. c. 4, 45. γυμνὰ ὄπλων σκευοφόρα. Galenus de Usu Part. p. 368. ἀνθρώπος δ' ὥσπερ τὸ σῶμα γυμνὸς ὄπλων, οὕτω καὶ τεχνῶν τὴν ψυχὴν ἔρμος. Alia mitto. WESS.—Adde Ælian. Var. Hist. XXX. 37. quem locum Gronov. in Notis citavit, licet absurdum ἀνόπλων in contextu posuisset. SCHWEIG.

142 2. γενεαὶ γὰρ τρεῖς ἀνδρῶν ἑκατὸν ἔτεά ἐστι] Haud dissimilia Clemens Alex. Strom. I. p. 401. et Homerici scholiastæ. Alii aut brevius aut amplius temporis spatium τῇ γενεᾷ contri-
buiunt, uti Ryckius Dissert. de Prim. Ital. Colon. c. 4. et Alberti ad Hesychii Γενεὰ docuerunt. Noster non semper sibi in annorum γενεᾶς ambitu respondet et congruit, quod I. 7., si sana isthic omnia, testabitur. Alibi præterea de singulis hominibus sive regibus sine ulla finiti temporis notatione vocem adhibet, veluti VI. 98. Conf. Perizon. Orig. Ægypt. c. xi. p. 215. WESS.

5. ἐξ ἡθίων] Alium respicit locum Suidas, [scil. I. 15.] quando Ἐξ ἡθίων interpretatur ἐκ τῶν συνήθων τόπων: hunc Thomas M. ἐξ ἡθίων optime reddens ἔξω τῆς συνηθείας, in voce Ἐξ. Ἰστίον, inquit, ὅτι ἡ Ἐξ ἔστιν ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ ἔξω τίθεται. Ea sæpenumero latet in compositis vis, velut in ἐκμετρός, ἐκδικος, ἐκθεσμος, ἐκαθλος, similibusque; in ἐκδῆσαι, ἐκστρέφαι, ἐξοικεῖν. Apud Aristid. I. p. 175. ἐξοικεῖν τῆς οἰκουμένης idem est ac ἐκτετοπίσθαι. Aristoph. Nub. 88. Ἐκστρεψὼν ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους. In Thucyd. III. 55. ἐκπρεπέστερον Schol. reddit ἔξω τοῦ πρέποντος. VALCK.

Ib. τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι] Haud multum huic fabellæ dissimilis Platonica Politic. p. 269. A. ὡς ἄρα, regis Atrei ætate, θέν μὲν ἀνατέλλει νῦν, εἰς τοῦτον τότε τόπον ἐδύτο, ἀνέτελλε δ' ἐκ τοῦ ἐναντίου, in ortu solis et occasu aliorumque siderum mutato. Scaliger, Emend. Temp. pag. 198. veri quandam umbram in Ægyptiis his nugis quæsit et invenit. Inpendit huic loco Dissertationem IV. t. III. p. 300. edit. Paris. Origin. Leg. et Art. Goguetus, multisque disputatis eum

* Ad II. α'. 250. SCHWEIG.

† Sic in illa dictione, ἐκ τοῦ μίσην κατῶναι, III. 83. IV. 118. SCHW.

corruptum et ob defectum meliorum codicum pro desperato et insanabili habet: videri tamen Ægyptios obscure indicasse mutatum solis cursum tempore Josuæ imperatoris, et Hiskiae, Judæorum regis; de quo utroque in Josuæ libro cap. X. 12, 13. et II. Reg. cap. XX. 9. Quæ disputatio, uti elegans est, ita plane conjecturalis arcessitaque, atque in scriptas membranas aspera et iniqua. Aliam nuper meditando extudit vir doctissimus in *Memor. Triultin.* [Janvier 1762.] t. LKV. p. 409. edit. Amstel., maximopere urgens, *ἡθίων* non esse *extra sedes*, quæ Gronovii Latina, verum *ex sede consueta*. Ipsam diatribam adi. WESS.—Porro idem Herodoti locus ingenium diligentiamque Academicorum Parisiensium, De la Nauze, Brequigny, et Dupuis, haud admodum prospero quidem successu exercuit, quorum interpretationes rationesque tomo XXIX. Historiæ et Comment. Acad. Reg. Inscript. p. 64. et seqq. exponuntur. SCHW. Vide Creuzeri Comment. Herodot. p. 200.

- 143 2. *Μέγαρον* hoc loco pro *atrio* accipiunt Francici editores magni operis *Descript. de l'Eg. Antiq.* II. p. 219. Nimirum oculis sibi videntur usurpasse illud ipsum Herodoteum *μέγαρον*, quandoquidem in vico Karnak ab orientali parte Nili hodieque patet amplissimum atrium, in quod ipsum introductum arbitrantur utrumque historicum. CREUZER. loc. cit.

Ib. *κολοσσούς ξυλίνους*.] Usus est hoc loco docte Visconti ad Museum Pio-Clement. II. p. 32. sq. Francici editores magni operis *Descript. de l'Eg. Antiq.* II. p. 169. hos ligneos colossos arbitrantur fuisse sarcophagos ligneos, sive mumiarum arcas, in quibus ipsorum pontificum maximorum cadavera medicata inclusa fuerint. Hæc ille. Quorum conjecturæ si quis opponere velit quæ proxime leguntur, *Ibi namque quisque summus sacerdos, dum vivit, imaginem suam ponit, ἵσταται*: ego ei auctor sim, uti reputet Herodotum II. 86. de veris mumiiis similiter loqui, *ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδὲς—ἵσταται; ὁρῶν πρὸς τοῦτον*, deinde viros honoratos in conclavibus ædificiorum memorari sepultos; tum, quam vim in Ægyptiorum vita ac societate habuerit mumiarum spectaculum (vid. II. 78.), denique, quam consentaneum sit

ejusmodi religionum sacerdoti, vivum ac spirantem sibi arculam ipsum suam collocare in atrio sublustris. Itaque illam sententiam doctam judico. CREUZER. Comm. Herod. p. 201.

Ib. ἑκάστος αὐτόθι ἵσταται—εἰκόνα ἑαυτοῦ] Suum defendere videtur IV. 103. ἐπὶ ξύλου μεγάλου ἀναπέρας ἱστᾶ: etiam Demosthen. περὶ Συντ. pag. 100. μὰ Δι', οὐ χαλκοῦς ἵστασαν, οὐδ' ὑπερηγάπων. Alciphron. I. 30. cum animadversione Bergleri. WESS. Dubitare videtur Vir doctissimus, recte-ne fecerit Gronovius, quod ἵσταται loco olim vulgati ἱστᾶ reposuit. At proprius hic locus verbo medio erat, ubi agitur de statua, quam εἰδὶ ποιεῖ quisque, non alteri. SCHWEIG.

4. ἀναδῆσαντι ἐς ἑκαυδ. θεὸν] ἐς θεὸν ἀναδῆσαι [ἑαυτὸν] et ἀναδῆσαι τὴν πατριὴν, vulgo Græcis dicebatur τὸ γένος εἰς θεὸν ἀναφέρειν: et, voce γένος omissa, ἀνέφεραν ἐς Θαιμοῦν. Proximum accedit ἀνάγειν τὸ γένος εἰς Δία, et γένος ἀρχαῖον καὶ τῶν οἰκιστῶν ἀνημμένον in Philostr. de Vit. Apoll. I. 4. VALCK.

5. Πίρωμιν ἐκ Πιρώμιος γενόμενον] Belle Gronovius hanc majorum in Ægypto computandorum rationem ex Synesio I. de Provid. p. 93. D.^x firmavit. Jam, si fides Kircherō, ΠΙΡΩΜΙ Coptis est *vir fortis et Heros*, Suppl. Lex. Copt. cap. 7., sive, ut Noster, καλὸς κἀγαθός. At certa non est: namque illi in Prodro-mo Copto p. 295. ac alibi ΠΙΡΩΜΙ *vir* aut *homo* est, sine ullo boni malive additamento. Inspice Relandi Dissert. de Copt. Ling. pag. 108. et Jablonskii Prolegom. Panth. Ægypt. p. 38. WESS.—Ab Ægyptiaco vocabulo *Piromi* Indicum *Brama*, quod alii *Biruma* pronunciant, derivatum esse sibi persuaserat Lacroze; cujus vide, si lubet, *Hist. du Christianisme des Indes*, lib. VI. t. II. p. 224. seq. SCHWEIG. e Larchero scilicet. Vide Creuzerum p. 202.

144 2. Magnum Theologiæ Ægyptiæ, quam docte digessit, præsidium Jablonskius in his reperit, sed meo judicio infirmum et haudquaquam locuples. Quid enim, si semper deorum unus Ægypti fuerit dominator, si suos sibi successo-

^x Οὐ γὰρ ἀποκτείνων ἀλλ' ἐξιστοῦν μετὰ ἀλλοτρίοις τοῖς βασιλῆσι Πιρώμιν ἐκ Πιρώμιδος. καὶ ἵνα τοὺς αὐτῶν βασιλεύσῃ, σφὶν ἵσ' ἀνέρας ἀρχήσῃ τὴν γῆν, καὶ γιν-

res habuerit, artes invenerit, formarit legibus et institutis civium mores, gesserit bella, vitæque finem et suum sibi sepulcrum habuerit, negandus-ne erit cum hominibus egisse? Nullum quidem fabularis illa doctrina θεὸν ἀνθρωποειδέα agnovit, nec sustulit eorum inter homines et cum mortalibus commercia ἐν ἱερῶν ζώων μορφαῖς. Testes fero Diodorum I. 12. et Plutarch. Is. et Osir. c. 18. Atque hæc faciunt, ut verissimum putem, οἰκόντας ἅμα τοῖσι ἀνθρώποισι, habitantes cum hominibus, quomodo Valla et schedæ quædam. Convenit egregie istud fabulis gentis et scriptoris sententiæ. WESS. οἰκόντας ἅμα τοῖσι ἀνθρώποισι reposuit ex codd. aliquot post Schæferum Schweighæuserus. Ego mihi h. l. laudo modestiam Wesselingii, qui, cum et ipse faveret ei lectioni, in textu tamen pristinam exhibuit οὐκ ἰόντας, quam Athenagoras in suo cod. legerat, et M. F. aliique tuentur. Nec Valckenærius diserte potiozem judicat alteram. Simpliciter accepit Jablonski Proleg. Panth. p. 39. 41. qui cum hominibus non una vixerint. Quæ sententiā quam difficultatem pariat, commonstravit Wesselingius, et, ut hoc ipse etiam addam, nemo nescit, Thebas, Abydum, aliasque Ægyptias urbes conditas ferri a diis. Sed quid, si αὖτις ἅμα τοῖσι ἀνθρώποισι h. l. eam potestatem habeat, quam alibi συμμίξειν, ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι? Quæ verba de rebus veneris usurpari docuit Valckenærius ad II. 64. Hoc si admittas, hoc ipsum οὐκ ἰόντας ἅμα κ. τ. λ. idem foret atque superius fere: οὐ δεκόμενοι παρ' αὐτοῦ, ἀπὸ θεοῦ γενέσθαι ἄνθρωπον. Neque vero quisquam hac in sententiā expectaverit μὴ ἰόντας κ. τ. λ. Vide modo Matthiæ Gr. gr. §. 600. 1. et in primis Hermannum ad Viger. n. 458. p. 805. Veruntamen, ipsi Herodoto refragatur quodammodo Plutarchus, Sympos. Proœm. VIII. p. 718. Ἄλλ' Αἰγύπτιοι—ἔλως ἄρρην θεῶν πρὸς γυναῖκα θνητὴν ἀπολείπουσιν ὁμιλίαν· ἀνάπαλιν δὲ οὐκ ἂν οἴονταί τι θνητὸν αὐδρα θηλείᾳ θεῶν τέκνου καὶ κηρύσεως ἀρχὴν παρασχεῖν. Græcorum religiones, quæ utramque consuetudinem deorum hominumque statuerent, philosophorum disputationibus locum fecerunt, cum differentiam inter heroes a deo vel a dea genitos explicarent. Vide Plotin. p. 7. c. Alia ex Proclo attigi Meletem. I. p. 88. CREUZER. Comm. Herod. p. 203.

3. καταπαύσαντα Τυφῶνα,] Valla, *postquam exstinxit Typhonem*. Scio bello superatum periisse Typhonem apud Diodorum I. 88. nec non, quæ Plutarch. Is. et Osir. c. 19. litteris mandavit, et Stephan. Byz. in voce Ἡρώ. At Herodotus nihil tale. Significat *regno*, quod fratri per scelus eripuerat, *dejectum* ab Horo fuisse. Simile est τοὺς τυράννους τῶν Ἰώνων καταπαύσας ὁ Μαρδόνιος, VI. 43., quos ille abdicare coegerat. VII. 105. τὸν δὲ ὑπὸ Δαρείου σταθέντα καταπαύσας: et II. 162. De Osiride, ceterisque Ægyptiorum diis et eorum ordinibus parco scribere. Jablonskii hic campus fuit, Prolegom. Panth. p. 75., in paucis ab Herodoti mente aberrantis. WESS.

145 2. πρόσθε] Scil. II. 43. SCHWEIG.

4. κατὰ ἐξακόςια ἔτια χίλια] In numeris latet error. Ab Hercule ad Herodotum abierunt anni ferme nongenti: ergo, si in his nihil fuit admissum, a Dionyso, Cadmi nepote, ad eundem anni circiter septingenti: ergo Bacchum istum inter et Herculem generationes (γενεαί) plusquam viginti. Atqui non plus quinque generationibus Bacchus et Hercules disjuncti fuerunt, sicuti ex Apollodoro, Diodoro, et aliunde cognitum habemus. Quinque generationes, siquidem tres centum dederunt, quod cap. 142. adseruit, centum fere et sexaginta consummant annos. Unde consequens est, ut, κατὰ ἐξήκοντα ἔτια καὶ χίλια, anni ferme mille et sexaginta, reformetur. Vidit hoc ac recte ursit Lydiatus in Oxon. Marm. p. 25., probavit etiam Bouherio, Diss. Herod. cap. xi. p. 131. Animadverterat mendam Palmerius quoque, Exercit. ad Græc. Auct. p. 12., finxeratque ἐννακόςια ἢ χίλια μάλιστα, *nongenti aut mille ad summum*; nimium a rei veritate et prisca loci lectione desciscens. WESS.—ἐξήκοντα cum Reiz. et Borh. in versione adoptavit Larcher. Quæ quamvis et per se probabilis et alioqui necessaria videatur emendatio; tamen dici non potest, vulgatam hujus loci scripturam (sicut illam c. 140. et passim alias) permutatis inter se notis numericis admodum inter se similibus ortum debuisse. Multum enim differunt priscae numeri utriusque notæ: nam 600 hac nota [Ϟ]H designantur, 60 vero ista [Ϛ]Δ. SCHWEIG.

146 2. ἤδη ἐν-τις καὶ τούτους ἄλλους etc.] Mallem τοὺς ἄλλους.

Hoc videtur voluisse: si Hercules, Dionysus et Pan, in Græcia nati et educti, priscorum Deorum nomina et titulos invaserint; etiam alios humanæ originis, pro diis superstitione Græcorum habitos, dici non injuria posse, illud ipsum in semet expertos esse. Quæ sane suspicio ex earum est genere, quibus veritatis character detrahi non debet. Unde enim tot Joves, Apollines, Neptuni, et omnis fere ille σαρφετὸς οὐραγιάνων? De Mercurio Maiæ filio, τοῦ Ἑρμοῦ aut Ægyptii Thoyth aut Samothraciæ Cadmili titulos et officia occupante, testantur complures: τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασὶ τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν, πάλιν (immo πάλαι, ut Hemsterhusius) νομιζομένων εἶναι θεῶν, verissime Sextus Empir. IX. [§. 37.] pag. 557. Castor enim et Pollux, Tyndari et Ledæ filii, Dioscurorum, qui inter Cabiros Samothracum, nomen et honores vulgi et veteratorum artibus inpetraverunt, et diu servarunt; quod Hemsterhusius, tanta eruditionis variæ copia ad Luciani Dial. Deor. XXVI. p. 282. patefecit, ut nihil supra. Herodoti non injustum de similibus arbitrium. WESS. — Mihi, pace præstantissimi viri dixerim, longe alia Herodoti sententia, aliud ratiocinium esse videbatur: Occasione mentionis factæ Deorum, quos antiquissimis temporibus, priusquam homines regnassent, regnum inter Ægyptios tenuisse sacerdotes Ægyptii memorabant, redit Scriptor noster ad idem argumentum, quod jam supra c. 43. tractaverat; scilicet ad quæestionem, utrum Deos suos Græci ab Ægyptiis acceperint, nec-ne? Hæc sunt illa ἀμφοτέρω, quæ initio hujus cap. dicit, duæ rationes; nempe altera eorum qui adfirmant, altera eorum qui negant. Et nunc quidem quæestionem istam respectu trium Deorum, quos superiore capite præ cæteris nominaverat, instituit, et in hunc maxime modum ratiocinatur. Negari non potest, Herculem Dionyson atque Panem deos esse multo antiquiores illa ætate qua nati in Græcia feruntur viri illorum cognomines, quos ut deorum choro adscriptos colunt Græci: adeoque constat esse hos multo recentiores. Jam si priscis temporibus noti fuissent Græcis Hercules aliquis et Dionysus et Pan, dii qui inter Græcos regnassent; tum

hi qui hos deos ex Græcia ipsa, non ex Ægypto, repetendos statuunt, dicere possent, recentiores hos, alterum Herculem, alterum Dionysum, alterum Panem, priscorum illorum nomina et honores occupasse. Atqui antiquior apud Græcos Hercules, quam Amphitryonis filius, nemini notus est: (silentio hñc præterit Scriptor id quod inter omnes constabat, Herculem hunc, prius Alcæum vel Alcidem nominatum, postea demum oraculi jussu Herculis nomen accepisse: conf. Sext. Empir. IX. 36. et ibi Fabric.) Dionysus vero et Pan, non modo prisci, Græcis ignoti; sed ne recentiores quidem hi, quos colunt, satis illis noti sunt, ac fere peregrini (nisi quod in Græcia nati putantur) ab illis habentur. Unde colligi par est, trium priscorum deorum, Herculis, Dionysi atque Panis nomina et cultum nonnisi eis fere temporibus primum innotuisse Græcis, quibus natos in Græcia esse hosce recentiores istorum cognomines constat. SCHWEIG. Toupium legere Emend. II. p. 497. ἄλλως ἀνδρας, nonnisi homines, monet Larcherus.

3. καὶ ἤνικε ἐς Νύσαν] Conf. III. 97. Alii alibi locant et Νύσαν scribunt, de quibus ad Diodori I. 15. Nihil præterea interest, utrum ἐς μηρὸν ἐνεβράψατο an ἐβράψατο optaveris. ἐβραψάμενος τῷ μηρῷ eadem in fabula Aristides princ. Laud. Dionysi t. I. pag. 29., ἐτέβραψε τῷ μηρῷ Apollod. III. 4, 3. μηρῷ ἐγκατεβράψαο Orpheus Hymn. XLVII. 3. WESS.
- 147 2. μετὰ τὸν ἱρία τοῦ Ἡφαίστου] Hoc insuper Marshamus habuit, Anysin cœcum et Sethonem catalogo regum satis imprudenter inserens, Can. Chron. pag. 538. WESS.
- 148 1. ὑπὲρ τῆς λίμνης τῆς Μοίριδος κατὰ Κροκοδείλων—πόλιν] In Stephano Byz. quem huc respexisse Holstenius alique monuerunt, mendam reliquerunt intactam: Κροκοδείλων πόλιν sita fuisse dicitur ἐν τῇ Μοιρίδι τῇ λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ. corrigendum sine dubio: ἐν τῇ Μοίριδος λίμνῃ: neque enim lacus iste nobilissimus *Mæris*, Μοίρις, dicebatur, sed *Mæridis*: Μοίριος λίμνη semper Herodoto, Μοίριδος λίμνη Diodoro ceterisque. Herodotei non meminerat loci Conr. Gesnerus, *Maream* vel *Mareotida* paludem designari suspicatus Æliano de Nat. An. VI. 7. Ἐν τῇ Αἰγύπτῳ περὶ τὴν λίμνην τὴν καλουμένην Μύ-

ριδος, ὅπου Κροκοδείλων πόλις: scribi præstat Μοίριδος, quod in Diodoro probavit et Wesselingius. Duxæ sunt a se invicem longe dissitæ paludes, Alexandriæ vicina Μάρσα, et juxta quam Labyrinthus erat, inter nomon Arsinoiten et Memphiten, Μοίριδος λίμνη. Veteres admirandum lacum Regis Moeridis jussu χειροποίητον fuisse consentiunt: vid. Wess. ad Diodor. I. 51. Contra testis oculatus Aristides Maream et lacum Moeridis, et paludes inferioris Ægypti, Nili κόλπους fuisse judicabat, in Ægyptiaca t. III. p. 591. ἦτε γὰρ Μοίριδος λίμνη, καὶ αἱ πρὸς τοῖς ἔλασι (sic egregie corrigit Wesselingius ad Hierocl. Synecd. pag. 726.) καὶ ἡ Μάρσα ἐξ ἀρχῆς εἰσι τοῦ Νείλου κόλποι. In Moeridis lacu nuper Jovis μάρῶν quæsitivit Schmidtus: cui sub Bacchi et Osiridis fabulis Nilus latere videtur. Cæterum urbium Ægypti, quæ quidem nobis innotuerunt, Ægyptiaca nomina sæpe latent: indigenis crocodilī vulgo Χάμψαι appellabantur: Herodoti testimonium lib. II. c. 69. firmat Jablonskius Panth. P. III. p. 70. illinc probabiliter ductum genuinum fuit urbi *Crocodilorum* nomen. Quæ Græci nobis tradiderunt Ægyptiaca nomina, de his plerisque credi par est, quod de nomine Canobi, observat Aristides t. III. p. 608. Αἰγύπτια καὶ δυσγράμματα nomina, in sonum mutata faciliorem, ori suo accommodarunt. Hoc facile ferendum: sed sæpenumero nullius ingenii lumine dissipandas tenebras offudit historiæ veteri illud ipsum, quod in nominibus Ægyptiacis Solonem fecisse Critias narrat Platonis t. III. p. 113. Α. διαπυρραινόμενοι τῇ τῶν ὀνομάτων δύναμιν εἰς τὴν ἑαυτῶν φωνὴν μετενηνόχασιν. Hac in re frequenter etiam peccarunt Philo Byblius et antiqui fœderis interpretes Græci. Ne nunc quidem desunt imitatores istius historici, quem notat Lucianus de Historia scribenda t. II. p. 29. vid. Plutarch. de Fort. Rom. p. 322. f. VALCK.

Ib. Labyrinthi rudera, et cellas ubi sepulti sacri crocodili, vidisse sibi visus est descripsitque Savary, in *Lettres sur l'Egypte*, t. II. p. 24. seq. Cæterum multa ad Labyrinthum spectantia erudite collegit disquisivitque Larcher in notis ad hoc caput. Totam ædificiū rationem distributio-

nemque symbolum fuisse annui cursus solis probatum ivit Gatterer in Commentat. Soc. Reg. Goetting. vol. IX. p. 60. seqq. SCHWEIG.

2. τὰ ἐξ Ἑλλήνων τεύχεα] Non alia sunt ac πάντα τὰ Ἑλλήνων τεύχεα, sive, quidquid substructionum operumque Græci condiderunt. Ad quem modum τὰ ἐξ ἀνθρώπων πράγματα apud Platonem, τὰ ἐξ ἀνθρώπων κακὰ Dionis Cassii, τὰ ἐξ ἀνθρώπων χεῖματα in Heliodoro, pluraque alia, docte explicita ab Abreschio Animadv. in Æschyl. I. 20. p. 140. Ἐργων ἀπύδειξ de egregiis facinoribus I. 207. II. 101. et alias obvia est. WESS.

3. αὐλαὶ κατάστεγοι.] Vertunt *aulæ tecto opertæ*: quæ quidem secum ipsa pugnant, quum αὐλὴ sit *locus apertus, sub dio*. Itaque recte Gronov. intelligebat *aulas porticibus circumdatas*; quod ipsum etiam disertius infra indicat auctor, ubi ait αὐλὴ ἐκάστη περίστυλος: et στέγαι, quas infra dicit, iidem *porticus* esse videntur, atque hoc vocab. *porticus*, sive *fornices* malueris, (κρυπταὶ Strabo vocat lib. XVII. p. 811. v.) in Latinis nostris et hîc et infra positum velim, ubi *conclavia* et *ædificia* posui; *conclavia* enim οἰκήματα sunt. SCHWEIG.

Ib. ἐξ μὲν πρὸς βορέα, ἐξ καὶ πρὸς νότον.—] Non dubitandum, quin καὶ mutari debeat in δέ. Sed αὐλαὶ κατάστεγοι vertunt *aulæ tecto opertæ*, quod nec res, nec verborum consuetudo patitur; quandoquidem αὐλὴ est *apertum superne, στέγη opertum, seu tectum*. Vidit etiam Jac. Gronovius, αὐλὰς ita accipiendas esse *καταστέγους* ut non superne opertæ, sed a latere porticibus ac parietibus cinctæ et quasi tectæ essent. Qua in re partim vidit, partim non item. Ad artis rationem hanc Labyrinthi descriptionem explicare ne architectus quidem possit, ut prudenter monuit Larcherus. Sed nil hic opus interiore artis intelligentia, nec eam hic expromit Herodotus: quid dicat, satis ostendit grammatica ratio: eadem ostendit scriptum esse ab Herodoto αὐλαὶ τε καὶ στέγαι. Partes αὐλῆς sunt *παστάδες* et *ἐλγμοί*: partes στέγης sunt *οἰκήματα* et *διέξοδοι*. *Aulæ* erant duodecim, totidemque *tectæ ædificia*, *στέγαι*: ex *aula* per *ἐλγμούς*, *volumina viarum*, per *anfractus* et *curvas vias*, accedebatur ad

παστάδας, id est *atria στήγης*, deinceps in *οικήματα*, *conclavia*, per quæ erant *viæ rectæ*, certe *exitus non voluminum instar*, *διέξοδοι*. Denique *ὁρορὴ δὲ πάντων λιθίνη*, referendum ad proximum *οικήματων*, *conclavium*: hæc enim, ut latera cincta habent parietibus, *τοίχους*, ita superne tecta et operta sunt *ὁρορῇ*, *lacunari*. Παστάς Etymologicus M. dictum vult ἀπὸ τοῦ πᾶσασθαι, quod nimirum sit *coenaculum*, auctore quidem Apollonio. Sed usu ejusdem est potestatis ac *πάραστας*, et haud scio an origine sint eadem, ut ex *πάραστας* factum sit *παροστάς* et *παστάς*. De nomine *πάραστας* docta exstat Valckenarii explicatio ad Euripidis Phœn. 418. WYTT.

4. αὐτοῖς τε ὁρώμεν] Superbum Labyrinthi opus Mela I. 9. Plinius Hist. Nat. XXXVI. 13. Strabo XVII. p. 1165 = 811. non præterierunt, in descriptione non usque quaque concordēs. WESS.—Adde Diodor. Sic. lib. I. c. 61. et 89. cum Wesselingii notis. SCHWEIG.

9. τῆς δὲ γωνίης τελευτῶντος τοῦ λαβυρίνθου ἔχεται πυραμὶς] Istud τῆς γωνίης eandem mihi dubitationem movet, quam supra ad lib. I. c. 51. judicavi. In extremitate labyrinthi ex *stadii intervallo* (ἐπὶ τέλει τῆς οἰκοδομίας ταύτης πλέον ἢ στάδιον ἀπεχούσης) positam istam pyramidem facit Strabo p. 811. c., sed nimirum *ἀπεχούσης* scriptum oportebat, quod in versione Latina recte expressum, *In fine hujus aedificiū quod plus stadio occupat*. SCHWEIG.

149 1. τὸ περίμετρον—εἰςὶ στάδιοι] Vide supra c. 41. 124. ἴσας τὸ παρὰ θάλασσαν ea sumendum est consuetudine, qua μὲ ἴσας μῆκους εἶναι II. 7. Cetera, quæ de Ægypti ad mare latitudine, ibidem c. 6. explanavi. De amplitudine Mæridis lacus, vide ad Diodor. I. 51. Hoc vide: denuo enim *λεπτολογητόν*: superiore capite πρὸς βορέαν ex M. et aliis locum occupavit; πρὸς βορέην, quod hîc se offert, mutato. Possum id ferre et pati, siquidem *βορέαν* contractum ex *βορέαν* docetur ab Eustath. in Homer. p. 994, 37 = 989, 31. acuti est, et repetitur III. 102. Quid itaque impedit, quo minus πρὸς βορέην ex S. et V. in eadem redeat? Habent Edd. I. 6. III. 97. VII. 189. membranæ creberrime. WESS. Propositionem πρὸς, ista notione, promiscue mox cum secundo casu, mox cum quarto, construi a Nostro, observavimus in

Adnot. ad I. 202. et ad II. 121. De Mœridis lacu, juxta ea quæ erudite, ut solet, collegit disputavitque Larcher, consuli merentur Savary, *Lettres sur l'Égypte*, t. II. p. 30. seqq. Denon, *Voyage dans l'Égypte* p. 85. et instar omnium Jomard, in *Memoire sur le Lac de Mœris comparé au Lac de Fayoum*, t. I. magnæ Descriptionis Ægypti, Parte ad Antiquitates spectante, p. 79—114. SCHWEIG.

Ib. ἴσων] Quod forte noluisse adeo diligenter observatum Herodotus, in numeris amplificandis sæpe modum excedens, id a lectore primum ad oram libri positum fuisse suspicor, ἴσων καὶ αὐτῆς Αἰγύπτου τὸ παρὰ θάλασσαν: qui quidem eorum meminerat, quæ supra leguntur lib. II. c. 6. αὐτῆς Αἰγύπτου ἴστί μῆκος τὸ παρὰ θάλασσαν ἐξήκοντα σχοῖνοι, κατὰ ἡμέας διαίρομεν. De oræ maritimæ latitudine Wesselingius egit ad Diodor. Sic. I. p. 36. cui hîc tradita æque videntur ac Is. Vossio parum credibilia. VALCK.

4. ὀργυαὶ δίκαιαι] Perperam ultimum quibusdam in mss. negligitur. Ælianus Hist. Anim. XV. 9. μῆκος μὲν οὖν προήκων εἰς πεντεκαίδεκά πον πόδας μεμετρημένους δίκαια μέτρον. Alexandrini interpretes Levit. XIX. 36. ζυγὰ δίκαια καὶ σταθμία δίκαια, et aliis sæpe in locis. WESS. Vide vero, ne δίκαιαι εἰσι ad sequentia verba debeant referri, idemque valeant ac si δίκαιαι δυνάμει, adcurate, exacte valent stadium sex jugerum. Quo spectat fortasse quod ex Grammatico Sangermanensi Larcherus adnotavit: δίκαιον μέτρον, τὸ ἴσον. Ἡρόδοτος β'. SCHWEIG. Vide Lexic. Seguiet. p. 90, 20.

6. τὸ βασιλῆϊον] *Regium fiscum*, Valla: *aulam regiam* designat Herodotus, etiam ubi thesauros commemorat. *Fiscum* principis vel imperatoris βασιλικὸν vocant: in Diogene Laërt. VII. 181. recte cepit Menagius. Frequenter hoc sensu τὸ βασιλικὸν Diodorus Sic. lib. II. c. 40. τετάρτην εἰς τὸ βασιλικὸν τελοῦσι. conf. ibid. c. 41. Lib. XI. c. 67. Damnatorum bona Hieron εἰς τὸ βασ. ἀνελάμβανε, in *fiscum* referebat. XX. 4. Agathocles τὰς οὐσίας εἰς αὐτὸν ἀνέλαβε. Plene legitur in Eclogis p. 592, 89. εἰς τὸ βασιλικὸν ταμίον τὰς οὐσίας ἀνέλαβε. conf. Vales. in Exc. Peiresc. p. 96. Ceterum vectigal illud e piscibus lacus Mœridis reginæ datum

scribit Diodorus πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμὸν, lib. I. c. 52. VALCK.

115 4. Σαρδαναπάλλου] Una hæc luxuriosi et perditī regis in Musis mentio: fuisset alibi uberior, ni temporum injuria λόγους Nostri Ἀσσυρίους invidisset. Ipsum autem hoc exemplum, quod incredibilem subterraneam fossam, qua lacus Mœridis aqua cum Syrti committitur, illustrare debet, longe discrepat. WESS. Congruit quidem exemplum hactenus, quod utrobique effossam humum memorant in fluvium fuisse conjectam. Sed hoc ipsum mireris, humum ex Mœridi lacu effossam in Nilum fuisse projectam, non struendis aggeribus aut exaltando solo usos illa esse Ægyptios. SCHW.

151 1. φιάλας χρυσίας] Galeo dicitur "miris modis hanc historiam pervertisse Athenæus," VI. p. 231. Sed in Athenæum ista vix cadere potest incuria, hominem in excerptis veterum scriptis accuratissimum. Quæ prostant loco citato tanquam Herodotea, lectoris potius inepti conficiunt emblemata, ab instituto Athenæi prorsus alienum, quodque non videtur legisse, qui vicina dedit, Eustathius ad Il. λ'. p. 868=815. VALCK. Ex Eustathio, quid scripserit Athenæus vel non scripserit, nusquam certo cognosci potest, quoniam nonnisi Epitome Athenæi ille usus est. In eo memoria fefellit Athenæum, quod *argenteas* phialas pro *aureis* scripsit. SCHWEIG. cf. Diodorus I. 66.

4. φιλάσαντας] Convenit Xenophontis Κυρ. παρ. IV. 5, 19. ἔπεικον ἐπὶ τοῖς Μήδοις, ὥς φιλάσαν αὐτὸν, ut Cyrtum potentia exueret; et Dionis Cassii XL. 62. ἡ μὲν ἐκείνων φιλάσαντας, αὐτὸν ταῖς δυνάμεσι—ἐκδοῦναι. WESS.

152 2. βασιλεύοντα τοδεύτερον etc.] Certum ratumque est, Psammitichum Æthiopiam cladem fuga evitasse: τὸ δεύτερον vero quorsum referetur? Dices, a Saitis revocatum, et regno admotum, neque refragabor. Ergo-ne bis regni curam suscepit, jam ante exilium, regis Sabaconis tempore, eadem dignitate conspicuus? Id vero consistere nequit cum c. 147. Quare τὸ δεύτερον secundam fugam indicat, qua, pressus a collegis regibus, salutē suæ consuluit. WESS.

6. κατὰ λήην ἐκπλάσαντας] Cares erant ληστρικὸι et passim μισθοῦ στρατεύοντες in Strabonis XIV. p. 978. A=662. D.

Par Græcorum olim et Ionum prava consuetudo; teste Thucydide I. 5. Hinc in lege Solonis, a Gaio servata L. 4. D. de Colleg. οἱ ἐπὶ λείαν οἰχόμενοι, sociati ut prædatum eant. Vere enim Palmerius, Heraldus, Bynkershoekius ita correxerunt, oblitī verborum Herodoti, ad eam sententiam adprime utilium. WESS.

53 1. ὁ δὲ Ἄπις κατὰ τὴν Ἑλλ. γλ. ἴστί Ἐπαφος, vereor, ut Herodoti sit. Conmodam sedem habet III. 27. et 28. hic fortasse additiciū, minus certe necessarium. De Epapho gemina Ælian. Hist. An. XI. 10. et Græcorum alii. WESS.

154 5. κατοίκισε Reiskius pro κατοίκησε. Mendæ genus per est frequens. Tale in Strabonis X. p. 685. B=447. A. ὁ μὲν τὴν Ἐγετρίαν ᾤκησε: et p. 734=479. B. εἰτ' Ἀχαιοὶ καὶ Λάκωνες συνήκησαν. Tale Musa VI. 33. VII. 170. Cares autem μέρος τι τῆς Μίμφεως incoluisse, Καρομεμφίτας adpellatos, est in Polyseno VII. 3. et Steph. Byz. voce Καρικόν. WESS.

7. ὅλκοι τῶν νεῶν] Valla *Vestigia navalium*, et c. 159.; H. Stephanus obscurius, canales quibus naves deducebantur. Malo *navalia* cum Porto. Ὀλκοὺς δυνάμεις Philo Jud. Leg. ad Caium pag. 1030., alibi ὀλκικὰς, eas ait, quæ adliciunt. Nautica in re ὅλκοι rudentes sunt ad naves trahendas*. Schol. Thucydidis III. 25. οἱ ὅλκοι, ὄργανά εἰσι, οἷς αἱ νῆες ἄλκονται: tum *navalia*. Hesychius ὀλκοὺς, ναυστάθμους, τὰς ἐλξεις τῶν πλοίων. Suidas paria, fortasse hoc ex loco. WESS. Inde *ναλκεῖν*, subducere naves, apud Polyb. et alios. SCHWEIG.

155 3. αἷς καὶ πρότερον οὐνόμασται μοι] Vide cap. 59. 83. 133. SCHWEIG.

6. τὴν παρωροφίδα τετράπηχυν] Pollux I. 81. τὸ μεταξὺ τοῦ ὀρόφου καὶ τοῦ στέγους, παρωροφίς: cujus descriptio Latinis Vallæ non congruit. Nisi aberro, videtur *prominentiam* τοῦ καταστεγασματος, sive quod παρὰ τὸν ὄροφον porrigebatur, indicare. Hujusmodi autem tecta ex uno lapide, μονόλιθα, non præterita a Strabone XVII. pag. 1165=811. c. neque Nostro II. 175., ostentant in hunc diem Ægyptiorum parietinæ a Norden Itin. Ægypt. p. 187. cum cura descriptæ. WESS. Consulantur Caylus in Comment. Acad.

* Sive lignei cylindri, quibus naves in terra promoventur. SCHWEIG.

Inscript. t. XXXI. p. 35. seqq. Abd-Allatif, p. 186. ibique Sylvestre de Sacy p. 248. et quem is laudat Denon p. 140. et 246. ed. in 4to. et Tab. æn. XLI. n°. 1. et 2. Adde *Description de l'Égypte par ordre etc. Antiquités*, t. I. Pl. x. fig. 5. 6. et 7. Exstat etiam in India ad hunc diem in ruderibus urbis Mavalipuram ædes monolitha, xx. pedes in altitudinem et profunditatem, xii. in latitudinem metiens. Vide Langlès *Monumens anciens et modernes de l'Hindoustan*, Fascic. V. Paris. 1813. tab. æn. xxiii. SCHWEIG.

- 156 1. νῆσος] *Insulas*, quas miratur Herodotus, *fœnitantes* Ægypti, et μεγάλας σφόδρα, dabit Theophratus Histor. Plant. IV. 13. etiam prope Orchomenum Bœotiae; Italise nonnullas Seneca, Quæst. Nat. III. 25., plures Plinius Hist. Nat. II. 95. quorsum Labeonis verba in L. 65. §. 2. D. de Acquir. R. Dom. recte referunt. Conf. Sotionis Eclogarum finem. WESS. De Chemmi insula conf. quæ notavit Et. Quatremère, in *Mem. sur l'Égypte*, tom. I. p. 226. seq. SCHWEIG. Adde Creuzer. Comm. Herodot. p. 284.

7. Αἰσχύλος] Cereris filiam Dianam dixerat, opinor, in dramate deperdito. Pausan. VIII. 37. Δήμητρος Ἄρτεμιν θυγατέρα εἶναι καὶ οὐ Λητοῦς, ὅντα Αἰγυπτίῳ τὸν λόγον, Αἰσχύλος ἰδὼν εὖ Εὐφορίωνος τοὺς Ἕλληνας: sua desumsisse ex Herodoto merito videbatur Jablonskio Panth. III. c. 4. §. 4. Quæ præcedunt Herodotea de Latona, *liberorum Διόνου καὶ Ἰσίου Ἀπολλίνης et Dianæ nutrice ac servatrice*, prostant in Scholiis ad Ciceron. I. in Verr. c. 18. mendosissime scripta; nam voces, Ἰσίου λέγουσι, in has deformatæ sunt ΗΣΙΟΔΟΣ ΔΕ ΤΟΤΣΕΙΝ. Magis mirum, Λητοῦν et τοῦσιν degenerasse: sed hunc locum video designatum Gronovio; qui frustra Λητῶ scribi maluit quam Λητοῦν. Eustath. ad Od. ε'. p. 1526, 51 = 212, 7. τὴν Καλυψὼ καὶ τὴν Ἰῶ, Καλυψὼν καὶ Ἰοῦν οἱ πλεῖονες Ἴωνες γράφουσι: habet Ionicum κακιστοῦν Hesychius, εὐιστοῦν scripsit Democritus. VALCK.

- 157 1. Ψαμμήτιχος δὲ ἑβασίλευσε Αἰγύπτου τέσσαρα καὶ πενήντα ἔτη] Redit in memoriam acerba criminatio, qua Herodotum suo more perstrinxit G. Jameson, Spicileg. Ant. Ægypt. c. vi. 6. Negat vera esse, quæ de Psammeticho, Scythis. Cyaxare lib. I. 105. litteris prodita sunt. Neque enim Psam-

metichum obviam ire Scythia potuisse, quia debitum naturæ persolverat: namque XLII. annis ante Cyaxarem regnum inchoasse. Quid tum porro? Regni munera per annos LIV. Psammetichus obiit; potuit ergo, si verum foret annis XL. et duobus ante Cyaxarem regnum inchoasse, plurium spatio annorum isti Medorum regi, quod Herodotus, et Strabo XVIII. p. 1153=801. D. aliunde doctus, adfirmavit, æqualem habere ætatem. At hoc perpende: mortem cum vita commutavit Amasis anno Periodi Julianæ 4187., a cujus obitu ad Psammetichi initia anni sunt, sicuti Jamesonus bene putavit, centum circiter et quadraginta sex. Ergo principia Psammetichi conveniunt anno Per. Jul. 4042. Cambyses sub annum regni quintum in Ægyptum arma vertit, hoc est, Per. Jul. 4188. anno. Hinc ad Cyaxaris regni exordium reperiuntur anni ferme centum et octo, non inficiante docto viro: quare regnare is anno ejusdem Periodi 4079. cœpit. Consequens inde est, ut Cyaxares et Psammetichus reges se ultra xv. annos videre et venerari potuerint. I nunc, et criminatori ausculta. WESS.

58 1. τῆς μῆκος μὲν ἔστι] Bene mss. ob sequens δέ. Est de hac fossa Rossalli schediasma, quo ex Aristotele I. Meteorol. c. 14. et Strabone ejus initia Sesostridi vindicantur. Verum Geographus XVII. p. 1157=805. A. incertus hæret, Herodoti Aristotelisque opinionem recensens; alibi, I. p. 65=38. confidentior, ubi Casaubonus doctissime. Nostro planissime accedit Diodor. I. 33. plura de egregio isto opere, modo inconcussum mansisset, quam alii, commentatus. Hoc addere, ferente occasione, debeo, Josephum Bell. Jud. V. 9. p. 347. Pharaoni, qui Abrahamo uxorem Sarā abduxit, Νεχαῶς cognomen indidisse: quod unde accepit, nescire me fateor: probe alioqui gnarus, eam Judæi scriptoris perorationem multa stolidæ jactantiæ argumenta complecti. WESS.—Quod ait Scriptor πλὸς ἡμέραι τέσσαρες, suspicatus eram justo minorem esse numerum: cujusmodi dubitatio mihi ad c. 9. oborta erat. Sed conf. lib. IV. c. 86. SCHWEIG.

3. τὸ κατὰ Μίμριν τῶνον ὄρος] Supra II. 8. hoc de monte τῶνον εἰς τὴν Ἐρυθρὴν καλ. θάλασσαν, ἐν τῷ αἰ λιθοτομίαι. turn

c. 175. ἐκ τῶν κατὰ Μίμφιν ἰουσίαν λιθοτομίαν. Μοχ φέρουσα sententiam ornat. Nam *divortia* sive διασφάγεις ab indicato monte non protendebantur, sed ipsa fossa, ab eo in meridiem et sinum Arabicum ferens. Jam Arabiæ urbs Πάτουμος præterita a Steph. Byz. non est, eadem, ut viri eruditi arbitrantur, ac Πηθ Pithom Hebræorum, Exodi c. I. 11. quæ quidem Ἡρώων πόλις et Coptorum sermone ΠΕΘΩΜ cum deinde fuerit nuncupata, et extimo sinus Arabici angulo adcubuerit, nulla mihi dubitatio est, quin Herodotea distinguenda sint ὀλίγον Βουβάστιος πόλιος· παρὰ Πάτουμιν—πόλιν ἐστίχει ἐς τὴν etc. Certe ad Patumum fossa sinui Arabico jungebatur, longe ab urbe Bubasti sejunctam. Illis autem δὲ si deforet, equidem non revocarem. WESS.

5. ἀπὸ τούτου στάδιοι.] Distantiam intimi recessus sinus Arabici a Mediterraneo mari, metrorum francicorum 100,000, id est, trecenta fere pedum millia, Ægyptius Academicus Du Bois-Aymé reperit; quam mensuram ait (in Commentatione supra a nobis ad c. 6. laudata) exacte convenire cum mille stadiis, quibus eandem distantiam Herodotus æstimavit: hunc enim scriptorem in rebus quidem Ægypti (quod jam a Danvillio aliisque viris doctis monitum) non majori stadio Olympico uti, sed minori quodam, nonnisi 306 fere pedes continente; quod ut ab illo supra c. 6. et 7. hujus libri, sic et hoc loco factum. Cui rationi quum manifeste repugnare videatur, quod in eisdem Ægypti rebus idem Scriptor noster, lib. II. c. 149. stadium diserte tradit *centum orgyas*, id est, *sexcentos pedes* continere, tum quod lib. IV. c. 41. idem intervallum *mille stadiorum*, de quo hîc agitur, *centum millibus orgyarum*, id est, *sexcentis pedibus* æquiparat; huic difficultati ita occurrunt viri docti, ut dicant, aut propriæ rationis suæ nonnumquam oblitum esse Herodotum, aut, pro ratione majoris minorisve stadii, etiam orgyas majores vel minores esse æstimandas. Equidem, argumentum hoc leviter attigisse contentus, vereor ne nondum satis momenta cuncta, quæ ad quæstionem de æstimanda diversa stadii ratione apud veteres spectant, perpensa a viris doctissimis, qui in hoc genere laborarunt, et ad liquidum sint perducta. SCHWEIG.

159 1. ἐπὶ τῇ βορρῇ θαλάσῃ etc.] *Instruxit triremes, in septentrionale et in australe mare, sive Oceanum Orientis, mittendas: eadem Ἐγεθῇ hoc loco θάλασσα, ac νοτῇ sicuti c. 158. tum IV. 42. ubi memorandum regis hujus circa omnem Africam in Herculeum fretum et mare mediterraneum, sive boreale, navigandi studium. WESS.*

2. ἐν Μαγδόλῳ ἐνίκησε] *Sunt doctissimi homines, quibus Magdolos ea est, quam XII. M. P. Antonini Itinerar. p. 171. Pelusio sejungit. Convenit nomen, congruere et situs videtur. Ego vero studiosius consideratum vellem, urbem eam ex Herodoti finitione II. 6. et III. 5. Ægypti fuisse: in quam Syros se, quicumque fuerint, hoc rege, adeo opibus et militaribus copiis florente, penetrasse, creditu difficile fit: præsertim cum ora Syriæ maritima ad Azotum ultraque, ejus fuerit in ditione, sicuti narratum c. 157. Adeo-ne supinos arbitrabimur Syros, qui, vitare cum possent, in anceps discrimen et certam perniciem se mergere voluerint? Mihi, imperatorum artes et cauta consilia replicanti, id quidem probabile non accidit. Ubi ergo Magdolos? Inventa ab eruditissimis viris est in urbe Manassitidis tribus, Megiddo, cujus vicina in valle egregius princeps Josias profligatus (Chronic. II. XXXV. 22. Reg. II. XXIII. 29.) hoc abs rege fuit. Neque illis ego refragabor. Nominis discrepantia non moratur. Ex Megiddo, Ægyptii, unde hæc Herodotus, suo ore Magdolum, ut in similibus accidit sæpius, formarunt. Et, si moratur, adscisci poterit Magdiel, non longe hinc dissitus vicus, apud Hieronymum in Onomast., unde Magdolos conmodo gignetur. Nec obficiunt Syri, suo vocabulo, sumto latius, Judæos; in Ægypto multimodis detestabiles, complexi. Mitto alia, quæ Relandi Palæst. lib. III. p. 894. et Perizonii, etsi in quibusdam dissentientis, Origines Ægypt. c. 23. p. 471. subpeditabunt. WESS.*

Ib. Κάδουτιν πόλιν τῆς Συρίας] *Recurrit urbs III. 5.; nec diversa, seu ejus amplitudinem sive situm examines, videtur. Herodotus aliam si voluisset, addita notæ significatione utique secrevisset. Qui Carcemischum, quorsum Necos victo Josia II. Chronic. XXXV. 20. properavit, esse*

pertendunt, in quib. Simsonius et Galeus, ad id animum non adverterunt. Nam, cum opinantur Κάδυτιν primo vocatam hanc urbem, deinde Carchemischum a clade, ea profitentur, quæ ubi negaveris, in spongiam ultro abibunt. Idem de suspitione Pauw, quæ Carcemischum primis temporibus Κιρκήσιον et Κίρκησον nominat, atque hinc Κίρκυριν et Κίρκυριν, et tandem Κάδυτιν negligentia scribarum format, iudicium esto. Quibus enim indicibus, quo teste probatur? De Cadyti ad III. 5. WESS.

- 160 6. Ἡλείων δὲ μηδενί] Apud Diodor. Sic. I. 95. Eleorum legatis interrogantibus, πῶς ἂν γένοιτο δικαιοτάτος; (ὁ Ὀλυμπικὸς ἀγὼν,) respondisse traditur Amasis, εἰ μὴ μὴδεὶς Ἡλείων ἀγωνίζηται. Amasi, regi Græcorum studiosissimo, haud sane disconveniunt, quæ sub Psammi scribit evenisse Herodotus, quantumvis ab ævo jam Psammitichi, qui Psammi fuit avus, exercere commercia cum Ægyptiis coeperint Græci, postquam is in Ægypto Ionibus et Caribus quibusdam sedes adsignasset. Definitum Hellanodicarum sorte lectorum numerum Indus culpabat Iarchas, quo iudice πολλὰ σοφώτερον ἐφρόνουσιν ἂν Ἡεῖοι, ἀριθμῶ μὲν ἄλλοτε ἄλλοι ὄντες, δικαιοτάτῃ δὲ οἱ αὐτοί: apud Philostr. Vit. Apoll. III. cap. 30. Sibi quales hoc in certamine constituendo viderentur Apollonius declarat IV. c. 29. ubi corrigendum videtur, ὥς ἐπεμελοῦντο τῶν ἀγῶνων, pro τῶν αὐτῶν. Ne rebus quidem Græciæ prolapsis Eleorum in his ludis administrandis æquitatis desunt exempla; quale subministrat Dion Chrys. in Rhod. p. 344. c. Olim tamen etiam, ut sunt humana, nonnunquam ad gratiam et libidinem suam potius spectarunt, quam quid jus et æquum postularent. VALCK. Diodorus, Psammin silentio tramittens, Eleorum legatos ad Amasim ducit I. 68. et 95. Plutarchus in Quæst. Platon. p. 1000. A. Ægyptiorum responsum sophistarum uni tribuit, qui, si Eleis id inculcavit, istos dicti auctores habuit. WESS.

- 161 3. ἐν τοῖσι Λιβυκοῖσι λόγοις] Vero simile est, quod Bouhe-rius Dissert. Herodot. c. 1. et Raphelius Annot. ex Herodoto ad S. Script. p. 96. conjecerunt, non indicari singularem de rebus Libycis commentarium abs Historico digestum, sed eam Musæ quartæ partem res Africanas continentem.

Habet ea c. 159. militum hanc rebellionem, et infelicem Apriæ regis exitum: neque veterum ullus est, qui λόγους Herodoti Λιβυκούς, ab isto distinctos libro, vel verbulo adtulerit. Obstare putes, quod minime μεζόνως, sed prorsus μετεκώς et tenuiter de Aprie illic agatur; cujus mutati instituti rationes habere plures, nunc incognitas, potuit γ. Res sane Africanas operose et tanta cura persecutus isthic est, ut uberiolem et aliam illis operam impendisse non videatur. WESS.

5. Αἰγύπτιοι δὲ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι] Interjectum articulum non spernerem: Αἰγύπτιοι δὲ οἱ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι ἀπίστησαν ἀπ' αὐτοῦ. Primum enim ab Aprie defecisse narrantur qui redierant e clade Cyrenaica, eorumque qui perierant amici, c. 162. dicti τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἀπιστεῶντες. Tandem, postquam ducem Ægyptium contumeliose tractasset Apries, οἱ λοιποὶ τῶν Αἰγυπτίων, οἱ ἔτι τὰ ἐκείνου ἐφρόνεον, ἀπιστέατο πρὸς τοὺς ἐτέροους. cap. 162. extr. Quoniam non una fuit defectionis causa, Herod. lib. IV. c. 159. ἀντὶ τούτων, inquit, Αἰγύπτιοι, καὶ κατὰ τοιαῦτα (sic legerim) ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίῃ ἀπίστησαν ἀπ' αὐτοῦ. Infortunii originem plenius enarrat isto loco Herodotus tractans Libyca vel Cyrenaica: atque hi sunt Λιβυκοὶ λόγοι Herodoti, hoc cap. 161. memorati, quos viri doctissimi sibi periisse persuaserant: vidit hoc monuitque primus Raphelius Annotat. in S. S. t. I. pag. 85. Libyca tractans Diodorus Siculus lib. III. c. 62. sua citat ipsius Αἰγυπτιακά. VALCK.

162 I. ὁ δὲ, ἐπεί τε ἀπικόμενος etc.] Anomaliam horum structuram animadvertit Raphelius in Epist. Paulli ad Galat. II. 6.; quem vide. De κυνέῃ, galea, nihil mirum, quippe regiae auctoritatis apud Ægyptios, ut deinde apud Græcos διάδημα, insigne, c. 151. At quid facias Julio Africano, in hac Amasis (Ἀμώσις; perperam pingit) ab Aprie defectione, Israëlitarum, Mose duce, abs Ægyptio rege discessionem inveniēte atque hoc ex loco extundente? Fallit profecto et fallitur bonus vir apud Eusebium Præp. Ev. X. 10. p. 490. c.

γ At, qua occasione Apries copias sum, quemadmodum hic promittit, in Cyrenaicam miserit, id vero ipse ita ibi enucleatius exposuit. SCHW.

Athenæi caussa discrepat, Hellenicum, a Nostro dissentientem, secuti, lib. XV. p. 680. v. WESS.

4. ἐπάρας ἀπεματαίσει] Hinc derivatum Phavorini in Stobæi Serm. CXII. pag. 586. de sene, qui LXX. annis major casu in thesaurum inciderat, ἐπάρας τὸ σκύλος ἀπεματαίσει, *sublato crure pepedit*. Eadem de re ποιεῖν ματαίσιμους Seleucus in Athen. III. p. 76. f. Quæ Leopardum Emend. VII. 13. Scaligerum ad Catulli Epigr. L. et Casaubonum non latuerunt. WESS.

7. οὐδένα λόγον αὐτῷ δόντα, ἀλλὰ] Scripserat αὐτῷ, aut ἑαυτῷ potius, nulla nempe *regem ratione rei usum*, sed ira percitum jussisse. Huc ἀλλὰ ducit, et constans usus. De Cyro I. 209. ὁ Κῦρος ἐδίδου λόγον ἑαυτῷ περὶ τῆς ὀψιᾶς, *de somnio apud se prudenter cogitabat*. III. 25. οὔτε λόγον ἑαυτῷ δούς, *neque secum ratione initia*. VIII. 86, 1. ἑμαυτῷ λόγους διδούς, *apud me ipsum animo putans*. Simile IV. 102. οἱ δὲ Σκύθαι δόντας σφίσι λόγον, ὡς οὐκ etc. et V. 138. Plutarchus Defect. Oracul. pag. 419. c. καὶ διδόντας ἑαυτοῖς λόγον, εἴτε ποιῆσαι βέλτιον εἴη etc. WESS.

163 2. Ἦσαν edd. plerique omnes: ἦσαν verum est. Grammaticus in Lexic. Coislin. p. 600. οἱ δὲ Ἴωνες, ἦσαν καὶ ἦσαν, non sine vitio: voluit ἦσαν καὶ ἦσαν. Ecce alium, p. 234. οἱ γοῦν Ἴωνες ἦια λέγουσι, καὶ ἦσαν: et brevi post, οἱ Ἴωνες ἦσαν καὶ ἦσαν. Sic I. 62. III. 77. IX. 5. WESS.

3. ἐν τε δὲ Μωμέμφρι] Mox c. 169. ἐς Μώμεμφιν, sive juxta eam: ἐν Καρπάθῳ πλείοντες III. 45. et ἐν τῇ Σαλαμῖνι VIII. 86. ejusdem sunt usus et conplura alia. WESS.

164 1. Αἰγυπτίαν ἐπτά γένηα] De septem civium classibus apud Ægyptios multa utilia monuit Heeren, in *Ideen über die Politik* etc. t. II. p. 594. et seqq. Ibi p. 614. κατήλους, quos mox nominat Scriptor, latiore notione accipiendos censet, de opificibus, artificibus, institoribus et mercatoribus; ut hæc classis non modo κατήλους proprie dictos, sed et χειρωνακτας et ἀγοραίους ἀνθρώπους comprehenderit, qui c. 141. cum κατήλοις junguntur. Agricoliarum classis quum nulla memoretur, agrorum culturam censet idem vir doctus (pag. 615. seq.) omnibus quinque inferioribus civium classibus communem fuisse. Medici, quorum ingens apud Æ-

gyptios numerus erat, ex sacerdotum puto classe fuere. SCHWEIG.

2. Ἑρμοτύβις] Aristagoræ apud Steph. Byz. Ἑρμοτυμβίης, et, Ethnicographo explanatore, μοῖρα τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ. Vox eadem, sed invitante pronuntiandi consuetudine varians, monstrante Hemsterhusio ad Comici Plutum 729. Addit Stephanus, οἱ αὐτοὶ καὶ Λαβαρεῖς, quod, nusquam alibi lectum, Cuperus in litteris ad N. Heinsium, Syllog. Epist. t. II. p. 690. οἱ αὐτοὶ καὶ Καλασίριες corrigit. Erant utrique ἐκ τῶν μαχίμων, sed non iidem; neque juvat IX. 31., quippe ibidem, sicuti hic, distincti. WESS.—Ex diversis Ægyptiorum stirpibus oriundos fuisse suspicatur Heeren ib. pag. 609. Utrorumque nomen a diverso vestitus genere tractum fuisse censet Hemsterh. l. c. auctoritate Pollucis VII. 71. SCHWEIG.

165 νῆσος ἢ Προσωπίτις.] Cf. c. 41. et Quatremère *Mem. sur l'Égypte*, t. I. pag. 424. seq. SCHWEIG.

166 1. Ἀνύτιος] Aliunde nota sunt quæ præcedunt: Stephanus quoque nomus memoratur Ἀφθίτης. Ἀνύτιος alibi forsitan non invenietur, et ad priorum normam in Ἀνυσίτης videtur refingendum: Stephanus Byz. Ἀνυσις, πόλις Αἰγύπτου τὸ ἰθνηκὸν Ἀνυσίτης ὡς Ὅασις, Ὅασίτης, Anysis urbs memoratur Herod. lib. II. 137. Nostri quoque loci meminit ad Steph. Holstenius. VALCK. — De Thmuite districtu conf. Quatremère *Mem. sur l'Égypte*, t. I. pag. 129. seq. SCHWEIG.

Ib. Ἰstud δ νομὸς ἐν νήσῳ οἰκεῖται, *Præfectura in insula sita est*, ad Homericum Il. β'. 626. Νήσων, αἱ ναίουσι πέρην ἁλὸς adcedit; expressum, quod Eustath. advertit, a Sophocle Ajac. 604., et Apollon. Rhod. I. 831. III. 1091. Hujusmodi Isocratis in Laud. Busir. p. 214. Ε. τὴν πόλιν σποράδην καὶ κατὰ κόμας οἰκοῦσαν ἐς ταυτὸν συναγαγών: et Phocylidæ πόλις ἐν σκοπέλῳ, κατὰ κόσμον οἰκεῦσα σμικρῇ, in Dionis Chrysost. Borysthenit. p. 441. A. WESS.

167 2. ἤμισα δὲ Κερὶνθιοὶ ὄνουνται τοὺς χειροτέχνους] Vallæ Corinthiæ quoque minimi faciunt opifices, multos in fraudem induit, magnum etiam virum Reinesium, docte de opificibus et eorum collegiis disserentem, Inscript. Class. I. 105. p. 144.

Contrarium de Corinthiis, eos *nequaquam minimi facere opifices*, traditur, ut vere Henr. Steph. in Prolegom. Et quis est, qui Κορινθιοεργῇ χαλκώματα, vasa Corinthia, τορεύματα ὑστράκινα, tanta ambitione et studio a Romanis olim expectita, non recordatur? In urbe, mercatura celebri, opificum studia in pretio erant: Ἀνδρῶν τε πόρῳρῳκεν, Strabo scribit, ἀγαθῶν εἰς τε τὰ πολιτικά, καὶ εἰς τὰς τέχνας τὰς δημιουργικάς, lib. VIII. pag. 586. A. ubi Casaub. WESS.

- 168 4. ἀρυστήρες] Hesychius, Ἀρυστήρ: οἶνου ἀρυστήρ. κοτύλη.
 169 2. μηδ' ἂν θεόν μιν μηδένα etc.] Plena stultissimæ jactantiæ oratio et per illi similis, quæ ejus (eumdem enim Aprien et Hophram esse convenit) effreni ex ore profertur Ezechiel. XXIX. 3., ubi Grotius et Raphelius horum obliti non sunt, neque neglexit Scaliger ad Eusebii Chronicon. Ajacis, Mezentii, Capanei, stolidas gloriationes et consimiles aliorum conduxit La Cerda ad Æneid. X. 773. Verum omnium judex et superbiæ ultor μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει, uti Sophocles; καὶ ἀντιτάσσεται τοῖς ὑπερηφάνοις, belle Petrus Apost. Epist. I. v. 5. WESS.

10. ἐν δὲ τοῖσι θυρώμασι] Postes, in quibus urna sive locus est, Valla. Ego vero postes tanta crassitie et amplitudine non novi. Scribit III. 16., Amasim ἐπὶ τῇσι θύρῃσι ἐντὸς τῆς ἐαυτοῦ θήκης mortuum quemdam ad fores intra conditorium suum sepelisse, semet vero collocari ἐν μυχῷ τῆς θήκης ὡς μάλιστα, in intimo ejus penetrati, jussisse. Quæ postibus πασάδος quo congruent modo? Sunt hic θυρώματα tabulata, ad fores deposita et conditorio apta. Diotogenes in Serm. XLI. pag. 251. Stobæi, τῶς δὲ νόμος οὐκ οἰκήμασι καὶ θυρώμασι ἐνήμεν δοῖ, quæ et in Archytæ fragmento p. 269. Uterque ad tabulata, quibus leges inscriptæ promulgabantur, spectavit. WESS.—Ut θύρη apud Nostrum II. 96. et VIII. 51. pro tabula ponitur, sic in loco a Wess. ex Stob. citato. Est autem θύρωμα etiam apud Lysiam, apud Demosth. et sæpius in Græca versione Vet. Test. idem atque θύρα, nisi quod grandius quiddam sonare videtur, quasi medium quoddam inter θύραν atque πύλας. Igitur διὰ θυρώματα sunt geminatae fores, jamua bivalvis: et ἐν τοῖσι θυρώμασι idem fuerit ac ἐντὸς τῶν θυρωμάτων. Nec vero incommode Larcher διὰ

θυράματα, per metonymiam, pro minori conclavi vel reposito-
torio, βιναισι janua clauso, accepit. SCHWEIG. Conf.
Creuzer. pp. 392. 394.

170 1. τοῦ οὐκ ὄσιον ποιῆσαι etc.] Osirin dici auctor est Athe-
nagoræ. SCHWEIG. Ceterum vide Creuzer. p. 107.

2. τροχαιδὴς καλειμένη] De Phœbi natalibus et excellentia
Theognis vs. 7. Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχαιδῇ λίμνη. Cal-
limacho τροχέσσα λίμνη Hymn. Del. 261. ubi Anna Fabri,
et Barnes. in Euripid. Iphigen. Taur. 1104. Durant hunc
in diem paludis in Delo argumenta apud Sponium Itin.
t. I. p. 136. WESS.

171 2. εὐστομα κείσθω] Sæpe Plutarchus εὐστομα κείσθω, καθ'
Ἡρόδοτον, Ælianus, Porphyrius, Themistius, Synesius. Fuit
enim parcemiæ instar. Taxarunt nonnulli. Sic Critici ad
Sophoclis εὐστομ' ἔχε καὶ, Philoct. vs. 202. Τὸ δὲ τοιοῦτο περὶ-
σσαι, inquit, ὅτι Ἑλλανικός ποτε ἀναγινώσκων τὰ Ἡροδότου
ἔλεγε περὶ τῶνδ' μοι εὐστομα κείσθω· οὐ διαίρων ὥς δύο λέξεις,
ἀλλ' ὥς ἂν τις εἴποι, ταῦτα ἔστω εὐστομα. h. e. ori ac palato ju-
cunda. Hoc si intendit Hellanicus, risui dictum elegans
exposuit. Valde autem dubito, an εὐ στόμα, distracta voce,
ut grammatici innuunt, scribi legique oporteat. WESS.

Ib. θεσμοφορία] Vide Sanctocrucium de Mysteriis paga-
nismi (sur les mystères du paganisme) t. I. p. 110. ed. alt. et
aliis in locis. Exstat De Thesmophoriis nondum a me lectus
libellus auctore Augusto Wellauero, Wratislaviæ 1820.
in 8vo.

172 2. δημότην] Zonaræ Lex. p. 494. Δημότην: οἱ Ἴωνες τὸν τῶν
πολλῶν ἔνα. οὕτως καὶ Ἡρόδοτος. τῶν δ' Ἀττικῶν μόνος Ξενοφῶν.
οἱ δὲ ἄλλοι τοῦτον μὲν δημοτικόν, δημότην δὲ τὸν τοῦ αὐτοῦ δήμου.

Ib. οὐκ ἀγνωμοσύνη] Quomodocunque vox capiatur, nemo
dici potest quempiam ἀγνωμοσύνην προσαγαγέσθαι, quod si vel
plures habuerint codices, ut lectum etiam fuit Vallæ, tamen
alteri lectioni postponendum censeo. Ægyptios Amasis σο-
φῆς, — οὐκ ἀγνωμοσύνην προσηγάγετο, callido potius consilio,
quam lenitate et clementia, sibi conciliavit. Hominis Æ-
gyptii σοφία hîc est, ut alibi sæpe, calliditas. Plato de Leg.
V. p. 747. c. τὴν καλουμένην ἂν τις πανουργίαν ἀντὶ σοφίας ἀπερ-
γασάμενος λάθοι, καθάπερ Αἰγυπτίους καὶ Φοίνικας καὶ πολλὰ

ἔτετα ἀπειργασμένα γένη ὧν ἔστιν ἰδεῖν. Qui sibi student populi conciliare viri principes, dicuntur alios εὐνοὺς κατασκευάσαι, ἐξειδικιοῦσθαι: sed inprimis προσαγαγέσθαι, variis artibus allicere et ad studium sui perducere: attigit Dounæus in Demosth. p. 98. Dicuntur autem populum προσαγαγέσθαι ἐπαγγελίαις· χρήμασι καὶ δωρεαῖς ἀρετῇ· οἰκτῶ· ἐπισεικεία· πράοτητι· εὐεργεσίαις: etiam ἀπάτῃ: ut Amasis Herodoti, σοφῇ. Thucyd. III. 43. ἀπάτῃ προσάγεσθαι τὸ πλῆθος, et III. 48. *Lenitate et clementia προσαγαγόμενοι τοὺς Ἕλληνας*, Isocrates in Plataïca pag. 304. v. Τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἔτι δ' ἐπαγγελίας προσαγόμενος, Diodor. Sic. XV. 8. cujus Sesosis, expeditiones suscepturus, ne quid absente se rerum novarum molirentur, subditos πάντας ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῇ τῶν τρόπων ἐπισεικείᾳ προηγάγετο, I. 54. Atque ob eandem quæ movit Amasin rationem, Darius Hystaspidis, quum ad imperium pervenisset, dicitur χρήμασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμον προσάγόμενος, Platoni de Leg. III. p. 695. d. VALCK.

Ib. οὐκ ἀγνωμοσύνη] Non reluctor tot codicibus, putoque idem esse atque ἀνοήτως, et præcedens magis explicare. Severitati locus non convenit, sed callidæ sollertiæ et astutiæ, uti regii actus innuunt. Solet Scriptor ἀγνωμοσύνην in imperitia et fastu frequentare VI. 10. IX. 3. Solent alii, Euripides Bacch. 884. Sophocles Trachin. 1273=1267. Neque absurde Schol. Demosthenis Olynth. II. p. 17. οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε explanat ἀνοήτως: Harpocratio, ἀλογίστως καὶ ἀβούλως. WESS.—Equidem προσάγεσθαι h. l. intellexi ad officium redigere. Sic Plutarch. in Romulo, citante H. Stephano, etiam πολέμῳ προσάγεσθαι ἔθνη dixit. SCHWEIG.

5. ἐκ τοῦ ποδανιπτήρος τᾶγαλμα] In Octavio Minucii Felic. c. 23. *Et deus æreus vel argenteus de immundo vasculo, ut sæpius factum Ægyptio regi, conflatur.* Quæ, nisi scribentis memoriæ error obrepserit, rectius procederent, si *deus aureus*, et, ut accepimus *factum scriptum* prostaret. Prius in mentem venit Gatakero, insuper ut *legimus* vel *scimus factum* divinanti, Advers. Miscell. XIX. pag. 371. Pelvium, τὸν ποδανιπτήρα Amasidis, personatus Chilon prudente monitu tangit in Plutarchi Conviv. VII. Sapient. p. 151. v. WESS.

[73 1. μέχρι ὅτου πληθώρας ἀγορῆς] Vulgatum πληθούσης ἀγορῆς Casaubonus, Heraldus, Dukerus, quos testes ad Diodor. XIII. 48. adpellavi, ea in luce posuerunt, ut desideres nihil. Debueram et ego in eo adquiescere, nisi cultius obtulissent mssti. Ionum est πληθώρα in omni rerum abundantiore copia. Eusebius apud Stobæum Serm. X. p. 130. verissime, τὸν δὲ αἰεὶ ἐπιθυμῶντα προσκτῆσθαι, καὶ πληθώραν μηδέ ποτε τοιούτου λαμβάνοντα—πένητα καλέω. Neque de tempore, quo forum completur, recusant: χρόνον ἐπισχάν, ἐς ἀγορῆς καὶ μάλιστα πληθώραν προσοδὸν ἐποιέτο habet Herodotus VII. 223. WESS. Ut frequenter apud Nostrum in μέχρι οὗ, (conf. Wess. ad I. 181.) sic hīc in μέχρι ὅτου abundat posterior particula; quod ex tacite mutato orationis tenore repetit Hermann. Adnot. 251. ad Vigerum. SCHWEIG.

Ib. ἦν μάταιός τε καὶ παιγνίμων] Secundum Vallam, *motionem agebat Amasis ac scurram*. Postquam ille seria tractaverat, ut animum relaxaret, in vino *petulantioribus indulgebat jocis*: sic interpretor Herodotea. Quia compotioribus ipsis lusus isti regis persona minus viderentur digni, μάταιος fuisse dicitur et παιγνίμων. Permutantur μεταίξιν et ἀσχημονεῖν: et fortasse solita sibi castimonia Herodotus turpe quid ambigua voce velavit, ut ne ab obscænis quidem abstinuisse jocis significaretur. Deianiram Nessus ψαύει μάταιαίς χερσίν, in Soph. Trach. 574. Nam τὸ παιγνιώδες privatæ sortis convivis laudi ducebatur; παιγνίμων dicebatur *ingeniosus et εύφυς, qui jocis urbanis indulgeret*. Placebat *Vel cavillator facetus, vel conviva commodus* qui dicitur Plauto Mil. Glor. III. 1, 47. Aristoph. Vesp. 1205. προσμάνθανε ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικὸς. Luciano I. p. 552. συμβιώναι δεξιός, καὶ συμπεῖν ἱκανός. Talis fuit Æschines, hac etiam in parte aquæ potoris Demosthenis adversarius: vid. Philostratus de Vit. Sophist. I. p. 507. Talis ab Euripidis ingenio diversissimus Sophocles: Euripides Ἦν μισογέλως, καὶ παθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς, teste Alexandro Ætolo ap. Gellium Noct. Att. XV. 20. Æqualis Ion Chius ap. Athen. XIII. p. 603. F. Σοφοκλεῖ, inquit, συνήντησα ἀνδρὶ παιδάδει ἐν οἴῳ καὶ δεξιῷ: ubi scribi quoque potuit παιγνιώδει: permutantur enim a librariis ista; vid. Xenoph. Symp.

p. 512, 37. et Suidas in Παιγνία. τὰ παιγνιάδη παρὰ Ξενοφῶντι legit Pollux II. 20. ubi commodum Jungermann. advocat Xenophontem Έλλ. II. pag. 276, 6. miratum, Therameni jam jam morituro μήτε τὸ φρόνιμον μήτε τὸ παιγνιάδες ἀπολείπειν ἐκ τῆς ψυχῆς. VALCK.

3. δι' ἡμέρης] Totum diem. Sic I. 97. τοῖσι πέλας δι' ἡμέρης δικάζειν. VII. 210. ἐγίνετο δὲ συμβολὴ δι' ἡμέρης. Talia, διὰ νυκτὸς Aristophanis, recte ab Athenæo acceptum VII. p. 276., δι' ἔτος supra II. 22. δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ διὰ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ Harpocratio. Mox εὐ ἂν ἤκουες non debuerant truncare V. et S. Fert repetitum ἂν sermonis usus. Iterant ipsi IX. 27., geminatque Euripid. Helen. 955. et 1017. Sophocles Œdip. Tyr. 610. et Œd. Colon. 1534.; alterum ἂν injuria utrobique viro docto delente, Plato Alcib. II. p. 142. c. Junge, si videbitur, Barnes. in Euripid. et Davis. ad Justin. Martyr. p. 442. ed. Thirlb. WESS.

4. ἐπεὶ δὲ χεῖρας αὐτοῦ ἐκλύουσιν] Erasmus, hoc Amasidis neglecto, paræmiam dicto Dionysii Siculi ex Plutarchi de Sen. Rempubl. Administr. p. 792. c. illustravit, quem consule. WESS.

174 1. αἷς φιλοπότης ἐὼν] Κατεσπουδασμένος, Nostri æmulatione, Procopius Bell. Pers. II. 8. Antiocheni εἰσὶ οὐ κατεσπουδασμένοι: et Bell. Vand. II. 4. ἦν δὲ οὗτος δραστήριός τε καὶ λίαν κατεσπουδασμένος, de Phara præfecto. Quo probo atque elegante orationem et alibi distinxit. WESS.

4. ὅσοι μιν κατέδησαν φῶγα εἶναι] Id est, a quibus ἤλω vel ἔαλω φῶρ ἐὼν, qui ipsum furti convicerant. In eumdem sensum adhibetur etiam καταδῆσαι lib. IV. c. 68. utrobique temere tentatum. Hoc rarius est atque Herodoteum; reliqua, ἀλίσσθαι, ἀποφύγειν et ἀπολύσαι sensu forensi pervulgata sunt. Ubi scripserat Noster lib. VI. cap. 82. ἀπέρριψε πολλὸν τοὺς διώκοντας, perperam posuit Gronov. διέριψε. Accusator in Attico foro dicebatur διώπειν, persequi; accusatus, φεύγειν: condemnatus, ἀλῶναι vel ἑλαπύναι: absolutus, ἀποφύγειν, criminibus elapsus Ciceroni in Verr. II. c. 58. VALCK.

175 Ib. seq. τῇ Ἀθηναίᾳ προπύλαια θαυμάσια οἱ ἐξεπείρησε] θαυμάσια οἷα divinavit Abreschius. Quid si duplici in dativo amplior vis insit? Amasis οἱ ἐξεπείρησε εἰδὶ in Minervæ honorem

absolvit; ita πολλὸν πάντας ὑπερβαλλόμενος perconmode sequitur, alioqui ob πάντας implicatius. Eadem Pauwii opinio. WESS.—Οἱ dedit Schæferus ad Bos. Ellips. p. 582. Si vera est scriptura οἱ, quod haud ægre mihi persuadeo, referretur hic dativus ad τῇ Ἀθηνᾷ, eritque pleonastice positus, ut passim alibi apud Nostrum; cujus generis plura quædam exempla, a Gronovio collecta, citavi in Adnot. ad I. 86. SCHWEIG.

Ib. ἀνδρόσφιγγας] Huc spectare Hesychianum Ἀνδροφῆτες monuit Valesius; et corrigendum Ἀνδρόσφιγγες jam fuerat observatum in Miscell. Obs. VIII. p. 170. Scripsisse præterea videtur Hesychius: σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ Σφιγγίδος, atque huic voci corruptæ sibi notam substituissæ librarius. Coquum, ænigmata magnifice loquentem, Σφίγγ' ἄρβενα senex nuncupabat Atticus in Comœdia apud Athen. IX. p. 382. b. Vulgo tamen et apud Ægyptios facie Sphinges virginea fingebantur: vid. Ælian. de N. A. XII. cap. 7. Origen. contr. Cels. I. p. 32. Cur Sphingum figuras ante templa statuerint Ægyptii, tradunt Plutarch. de Is. et Osir. §. x. et Clem. Alexandr. Strom. V. p. 664, 20. et p. 671, 8. ubi Sphinx τὸ μὲν σῶμα dicitur πᾶν λέοντος, τὸ πρόσωπον δὲ ἀνθρώπου ἔχουσα. VALCK. In voce ἀνδρόσφιγγες prior pars vocabuli non ad masculinum genus refertur, sed idem valet ac si ἀνδρῶσφιγγας diceret. SCHWEIG.

3. οἶκημα μουνόλιθον.] Vide supra ad cap. 155. notata. SCHWEIG.

6. οὐκ ἐσελεύσαι τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτῆς] χρόνου ἐκγεγονότος πολλοῦ insolens videtur; χρόνου ἐγγινομένου I. 190. et II. 124., ubi ἐπιγενέσθαι schedæ, uti I. 27., χρόνου διαγενομένου Act. Ap. XXVII. 9. et Diodor. III. 64. χρόνου γενομένου XX. 109. atque alii apud Hemsterhusium in Luciani Dial. Mort. VII. 1. Vidit verbi istam insolentiam Abresch. WESS.

6. ἐνθυμιστὸν] Aut fallor, aut aliunde non poterit affirmari, nisi dubia grammaticorum auctoritate. Ἐνθύμιστον in Suidæ Lex. redditur ὑποπτον: et Pollux [II. 231.] legisse videtur in Thucydidis V. 32. ἐνθυμίζομενοι τὰς ἐν ταῖς μάχαις συμφοράς: ubi, quod codices præbent et edd. ἐνθυμούμενοι, Polluci quoque restituendum putabat Jungermannus. In

ἐνθύμιον Herodotei codices si conspirarent, ego sane vulgatæ vocem antefferrem in talibus usitatam, etiam Herodoto VIII. cap. 54. εἴτε καὶ ἐνθύμιον ἐγένετο ἑμπήσαντι τὸ ἱρόν: de qua forma loquendi egerunt Portus Dict. Ion. Duker. in Thucyd. VII. 18. et in Ind. Thucydid. Wassius. Ammonio pag. 53. citatus Antiphon ἐν τοῖς Φονικοῖς, ἐπὶ τοῦ προστροπαίου vocem adhibuit p. 119, 6. p. 125, 2. p. 121, 2. ubi legi posset: αὐτῷ μὲν οὐκ ἐνθύμιον. VALCK.—Quum in usu fuerit verbum ἐνθυμιζεσθαι, (quod Suidas etiam ex Dione adnotavit: 'Ενθυμιζόμενοι, λογιζόμενοι) nulla subest caussa cur verbale adjectivum ἐνθυμιστὸν suspectum habeamus. SCHW.

176 2. Αἰθιοπικοῦ ἑόντος λίθου] Spectabilius hoc quam pro scribarum ingenio. Quid illi de lapide Æthiopico? Marmoris ejus in pyramidum et propylæorum substructionibus frequens in Ægypto usus. Mycerini pyramis λίθου ἐς τὸ ἤμισυ Αἰθιοπικοῦ fuit cap. 134. *Inter alias spectatior Æthiopici lapidibus* scribit Plinius N. Hist. XXXVI. 12. Lapidis color erat niger, aut varius, ποικίλος c. 127., sed magna durities laborem operi reddebat sumtuosiorē: δυσίργαστος πολυτελεῇ τὴν πραγματείαν παρέσχε in Strabon. XVII. p. 1161. D. = 808. WESS.

177 2. καὶ πόλις ἐν αὐτῇ γενέσθαι etc.] Lege Diodorum I. 31. Ægypti felicitatem, Amasidis tempore, prædicatam tantopere, ex gentis sacerdotibus Noster accepit, multa dissimulantibus, et ultima ejus regis nimium quantum augmentibus. Certiora et longe diversiora Jeremiæ et Ezechielis oracula docent; de quibus Perizonius, Origin. Ægypt. c. ult. WESS.

2. ὅθεν βεβαιοῦται] Me quidem iudice ferri nequit: si plures dant codices, scripsisse forsitan videbitur, ἀποδεικνύναι ἔτι; ἐκάστου—ὅθεν (isthoc anno nimirum) βεβίωται. vid. D'Orvillius in Charit. p. 190. Commode quoque cum Reiskio legi posset ὅθεν οἱ βιοῦνται, sive ὅθεν βιοῦται, quoniam quæstu sustentaretur: ἀποδεικνύντα ὅθεν ζῆ, habet de re eadem loquens Ælianus Var. Hist. IV. 1. λόγον δάσοντα, πόθεν—διαζῆ, Diogen. Laërt. VII. 168. ἀπὸ τίνων ἕκαστος πορίζεται τὸν βίον, Diodor. Sic. I. 77. Τὰ τῇ βιοτῇ ἀναγκαῖα Homero dicuntur βίοντες, teste Porphyrio Schol. ad Il. χ'. 431. et usitatius τὸ πορίζεσθαι τὰ

πρὸς τὸν βίον, βιοτεύειν dicebatur. Quid Ægyptium moverit ad utilissimam hanc legem ferendam, docet Perizonius ad Æliani Var. X. 14. Quam ex Ægypto petitam civibus suis tulisse traditur Solon, lex Draconi potius videtur contribuenda velut auctori: vid. Wesseling. ad Diodor. I. p. 88, et Taylor. Lect. Lys. p. 707. seq. Eandem apud alios etiam populos viguisse ante Perizon. ostenderat Abramus ad Ciceron. Or. pro P. Sextio c. 48. Miror adeo quod scribit Aristides t. II. p. 157. νόμος παρ' ὑμῖν (Athenienses adloquitur), αἷς ἐγὼ νομίζω, μόνοις ἔστιν, ὃ γραφὰς πεποιηκὸς ἀργίας. VALCK.

178 1. *Ἰῶνα Ναύκρατιν πόλιν*] Eusebius Chron. urbis initia inmani anachronismo in Olymp. vi. 4. refert, notatus a Scaligero Animadv. p. 73. Strabo vero XVII. p. 1153=801. Milesii, inquit, *καταναυμαχῆσαντες Ἴναρον, πόλιν ἔκτισαν Ναύκρατιν*. Inarus res Ægyptias conturbavit Artaxerxis Longimani tempore. Sic multis annis Amasidis regno urbs erit posterior. Qui dissensus, si *Κτίσις Ναυκράτειος* Apollonii Rh. superasset, discuti posset commodius. WESS.

3. *προστάτας τοῦ ἐμπορίου*] Naucratis inter civitatis rectores suum sibi *Τιμοῦχον* habuerunt apud Athen. IV. 13. ab his emporii præfectis, modo ne fallat Chishulli conjectura Antiq. Asiat. p. 100. titulo tenus discrepantem. Ego dubito. Quam reipublicæ partem Naucrati et *Τεῖι Τιμοῦχοι* et *Τιμοῦχόντες* curaverint, discerni non potest. *Προστάτας τοῦ ἐμπορίου* (PRÆFECTOS MERCATORUM ex Reines. lapide Cl. V. 16. dicere liceat) communi plurium civitatum suffragio legabantur, ut negotiatorum rebus adtenderent, et arbitri essent litium; quales recentior ætas in portubus et emporiis, descriptos in *Consolato del Mare* c. 1. et seq., vidit et habet plures; fortassis etiam superior. Fuit enim in Delo ΣΤΗΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΤΥΡΙΩΝ ΕΜΠΟΡΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΚΛΗΡΩΝ ap. Sponium Miscell. Erud. Antiq. p. 344., cui suus utique præfectus. Athenis decem *ἐπιμεληταὶ τοῦ ἐμπορίου* quibus rebus curam inpendere, docemur ab Aristotele apud Harpocrationem in voce *Ἐπιμελ.* WESS.

180 1. *ὁ γὰρ πρότερον ἰὼν—κατεάνη*] De Delphico fano ab Alcæonidis instaurato, inferius V. 62. Pausan. X. 5. et pereruvol. II.

dite Dion. Petavius in Themistii Or. IV. p. 391. WESS.
—Cremati templi mentio facta I. 50. SCHWEIG.

- 181 2. Βάττω, οἱ δ' Ἀρκεσίλω] Verius puto Βάττω τοῦ Ἀρκεσίλω, *Batti Arcesilai F.* quem in modum S. V. Vall. Res et tempus congruunt optime, siquidem Battus ille æquales habuit Aprien et Amasin, Nostro auctore IV. 159.: Batti filium, Arcesilaum, minor ætas excludit. Filiam Ladicen, Amasidis conjugem, Λαοδίκην aut Λαυδίκην vir eruditus scriptam cupiebat. At nomen idem est, tantum modo contractius. Habet Holstenius LADICEON numum ad Stephan. Byz. [p. 188.] et ΛΑΔΙΚΕΤΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΚΟΝ est in Gudii vetere lapide: urbem LAUDICIAM et LADICIAM pingunt mss. Itinerarii Antonini. WESS.

7. ἐς ἐμὲ ἦν σόον] Reddunt Schedæ V. 96. VI. 86, 1. VIII. 39. Ἐξω τετραμμένον in Latinis *extra urbem Cyrenensem posita* ex Valla, qui ἰδρυμένον invenit. Si τετραμμένον locum non migravit, statuam notabit *vultu extra urbem verso*, sive *spectantem loca suburbana*. Verum in talibus sæpe anceps electio. WESS.

- 182 3. τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας] Ipsi Danao dedicationem tribuit Callimachus apud Euseb. Pr. Evang. III. 8. in Epigrammate, quo de ad ejus Poëtæ fragm. cv. Bentleius. WESS. quem vide ad Diod. Sic. V. 58.

4. Εἶλε δὲ Κύπρον] Cyprum, ab Amaside occupatam, non præterit Diodor. I. 68. Quod autem librum terminat ἐς φόρου ἀπαγωγὴν, advertimus supra semel atque iterum, et frequentissime apud Priscum Patric. in Exc. Hoesch. p. 22. 26. etc. Procopium Bell. Goth. I. 5. p. 10. 23. etc. Agathiam I. p. 13. c. veterum studiosos imitatores. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

I 3. ΣΥΜΒΟΥΛΗ.] Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit Portus. Συμβουλή sicubi conspiciatur, dubiæ fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi mss. damnant mutantque, quemadmodum M. P. K. VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in Platone, Xenophonte, Demosthene, Dinarcho, multisque aliis συμβουλήν sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. WESS. Commode supra ἐκ βουλῆς, consilio hominis; nunc, variandi causa, τῇ συμβουλήν, εἰασι ejusdem. Structura orationis sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλήν Καμβύσεα, κελεύων αὐτὸν αἰτέειν etc. Cæterum I. 157. apud Nostrum in συμβουλῆς consentiunt omnes. SCHWEIG.

Ib. ἵνα ἢ δοῦς ἀνιῶτο, ἢ μὴ δοῦς] Ista scribens et vicina, οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsitan Euripidis in Iphig. Aul. 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimæ filiam ambirent proci: Δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ἕκως ἄψαιτ' ἄθραυστα: prout emendavit Hemsterhusius ad Hesych. in ἄθραυστα. Euripides illic suum imitabatur Æschylum Suppl. vs. 385. ἀμνηχανῶ—Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ τύχην εἰλεῖν. VALCK.

5. μεγάλη τε καὶ εὐειδής] Glossator S. Germani: Εὐειδής. [Εὐειδής] οὕτως φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς Ξενοφῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. E.) Ἡρόδοτος Α'. δὲ καὶ τῆς, καὶ ἀπειράκις οἱ Καμικοί. Qui improbabant, litem de differente usu τοῦ καλοῦ, εὐμόρφου et εὐειδοῦς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τέκνα εὐειδέα τε καὶ μεγάλα habet cap. 3. Ego

vero speciosam Niteti formam non nego, miror tamen. Erat unica Apriæ filia, quem ante hos XLIV. annos Amasis extinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis hujus Persicæ expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL., quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WESS.—Difficultatem levatum ivit Larcher, monens minime certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amasidè: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) præterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. SCHWEIG.

8. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμ. οὐ μανθάνεις] *Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum.* Quam lib. I. c. 5. recte converterat Valla, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, poetis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit Davies ad Ciceron. Tusc. IV. 15. rectius omisisset ad mentem Bentleii. Optimi quique veterum, Tragici præsertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adjungere casus participiorum. Pro οὐ μανθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant Herodoteis: Soph. Antig. 538. οὐδ' ἑμάνθανον Τρέφω δ' ἄτα. Ajac. 818. ἔγνωκα μὲν δὴ φαρὲς ἡπατημένη etc. Pausan. II. p. 157. ὡς ἔγνωσαν ἀπατάμενοι. VII. pag. 557. ἐπεὶ ἀπατάμενοι συνῆκαν. Eurip. Med. 26. ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθε' ἡδύκαμένη. Xenophon Ἑλλ. VII. pag. 359, 41. οὐκ αἰσθάνεσθε ἐξαπατάμενοι. Thucyd. II. 51. ὅποτε τις αἰσθοίτο κάμνον, vertit Lucretius VI. 1229. ubi se quisque videbat *Implicitum morbo*. Græcismus fuisset, *ubi quis sentiebat morbo implicitus*. Virgilius: *Sensit medios delapsus in hostes*. VALCK.
- 2 1. οἰκισϋνται Καμβύσια] Dinon in Persicis, et Lynceas Naucratis in Ægyptiacis, τὴν Νειτῆτιν Κύρῳ πεμφθῆναι φασιν ὑπὸ Ἀμάσιδος, ἐξ ἧς γεννηθῆναι τὸν Καμβύσια, apud Athen. XIII. p. 560. f. ubi quæ narrata fuerant e Ctesia de Nitetide ad Cambysen missa, pleraque concinunt Herodoteis. In Νειτῆτις, Νίτωκρις, aliisque nominibus Ægyptiacum latere Minervæ Νῆϊρ vel Νῆϊθ, vidit Jablonskius, monuitque plus semel. VALCK. Præter Athenæum citat Wesselingius Polyæn. VIII. 29.

3 5. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, κάτω θῆσα, etc.] Non dissimiles minæ, neque fugit Berglerum, Carthaginiensium, alio tamen gestu declaratæ, in Plutarchi Timol. p. 240. B. Cambyasis dictum, et haud paullo significantius, convenit Platónico in Phædon. p. 90. C. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ, ἄνω καὶ κάτω στρέφεται: et Demosthen. adv. Aristogit. I. p. 492. ὅταν τὸ δίκαιον—ἡττᾶται τοῦ φθόνου, τότε ἄνω καὶ κάτω πάντα χρεὶ νομίζειν ἐστρέφθαι. Rursus περὶ Στεφ. p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκλῶν ἔλεγε. Quo ille de genere sæpe plura, atque ejus exemplo Dio uterque, Aristides, Libanius etc. Neque id mirum, popolare enim. WESS.

6. τὴν ἐκ' Αἰγυπτου στρατιήν] Apud Athen. XIII. pag. 560. F. tradidisse dicuntur Dinon, et Lynceas, Καμβύσην ἐνδικούντα τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐκ' Αἰγυπτου ποιήσασθαι στρατείαν. Suum hic atque alibi recuperabit Herodotus, στρατηγὴν: cui exercitus dicitur στρατιή, expeditionem suscipere, στρατηγὴν ποιέεσθαι, III. 39. V. 77. Ut Herodotus, στρατεῖαν et στρατιάν tanquam diversa semper 'distinxerunt Thucydides, Xenophon, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur judicium H. Stephani, Sylburgii, Hemsterhusii, Tylori, Marklandi, Ruhnkenii. VALCK.

4 6. Καὶ ἀπορίοντι τὴν ἔλασιν, exercuit doctissimum virum Miscell. Lips. vol. VIII. pag. 87., exercuit alios. Defit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut sæpe numero. Simile in V. lib. II. 121, 3. WESS.—Conf. IV. 179. SCHWEIG.

5 1. μέχρι οὖρον τῶν Καδύτιος πόλιος, ἥ ἐστι Σύρων τῶν Παλαιστίνων] In Phœnice Sidon et Tyrus fere ultimæ erant, II. 44. et 116. Phœnicen excipiebat Syria Palæstina, juxta mediterranei maris litus ad Ægyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνην καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phœnice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τὴν Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἴγυπτον, ἐς τὴν τελευταίαν, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A Phœnice ad fines urbis Cadytis, Palæstinorum censebatur: hinc emporia ad mare,

Jenysum usque, regis Arabis; inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palæstinorum. Hæc, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut Cadytis et Hierosolyma longe discrepent. Illa erat regionis maritimæ ac Philistææ; hæc a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, Judææ. Et quis Hierosolyma *Kádutiv* adpellavit? Sanctam aiunt קדושה sive קדושה fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדושה *Kádutiv*, formatam. Fac vero, Judæos Sanctam religionis suæ metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistæi et vicinorum alii, gentis Judaicæ osiores maximi? Qua porro dialecto קדושה *Caduta*, quum קדושה apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res Hydiū, ut *Kádutiv* superiore libro [II. 159.] atque hīc *Kádutiv* corrigeret, ad *Itiner. Mundi Abr. Peritzol* pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque hæc de Cadytis situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes Perizonium, Relandum, et doctum juvenem (dignum, si fata siverent, vita prolixiore) Isac. Toussaint, Dissert. ante hos xxii. annos Francuquæ scripta de Cadyti *Herodotea*, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio ejus tractus, quibus Scalligeri et Perizonii, quippe in Arabiæ mediterranea atque a mari retractor, Cades Barnea inseri non potest. Gaza Dissertationis Toussaint foret opportuna, modo nomen congrueret. Relandi Philistæorum Gath, unde *Kádutiv* et *Kádutiv* nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, N. L. In Jenyso nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope Rhaphiam fuisse. De Serbonide palude et Typhone demerso in eam videndus Apollon. Rhod. II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS. Vide Creuzer. Hist. Ant. fragm. p. 37. Comm. Herod. p. 286.

- 7 1. σάξαρτες ὕδατι] Reiskius ex Clementis Alex. Pædag. II. p. 219. ἀποσεσαρμένους τροφαῖς, et Athen. VII. pag. 322. τυρῶν τε σάξας: tum Polybii Excerpt. pag. 1489. σάτρουσιν εἰς ἀγγεῖα adposuit, neque oblitus, prorsus oboportunum ἀγγεῖα ὕδατι σεσαργμένον Luciani Deæ Syr. c. 48. Adcedit Cercidæ

versus in Stobæi Serm. IV. p. 54. *άνιρες, άν τὸ κίαρ Παλῶ
σίσαται καὶ δυσκίνητοι τρυγί.* Quibus omne luto, seu vino,
uti opinor, *Cor sordet atque facie non purgabili,* ex versione
Grotii. Nam αἷματί τε καὶ σαφὲν διασάττων Galeni Protrept.
pag. 5. prætereo. WESS.

8 2. *κροκύδα*] *Κροκύδας* reliquisse Hesychium vocum series
monstrat. *Κροκιδίζειν* in floccis legendis posuit Aretæus:
habet Aëtius lib. III. c. 161. *περὶ κροκιδων.* In Theophrasti
Charact. c. 2. vetustissimi mss̄i ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κρο-
κύδα. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in
Œconomia docuit. Quæ si satis non faciunt, observata Sal-
masio in Solin. p. 283. adcedere poterunt. WESS.

4 *περιτρόχαλα*] Præbet illud Plutarch. t. II. p. 261. F.
Περίτρόχαλα κείρεσθαι Athenis, quod ex Hesych. constat, *σκα-
φίον* dicebatur: ad Harpocr. in *Σκαφίον* notat Valesius. Plura
dedit Junius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, *κείρον-
ται περιτρόχαλα τοὺς κροτάφους*, commode reddi *περιξυρῶνται*.
Sed pro *περιξυρῶντες*, quæ forma certe non est Ionica, for-
tasse cui scripsisse suo more videbitur Herodotus *πέριξ ξυ-
ρῶντες τοὺς κροτάφους*: mihi tamen vulgatum potius ex inter-
pretamento videretur natum. VALCK.

Ib. *περιτρόχαλα*] Pollux de tonsuræ generibus, II. 29.
κουρῆς δὲ εἶδη, κῆπος,—*περιτρόχαλα*, ex Salmasii in Tertulliani
Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in
Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi t. II. p.
261. F. *τὰς δὲ θηλείας* (bene ita Salmas.) *ἠνάγκαζε περιτρόχαλα
κείρεσθαι*, in orbem tonderi. Talis *εὐείμων* ille καὶ ἀποκερά-
ματος τὴν κεφαλὴν *περιτρόχαλα*, in Prisci Excerpt. Legat. p.
45. Tales Franci *περίτροχον κειρόμενοι*, Agathiæ lib. I. p.
11. c. Arabum olim idem tonsuræ modulus, proptereaue
Jeremiæ c. IX. 26. *וְהָיָה כְּעִירָה* *circumcisi capitis angulos*,
seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura Salmasii
Epist. de Coma p. 50. et Vitringæ Commentarius in Esaiæ
c. XV. p. 463. WESS.

5. *Οὐροτάλ*] Dedi Bocharto Phal. II. 19. pag. 110. et
Reiskio Miscell. Lips. t. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi
’Οροτάλ quis maluerit) scripturam: nam *Οὐροτάλ* ultimam
ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius

Orientis præcipua numina, Sol et Luna. In Οὐρανὸν princeps syllaba manifesto Hebræorum et Arabum **ἥν**, *solem lumenque* indicans, se prodit: defuit enim prægnans caussa, ut 'Οὐρανὸν cum Pocockio Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extrema in ambiguo hæret. Reiskius **ἤν** *Urotal^a*, h. e. *lux et umbra*. Qua quidem ratione sonus et litteræ voci constant^b; haud scio an et Arabum atque Orientis theologia. Lux, illorum in disciplina, boni origo; umbra et tenebræ, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen inpingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen conjecturæ. Aliam dabit Clericus ad Jobi c. XXXI. 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cujus in re ancipiti fidem prodigere nolo. Luna, sive Cœlestis Venus Arabum, I. 131. 'Αλῖττα perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλλὰτ, quod Scaliger ad fragment. Græc. p. 27. jam pridem docuit, Arabum est **ἤν** *Halala, Alila*, sive Luna *μηνουίδης et crescens*. Bochartus plura. WESS.

9 4. Κόρυς] Amnis *Corys* Arabum Geographo **ἤν** *torrens Core*. WESS.

10 1. 'Εν Πηλουσίῳ στόματι, ad *Pelusium ostium* bene Valla. Στρατεύεσθαι et στρατοπεδεύεσθαι permiscuntur V. 14. στρατοπεδεύεσθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

4. ψακάδι] Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψεκάσι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatæ formæ: Ψακάς, Ψιάθος, Ψάλος, Σίαλον: eundem sonum in nonnullis alteri prætulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides t. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶ forte scribendum^c) πολλάκις ὕεται, ψεκάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὲ ὕεται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori l. p. 84. [?] *Pluvia irrigari vel humectari est ὕεσθαι*. Recte restituit e ms. Gronov. II. 14. εἰ μήτε γε ὕεται οἱ ἢ χάρι. Assyria ὕεται ἀλίγῃ, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ὕται

^a Vel *Orvetal*. SCHWEIG.

^c Immo bene habet *λαμπρῶ*.

^b Arabum enim littera **ἤ** respon. SCHWEIG.

det Hebræorum **י**. SCHWEIG.

ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. ὅχ' ὕσται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ποτίζονται ἡ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam θαμὰ ὕσθαι. Ælianus N. A. XV. c. 6. ὕσται Ἰνδῶν γῇ διὰ τοῦ ἕρος μέλειτι ὑγρῷ. VALCK. Vide hoc Aristidis in Ægypt. p. 339. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ὕσται ψακάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὡς ἐν χρόνοις: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti æquum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam subinde^d in superiore Ægypto pluviam cadere, sive, uti Ælian. de Anim. VI. 41. βανίσι δούειν λεπταῖς τὸν θεόν. Mitto νεφετὸν ψακάδι λεπτῇ μομιγμένον Plutarchi Socr. Gen. p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψακάδας ὕσθαι Heracliti Allegor. p. 466. WESS.

11 4. πρὸντων ἐξ ἀμφοτέρων] Inmani barbariei, qua sanguinem humanum vino mixtum in pateris circumtulērunt, per ea est similis Apollodori Cassandrensis Tyranni in Diodori t. II. p. 563., ubi olim plura. WESS.

12 1. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσίων etc.] Omnia ista, uncinis incincta, ex grammatici scholio derivat Abreschius. Non audeo accedere. Abeunt minime ab abundantiore Nostri in scribendo more, habuitque suo Synesius in libro, tantum in regis Psammeniti nomine lapsus. Cur autem Ægyptiorum capita fuerint duriora, fragiliora Persarum, disputavit præter alios Mercurialis Var. Lect. I. 21. WESS.

5. ἀσθενείας φορέουσι τὰς κεφαλὰς] Persæ, quia σκητροφόροι, πῖλους τιάρας τε φορέοντες. Horum recordabatur forte Plato, quando de Leg. XII. p. 942. D. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquiebat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθεῖραιν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμάτων περικαλυφῇ τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πῖλον τε καὶ ὑποδημάτων γένεσιν καὶ φύσιν. Hoc in loco πῖλοι capitis sunt tegumenta: pedum πετοήματα πῖλοι eidem Platoni dicuntur in Sympos. p. 220. B. quod Pollux adnotavit VII. 172. Platonis locum respicit Musonius Stobæi p. 17, 53. Non protrita Grævius dedit ad Hesiodi 'Eργ. κ. 'Ημ. vs. 542. VALCK.

Ib. πῖλους τιάρας φορέοντες] Synesius πῖλους duntaxat, sed multa alia suo sermone mutans. Ego cum Gronov. sentio,

^d At hac ipsa notione, subinde haud raro Græcum πολλάκις usurpatur. SCHWEIG.

cui Strabo ex parte adstipulatur, *τιάρας περιειρημένοι πिलाῖς*, de Persis XV. p. 1066=733. v. Jornandes Getic. cap. xi. de Diceno, *nomen illis Pileatorum contradens, ut teor, qui opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine appellamus, utabant*: quasi omnes pilei fuissent tiaræ, quod secus habet.

WESS.

13 1. ἀνὰ ποταμὸν] *Cambyses navem Memphin versus misi.*

Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. *ἔπλεον κατὰ ποταμὸν—ἐς θάλασσαν*: hoc est secundo flumine navigare; illud, *adverso*. κατὰ ῥόον et ἀνὰ ῥόον similiter adhibentur. In iisdem formulis sæpe requiritur articulus adjunctus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνὰ τὸν ποταμὸν, *adverso flumine navigari nequit præ rapiditate*. II. 96. in Nilo baris ἀνὰ μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύναται πλέειν—κατὰ ῥόον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλόον ἀνὰ τὸν Βορυσθενία. *Secundo flumine velis, κατὰ τὸν ποταμὸν καταπλεῦσαι*, Thucyd. IV. c. 107. et Æschini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra *adverso Eridano* navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἡριδανόν, t. II. p. 88. *adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον*, t. III. p. 536. In his similibusque verbo præfixa præpositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Æthiopiam, nisi fallor, Diodorō Siculo I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλέοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

2. καὶ τοὺς ἄνδρας κρουρῳγγδὸν διασπάσαντες] *Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenæa navi vectos. Sed bene si Herodotum novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiosè adscribit c. 14. Ægyptiorum ad his mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicum sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenæa ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκοσίους ἄνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοῖς latent numerales ΗΗΞ notæ διηκοσίαν. Si [aliud exemplum vocis] κρουρῳγγδὸν desideretur, Eunapius in Ædes. p. 45. dabit. WESS.—Immerito τοὺς ἄνδρας sollicitasse videtur vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego τοῖς*

ἀνδρας, adjecto articulo scribens Herodotus, indicat, dilanatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. SCHWEIG.

3. παρίστησαν] Sic VI. 99. ἐς δ καὶ οἱ Καρύστιοι παρίστησαν, donec etiam Carystii in deditionem venerunt. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπολιορκέοντο, ἐς δ καὶ οὗτοι παρίστησαν: tum V. 56. παρίστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι. Non addo aliunde plura. Lege notas Taylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS.

14 3. παρὰ τοὺς πατέρας] Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: quum puellæ plorantes illac præteribant, ubi parentes erant collocati. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. II. 121. ὡς δὴ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν. Rursus III. 86. VI. 101. Cf. supra ad II. 158. Thucyd. VIII. 86. ἐπειδὴ ἐγένοντο πλείοντες κατ' Ἀργος. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο. Demosth. contra Conon. p. 689, 12. παρέρχεται Κτησίας κατὰ τὸ Λασιόριον: mox iterum, ἡμῖν συμβάλει—πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λασιόριον εἶναι. VALCK.—Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27. 46. et deinde sæpius. SCHWEIG.

Ib. παρήσαν αἱ παρθένοι] Pingi potuerat παρῆσαν aut παρήϊσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἦσαν δρόμων III. 77. ῆσαν ἐπὶ τὴν οἰκίην IX. 5. ubi ἦσαν tamen scripti. Etymologus p. 121, 42. καὶ ἐν συνθέσει ἀπῆγειν καὶ παρῆγειν καὶ ἐξῆγειν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν—ἀπῆσαν. WESS.

11. οὔτε ἀπέκλαυσας] τὸν ἄν' ἰδωνται ἀποκλαύσαντα, II. 121. Æschylus Prometh. 638. Ὡς ἀποκλαῦσαι κάποδύρεσθαι τύχας. Sophocles Œd. Tyr. 1466. Philoct. 709. et frequentissime Procopius, sollers priscorum æmulator. WESS.

12. ἦν μᾶλλον κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαλεῖν] Sæpius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a codicibus adfirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem sæpe soleat exprimere structura Xenophon, sicuti Ἀπομν. III. p. 448, 30. μᾶλλον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit Eurip. Hec. 1114. κρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ: μᾶλλον ἢ φέρειν, Soph. Œd. Tyr. 1302. In Eumenid. Æschyli forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ τιν' οἶσθαι

τῷδε Βροτὸν διακάζειν. Quæ primum occultaverat amorem, Stratonice τὸ κακὸν μείζον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de Dea Syria p. 469. Censebat Herodoti Psammenitus, *eam cladis esse domesticæ gravitatem, quæ fletu levare recusaret*; quique adeo flenda pateretur leviora perpassum: τὰ οἰκτὰ ἢ μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαλεῖν. Ista Wasseus commodum admovit Thucydideis, VIII. 75. μείζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In Stobæi Flor. Tit. 121. p. 612. exstat illud Bacchylidis, μείζον ἢ πενθῖν κακόν. Quæ verbis exprimi nequeunt præ magnitudine, κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ Τολμήματ' Eurip. dixit Supplic. vs. 844. Illud ejusdem apud Strabon. VIII. p. 563. B=366. Ἀρετὴν ἐχούσης μείζον' ἢ λόγῳ φράσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam Messeniacam, e Cresphonte petita. Herodoteum ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto Simonidis Plutarch. II. p. 15. c. apud Philon. Jud. pag. 884. E. Pausan. I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

Ib. πένθος] πάθος melius. Ejusdem originis voces, (quales βάθος et βένθος,) atque a grammaticis sæpe permutatæ, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur, Homereum ἐπὶ γήραος οὐδ᾽, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Taylor in Or. Lycurgi p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γήραος ὀδ᾽, prouti Lysiam dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. Ἄνευμ λῖμεν, χάλαρος οὐδὸς in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Œd. Col. vs. 57. χαλκόπους ὀδός: neque enim ὀδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK. V. Clericum ad Menand. p. 250.

Ib. καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα etc.] Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπὶ ἀπενειχθέντα ὁ Φάρας ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὐ δοκέειν σφι εἰρῆσθαι præ se ferre: quæ mihi spectasse regium videntur consilium; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum coherentia patefacit. Sic, *ipsis videri recte illa dicta*, haud utique sine colore et specie veri. WESS.—In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα ὑπὸ τούτου, εὐ δοκέειν οἱ (sive σφι malis) εἰρῆσθαι ὡς δὲ λέγεται ἰπ' Αἰγυπτίων, δακρύειν μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt non-

nulla, quæ turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineras. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, διακρίνουν μὲν (nempe λέγεται, vel λόγουσι) Κροῖον, abunde dixi ad I. 58. Tum vero in his quæ procedunt, satis patet, ad infinitivum δοκῆσιν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενείχθη, *Et hæc postquam relata sunt*, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπεὶ et hujusmodi particulæ frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35. et II. 32. ubi conf. quæ Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπενείχθοντα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπενείχθη. Similiter VI. 31. ὡς ἐκάστην (νῆσον) αἰρέοντες οἱ βάρβαροι, ἐσαγήμενον τοὺς ἀνθρώπους; et VI. 79. ὡς ἐκάστους ἐγκαλούμενος ὁ Κλεομένης, ἔκτεινε: ubi αἰρέοντες et ἐγκαλούμενος idem valent ac ἦρον et ἐξεκαλίστο. SCHWEIG.

- 15 2. ἐπιστήθη] Accipe hæc ex litteris Abreschii: *H. Stephan. in Collectione Verbor., quorum Themata sunt Anomala, audiendos esse negat, qui ab ἐπίσταμαι repetant ἐπιστήθη, quod tempus tantum sit τοῦ ἀπιστίομαι. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Sæpe eo utitur Plato: in Convivio p. 321. A. ἐπιστήθεις: Phædr. p. 357. D. ἐπιστήθῃ: III. Legg. p. 589. B. ἐπιστήθῃ: et ibid. C. Ego mallet ἐπιστήθῃ aut ἐπιστήθῃ μὴ πολυπρηγμονῶν, ex more supra I. 77. firmato. WESS.—Verbum ἐπιστήθῃ Wesseling. cum Porto ab ἐπίσταμαι derivans, passiva notione accepit; quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμονῶν in participio, quam πολυπρηγμονεῖν maluerit. conf. ad c. 1. Eadem notione Valla acceperat, cujus versionem h. l. etiam Wess. cum aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non affectasse res novas. Portus vero, pariter quidem passive accipiens, impersonaliter dictum ἐπιστήθῃ existimavit: Si compertum fuisset, si constitisset, nihil eum novi curiose moliturum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e Platone productis ἐπιστήθῃ, ἐπιστήθεις etc. haud dubie activæ notione ponuntur. Unde profectus Werferus (in Act. Philol. Monac. t. I. p.*

106.) sic vertenda Herodoti verba monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune conferens ista ex VII. 29. ἐπίστασε εἶναι αἰεὶ τοιοῦτος, scito semper talis esse vir, scito te semper talem prastare. Et hæc quidem utique commodissima ratio est expediendi hunc locum, si modo ad thema ἐπίσταμαι referendum sit istud ἐπιστήθη. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cujus vide Thes. t. III. p. 140. b. et d.) ad thema ἀπιστίω referenti, persuasum est, obtinere hic illum Græcæ linguae idiotismum, passim a grammaticis notatum, quem supra in Adn. ad I. 68. attigi: nempe ex duabus negationibus alteram abundare. Scilicet εἰ ἐπιστήθη μὴ πολυπραγμονεῖν, idem est ac si dixisset, εἰ ἐπιστάθῃ μὴ πολυπραγμ. aut εἰ μὴ ἐπιστάθῃ πολυπραγ., sive de illo creditum esset, non cum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Simillima certe ratione apud Thucyd. I. 10. ἀπιστοίη μὴ γενέσθαι τὸν στόλον idem valet ac πιστεύει μὴ γενέσθαι, aut μὴ πιστεύει γενέσθαι: et apud eundem, II. 101. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔχειν idem valet ac πιστεύοντες μὴ ἔχειν, aut μὴ πιστεύοντες ἔχειν. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68. ὑπὸ ἀπιστίας μὴ γενέσθαι μηδαμᾶ etc. SCHWEIG.

3. ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Λίβυος etc.] Quod Persarum in more fuisse docetur, rebellantium regulorum liberis principatum non auferre, ejus contrarium recentiores Persæ, victis gentibus parcentes, nunquam regiæ familiæ, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS.

4. τῷ Ἀμυρταίου Πανσίρι] De Amyrtæo II. 140. Confi-
ciant his ex verbis viri eruditi, præterque ceteros Bouhe-
rius, Diss. Herod. c. 1., Herodotum vitam in tempora Darii
Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyr-
tæum anno ejus secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex
Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea,
quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thu-
cydide I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesise Excerptis liquere
videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtæum Persa-
rum excussisse jugum, certe utriusque defectionem bello
Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum
in paludibus Ægypti latitans Amyrtæus ad deditionem

adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus Dodwellus, Annal. Thucyd. p. 99. WESS.

- 16 4. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ] Joannes Chrysost. iisdem pæne verbis t. II. p. 54. B. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura Brisson. Regn. Pers. II. 14. et Tenuilius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quæ Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἡρὸν illis πῦρ erat, quem *sacrum ignem* mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud Diodorum XVII. 114., quod citra impietatem et religionis contemtum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. t. I. p. 191. liquet apertissime. WESS.

5. οὐδαμῶς σφί ἐστι] Ægyptios vulgarem ignem θηρίον ἡμψυχον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive Vulcanus, ignis et plerarumque artium inventor, apud Diodorum I. 12. et 13. Junge Nicandri Alexiph. vs. 175. et Plut. Sympos. VII. 4. p. 703. WESS.

6. οὐκ Ἀμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν] Cambysis insaniam, et popularem Ægyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem jure merito ridet Sinopensis Diogenis admirator, Dion Chrysost. Or. 37. p. 466. seq. et præter cetera, εἰ Αἰγύπτιοί τε, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἀμασις ἦν, τύπος ἦν ἀναιμος, ἄσαρκος, ἄψυχος. Hoc quoque stultissimum regis facinus in libro Historiarum perditio narraverat Diodorus, quod liquet ex Eclog. de Virt. et Vitiis p. 556. VALCK.

- 18 1. ἐπίπλεος—πάντων τῶν τετραπόδων] Sic Acta Ap. X. 12. De Mensa hac Solis, Pausan. VI. 26. et ibi Kuhnus: at uberius multo Aldus in docta præfatione, Philostrati Latine interpretationi præfixa, Hieronymi μνημονικὸν ἀμάρτημα in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, Libanium Orationi Antioch. t. II. pag. 385. hinc colorem dedisse. WESS.—Expendi meretur ratio qua in hunc Herodoti lo-

cum de Solis mensa commentatus est Heeren, in *Ideen über die Politik* etc. t. II. p. 378. et seqq. ubi alia nonnulla Herodoto memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. SCHWEIG. Apposuit Larcherus Solinum c. 30. Pomp. Melam III. 9.

3. μετῆσαν] Scribendum μετήσαν, vertendumque: *dum ad istos arcessendos proficiscebantur*. Infra c. 28. quem adduci iusserat Apin, μετῆσαν ἄζοντες. Atticum est μετῆσαν: μετῆσαν Ionicum. *Ire quid petiturum*, εἰθεῖν ἐπὶ τι, poetis et in veteri lingua dicebatur μετά τι: hinc ista vis significandi hæsit in μεταλθεῖν, μετιέναι, μεθήκειν, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μῖα σε κληδόνος προθυμία Μετῆλθεν, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 343. Ἥλθον με νῆϊ τοικυλοστόλῳ μέτα. Hujus generis quædam prostant ad Eurip. Phœn. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στρώματα, *ibant petiturum stragula*, prout optime cepit Kusterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. “Μετῆλθε: id est, *accersitum venit*: sic enim scribendum est “pro μεθήκεν.” Vulgatum verbum jure tuetur Bergler. VALCK.

Ib. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν] Negligi hæc non debuerant. Similia c. 28. οἱ μὲν δὲ μετῆσαν ἄζοντες. At utrobique oportuerat μετῆσαν, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα εὖρον οἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A=641. B.^c καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντες ἀπὶ τινος ἄξιους τῆς τοιαύτης προστασίας, et *semper aliunde arcessentes* etc. tum XV. p. 1501. B.[?] ἀναστρέψαι πάλιν ἀπ' οἴκου, μετιόντος τε αὐτὸν, καλεῖσθαι ἤκειν: *arcessente eum, jussisse venire*. Vulgo isthic aliter. WESS.

Ib. οὐκ ἂν ποίειν ὅσα ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.] Themistocles ad Iones οὐ ποίετε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώταται, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phœnicibus originem acceptam ferebant Pœni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus תִּירָס תִּב, *filia Sidonis*, Esais XXIII. 12. Major patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in

• Conf. Hemsterhus. ad Lucian. t. I. p. 135. SCHWEIG.

Græcia tabulæ fœderis cum Italicis hoc exordio, ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα in Polybio; ad cujus Excerpt. p. 49. egregie Vallesius, et Fronto Ducæus ad Jo. Chrysost. t. II. p. 832. WESS.

20 1. μύρου ἀλάβαστρον] Habet τὸν μύρου ἀλάβαστρον Eustath. in Homer. pag. 946, 53=923, 10. Herodotum nominatim non excitans: sed Suidas in Λήκυθος illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. Haud scio an recte: quamquam si codq̄ offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere justum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in Xenophontis Κυρ. II. VIII. p. 209. WESS.—At nec ferendus h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adjectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in fœm. genere vocabulum illud Herodotus usurparit. Quare suspicor, Suidam et Photium, non inspecto Herodoto, perperam interpretatos esse superioris alicujus grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse Nostrum. De duplici illa vocabuli forma vide Brunck ad Aristoph. Acharn. 1053. cujus monitum de Atticorum usu firmant ea quæ a nobis ad Athen. V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo Herodotus tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut Aristoph. l. c. et Cratinus apud Athen. VI. 268. a. SCHWEIG.

2. ἀνθρώπων πάντων] De Æthiopibus VII. 70. οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων. WESS.

Ib. νόμοισι δὲ καὶ ἄλλοισι χρᾶσθαι etc.] Æthiopes isti Μακρόβιοι, Solensi Bioni in Æthiopicis Ἀθάνατοι dicti ap. Athen. XIII. p. 566. c. secundum Herodotum constituisse regem narrantur, cujus corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex ejusdem Bionis Æthiop. lib. I. Αἰθίοπες τοὺς βασιλεῶν πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς Ἡλίου παραδιδόασιν. Ista vulgavit e ms. Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. Æthiopum τὰς μὲν βασιλείας ἐγχειρίζουσιν οἱ μὲν εὐπρεπεστάτοις, τύχης ἡγούμενοι δῶρα ἀμφοτέρα, τὴν

τε μοναρχίαν καὶ τὴν αὐκρέπειαν, Diodor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat Wess. VALCK.

- 22 * 2. δολερούς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.] Plutarchus de Malign. p. 863. D. ex Nostro Æthiopum regem dixisse, ὡς δολερά μὲν τὰ χρώματα, (immo vero ἀλειμματα ex Reiskii correctione,) δολερά δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσέων ἐστὶ, perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. B. ὡς δολερά εἴματα καὶ χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβάρου φωνήν. Quorum posterius non sine excusatione erit, prius, Herodotum cum adpellavit, nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fallax. Convenit Æthiopico ex parte quadam dictum; integrum Lacedæmoniiis, de purpura et unguentis talia professis, debetur: cujus rei testem fero Clementem Alex. Strom. I. p. 344. WESS.

8. οὐδὲν θαυμάζειν etc.] Spectavit hunc locum Julianus, citatus a Suida, voce Ἡρόδ. SCHWEIG.

Ib. ἀνέφυρον] Legisse Vallam ἀνέφερον, dudum Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadverterunt. Utrum præstet, in ambiguo latet. Si vulgatum probetur, plenum exhibit ei μὴ τὸν ἄρτον, sive, ut Æthiops, τὸν κόπρον, τῷ πόματι τῷδε ἀνέφυρον, nisi panem, seu stercus ex Æthiopis contemptu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia procedere. Cultior-ne tamen et præstantior, si ἀνέφερον valeat, evadet? Absurdum in Æthiopis ore non erit sane, εἰ μὴ τῷ—ἀνέφερον, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ἄστε μὴ δένα ἔτι τρόπον ἀνευγεῖν δυνηθῆναι: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Æliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναφέροντες ἑαυτοὺς ἀνεβιάσκοντο. WESS. Schweighæuserus amandat ad indicem Græcitatæ Appianæ.

- 23 1. ἔτεα μὲν ἐς εἰκοσὶ τε καὶ ἑκατὸν etc.] Valerius Maximus VIII. 13. Ext. 5. *Hujus regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Æthiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi.* Scribit sane Herodotus, sed non tam laxè. WESS.

3. ἀσθεὺς δὲ τὸ ὕδωρ—χαρῆσιν ἐς βυσσόν.] His superioribusque descriptis Boerhavius Element. Chem. t. I. 550. subdit: *Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel*

haberi posset, daretur comparandæ aquæ cognitio. Sed neque natura talem hic nobis præbet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quæ pro verissimis habeo, quod ligna in Æthiopiæ illa parte quam ponderosissima habeantur, aquæ simul nostrarum respectu levissimæ sint. Tum, positus in medio Asiæ Africæ et Americæ gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quæ Herodotus narravit. Enimvero hodiernæ observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benigne et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτε τῶν ὕδα ξύλου ἐστὶ ἐλαφρότερα. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS. De Sila Indiæ fluvio ex Megasthene hæc Arrianus Ind. VI. 4. p. 560. τὸ δὲ ὕδωρ παρέχεσθαι τοιόνδε· οὐδὲν εἶναι ὅτε ἀντέχει τὸ ὕδωρ, οὔτε τι νήχεσθαι ἐπ' αὐτοῦ, οὔτε τι ἐπιπλεῖν, ἀλλὰ πάντα γὰρ εἰς βυσσὸν δύναιν. οὕτω τοι ἀμεινότερον πάντων εἶναι τὸ ὕδωρ ἐκείνο, καὶ ἡρωσιδέστερον. LARCHER.

5. ἐν πέτρῃσι χρυσέῃσι δεδέσθαι] Hinc sua desumsit Dion Chrys. Or. 79. p. 664. v. Postquam dixisset, apud Æthiopes τοὺς ἄνω aurum rem censi vilissimam, subdit ista: καὶ φασιν αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δεδέσθαι πέτραις: addendum omnino χρυσαῖς: quod cur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. I. c. 5. caussæ nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait Herodotus, σπανιώτατον καὶ τιμωτάτον. Notum Platonis illud in Euthydemo p. 304. v. Τὸ σπάνιον, ὃ Εὐθύδημε, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐανότατον, ἀριστον δὲ, ὡς ἔφη Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiæ veræ cultoribus. VALCK.

Ib. In Dione Chrysost. scribi ἐν χρυσαῖς αὐτ παχείαις χρυσῷ omnino decuit, quod Berglerum non fugit. Opportune Heliodor. Æthiop. IX. p. 40. καὶ τὰ τε δέσμια ἀμείβειν καὶ χρυσῷ ἐπιβάλλειν ὅσα γὰρ σιδηρὸς παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοφιν ὁ χρυσὸς νενόμισται. WESS.

24 1. ὕδαλου] Rem ipsam ad Diodori II. 15. examinavi, non præterita Ctesis iniqua et loliginis plena in Herodotum cri-

minatione. Electrum sive succinum Gatakerus fuisse, non ὕalon *vitrum*, divinavit ad Antonini Imp. IV. p. 133., quam opinionem erudite Gesnerus illuminavit, Commentar. Soc. Reg. Gotting. t. III. p. 92. De *vitro* utrique non refragor. Cum tamen Herodotus electrum, ex ultima advectum Europa, quod c. 115. hujus libri manifestat, bene noverit, ad credendum erit difficile, ὕαλου vocabulo hic *succinum* indicasse. At fac intellexisse; unde in Æthiopibus tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intra cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit, neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superjaciunt. Diodorum, Strabonem, Lucianum, narrationem meminimus, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in Herodotum aut Ctesiam reditura, nullatenus juvat. Mihi, si quid justae fabulae inest, *salis fossilis* et εὐεργού indoles et copia, ex Ludolfi Æthiopicis ad Diodorum exposita, hac ὕαλφ innui probabile manet. WESS.—*Crystallum* dici, addubitans quidem, suspicatur Heeren, in *Ideen* etc. t. II. p. 373. SCHWEIG. Conf. Creuzeri Comm. Herodot. p. 54. n.

2. περιϊστᾶσι στήλην ἐξ ὕαλου] Parum caute duci suo nimium fidit Diodorus, non inspecto volumine Herodoti, sententiam, prout illam Ctesias retulerat, enarrans lib. II. c. 15. *ταριχεύσαντες τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕεον, ἱστᾶσιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παριοῦσι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὕεου τὸ τοῦ τετελευτηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος εἶρηκε.* Tuitus est contra Ctesiam Historicum suum Wess. Suam forsitan ille *χρυσὴν εἰκόνα*, in quam primum incluserint cadaver, confinxit ex Ægyptiacis Herodoti, in quibus legerat lib. II. cap. 86. *ποιεῦντα ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα, ποιησάμενοι δὲ ἐσεργύνει τὸν νεκρόν.* VALCK.

3. καὶ ἔχει πάντα φανερά] Hoc dicit Scriptor: *columna omnia manifesta* (s. *conspicua*) *habet, sicut ipsum cadaver.* Scilicet mumiae Ægyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arcula tectum: cadaver Æthiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. SCHWEIG.

25 1. ὄργην ποιησάμενος,] ὄργην ποιησάμενος, idem est ac ὄργισθαι, *iratus*. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδεμίην, ἀλλ' ἡπίως αὐτὸν ἀπεπέμψατο. Thucydidī dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὄργισθέντες :) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἤδη ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Hujus simillimæ Herodoto formæ sunt loquendi; θάῦμα ποιούμενοι, *mirati*; λήθην ποιούμενος, *oblitus*; καταστροφὴν ἐποίησατο, *debellavit*; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istæ, Herodoto aliisque frequentatæ, δεινὸν ποιῆσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιῆσθαι: in quibus ἡγείσθαι, τίθισθαι, et ποιῆσθαι eidem usui inserviunt. VALCK.

2. ἐμμανὴς τε ἐὼν καὶ οὐ φρενῆρης] Sophocli præsertim admatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cujus attingere quædam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἦν οὐ φρενῆρης, ἀκρομανὴς τε. Jungit et III. 34. παραφρονεῖν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μαινόμενον καὶ οὐ φρενῆρεα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis conjectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Λυσσᾶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon. Or. III. pag. 117, 5. ἐσαφρόνουν, καὶ οὐκ ἐμαίνοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προσιμῶντες. In talibus, ad exemplum Æschyli, Sophocle multo parcius fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum ejusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; inveniuntur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

6. ὥς μὲν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.] Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. *Sustinebant famem primo tenerrima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbæ defecerant, apparuitque talium solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerunt fame sævius*. Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. tom. I. pag. 507. de Potidæatis, semet ipsos, dum obsiderentur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ κάκεινον.

ἐξ Αἰθίοπων ἐκνήγαγεν ἀρχόμενον τούτων τῶν κακῶν. Suspicion fuisse eis τοσούτων ἢ κάκεινοι ἐμάνη· ἐξ Αἰθ. ἐκαν. ἀρχομένων etc. *Neque adeo Cambyses, atque illi, insaniūt: abduxit ex Æthiopum finibus copias, cum malorum ejusmodi, h. e. ἀλλήλοφας, initium esset.* WESS.

8. οὕτω ἐπρήξε] *Adeo cessit infelicitur adversus Æthiopus suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo πρᾶξαι simpliciter posito, mali ominis voce κακῶς omissa. Postquam triste fatum narrasset Anacharsidis Herodotus IV. 77., οὗτος μὲν, inquit, οὕτω δὲ ἐπρήξε. De Syracusanis navali prælio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπεπράγεσαν. Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνιζομένοις οὕτως εἰμαργο πρᾶξαι: ubi Schol. πρᾶξαι recte reddidit δυστυχῆσαι. VALCK.*
- 26 1. Ὀασιν] Ὀασις (sive Αὔασις, ut Strab. II. p. 130. D. et XVII. 791. A.) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africæ partibus ab occidente Ægypti sitis insigniuntur *loca habitata*, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quæ de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasibus Langlès commentatus est in Adpendice II. ad *Voyage de Hornemann*, t. II. p. 343. seqq. SCHWEIG.

Ib. Σάμιοι τῆς Αἰσχρινῆς φυλῆς] Narrat apud Etymologum pag. 160, 22. Themistagoras, cum colonis Samum profectos Proclum et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχησίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπαλαίαν. Hoc unico loco Berkelius inductus, *evidentissimum esse* scribit ad Steph. Byz. in Αὔασις, in *Herodoto reponi debere*, Σάμιοι τῆς Σχησίης φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, aut τῆς Σχησιονίης. Neutra conjectura probabilis videbitur. Codex Etymologici ms. Χήσιον et Χησίαν exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, Etymologi locum docte pertractans, Henr. Vales. in Exc. ex Dionys. Halic. p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero coloniae duce Tembrione Τεμβριωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, æque est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas

excipias, raro memorantur veteribus. VALCK. Themistagoras non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Græcorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re Æschrioniæ tribui, etsi alibi vix proditæ, nihil officit. Confer Nicandri Alexiph. vs. 151. et Scholia, et infra c. 39. WESS.

Ib. κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν Μακάρων νῆσοι.] Forsan articulum codices agnoscent interjectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν scribi solet ab Herodoto: II. 30. et IV. 52. sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν IV. 110. et VI. 98. Vulgatur in Æliani Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ τοῦνομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασὶν, ἱππομυγῆς δύναται. Ex Scaligeri Castig. in Propert. pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. Scaligerana semper digna sunt, quæ consideratius exigantur a literatoribus. VALCK. De Μακάρων νήσοις vide Creuzeri Comment. Herodot. p. 89. seqq.

3. λέγεται δὲ ταῦτε ὑπ' αὐτίων Ἀμμωνίαν] Eleganter Seneca Quæst. Nat. II. 32. Aliquando Cambyses ad Ammonem misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens tetit, deinde obruit. WESS.

27 1. ὁ Ἄπις, τὸν Ἑλλήνης Ἐπαφὸν καλέουσι.] Jam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38. SCHWEIG.

28 1. οὐ λήσκειν ἔφη αὐτὸν] Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Ægyptios Deus. Χειροθήης, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα ὑπομένων, Xenophonti p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψαύσειν ἔφη αὐτοῦ contrectaturum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἄπιν. Deinceps tradit Herod. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitali lumine de cælo in vaccam delapso: Αἰγύπτιοι λέγουσι, σίλας ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν, καὶ μιν ἐκ τούτου τίττειν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Κατίσχειν excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. α'. p. 100, 40. et Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, variis disserendi præbuere materiem: videndus imprimis Jablonskius Panthei lib. IV. 2. quocum, ὑπὸ δὲ γλώσση κύν-

θαρσν, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 173. merito laudans Comit̃s Cayli conjecturam, pro λευκὸν τετράγωνον, corrigentis λευκὸν τι τρίγωνον. Apin Nili fuisse atque Ægypti fecunditatis symbolum Jablonski docuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit. Ægypti figura traditur esse τρίγωνον et δελτατὸν, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoñi ad Arati Phæn. vs. 235. De fecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Præp. III. p. 98. D. σπορᾷ καὶ γενέσει (ἀπένειμαν) φάλητα, καὶ τὸ τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μύριον τῆς θηλείας. VALCK. De notis sacri hujus bovis Plinius VIII. Hist. Nat. cap. 46. *Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant.* Etiam Porphyrius apud Euseb. Pr. Evang. III. 13. Ἡλίου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κάνθαρος. WESS. Vide Creuzeri Comm. Herod. p. 132.

- 29 1. παiei τὸν μηρόν] E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut Apin Cambyses occidisse dicitur Plutarcho de Is. et Os. §. 44. Æliano Var. Hist. VI. 8. Postea temporis insaniam Cambysis superavit, sacro vitulo mactato, Artaxerxes Ochus; quem contemtum quum *asinum* dicaces vocarent Ægyptĩi, ὁ μέντοι ὄνος οὗτος, inquiebat, ὑμῶν κατασχεῖσται τὸν βούν, atque ita ἔθυσσε τὸν βούν, narrante Plutarcho §. 31. e Persicis Dinonis, e quibus, sicut alia plurima quæ nobis aliunde non innotuissent, sua hausit Ælianus Var. IV. 8. conf. idem de Nat. An. X. 28. et Maximus Tyr. XXXV. §. 1. Cambysis insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, Darius Hystaspis, populari superstitione scienter usus, Ægyptiorum sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium regum maxime coluerint et vivum et fato functum, teste Diodoro Sic. I. 95. vid. Polyæn. VII. cap. x. 7. VALCK.

- 30 4. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψαύσεις] Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. Aristænetus lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ λεγόμενον δὲ [f. δὴ] τοῦτο, ἰδὼκει τῇ κεφαλῇ ψαύειν τοῦ οὐρανοῦ. Ælianus Var. XII. 41. ὁ πόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ψαύσεις, recte sic Faber et Perizonius. Parum discrepat Eunapii Vit. Ædesii p. 48. καὶ ἔδῳα τῶν ἀστρῶν ἔψαυε: Libanii quoque, tom. II. p. 115. B. καὶ πατέρων ἀρεταὶ ψαύουσai τῆς οὐρανίας ἀψίδος. Cultum utrum-

que, atque hoc de fonte manans, sicuti Horatianum, *sublimi feriam sidera vertice*. Vide Barth. in Statii Theb. III. 155. WESS.

- 31 2. εἶρετο τοὺς βασιλεῖς δικαστὰς] In Scholiis ad Lucian. de Sacrif. t. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad regis quæstionem. De regiis his *judiciis* agens Brissonius de Regn. Pers. I. p. 119. eosdem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικαστὰς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit Ælian. Var. I. 34. isthoc capite tribusque præcedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive Dinon, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes jus dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δήμους δικασταὶ dicti, οἱ περιιόντες κατὰ δήμους τὰ μέγρι δραχμῶν δέκα ἐδίκαζον, teste Aristotele ap. Harpocr. et Poll. VIII. 100. In Demosthenis Or. contr. Timocratem lectum olim Κατὰ δήμους δικαστῆς, non inventum Valesio, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK.

3. ἡ σφι παρευρεθῇ τι ἄδικον] Firmatur casu Sandocis, quem regium iudicem Darius, ὅτι ἐπὶ χρήμασι ἄδικον δίκην ἐδίκασε, in crucem tolli jussit, VII. 194. WESS.

7. ἐρωμένην] Atossam intelligit, indice Schol. Luciani, idque liquet ex cap. 88. hujus Musæ. Sororum Cambysis alteram, comitem in Ægyptum et deinceps uxorem, Libanius Antioch. pag. 343. et Or. XXXII. p. 668. d. Meroën indigetat, haud scio unde edoctus. WESS.

- 32 1. ἡ δασεῖα εἷη καλλίων] Interpretamentum videtur, quod in codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλίων: ab Herodoto scriptum, κότερα περιτετιμμένη ἢ θριδαξ, ἡ δασεῖα εὐῶσα (hoc e codd. reciperem), εἷη ἁμείναν· καὶ τὸν φάναι, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείναν reddi potuit καλλίων, ut Ἀμεινον, κάλλιον, Hesychio, non vice versa. Quam περιτετιμμένην Herodotus, θριδακα ἀπολελεμμένην dixit Epicharmus Athen. II. p. 68. f. VALCK. Aliter de h. l. statuisset, puto, Valckenærius, si omnes mss. in καλλίων consentire scivisset.

- 33 2. τὴν ἰρὴν ὀνομάζουσί τινες] Vulgus nimirum et supersticiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit Hippocrates

in elegante commentario περί τῆς ἱερῆς ρούσου, cujus ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

1. τὸν ἐτίμα—καὶ οἱ] Vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 468.

- 34 3. φιλοινῇ—προσκέσθαι] Herod. I. 134. de Persia, οἷα κάρτα προσκίεται. Athen. X. p. 433. β. φίλονός ἐστιν ὁ πρὸς οἶνον ἵτοιμος.—Νέστωρ προσέκειτο τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἶνῳ. Eandem respiciens historiam, suta tamen aliunde repetit, Seneca de Ira III. 14. *Cambysen regem uicinis deditum vino (φιλοινῇ προσκειμενον) Prexaspes unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in rege, quæ oculi omnium auresque sequerentur.* Ex Herodoto historiam sumsisse Seneca videbatur Hartungo Locor. Memorab. Decur. II. c. 2, 20. VALCK.

5. Νῦν ἄρα με φασὶ Πέρσαι] πρὸς τὸν πατ. τελέσαι Κύρον Reisk. et Abresch. pro ὅστις τελέσαι accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum æquiparet. WESS.

8. ἦσθι τε ταῦτα ἀκούσας] Verbis ἦδυσθαι, τέρπεσθαι, χαλεῖν, quæque his significatum habent contrarium, ἀχθεσθαι, λυπεῖσθαι, χαλεπῶς φέρειν, sic solent adjungi participia. Soph. Philoct. 879. ἦδομαι μὲν σ' εἰσιδών. vs. 673. οὐκ ἀχθομαι σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. β. τέρομαι γυμνοὺς ὄρων τοὺς ὀχυραίνους. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἡχρόμην. Æschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phœnice, Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἦδεται παρὶς ἀνῆρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone pag. 531, 34. τοὺς ξένους δυνατωτέρους τῶν πολιτῶν ποιῶντες ἦδεται. VALCK.

- 35 3. ἀνασχίζειν αὐτὸν κελεύειν] Apud Senecam de Ira III. 14. *Cambyses intendit arcum, et ipsum cor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, recisoque (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Græcum, rescissoque) pectore hærens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, satis-ne certam haberet manum? At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herodotus, Δέσποτα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δεξιῶν τὸν θεὸν οὕτω ἂν καλῶς βαλόνειν.* Subdit istis Philosophus: *Dū illum male perdant, animo magis quam conditione mancipi-*

κατὰ κακῶς ὄλοιτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δοῦλος ἢ τῇ τύχῃ.
VALCK.

Ib. Τὸ βλῆμα, H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. t. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. vs. 330. et Philo Jud. de Exsecrat. pag. 932. E. Ἐπίσκοπα, quod sequitur, Hesychius Glossis inseruit, explicuitque Alberti et Salmasius ad Achillem Tatium Amor. Clitoph. p. 578. WESS.

6. ὁμοία τοῖσι πρώτοις] Fuit Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sollemnis viventium crudelissima defossio, Nostro indice VII. 114., quam quidem ex Abrahami, filium divino jussu immolaturi, exemplo derivans Hyde Relig. Pers. cap. 2. p. 30., a vero longe deflectit. Quantum enim distant immolare et humi supplicii causa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent Persæ, nihil ad Abrahamum, quippe Isacum non immolantem, quod variis nationibus inopia olim suasit religio. WESS.

36 4. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.] Male de jussu καλύων accipiunt; *suasorem monitoremque* requirit, sicuti supra πολλὰ καλύων et passim alia. WESS.

5. ἀλλ' οὐ τι χαίρων] Eadem verba legerat, e præcedentibus explenda, Herodotus in Euripidis Oreste vs. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὡς ὁ Κῦρός γε χαίρήσει. T. Hemsterh. in Miscell. Obs. VI. p. 343. *Formula*, inquit, loquendi, *quantum in speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem*. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque dici potuerat: Ἀλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα τολμήσεις λέγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriæ defensor Theoclus: Ἀλλ' οὗτοι τὸν πάντα γε χρόνον χαίροντες καρπώσεσθε τὰ Μεσσηνίαν. Vera vatem prædixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωτῇ βέλος. Œdip. Tyr. 372. ἀλλ' οὔτε χαίρων δις γε πημονὰς ἔρεϊς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

9. οὐ καταπρόϊξεσθαι] Pro οὐκ ἀνατεῖ vel οὐκ ἀτιμωρητῇ, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ πρόϊκα, Iones οὐ πρόϊκα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: *præca*, *τιμὴ*, *merces* erat fla-

gitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, *οὐ καταπρόξισθαι*, non impune laturum. Miror cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud *Atticis scriptoribus familiare verbum*; quod apud nullum, quantum recorder, invenitur nisi Aristophanem. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas jurandi formulas illud *Οὔτοι καταπρόξισι*. Non nisi a jurantibus adhibitum invenietur, ut *tu istud*, ita me Jupiter amet, *non impune feceris*, vel *dixeris*, *οὔτοι καταπρόξισι τούτο δρῶν*, aut *λέγουσα ταυτί*. vid. Arist. Vesp. 1357. Thesm. 573. Eq. 433. In eundem sensum apud Herodot. semper verbum jungitur participiis: lib. III. cap. 156. *οὐ δὲ ἐμὶ γε ὤλεσθαι λωβησάμενος καταπρόξισται*: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participii loco nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despiciatui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph. vs. 1387. *οὔτοι, μὰ τὰ θεῶ, καταπρόξισι Μυρτιάς*. Berglerus interpretatur: *Ita me divæ ament, ut tu non impune illuseris Myrtiæ*, et in Nub. vs. 1242. Scholiastes ad Eq. 433. optime cepit, *οὐ καταγελάσεις μου χάρις ζήμιαι*: adferens in eam rem Herodotea quædam, et iambum Archilochi, restituendum ex Etymologo p. 689, 3. *Ἐμεῦ δ' ἐκείνους οὐ καταπρόξισται*: non ille me sic impune spreverit, infidus forte Lycambes. VALCK.

- 37 2. Πатаικοῖσι] De Pataicis Phœniciis egregie, post Scaligerum et Bochartum, Stanleius ad Æschyli VII. contr. Theb. 214. *In triremium proris locatos* Noster adseverat; *ἐν ταῖς πρύμναις* sive *puppibus*. Scholiastes, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμνῃσι suo in codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset sæpe. Scholiasten Suidas solito more excerpserat, fortasse et Hesychius. Uterque Pataicos in puppe navium ponit, acriter correptus a Swintono, Dissert. de Num. Samaritan. et Phœnic. p. 60., ubi Sidoniorum in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive Pataicos, ostentat. WESS. Conf. Ruhnkenii opuscula t. I. p. 416. ed. Bergman.

3. ἐγὼ δὲ οἱ σημανίω] Mutari Aldinum haud debuerat.

Ex Medicei scriptura τῶδε σημανῖαι, illi declarabo, formavit Abreschius. Vide hoc I. 75. τὴν ἐγὼ—σημανῖαι: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adjungere alienum non erit, πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν Guttherlethum de Myst. Deor. Cabir. cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex conparatione cum Vulcano, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod πυγμαῖοι in Græcis Ezechiel. XXVII. 11. sint viri membris torosis. Verum Vulcani statuæ fuerint-ne ea, quam fingit Herodoti ævo forma, quis docebit? nam πυγμαῖοι ex Ezechiele nihil ad istos homunciones. Aquila, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus, גַּמְמָדִים *Gammadim* Prophetæ, quia טַמָּא *cubitus*, πυγμαίους fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. WESS.—Qui primus ᾧδε pro ἐγὼ δὲ hîc scripsit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quæ quidem hominem in Herodoti aliorumque Græcorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. SCHWEIG.

38 2. εἰ γὰρ τις προθείη] Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragm. Pythagor. p. 715. docens, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia majorum institutis judicari, sicuti loquitur Corn. Nepos. Quibus adsuevimus usu diuturno, natale solum, patriæ leges, atque instituta majorum, præ aliis pulcra videntur hominibus, ut naturæ, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysen argueret dementiae, quod Ægyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

8. Νόμον πάντων βασιλεία φήσας] Pindari petium e carmine perduto dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post Herodotum Plato Gorgia pag. 484. b. atque hinc etiam criminandi Platonis arripuit occasionem Aristides in altera orationum, quas opposuit Gorgiæ t. III. pag. 89. Meminisse debuerat Sophista, sæpius in Politicis de Lege graviter disputantem Platonem ista tamen Pindari nuspiam alibi laudasse, præterquam in Gorgia; hic autem non e sua vel Socratis sententia loquentem Philosophum, adversarium,

quem refutat, Calliclem ista facere dicentem; ut et alia, a quibus Machiavellus et Hobbesius non valde dissentirent. Pindari locus, e Scholiis aliquando supplendus ab editore, in Platone sic mea poterit opinione partim ex Aristide restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον ὑπερτάτα χειρὶ. Τεκμαίρομαι ἔργου ἐν Ἡρακλῆος, ἐπεὶ ἀπερίεστος (nempe Γηρυόνου βόας ἀπῆλασεν.) Quæ dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspicio illa Calliclem atque alios etiam abusos, omissis, quæ poëta, laudator æqui bonique, his adjecerat vicina. Priora Pindari verba, Νόμος πάντων βασιλεὺς, aut his paulo plura, forsitan e Platone petita, adhibuerunt Chrysippus, Plutarchus, Dion Chrys., Clemens Alex. et Jamblichus, quorum mihi loca hæc scribebantur versantur ob oculos. Verius Pythagoreis lex æterna naturæ, sive recta ratio, dicebatur πατὴρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus Βασιλεὺς, νόμος iisdem vocabatur ἄμυνχος. Talem humanis legibus superiorem in sua civitate desiderabat Plato, qui hinc in Politico p. 294. Α. ἀριστον, αὐτ, οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte Pythagoræ petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi regem Deum, τὰπειρικὴ πρόσθεν ἡγεῖσθαι δίκης, ut loquitur Euripides in Eclogis Stob. Grot. p. 125. sive τῶ ἐπεικεῖ λεγομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit Sopater in aureis illis de Magistratu bene administrando præceptis, Stob. Flor. pag. 314. VALCK.

Ib. Νόμον πάντων βασιλέα] Poëtæ hoc scito nihil celebrius. Plutarchus, Aristides, Clemens Alex., Jamblichus, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad Clement. Strom. I. p. 427., Wetsten. in S. Jacobi Epist. c. II. 8. et Jo. Alberti ad Hesych. Νόμος. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. Herodotus intelligit mores longa adusuetudine valentes et dominantes, quantumvis prave et inhumanos. Pindarus, si Platonem in Gorg. pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, æterna lege immortales mortalesque

constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem Fraguierii dissertationem, *Histor. Acad. Inscript. t. III. pag. 165.* WESS. Consule Heynii *Pindarum, vol. III. P. 1. p. 76.* et seqq. SCHWEIG.

- 39 2. *Ξεινήτην Ἀμάσι—συνεθήκατο*] Sit-ne ξεινήτη Ionici sermonis, hæreo. *Πρωχῆτης*, cum hac voce a Gronovio I. 80. compositæ, ratio est diversior, sicuti *εὐσεβῆτης, ἀληθῆτης, στρατῆτης* et similium. Unquam-ne φιλή Ionum ore φιλήτη sonuit? *Ξεινήτην* Herodoti Musæ norunt duntaxat. Sed hoc, quum *πολεμήσια* et *ξυνήσια* (de quibus Eustath. in Hom. p. 233, 29 = 177, 1.) poetæ non refugerint, urgere detracto. WESS.

4. *χιλούς τοξέτας.*] Videri potest numerus justo minor, præsertim si conferas cap. 45. Monuerant etiam Reisk. et Larcher. SCHWEIG.

Ib. *ἔφερε δὲ καὶ ἦγε πάντα*] Callidum et iniquius Polycratis commentum Polyænus describit I. 23, 1. *ἔδοξεν εἶναι στρατηγικόν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων, ὥς εἰ ἀπαιτούμενα λαμβάνουσιν φιλοτέρους ἔξει· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ ἂν οὐδ' ἀποδοῦναι δύνασθαι*: sed verbis non usquequaque sanis. Berglerus ex Casauboni conjecturis *εἰ φέροι καὶ ἄγοι τὰ τῶν φίλων*, ut Herodoteis congruant, adripit et defendit. Lenior et salubrior longe Valesii et Masvicii medicina est, *εἰ κατάγοι καὶ τὰ τῶν etc. si amicorum bona suos in portus deveheret.* *Κατάγειν τὰ πλοῖα* docte Harpocratio explicuit, *κατάγειν τοὺς ἐμπόρους* et τὰ τῶν πόλεων Valesius ad istius Lexicon p. 43. et Dounæus Prælect. Demosth. p. 184. Ceterum fratres Polycratis Polyænus Sylosonta et *Παντάγνωστον* nominat. WESS.

6. *ἐν δὲ δῇ*] Vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 289.

- 40 3. *Ἀμασις Πολυκράτει*] Græcorum studiosissimus literas forte dederit Amasis in Græciam: Polycrates Amasi Pythagoram epistola scripta commendasse traditur Diogeni Laërt. VIII. 3. Sed quam velut Ægyptii regis ad Bianthem scriptam exhibet Plutarchus in Convivio VII. Sap. p. 151. B. illa æque censi poterit Amasis epistola, atque hæc apud Herodotum, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νοσήτημα designata Maximo Tyr. XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens Amasis, ac si Solonem audiisset in aula Cræsi

verba facientem. *Mihi*, inquit Amasis Herodoti, *nimia felicitas tua non placet*, τὸ θεῖον ἐπιστάμενον ὥς ἐστι φθονερὸν. Ejusdem Solon I. 32. se dicit ἐπιστάμενον τὸ θεῖον πᾶν ἐὼν φθονερὸν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se notasse narrat Amasis, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος: omnium finem respiciendum Solon monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδείξας ὄλβον ὁ θεὸς πρόβριζους ἀνέτρεψε. Qui Solonis illud cum Cræso colloquium, hanc etiam confinxit epistolam Herodotus; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiæ cursum orationibus interjectis sibi libenter patiuntur ab historicis Græcis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset Siciliensis Diodorus, si per Messenios Cleonin et Aristomenem, Nicolaum et Theodorum Syracusanos liceret. VALCK.

Ib. ὧδε λέγει] Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁδοῖτης Πολυκράτει ὧδε λέγει, c. 122. hujus Musæ. Xerxes in Thucyd. I. 129. Ὁδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Πausaniæ. Rabsaces ad Hierosolymitanos II. Reg. XVIII. 31. וַיִּשְׁמַע כִּלְדָּאִים וַיִּשְׁמַע כִּלְדָּאִים, τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sicuti IX. 140. Μαρδόνιος τὰδε λέγει. Quam dictionis simplicitatem H. Steph. et Raphelius inlaudatam noluerunt. WESS.

Ib. τὸ θεῖον—ἐστὶ φθονερὸν] Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Wesseling. supra ad I. 32. Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam νέμεσιν. Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque φθονερός. Talis Cræso videri poterat, quando hunc ἔλαβε ἐκ θεοῦ νέμεσις μεγάλη lib. I. 34. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμεσις dicebant, vel οὐ φθόνος: vid. Elsner. in Jacobi Ep. IV. 5. προσκυνᾷ τὴν Νέμεσιν, sive τὴν Ἀδράστειαν. Bergler. ad Alciph. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἰδοῦ, δέχου παῖ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populique Rom. videretur, ut eam invidiam

lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In ejusdem lib. X. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat *Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia jam in se, et constantior, quam velint humanæ res, videatur.* Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνοῦντες τὴν Τύχην, μηδὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράττειν. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμεσιν τῶν θεῶν ἐντρέπεται. Superbiæ atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμεσις, ἡ Ἀδράστεια, ὁ Φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θεῖον. Aristidi t. II. ed. Jebb. p. 436. Νέμεσις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ ἴσως αἰτίας τῆς φύσεως φρονεῖν, (*supra hominis fortunam se efferre*;) ἀλλὰ ῥαδίως μικροῦς ἐκ μεγάλων ποιῶσαι. Id ipsum ὁ θεός facere dicitur Jasoni Thessalo Xenophontis Ἑλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παιδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. εἴ τῶν θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσασιν, ἀποχρώντως ἴδη τετιμωμένους. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

4. ἡ εὐτυχίαν τὰ πάντα] Herodotus, Homerum suum imitatus, scripsit: βούλομαι—τὸ μὲν τι εὐτυχεῖν τῶν πρηγμάτων, —ἡ εὐτυχεῖν τὰ πάντα. Hujus quidem in istius modi locutionibus voculæ μάλλον, et magis, omissæ exempla, sæpius e Græcis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirent Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μάλλον verbo βούλεσθαι sæpius adjecit; neque loci recorder, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi IX. 29. ἡμέας δίκαιον ἔχειν τὸ ἄγρον κέρα, ἥπερ Ἀθηναίους: quale hoc Plauti Rud. IV. 4, 70. *Tacita bona est mulier semper quam loquens*; quæque dedit ad Livii lib. V. 21. J. F. Gronovius. VALCK.

5. Εἰς τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

41 1. ἀσηθείη] Ἀσᾶν et ἀσᾶσθαι sæpe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀσᾶται παρὰ καιρὸν Morbi Sacr. p. 209., quæ repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μανίης p. 1286. Theognis 659. Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσᾶ φρένα: *ne crucia mentem difficilibus.* Iterum versu 983. ὅταν τὸν θυμὸν ἀσηθεῖς, *ubi tristi fueris animo.* Debentur Theognidis hæc Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

2. σμαράγδου μὲν λίθου τοῦτου] Plinius de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. *Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romæ, si credimus, in Concordiæ delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam.* Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac æmulatur in re Pausanias VIII. 14. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Telechis filium perhibentes, qui Rhœci filius aliis; uti Diodoro extremo libro primo. Leopardus Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ib. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλέους] Teleclem duobus in locis Pausanias adfirmabit lib. X. 38. et VIII. 14. ubi hæc respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίς, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννήσας ἐφόρει τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) περισσῶς δὴ τι ἡγάλλετο. Rhœcus istis in locis Pausaniæ memoratus, amicus Theodori, filiis suis indidisse videtur nomina Telechis et Theodori: atque hos esse suspicor Diodoro I. 98. aliisque memoratos: vid. Wessel. ad Diod. et Junius in Catal. Artif. p. 210. VALCK.

42 2. Valla liberius χωρήσαντος δὲ οἱ τοῦτου αἱ janitōre permissus expressit: nam συγχωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ κυλοῦρου in schedis offendisse, si quidem nullum in S. et V. talis scripturæ vestigium, ad credendum difficile est. Χωρεῖν et προχαεῖν de feliciore successu Musæ amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

4. μέγα ποιούμενος ταῦτα] Rapitur animus in partes, hoc cine retineat, an S. V. μεγάλη ποιούμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. τὴν κεφαλὴν μιν κόπτεσθαι μεγάλη βοῶντα. Habet Polyænus VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλη ἀναγελάσας. Poëta II. v. 282. ἐν δὲ τὴν οἱ κραδίη μεγάλη στέργοισι κατὰσσει. Tum Euripid. Androm. 188. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα. Quæ dictionem satis adfirmant. Egit d'Orvillius super eadem ad Chariton. lib. VII. p. 595. WESS. Variare orationem amat Noster: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Præterea credibilis est, μέγα hîc a nonnullis in μεγάλη mutatum esse, quam vicissim. SCHWEIG.

6. *οἱα καταλελάβηκε*] Una litera verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν οἱα καταλελάβηκε, *quæ facienti qualia tibi accidissent*: exempla præbet Portus in 22. Aliibi *λελάβηκε* et *καταλελάβηκε* recte leguntur apud Herod. III. 65. VIII. 122. IX. 59. [60.] Flexus est Ionicus. Pherecydes *Λαῖρτ.* I. 122. *νοῦσός με καταλελάβηκε. προσλελάβηκε* habet Eusebius Stobæi, p. 309, 48. ubi *γενόμενος* mutandum est in *πενόμενος*. *Λελάβημαι* frustra quæras in Euripidis *Bacchis*, designatis in Bibl. Coisl. p. 482. Archimedes in *Arenarii* fine, τοῖς μεταλελαβηκότεσιν opponit τοὺς μὴ κεκοινηκότες τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὔπιστα φανησίσθαι: sic enim scribendum est pro φανήσιν, ut λαμψέσθαι pro λαμψεῖν ὁ δὴ, in *Ocello* Lucano Stobæi, *Ecl.* p. 45. vs. 2. VALCK.—Apud Stobæum, neglecta dialecti ratione, λήψεσθαι edidit Heeren t. I. P. 1. p. 424. ut est in ed. Galei p. 514. SCHWEIG.

Ib. *καταλελάβηκε*] Vid. Etymologus p. 386, 28. Mox ἐς *Αἴγυπτον* ἐπέθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. Thucydides I. 129. ἐς *Βυζάντιον* ἐπιστολὴν ἀπεπετίθει αὐτῷ. Vide Suidam in *Ἐπιθεί*, et *Ἐπιθήσειν*, et ad lib. V. 95. WESS.

6. *γράφας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε*] Reddi debet: *tradidit epistolam in Ægyptum perferendam, sive traditam misit in Ægyptum*. Commodum Harpocraton in *Ἐπιθέτους ἑορτάς* λέγειν, inquit, ἣν εἰθισμένον, *Ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν*, Cratinum excitans testem et Demosth. pro Chrysippo: postrema Suidas et Etymol. omiserunt. In Demostheneis illud non invenerat Vales. olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπέδωκε αὐτοῖς, ἀς ἡμῖς (ego et frater) ἀπεδώκαμεν: nam dubium erit nemini, quia ex Harp. corrigendum sit ἀς ἡμεῖς ἐπέδωκαμεν, quas nos tibi in Bosporum deferendas dedovimus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον *Phormio* ἔχων ἐπιστολάς, ἀς δέδωκε αὐτῷ ἀπενεγκεῖν τῷ παιδί τῷ ἑμῷ, παραχειμάζοντι ἐκεῖ. Contractam loquendi formam Pausanias explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Græcos exemplar Aristocrates ἐγγράφας βιβλίῳ καὶ τὸ βιβλίον ἐπιθεί, τῶν οἰκιστῶν *fidissimo* πρὸς Ἀλέξανδρον ἀπέστειλεν ἐς Σπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντεπισταλμένα,

quæ dici quoque possent ἀνταπειθεμένα. Vid. Harpocr. in Ἀνταπειθήσιν et notas ad Thom. Mag. in Ἐπίθηκά τινι ἐπιστελήν. VALCK.

43. 2. τοῦδε εἵνεκα] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα πέμψας τὴν φιλίαν ἀπέπατο, δῆλον ἐποίησεν, ὅτι καὶ ἐδάκρυσεν, εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρητον. WESS.

45. 1. ὑπὸ Πολυκράτους] Ἐν Καρχήθῳ Valla in Carpathio mari rectissime. Tritum dicendi genus Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνος δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις—τοῦ τρίποδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλλήλων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν scripsit sect. 31. Strabo de Cæsaraugusta II. p. 246. B = 162. D. ἦν ἔφαμεν ἐν τῷ Ἰβηρί ἰδρύσθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in præcedentibus præeunte. At idem I. p. 64. C = 38. A. οὔτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ οἰκοῦσί τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accolunt Æthiopes. WESS.—Conf. ad II. 163. notata SCHWEIG.

3. παραστήσασθαι] Laxius est, ad expellendum. Thucydidis καὶ πολιορκία παραστήσαντο Schol. recte explicant ἐδούλωσαν, I. 98. et 124. Suidas in Παρίστῃσι ex Procopio, ut opinor, ὡς τὰ μὲν βία ἦρει, τὰ δὲ ὁμολογία παρίστατο. Is certe Bell. Vand. I. 3. ἐπεὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία—παραστήσασθαι οἱοί τε ἦσαν. Lege Schol. in Sophoclis Œdip. Colon. 909. et Wasse Addend. Thucydid. p. 667. WESS.—Conf. III. 13. SCHWEIG.

5. ἦν ἄρα προδιδῶσι οὗτοι] Προδιδῶσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac inita proditione transfugiant. [Conf. V. 113.] Congruit ἐβουλεύοντο ἐκλεπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης, VI. 100. et de Thespiensibus αὐτέων ἐκλελοιπότεων ἐς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra talem ellipsin tenax gratia non perseverabit. WESS.

46. 2. τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα] Si Plutarcho fides, responderunt Samiis Lacones, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλελάθαμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλελάσθαι, Laconic. Apoph-

thegm. p. 232. D.; quorum postrema Spartanam fortassis brevilloquentiam dedecorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturæ codicum S. et V. WESS.

Ib. τὸν θύλακον ἀλφίτων δέεσθαι] Melior meo iudicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δέεσθαι, aut, quod hic prætulim, τόνδε: nempe δεικτικῶς, *huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem farina indigere*, atque adeo tacendo dicentes: 'Ὡς ἀλφίτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θύλακῳ. Illud τόνδε et τοῦτον sic in primis comœdia frequentat. In Aristoph. Nub. 1145. τοῦτον πρῶτον λαβέ: Bergler. *istum saccum farinae prius accipe*. Schol. θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in Av. 443. Μήτ' ὀρχίπεδ' ἔλκειν, μήτ' ὀρύττειν. Χο. Οὔτι που Τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comœdiæ petulantia, Τόνδ' οὐδ. scribendum esse fatebuntur. Neque in Comici tantum Tragicisque, sed et in Oratoribus et Historicis multa pendent ab actione animo repræsentanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibent statuae monumenti Sardnapali inscriptum, Ἔσθιε, πίνε, παίξε, ὡς τὰλλα τούτου οὐκ ἄξια apud Athen. XII. p. 530. c., qui ad τούτου recte scribit, τοῦ ἀποκροτήματος ὅμοια λέγειν: *cetera huius non facio, digitorum crepitus nimirum: quæ leguntur alibi, istius tούτου sunt interpretamenta*: vid. Bouhier *Diss. sur Sardnapale* p. 384. Ista prostant in Append. Vatic. Prov. p. 312. τὸ ἔφεστός τῷ μνήματι ἄγαλμα, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποιεῖται ἀπὸ ἀναποληχούν τοῖς δακτύλοις: corrigo, ὡς τινα ἀποτελοῦν ἔχον τοῖς δακτύλοις^f. Eadem hac opera in Schol. ad Arist. Ran. vs. 944. γρύζοντας οὐδὲ τοῦτ': emendari poterit; εἰκὸς αὐτὸν ἀποκροτοῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ, οὐδὲ τοῦτ': vulgatur ἀπρακτοῦντα. VALCK.

3. τῷ θύλακῳ περιριγᾶσθαι] Frustra H. Stephanus ad hæc adhæsit, mutila arbitratus. Diogenes, luxum Socrati exprobrans, περιριγᾶσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ καὶ τῷ σκιμποδίῳ, *nimum fuisse* aiebat in parva domo et lectulo, apud Ælian.

^f At vide Suidam in Σαρδανάπ. et in Ἀνασολακίῳ, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in Kusteriana Suidæ editione temere prætermisum est; tum confer He-sychium voc. Ἀπὸ λήσαντι et Ἀπὸ λή-

σημα: intelligesque nimis violentam et arbitrariam esse emendationem a viro doctissimo propositam, satisque fuisse ἀπὸ λήσαντι corrigere, coll. H. Steph. Thes. voc. Λακύν. SCHWEIG.

Var. IV. 11. Non alia Laconum sententia. Samii panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλείψαν δέεσθαι. Id Spartani dictum nimis loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex Sexto Empir. est lib. II. adv. Mathemat. [§. 23.] p. 293., ubi Chiorum legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiæ frumento repulsam Lacedæmone tulisset, πειὼν θύλακον porrigens, insuper ἀλείψαν αὐτὸν δεῖσθαι, prorsus ut Samii, adjungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀβολόσχην, tanquam nimis garrulum. ἀποχρώντως γὰρ πειὼς δεῖσθαις ὁ θύλακος ἐσήμηνε τὴν τῶν Χίων αἴτησιν. Sic Sextus. WESS.

- 47 2. οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι] Vellem codd. præberent, οὐκ οὕτω τιμωρῆς δεομένοισι Σαμίοισι ἐστρατεύοντο, ὡς τίσασθαι βουλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictæ sumendæ cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent injuriam sibi illatam. Apud Plutarch. t. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedæmonii, ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους στρατεύσαιντο. Auxilium alteri ferre in injuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρήγειν: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλέξασθαι, significant sibi illatam vindicare. Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω—ὡς βουλόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e III. 120. VI. 61. VI. 108. οὐ κατὰ εὐροίην οὕτω, ὡς βουλόμενοι. VALCK.

3. καὶ ζῶων ἐνυφασμέναν] Hæc redarguunt Pliniana Hist. Nat. VIII. 48. *Plurimis vero licitis texere, quæ Polymita appellant, Alexandria instituit*: magis etiam Is. Vossii conjecturas de Judæis Alexandrinis, talis ὑφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, *cujusmodi erant Cherubini et Seraphini*, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Ægypto Alexandria multo vetustior, et, quæ Judæis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista hujus non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasis Minervæ sacro, lib. XIX. c. 1. et Ælian. Nat. An. IX. 17. in quo Ἀμασιν ex ἄσμασιν præclare Trillerus extudit. WESS.

- 48 3. παῖδας τριηκοσίους etc.] Inmanem hanc crudelitatem

Plinius Nat. Hist. IX. 25. et Diogenes I. 95. obliti non sunt; de nobilium numero puerorum nihil. Plutarchus et mæsti in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS.

49 2. εἰς ἁλλήλοισι etc.] Nota quidem Græca locutio, διαφοροὶ ἐτύγγανον ὄντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista, εἰς ἁλλήλοισι διαφοροὶ ὄντες ἐωυτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι—ἐοῦσα, ἦν—ἔαν, et similia; sed de rebus tamen diversis: IV. 46. IV. 147. et 175. Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, *τούτους*, inquit, *ἀνδραθίντας, αὐτοὺς τε ἀδελφεοὺς ὄντας*, λέγουσι διαφοροὺς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζωῆς αὐτέων ἁλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, νῦν δὲ αἰεὶ, ἐπεὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰς ἁλλήλοισι διαφοροὶ, ὄντες ἐωυτοῖσι συγγενεῖς, vel ὁμογενεῖς, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Corcyraei cum Corinthiis ejusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quæ majoribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera sævientes bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. De tempore deductæ in Corcyram coloniæ, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. xvnii. a Corinthiis occupata est: cujus quidem sententiam dum Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusæ isthic initia describuntur, nulla Corcyrae. Strabo VI. p. 414=469. D. Echecratem, Corcyrae conditorem, comitem Archiæ, colonos Syracusas deducendi, adjungit sub Olymp. xi.; Timæus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troja annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba ejus bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echecrates, coloniæ auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timæus significat; certa manent, quæ de Corcyraeorum et Corinthiorum inimiciis hic produntur. Adde antiquissimum tota Græcia navale prælium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 13. WESS.

3. ἐπ' Ἰκτομῆ] Sardes misit τῶν πρώτων Καρυαίων τοὺς παῖδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παῖδας τριηκοσίων ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τριηκοσίους videtur legisse Plutarch. II. p. 859. F. Hic et in seqq. narrata Diogenes Laërt. adtigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK.

50 1. ἔκτεινε] Periander uxorem Melissam interfecerat, ὑπὸ δργῆς βαλὼν ὑποβάθρῳ, ἣ λακτίσας τὴν γυναῖκα ἔγκυσεν οὕτως, ut scribit Diogen. Laërt. I. 94. Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthen. περὶ Ἑρωτ. Παθῆμ. cap. 17. VALCK.

2. Προκλῆς] Gale ex S. Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, qua προκλῆς in codice ornatur: habet eandem Περιανδρος, et, quæ propria dicuntur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenæus XIII. pag. 589. F. tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniæ II. 28. Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex compendiarie scriptionis lege commutatione. WESS.

5. τέλος δέ μιν περιθύμως ἐχόμενος] Quod edebatur περὶ θυμῷ ἐχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt: mihi περιέχασθαι creberrime se in Musis obfert, nusquam, quod quidem recordeo, tali usu. Περιθύμως dabit Æschylus Choëph. 38. Περιθύμως (quod in S.) ἔχων Noster II. 162. et ἐργῇ ἐχόμενος I. 141. etiam Procopius Bell. Goth. I. 10. qui quoque c. 7. καὶ θυμῷ πολλῷ ἤδη ἐχόμενος, et c. 18. θυμῷ μεγάλῳ ἐχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῷ τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἐχόμενοι. WESS. Cum περιθύμως stare ἐχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162. Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περὶ θυμῷ, quemadmodum apud poetam Il. v. 119. ὅμῃν δὲ νεμεσσωμαι περὶ κῆρι: et ibid. 206. τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολάσθη: sive cum Schæf. περί retracto accentu pingere malueris, περί θυμῷ ἐχόμενος, ut περί idem ac περισσῶς valeat, quomodo talibus in locis apud poetam scribere doctiores editores consuerunt. SCHWEIG.

51 3. A Periandri edicto Œdipi verba ap. Sophoclem Œd. Tyr. 347. μήτ' εἰσδέχσθαι, μήτε προσφανεῖν τινα, non abirent multum, ni uberiorem ea quæ sequuntur, sanctionem conplecterentur. WESS.

52 4. σφε ἐξεργασάμην] Non id perpetravi, sed ipsam interfeci
vertendum cum Coraio statuit Larcherus.

5. ὅσα φρονέσθαι κρέσσον etc.] Brevius κρέσσων οἰκτιγμῶν
φθόνος Pindarus extr. I. Pyth. WESS.

8. ἰόντα αἰτιάτατον] Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt.
I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socerum
Proctem, cujus pars sic vulgari debuerat: Ἀμῶν μὲν
ἀκούσιον τᾶς δάμαρτος, τὸ ἄγος· τὸ δὲ ἔκαν, τῷ παιδί ἦν ἀπὸ θυμοῦ
μη ποιήσῃς, ἀδίκῃς. ἢ ὅν παῦσον τὰν ἀπήνῃαν τῷ παιδὸς, ἢ ἐγὼ
τὸ ἔμνοῦμαι. Pro τοῖ Dorismus τὸ, id est σὲ, postulabat.
Uxor cadaver Epidaurum ad Proctem misisse videri pos-
set e Pausania Periander, qui Melissæ quoque μνῆμα prope
Epidaurum invenit II. 28. VALCK.

53 1. τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παιδων] Nomen juveni, quod hic
signatum non est, Palmerius Exercit. p. 15. ex Aristotelis
Politic. lib. V. 12. Gordium, cujus filius Psammetichus
Periandro successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive
Gorgias potius, Periandrum non agnovit patrem, sed fra-
trem, utpote Cypselo progenitus. Plutarcho utor teste et
auctore, Conviv. VII. Sapient. p. 160. WESS.

3. σφε] Πλα σφέα sæpe dixit Herod. forsitan et hic, ἢ αὐτός
σφεα ἀπελθὼν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule
κατελθὼν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους
πείσειν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφορηθέντα, imperium, et bona
paterna, quæ sic in Attico quoque foro dicebantur. VALCK.
Σφί, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον re-
ferri potest, et c. 52. ad συμφορὴν. Sed non solum singula-
ris numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud
poëtam, Iliad. λ'. 111. et τ'. 265. SCHWEIG.

4. φιλοτιμίῃ κτῆμα σκαῖόν.] Nihil verius: at Periandri Ly-
cophron non φιλότιμος, sed erat φιλόνηκος et perversus. Quan-
doquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονεικία vitia sunt ad-
finia, sic ut sæpe jungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνηκος,
quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quæ pro-
pria potius adpellatione vocanda esset φιλονεικία, nihil et hic
novandum censerem, si scripti libri vulgatæ lectioni conci-
nunt. Hanc præfert et Stobæus Tit. XXIII. p. 190. ubi se-
quentes quoque leguntur Herodotæ Periandrines egregiæ

sententiae, nisi fallor, e poetis expressae. Primam harum Sophocli debet Herodotus, postremam, τυραννὸς χρῆμα σφαλερὸν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἔρασταί εἰσι, forsan Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται Δεινοῖς ἔρασιν, ἥς φυλακτέον· περί: sic scripta retulit Grotius in Floril. pag. 185. οἷς pro ἥς posito. Πέρι commutetur in πέρ, id est πᾶτερ, frequens in fine senariorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum: Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται δεινῶς ἔρασιν, οὓς φυλακτέον, πᾶτερ. *Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt.* VALCK.

Ib. Μη τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ] Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Sermon. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν βλάσῃ ἰᾶσθαι κακά. Apollon. Rh. IV. 1081. σχεδόνθεν δὲ κακῷ κακὸν — ἀκαιομένη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος &c. Libanium, Jo. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucyd. V. 65., etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. WESS.

8. Περιανδρὸς ἐστέλλετο ἐς τὴν Κέρκ.] Male Valla *Periander Corcyram ipse veniebat, juvenis Corinthum*. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucyd. I. 13., ansem dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nulum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugната fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Jul. Ann. 4310., quo bellum istud terminatum fuit, et praedium in annum ejusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Periandri pater, necdum Corintho, Bacchiadis oppressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Boucherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contigerit An. Per. Jul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Eusebio credimus, Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc

• Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀτυχᾶναι τὸ ἀτυχῆμα ἰωμεν. SCHW.

abeo. Satis est, egregie a Thucydide firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS.

- 55 3. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμεν] Quæ sequuntur, δήμου γὰρ τούτου ἦν, *hujus enim erat oppidi civis*, in ipsius codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. Δῆμον sive *demum* dicamus, seu *oppidum*, sive *curiam*, singula Ciceronis adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi pagi vel *oppida minora* dicebantur δῆμοι: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio: nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti pagi δῆμοι, et singulorum cives, in suam singuli veluti *curiam* transcripti, *curiales* et *δημόται*. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum δῆμον, sive *popularem regiminis formam*. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in *Diatribæ de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse judico, atque alibi locorum; et in hac ipsa Pitana, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanae civitatis imperio parentibus. Erat Archias Herodoti demo Pitanares, et Lacedæmonius. Videtur autem illo familiariter usus Herodotus, et, ut sæpe humana fuit passus, propterea hanc avi hujus Archiæ collaudandi captasse occasionem: fecit idem in aliis. Verum hac etiam in parte a Thucydide diversissimi ἢ Ἑροδότου διάθεσις ἐν ἅπασιν ἦν ἐπιεικής, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνεδωμένη, ut vere civis ejus judicabat Dionysius. VALCK. De Pitanae δῆμος ad Eurotam Laconico Gronov. et Meursius Miscell. Lac. IV. 9. WESS.

- 56 2. λόγος ἀρμυται, λέγεται] Aptæ nexa hæc non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Præstaret ἀρμυται λέγεσθαι, Πολυκράταια etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος δὲ ἀρμυται λέγεσθαι: IV. 16. Iterum VI: 86, 4. WESS.—Qua causâ λέγεται γὰρ maluerit vir doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret hæc particula. Nec vero ad λόγος ἀρμυται quidquam desideratur: sic sane et φάτις ἀρμυται ait, VII. 189. fama exiit, emanavit, fertur. Cæterum moneo, esse h. l.

plenam locutionem, qua alias elliptica usum esse vidimus Nostrum: quod si enim contuleris loca a nobis in Adn. ad I. 58. adlata, intelliges, ex more Nostri citra sententiæ damnum omitti h. l. verbum λέγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ἄρμηνται idem ac λέγεται valere. SCHWEIG.

Ib. ταύτην πρώτην—Λακεδαιμόνιοι Δαριέες] *Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατήην*: sic enim scripserat: perperam Gronovium oblitterasse vocem πρώτην, monuerat Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati jam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, Herod. I. 152. sed hæc prima illorum erat *στρατήλα*, vel *ἔξοδος*, in Asiam. Imitator Herodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. 5. *ταύτην*, inquit, *Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποίησαντο*. Scientem historię Græcæ neminem sanequam offenderent alibi *Λακεδαιμόνιοι Δαριέες*: sed hoc in loco Lacedæmonios e proximis notissimos nemo requireret, si *Δαριέες* in codicum nominarentur contextu, voce *Λακεδαιμόνιοι* in marginem rejecta. Alia longe res est in his Athenienensis Euphemi apud Thucyd. VI. 82. *Ἰμπερίῳ recusamus esse subδιτὴν ἡμῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἴωνες ὄντες, Πελοποννησίους, Δαριεῦσι*, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, c. 80. *ἐπιβουλευόμεν ὑπὸ Ἴωνων, καὶ πολεμίων, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δαριεὺς Δαριέων*. Apud Pausan. VII. p. 537. bellis Persicis Achæi *Λακεδαιμόνιους Δαριεὺς ἀπηξίουσιν σφίσιν ἡγεῖσθαι*. Hoc nominis honore superbi præsertim Heraclidæ Spartani se libenter *Δαριέας* nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἴωνας: vid. Thucydides V. 9. VI. 77. VII. 5. 57. VIII. 25. Propter ista horumque similia, plerique tanquam Herodotea hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

- 57 2. καὶ νησιωτῶν μάλιστα ἐπλούτησεν] Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam, (nam seriore aeo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida, et Phavorino in luce Bochartus posuit de Phœnic. Colon. I. 14.; quibus accedere Pausanias,

Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. p. 823., obportune potuerat. WESS.

3. εἰ αὐτοῖσι] In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παριόντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte codd. adfirmarent, illud ὡς considerari mereretur, pro πῶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opimor, Herodoto, quo jubentur φράσασθαι ξύλινόν τε λόχον, κήρυκα τ' ἐρυθρόν. Hujus ξυλίνου λόχου fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τειχὸς ξύλινον civibus ille suis utiliter interpretabatur: φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans *animo considerare*, sæpius etiam notat *considerata cavere*, φυλάξασθαι. Apud Plutarch. t. I. pag. 597. c. et t. II. pag. 399. v. φράξο δὲ Σπάρτη,—Μὴ σέθεν ἀρτίποδος βλάβη χωλῇ βασιλείᾳ. Vates Diopithes in Xenoph. Ἑλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμός εἴη, φυλάξασθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν: utrumque junxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. e. εἶλοντο χωλὸν καὶ ποπηραμῶνον, ὃ παντὸς μᾶλλον αὐτοὺς ἐδίδασκε φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαυμόνιον. Deo Delphico rectius obsecundassent Spartani; nam egregius imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaque dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

58 2. μιληγλοφείας] Naves μιληγλοφείας Homeri versibus celebrantur: μιληγλοφείας qui adpellarit, novi neminem. Eustathius de conpositis ex ἀλειφῶ hujusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν οἷον ἀνηλιφῆς ναῦς, ἢ μὴ ἀλιφεῖσα πίσση, καὶ πισσαλιφῆς, ἢ ποπισσαμένη: in Odyss. p. 1561, 8 = 260, 45. Paria Etymolog. p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιληγλοφείας levi opera finguntur. Mihi S. μιληγλοφείας vehementer blandiuntur. Ξηραλοιφεῖν, μυδαλοιφεῖν suppetias ferunt. WESS.

59 1. Ὑδρεάν τὴν ἐπὶ Πελοποννήσῳ] Hydrea insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, Pausania Corinth. c. 34. testificante. Est quidem in Steph. Byz. Ὑδρεία, ἤϊος πρὸς τῇ Τροίξῃ, sed stabilit insulæ posituram: vicinæ enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροίξῃ in Stephano, quoniam ejus in civitatis potestatem devenerat. WESS.

2. ἐξελοῦντες] Herodoto solemnia sunt ἐξελαῖντες, ἐξελαῖν, ἐλαῖν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελαῖντες scripsisse, credibile est. Eadem Piersoni sententia ad Moerid. p. 146. WESS.

Ib. Δικτύνης] Sic omnes, etiam Valla. Δικτύνην, Dictynnam, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud Mediobarbum ΔΙΚΤΙΝΑ: in Cornuto Nat. Deor. c. 34. Δίκτινα et Δίκτινα. Multa de ea Diodorus V. 76. et Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. 205. WESS.

3. καπρίους ἐχ. τὰς πρῶρας] Prorarum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, Scaliger, D. Heinsius, Stanleyus, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat Jungermannus ad Polluc. I. 83. WESS. Adde Ruhnkennium apud Bergman. t. I. p. 418. etc.

4. ἔγκοτον ἔχοντες] H. Stephani præjudicio, Prolegom. ed. sec., ἐν κότον ἔχοντες, scribendum ubique: solum verum esse κότον ἐνέχειν ex I. 18., quod per tmesin, ut Herodoti plura, disjunctum ἐν κότον ἔχειν præbuerit; ἔγκοτον præterea in adjectivis locum semper habere. Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον στόγος Æschyli Choëph. 391. et Homeri κότον ἔχειν, Il. α'. 82., in viri doctissimi judicio non adquiesco. Vetant Scholiastes, Timæus, et Suidas, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τοῦτόν δὲ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον: et IX. 109. ταύτη οὐκ ἔχει ἔγκοτον: in quibus tmesi nulla occasio. WESS.

60 3. διὰ παντὸς δὲ αὐτοῦ] Fossa erat ἀμφίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ παντὸς non aliud vult, ac per eundem montem et juxta priorem fossam^h excavatam fuisse alteram, quæ aquæ ductus vicem præberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquæ ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat. WESS.

6. 'Ρόικος] Vide ad c. 41.

61 5. προσιόντα—ὡς Σ. ἀκουστία εἶη] De præcone præsertim frequentata προσιεῖν, προαγορεύειν, προσεῖν, significant proclamando edicere vel denuntiare. Προσιεῖν quum forte legere in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 86. in

^h Sive in illius medio. SCHWEIG.

errorem induxit Petitem in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: *προειπεῖν τῷ κτείναντι*: et apud eumdem Dem. p. 647, 98. *ὄνομαστί μὲν οὐδὲν μὴ προαγορεύειν, τοῖς δαδρακόσι δὲ καὶ κτείνανσι*. Doctis notum est quid in Attico foro dicere-tur *πρόβησις* et *προαγόρευσις*. Herodoti Magus edici jussit exercitui, *ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἶη*. Sophoclis est in Elect. 340. *τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα*. Istam qui-dem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et I. 86. *οὓς οὐ παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα*,—*ἀλλὰ τιμωρη-τέα ἐν τάχει*. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque At-ticis est multo usitatior forma, qua docet amabilis ille mo-rum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo *θεραπεύειν τοὺς θεοὺς, τοὺς φίλους εὐεργετητέον, τὴν πόλιν ὠφελη-τέον*. Ab utraque distant Herodoteum, *οὐκ ἂν ἦν βίωσιμα ἀν-θρώποισι*, et similia. VALCK.

- 62 1. *ἐν Ἀγβατάνοισι*] Quæ Syriæ illa Ecbatana sive Agba-tana, decernere non stricte queo. Memorat Josephus Vit. c. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilææ tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, *et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum*. Id huc pertinere, pro-babile est. WESS. De hoc Syriæ oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. SCHWEIG.

3. *οὐ—τι—ἢ μέγα ἢ σμικρὸν*, cf. V. 106. *nilil prorsus*, fre-quentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

4. *νῶτερον κακὸν ἀναβλάστη*] *νῶτερον κακὸν* qui dixerit, novi neminem: novi qui *κακὸν* vel *κακὰ ἀναβλαστῶν* et *ἀνα-φύεσθαι* eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui pro *κακὸν* per *εὐφημισμὸν* scripserint *νῶτερον*: ut adeo, si *κακὸν* omitteretur in codicibus, ex interpretamento fluxisse videre-tur. Pausan. IV. p. 367. *οὐδὲ ἐκ τῶν Μεσσηνίων—ἐγένετο οὐδὲν ἰς αὐτοὺς νῶτερον*: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19. 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. I. 132. Euripid. Rheso vi. 590. Aristoph. Ἑκκλ. 338. *Λέγειν τι νῶτερον* est in Eu-rip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 310. *μήτι νῶτερον ἀγγέλλαις; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γι*. Insiidiis alteri structis res novas moliri, *νῶτερα βουλεύσασθαι* dicitur Herodoto

- I. 210. *cujus est in lib. VIII. c. 21. ἦν τι καταλαμβάνη νεώτερον τὸν παζόν.* Hujus vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, *εἰ ξυμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφημότατα ἦνέατο τὴν ἦγταν.* Sola quoque vacula τὰ mala quævis bellica designantur in Eurip. Phœn. 642. *κἄν τί σοι πόλις γένηται.* VALCK.
- 63 5. *ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος]* Recurrit c. 67. et IX. 94. Singulare et rarum Pollux habuit; itaque plures, tanquam emblema, ornandæ orationi inseruerunt. Tale Jamblichii *ἵνα μὴ καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Σινωνίδος ἐπιβατεύου οὐνόματος* apud Phot. Biblioth. p. 248. Procopio, æmulatori Herodoteo, mire arrisit: *οὔτε τοῦ οὐνόματος ἐπιβατεύσαι ἤξιωσεν,* Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum Vandal. I. 11. etc. WESS.
- 64 3. *τοῦ κουλαοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης]* Est-ne summa an ima vaginæ pars? Eustathius et Grammaticorum plures prius optant, et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet Portus. Contra Pavius, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, *μύκητα* esse *illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca.* Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Græcorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo *μύκητος, fungi,* manubrio gladii propior est, quam extimæ vaginæ. Nicandri præterea Alexiph. vs. 103. *μύκης θὶ κάππεσεν ἄραης* vaginæ extrema indicare nequeunt; bene Schol. *μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλαῖον τὴν θήκην.* Eadem Etymolog. p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero Plutarchi de Flumin. p. 63. *ἐπέσεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης:* illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS. *μύκης]* Eustathio, ubi excitat Herodotea, in Il. β. pag. 219, 27. *μύκης* minus accurate fuisse dicitur ἢ *λαβὴ τοῦ ξίφους.* Cautius Zonaras Ann. IV. pag. 127. d. ipsa transcripsit Herodoti verba, *τοῦ κουλαοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἐπέσει.* Recte, credo, definitur ab aliis τὸ *κατακλαῖον τὴν θήκην τοῦ ξίφους:* fungo namque cadente Cambysis acinaces vagina fuit nudatus. Loca grammaticorum collegit Berkelius ad Steph. voc. *Μυκῆραι.* Hujus non meminerat historiæ interpretes Pausaniæ, quem huc respexisse minime dubito I. 28. *Λέγεται καὶ ἄλλα τῶν ἀνύχων αὐτόματα*

ἐπιθεῖναι σὺν τῇ δικαίᾳ τιμωρίᾳ ἀνθρώποις· ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ φανερώτατον ὁ Καμβύσου παρέσχετο ἀκινάκης. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ Καμβύσῃ καὶ Ἀθηναίοις ἦν πρῆγμα; Illud vero mirabile, quod Cambysai, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Poenum deceperat Jupiter Ammon nomine Λιβύσης: Cambysen Latona, nomine Ἐκβατάνων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK.—De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adjiciendum Hecatæi fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor Græc. antiquiss. Fragm. p. 77. SCHWEIG. Adde Bekker. Anecd. p. 1399.

5. ὥς οἱ καιρῇ ἔδοξε τεύεσθαι] Josephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS.

65 11. μὴ ἀνασσωαμένοισι δὲ τὴν ἀρχὴν] Diras, quas rex impre-
catur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit Gronovius: geminae Teiorum sunt in Antiq. Asiatic. p. 98. Chishulli; longe vero dirius in Israëlitas, ni saperent, carmen Deuteron. XXVIII. 16. etc. WESS.

Ib. τὰ ἐναντία τούτοις ἀρέομαι] Ista Sophoclis ex Œd. Tyr. 277.: Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχομαι θεοὺς Μῆτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνίεναι, τινὰ Μῆτ' οὖν γυναικῶν παῖδας: forte respexit Herodotus; qui VI. 139. hanc Pelasgis memorat in Lemno divinitus inflictam poenam: οὔτε γῇ καρπὸν ἔφερε, οὔτε γυναικίς τε καὶ ποίμνι' ὁμοίως ἔτικτον ὥς καὶ προτοῦ. conf. Philostr. Vit. Apollon. III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur sæpenumero; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

66 1. κατηρεῖκοντο] In regis non optimi, regis tamen, luctu Persarum proceres obsecundabant consuetudini, lugentium-
que sibi personam induebant: πάντες τὰ τε ἐσθῆτος, ἐχόμενα ἔχον ταῦτα κατηρεῖκοντο καὶ οἰμαγῇ ἀφρόνῃ διαχρέωντο: non alius vestes illi diripiabant, non κατεβῆγγον, sive κατήρεικον, sed κατηρεῖκοντο, suas discindebant. Hesychius: Κατηρεῖκοντο,

κατεσχίζοντο. Κατασχίσασθαι τοὺς πέπλους est apud Pollucem VII. 50. ex interpretamento Xenophontei καταβρῆξασθαι: sicut ap. Diodor. Sic. t. I. p. 83, 34. ad Κατεβρῆττοντο codd. scholion adjiciunt καὶ ἐσχ. sive κατεσχίζοντο. Vir D. in Miscell. Obs. Nov. t. I. p. 73. ad Hesychium comparans Æschyli locum e Pers. 537. in Herodoto tamen κατήρεικον scribendum credidit. Quid differant περιβρῆξαι τὴν ἐσθῆτα et περιβρῆξασθαι præceptores mei docuerunt in Miscell. Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. t. II. p. 186. Quibus ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea: hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρείκοντο, inprimis Æschylea considerantes, ubi Persides in publico luctu: Πολλὰ δ', ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας Κατερείκμεναι, διαμυδαλοῖς Δάκρυσι κόλπους Τέγγουσ' ἄλγους μετέχουσας: quæ fortasse respexit Herodotus, et, ubi de eodem, de quo Æschylus, luctu loquitur VIII. 98. τοὺς κιθῶνας κατεβρῆξαντο πάντες, βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλέτῳ. Xenophontis Tigranes Kur. Παύ. III. p. 38, 26. περιεσπάσατο τὴν τιάραν καὶ τοὺς πέπλους κατεβρῆξαστο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I. 72. de Ægyptiis, rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνηροῦντο πέπλος, καὶ τὰς ἐσθῆτας κατεβρῆττοντο. Herodotus in horum locorum primo ponere quoque potuisset κατηρείξαντο, pro κατεβρῆξαντο. Ἐρείκειν a grammaticis redditur σχίζειν et ρηγνύειν: vid. Hesych. in Ἐρείκει et in Διήρικον: neque tantum ἐρείκειν, sed et ἐρεῖξαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis κατερεῖξαι in Vesp. 647. et Hesychii Διερεῖξας. Ex eodem discimus, τὰ κατεβρωγῶτα ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατερικτά. Apud Hephæstion. p. 34. Κατύπτισθε κόραι, καὶ κατερίκασθε χιτῶνας, cum editore legit Wesseling. ad Herod. II. 42. VALCK.

2. ὡς ἐσφακέλισέ τε τὸ ὀστέον] Multa Foësius Œcon. p. 603. Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 323., postquam γάγγραιναν medicorum, aliis Græcorum σφακελον dici monuisset, οὕτω γοῦν μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μῆδον εἰρηκέναι τοῦ Καμβύσου σφακελίζεσθαι, sed memoria lapsus. De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Consenem Narr. xviii., ipsumque Galenum p. 546., ubi Herodotis adsimilia. WESS.

2. ἀπήνεκε Καμβύσσει] Possis ἢ νοῦσος supplere cum Porto, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὀστέον σφακαλίσαν καὶ ὁ μὴρὸς σαπίς. Cæterum conf. VI. 27. SCHWEIG.

3. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶσιν πᾶν τὸ Περσικόν] Valla: ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile. Notissima verbi potestas est, sprete sæpe. Noster V. 73. ἡπιστάτο γὰρ σφι πρὸς Λακedaimoniούς—ἐκπολεμῶσθαι. Josephus B. Jud. VII. 10, 2. οὗ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μᾶλλον ἐκπολεμῶσσεσθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer Ammonii, Mæridis et Thom. Mag. in Περσολέματι commentatores. WESS.

4. βασιλεία ἀνιστάται] In sacris frequens, ἀνίστη (□ρ) βασιλεὺς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. ὁ δὲ ὅν sæpe dicitur κατεστῶς, Herodoto κατεστῶς. ἐνιστάς de rege, quasi τῷ θρόνῳ ἐνιστάς, I. 120. σέο δ' ἐνιστάτος βασιλέως, ἄντος πολίτησιν, καὶ ἄρχομεν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἐνιστάται: et pro ἀπιστάμενος infra c. 67. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν, ingressus imperium. VALCK. Possit tamen ἀνιστάται idem ac ἐπανιστάται valere: atque etiam ipsum ἀνιστάσαι cap. 62. de insurrectione intelligi fortasse poterit. SCHWEIG.

17 I. μῆνας ἐπὶ τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύσῃ etc.] Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύσῃ τῆς πληρώσιος ἐς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτα πλήρη VII. 20. WESS.

18 I. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων] Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. B. Ὅτάνης ἦν γένει καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνάμιλλος. Dedit et ad initium somnii Luciani Hemsterhusius, quæ vix ab alio poterant expectari. Thucydidae locum, hujus imitator frequens, forsan et hunc Herodoti, respexit scriptor Epist. Phalaridis Ep. xxi. ὁμοία τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν: ubi paulo post corrigendum cenaseo, τυραννοκτένει Φαλάριδος ἀκούειν, pro ἀκουσθήναι. VALCK.

7. τῶν συγκατημένων γυναικῶν] In gynæceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae Estheræ historia atque aliunde cognitissimum: hæc juxta

sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter Sardanapallus in Diodori II. 23. WESS.

- 69 3. ἀρασσον αὐτοῦ τὰ ᾠτα] Suidas Ἀράσσαν, ψηλαφῶν Ἡρόδοτος: quod Berglerus in ἀρασσον, ψηλάφησον non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus hæc Nostri, in consequentibus verbi sibilantem literam semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de Hippocrate liquido Erotianus et in eum Eustachius p. 50. WESS. Libris obtemperans ἀρασσον revocavi. Videtur ab ἀράσσω futurum ἀράσω formatum fuisse. Sic quidem et παραφᾶσαι (nisi rectius παραφάσαι) et ἰσαφάσασθαι et ἰσαφάσας habes apud Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 538. et 474. Conf. Foësi Econ. p. 485. SCHWEIG.

5. ἐπιλαμπτος] Qui communiter Græcis ἐπιληπτός, uti Antigono Caryst. c. 45., is Ionum lingua ἐπιλαμπτος, cujusmodi et καταλαμπτός III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Kusterus et Alberti ad Ἐπίληπτος Hesychii. WESS. Attice diceretur: αὐτὴ δὲ ληβῆ vel φαρθῆ vel ἀλφ ψηλαφῶσα, sive ψαύουσα *deprehendatur*: solent ista, sicut alia hujus generis, adjungi participiis. Ejusdem formæ, cujus est ἐπιλαμπτος, pro φοιβόληπτος positum φοιβόλαμπτος legitur in Herod. IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino codice Vet. Test. λήμψεσθαι, λημφθῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi Jo. Ern. Græbius et in Proleg. ad vol. I. c. 2. §. 7. Vid. Kuster. Præf. ad ed. N. T. Jo. Millii p. 9. Sed a quibusvis Græcis literam μ superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, præsertim propriis, labialibus emolliendis præfigi tametsi constet, sæpenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

7. Ἡ ἂν δὲ Φαιδύμῃ] Paucis interjectis orationem interruptam solemnibus vóculis redorsus non necesse quidem habebat Herodotus iterum nobis narrare, quo patre nata esset Phædyme; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, αὕτη ἡ τοῦ Ὀτάνεω θυγάτηρ. Utilis istius luxurieg,

qua sua ipsius explanat Noster, centum forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive objiciat hic illic voculam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post legitur diversi generis, *μαθῶσα οὐ χαλεπῶς, ἀλλ' εὐπειῶς*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme ætatis scriptoribus optimis satis usitatus: Antiphontis est, *οὐκ ἰλάσσω, ἀλλὰ πολὺ μαίζω*, p. 118, 24. Lysiae, *οὐ βουλόμηνος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. Isæi, *οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

Ib. *ἐπαί τε αὐτῇ μέρος ἐγένετο*] Græcus interpres Estheræ cap. 2, 12. *καὶ ὅταν ἡ καιρὸς κορασίου εἰσελθεῖν πρὸς βασιλεία*: quæ versio non est, sed expositio. Hebræa ita, *וְכַיֵּן בָּרַךְ ה' אֶת הַמֶּלֶךְ לְבָרוֹ לְעַד נֶעֱדָה*, *et quum veniret ordo, τὸ μέρος, puellæ, ut ad regem accederet*. Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

70 2. τοῦ Ὁράνῃ] Tametsi Ὁράνῃ sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὁράνῃ vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὁράνῃ et τῇ Ὁράνῃ c. 84. Multa in talibus admissa sunt; Ὑστάσπεος et Ὑστάσπῃ pari variatione, quamquam Ὑστάσπῃ apud Agathiam. Quem vero Ἰνταφέρνηα plerique scribunt, is S. et Vallæ semper Ἰνταφρένης, sicuti Ἀρταφρένης pluribus in codd. V. 25. et Æschyli Pers. vs. 780. WESS.

4. παραγίνεται ἐς τὰ Σούσα—ἐκ Περσέων ἦκον] Nempè Susa urbs, licet caput quodammodo Persici regni, et regia præ cæteris sedes, tamen non in Perside proprie dicta, sed in Cissiis sita erat. conf. c. 91. SCHWEIG.

71 2. αὐτοῦ τούτου εἵνεκεν] Ob id ipsum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. pag. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων εἵνεκα, ἐς λόγους ἦλθον. Thucydid. VIII. 67. ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et I. 139. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτ' ἔφη, προσήκει σκοπεῖν: elegantiore usum Perizon. intellexit in Æliani Var. Hist. II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Jovis Lucianei t. I. p. 210. Ὡς ἀφελὲς ὁ παῖς ἴσθι, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι. VALCK. Scrip̃tor ipse II. 3. καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτέων τούτων εἵνεκεν ἐτρατόμην. WESS.

72 6. ἔνθα γάρ τι δεῖ ψεῦδος, etc.] Laxissima hæc de mendacio professio, verumque fallaciloquentiæ suscitabulum. Geniō

Ulyssis interroganti Neoptolemo, *Ὅσα αἰσχρὰν ἤγῃ διῆτα τὰ ψευδῇ λέγειν*; responsum, *Οὐκ, εἰ τὸ σαθῆναι γε τὸ ψεῦδες εἶναι*, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori *Æth.* I. p. 50. *Καλὸν γάρ ποτε καὶ τὸ ψεῦδος, ὅταν ἀφελοῦν τοὺς λέγοντας, μὴδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούον-τας*; neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius jus et detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce adpellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat Berglerus; nec præterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris Abramus, longe plura admensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

9. *δεικνύσθω ἐνθάυτα ἐὼν πολέμιος*] *Δεικνύσθω ἐὼν*, sive dicatur *φανερὸς γινέσθω πολέμιος ὑπάρχων*, seu *ἐνδηλος*, eodem sententia recidit: *pateat illum nobis hostem esse*; atque adeo tanquam talis *confodiatur*, *συγκεντρίσθω*, quod verbum infra legitur, ubi *ὀβυῖς intersectis*, ut scribit Justinus, *ad Magos perveniunt*. In Lysiae p. 90. *φανερὸς ὅστις ποιησάμενος*, patet eam fecisse, Marklandus interpretatur; communivit exemplis aliquot Taylorus. Euripides Bacch. vs. 47. *αὐτῷ θεὸς γὰρ ἐνδείξομαι*. Andocid. p. 31, 34. *ἐνδείκνυνται—ἡμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρέποισ ἀκολουθεῖν ἀξίαν*. Herod. II. 119. *ἐπαίσιτος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος*. Xenoph. *Ἑλλ.* III. p. 291, 36. *μάλα ἀχθεσνότες φανεροὶ ἐγένοντο*. et II. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. *μὴ ἐνδηλοι ὅστις τοῖς παροῦσι πόντοις βαρυνόμενοι*. Soph. Trach. 679. *ἀδθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα Κακὸν μέγ' ἐκπράξασα*. In Xenoph. Kur. *Ἀν.* V. p. 211, 8. si codex scriptus præferret *ἔξισον Ἑλληνας ὄντας Ἑλλήσι τούτῳ πρῶτον καλῶς δεικνύσθω, τῷ ἑνὶ εἶναι*: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

74 1. *μόνος ἥπιστατο*] Supra c. 61. noverat fraudator Magnus, τὸν Σμέρδιος θάνατον—ὡς ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἐπιστάμενοι Περσί-ων: et apud Zonaram p. 127. B. dicitur γνοῦς ὁ Κατιζίδης (Πατιζίδης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωσται. Præ paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui jussus Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Wetstenii ad Evang. Joann. XVII. 3. *ὅλα τῷ θυλάκῳ excussa*, digna sunt quæ considerentur. VALCK.

Ib. ὄντα ἐν αἷρ μεγίστη] Prexaspes, πιστότατος; ὡς ἐν Πέ-
ργῃ, sicuti mox perhibetur, omnium laudibus ferebatur, quip-
pe maximo in honore. De Themistocle, ὡς αἶν ἐν αἷρ μεγίστη
τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν
αἷρ—ὡν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum.
Quod succedit πίστις τε λαβόντες καὶ ὀρκίοισι, Gronovio se non
probavit, contra ex M. πίστις τε, siquidem λαβεῖν πίστις ferri
nequeat. Scriptor tamen ipse lib. IX. 106. πίστις καταλαβόν-
τες καὶ ὀρκίοισι: quomodo ὀρκοῖς δεινотάτοις καταλαβὼν Proco-
pius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex cer-
tissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero
πίστις λαβόντες eadem in re inopportune, quod ego quidem non
largior, necti, nonne utroque in sermone verbum, uni rei
aptum, pluribus jungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes
ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro πίστις τε λαβόντες,
καὶ ὀρκίοισι? unde pendebit posterius? Succurrit Abresch.
Diluc. Thucyd. p. 425. ὀρκίοισι, mutata distinctione, se-
quenti ὑπισχνεύμενοι adstruens, quod, si πίστις τε λαβόντες
valere debeat, certissimum auxilium. WESS.—Vocab. ὀρκί-
οισι ad προσκτείνοντο retulerat Gronov. Compositum uti-
que καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret.
SCHWEIG.

3. προσέφερον] Zonaras, καταθεμένου δ' ἐκείνου ποιήσαι ταῦτα,
προσέτεγον: hoc posuit pro προσέφερον Herodoti, cujus ille
vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis
Xenophontea. VALCK.

76 3. ὑπερβαλίσθαι] Si teritur usu, quam vim hic tempus
haberet futurum non exputo. ὑπερβαλίσθαι hinc excitat, et
sequentia, καὶ μὴ οἰδούντων τῶν πρηγμάτων ἐπιτίθασθαι, Eusta-
thius ad Od. β'. p. 1441, fin. = 90, 43. verum minus apte τὸ
ὑπερβάλλεσθαι hic interpretabatur per διατρίβειν. Voluit Ota-
nes opportunitatem exspectare rei gerendæ, ὑπερβάλλεσθαι,
quod frequentius dicitur ἐπιτίθασθαι, secundum Ammonium
significans, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων, neque
censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res
adeo essent turbidæ. Ἐπιτίθασθαι τοῖς πρήγμασι nimirum, hic
non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πρήγμασιν ἐπιχειρεῖν
ἀδυνάτοις ἐπιτίθασθαι πράγμασιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A.

et Xenoph. Ἀπομν. III. p. 453, 29. Longino περί Ῥψ. XV. 6. ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις οὐκ ἀτολμος dicitur Euripides; Αἰσχύλου φαντασίαις βασιλευμέντος ἡρωικωτάτοις, ibid. §. 11. Ἐπιτίθεσθαι τῇ ποιήσει dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobæus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. Ἦν δέ τις τῶν ἐνθάδ' ἀστών, μηδὲ ἐν χεῖρεσ φρονῶν, Συνεπιθῆται τῇ ποιήσει, πάνυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν, Μαίνεται τε καὶ παραρεῖ τῶν φρονῶν, τῷ σῶ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παραρεῖ Hesychius comparetur, et Theocriti ὁ πάραρος τῆρος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνάγμοστος, καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων: imo τῶν παρηρόων. VALCK. Non spernendum ὑπερβαλλέσθαι, quod habet F. in præes. temp. Sic sane et συμβαλλέειν et συμβαλλέσθαι utitur Noster, inserta vocali s ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπερβάλλεσθαι cum aliis consentit. SCHWEIG.

77 1. θείῃ πομπῇ χρηαμένους] Valla pompa. Instinctum et divinum impulsum scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Æschylus Agam. 757. πομπῇ Διὸς ξενίου. Apud Suidam in Ἀναλώθησάν scriptor incertus θηρίον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐτυγχάνει: quo de loco Abreschius ad Æschylum lib. I. 23. WESS.

78 5. προσθεῖναι τὰς θύρας] His commodum usus Kuhnius aliis non intellectum explicuit Diogen. Laërt. II. 105. eo nomine laudatus Kustero ad Arist. Ἑκκλ. 420. E neutro Pollux enotasset X. 25. sed προσθεῖναι (τὰς πύλας) invenerat apud Thucyd. IV. 67. Ad illud Lysiae (Or. I. p. 8.) προστίθῃ τὴν θύραν—καὶ τὴν κλειῖν ἐφέλεται, comparat Salmasius hoc Petronii e cap. 94. adduxit repente ostium cellæ,—exemique raptim clavem. Lucian. de Paras. t. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃ. Pausan. II. p. 195. ἀναπνεύματα ἔχοντες—προσέθισαν τὰς θύρας. Adducere ostium Græce dicebatur συναγαγεῖν τὴν θύραν: opponere januam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσθεῖναι. VALCK. αὐτοῦ, scil. thalami, propter Porti errorem Lex. v. θύρα, notavit Wesseling.

8. Δαρειῶς δὲ πωθόμενος] Justinus I. 9. Quorum alterum Gobryas medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum jussit. WESS.

80 1. ἐλέχθησαν δ' ἄν] Nihilominus: οὐδὲν ἦσσαν ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi ἐλέχθησαν δὲ diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὅμως. Sed ita solet Herodotus, praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἔμοι μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ἄν. IV. 82. ἔλεξε; οὔτε εἰ ψευδόμενος οὔτε εἰ ἀληθὲς λέγων ἔχα σαφηνίως εἶπαι, ἔλεξε δ' ἄν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Helenam mirati, saepe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. De ista conjuratorum deliberatione conf. Heeren *Ideen über die Politik* etc. t. I. p. 465. seq. et Creuzer *Historische Kunst der Griechen*, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relata esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio Græcorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse judicat. SCHWEIG.

2. μούναρχον μῶνον] Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Ὀμηρικώτατος, Herodotus. Qualia saepius attigerat, multa collegit Homerea hujus generis Eustath. ad Od. τ'. p. 1867=699. Eustathii commentariis usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: huc pertinent ζώπυρα πυρὸς, IV. Maccab. VIII. 12. Βουκόλια βοῶν, Joëlis I. 18. σαρκοφαγοῦσι σάρκας Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista ejusdem Diodori, σαρκοφαγεῖν ἀνθρώπους· θρεμματοτροφεῖν ἀγέλας βοσκημάτων σιδηροφορεῖν πελέκεις. VALCK. Vix ita scripsisset Valckenarius, si scivisset illud μῶνον ab omnibus propemodum msa. exulare.

4. κατηρτημένον] Scribi quoque potuit κατηρτυμένον vel κατηγτισμένον. Herodotus de tribus rerum publicarum specie-

bus, quæ populi, quæ paucorum, quæ unius potestate regerentur, ut loquitur Quintilianus, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quæ pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ib. Κῶς δ' ἂν εἴη χρεῖμα etc.] Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει Ὅπου τὸ μὲν, et quæ succedunt. Justissimum mox τῇ ἔξοστι ἀντιθύνα etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. ἔ ἀντιθύνα χράμενος ἔφευσία καὶ βουλὴν καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in Suidæ Ἀντιθύνα, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Ceterum hæc disputatio in oculis Plutarchi fuit t. II. p. 826. x. WESS. De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. SCHWEIG.

5. φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται] Invidia insita plerisque mortalium est, et acquiritur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Serm. XLI. p. 270. ὅπως μὴ—ἐλιγορή καὶ ἀνασκησὶ ἀρετῆς ψυχαῖς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύη. Insolentiam autem, sive ὕβριν tyrannidis suscitabulum et fomentum haberi, Sophocles Œd. Tyr. vs. 883. Ὑβρις φουσέει τύραννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumerem, testimonio est, ususque firmat. WESS.

8. ἀπὸ θανάτῳ] Habet in more Herodotus ἀχθεσθαι τῇ ἀρχῇ et hoc de genere alia struere; uti II. 103. et 175. Θάπ' αἰσαστορ blandus est; cujus et λόγοι βῆπες, ex Euripidis Sytleo, Philoni Jud. adv. Flacc. p. 979. x. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. βῆπες καὶ ἀπατηλοὶ Procopio Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97. WESS.

10. ἰσονομίην] Erunt fortasse, qui Stobæi ἰσοτιμίην eligerent, Herodoto vetante. Otanes δὲ Πέρσησι ἰσονομίην σπαύδαν ποιῆσαι, c. 83. et Mæandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῶν προαγορεύει c. 142. In populari statu laudatur juris inter omnes æqualitas. Euripid. Suppl. 433. ὃ τ' ἀσθενῆς, Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει: et Hyperides ex versione Rutiliæ Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in æqua civitate, ubi jus legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Præclare erudita sunt quæ

Valckenaerius noster super hac ἰσότητι ad Tragici Phoenias. vs. 541. WESS.

81 2. De plebis multitudine, δῆμος συνολικῶς ἀχαριστάτατον, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὅχλου: quo prior adfirmari hujus loci scriptio videbatur; at præstantior nova. Ipse grammaticus in Ὑβριστότερος testem adpellat Xenophontem Kur. Παιδ. V. p. 147. c. WESS.

3. τῷ δὲ οὐ γινώσκουσιν ἐν] De plebis in administrandis rebus inscitia non dissimilia Euripides Suppl. vs. 417. Æschines, Δῆμος γὰρ, ἀχαριστόν, ἀψίκορον, ὤμὸν, βάσκανον, ἀπαίδευτον, Dial. III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκίῳ obpositionem haberi. WESS.

Ib. οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκίῳ] Sic scripta commodam vix admittunt interpretationem. Sæpius opponuntur εἰδέναι, εἶνε νοῆσαι, et διδάσκειν: ut ap. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτοὺς νοήσας ἢ διδάσκειν: ὑπὸ τοῦ. Soph. Œd. Tyr. 714. Parnass. V. pag. 410. ἐξευρόντα αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδάσκειν: sicut ap. Platonem plus semel. Archytas Stobæi pag. 270, 8. Δεῖ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξευρόντα—ἐπιστάμονα γινώσκειν. Eadem Archytæ et plura dedit Jamblichus mystus Περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Ἑργ. καὶ Ἡμ. vs. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. *Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse.* In postremam classem populus Megabyzo videretur rejiciendus, ὃς οὔτε εἰδιδάχθη, οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκίῳ, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quæ male fuerant repetitæ, rejectis, sic ista capienda judico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκίῳ, idem esse ac οὐδὲν οἶδεν οἰκοθεν, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuor-ve junguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλὸν, οὐδ' οὐδὲν οἰκ. advocato Platone in Theæt. p. 180. A. ἦτον αὐτοῖς ἐν ἢ τὸ μηδὲν μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK.—Οἰκίῳ equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro

καθῆκον et πρέπον accepi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. t. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. pag. 401. SCHWEIG.

Ib. χαιμάρρον ποταμῷ ἱκελος] Ὁ δῆμος αἰεὶ ἐμπνέων τὰ πρῆγματ' αὖτε νόου. Talis populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Græciæ temeritas, oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad judicandum impetu temerario ductis sæpe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παραβρεῖθροισι χαιμάρροις ὅσα Δένδρων ὑπῆκει κλῶνας ὡς ἐκσώζεται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. *Ille, inquit, undæ comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi æstu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant.* Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinciæ Consul. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui Camerarium et Abramum non latuit, Demosthenis contra Æsch. Falsæ Legat. p. 229. ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiosè Philippo contribuit, quem osiores Atticæ libertatis docerent: ὡς ὁ μὲν δῆμος ὅστιν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσυνθετότατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κύμα ὡς ἂν τύχῃ κινούμενον, κ. τ. λ. sic ista, partim ab aliis adjutus, legenda censeo. Præter ceteros, Demosthenis locum expresserunt oratores suo ævo nobilissimi, Aristides t. III. p. 78. et Dion Chrys. Or. III. p. 44. c. Ejusdem quoque meminerat S. Joannes Chrys. Oper. t. III. p. 50. v. De multis unicum ponam incerti Comici dictum ex Dione Chrys. p. 368. δῆμος ἄστατον κακὸν, καὶ θαλάσση πάνθ' ὅμοιον ὑπ' ἀνέμου ριπίζεται. VALCK. Qui sequentia addere poterat, leviter emendanda: Καὶ γαλήνης ἢ τύχῃ, πᾶν πνεῦμα βραχὺ κορύσσεται· Κἄν τις αἰτία γένηται, τὸν πολίτην κατέπειν. Ubi Morellus ἐντ' ἤχη, Aldus ἐντ' ἤχων, Reiskius ἂν τυχῶν πρὸς π.

82 2. πολλῶ τοῦτο προσέχειν] Cave τοῦτον melius opineris. Adsolent in similibus ita. Δῆμος, ἀχάριστον, Æschines videlicet

χρῆμα. Μοκ καὶ ἐν τούτῳ διδάξει ὅσα ἐστὶ τοῦτο ἀριστον, i. e. *Monarchia*, et c. 83. ὡς ἡ μοναρχία κράτιστον, tum τὸ τοιοῦτε περιστέλλειν. Quæ continuo succedunt σιγῆτό τε ἂν etc. notari H. Stephanum non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quæ multitudini committuntur, plenæ rimarum, hac atque illac perfluunt, uti Comicus. Vide Pufendorfium J. N. et Gent. VII. 5. WESS.

5. αὐτὸς γὰρ ἕκαστος] Noxium αὐτῶν γὰρ Stobæi etiam margini Gesnerus adlevit. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος est VIII. 10. et c. 123. αὐτὸς ἕκαστος δοκέων ἀριστος γενέσθαι. Eum in modum Æneas Tactic. c. 4., levi macula spurcus, ὡς πρὸς φίλους αὐτοὺς ἕκαστος δοκῶν ὑστερον παραγίνεσθαι. Quid dederit, cuilibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato Sallustiani cœpere se quisque magis extollere et lib. VII. 144. non erit. WESS.

7. συγκύψαντες ποιῶσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. εἰ συγκύψαντες ταῦτ' ἤρσσοιεν πάντες. Aristophanes Equit. 850. τοῦτο δ' εἰς ἓν ἐστι συγκεκυρῶς: ubi Critici bene, ὁμοιοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συνεπύουσι. WESS.

9. ἐκ δὲ αὐτῶν] Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶνδε θαυμάζεται αὐτός δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου θαυμάζομενος δὲ ἂν ὦν ἐφάνη μούναρχος ἰάν. Ut præpositio ἀνὰ a verbo ἐφάνη, vocula ὦν interjecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit sejuncta: ἐκ τῶνδε significaret postea, noto præpositionis usu, de quo dedit egregia Pearsonus in Vind. Ignat. p. 372. VALCK.

83 2. ἦτοι κλήρω γε λαχόντων] Sive sorte sortiamur Latina; quæ metuo ut ex Græcis bona sint. Hoc Æschyli vide, Eumen. vs. 33. ἴτων πάλαρ λαχόντες, ὡς νομίζεται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs. 128. Philo Jud. Constit. Princip. pag. 722. Οὐ τοίνυν προσήκει δισπότας—ἀποφαίνει τοὺς κλήρω λαχόντας. Jam sorte legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex S. et V. κλήρω γε λαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. τὸν πάλαρ λαχόντα αἰεὶ σφραν αὐτίαν ἀποπέμπουσι. Æschylus VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλαρ λαχὼν ἕκαστος. At hoc alii viderint. Quæ in mssis turbantur statim, ex generis et numeri enallage, satis obvia

et proposita ad Diodori II. 19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, ex formula cui sæpe repetitum *Lysiae μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδαμῶ* concinit. WESS.

4. ἐκ τοῦ μέσου καθῆστο] Simillimum lib. I. 45. extr. κατῆστο, ἐκατίετο et κατήμενος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium esse neutratum; qui usus opportunius alibi valebit. WESS. IV. 118. VIII. 22. 73. SCHWEIG.

84 1. τὴν πᾶσαν δαρεῖν etc.] Hæc recurrunt extremo hoc libro. Cujusmodi autem dona fuerint, docte Brissonius Regn. Pers. I. 144. examinavit. Medicam vestem, Acanthis honoris ergo a Xerxes datam, VII. 116. habet. WESS.

3. ἀνεῖ ἐσαγγέλως] Expressit hunc locum Scriptor libelli de Syr. Dea p. 472., ubi rex ad Combabum: ἀπίξαι παρ' ἡμέας ἀνεῖ ἐσαγγέλως, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἢ γυναικὶ ἅμα εὐνάσσομαι: hanc proceres Herodotei constituerant exceptionem, ἣν μὴ τυγχάνῃ εὐδαν μετὰ γυναικὸς βασιλεύς. VALCK.

4. ἐβουλεύσαν τοιόνδε] Sermonis studiosissimo hic quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis prætermisit incuria: ἐβουλεύσαντο τοιόνδε, re inter se deliberata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσαμένοις ἔδοξε αὐτοῖς, vel συνέθεντο, prout legitur cap. 86. Justinus: pactique inter se sunt, ut,—cujus equus inter solis ortum hinnyitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse Ctesiae videtur cum Herodoto: forsan ex Hellanico, multum diversa traduntur in Scholiis ad Æschyli Pers. 776. VALCK. De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide notata ad I. 73. Videnturque hæc ex scholio libri nonnulli ἐβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante. SCHWEIG.

Ib. ἐβουλεύσαντο] Hoc utilius et genio linguæ congruentius in constitutione de regno, sicuti et paulo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persæ venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολὰς προσκυνεῖν ἐκάστη ἡμέρᾳ, in Procopii Bell. Pers. I. 3. WESS.

85 4. Εἰ—ἐν τούτῳ τοί ἴσται] Sententiam expressit Zonaras p. 129. A. θάρρει, ᾧ δέσποτα, ἔφη, αἷς σὴ ἴσται ἡ βασιλεία. Apud

Justinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, si ἐν τούτῳ τοι ἐστὶ ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰμ' ἐν ὑμῖν ἐστὶν, ἢ καλῶς ἔχουσιν, ἢ μηδὲν εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλιμάχῃ, ἐστὶ, ἢ καταδουλώσαι Ἀθήνας, ἢ ἐλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὅτινα βούλοιο Ἀθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὅτινα δὲ μὴ βούλοιο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν ὃ ἐστὶ, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. VALCK.

5. ὥρῃ μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.] Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidæ, Οὐχ ὄδρας ἔργου, οὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὥς—ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐστὶ ad proverbii modulum, Νῦν γάρ ἐστ' ἀγὼν, αὐτὸ πλῆσιον ὁ ἀγὼν: de quibus nunc nihil, nisi culte a Casaubono explicata esse ad Suetonii Neron. 45. WESS.

86 1. Ἀμ' ἡμέρῃ δὲ διαφανεύουσι οἱ ἔξ] *Postero die ubi primum illuxit sex illi etc.* Zonaras: ἵσθαι δὲ τῶν ἐπὶ παραγενομένων: dare quoque debuerat τῶν ἔξ, sed alterum posuit, eorum immemor quæ de Otane legerat olim in excerpando prætermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. p. 695. D. scripsisset, πάλιν εἰς Πέρσας ἐλθεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἐπτά: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἐβδόμου: dederat forte καὶ τῶν ἔξ. In ista formula legitur infra IX. 44. ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφανεύουσι. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφανεύουσιν, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὥς ἡμέρα vel ὥς ἕως ὑπέφανε: *prima luce, primo luci*, et *ubi primum diluculetur*: vid. Gellius Noct. Att. II. 29. ibique Gronov. et VII. 1. ubi *noctis* legitur *extremo*, *priusquam diluculetur*: ὀρθροῦ βαθείας: tempus memorat Plato ἐπ' ὀρθροῦ μέχρι περ αὖν ὁ ἥλιος ἀνίσχῃ, Leg. XII. p. 951. D. VALCK.

Ib. ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφανεύουσι] Sic ἄμα ἡμέρῃ διαφανεύουσι lib. IX. 44. et ἥλιος ἐπιφάνεσκων doctus Jobi interpret cap. XXXI. 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφανεύουσιν, αὐτὴ ἐπιφανεύουσι Matth. c. XXVIII. 1. nec concordī ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. WESS.

3. ἐτελείωσέ μιν] Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. II. 10.

τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι TH. Beza recte accepit. Statim, e mssis quæ exsulant ὡς βασιλῆα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnitas certe principum προσκύνησις, accessione illa non egebat. At vide Polyæn. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

87. 2. ἔχει αὐτὴν κρύψας] Recte cepit Zonaras, cui dicitur *Οἰκὸς τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι*. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἔκρυψεν, in Euripidis Danaë 40. Hec. 1012. πέπλον ἐντὸς ἧ κρύψας ἔχεις; Hesiodus *Ἔργ. καὶ Ἡμ.* 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Pausan. V. p. 408. ἔχειν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. p. 832. ὁμοῦ τῷ χροσίου κατακρύψαντα ἔχειν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχειν suam quoque vim exserit; in multis hujus generis non item, de quibus ad Phoen. 712. VALCK.

Ib. φριμάξασθαι τε καὶ χρεμετίσαι] Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάξασθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per φρυάξασθαι, quod usitatius erat *de equo*; cum alterum eximie *de hirco* diceretur. VALCK.

88. 1. Δαρειῶς τε δὴ ὁ Ὑστάσπεος etc.] Abreschius Δαρειῶς γε δὲ, *Darius quidem certe*. Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, Diodoro II. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit Genes. c. XVI. 11. 12.; cujus illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui juris, ἀδούλωτοι. Prorsus eximie eruditi Britanni et cum cura super ea nationis libertate Historiæ Catholicæ lib. IV. c. 34. t. XX. p. 196. ed. 8vo. 1748. WESS.

3. Γάμους τε τοὺς πρώτους ἐγάμαε Πέρσης etc.] Quatuor hic memorat uxores Darii; duas, præter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit Justino I. 10. *Principio regni Cyri regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatus, quam in familiam Cyri reversum videretur*. De duabus unius tantum meminit Atossæ; cujus, præ ceteris uxoribus, altera etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii potentissimæ, præcipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat Herodotus, et VII. 3. ἡ Ἀρσασα, inquit, εἶχε τὸ πᾶν

κράτος, *regnum obtinebat Atossa*. Ibid. c. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium Darius, ex filia Gobryæ tres suscepisse filios: rex factus Persarum, ex Atossa quatuor. Hoc loco motus Schol. ad Æschyli Pers. 719., 'Ἡρόδοτος, αἰτ. ζ' φησὶ Δαρείου παῖδας εἶναι: addens, 'Ελλάνικος δὲ ἰά. Atqui totidem ille apud Herodotum reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, Darii filios. Præter pellices, sex habuit Darius uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; præterquam ex Otanidis filia Phædyma, quæ Magi fraudem patefecerat. Ex Gobryæ filia tres suscepit filios Darius: natu maximus fuit 'Αρτοβαζάνης, (VII. 2.) memoratur et 'Αριαβίγνης, VII. 97. Tertiū nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68.; quæ si justa suspicio, fuerit is 'Αρσαμένης: et certe Plutarcho aliisque filius ex uxore Darii prima vocatur 'Αριαμένης. Vid. ad Justinum notata II. 10. Ex Atossa Cyri filia, præter Xerxen Darii successorem, nati fuerunt Μασίστης, 'Αχαιμένης, et, fratribus minus nobilitatus, 'Υστάσπης. Vid. Herod. VII. 82. 97. et 64. Ex Artystone, altera Cyri filia, quam virginem duxit uxorem, (Atossam jam ante habuerant frater Cambysis, et Magus Smerdis:) 'Αρσάμης et Γαβρύνης, VII. 69. et 72. Ex Parmy, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus 'Αγρίομαρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex Phratagyne, filia fratris Artanis, nati dicuntur 'Αβροκόμης et 'Υπεράντης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica Herodoti, præter Phædymæ nomen, sola sunt planissime Græca. Adtigat illa Hemsterhusius ad initium Xenoph. Ephes. Quid Palmerius velit in Exercit. p. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Græca, neque adeo Abrocomam sive Acrocomam satrapam, prout Isocrati dicitur pag. 69. D. sed in Darii filiorum nominibus flexus Græcos mirabar ut inexpectatos. VALCK.—Quod ἐγάμει Πέρσῃσι scribitur, ἐν Πέρσῃσι malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, *nuptias quæ Persis primæ*, i. e. nobilissimæ erant. SCHWEIG.

4. δυνάμεις τε πάντα οἱ ἐπιπλάτο] Apostoli ad Ephes. III.

16. *δυνάμει πραταιοῦσθαι*, et Aristidis t. I. p. 326. *δυνάμει ἐμπλάσθαι μετὰ κουφότητος*, cum his composuit Abreschius. De Darii equo jucunde Oppianus, Cyneget. I. 234. et ibi Rittershusius. Nam, quod Hyde Relig. Pers. c. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, *Gheshtasp*, i. e. *factus equo*, propagatam pertendit, a vero abhorret. WESS.

89 1. *ἀρχὰς κατεστήσατο εἴκοσι*] In sequentibus viginti recensentur istæ satrapis, quæque singulis subjectæ fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis præfectis Ciliciæ atque Indiæ. Videant homines eruditi, quo pacto hæc Herodoti cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis Plato tradidit; quorum locorum alter notus fuit Brissonio de Regn. Pers. I. p. 148. e. Leg. lib. III. p. 695. c. *Δαρῆος βασιλέως οὐκ ἦν υἱὸς, παυδαί τε οὐ διατρυφώση τεθραμμένοις· ἰλθὼν δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἑβδομος, διείλετο ἑπτὰ μέρη τεμόμενος*: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex conjurationis sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 332. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui pæne *nemini se credebatur*, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit detriorem Dario, *ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖν, κοινωνοῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειράστας, διέμενέ τε μέρη μάλιστ' ἑκαστα Σικελίας πάσης ἑπτὰ, καὶ πιστοῖς ἐχρήσατο τοῖς κοινωνοῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῶ οὔτε ἄλλοις*. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat H. Steph. recte per *Medum et Eunuchum* eundem intelligens; in cujus nomine quantum fuerit variatum, docuit Jac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κόρον περὶ δαίμωνος fuit opposita Xenophontis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palæstra, oderat Plato. VALCK. Fortasse imperii Persici distributionem, quæ posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quæ a Dario instituta est, permutavit philosophus. SCHWEIG.

3. *Βαβυλωνίον σταθμὴν τέλειον*] Refingitur *τάλειον* a do-

eto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα—σταθμὸν διτάλαντα : et ἱλουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. *Ælianus Var. Hist. X. 17.* Θμιστοκλῆς τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν. Atque ita solent Græci Latinique, docente Jo. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Jam sive *Εὐβοικὸν* seu *Εὐβοικόν* probetur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Majoris momenti minas sunt septuaginta *Eubolcæ* in talento *Babylonio*: aliter *Ælianus Var. I. 22.*, Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore De la Barre Histor. Acad. Inscription. t. VI. pag. 355. ἑβδομήκοντα καὶ δύο μνίας Herodoto operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedæ veteres, conspiratque Pollux IX. 86., minis septuaginta talentum *Babylonium* æquiparans: dubiæ præterea fidei *Æliani* locus est, et acriter oppugnatus a Willebrodo Snellio de Re Nummar. pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas conplectitur duntaxat. Conf. Panelium de Cistophoris pag. 110. etc. WESS.—Reizius, inter *Εὐβοϊκὰς* et *ἑβδομήκοντα* stellula interposita indicans nonnihil ibi omissum se judicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, hæc posuit: *Babylonicum talentum LXXVIII. minarum Euboicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. SCHWEIG.

5. Δαρεῖος μὲν ἦν κάπηλος] Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta caussa, Dionis Chrysostomi, Libanii, Juliani, Themistii, quorum loca Spanhem. ad Juliani Or. I. p. 9. et Davisius in Maximi Tyr. Diss. IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. Commodum minus de tributo, a Dario primum descripto et instituto, hic et a Polyæno VII. 10, 3. traditum, censeri posset; siquidem Magi ἀποληθὴν στρατηγῆς καὶ φόρου in triennium Persis tribuerunt c. 67. hujus Musæ. At bene habet: nam tributum continuum hic, loco posteriore quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene Venema Dissert. ad Danielis Vaticinia p. 161. animadvertit. De Strabone lib. XV. p. 1068=735. tributorum (τοῦ φόρου) in Per-

sis primordia Artaxerxi Longimano asserente, consulto taceo. WESS.

Ib. *δεσπότης* Κύρος δὲ πατήρ.] Adtiget postrema Wess. ad Diodori t. I. p. 275. t. II. p. 553. Reliqua transscripta etiam Eustathius, Homerea tractans de rege dicta, *πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν*, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: Κύρος δὲ πατήρ, —*ὅτι ἥπιος, καὶ ἀγαθὰ σφισιν ἐμνηστεύσατο*: quæ lectionem adfirmant, a Gronovio non absurde mutata. Præstantem bellica virtute virum, Philopœmenem, Messenii vere nuncupabant πλὸν τι ἢ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ πατέρα, apud Pausan. VIII. p. 704. Herodoti meminit agens de rege Dion Chrys. p. 5. c. etc. opponens *πατέρα* et *δεσπότην*, quæ appellatio Græcis semper visa fuit invidiosa: alibi Dio respicit et τὸν *κἀνῆλον* Darium: vid. Davisius in Max. Tyr. p. 508. De Dario, istiusmodi quoque *κατῆλόν* osor acerrimus, longe iudicabat aliter Plato Epist. VII. p. 332. v. *ἴδειξέ παραδείγμα, οἷον χρὴ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίνεσθαι*: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit Platonis Politicus. VALCK.

Ib. *ὅτι ἥπιός τε*] Erat elucubrantis in animo Homericum ex Odyssea, *πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν*, quo nihil in laudem præclarius dici de rege potest, egregie Sopatro apud Stobæum Serm. XLIV. p. 312. monstrante. Dabit conplura alia Gatakerus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. WESS.

- 90 2. Καβαλίαν καὶ Ὑγεννίαν] Conjecturam ponam, quam ante aliquot annos cum Wesselingio communicavi, quæque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Ὑγεννίαι, sive Ὑτεννέαι, quos hic in suo codice Stephanus invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor literas KAITTENNEQN in ΚΑΛΕΤΜΕΝΩΝ esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: Λασιόνιον τῶν (hoc facile potuit elidi:) καὶ Καβηλίων καλούμενον. Fundus conjecturæ locus est Herodoti Xerxis copias recensentis VII. 77. Καβηλῆες δὲ οἱ Μήονες, Λασιόνιοι δὲ καλούμενοι. VALCK. In Cabaliis sive Cabalensibus, qui septima Musa Καβηλῆες, nulla hæsitatio; incolis quippe regionis Cabaliæ apud Plinium, seu Καβαλίδας, in Stephano Byz. ex Strabone cum L. Holstenii observatis. Qui vero Hygennenses, Autenenses, Augenenses, talis enim

in pchedis discordia, frustrata quæsi opera. Placuerat Lycaoniæ regio Obigene, cui fidere non libet. Eccum tamen Plinii Hist. Nat. V. 32. verba: *Attingit Galatia et Pamphylia Cabaliam et Milyas.*—*Item Lycaoniæ partem Obigenen.* Valckenarii elegans hariolatio consideranda est. WESS.

- 91 1. Ἀμφίλοχος] De Amphilocho sequentia loca apposuit Larcherus: scil. Pausan. II. 18. 20. V. 17. Cicerō Div. I. 40. Thucyd. II. 68. Strabon. XIV. p. 951. et 993. Herodot. I. 46. VII. 91. Lucian. Alexandr. 29. Dion. Cass. LXXII. 7. Plutarch. Orac. Def. p. 434. D.

Ib. ἐν οὔροις] Docte hanc scripturam defendit Pinedo ad Ποσειδων Stephani, et participium impersonale ἀρξάμενον Raphaelius verbis Lucæ Evang. c. XXIV. 47. WESS. Istud participium ἀρξάμενον contulit Larcher cum δέον, ἔξδν, παρδν, ἰδοχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. SCHWEIG.

3. De pecuniæ proventu ex Mæridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedit. WESS. Scilicet, “num-
“merum (δύο καὶ δέκα μυριάς) non pertinere ad præsidia-
“rios, sed ad medimnos frumenti. Sententia est, *Insuper*
“*enim 120 millia medimnorum Persis etiam in Albo castello*
“*Memphios considentibus metiuntur et eorum auxiliariis.*
“Consuetudo illa Græci sermonis erat in frumento et ar-
“gento μυριάδας tantum exprimere, quum materia mensuræ
“et species nummi publice constarent.”

Ib. τὸ ἐγίνετο ἐκ τῶν ἰχθύων] In alio scriptore viderentur ista lectoris emblema: in Herodoto caute versandum est: vid. II. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γινομένην πρόσθον ἰδοκε (Rex Ægypti, atque Ægyptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλοπισμένον: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

5. Σατταγῶν] Gentem non novi. *Aparytas* frustra quærendo vestigavi. *Gandarî* et *Dadica* recurrunt VII. 66., neque aliis sunt ignoti. WESS.

- 92 2. Παρικανίαν] Ad eum modum Steph. in Παρικάνη, et alii cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi Paricanii ab illis diversi, qui Æthiopibus junguntur c. 94. Orthocorybantii

an Orthocorybantes rectius pingantur decernere haud valeo. WESS.—De Caspiis cf. ad c. 93. De Paricaniis facile equidem Rennello adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παρητακηναι h. l. corrigenti, collato Nostro I. 101., Stephano Byz. in Παγατανα, aliisque auctoribus a Cellario *Geogr. Ant. t. II. p. 808.* citatis. Dissentit quidem Larcher in *Indice geogr. ad Herod. p. 419.* SCHWEIG.

4. μέχρι Αθηνῶν] Steph. Byz. Αἴγριοι, ἔθνος Μηδικόν: quam nationem eandem atque Æglorum suspicabatur Holstenius, et ante eum Ortelius. ΑΙΓΔΩΝ, quomodo Valla et S., et ΑΙΓΔΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet VII. 72. Αἰγίων in hac vicinia gentem, quæ Διγίων et Δίγνεις S. Eadem Δεβίς et Bactris contermina c. 86. ejusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, ἐπέχουσιν consultum est. WESS.

- 93 2. Σαγαρτίων καὶ Σαραγγίων etc.] Sagartii memorantur a Steph. Byz., Ptolemæo et Nostro I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. Sarangæ, Σαράγγαι, Σαραγγίων VII. 67., unde Σαγαργαίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀθηναίων, Θηβαίων, locum Ἀθηναίων, Θηβίων, invaserunt. De Myciis nulla deinceps hæsitatio: adstipulantur Holstenio et Berkelio, titulum nationis Ethnicographi præscripto instantibus, schedæ veteres et VII. 68. WESS.

3. Κάσπιοι] Caspii, ad Caspium puta mare habitantes, supra nominati sunt, c. 92. iidemque iterum lib. VII. c. 67. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At exspectare debebamus, adjecta quadem nota hos, quos Indorum vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse Herodotum ab alteris illis Caspiis. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur Caspiorum in illo terre tractu mentio, ex conjectura corrigere scripturam et h. l. et VII. 86. tentarunt. Et Reizius quidem Κασπίων corrigens, Stephani Byz. auctoritatem secutus est, qui ex *Herodoti libro tertio Κάσπιον urbem Parthorum memorat, Indiæ finitimam.* Quod nomen quum nusquam alibi apud

Herodotum legatur, sedes illius hæc fuisse videri debebat. “Una dubitatio est: (inquit idem ΒΕΙΞΙΥΣ) quod Herodotus non urbis hęc meminit, sed gentis; et, quum Stephanus dicat etiam gentem *Καρσίπους*, nominari, alium is ejus rei testem laudat, non eundem Herodotum.” Itaque audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Καρσίπων* corrigentem,” ipse vir doctus profitetur: pro cujus quidem causa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in Epitome Stephani, quæ sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) nonnihil turbatum esse; ab ipso Stephano nomen *Κάρσιποι* non minus ex Herodoto, quam ex Dionysio, fuisse citatum. Aliam rationem secutus Rennell, in *Geographical System of Herodotus* p. 302. (laudatus hoc nomine a Larchero in Tabula Geogr. ad Herod. pag. 99. seq.) quoniam cum Sacis jungitur hic populus, *Κάρσι* corrigendum censet, ejus regionis incolæ intelligens quæ *Κασία χώρα* apud Ptolemæum Geogr. lib. VI. c. 15. nominatur. Cæterum non opus est ut moneam, quum in hac parte Historiarum Herodoti, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, præter Larcheri Indicem Geographicum, cum fructu consuli posse idem laudatissimum Rennelli opus, e quo multa passim Larcherus. SCHW.

- 94 1. Παριάνοι δὲ, καὶ Αἰθίονες οἱ ἐκ τῆς Ἀσίης] Alios Paricanos, cap. 92. memoratos, videri Paretacenos esse, supra monuimus. Pariciani, qui hęc cum Æthiopibus Asiaticis componuntur, iidem lib. VII. c. 68. componuntur cum Utiis et Myeis, quos Erythræi maris accolæ fuisse ex superiori cap. 93. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terræ tractu sedes habuisse probabile est. Larcherus in Not. ad h. l. Æthiopes Asiaticos adfirmat Colchos esse, prorsus contra Herodoti usum mentemque, qui Colchos suo semper nomine nominat, (ut II. 104. et III. 97.) eosque ne coloniam quidem Æthiopum, sed Ægyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97.) Colchis tributum nomine nihil fuisse imperatum, sed de donis quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus Paricanios, qui hęc nominantur, Colchis finitimos statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum

habitantes. Conf. Steph. Byz. in Παριάνῃ, Plin. Hist. Nat. VI. xvi. 18. et Pomp. Melam I. 2. ibi ab Holstenio citatum. SCHWEIG. Testatur Larcherus ad h. l. plurima se ex Bocharti Geogr. Sacr. IV. 31. p. 286. hausisse.

4. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους] *Ad omnes ceteros vertit Gronov. incerta sententia; cujus versionem tenuit Wess. Idem vero Gronov. in Notis, par cæteris omnibus. Nos, pro ratione aliorum omnium, posuimus: rectius fuerit, præ reliquis omnibus. conf. II. 35. et VIII. 44. Nescio an eandem sententiam in animo Valla habuerit, super cæteros omnes scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam Larcherus: Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble. SCHWEIG.*

- 95 1. γίνεται τεσσαράκοντα καὶ πεντακόσια καὶ εἰνακισχίλια τάλαντα] Id est, 9540 talenta, nempe Euboica: qui numerus quum minime congruat cum his quæ proxime sequuntur; si modo justus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis S. scriptura, ὀγδῶκοντα καὶ ἑκτακόσια καὶ εἰνακισχίλια exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cujusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 detrahas 4680, restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 talenta ramentorum auri, pro ratione tredecupla, quam ipse Scriptor indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. præfecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babylo-niorum; quæ, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adjeceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adjeceris 240 fere talenta, quæ ex Mœride lacu (cap. 91. coll. cum II. 149. extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem hujus cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliqui-

bus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quæ complendæ summæ 14560 desunt, ad reliquam summam adjectam esse tamquam pretium frumenti, ab Ægyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91. SCHWEIG.

Ib. *τρισκαιδεκαστάσιον*] Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut majore ejus abundantia. Quæ hic *τρισκαιδεκαστάσιος*, ea ætate Platonis in Hipparch. p. 231. d. *duodecupla* sive *δωδεκαστάσιος*. Menandri Comici ævo *decupla*, *δεκαπλάσιος*, ap. Polluc. IX. 76. Adtiguit hanc rem Arbuthnotius Tabul. Antiq. Numm. c. 6. Est quoque in comparatione talenti Babylonici et Euboici, et utriusque inter se justa proportionem, anceps disputatio et difficilis, jam olim a Budæo de Asse IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a de la Barre Histor. Acad. Inscript. t. VI. p. 355. docte iterata. WESS.

3. τὸ δ' ἔτι τούτων ἔλασσον ἀπείδ] Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, *omittere se minorem numerum unitatum, qui huic summæ deest ad veram summam complendam*. SCHWEIG.

- 97 3. σπέρματι μὲν χρίωνται] Cogitanti mihi H sæpius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem *σήματι* (id est *τάφῳ*) μὲν χρίωνται τῇ αὐτῇ, τῇ καὶ οἱ Καλατίαι Ἰνδοί, οἰκήματα δὲ ἐκτῆνται κατὰ γαῖαν. Potuit utraque domus simul conmode memorari. Vid. Diodor. I. 51. Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimæ variarum gentium recensentur consuetudines Nicolao Damasceno Stobæi, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni, ceterisque; quo scilicet hi Indi atque Æthiopes, secundum Herodotum, *viva* parentum suorum erant *sepulcra*, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et *ἐμψυχοὶ τάφοι* dici possent *Γοργιάζοντι*. vid. Gataker. ad M. Antonin. IV. 21. et Tollius ad Longin. III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa *Masagetarum* ap. Herod. lib. I. c. ult. atque hinc Anonymo memorata, cujus dissertationibus inter Pythagoreorum reliquias locum non dederim, p. 713. *Μασσαγῆται τὰς γονίας* (non quosvis:) *κατακλύψαντες κατέσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμῖν ἐν τοῖς τέκνοις τεθάρθαι*, in liberorum visceribus condi-

tum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. Herod. III. 99. VALCK.

Ib. σπέρματι] Quod hic de semine, σπέρματι, quo eodem Æthiopes et Indi Calatiæ utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra pro-
dit, Indos istos τοὺς γυνάας κατεσθίειν, parentes suos vorare. Idem hi Æthiopes, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι inānuata est penitissime labes, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda, quam ἔργματι μὲν χρ. eodem facinore defungantur, quo Indi Calatiæ, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. *Εγγραμα κα-
λὰ sunt in Perictionæ fragmento ap. Stobæum pag. 487. Euripides Orest. 160. Ὡ μέλειος, ἐχθίστων θεῶν ἔργμάτων. WESS. Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, hæc doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γιγνόμενον σπέρμα memoratur Athenæo III. 110. κ. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀρίδην: intelligiturque sive oryza, sive miki quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, *Voyage en Egypte*, p. 75. aliosque itineratores. SCHWEIG.

4. δύο χοίνας ἀύγου χρυσίου] Auri pulverem hoc fuisse, ex eo quod mensura chœnice usos esse Æthiopus tradit Herodotus, haud inscite colligit Larcherus.

Ib. διηκοσίας φάλαγγας ἑβένου] Plinius hoc ex loco in tributis vicem regibus Persidis e materia ejus (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Æthiopus; quibus, nisi memoris ludibrium debuerit, longe minorem phalangarum se numerum invenisse declarat. Idem lib. VIII. 3. quæ Juba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

5. ἐτάξαντο ἐς τὴν δαρεήν] Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributis et donorum collatione. Ipse post pauca, οὗτοι ἂν δῶρα τὰ ἐτάξαντο: et c. 13. καὶ φέρον τι ἐτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀντὶ τοῦ αἰκυτοῦ τὸν ἐτάξαντο φέρον: tum ibid. c. 165. WESS.

Ib. τοῦ Καυκάσιος] Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καύκασος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. WESS.

7. ἀράξ τοῦ φέγου] Arabes ἀτελέεις sive a tributo erant in-

munes, c. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut *πάρεξ τοῦ φόρου* eas non spectet, sed *descriptum aliis et imperatum tributum*. Geminum dabit c. 117. WESS.

- 98 3. *ἐκ πλοῶν καλαμίνων ὀρμαίνοντες*] Displicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno impetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniciebam *ὀρμαίνοντες*. Apud Hesych. 'Ὀρμαίνης est ἀλιεύς, *hamo pisces captans*, formatus utique ex *ὀρμαίνω*. Video nunc simile in opinionem Pavii venisse, scribentis *ὀρμαίνοντες*, ex *ὀρμιά*, sive *līnea hamoque*, unde *ὀρμαίνομαι*. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato Abreschius ad Thucyd. p. 297. *Naves ex arundinis in India internodiis* non neglexit Diodor. II. 17. WESS.—*ἐκ πλ. καλ. ὀρμαίνοντες* commodè habere videtur, nil aliud significans, nisi *navibus arundineis* ad capiendos pisces *excentes*; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De *Indica arundine*, cujus *singula internodiā navigiorum vicem*, si credimus, (ut Plinius ait) *praestant*, conferri Theophrastus potest, Hist. Plant. IV. 12. Strabo lib. XV. p. 710. seq. ed. Cas. hisque prior Ctesias, Indic. c. 6. qui tantam ejus crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cujus verba ad Plin. XVI. xxxv. 65. adposuit Harduin. SCHWEIG. *ὀρμαίνοντες* legi in ms. Paris. A. testatur Larcherus. Ceterum minus bene reddidisse videtur Schweighæuserus, vertens *excentes*. Eo sensu potius ceperim quem enodavit Budæus Comm. Ling. Gr. p. 717. 'Ὀρμαίνω significat etiam initium motus ortumque alicunde capio. Valent itaque τοὺς αἰρέουσι ἐκ πλοῶν καλαμίνων ὀρμαίνοντες, e navigiis arundineis piscantur; sive, utuntur navigiis arundineis ad captandos pisces.

4. *ἰσθῆτα φιλόνη*] Atticis *φλίω*, Ionibus *φλοῦς*, herba palustris, scirpi instar, auctore Polluce X. 178. 'Εσθῆς *φλοῖνη*, *scirpea* sive ex *phleo*, etiam Pausan. lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad Solin. p. 702. et Bod. a Stapel in Theophr. lib. IV.

Hist. Plant. p. 463. WESS.—Herodoti hunc locum respexit Niebuhr, Itinerar. t. II. p. 70. ubi vid. Tab. sen. xii. fig. C. SCHWEIG.

- 99 1. Παδαῖοι] Broukhusius aliiq. dudum viderunt huc respexisse Tibullum IV. 1, 144. *Impia nec sævis celebrans convivium mensis, Ultima vicinus Phæbo tenet arva Padæus.* Gentis nomen, auctoritate Tibulli satis munitum, restituendum videtur Nicolao Damasc. ap. Stob. p. 105, 31. hinc in Excerptis N. Cragii et H. Valesii p. 514. similiter scriptum: ἐν Παιδαλίοις Ἰνδικῶ ἔθνεϊ οὐχ ὁ θύων, ἀλλ' ὁ συνετώτατος τῶν παρόντων καταέρχεται τῶν ἱερῶν αἰτιάται δ' αἰεὶ παρὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam ἐν Παδαλίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit, quo minus solam a Diis virtutem, sive justitiam, expetendam esse censuerint. VALCK.

3. μὴ μὲν νοσέειν] Quod hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, sæpe sollicitavit, velut in his II. 179. χρὴν ὁμοῖαι, μὴ μὲν ἐπόντα ἰλθεῖν: III. 66. ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σπέρδην: V. 106. θεοὺς ἐπόμνυμι μὴ μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι. Sana nunc videbuntur, quæ suis singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam voculam μὲν trajicere in alium locum Herodotus. VALCK.

- 100 1. κταίνουσι οὐδὲν ἔμφυχον] Gentis Indicæ nomen præbet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 38. Ἀρίστοι τῶν ἐμφύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι· τὰ δὲ κεράμια τῶν χρηστηρίων ἐν χρυσοῖς ἐλάτροις φυλάττουσι. Cragii, Gesnerum sequuti, corrigit errorem Vales. in Exc. Peiresc. p. 74. et τὰ κεράμια τῶν χρηστηρίων, (aliis dicta τῶν σκευῶν τὰ κεράμια,) recte interpretatur: conf. Grævius in Hesiodi Ἔργ. x. Ἡμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum jam explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [?] vid. Leopardus Em. XIII. 6. VALCK.—De vocab. χρηστήριον conf. Athen. V. 204. f. et quæ ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. SCHWEIG.

Ib. seq. αὐτοῖσι ἴσθι ὅσον πύγχρος τὸ μέγας etc.] Vide supra ad c. 97. SCHWEIG.

- 101 2. seqq. ἡ γονή—μέλαινα, κατὰπερ τὸ χρῶμα] Aristoteles hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit Hist. Anim. III. 22. p. 82. et Generat. Animal. II. 2. p. 207. Causa Indorum Æthiopumque nigredinis Onesicritum et

Theodecten sollicitos habuit ap. Strabonem XV. p. 1019 = 695. seq. non insulse decernentem, in utero κατὰ σπερματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed hæc erudite Albinus Dissert. de Colore Æthiop. p. 10. WESS.—Conf. Soemmering, vom Neger, p. 59. laudatum Heerenio in *Ideen* etc. t. I. p. 416. SCHWEIG.

102 1. πρὸς ἄρκτον] *Versus septemtrionem—incolentes aliorum Indorum, qui* etc. Tale IV. 7. πρὸς βορῇν—ἀντιμὸν τῶν ὑπερῶν τῆς χώρας, ad boream eorum qui superioris regionis incolæ sunt. De Caspatyro vid. ad IV. 44. WESS.

2. ἐρημική. *Desertum Cobi.* Conf. Heeren *Ideen über die Politik* etc. t. I. p. 390. et 116. SCHWEIG.

3. εἰσι δὲ καὶ εἶδος ὁμοίωτατοι αὐτοῖ] Sequi si libuerit S. et V., οἷτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. *Similes nostris quantum ad formam designantur.* Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖσι etc. maluit Reiskius, cui Dio Chrysost., *Nostri vestigia premens*, Or. XXXV. p. 436. B. favet, οἷτοι δὲ εἰσι ἀλωπέκων μείζονες· τὰλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ὑμῖν. Quæ Strabo XV. p. 1032 = 705. extr. et Arrianus Indic. c. 15. de formicis ex Nearcho et Megasthene referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere Arrianus, ἀκοὴν ἀργύισθαι, nec ipsas vidisse. Habet ex Busbequii Epist. IV. magnus Thuanus lib. XXIII. p. 461. animal, cui *formicæ Indicæ* nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem Palmerius Exercit. in Græc. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS.—Plinius N. H. XI. 31. Larchero citatus: *Indicæ formicæ cornua, Erythris in Æde Herculis fixa, miraculo fuere. Aurum ex cavernis egerunt terræ, in regione septentrionalium Indorum, qui Dardæ vocantur. Ipsi color felium, magnitudo Ægypti luporum. Erutum hoc ab iis tempore hierno, Indi furantur æstivo fervore, conditis propter vaporem in cuniculos formicis: quæ tamen odore sollicitatæ provolant, crebroque lacerant, quamvis prævelocibus camelis fugientes: tanta permicitas feritasque est cum amore auri.*

103 2. κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοις etc.] Ælianus, quando de Nat. Anim. X. 3. Ἡρόδοτος, inquit, λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθίοις σκέλεσιν ἔχειν τέτταρας μηροὺς, καὶ μέντοι καὶ γό-

κατα τοσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπισιν εἰς τὴν οὐρὰν τετράσθαι αὐταῖς: dubites ἄρθρα legerit, an αἰδοῖται: quæ sic non Herodoto tantum, sed etiam Æliano frequentius, quam aliis ἄρθρα, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat Trillerus. Secundum Solonis tabulam, ὡς ὁ ἄξων φησὶν, Lucian. t. II. p. 358. obtundicare licebat Athenis *μαχῆται*, quem Plautus vocat (Bacchid. IV. 8, 77.) *manifestationem*, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα. Petit. in Legg. Att. p. 463. VALCK.—Ἄρθρα de *genitalibus* Noster usurpavit III. 87. IV. 2. De camelo v. Schneiderus ad Æliani l. c. SCHW. Adde citatum Larchero Bochart. Hieroz. I. ii. 1. p. 73.

- 104 2. ὑπερτείλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος] Distinctionem vulgo post ὑπερτείλας nullam interponentes, juncta ista intellexerunt ὑπερτείλας μέχρις οὗ etc. Satis adparet, ὑπερτείλας referri ad θερμότετος δὲ ἐστὶ ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam cœli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Ὑπερτέλλοντες ἀνατέλλοντες, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, Ὑπερτέλλον ὑπεραντέλλον, υπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρων. SCHWEIG.

3. ἐν ὕδατι βρέχεσθαι] Intelligunt vulgo cum Valla, dicuntur illi tum in aqua se abluere; sive mædificere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quemadmodum Gallice dicimus *nager dans l'eau*. Sane Latinum vocabulum *sudor* satis manifeste ipsum Græcum ὕδωρ est. SCHWEIG.

5. ἐπιὼν ἐπὶ μάλλον] Sic IV. 181. ἐπὶ δὲ μάλλον ἰὼν εἰς τὸ θερμόν: etiam I. 94. Pherecydes ap. Diogenem I. 122. τῆδε νόσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μάλλον. Pulcre propterea Reimarus causam infitiatum esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μάλλον ἢ πρὶν ἐνσωτέρουν ἀβαντὶ ἐπὶ μάλλον. WESS.

- 105 3. καὶ παραλύεσθαι ἐπιλοκόμενος οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους] Dubium est, debeat-ne παραλύεσθαι de virium resolutione, an vinculorum, sumi. Quorum in posterius sæpe declivis fui. Mares cameli erant σινηφόροι, funales: in pernici cursu cum feminis pares haud essent, attracti exsolvebantur, sed οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρω, non ambo pariter, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valent, cessabit fortasse difficultas. WESS.—In istis, παραλύεσθαι ἐπιλοκόμενος etc. si nihil

mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quæ Wes-selingio probabilior visa erat. Similiter ἐπέλκειν ἵππον ἐκ τοῦ βραχίονος, V. 12. et ἐπέλκειν τὰς οὐράς, III. 113. At rursus alibi ἐπιλαομένους dicit Noster eosdem atque τοὺς ὑπολαοπο-μένους, qui in agmine pone manent, qui segnius sequuntur, moratores, IV. 203. quæ notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus Co-ray, in Larcheri Notis, verba ista in hunc sensum inter-pretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à côté d'elles.* SCHWEIG.

Ib. ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδὲν] Gronovium notavit Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. vs. 488. ubi hæc Herodoti commo-dum admovit Grammaticus Aristophaneis, μαλακὸν δ' ἐνδιδά-σκει μὴδέν. Similia quædam collegere Kuster. et in Schedi-asm. Crit. se longe doctiorum satis superbus censor Elsne-rus. Quid hæc sibi velint non est obscurum; *femellas nempe camelorum desiderio pullorum, a quibus fuerant abstractæ, gradu currere concitatissimo, maribus sua quoque natura velo-ciores.* Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus funariis: σιειηφόρους fuisse novimus ex c. 102. ubi insidens femellæ habebat Indus σιειηφόρον ἐκατέ-ρωθεν ἔρσεναι παρέλκειν. VALCK.

4. ὀρυσσόμενος] Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλος δὲ σπανιάτερος ἐν τῇ χώρῃ. Flu-mina etiam erant aurifera: cap. 106. χρυσὸς ἀπλετος αὐτέθι ἐστὶ, ὁ μὲν ὀρυσσόμενος· ὁ δὲ καταφορεύμενος ὑπὸ ποταμῶν ὁ δὲ—ἀρπαζόμενος. Hæc Casaubonus, quæque participium ὀρυσσό-μενος sequuntur, αἱ δ' ἐσχατιαὶ καὶ τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον, adhibuit in Athen. VI. c. 4. ad ista p. 233. D. ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποτάμια τὰ τυχεύοντα ψήγματα χρυ-σοῦ καταφέρει: quæ, ni fallor, Posidonii verba, Eustathio etiam excitata ad Od. 8. p. 153, 42., Celtarum, quos voca-bant, flumina potissimum spectant. Eidem Posidonio sua hac de re debet Diodorus Siculus V. 27. ut pleraque, quæ de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem Diodori, præter ceteros, aperuit eruditio Wes-selingii. VALCK.

106 2. τοῦτο μὲν γὰρ] His respondent ista, Πρὸς δ' αὖ μεσαμβρίας, initio capitis seq. SCHWEIG.

5. εἴρια—προφέροντα—ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν ὀίων] Larga de hoc arborum genere Palmerii disputatio (Exerc. in Gr. Script. p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem *gossampinam* præferens Plinii. Quæ Bellonius Observ. II. 6. Prosp. Alpinus de Plant. Ægypt. c. 18. et popularis meus Veslingius Observ. in Alpin. c. 18. ea disputanti adsentiunt cum Bod. a Stapel ad Theophrast. Hist. Plant. lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

107 2. στύρακα] Styracem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo Plinius Hist. Nat. XII. 17. Serpentes habet Musa secunda c. 75. et Diodorus III. 47. WESS.

108 2. ἀνιηρά] Quæ cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιηρά, molesta. Muscæ, crabrones, pulices, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιηρά. ἀνιηρόν εἰσιν αἱ μυῖαι. Læsnæ, viperæ, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνιηρά. Non de nihilo est, quod legitur in S. ἀνιητά, parum distans ab ἀνικτα. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχίτλια, καὶ ἄμικτα, ὀλιγόγονα. Non feræ tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, sæpe dicuntur ἄμικτοι. Aristogiton, ὄφης ἢ σκορπιος dictus Demostheni, vocatur eidem ἄμικτος, p. 489, 74. Centauros, θήρας, Sophocles vocat ἄμικτον στρατὸν, Trach. vs. 1111. Obponuntur ap. Herod. ὅσα ψυχὴν τε δειλὰ καὶ ἐδῶδιμα. VALCK.

3. ὁ λαγὼς] Quæ de lepore tradit, ex Athen. IX. pag. 400. F. et Eustath. in Hom. Iliad. μ'. p. 869, 16. et aliunde, hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγὼς ὑπὸ παντὸς θηγεύεται καὶ θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι· ἐπικυίσκεται τε μῦνον πάντων θηρίων· καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρησι πλάσσεται, τὸ δὲ ἐπαναίρεται. Mitto reliqua, quæ vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγὼς dat S., λαγοῦ legitur et alibi apud Nostrum. Λαγὼς, ὁ Ἴων, Phrynichus p. 78. Eustath. in Iliad. χ'. p. 1372, 47. H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 148, 149, 193. Postremum ἐπαναίρεται est ex Eustathio, qui illud explicat: ἐπαναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς

πρὸ αὐτοῦ τελευταίοις κνήμασι σπερματικῶς συλλαμβάνεται. Herodotea comparans cum Plinianis Salmasius in Solin. p. 283. præferre videtur *ἐπαναίρεται*, quod Athenæi præbet editum exemplar. 'Αναίρεσθαι Herodoteum est: lib. VI. c. 69. ad Demaratum mater: *ἐν—σὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίρεσθαι*: id est συλλαμβάνειν. Vid. Abresch ad lib. Cattierii p. 66. Lepus vero, quæ *super priores foetus alium adhuc concipit*, *ἐπαναίρεται*. Idem est paulo ante 'Ἐπικυύσκειται: adjecto *τε* formam prætuli mediam vulgatæ in Athenæo et Eust. *ἐπικυύσκει τε*. Memineram bis apud Herodotum legi *κυύσκεισθαι*, lib. II. 93. pisces *ἐπὶ τὴν ὁστρον κυύσκεισθαι*. IV. 30. *ἐπὶ τὴν προστῆν ἢ ὄρη κυύσκεισθαι τὰς ἰσπύρας*: quin etiam *ἐπικυύσκειται* apud Clementem Alex. reperiri Pædag. II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: *ὀχεύει πᾶσαν τὴν ὄραν ὁ λαγῶς—κυῖ δὲ κατὰ μῆρα καὶ ἐπικυύσκειται*· *ὀχεύεται καὶ τίκτει*· τεκοῦσα δὲ εὐθὺς *ὀχεύεται ὑφ' οὗ ἂν τύχῃ λαγωῦ*, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. Paria de lepore tradiderunt Xenophon Cyneg. p. 572, 33. Aristoteles de Gen. Anim. IV. 5. Ælianus de Nat. An. II. 12. Ex Theone partim ad Arati Phænomen. vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. Cataster. Eratothenis: *Λαγῶς ἐστὶν ἐν τῇ καλ. κυνηγίᾳ εὐ τεθείς· διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζῴου καὶ τὴν πολυγονίαν—μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κύειν πλείονα, ὧν τὰ μὲν τίκτει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ*. VALCK. Larcherus citat Aristot. Nat. Anim. VI. 33.

Ib. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι] Oppianus fin. Cynaget. III. 'Ἐξῆχα γὰρ τόδε φύλον ὅτ' ἀπλετος ἔτρεφεν αἶα Πολύγονον τελέθει, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. 'Ἐπικυύσκει τε Athenæi et Eustath. nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam inpense ἀναίρεται, rediturum lib. VI. 69. Possem hinc Olearii lapsum ad Philostr. Icon. p. 772. et Monachii in Barnab. Epistol. p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

4. ἡ δὲ δὴ λέαινα etc.] Herodotea de Leæna, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt Antigonos Caryl. c. 25. et A. Gellius Noct. Att. XIII. 7. hic quidem, quam Plinius vocat, *deliram fabulam* refutans Homeri et Aristotelis auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset præcepit Bochartus P. I. Hie-

roz. lib. III. c. 2. VALCK.—Parisiis ter eodem anno peperisse leænam legimus in *Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle*, Fasc. 2., et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. SCHWEIG.

Ib. De ejecto leænae utero falsa omnia, et dudum ab Aristotele explosa Hist. Anim. VI. 31. Adoptavit tamen Basilii M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. v., et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidæ indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi Front. Ducæum. WESS.

5. ἐπικνέεται καταγράφων] Mihi sincera videtur lectio cod. S. ἐσικνέεται καταγράφων, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud καταγράφειν (de altero ἐσικνέεται non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in Troasin Euripidis vs. 1251. ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, καταμύσσειν, et καταξάινειν. Spinas, quibus adversarium Cræsus laceratum perdidit, κνάφον vocat Herodotus I. 92. Tribulis lacerare Plato dixit ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτειν, de Rep. X. p. 616. A. Contulit Hemsterh. ad Hesych. p. 1359, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 21. verba τάφειν et θάπτειν non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in Γνάφειν et Γνάπτειν, Κνάφειν et Κνάπτειν. Dedit in iisdem Miscell. multa Dorvillius IX. pag. 118. et seqq., quæ, si grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte Herodianus Eustathii: ἐκ τοῦ Κνάω λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι. VALCK.

109 I. εἰ ἐγίνοντο] Reisk. εἰ διεγίνοντο, h. e. εἰ διετίλουν, εἰ perseverarent. WESS.

Ib. οὐκ ἂν ἦν βίωσιμα] Hunc, ut puto, locum Aristides alludebat t. III. p. 521. εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς ποτηρεύμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀνανδρίαν ὁ θεὸς προσῆλθεν, ἅπαντ' ὡς ἀοίκηθ' ὑπ' αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφρων ἔφη. Ichneumon nisi crocodilorum ova contereret, διὰ τὸ πλῆθος τῶν γινωμένων θηρίων ἄβατον ἂν γενέσθαι τὸν ποταμὸν, scribit Diodorus Sic. I. 87. huc etiam respiciens, quod vicina manifestant.

Quæ sequuntur Herodoti citat Ælian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.

3. διεσθίει τὴν μήτραν] Nec hæc superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Culti versus sunt, ex Herodoteis ficti et politi, Nicandri Ther. 130. seqq. præsertim, ἐπεὶ διὰ μητρός ἀραιὴν Γαστήρ' ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεγίνοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. p. 461. γαστήρ' ἀναβρώξαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. jugulant. Ἀμήτορες viperæ simili de caussa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim χρῆμα τῶν τέκνων cum Galeo præoptavi: posuit sæpe antea nec refugiunt in animalibus, ut superius c. 105. Ἄλλας στραβήλου τέκνον Sophocles ap. Athen. III. p. 86. WESS.

5. πολλόν τι χρῆμα τῶν ὀρίων] τῶν τέκνων e codicibus recipere: avium pulli, νεοσσοὶ poetis, ad imitationem Homeri, sæpe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quæ notat Alberti ad Hesychii Γύρινον. Contra liberi parentum dicuntur νεοσσοί. Suo more Plato venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. A. Propria Græcis erat in his forma patronymica in δρύς: λύκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur, Theocritus V. 38. θρέψαι δὲ λυκιδεῖς, τέκνα λαγωῦ, Λαγιδεῖς. Reperiuntur et Λεοντιδεῖς, Πιθηκιδεῖς, Ἀλωπεκιδεῖς, Χηνιδεῖς, Περδικιδεῖς, Ἰερακιδεῖς, Περιστεριδεῖς: quæ causæ nihil erat, cur in lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

10 2. τῆσι νυκτερίσι] Syllaba ex περὶ τὰ repetita legerim: τὰ, τῆσι νυκτερίσι προσείκαλα μάλιστα, καὶ τέτριγες δαινόν, καὶ ἔστιν ἐς ἀλκὴν ἄλκιμα. Dabunt saltem codd. τέτριγες, sicuti IV. 183. in S. et apud Eustathium ad Dionysii Perieg. vs. 180. legitur, τετρίγασι, κατὰ περ αἱ νυκτερίδες. Alter sonus τρύζειν, tur-turis est: νυκτερίς τρίζει. Eustath. in Iliad. β'. p. 173, 44. ἔστι Τρίζειν τὸ λοιπὸν ἔχειν κατὰ τὰς νυκτερίδας τὸ μέντοι Τρύζειν, ἀπ' οὗ ἡ τρυγῶν, τραχυφανότερόν ἐστι. Quæ collegerat, omnia dedit Wetstenius in Ev. Marci IX. 18. VALCK.

Ib. καὶ τέτριγες δαινόν] Similiter lib. IV. 183. scripti codices. Homerus Odys. α'. 5. τὰ δὲ τρίζουσαι ἔποντο, ὧς δ' ὅτε νυκτερίδες — Τρίζουσαι ποτίονται: ubi plura Eustathius. Ex

Nostro Plinius, tanquam fabulose narratum, *item casiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus*, Hist. Nat. XII. 19. WESS.

3. Κασίην] De Casia et Cinnamomo (cap. seq.) videantur Salmasii Exercit. Plinianæ in Solinum plurimis in locis indicis ope indagandis. LARCHER.

- III 2. τὰ ἡμεῖς ὑπὸ Φοινίκων μαθόντες] Dum alium vellicat, in turpem ipse errorem induitur Plinius Nat. Hist. XII. 19. *Cinnamomum et casias fabulose narravit antiquitas, princepsve Herodotus, avium nidis, et privatim phœnicis, in quo situs Liber Pater educatus esset, ex inviis rupibus arboribusque decuti*. Nihil Herodotus de ave phœnice, sed de Phœnicibus. Intactum id non dimisit Salmas. in Solin. p. 283. Habet narratio multum fabulosa, a Phœnicibus ad Græcos propagata, inque ipsis Sinensium finibus diu probati, bene ex Garzia ab Horto lib. I. Arom. cap. 15. enotante Barthio ad Statii Theb. VI. 61. WESS.—Conf. Heeren *Ideen über die Politik* etc. t. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, Thunberg, in *Anmerkungen über den Zimmt*, in Actis Acad. Suec. et Beckmann ad Antig. de Mirabil. p. 84. seqq. SCHWEIG.

- III 2 1. τὸ 'Αράβιοι καλοῦσι λάδανον] Vere scribit. לָדָן, *Ladān*, illis dicitur. Vid. Ol. Celsii Hierobotan. Parte I. pag. 284. Vellem mox τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων schedæ darent aut alterutrum abesset. Prius Salmasius, Pavius, Reiskius decreverunt, habentque consensum Dioscoridis lib. I. c. 128. τὰ φύλλα—νεμόμεναι αἱ αἶγες καὶ τράγου—ἀναλαμβάνουσι τῷ πάγῳ. Alioqui minore molimine τῶν τε τράγων, ex conjectura egregii juvenis Mein. Tydemanni. WESS.—Quidni vero hircos τράγους τῶν αἰγῶν dicere Herodotus potuerit? Nam ex ipsius usu series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, ἐν τοῖσι πάγῳσι τῶν τραγῶν τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et Germanice *geisbock* dicimus, et ὁ τράγος αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in Græca versione Danielis prophetæ cap. VIII. vs. 5. 8. et 21. SCHWEIG. De Ladano vide citatum Larchero Tournefort. *Voyage du Levant* t. I. lett. 2. p. 72. et seqq. Adde *Mariti's Travels* vol. I. p. 232. et virum doctum apud *The Monthly Review* N. S. VII. p. 357.

- 13 1. Ad ἀπόξει δὲ etc. alludit Lucian. Dea Syr. c. 30. et nominatim II. Ver. Hist. c. 5., quod et Diodoro in animo fuit lib. III. 46. WESS.

Ib. ἀπόξει—τῆς Ἀραβίης θεσπέσιον ὡς ἡδύ] Paria dabit de Arabia Felice, Diodorus Sic. III. 46. ubi vid. Wess. n. 59. Alexander Sophista apud Philostr. p. 575. οὐδὲ φύλλον Ἀράβιον ἐμβαλεῖς, οὐδὲ κάρφος ἀπορρίψῃς οὐδὲν ἐκεί φυν, τοσοῦτον ἢ γῇ περὶ τοὺς ἰδρωτάς εὐτυχεῖ. VALCK.

- 15 2. Ἡριδανόν τινα καλεῖσθαι etc.] *Electrum*, sive *succinum*, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui Eridano nomen, atque hinc in Græciæ et Asiæ oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Græcum quid redolet: haud quidem imprudenter, in illa ultimæ Europæ tum caligine. Nec male tamen mercatores, sive Phœnices illi seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaune*, quod Vistulæ haud longe Gedano miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quæ in Prussiæ maritimis adhuc dum redundat. Fluvii varie pronuntiatum nomen dedit Ἡριδανόν, terminatione Græca, non natalibus. Id fugere sollertissimum potuit. Egregie Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634., Gesnerus de Electro t. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88., et Baierus de Eridano t. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350., cui in amne Duna, qui Marciani Heracleotæ sit Πούδων, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De *stanno* iidem mercatores multa, falsa minime, sed commodi sui causa obscurius. Hinc Nostri et plurium olim in Cassiteridibus sive Stannariis insulis hallucinatio. Inspice Diodorum V. 38. WESS. Cf. De la Nauze, in Act. Acad. Inscr. t. XXXVI. p. 66. SCHWEIG.

3. ὁ Ἡριδανός] Auctor an lector adjecerit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen Eridani; in quo veterum adtiguit errores, Herodotea citans paulo aliter scripta quam vulgantur, Maussacus in Diss. Crit. [Harporationi adjecta] p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat dixisse, τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα, ὡς ἔστι Ἑλληνικόν, καὶ οὗτι (sive, quod prætulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρικόν: ubi deterior mihi vi-

detur codicum lectio βάρβαρον, quod alteri Gronovius antetulit VIII. 19. monitorum magni patris sui semper immemor, dum tractabat Herodotum. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud Xenoph. Ἑλλ. V. p. 331, 1., apud Theopompum Longini π. ΤΨ. XLII. 5., et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

3. οὔτε δὲ] Quando præcesserat τοῦτο μὲν, *partim quidem*, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, *partim vero*: hoc, vel absque codicibus mea opinione restituendum, præbet S. Τοῦτο δὲ οὐδενὸς ἀντόπτεω γανομένου δύναμαι ἀκοῦσαι τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πυθίσθαι δὲ σπουδῇ πάνυ ἐπιλήσας, quod ego reponendum arbitror in Pausaniæ IV. 2. pro vulgatis π. δὲ πω δὴ πάνυ ἐθ. Neque tamen μελετᾶν sic adhibitum recorder; et με λέγειν S., μοι λόγοντος præbet cod. Eton. pro μελετῶν. Venit in mentem hæc scribenti hærens in eadem voce vitium apud Isocratem: ista leguntur in Archidamo pag. 122. π. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρῆ ποιῆσθαι τι προϋργιατερον, (τὸ συμφέρον,) οὐδαὶς ἂν μελετῶν πείσειεν. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδαὶς ἂν με λόγων πείσειεν, *nemo verbis mihi persuaserit*. Isocrat. p. 354. c. ταῦτ'—οὐδαὶς ἂν ὑμᾶς λόγων ἔπεισε. Aristoph. Lys. vs. 1231. ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λόγων. Apud Aristidem t. III. pag. 313. Themistocles τὸν Εὐρυβιάδην ὥς οὐκ ἔπειθε λόγων, Eurybiadem *quum minus quam vellet moveret*, Cornel. Nep. Themist. c. 4. VALCK.

116 1. Πρὸς δὲ ἄρκτου τῆς Εὐρώπης] Tenendum est hoc loco id, quod ex IV. 42. et 45. discimus, Europam ex Herodoti ratione secundum totam Asiam superne porrigi, universamque Asiæ (quam nos vocamus) partem septemtrionalem comprehendere. SCHWEIG.

117 3. Amnis Ἀκῆς, an Ἀκίς, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus Acis ex Theocrito nihil juvat^d. WESS.

Ib. ἐν οὐρεσι ἐόντων] Duo hic tradit Herodotus: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque

^a Et sic ms. Urbinas.

^d Est quidem etiam apud Hesychi-

um Ἀκίς, Asiæ flumen: forsan ex hoc Herodoti loco. SCHWEIG.

gentibus contermina: præterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quorumque esset imperio suo tempore subiecta: ἢ μὲν κατὰ Χοράσμιων—(νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλείας: olim quidem erat Chorasmiiorum, nunc vero regis est, sive regis in ditione, vel sub rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, vel ὑπὸ τὸν βασιλεία: permutantur enim ista inter se. Sicut autem Herodotus, sic loquuntur passim Græci Latinique; præsertim in fœderum formulis: ex gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini—Romanorum essent; Atintania—Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ὁπόσῃν χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει—βασιλείας ἔστω: c. 37. utraque fœderis forma displicebat Lichæ c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 313, 36. dicebat Dercyllidas, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥ ἐξ ἀρχῆς βασιλείας ἔστι, καὶ Τῆμος καὶ Αἰγαί εἰσι (sic legerim:)—οὐχ ὑπήκουα ὄντα βασιλείας. Græca libertate pacis indignæ conditiones, ab Antalcida concitore denominatæ, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλείας εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Ἑλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulæ partem, ab Artaxerxe præscriptæ, suo jure notabat Isocrates Paneg. p. 68. κ. p. 78. β. Panathen. pag. 254. ε. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. εἰ quis ζητᾷ, τίνας ἐστὶν ἡ νῆσος; ἢ, τίνας ἡ Καρία; φήσουσι Ῥοδίων ἐὰν δὲ ἄλλως ἐρωτᾷς, τοῦτ' ἐστὶ τὸ χερσὶν; ἢ τὸν ἀγρόν; δῆλον ὅτι πῦσις τοῦ δεσπότης τὸ ὄνομα. Ceterum Asiaticæ gentes, hic Herodoto commemoratæ, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Græcis nomina, Parthi, Hyrcani, et Chorasmi. Χοράσμιοι etiam memorantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecataeo in Asiæ periegesi ap. Athen. II. p. 70. β. Πάρθων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Χοράσμιοι οἰκοῦσι, γῆν ἔχοντες καὶ ποτὰ καὶ οὖρεα: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χορασμία: ubi quæ censebantur ejusdem esse Hecatæi, verba sunt Herodoti his vicina, quæ suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorasmiiorum in Macrobiis Lucian. III. p. 210., ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαράγγαι et Θαμαναῖοι: et in his variant etiam codices. Σαραγγαίων καὶ Θαμαναίων legit in suis Valla; Σαραγγίων καὶ Θαμανίων, Gronovius ex Med.

Supra legitur III. 93. *Σαργγυλὸν καὶ Θαμαναίων*: infra VII. 67. *Σαργγυίαι*: hinc Ionica fit flexione *Σαργγυίαν*. Demamus primam nomini literam, *Ἀργγυίαι* nulli sunt, sed noti satis *Δαργγυίαι*. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen à Græcis diversimode fuisse pronunciatum, *Σιδάργγυας*, *Δαργγυας*, *Σαράργγυας*: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θαμαναίων si qui codd. darent καὶ μανίων, cuius facile *Καρμαναίων* nomen hic subnasceretur: sed hariolationum desino. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans Mannert in Geogr. Græcor. et Romanor. t. V. pag. 8. seqq., veterem scripturam ἐν οὐρεσι ἰόντων recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: cæterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indię regionem Caschmir intelligit, fluviumque Acen sive Acin eum esse censet, quem Arcesinen vocant rerum Alexandri scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie Tschunab vel Tschinab nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit Herodotus, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuantes, Acen vel Acin amnem, quem ille vocat, eundem atque Oxum esse autumant. Sic quidem Sainte-Croix in *Examen des Historiens d'Alexandre* p. 714. in eandem partem inclinante Barbier du Bocage ibid. p. 829. seq. sic item Heeren in *Ideen* etc. p. 907. præeunte (quem ibidem laudat) Gatterero. SCHWEIG.

119 3. *ἴδῃσι τὴν ἐπὶ θαλάτῳ*] τὴν—θάλασσαν intellige. Vid. Adnot. ad I. 109. SCHWEIG.

7. *Ἡ δ' ἀμύβροτο* etc.] Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone vs. 924. Wesseling. Diss. Herod. pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpres censi queat, et, ut equidem puto, Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me præterit, homines eruditos et Tollium in *Fortuitis* c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet Sophocles imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quæ hic conmode non possunt explicari. Qui

Longino dicitur Ὀμηρικώτατος, XIII. 7. Herodotus, *Homericum* quem Polemo (Laërt. IV. 20.) vocabat *Tragicum*, Homereæ certe magnificentiae proximum Sophoclem habuit in deliciis. Verum, hæc ut unde sint ducta liqueat, singula ponam seorsim: Sophocles: Πόσις μὲν ἄν μοι, καταβάντος, ἄλλος ἦν. Herodotus: Ἀγὴς μὲν μοι ἄν ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων ἦέλοι. Soph.: Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φασὶς, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον. Herod.: Καὶ τέκνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀποβάλλοιμι. Soph.: Μητρὸς δ' ἐν ἔδου καὶ πατρὸς κεκυθότιν, Οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῦ ποτέ. Herod.: Πατρὸς δὲ καὶ μητρὸς οὐκ ἔτι μευ ζώντων, ἀδελφὸς ἂν ἄλλος οὐδενὶ τρόπῳ γένοιτο. Posteriores duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud Clem. Alex. p. 747. velut ex deperdito dramate petitos Grotius posuit in Excerptis pag. 153. Levem errorem correxit Gatakerus Adv. M. P. c. x. Novator Sophocles pro *κεκυθῆναι* vel *κευφθῆναι* adhibuit τὸ *κεκυθῆναι*: hæc est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, *κεκυθότιν*, in alia fuerit mutatum. Sophocles OEd. Tyr. vs. 977. θανὼν Κεύθει κάτω δὴ γῆς. Scholiasta: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται· καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητρὸς δ' ἐν ἔδου καὶ πατρὸς κεκυθότιν. Ab Antigones autem Sophocleæ et Intaphernis uxoris Herodoteæ iudicio non valde dissidet illud Abauchæ Scythæ, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, ægrotantem amicum ex incendio servavit, narrante Toxari Luciano t. II. p. 565. [Toxar. s. Amicit. c. 61.] rogatusque causam, ἄλλα παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐθις ποιήσασθαι μοι βῆδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἴσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὗροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ. VALCK.

120 1. Ὀρότης] Satrapæ nomen unius literæ discrimen apud alios, Ὀρόνην adpellantes, habet: ex Nostri exemplo instauratur a Victorio in Cicerone Var. Lect. II. 4. et Davasio ubique ad Maximum Tyr. Diss. V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti Ælian. Hist. An. VIII. 11., hauserint; quæ quidem dubia res Hemsterhusio ad Luciani Contempl. c. 14. WESS. Ὀρόνης Dio Chrys. XVII. p. 251. Larchero citatus.

3. νομοῦ ἀρχοντα τοῦ ἐν Δασκυλείῳ] Conf. c. 126. Nempe Bithyniæ erat præfectus. SCHWEIG.

4. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὲς λόγῳ:] Simili aasepe in formula multitudinis numerus, qui tot in mæstis, probatur: post pauca c. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιῶται, et lib. II. 5. ejusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῳ, Musæ VIII. 68. et alia ap. Portum, Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦκων, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ib. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὲς λόγῳ:] Minus adtendenti blandiri posset lectio codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρὲς. Viri quidem præstantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (οἵπερ εἰσὶν ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rheseo vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Græcis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὲς λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀνὴρ; tu-ne vir fortis, vel egregius censereris? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὲς μοῖρᾳ vel μέρει; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρονόμου καὶ υἱὸς μοῖρᾳ καθοστυνῶν. ἐν πολέμου μοῖρᾳ, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatoris sortis hominem degere, ἐν ιδιώτου μέρει διάγειν, Isocrat. Evag. p. 193. c. Eusebius Stobæi pag. 567, 9. ὅδε μὲν καὶ ὅδε ἀρχοῦσι καὶ τετιμιάται· τὸ δ' ἐμὸν ἐν ιδιωτίῳ λόγῳ καὶ ἀτίμου. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

121 1. καὶ Ἀνακρέοντα τὸν Τήϊον] Ætas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa Bælius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scriptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum Veneris Bacchique corculum Cyro Cambyse et Dario Persarum regibus: hæc discrepantiæ origo. Ipsa autem commemoratio hæc Herodoti, verborum seriem et structuram si consideres, implicatior atque ex interpositis parenthesisibus paullo inpeditiore est; hinc varix conjecturæ et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex οἱ δὲ ἐλάσσονες λέγουσι. WESS.

122 1. Αἰτίαι μὲν δὴ αὗται διφάσαι etc.] Aliam causam ævitæ, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex Diodori Sic. Excerptis de Virt. et Vit. (t. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit Larcher. SCHWEIG.

2. Μύρσον τὸν Γύγα] Genus-ne Myrsus ex Gyge, Lydorum rege, derivarit, non habeo; etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiæ regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem codicum huc usque Μύρσης. WESS.

3. πάρεξ Μινωῶς τε τοῦ Κνωσίου] De Minoë fatentur Thucyd. I. 4., Diodorus IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures θαλασσοκρατοῦντας Africanus et Eusebius in Chronicis recensuerunt, a Casaubono in Polyb. p. 192. [ed. Gron.] et Seldeno de Mari Clauso lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut democratici aut aristocratici formula imperii gubernabantur fere Græci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. Eusebium et Africanum traditur, variabatur, bene Seldenus: vere quoque Scaliger, ἀνθρωπίνην γενεὴν esse tempus historicum, et opponi τῇ μυθικῇ, lib. III. Can. Isagog. pag. 278. Aliis ἀνθρωπίνη γενεὰ et ἀνθρώπειος spatium vitæ humanæ xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti Artemidoro, Porphyrioque, quos Berglerus, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

Ib. Πολυκράτης ἐστὶ πρῶτα (vel πρῶτος) ἐλπίδας πολλὰς ἔχων Ἰωνίης τε καὶ ἡρώων ἄρξειν: quod, mea quidem sententia, pæne significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum Herodoto, πρῶτος—Ἑλλήνων δὲ θαλασσοκρατέειν ἐπενοήθη. Thucydidi dicitur insulas sibi subjecisse Polycrates ναυτικῷ ἰσχύϊ, I. 13. Straboni, fuisse δυνάμει λαμπρὸς, ὥστε καὶ θαλαττοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. v=637. D. Qui maris tenuere mediterranei partem Græci, superbo θαλασσοκρατούντων insignes titulo, in aliquot insulas Ægæi maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Græci. Insulas, quarum imperium erat τὸ θαλασσοκρατεῖν, per contemptum νησὺδρια Thesalus vocabat Jason apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quæ forsitan ignorassemus, absque Casauboni fuisset in Polybium commentario p. 97., qui pag. 192. et seqq. sequutus Eusebii ductum populos θαλασσοκρά-

τορας recensuit, hujus Herodotei tum forte loci non memor; nam quod de Minoë tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. Diodori Siculi, idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

- 123 1. Μαιάνδριον Μαιάνδριου] Sæpius in c. 142. et seqq. Herodoto dicitur Μαιάνδριος. Præter Perizon. [ad Æliani Var. XII. 53.] vid. Hemsterh. ad Luciani p. 478, 510. [ad Nocyomant. c. 16. et Contempl. c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Græcos usitato: Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀρταφέρνης ὁ Ἀρταφέρνηος, et Ὑδάρνης ὁ Ὑδάρνηος. In duobus Demosthenis locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes ejusdem ætatis Attici: hoc ævo multo fuit illud usitatius quam olim. VALCK.

2. λάγνακας ὁκτὰ πληρώσας λίθων] Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Græcis alia, hoc forte ceperat ex Herodoto consilium; nam Græce Pœnum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestæi apud Thucyd. VI. 46. Diodor. XII. 83. Polyæn. VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, Ciceroni venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

Ib. καταδήσας δὲ τὰς λάγνακας] Larcherus ex Eustathio ad Odyss. θ. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventæ, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παροιμίαν καῖσθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσεὺς θεσμός ἐπὶ τῶν σφραγιζομένων ἀσφαλῶς. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostri locum monuerat. SCHWEIG.

- 124 2. παντοίῃ ἐγένετο μὴ etc.] In Xenophonteis semel, ut putato, reperietur: ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ etc. pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat, in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: δομένη namque subaudiendum, additum ab Æliano Nat. An. XV. 21. παν-

τοῖσι ἐγένοντο οἱ Ἴνδοι δαήμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδένα ἐπιθέσθαι τῷ ζῳῇ: quod sæpe facit, Herodotum imitabatur Ælianus, cujus ista sunt VII. 10. παντοῖσι ἐγένοντο Σκύθαι δαήμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Neutrum horum Portus adtigit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitatus, terrore præsertim, seu metu, dicuntur παντοῖσι γενέσθαι. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. παντοῖς ἐγένετο, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani t. I. pag. 268. p. 725. t. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias παντοῖους ὑπ' εὐφροσύνης γνομένους. VALCK.

Ib. παντοῖη ἐγένετο] Quod Polycratis filix per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis jussu in crucem tolleretur, Philo Jud. prodidit apud Euseb. Præp. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. t. II. p. 639. WESS.

125 1. καὶ τὴν τέχνην ἀσκέοντα] Minimi refert, utrum eligatur: [ἀσκ. an ἱπασκ.] parendum tamen codicum imperio. Ἀσκέων πεντάθελον IX. 32. pro quo ἱπασκήσας VI. 92. ἀσκέϊν χρηστότητα Eurip. Suppl. 872., κακότητα ἀσκαῖν Æschyl. Prometh. 1064. Superius Κροτανιήτην ἄνδρα, ἡτρώον τ' etc. fortasse voluit, ut c. 122. Μύρσον—ἄνδρα Λυδὸν, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri Ἰητρός γὰρ ἄνθρωπος. [Iliad. λ'. 514.] WESS.

2. ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρηκουσίαν] Horum corruperat sensum Valla, qui ejectam a Gronovio reperit et in suo cod. vocem τύραννοι. Per Syracusanorum tyrannos, quorum μεγαλοπρέπεια cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissimum illud par fratrum, Gelonem et Hieronem; nam primus etiam Hiero paulo ante jam illuc abierat, quam historiam suam conderet Herodotus; quo tempore Syracusis imperium fuit penes suum dominum, Populum. Utrumque cum excellenti viro Pisistrato comparans Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 551. f. Gelonem, inquit, novimus, et Hieronem, Sicilienses, et Pisistratum, ὅτι πονηρία κτησάμενοι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρανόμως ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἐλθόντες, ἐγένοντο μέτριοι καὶ δημοφελεῖς ἄρχοντες. Gelo certe, libertatis

amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiæ fuit et moderationis, et propemodum regis qualem fingebant in umbra philosophi, verum exemplar; civibus dictus *εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεὺς*, Diodor. XI. 26. Ad illum non æquiparandus frater Hiero, eruditorum istius ævi hominum studiosissimus cultor, Simonidis, Pindari, Bacchylidæ, Æschyli, ceterorumque, (Ælian. Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit Herodoto visus, qui hujus laudis ornaretur titulo. Sed his longe recentioris secundi Hieronis, (cum primo sæpe confusi,) sub Romanorum umbra regis fortunatissimi, mihi multo notior est *μεγαλοπρέπεια*. VALCK.

3. οὐκ ἀξίως ἀπηγγέσιος etc.] Tentata hæc varie sunt, frustaneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui parretur fuisset ab Oræta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum Herodotus, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persæ cruci suffigendis capita amputare, ut Histiaeο VI. 30. et Leonidæ VII. 238., aut pellem detrahare; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De Bagapate Ctesias Eclog. Pers. c. 58. τὸ δῆρμα περιαιρεθεὶς ἀνεσταυρώθη. Hæc magnus Casaubonus, atque, ut opinor, verissime, Exercit. XVI. ad Annal. Baronii p. 615. WESS.

- 126 2. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιλῆην] Hic iterum, si non fuisset interpolata, Vallæ versio, *post Cambysis obitum occisato a Magis regno*, demonstrasset attendenti, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετὰ γὰρ τὸν Καμβύσεω θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλῆην. Necessary correctionem esse sciens historiæ Persicæ nemo diffitebitur: vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνο τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδριδεά τε καὶ Ἀρίστανος βασιλῆην ἐν Λακεδαιμόνι. Vid. Leopard. Em. XI. c. 5. VALCK.

Ib. *Μιτραβάττα* etc. Conf. cap. 120. SCHWEIG.

3. *ἀγγαρήιον*] Exquisitius hoc est quam pro scribarum ingenio. *Ἀγγελιηφόρος* in Musis ignorat nemo. *Ἀγγαρήιος* Persarum voce idem. Testes *ἄγγαροι*, toties apud alios ob-
vii, tum *ἄγγαρούειν*, docte illustratum a Riccardo ad Homil. Procli XVIII. p. 523. et Stolbergio Exercit. Ling. Gr. p. 152. Herodotus Ionica specie *ἄγγαρήιον* extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο τὸ δρόμημα τῶν Ἰππῶν καλέουσι Πέρσαι *ἄγγαρήιον* VIII. 98. liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru eant, voci sedem esse. WESS.

Ib. *ὑπίσας*] Bis terve reperitur apud Nostrum *ὑπίς*, I. 156. et III. 52. et hoc loco præbet idem S. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum judicarem *ὑπίσας*. Ut hic *ἄνδρας οἱ ὑπίσας*, sic legitur VI. 103. *νυκτὸς ὑπίσαντες ἄνδρας*. Formam grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: *ἄφείσα*, *ἄφείσαν*, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK. Æque Ionicum *ὑπίς* est, et *ὑπίσας*: sed *ὑπίς* τῆς ὀργῆς locis citatis, a verbo *ὑρήμι*, remitto; at *ὑπίσας* vel *ὑφείσας* ab ἔω, colloco. SCHW.

127 2. *οὐκ ἰδόκει πέμπειν*] In his requiritur vocola, quæ in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror, *στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδόκει οἱ πέμπειν*, ἅτε οἰδεόντων ἔτι τῶν *πρηγμάτων*: neque enim οἰδεόντων, si plures dant codices, alteri οἰδαιόντων postponerem: legitur et III. 76. *μηδὲ οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων, ἐπιτίθεσθαι*. Platonis imago non multum distat, *πόλιν et ἀρχὴν φλογμαίνουσαν* memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. At nec ullo incommodo subintelligi dativus *οἱ* ad *ἰδόκει* potest, et peropportuna eidem vocolæ sedes deinde est, *rebus ei* (id est, *rebus ejus*) *non dum satis tranquillis*. Cæterum, intercidiisse in codicum aliquo *οἱ* ante οἰδεόντων, nemini mirum videbitur. SCHWEIG.

128 2. *παλλομένων δὲ λαγχάνει*] In his etiam fuit erratum. Idem sæpe dicitur *κληρουμένων δὲ λαγχάνει*: nam, quod Ionice *πάλλειν* et *πάλλεσθαι*, vulgo *κληροῦν* dicebatur et *κληροῦσθαι*: quæ duo sane differunt significandi dote. Sive *præfectus sortitioni*, seu *sortes* in aliorum gratiam conficiens in gale-

am, *sitellam*, vel *urnam*, a *concussione* πάλλειν κλήρους, et πάλλειν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλλεσθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebatur sorte, sive, cuius sorte nomen excidebat, is λαχεῖν dicebatur, vel κλήρῳ λαχεῖν [III. 83.], Herodoto πάλῳ λαχεῖν, [IV. 94. 153.] et Æschylo Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρούμενους δ' ἔλειπον, ὡς πάλῳ λαχὼν Ἐαστος αὐτῶν. In Soph. Elect. vs. 711. agonistas brabeute Κλήροις ἔπηλαν. Hoc activo verbo Κληροῦν est et Aristophani Eccles. 678. Contra Callim. Hymn. in Jov. vs. 64. ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ὅσις Πήλασθαι. Homerus Iliad. ο'. 191. Ἦτοι ἔγῳν ἔλαχον πολὴν ἄλλα ναιέμεν αἰεὶ Παλλομέναν. Hoc et κληρουμένων λαγχάνει, Xenoph. p. 22, 28. Lysiae p. 105. Demosthenes p. 322, 22. κληρουμένων πρῶτος αἰρεῖσθαι τὸν αἰλητὴν ἔλαχεν. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerunt in Harpocrat. Πινάκια, τὰ καθιέμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρουμένων: corrige κληρουμένων. Valesius, κληρούντων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK. Citat h. l. Suidas in Πάλος.

5. εἰ ἐνδεξαίετο ἀπόστασιν] Misellum εἰ οἱ placere [Gronovio et Porto] non potuit, quoniam ἐνδεξαίετο ex ἐνδέχσθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἐνδείξασθαι descendere, et vculæ tuta erit statio. Diodori sunt, καὶ μὴ βάρετον ἀμύνητα πρὸς ὁμοσθενεῖς ἀνθρώπους ἐνδείξασθαι, lib. XIII. 27. et in Excerpt. t. II. p. 631. μεγάλην ὕβριν τῇ πρεσβείᾳ ἐνδείξατο. Nobile Paulli est Apost. Ἀλέξανδρος πολλὰ μοι κακὰ ἐνδείξατο 2 Tim. IV. 14. Alia prudens negligo. Artibus autem Bagæi ad Oroetem pessumdandum conveniunt Macronis technæ in Æl. Seiano ap. Dionem Cass., et Olympii sive Honorii Imp. in Stilicone opprimendo ap. Zosimum. WESS.—Facile equidem patiar εἰ οἱ ἐνδεξ. restitui. SCHW.

7. μετῆκάν οἱ τὰς αἰχμάς] Vertunt vulgo cum Valla, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μεθίναν τὴν αἰχμάν, cuius vim mihi haud satis liquere profiteor. SCHWEIG.

129 2. ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων] De Dario, καταπεσὼν ἀπὸ τοῦ Ἰππου ἐν κυνηγεσίᾳ, τοῦ ἀστραγάλου ἐκχαρῆσθαι Dio Chrysost. Or. XIV. p. 231. ex Herodoto, dissensu exi-

guo, iterato Or. LXXVII. p. 652. *πεσόντι ἀπὸ τοῦ ἵππου μετα-
χαρήσας ὁ ἀστράγαλος*: major est in medici nomine, quem
Δημοδόκον, incertum sua-ne an aliorum culpa, adpellat. Fieri
potuit, ut *Δημοδόκος*, quō de Aristoteles Eth. ad Nicom.
VII. 8. in oratoris animo fuerit. In Himerii Eclog. pag.
71. ed. Steph. *Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης*, etiam ap. Photium
Biblioth. p. 1142., ubi Sophistæ verba Hoeschelii adjumento
correctiora leguntur. WESS.

3. *στραβλοῦντες καὶ βιάμενοι*] Hæc et vicina obversabantur
Dioni Chrys. Or. XIV. p. 231. v. et LXXVII. p. 652. v.
et 653. ubi chirurgi *εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀληθύνας* Darium
ἐνέβαλον, *ἔλκοντες καὶ βιαζόμενοι τὸ ἄρθρον*: tum tangit lauda-
bile Democedis facinus, invidos medicos Ægyptios e præ-
sentissimo liberantis periculo, narratum Herodoto c. 132.
Bis in Dione medicus Crotoniata dicitur *Δημοδόκος*, qui
fuit *Δημοκίδης*, et Democedes etiam vocatur Timæo ap.
Athen. XII. pag. 522. v. et Æliano Var. Hist. VIII. 17.
VALCK.

4. *ἀγρυπνήσι εἶχετο*] Sic *ἔχασθαι ἀπορίη* et *ἐν ἀπορίῃσι* IV.
131. IX. 97., *ἀμφιβολίῃ ἔχόμενος* V. 74. Æliani Var. XIII.
35. *φαλαγγίαν κήσματος ἔχόμενος*, Luciani Scyth. c. 2. τῷ
λοιμῷ ἔχόμενος. WESS.

130 2. *κατεφάνη — τεχνάζειν ἐπιστάμενος*] Vallæ Latina, *visus*
Dario fuit notitiā artis perite didicisse, mala sunt, damna-
taque ab H. Stephano Thes. t. III. p. 1437., Suidæ inter-
prete, et Reiskio. *Dolos et strophas noverat Democedes*, ut
artis medicæ peritiam dissimularet. Id *τεχνάζειν*. 'Ο δὲ 'Αρ-
ταφέρνης ὁρίων αὐτὸν *τεχνάζοντα*, *dissimulandi artibus utentem*,
infra lib. VI. 1. WESS. Larcherus monuit, *ἐπιστάμενος* hic
accipiendum quasi esset *καίπερ ἐπιστάμενος*. SCHWEIG.

3. *φλαύρας ἔχειν τὴν τέχνην*] Præferrem, si codices submi-
nistrarent, *φλαύρας ἔχειν τῆς τέχνης*: quo modo sæpe loquun-
tur veteres: *μακαρίως ἔχεις φρενῶν*: *Θράκης παρόδου χησιμίας*
ἔχειν: *οὕτως εὐνοίας ἔχων*: *αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου*: *οὐ γὰρ*
οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Horum primum est
Dionysii Tyr. ap. Stobæum p. 531, 14. Postremum Pla-
tonis ita transtulit Latine Cicero: *cum ignorem quam sit do-*
ctus, quam vir bonus? Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent

vulgatum libri omnes: et perinde sane (κατὰ τὴν τέχνην, atque τῆς τέχνης (ἐνεκα) dicere licuit Herodoto. SCHWEIG.

4. ὥς οἱ ἐπέτρεψε: sc. ἑαυτὸν, aut τὸ πρᾶγμα. SCHWEIG.

7. ὑποτύπτουσα] Quid sit ὑποτύπτειν ante hos 50 annos Kusterum docuit Hemsterhusius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145. Kusterus dedit et Berglerus Herodotea ex lib. II. c. 136. ubi κοντῶ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην notat *conto in paludem immisso egerentes quod adhærebat luti*: omisere locum Herod. VI. 119. ὑποτύψας τοῦτ' ἀντλέει. Aristophanis anseres, latis pedibus usi *veluti palis, ὥσπερ ἄμαιοι*, lutum *eruentes, ὑποτύπτοντες*, in pelves ἐνέβαλον. Similiter uxores Darii quæque dicuntur ὑποτύπτουσα φιάλη, tanquam palis usæ phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura paliarum instar: vocem idcirco Hebræam פִּיָּאָל, qua palæ designantur, φιάλας interpretantur Numer. IV. 14. In Homero φιάλην exponunt χαλκεῖον ἐκπέταλον λαβητῶδες: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. ψ. p. 1412, 30. et Wetsten. ad Ioannis Apoc. 5, 8. *Vas sive poculum ἐκπέταλον* amplum est, atque *εὐρανόσμιον* instar folii vel laminæ: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. Harpocrat. in voc. Τριπτῆρα. Istarum itaque Darii uxorū unaquæque donabat Democeden (fortasse regio more προπεπωκυσία) Λαβούσα πλήρη χρυσίου [μεσόμυφαλόν γε] φιάλην: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althæa sumtus. VALCK. In varietate lectionis not. m, post “φιάλην cum S.” Adde, Deinde ἐς inserui e Toupīi conjectura.

- 131 3. Ἀθηναῖοι, ἑκατὸν μνέων] Polycratem non miror de male quæsitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Æginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros, hic summam quoque pecuniæ nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis ævo, duæ dabantur drachmæ: vid. Arist. Acharn. 66. Centum drachmæ unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annus dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. Τίς

δῆτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἐστ', οὐδ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium ærario pecuniæ vis, ut peregrino medico annum adsignare commode potuerint salarium talentum et minas quadraginta, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas ad centum viginti tantum adjicienti tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratæ sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

4. Κροτωνιῆται ἱητροὶ ἐλέγοντο] Voluit-ne codex S. ἱητροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniæ medici plura scholæ Italicæ videntur debuisse: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotone docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagoræ rebus memoriam Democedis apud Jamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

33 1. ἐφ' οὗμα] Generalius Athen. XII. p. 522. B. τὸν μαστὸν ἀλγίσασα. Vomica mortuum οὗμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. 50. eadem spectans, quæ Plutarchus de Jasone Phæro t. II. p. 89. c. ἔπαισε τῷ ξίφει τὸ οὗμα καὶ διείλεν οὕτως, ὥστε σαθῆναι τὸν ἄνθρωπον—τοῦ οὐματος ραγέντος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossæ inconmodum auxit. WESS.

3. ὅσα ἐς αἰσχύνην ἐστι φέροντα] Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβάροις καὶ ἄνδρα βεβῆναι γυμνὸν, ἐς αἰσχύνην μεγάλην φέροι. Quam ex M. præpositionem ἐς adjecit, illam merito non necessariam judicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. οὐκ ἔχοντός πα αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Ælian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἔδρασαν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλησιν αἰσχύνην φέροντων. Quæ habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνην ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum

suum *ἐς*; possit tueri. Sæpenumero quidem iisdem verbis *ἔχειν* et *φέρειν* adjicitur ab Herodoto præpositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ *ἐς* Ἡσίοδόν τε καὶ Ὅμηρον *ἔχοντα*. IX. 42. τὸν *χρησµὸν*, τὸν Μαρδ. *εἶπε ἐς* Πέρσας *ἔχειν*. IX. 32. οὐκ *ἐς* γυμνικοὺς ἀλλ' *ἐς* ἀρήτους ἀγῶνας φέρον τὸ—*μαντήιον*. VIII. 137. *ἐπὶ*θλή οἱ αὐτίκα, ὡς εἴη *τέρας*, καὶ φέροι *ἐς* μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperientur, præterquam apud ejus imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: hujus VIII. p. 701. legitur *φέρειν ἐς* ἐκείνον τὸ *ἄσµα*, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ *ἔπος ἐς* τοὺς τεθνεῶτας *ἔχειν* νομίζοντες. II. p. 133. τὸ *ἐπιγράμμα ἐς* γυναῖκας ἄλλας *εἶχε*. V. p. 380. *ἐς* τοῦτον τὸν ἄνδρα *ἔχει* τὸ *µάντευµα*. V. p. 417. *ἴστα ἐν* τοῖς *ἔχουσιν ἐς* Ἀργεῖους *ἐδήλωσα*. p. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ *ἐς* Εὐµηλον τὸν Κορινθιον *εἶχεν* ἡµῶν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ *ἔχνη* τῆς ὑπονοίας *εἰς* τοῦτον *φέροντα*: et p. 120, 8. τὰ *ἔχνη* τοῦ φόνου οὐκ *εἰς* ἐµὲ *φέροντα*. Hæc ad manum non erant Arnaldo scribenti Var. Conject. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ *εἰς* δειλίαν, vel βλασφημίαν, vel *εἰς* ὄνειδος *φέροντα*, fatebor etiam dici potuisse τὰ *ἐς* αἰσχύνην *φέροντα*: sed quæ diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK.

- 134 5. αὐξανομένην γὰρ τῷ σώματι etc.] Ex Democrito habet Stob. Serm. CXV. p. 592. Αὐξανομένου γὰρ τοῦ σώματος, συναύξονται φρένες· γηράσκοντος δὲ συγγηράσκουσι etc., quæ his ita respondent, ut eodem fonte manarint. Sæpe opinatus sum, perperam Democriti nomen fragmento apud Stobæum adpingi, debuisse enim Herodoti. Nunc, cum ambo ejusdem fuerint temporis et æquales, philosopho et medico dictum, ipsius sententiis bene congruens, nolo auferre. Galeni similem apud Eustathium professionem non miror, quippe τὴν κρᾶσιν, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec Aristotelicum Polit. lib. II. c. 7. Ἔστι γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. Notæ philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit Hier. Mercurialis Var. Lect. IV. 3. tolerari utcunque ea posse, si

de operationibus animæ, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc Heraclidæ Pont. Allegor. p. 485. ὅσον ἢ τοῦ σώματος ἰσχύς ὑποφθίνει, τοσούτον ἢ τῆς διανοίας αὔξεται βῶσις. WESS.

Ib. αὐξανόμενον γὰρ etc.] Suo tributa parenti prostant in Scholiis ad Hom. Od. β'. 315. Dixisse fertur Antipater Tarsensis lib. II. de anima, secundum decreta Stoicorum: ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἢ ψυχῇ, καὶ πάλιν συμμεῖοται. Traditur hoc in Scholiis Homeri Leidensis ad Iliad. λ'. 115.^c quod neque ex Eustathio constat, nec Diogene Laërtio, neque aliunde forsā didicissemus. Verborum sententia neque Democrito disconvenit: cum corpore, ait Lucret. III. 447. *Crescere sentimus pariterque senescere mentem.*—*Post ubi jam validis quassatu'st viribus ævi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat ingenium, delirat linguaque mensque:* γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι (καὶ αἱ φρένες,) καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. *Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur.* Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto, Livius VI. 23. L. Furium facit juvenibus bella data, dictitantem, (Herod. οὐν γὰρ ἄν. τι καὶ ἀποδέξαιο ἔργον, ἰὼς νέος εἰς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactæ jam ætatis erat; sed vegetum ingenium in vivido pectore vigeat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materię, quam tractabat, ubique memor Longinus π. Ὑψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, ait, διηγούμεναι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου, Odysseæ conditoris, atque in illa similis ἡλικία καταδυομένη. Moriens Cyrus Xenophontis Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τοῦμόν γῆρας οὐδὲ πώποτε ἡσθόμενον τῆς ἐμῆς νεότητος ἀσθενέστερον γινόμενον: quæ libenter adhibet Ciceronis Cato major de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex historia Græca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δοκεῖ δ' ἔμφορον καὶ

• Et in Venetis Scholiis a Villoisono editis. SCHWEIG.

τὸδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδείξει, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς βρόμη τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατός ἐστιν. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerumque opinor, sunt in numero. VALCK.

7. ζεύξας γέφυραν ἐκ τῆσδε τῆς] Infra lib. IV. 117. Darius γέφυραν ζεύξας—διαβέβηκε ἐς τήνδε τὴν ἤπειρον. De ancillis Atticis ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Ælian. Hist. An. XI. 27. Claudianum credo lib. II. in Eutrop. 200. ad eas alluisse: *Felices—quibus Argivæ, pulchræque ministrant Thessalides, famulas et quæ meruere Lacænas*. WESS.

135 1. καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησεν] Solens Homerum imitatur Iliad. τ'. 242. Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον. Quod dudum animadvertentem Eustathium p. 1182, 30=1248. extr. operæ est audire. Τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον' ἅπερ Ἡρόδοτος ζηλώσας φησὶ, ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησεν. WESS.

Ib. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα] Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπε. In aliis codd. nec reperitur εἶπε, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἐφάμην, φάμενος: extra poëtas illa quidem rarissima, nisi quod Ælianus in Var. Historia ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. Herodotum itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπε ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίησεν: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur Justinus II. 3. Solet et Noster ita loqui, I. 112. ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε,—καὶ ἀπεδείκνυς. IV. 150. ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ εἰδείκνυς. cf. VIII. 5. Homereum illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto pæne citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, Zenob. I. Prov. 77. Quando ad ἔργον adjecit Herod. ἐποίησεν, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; præsertim ubi M. ἔφα ostentat. In Euripidis Bacch. vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαίαν ἐστήριξε φῶς: hoc tempus (non ἐστήριξε) poscit usus Euripidis et ratio locutionis: vid. Electr. 788. Plutarch. t. II. p. 782. c. Chariton VII. p. 122. Spanhem. in Callim. Hymn. in Jov. 87. et 92. Homerus Iliad. τ'. 242. Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος

ἦν, τεταλίστο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ θεός, γενέσθω, καὶ ἐγένετο. VALCK.

5. οὐ τι ἐπιδράμων πάντα etc.] Hæc indicant Democedem non cupide involantem donata accepisse cuncta. Verbum ἐπιτρέχειν eum significatum requirit. Aristides t. II. p. 401. ed. Jebb. εἴ σοι περὶ παιδων εὐχομένα, τῶν θεῶν εἴποι τις, ὡς ἔσονται μὲν —οὐκ ἂν δέξαιο; ὁμαι μὲν καὶ ἐπιδράμοις: ἵπο vero cupide accurreres et arriperes. Cujus ego loci indicinam Abreschio, verissime addenti, Jo. Chrysostomo in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide Nostrum VIII. 32. WESS. Verbo ἐπιτρέχειν, arripendi, sibi vindicandi notione, cum dat. casu usus est Appian. Punic. c. 94. SCHWEIG.

136 1. Γαυλὸν μέγαν] Etymologus p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τρεῖς γαῦλος, διὰ τὸ πλείστα δίχασθαι, ὡς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν. In Ms. Trajectino, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλεῖστα δίχασθαι. Cyrilli Lexic. Ms. eadem, indicio Alberti ad Hesychii Γαυλός. Splendidæ sunt nugæ, quod Gronovium non fugit. Γαυλός et ὀλκὰς eadem navis, sive *oneraria*, minor trireme. Vox est Phœnicum lib. VIII. 92. ex *gol*, *gaul*, ob curvam rotunditatem, auctore Bocharto. WESS.

3. ἐκ ῥηστῶνης τῆς Δημοκῆδεος] Vulgata ἐκ Κρηστῶνης nullis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia urbs Crestone. Habet τὴν ὑπὲρ Τυρσηνῶν Κρηστῶνα πόλιν lib. I. 57. quæ utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At demus dubia in re eam Italiæ, huc sane referetur perperam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro ἐκ Κρηστῶνης τῆς Δημοκῆδεος? neque enim Crestonæus domo et origine Democedes, verum Crotoniates. Atque hæc Gronovium nihil esse morata, merito demiror. Retinuit Vallæ Latina, *ibi Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis*, ad ipsius Græca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Vallæ liber ἐκ Κρότωνος, sicuti V. et S. Quæ quidem si adjuves, et ὁ ἐκ Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: *Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides.* Nec liquet aliunde, Aristophiliden, Tarentinorum regem, Crotone na-

tales acceperat. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ex *ρηστώνης*, ex *indulgentia*, *ραθυμία*, *facilitate*que Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vincendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum K. et Hemsterhusius, Geinonius, Valckenarius. WESS.

Ib. ex *Κρηστώνης*] Mihi quoque dudum venerat in mentem ex *ρηστώνης*: quod viros insignes adsequutos conjectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 31. Memineram olim in Herodoto vulgatum ες *Σάβας*, pro ες *Ἄβας*, et contrario vitio scribi ες *Ἰνδοῦς*, et ες *Κῶλον*, ubi ες *Σινδοῦς* et ες *Σκῶλον* exhibebit editio Wesselingi, cui hanc correctionem adfirmandam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus unus varii vocis *ραστώνη* possent adfirmari; perpauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK. Quidni vero, *ρηστώνη* *facilitatem* et *indulgentiam* intelligentes, vocab. *Δημοκῆδης* pro genitivo objecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex *indulgentia* in *Democedem*, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus apud Larcherum, ex *ρηστώνης* τοῦ *Δημοκ.* interpretatur ex *ραδιουργίας*, ex *τέχνης*, ex *σοφίσματος* τοῦ *Δημ.* SCHWEIG. Schweighæuseriana interpretatio ferme cum Larcheriana congruit, *par bonté pour Démocède*.

- 137 2. τοῖσι σκυτάλοις] Athenæus de Persis et Democede paria ferme, sed alio ex fonte XII. p. 522. Μοχ πῶς ταῦτα βασιλεῖ Δαρείῳ ἐπχρήσει; verti debuerant, an regi Dario sufficiet hanc a vobis injuriam perpeti? Scriptor ipse lib. VIII. γο. οὐκ ἐξέχρησέ σοι ἡ ἡμέρη, satis illis dies non erat. WESS.

4. ἢ ἀπέλυσθε ἡμῶς] Perperam Valla: si nos dimiseritis. Melius Gronov. si nos spoliaveritis: quæ intacta reliquit Wess. Equidem cum H. Stephano αὐτὸν vel τούτων subintelligendum putavi, quem etiam Larcherus secutus est. SCHWEIG.

- 138 1. Γίλλας] Negligi hic non debet, Apuleio Florid. p. 351. auctore, Pythagoram, Cambysis olim captivum, a quodam Gillo Crotoniensium principe recipratum. Gilhas, philosophi liberator, non alius atque hic videtur. Respondet setas;

nec officit, quod *Crotoniensium princeps* audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul Crotone consederit aliquantisper? Consentunt, etsi discordes in Pythagoræ vita et tempore, Bentleius Diss. de Epist. Phalarid. p. 70. et Dodwellus Exercit. de ætate Pythag. p. 250. WESS.

- 139 2. Συλοσῶν ὁ Αἰάκας] Recte: nam filius Sylosontis Æaces vocatur VI. 13. Αἰάκης—παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκας. Sami tyrannus ille patri successerat Sylosonti, de quo multis hic agens Herod. illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: πικρῶς ἤρξεν, inquit Strabo XIV. p. 945. D=638. c. ὥστε καὶ ἐλεπάνδρησεν ἡ πόλις: et Zenob. III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cujusdam poetæ suavissimum: Ἐκῆτι Συλοσῶντος σύρυχαρήν, cujus auctor respexisse potius videtur Herodoto narrata c. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe Polycratis, Anaximenis quæ fertur Epistola apud Laërt. II. 5. ad Pythagoram scripta, Εὐβουλότερος εἰς ἡμῶν, μεταναστὰς ἐκ Σάμου ἐς Κρότωνα· ἐνθάδε εἰρηνεύεις· οἱ δὲ Αἰάκας παῖδες [ἄλλοις τὰ] κακὰ ἔρδουσι: uncis a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἀλγίστα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsitan incidat, ἀλλήλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide Polycrati fratres Sylosontem et Pantagnostum adjutores fuisse didicisset ex Polyæno I. 23, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκας παῖδες in Anaximenis epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἐπείχοι, scribendum εἶτι ἔχοι: κῶς ἂν οὖν Ἀναξιμένης ἐν θυμῷ εἶτι ἔχοι αἰθερολογέειν. VALCK.

3. λαβὼν χλανίδα—πυρρὴν] Tzetzes Chil. III. p. 312. Babylone Darium a Sylosonte amiculum inpetrasse errans scribit, ἐκ Συλοσῶντος δὲ λαβὼν δῶρον πυρρὰν χλαμῖδα: neque id ex vero: *læna* fuit, non *chlamys*. At ejus opinionis consortes habuit Suidam in Χλαμῖς et Append. Prov. Vatic. p. 281. WESS.

Ib. ἐποθύμησε τῆς χλανίδος] Hic majori jure, quam supra

* Facillime correxit Porsonus, ad Nec male, quod ad literas, αἰεῖστα Eurip. Med. 44. reponens δλαστν. Schweighæuserus.

c. 127. ex perversa scriptione Med. Cod. ἐπιθυμίου, poni potuerat ἐπεθυμίες, commendatum a vicino ὠνέετο. Cambysis satellites chlamydem ἐπεθύμειε ὠνέεσθαι. Herodotus in istum sensum scribit simpliciter ὠνέετο, sicuti I. 69. χρυσὸν ὠνέοντο Lacedæmonii, quod aurum Croesus ὠνεομένοισι ἔδωκε δαπίνην. vid. Wesseling. ad I. 68. Mirum hic toties cur dicatur χλαμῖς, quæ fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Græcis, ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπὶ ἐσθῆτι, instar proverbii adhibebatur ἢ Συλοσῶντος χλαμύς, Diogenian. Centur. V. Prov. 14. Æliano Var. Hist. IV. 5. dicitur Darius accepisse Sylosontis ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie pallium vocabant: initio I. de Rep. Plato, καὶ μου, inquit, ὅστις ἐσθὲν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. Lucian. t. III. p. 255. Terent. Phorm. V. 6, 23. *puer ad me accurrit Mida: Pone adprehendit pallio.* VALCK.

5. δίδωμι δὲ ἄλλως] ἄλλως δίδόναι, gratis donare, ponitur contra χρήματος πωλείειν. Dicit Syloson gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. WESS.

140 1. εὐηθίην recepi (ut alia ad lib. II. 18.) *simplicitatem* quamdam et *facilitatem* in donando intelligens, non *stultitiam*. Junxisse Demosthenem φιλανθρωπίαν καὶ εὐηθείαν indicavit Thom. Mag. verissime: sic Or. in Timocr. p. 451. πραότητα καὶ εὐηθείαν habet Fals. Leg. p. 213., alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Progn. p. 154. et Wasse et Duker. ad Thucyd. III. 83. WESS.

5. Syloson cum Darium νεωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα convenit, colloquium congruet principio Olymp. LXV. WESS.

Ib. ἢ τις ἢ οὐδείς καὶ] Recte suam ex M. formam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδείς, *nullum*, vel *ferme neminem* significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, οὐδείς ἀνὴρ. Cyrus Xenoph. Kur. Παιδ. VII. p. 115, 12. τούτων τῶν περισσότητων ἢ τινα ἢ οὐδένα οἶδα: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Græce perdocti, monstrat formulæ rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (t. I. p. 285.) loca Xenophontis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Æliano sophistæ hoc adco visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., ἴσασιν Αἰγυπτίων ἢ τις ἢ οὐδείς. VII. 8., θαυμάζει τις (ἢ τις) ἢ οὐδείς: et XIV.

26. Ad tantilla quoque Gesnerum adtendisse, indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

- 142 2. βωμὸν et τέμενος exemplo Homeri junxit Iliad. θ'. 48. Vallæ τέμενος *fanum*, si Livii lib. X. 37. modo, non absurde. *Aream aræ aut templo undique circumdatam* designat Pausanias VI. 6. τέμενός τε ἀποτεμνομένους οἰκοδομήσασθαι νεών. Josephus quoque Bell. Jud. I. 21, 2., marmor Aphrodisiense in Antiq. Asiat. Chishul. p. 154.; Philo Jud. Leg. c. I. p. 1014. Et quis non? WESS.

3. τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω] Pariter Xerxes, αὐτὸς δὲ, τὰ ἐκείνοις ἐπιπλήσσει, ταῦτα οὐ ποιήσιν VII. 136. WESS.

5. ἱεροσύνην] ἱεροσύνην scribunt vulgo Græci; ἱρῶσύνην suo more dedit Herod. In centenis nominibus ο μίχρον præcedit istam terminationem; in perpaucis ω μέγα: sed in his paucis est ἱερῶσύνη. Utraque scriptio certa nititur ratione: *sacerdos ἱρώμενος* et ἱερῶμένη dicebatur, *Dei Deæve sacerdos*, ἱεῖσθαι θεῶ. VALCK.

- 143 3. ἱβουλέατο εἶναι ἐλεύθεροι] Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quæ pactio esset servitutis. WESS.

- 145 1. ὑπομαργότερος] *Petulantior et propemodum vecors.* Cleomenem Spartanum, insania correptum, ἰόντα καὶ πρότερον ὑπομαργότερον proponit VI. 75., similique ornat titulo Cambysem hujus Musæ c. 29. Talis Cestius ὑπομαργότερος, bello Perusino domum incendens et in flammam se præcipitans Appiano Bell. Civil. V. [48.] p. 1112. Suidæ ὑπερμαργότερος in Μάργος, et voce ipsa, ὑπερμαινόμενος, indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito. WESS.

3. γοργύρης] Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσανέπλασαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ᾧδου. Quæ tituli indigestio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, δεσματήριον ὑπόγειον Glossæ Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. WESS.

- 146 4. τοὺς διφροφορευμένους] *Qui sellas attulerant*, Valla. Verius Scholiastes, φορεῖσι φορουμένους, Hesychio et Suida sequentibus. Etymologus p. 279. Ἡρωδιανὸς τοὺς Πέγσας φο-

ρῶις φερομένους διαφορορούμενους. Scripserat, uti bene Alberti, Ἡρόδοτος τοὺς etc. Error compendiarie debetur scripturæ, sæpius recurrens. Persarum locupletiores sellis sive lecticis gestabantur, succollantibus διαφοροῦς ap. Athen. lib. XI. p. 514. Considerabant ipsi θρόνους θέμενοι, cap. 145. Kuhniius plura ad Ælian. Var. IV. 12. WESS.

148 2. ἐξέσμων] Vallæ non intellectum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξέσμων, ἔσμηχον, Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. ἐκ χαλκίων ποτηρίων πίνουσι διασμίοντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σμήχειν τὰ ἐκπώματα, Clem. Alex. Pæd. III. p. 268, 23. smegmate abstergere. Athen. IX. p. 409. c. ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύνοντες αὐτὰς καὶ σμήγματι ἀπορύνεως [σμήματι, ἀπορρύνεως] χάριν. Vallam suspicor IX. c. 109. [110.] ὁμύεται invenisse, sinceram lectionem, sed illic adjuvandam interpretatione conmoda. VALCK.

Ib. εὐρήσεται τιμαρίην] Cleomenes in Apophthegm. Lacon. Plutarchi p. 224. A. ἔλαβε μὲν οὐδὲν, εὐλαβοῦμενος δὲ, μὴ ἐτέροις τισὶ τῶν ἀστῶν διαδοῖ, πορευθεὶς ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους—ἔρη, etc. quæ sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cujus sententiam et Valla et versionis antiquæ correctores perverterunt; adsequutus est Portus in Τιμαρίῃ. Idem erat in usu loquendi τιμαρεῖν ac βοηθεῖν, τιμαρία ac βοήθεια. Ut jam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitum (Herodot. III. 46.) sic et Mæandrius ope Lacedæmoniorum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen intelligebat, in donis Mæandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μαθὼν, ὡς ἄλλοισι διδοὺς τῶν ἀστῶν εὐρήσεται τιμαρίην, id est, τιμαροὺς vel βοηθοὺς ἐτοιμάσεται, aliis civium illa largiendo auxilia sibi comparaturum. Auxiliares, nota forma loquendi, Græcis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legationes; remiges, remigium Livio; exules, φυγῇ Thucydidi: sibi parare, ἐτοιμάσασθαι, frequentissime licet dicatur εὐρέσθαι, hoc sæpe tamen pessime fuit contrarium. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἐλθόντες Potidæατæ εἰς τὴν Λακεδαίμονα μετὰ Κορινθίαν ἔπρασνοι, ὥπως ἐτοιμάσαιντο τιμαρίαν, ἣν δέη, id est ὥπως εὐροῖντο (εὐρόμην

multo est usitatius quam *σώραμην*) βοηθῆσαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἰτ. οὐδὲν εὐροντο ἐπιτήδειον: pro ἐκ, παρὰ sæpius huic verbo jungitur. VALCK.

Ib. τὸν ξένον τὸν Σάμιον] Legitur apud Plutarchum l. c. τὸν ξένον ἱαντοῦ Σάμιον: monitus nemo Græce sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ξένον ἱᾶν τὸν Σάμιον ἀκαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πέσῃ τινὰ τῶν Σπαρτιατῶν κακὸν γένεσθαι. Illud ἱᾶν, etiam simpliciter positum, sæpe significat *missum facere*: jam vero quis tandem negaret in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Mæandrium ξένον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatæ quippe regis, Samii tyranni cujusdam ministrum; quem, ut erat, *servum* suum fratrisque vocabat Syloson, Herod. c. 140. VALCK.

5. ἐξεκήρυξαν Μαϊάνδριον] Plutarchus, Nostrum describens, Lacon. Apophtheg. pag. 224. A. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν τὸν Μαϊάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. *edicto publice proposito civitate et Peloponneso ejecerunt*. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. Lysiam c. Eratosth. c. 23. et paullo ante δι. ἐξεκηρύχθητε μὲν ἐκ τῆς πόλεως. WESS.

Ib. ἐξεκήρυξαν] Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν τὸν Μαϊάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, Platoni frequentatum, ὁθημερόν? Laërt. II. 43. ἐπιδημήσαντα αὐθημερόν ἐξεκήρυξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: “Ἐξεκήρυξαν) cod. Arch. ἀπέπεμπον. cod. Eton. “ἐξώθησαν. Hæc autem glossemata sunt.” ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐξεκήρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπέπεμπον? Postremum illud invenit in suo quoque cod. Valla; vertit enim *ablegarunt*; atque ita verbum Ἀποπέμψαι conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant Philoxeni. Si vel in aliis non observatum fuisset codicibus, mihi tamen ἀπέπεμπον videretur Herodoteum; hujusque interpretamentum ἐξεκήρυξαν, et ἐξέωσαν, vel ἐξώθησαν. Ionum more, dirissima quævis emollientium lenitate verborum, in re mo-

lesta satis erat Herodoto verbum ἀπέμπειν adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἐξάγειν Athenis etiam notabat expellere:) ἐκβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπέμπειν et ἐκπέμπειν, emittendi vel dimittendi. Demosth. vel alius c. Neær. p. 733, 81. iratus ἐκβάλλει τὴν ἄνθρωπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, ἐὰν ἀποπέμπῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπέμψω ἐκ τῆς οἰκίας, Lysias p. 286. Hipponicus, ἐξέπεμψεν αὐτοῦ γυναῖκα. Isæus de Pyrrhi hæc. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπὴ dicta et ἀπόπεμψις. Antipho Stobæi p. 422, 1. χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium Ἐξέσις, emissio, dicitur Herodoto V. 40. Παρὰ τῷ Ἡροδότῳ Ἐξέσις ἀπόπεμψιν ὁλοῖ γυναῖκός, ἥτοι διαζύγιον, Eustath. in Od. κ'. p. 410, 5. et ς'. p. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos præsertim ἐκκεκηρύχθαι, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua præconis voce regione exterminabantur: Arthmium Zeliten Athenienses ἐξεκέρυξαν, Socratis accusatorem Heracleotæ; alios alii; Spartanis satis erat Mæandrium ἀποπέμπειν. VALCK.

- 149 I. Σάμον σαγηνεύσαντες] Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicatum de Regn. Pers. III. p. 432., Herodotus enarrat VI. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, ἐσαγῆναι τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. B=448. A. de Eretria, τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. p. 698. D. πωπία, ὡς οὐδεὶς Ἐρετρίαν αὐτὸν ἀποπερευγάς εἶη, συνάφαντες γὰρ τὰς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δάτιδος. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses τοὺς σαγηνεύσαντας, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sedes adsignavit. Eretrienses illos Apollonius aiebat Philostrati I. 23. ἐχθρὸν πάθει περὶ τὴν ἄλλωσιν χρῆσασθαι, σαγηνεύθηναι γὰρ καὶ ἄλλωναι πάντα. De captis Eretriensibus id ipsum adhibu-

erunt Aristides t. I. pag. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi Ἐρετρία σαγηνεύεται a Dan. Heinsio verti non debebat, *Eretria obsidetur*; sed, *velut everriculo capiuntur Eretrienses*, nullo scilicet sexus aut ætatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpretes Æliani de Nat. An. XV. cap. 5. extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Græcis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

Ib. σαγηνεύσαντες] In Samo, *viris vacua*, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945=638. c. WESS.

150 1. Βαβυλώνιοι ἀπέστησαν.] Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis jam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ κορυφαῖοι Herodoto III. 159. Despicatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatam lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προῖπε ἀτελήϊην εἶναι στρατιῆς καὶ φόρου ἐπ' ἑτα τρία. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret adusetas jugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quæ ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; *clam* dico *Persas*; nam ταῦτα ποιεῦντες ἐλάνθανον. Hoc tandem tempore ἐκ τοῦ ἑμφανίος ἀπέστησαν, *palam defecere*: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, ναυσὶ τὴν ἀρχὴν ἔχων: vid. c. 140. 141. Circa hæc itaque tempora una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique *bellum aperte gerere*, et *agitare in animo bellum*, sive *tacitis animis iram ad bellandum concipere*: norunt suum sibi vexatum philologi θυμομαχεῖν. Atque hæc eo dixi, ut labefactarem Raphelio disputata, in terra מרתים *duarum rebellionum*, Jerem. L. 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius *duas defectiones*, alteram a Dario, a Xerxe alteram, Jeremiæ vati prædictas censet Venema. VALCK.

3. ἐκ τοῦ ἑμφανίος] Nemini tantopere hæc placuit dictio quam Procopio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. I. 11.

12. etc. Pausan. IX. 1. ἐκ μὲν γε ἡμερανῶς πόλεμος—οὐκ ἦν συνιστηνός. Elegit autem σιτοποιὸν, quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polykenæ, προβαίς [προβαίς] ὁ ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις, ex Tragici Hecuba, vs. 363. WESS.

153 1. ἡμίονων μίαν ὄσση] Mularum partus in Italia et Babylonie portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quæ pariebat, animal sui generis erat, ut Plinius ex Theophrasto Hist. Nat. lib. VIII. 44. Inspice Bocharti Hieroz. lib. II. 20. WESS.

2. εἶδε τὸ βρέφος] Sequitur poetam. Scholiastes San-Germanensis: (Lex. Seguer. p. 84, 22.) Βρέφος ἐπὶ ἀλόγων ζῴων, Ἡρόδοτος, Γ'. ὁ Ποιητής βρέφος ἡμίονον κύνουσαν II. ψ'. 266. Sequitur eundem Oppian. Halieut. V. 464. σκυμνος ἀεζήβης ἀλόγων βρέφος, ubi felix memoria Ritterabusium destituit. βρέφος ἐλάφου, seu ἐλέφαντος; potius, Ælian. Hist. An. XI. 25. WESS.

3. Babylonii dictum, urbem expugnatum iri, quando parerent mule, Zopyro videbatur ominosum, nec sine numine protulit, σὺν γὰρ θεῷ ἐκείνον εἰπεῖν. Idem illud Herodoto dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίην, θεοῦ ποιῦντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἐκ τινος δαίμονίου συντυχίας Jamblichus Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providiæ Dei curæ suberat etiam quæ Fors dicebatur, sive Fortuna, Τύχη. Herod. IV. 8. V. 3. et 92. arridebat puerulus δεινὴ τύχη, forte quadam divinitus Livio I. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Grecis in eundem teruntur usum formulæ κατὰ θεὸν, κατὰ θεῶν, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremam dederat corrector in cod. Cantab. Lucæ Ev. X. 31. pro κατὰ συγκυρίαν, forte fortuna, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. I. 111. κατὰ τύχην εἶναι καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ θεῶν, Aristoph. Eq. 147. non sine numine, Berglerus. κατὰ θεὸν γὰρ τίνα ἐτυχον καθήμενος; est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. σὺν θεῷ: præ aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc alicubi sensum adhibeat nunc non commemini. VALCK.

154 2. ἐς τὸ πρόσσω μ. τ.] Vid. Matthiæ Gr. gr. §. 318.

3. Ἄλλω μὲν οὐκ ἐφράζεται] Prorsus ista perverterat Valla, non animadverso, quantum ab ἐφράζει significandi virtute

distaret ἐφράζετο. Diversa Portus bene disparavit. Φράζεσθαι notat *considerare*, vel *animadvertere*, grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σκέπτεσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item scriptoribus orationis solutæ, nisi Ionica utentibus dialecto. Φράσασθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράσασθαι, ἐπιφρασθῆναι, et καταφρασθῆναι, in eundem pæne sensum adhibentur Herodoto; cujus illud etiam venustum est quod sequitur, ἐν ἐλαφρῷ ποιησάμενος. Contra I. 118. θυγατρὶ τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ποιοῦμένην, apud *filiam male me audire moleste ferebam*; est enim idem ac χαλεπῶς ἔφερον. (ἀπειστηνημένος Xenoph. p. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἐν εὐμαρεῖ, *in facili*, et non *in facili*, οὐκ ἐν εὐμαρεῖ: hoc in Theseo posuit Eurip. illud in Iph. Aul. vs. 969. ἐν ἀσφαλεῖ, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ, Hippol. vs. 785. Thucydidea ἐν ἀσφαλεῖ et ἐν ἐπικινδύνῃ *in tuto et in periculo* vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. jam olim restitui: Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμισδόμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ. VALCK.

- 55 2. δεινόν τι ποιοῦμενος] Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχροὺν ἡγούμενος vel χαλεπὸν, εἰ Ἀσσύριοι Περσῶν καταγελάσουσι. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata criticos; an hic dici possit αἰσχρόν τι ἡγούμενος vel τιθέμενος? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque π sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud τι. Δεινὸν vel δεινὰ ποιῆσασθαι, sequente vel infinitivo, vel εἰ, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in Thucydide recte scribi οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ποιοῦν, V. 42. in Luciano δεινὰ ποιοῖσι ἀδικεῖσθαι, t. II. p. 542, 21. ποιοῦντο et ποιεῖτο requirit usus. VALCK. — Voculam τι, inmerito puto suspectam viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιεῖσθαι in ista dictione ejusque similibus ab eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter corrigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a viro

doctissimo citata ex Thucyd. V. 42. et ex Luciani Toxari s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur II. 121. δεινὰ ποιεῖσιν. SCHWEIG.

3. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν;] Suidas in Καταχόρησεν: Εἰτα τῶν φρενῶν ἐξέπλωσε: quæ Cleomenem fortasse tangunt, derivata ex Theopompi Epitoma Herodoti, ut dicam alias. Noster lib. VI. 12. οἵτινες παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Iterum ap. Suid. οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν. Vide et 'Εκπλεύσειν. Tales dictionum e re nautica figuræ in maritimis civitatibus, qualis Ionisæ potior pars et Attica, nunc Britannorum et Belgarum, creberrimæ. Conf. lib. V. 92, 6. WESS.—Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit vir doctissimus, nisi forte verba ista, παραπλήγῃ τε καὶ τῶν ἐαυτοῦ σινάμωρον. SCHWEIG.

Ib. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν;] *Sanum-ne te credis esse, (Terentiana sunt) qui facie fæde deformata sic te ipse lace-
raveris?* Prima forte specie minus attento placere poterat Galeo laudata codicum lectio ἐξάμβλωσας. Suum etiam solus facile tueretur Noster VI. 12. ubi de se Iones ipsi παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου: hi quidem, a teneris adsueti mari, personæ convenienter loquuti; de Dario, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab Herodoto mutuatus, de Spartiata Cleomene dixit Pausan. in Lacon. p. 211. ult. ἐξώρμαι τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ: ubi vid. Kuhn. Suidas duo servavit incerti fragmenta, in 'Εκπλεύσαντες, ἔξω γινόμενοι. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν εἰτα ἐπὶ ἐγίνοντο etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔξω δ' αἰτῆς οὔσα—ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se ipse discessit, ἐξίστη. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est —de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum enavigare. Theocritus II. 19. Θίστυλι δαίδαλα, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπτάσαι; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72. ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπτάσαι; O Corydon, Corydon, quæ te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his memini cum me pæne decepisset Homericum, in Od. σ'. 326. σύ γέ τις φρένας ἐκπεπτάγαμνος ἐσσί. Hero-

doteum ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito scribendum: καὶ τὰς φρενὸς ἐκπεπώτασαι; ego vulgatum retinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαταίς, φίλαι, Θυμὸν—ἐκπεπώταμαι. VALCK.

6. τῆς οὐδεμὴν ἔσται ᾠρῃ] Ad hujus scribendi normam idem esset, τῆς μηδεμὴν ᾠρην ἔξεις, aut οὐδεμὴν ᾠρην ποιήσῃ. *Rem parvi pendere, vel nihili*, sic dicebatur Ionice. Ὀρῃ, et veteribus Atticis ᾠρα, curam notabat: veteres dico, neque enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum quidem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud Ionicum t. II. p. 372. et t. III. p. 466. vid. Leopard. Em. VI. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112. Theocritus IX. 20. ἔχω δὲ τοι οὐ τόνον ᾠραν χειμάτος. Soph. Œd. Col. 377. *Putas-ne* ἡμοῦ θεοὺς Ὀραν τιν' ἔξῃν. Ib. 292. Ἡ φροντὶδ' ἔξῃν. Correctionis eget v. 270. Sæpius a librariis depravatum latet hinc factum Πολυωρεῖν. Contrarium dicitur ὀλιγόρως ἔχειν Isæo, Lysæ, ceterisque; ἐν ὀλιγορῳ ποιῆσθαι, Thucydidi IV. 5. Athenis dum dirissime pestis grassabatur II. 52. ὑπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι—ἐς ὀλιγορῳ ἐτρέποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων. Lucretius expressit VI. 1274. *Nec jam religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim præsens dolor exsuperabat: nec mirum;* nam et in tali calamitate Νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. VALCK.

156 1. ὡς δὴ] Δὴ notat scilicet; viris doctis sæpe neglecta fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quæ suam singulæ vim indant orationis membris. De Zopyro Polyænus VII. 12. ἦσαν αὐτόμολος, ὡς ταῦτα δὴ ὑπὸ Δαρείου παθόν. VALCK.

Ib. ὀλίγον τι παρακλίναντες] Portæ valvarum alteram aliquantulum aperientes; ut adulteræ in Comici Elē. 981. καὶ γὰρ ἐκείναι παρακλίνασαι—παρακύπτουσι. Solet hoc et ἀνακλίνειν, Poëtæ Iliad. ε'. 752. exemplo, in foribus patefaciendis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. WESS.

3. ἐπ' αὐτὰ] Scribi malim, καταστάς δὲ ἐς αὐτὰ, id est ἐς μέσον αὐτῶν, stans in concilio vel curia Babyloniorum. Dicun-

tur enim *deduxisse Zopyrum ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων*. Ciceroni sic usurpantur *commune Mityadum, commune Siciliae* etc. ut Græcis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, τῶν Θετταλῶν etc. *commune concilium Asiae*, Gellio Noct. Att. II. 6. *Commune Græciæ concilium*, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, ab Amphictyonum concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est ævi illud nobile συνέδριον Ἀχαϊκόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demosthen. p. 151. et 152. Secundum Herod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Iones constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK.—Ut hinc καταστάς ἐπ' αὐτὰ, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79. ait στάς ἐπὶ τὸ συνέδριον. Nempe στάς et καταστάς non solum significant *stans*, sed et *constitutus, productus, introductus*; ἐπὶ vero est *ex adverso, contra, coram*. Conf. ad IV. 72. notata. SCHW.

- 157 5. εἶχον ἐν στόμασι αἰνέοντες] Ultimū noli redundans arbitrari. Miltiadem, Paro reducem, ἔσχον ἐν στόμασι Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. WESS.

6. πάντα δὴ ἦν ἐν τοῖσι etc.] Dictionem istam uberrime Heraldus in Martial. I. 69., Berglerus ad Alciphron. II. p. 236. et illorum copiis adjutus Wetsten. in S. Paulli I. ad Corinth. XV. 26. explanarunt f. WESS.

- 159 1. ἐποίησε τουτέων οὐδέτερον] Berosus, Cyrum τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκάψαι ap. Joseph. c. Apion. I. 20. adfirmans, in errore hærebit, si τείχη μακρία, quæ urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, jussu Cyni disiectas, indicare. Ex Xenophonte et Herodoto adparet, Babylonios victoris Cyni clementiæ debuisse multa; acerbiorē ob rebellionis consilium expertos esse Darium, paullatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab Esaia, Jeremia, et Prophetarum aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu Virtingæ observata in Iesaiæ c. XIII. 19. p. 419. WESS.

^f Præpositionem *iv*, quam quidem conf. Hermann. ad Viger. Adn. 95. nullo incommodo tenent libri omnes, num. x. SCHWEIG. abesse maluit Valck. ad VII. 156.

2. γυναῖκας ἐκ Βαβυλῶνα κατιστάναι] Quod si usus τὴν γυναῖκα, poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro equitatu, in M. et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio an prorsus inconcinnum S. ὥστε πέντε μυριάδες τὸ κεφαλ. sit. Solent enim ita: Lysias Or. Parent. c. 7. Xerxes ἔστειλε πέντε μυριάδας στρατιάν. Simile Josephi Bell. Jud. IV. xi. 3. πᾶσα δὲ στρατιὰ μυριάδες τρεῖς ἀνδρῶν: nec discrepat Epist. ad Hebr. c. XII. 22. ἀλλὰ προσεληλύθατε—καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρει: ubi μυριάδων qui legunt, ut Spenser in Origene, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. Cels. p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS.

160 2. γνώμην τήνδε] Dictum celebre et præclarum, sed varie habitum. Polyænus lib. VII. 12. consentit Nostro. Plutarchus Apophthegm. p. 173. ἑκατὸν Βαβυλῶνας, Lucianus Jov. Trag. c. 53. μυρίας: totidem codex Proverbior. Vaticanus apud Schottum ad Zenob. Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. WESS.

Ib. Quæ de diversis dicta legerat Dariis Plutarchus, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc sæpius erravit:) deposuit in Apophthegm. p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero Megabyzos, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud Herod. IV. 143. Tot Zopyros, sive viros consilio præstantes, non desiderasset Darius. VALCK.

4. δὲ ἐν Αἰγύπτῳ etc.] Sub Olymp. lxxx., regis Artaxerxis tempore; quod Thucyd. I. 109. et Diodorus XI. c. 74. et 76. docent. Idem Megabyzus Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius Zopyrus Xerxe rege virili erat ætate IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Ægypto clade et inpetrata abeundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitie consociatio. Lege Ctesiam Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

I 2. ὙΠΗΡΞΑΝ ἀδικίης] Docte et large hoc de genere Valcken. ad Phoeniss. Tragici p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiore, considerata aptandaque ὑπῆρξαν ἀδικίης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem I. 103. et 105. exposuit. WESS.

6. ἰφοίτεον παρὰ τοὺς δούλους] Longa expectatione virorum fessæ—servis ad custodiam pecorum relictis nubunt: Justinus II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἄνδρας, viri φοιτᾶν dicuntur Herodoto παρὰ γυναῖκας. Hujus generis collegit Herodotea Gronov. ad II. 115. Quæ hinc tamen distent, similia quædam leguntur apud alios: Ischomachus apud Xenoph. Œcon. p. 487, 17. Uxor, inquit, vix annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμέ. Irata marito Juno noluit φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit Plutarch. Eusebii Præp. III. p. 85. D. Pausan. X. p. 868. γυναικῶν ἐπόσαις ἐς τὸ αὐτὸ Ἑρακλῆα ἀφικέσθαι λέγουσιν. VALCK.

2 I. Τοὺς δὲ δούλους—πάντας τυφλοῦσι] Grammatici Aristophanis μολγούς interpretantur τυφλοῦς, finguntque Scythicam ex Herodoto nationem, his ejus verbis ad Equit. 957. abusi. Plutarchus alludit t. II. p. 440. A. ἐκείνοι μὲν γὰρ, (Scythæ,) ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκέτας ἐκτυφλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. Guil. Canterus Nov. Lect. lib. IV. 25. ὅπως παραμένωσιν aut ὅπως γάλα δονῶσιν reponit: posterius a Turnebo probatum non mihi injustum videtur, si quidem ita post pauca. WESS.

2. φυσσεωμένας] Scribi malim, φυσσεωμένης τῆς ἵππου, ex

VOL. II.

F f

Athen. IX. p. 399. c. ob vocem οὐβαρ hæc citante. Leopardus adtigat Em. VI. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. t. II. p. 440. A. 'Ο μὲν τῶν ἄλλων ἀπολείπων τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναιρῶν, τὸν θάνατον δοῖκε τοῖς Σκύθαις ποιεῖν' ἐκεῖνοι μὲν γὰρ, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίας ἐκτυφλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quæ prostant in Plut. diversæ lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleræque conjecturæ; hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμένωσιν αὐτοῖς. VALCK. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quæ facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africæ promontorio vaccis fieri, quæ, postquam ademtus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonæ Spei hodierno, (Norimberg. 1719.) p. 460. SCHWEIG.

3. περιστίζαντες κατὰ τὰ ἀγγήια τοὺς τυφλοὺς] In diversissima describentium opinione, περιστήσαντες, invectum ab H. Stephano ex mss., omnium planissimum: *ad multatralia caecos collocantes*. Tale alia in re II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγήια, ἐν τοῖσι τὰ χρήματα ἐνῆν, στήσαι. Aldinum *περιστίζαντες*, et aliorum *περιστίζαντες* idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius *circumpositios* verterunt, in errore hæserunt; aliud requiritur, et *περιστήκω* dubiæ est sanitatis. *Περিসτίζαντες* Gronovius varie explicat: *conpruungentes* ad *vasa* non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac *περικυκλώσαντες*, *circumdantes* et *collocantes*, et quidem ex *περιστήκω* ob Hesychium^a. Juvat ad speciem *παρίεσσι* καὶ τούτοις τὸ τεῖχος lib. IV. 202. Reiskius ex *περιστίζαν* accessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. WESS. REISKIUS in Animadvv. editis ad hunc locum: "περιστίζαντες, ait, idem est atque *περιστίζαντες*, ut in Notis ad Constantini Cephale Anthologiam p. 274. demonstravi." SCHWEIG.

5. οὐ γὰρ ἀρῶται εἰσι, ἀλλὰ νομάδες] Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythæ Ἀροτῆρες dicti, et sæpe distinguuntur Scythæ

^a Nisi pro *περιστίζαν* apud Hesych. Kustero doctus Hesychii editor suspectus est. SCHWEIG.

Νεμάδες, et Γισσγοί. VALCK. Nempe nonnisi *nomades* (i. e. *pastores*) Scythæ excæcant servos: agro colendo cæri parum habiles erant futuri. SCHWEIG.

- 3 2. ἀντικατιζόμενοι] Alibi ἀντίοι ἴζοντο τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi intersepserunt, nonnulla Bouherius Diss. Herodot. c. 6. minus accurata^b. Vide hujus libri c. 20. et 28. et imp. Constantinum Porphyrog., qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS.

5. λαβόντα δὲ ἑκαστον τοῦ ἵππου etc.] Polyænum et Justinum non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. I. 506.—*non est jaculis hastisque petendus. Conscia succumbent audito verbere terga, Ut Scythia etc.* ubi bene Claverius. Similes Turxanthi in rebelles minæ ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. ed. Hoesch. εἶγε τὴν κατ' ἑμὲ ἵππου ἐσαθρήσουσι μάστιγα ὡς αὐτοὺς ἐκπεμφθεῖσαν, εἰς τὰ κατώτατα φεύξονται τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu Valesii. WESS.

6. μάστιγας ἀπὸ ὅπλων] Eustath. hæc respicit ap. Dionys. 364. Nostri vestigia sequutus est Trogus, Justin. II. 5. *Admonentur Scythæ—verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus paranda instrumenta. Probato* (Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σκύθαι ἵππων ἐκτελεία: Herod.) *omnes consilio, instructi sicut præceptum erat,—inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythæ [c. 5. et 7.] fatebantur, νεώτατον ἀπάντων ἔθνεων εἶναι τὸ σφέτερον: secundum Justin. II. c. 1. inter Scythas atque Ægyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.*

- 5 1. Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι] Emendabat Cor. de Pauw Oī δὲ Σκύθαι, oblitus Herodotæ consuetudinis, copiose a Porto in Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declaratæ^c. Numerant Scythæ a Targitao, primo nationis suæ rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Jul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israelitarum ex Ægypto abitum primordia incurrant circiter. WESS.

3. Ἀσπάζειν] Prorsus credibile fit, Colaxem Scytham Va-

^b Item Vossius ad Melam p. 803.

^c Conf. Adn. ad I. 58. et ad III. 56. SCHWEIG.

ler. Flaccum VI. 48. hinc adscivisse, uti et Vossio visum. WESS.

- 6 1. Σκολότους] Vossius Σκολοπίτους, ob Justinī II. 4. regium juvenem Scolopitum; Reiskius Σκότους. Justinī codices in regii juvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui Scotos ante Christi natales memorarit, nemo est. Senecæ et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἕλληνες οὐνόμασαν, non utique ob tituli Græcam originem, quæ nulla: sed quod Græci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernebant, sagittariosque audirent dici Scythas, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicæ originis linguis, docte a Bayero Diss. de Origine Scyth. t. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

- 7 2. θυσιῇσι μεγάλῃσι ἱλασκόμενοι μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος] Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicite asservabatur: curam reges inpendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum ejus ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quæ si, uti opinor, intendit, μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, reges arcessunt quotannis, videlicet in suum quisque regnum. Ceteroqui θυσιῇσι μεγάλῃσι μετέρχονται fuisset satis, uti ἐπεὶ τί με λιτῇσι μετέρχεται VI. 69. Hesychium junge in Μετέρχομαι. WESS.—Hanc viri docti interpretationem secutus est Larcher. At, quo pacto propter adjectas voces ἀνὰ πᾶν ἔτος verbum μετέρχονται debeat arcessendi notione accipi, profiteor me minime percepisse. Nec apud Hesychium quidquam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam Μετέρχομαι ille non aliter interpretatur nisi, ἱκανῶς ἱκετεύω (ni forsan ἱκάνω ἱκετεύω scripsit:) ἱλάσκομαι ἐπεισέρχομαι. Tenui equidem eam sententiam, quam idem Wesselingius in Latinâ versione ex Gronoviana tenuerat, his verbis expressam, *placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis*: quam in sententiam Valla etiam: *placaturque* (id aurum) *majoribus hostiis, et aditur quotannis sollemniter*. Quid sit vero quod his subjicit Herodotus,

de eo qui aurum illud habens obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, *δίδοσθαι δέ οἱ διὰ τοῦτο*, non *eam ob causam* intelligebat Larcher, *quod annum hunc ille non esset transacturus*; sed *propter hoc ipsum periculum* dari præmium illud ei, qui aurum hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdormisceret. SCHWEIG.

3. *ὅσα ἂν ἱππῶ—περιελάσῃ*] Consuetudo haud infrequens apud veteres: Plin. XVIII. 3. *Dona amplissima imperatorum ac fortium civium, quantum quis uno die plurimum circumaravisset.* Ovid. Metam. XV. 616. *At proceres—Ruris honorati tantum tibi, Cipe, dedere, Quantum depresso subjectis bubus aratro Complecti posses ad finem solis ab ortu.* Seneca de Benef. VII. 7. *Cum illi ob virtutem et bene gestam rempublicam tantum agri decerneretur, quantum arando uno die circuire potuisset.* LARCHER.

5. seq. *τὰ δὲ κατ'ὑπερθε πρὸς βορρῇν etc.*] Nectenda sunt *πρὸς βορρῇν ἄνεμον τῶν ὑπεροίκων*, quemadmodum *τὰ πρὸς βορρῇν τῆς ἡπείρου*, aliaque III. 102. *Πτερὰ κεχυμένα* explicantur infra c. 31. WESS.

8 3. *τοῖσι ἔξω Ἑρακλ. στηλέων*] Feci satis Bouherio et Clerico, *τοῖσι ἔσω* corrigentibus, ad II. 33. Erythiæ situm longe a Gadibus et Oceano removet Hecatæus, (in Arrian. *Ἀναβ.* II. 16.) Scylax et Aristoteles ob Epigramma vitiosum admodum et variantibus conjecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cujus super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. WESS. Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809. seq. SCHWEIG.

Ib. *τοῖσι ἔξω ἐπὶ Ἑρακλ. στηλ.*] Non insulæ duntaxat extra fretum Herculeum sitæ, sed terra quoque continens Europæ et Africæ, quæ hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur *extra columnas Herculis*; etiam Herodoto *ἔξω Ἑρακληϊῶν στηλέων*: quales Cynesii Celtæque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. *Λιβύης χῶρόν τε καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἑρακληϊῶν στηλέων κατοικημένους.* Insulam Κέρην *ἔξω οὖσαν τῶν Ἑρακλειῶν στηλῶν* dixerat Palæph. π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. t. I. p. 222. Idem sæpe dicitur de Tartesso, etiam in Append.

Vatic. I. Prov. 35. Conf. Herod. IV. 152. Præbent id ipsum formæ loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. c. Aristid. in Ægypt. t. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδείρων φῆσαι τις ἐπισκόπων εἶναι σοι τὸν νῦν; *Extra orbem terrarum circumfusum Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32.* Herodotus Ἐρύθθιν, quam Geryones scilicet incoluerit, *insulam* fuisse scribit πρὸς Γαδείροις τοῖσι ἔξω Ἑρακλῆϊαν στηλίαν ἐπὶ τῇ Ὠκεανῇ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cujus eximias boves Hercules abegerit. Græcus, a Phœnicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua egit Bochartus Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.

- 9 2. Ἐχιδνὰν διφυῖα] Tale Libanii de Chirone, Achillis nutritore, καὶ κατὰύρου σῶμα διφυῖς καὶ τροφία μὲν ἀνθρώπων καὶ τροφήν ἐξηγριωμένην, in Basilico t. II. p. 108. Pertinet huc ex marmore Farnesiano apud Donium Class. I. p. 34. ΟΥΤΩ ΔΕ, Hercules, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΤΣ ΑΓΑΘΥΡΣΟΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ. Sic scribenda, quæ a Sponio, Donio, Muratorio mendose publicata. In plerisque utor consensu Reinesii Inscript. Cl. IV. 12. p. 349., et Corsini, cujus eruditus in Lapidem commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in Blanchini schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . , ΑΓΑΘΥΡΣΟΝ pingit, non laudo. Quis docuit Echidnæ patrem fuisse Agathyrsum? Latet verum regis nomen; cetera de Echidna, Agathyrso et Scytha, ejus et Herculis filiis, ab Herodoto abesse non debuerunt. WESS.

Ib. Ἐχιδνὰν διφυῖα] Conjecturam nonneminis^d, vocem διφυῖα proscribentis, Eustathio prætermissam ad Dionys. vs. 310. suo jure rejecit Wesseling. in Diss. Herod. p. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus μὲν ἀφάρθενον æque addere potuerat ad Herodotea, εὐρεῖν ἐν ἀντρώ τινὰ Ἐχιδνὰν (cur non ἐχιδνὴν scriberetur aut Ἐχιδνήν?) διφυῖα, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτίων εἶναι γυναικὸς, τὰ δὲ ἄνωθεν, ὄφις. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφυῖ: atque equis

^d Is fuerat ipse Valckenarius, ad Euripid. Phœniss. vs. 1030. SCHW.

commisessos permixtosque Centauros, Διφυῖ τ' ἄμικτον ἱπποβά-
 μονα στρατὸν, Soph. Trach. 1110. Herodoteæ memor fabulæ
 Diodorus filio patrem supponit II. 43. μυθολογοῦσι Σκύθαι
 γηγενῇ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρθένον, ταύτην δ' ἔχειν τὰ μὲν ἄνω
 μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικεῖα· τὰ δὲ κατώτερα
 ἐχιδνῆς· ταύτῃ δὲ Δία μιγέντα γεννῆσαι παῖδα Σκύθην ὄνομα. Mela
 II. 1. *Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt.*
 Herodotus c. 10. α *Scytha Herculis filio γενέσθαι αὐτὸς αἰεὶ*
βασιλῆας γινομένους Σκυθίων. Plus semel οἱ καλεόμενοι Βασι-
 λῆοι Σκύθαι memorantur. VALCK.—Quod ἐχιδνὴν potius,
 quam ἔχιδναν, scribendum vir doctissimus censuit; non re-
 cordatus erat, puto, etiam θάλασσαν et γέφυραν, et similia,
 dicere Nostrium, non θαλάσσην aut γεφύρην. SCHWEIG.

6. ἐπεὶ γίνονται τρόφεις] Homeri κῦμα τρόφι tractans Eu-
 stath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρόφεις in
 istis redduntur τέλειοι ἄνδρες: ipse mox Herod. interpreta-
 tur, ἐπεὶ ἀνδρωθέντας ἴδῃαι τοὺς παῖδας. Platonis est in Me-
 nex. t. II. p. 249. α. ἐπειδὴν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. Bionis
 Eid. II. 14. ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς. Herodoteum propius
 accedit Μωσῆς μέγας γενόμενος, Ep. ad Hebr. XI. 24., μέγας
 ὦν in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρόφεις est
 μέγας et παχύς. Hesych.: Τροφιοῦται, παχύνεται. Τρέφειν pro-
 prie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensa-
 tum et pressum, τροφαλῖς. γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι
 κάλλιστον, scribit Ælian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV.
 106. τρέφε πίονα τυρὸν. In Galeni gloss. Τρόφεις redditur εὐτρο-
 φος, παχύς: apud Hesych. εὐ τερταμμένος. Nostro loco Τρό-
 φεις sunt ἀνατετραμμένοι. VALCK.

8. κατὰ τὰδε] Non dissimile se dabit c. 76. hujus Musæ.
 Omnia hic Hercules δεικτικῶς, tum in arcu, tum balteo.
 WESS.

II 4. Ἀράξεα] *Araxen* fluvium h. l. vix alium intelligi posse,
 quam eum qui alias nomine *Rha* et *Volga* celebratur, in
 Adnot. ad I. 202. significavi. SCHWEIG.

3. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶη, μηδὲ πρὸς πολλοὺς δεόμενον
 κινδυνεύειν] πρῆγμα εἶη, opus ac utile fore. Sic I. 79. εὗρισκε
 πρῆγμά οἱ εἶναι ἐλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὗρισκέ οἱ οὐ πρῆ-
 γμα εἶναι στρατεύεσθαι. Sequentia noluit intacta Abreschius

Diluc. Thucyd. p. 488., cui *πρῆγμα εἶναι* et *δεόμενον* idem. Herodoto *δεόμενος* est *rogitans* IX. 110. et sæpe alias. Gro-
novii emendatio longe abit, et criminationem habet in inme-
rentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discor-
dia, quod plurimum nititur consensu, in verborum sententia
hæsitans. Quod si *δεόμενον* aut *δεόμενα* exsularet, nihil mo-
raretur. Videlicet *abeundum esse, neque contra plures peri-
clitandum*. At vetant membranæ. Ergo-ne *δεομένου* for-
mandum, ut ex superiore *δήμου* pendeat, aut *δεομένων* cum
Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere stru-
cturam vergo. Verum hæc doctiores viderint. WESS.—
Non videtur sollicitandum *δεόμενον*: quin potius complere
hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess.
citatis et I. 207. utitur Herodotus. Quando enim *πρῆγμά
ἐστι*, sequente infinitivo significat *opus et utile est hoc facere*,
vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi sub-
intelligendo *πρῆγμά ἐστι δεόμενον, res indiget, res postulat, ut
hoc fiat*. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic
locus speciosa alioqui Valckenarii emendatione. SCHW.

Ib. *μηδὲ πρὸ πολλοῦ δεόμενα κινδ.*] Procul dubio mendosa
variis sunt conjecturis tentata; quibus nova succedat, non
illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigatio-
nem profutura: nemo diffitebitur, opinor, sententiam in-
esse commodam hac ratione scriptis: *populi ferebat sen-
tentia ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶη, μηδὲ πρὸς πολλοὺς οὐδὲν δύν-
άμενους κινδυνεύειν, ita rem esse comparatam, ut optimum
videretur excedere regione, neque manendo atque adversus
exercitum numerosum pugnando frustra se obijcere periculo*.
VALCK.

5. *κακὰ ἐπιδόξα καταλαμβάνει*] Non sane sunt *malis evi-
dentiis*; sed *ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπιδόξα κατα-
λαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter ex-
pervenirent*. Vim verbi *καταλαμβάνειν* in malis sitam, quæ
nos subito corripiunt et opprimunt, explicuit Hemsterh. ad
Luciani Somn. §. 12. *Τὰ προσδόκιμα* dicuntur et *Ἐπιδόξα*.
Quæ tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπιδόξα

• Ut verterat Valla.

ὄντα γενέσθαι vel γενήσεσθαι. Postremum pro γογενῆσθαι restituum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γογενῆσθαι τοιοῦτον μηδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπιδόξον εἶναι γενήσεσθαι. Antiphon, ἐπιδόξον ὄντα παθεῖν ἔτι μείζω, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Æschines Orator p. 77, 19. frequentat in primis Isocrates. Apud Athen. I. p. 17. v. ex Eustathio sic supplenda sunt Apionis verba: εὐελπιν εἶναι τῷ γάμῳ, ἐπιδόξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν¹. Herod. I. 89. τάδε τοι ἐξ αὐτίων ἐπιδόξα γενέσθαι. VI. 12. πολλοὶ ἐπιδόξοι τωῦτο τοῦτο πείσεσθαι εἰσὶ. In Gloss. Herod. Ἐπιδόξος redditur προσδόκιμος: hunc etiam usum attigerunt Ammon. Phryn. Thomas. VALCK.

7. καὶ σφεων] Præmissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφεων ἔτι δηλὸς ἔστι ὁ τάφος, *qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum*. Forsan quis vocem malit Herodoteam, quæ facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καὶ σφεων, ubi. VALCK.

12 1. Πορθμῆια] Vici nomen fuit ad Mæotidis ostium. Stephan. Byz. Πόρθμια, κώμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor Peripli Ponti Euxini, ab Is. Vossio vulgatus, modo Πορθμίον, modo Πορθμίτιδα κώμην, τὴν ἐν τῷ στομίῳ τῆς Μαιώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc Bouherius Diss. Herodot. c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex Stephano Nostrum corrigit. Πορθμῆια Ionibus placuerunt. WESS.

4. τραφέντες] Vulgata deterior est lectio S. στραφέντες: melior videretur, si qui darent codd. ἐκτραφέντες. De recta via deflectere passim dicitur ἐκτρέπεσθαι, etiam Herodoto II. 80. εἰκουσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐπ' Ἀθηνῶν: et hujus imitator Pausaniæ, p. 106. ἐκτραπέντα ἐκ τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὀλίγον τῆς εὐθείας ἐκτραπέουσιν ἐς δεξιὰ. Aliunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. I. 5. Lenius aures accidit ἐκτραπέντες quam ἐκτραφέντες: et leniora sæpius Ionum more consecatur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto frequentantur συλλαχθῆναι, καταλεχθῆναι,

¹ Quin potius interpretationis causa ab Eustathio adjecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum. SCHWEIG.

ἀπαλλαχθέντες, (vid. ad Eurip. Phœn. nota p. 357.) et similia: adhibentur et καταστράφησαν, ἐπιτραφέντων, θαφθῆναι, ἀρπαχθεῖς, κλεφθέντων, συμμιχθέωσι. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. Cf. ad I. 130. notata. SCHWEIG.

Ib. λεγόμενος λόγος εἴρηται] Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πελοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ—λεγόμενος: tum c. 48. WESS.

- 13 1. Ἀριστῆς ὁ Καστροβίου] Patrem Aristesæ Proconnesiæ Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

Ib. ποιῶν ἔπεα] Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάσπεα καλεῖται, c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille præstigator, poematis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit ejusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quæ dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos hujus carminis aliquot versus Longino π. Τψ. sect. X. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristea jam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

2. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσῃ] Hyperboreos Aristesas pertinere aiebat ἐπὶ θάλασσαν, mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septemtrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. Quæ porro νοτίη θάλασσα? Nostro non aliud, quam quod aliis rubrum mare, diotis locis, ac II. 158. Cimmericos vero, etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus inpediet. Fabulator Aristesas in his ineptus tenetur. WESS.—Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quæ olim Cimmericorum fuerint australe mare nominare? SCHWEIG.

- 14 1. Καὶ θῆεν μὲν ἔην Ἀριστῆς etc.] Herodotum sequutus fabulam de Aristea Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724—

* Nempe respectu Asiæ minoris et Ægypti. SCHWEIG.

735., ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Æneas Gazæus in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristæas, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quædam ex historia Græca recentiori producit exempla, quæque alibi non temere reperias, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Joann. XI. 39. Prodidit ista memoriæ Proclus occasione venustæ Platonis de Ere Pamphylio fabulæ narratæ p. 614., cujus similem de Thespesio Solensi dabit Plutarch. t. II. p. 563. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τρεῖς ἀποθανὼν ἀνέβιω τρεῖς, Ælian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

3. ἐς ἀμφισβασίας] Suidæ si fides, ἀγχιβατεῖν et ἀγχιβασῆν Iones dixerunt, inque illis Heraclitus. Musæ istud non norunt, quarum in scriptis codd. λόγων ἀμφισβασῆ lib. VIII. 81., et ἀμφισβατεῖν lib. IX. 73., unde auctoritas Origenis, quod enotatum, ἀμφισβατεῖν. Ceterum Tzetzes Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiavit, Aristeam ex Herodoto εἰς χαλκεῖον deducens; tum Κλείσας δ' εὐθὺς ὁ χαλκὸς ἐκείνο τὸ χαλκεῖον. Stabit, ubi κναφεὺς et κναφεῖον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

15 1. καὶ τρηκοσίοισι] Non dicit, ad suum ævum tot abiisse annos: nam stolide Tzetzes 'Εφ' 'Ηροδότου γέγονε καὶ πάλιν ἀνέβη, ac si ejus tempore Aristæas, evolutis illis annis, adparuisset. Multa G. Jo. Vossius de Aristææ conjecta in Olymp. l. ætate, quæ his adversantur. Sive enim majorem, seu minorem ex mstorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam Olympiadem. Strabo, Tatianus, Eustathius, quos Meursius et Fabricius excitarunt, Homero priorem et præceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. Junge H. Dodwelli Diss. III. de Cycl. p. 130. disputationem. WESS.

3. Ἰταλιῶν] Vide Ammonium in v. Ἰταλοί. Plura dabit Hemsterhusius ad Thomam Mag. p. 793.

δ. παρ' αὐτῇ τῇ ἀγάλματι] Videntur Metapontini Aristææ statuam et aliam Apollini cum arā dedicasse: huc S. περίε αὐτῶν, circum utramque statuam, vergit. Lauros autem,

aram et imagines circumstantes, ex ære fuisse, Athenæi indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS.

Ib. *περὶ δὲ αὐτὸν*] In codicibus inventum præstat, *πέριξ δὲ αὐτὸν δάφναι ἴστασι*: quia nempe Herodoteum est. IV. 79. *τὴν πέριξ λευκοῦ λίθου Σφίγγες—ἴστασαν*: rursus *τὴν πέριξ* c. 52. porro c. 180. *πέριξ τὴν Τριτωνίδα λίμνην οἰκέουσι*: c. 152. *πέριξ αὐτὸ* pro *αὐτοῦ* recte dedit Gronov. III. 158. *πέριξ τὸ τεῖχος*, quod alibi dicit *κύκλῳ τοῦ τεῖχος*. VALCK.—Recte laudatur *πέριξ*: et plerumque quidem cum quarto casu præpositionem hanc construit Noster, ut in exemplis a Valck. prolati, quibus item unum aut alterum adjici poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152. et II. 91. præferunt plerique codices, verum etiam I. 179. ad unum omnes in *πέριξ τοῦ τεῖχος* consentiunt. Nec tamen opus fuerit ut cum Wess. *πέριξ αὐτῶν* h. l. vulgato *αὐτὸν* præferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστίαν ἀνδριάντα referri posse videtur. SCHWEIG.

16 2. *οὐδενὸς γὰρ δὴ αὐτόπτεω*] Sic III. 115. *οὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένου δύναμαι ἀκοῦσαι*. Herodoti miror editorem offensum eadem negandi vocula sic repetita, *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης*: ad quæ cum parenthesi quædam interjecisset, suo more posuit iterum *οὐδὲ οὗτος* etc. Homero frequentatum illud *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ* auferri non debuerat τῷ Ὀμηρικῶτάτῳ. In Platonis legitur Soph. p. 251. E. *μηδὲνι μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν*: in Theæt. pag. 180. A. *περαντὶς οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν*. VALCK.

17 2. *πρόμμυα καὶ σκόρδα*] Jungunt Alexandrini Interp. τὰ *πρόμμυα καὶ τὰ σκόρδα* Numer. XI. 5. In Geoponicis lib. XII. 30. crebra τὰ *σκόρδα*, etiam apud alios Græciæ labentis scriptores in Du Cangii Glossario. Quod nunc cernitur, Herodoti et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

18 1. *τὸ πρὸς βορρὴν ἀνεμον, ἔρημος* etc.] Sic c. 20. *Μελαγχλαίων δὲ τὸ κατύπερθε—ἔρημός ἐστι ἀνθρώπων*: et cap. 185. *τὸ πρὸς νότον—ἔρημος—καὶ ἄξυλός ἐστι χώρα*: tum c. 191. *τὸ πρὸς ἐσπέρης ὀρεινή τε κάρτα καὶ δασέα καὶ θηριώδης*. Pauca hæc de multis. [cf. c. 18.] Consentit de Neurorum situ Scymnus Chius, optime adjunctus ab Is. Vossio ad Peripl. Pont. Euxin. p. 135. edit. Gronov. WESS.

Ib. *πρῶτον μὲν ἡ Ἰταλίη*] De hac Hylæa (quasi dicas *Sylvestri Scythia*) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. SCHWEIG.

Ib. *ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνθρωποι οἰκίουσιν Σκύθαι*] Causeæ nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur *ἄνθρωποι Σκύθαι γεωργοί*. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in Philostrato vulgata de Vit. Apollon. VII. c. 2. *Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κότυν ἀποκτείναντες τὸν Θραῖα, ἄνθρωποι μὲν ἦσθιν ἄμφω*. Corrigendum absque ulla dubitatione *Αἰνίω μὲν ἦσθιν ἄμφω*: *erant quidem ambo Ἄννι*, sive ex urbe *Ἄνω* orti: librarii crediderunt esse vocem *ἄνθρωποι* in *ἄνω* usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco Herodoti peperit errorem ratio: *ἄνθρωποι* in *ἄνω* transmutandum arbitror atque adeo legendum *ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίουσιν Σκύθαι Γεωργοί*: *ab hinc longius a mari remoti Scythæ habitant Georgi*. Proxime præcedunt, *διαβάντι τὸν Βορυσθένα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἰταλίη*: commode succedunt emendata, *ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίουσιν Σκύθαι Γεωργοί*. Sic loqui solet: II. 7. *ὁδὸς ἐς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θαλάσσης ἄνω ἰόντι*: cap. 155. *ἀναπλόντι ἀπὸ θαλάσσης ἄνω*. Ad istam rationem ἡ *ἄνω Ἀσία* et ἡ *κάτω* memorantur: Herodoto τῆς Ἀσίας τὰ *κάτω*, et τὰ *ἄνω αὐτῆς*. *Mari vicini, οἱ κάτω*, et *οἱ καὶν κάτω* dicuntur; *ἄνω οἰκεῖν* et *οἱ ἄνω*, qui a mari sunt remotiores: ejusdem gentis atque urbis distinguuntur *οἱ ἄνω* et *οἱ κάτω*. Similia quævis ad istam rationem sunt intelligenda: Thucyd. II. 83. *οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Ἀκαρναῖες*: cap. 98. *τὴν ἄνω Μακεδονίαν*: I. 137. *μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινος πορευθεὶς ἄνω*: VIII. 5. *Δαρίο στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω*. II. 100. *ἀπὸ τῶν ἄνω ξυμμάχων*. Distinguit Diodorus Sic. τὰς *παραθαλαττίους πόλεις*, τὴν *μεσόγειον*, et τοὺς *ἄνω τόπους*, XX. 59. *πόλεις τὰς ἄνω* et *πλησίον θαλάσσης* opponit Xenophon *Κυρ. Παιδ.* VII. p. 106, 28. et alibi: Philostrato memoratur Vit. Apoll. V. 24. ἡ *Ἀλεξάνδρεια* καὶ ἡ *Αἴγυπτος* ἡ *ἄνω*. Smyrnæi *οἱ ἄνω* et *οἱ ἐπὶ θαλάττῃ*, de Vit. Sophist. pag. 531. Præter alios pagus fuit Attices ejusdem nominis duplex, teste Harpocr. *Λαμπραί*, αἱ μὲν *παράλαι*, αἱ δὲ *καθύπερθεν*: illinc ortus quis in Aristophanis *Amphiarao*, *Λαμπρεὺς ἔγωγος τῶν κάτω*. Herodotea propius accedit finis libri quinti Pausaniæ: *οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάμῃ πόλει*: contrarium *κάτω οἰ-*

καὶν præbet Thucyd. I. 7. ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσιοι κάτω ἔκουν: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ὅτι ἀναγκισμένοι εἰσὶ, non debet tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνοικίζεσθαι ἐς τὸν Δαρδανέοντα VIII. 31. et Aristoph. Pace 206. In Pausan. X. p. 838. scripserim: ἀνακίσαντο ἐς τὰ ὑψηλὰ καὶ οὗτοι τῆς νήσου. VALCK.

Ib. οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι] Male mss. ὑπὸ τῷ Ὑπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ὑπάνιδι fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; [p. 46.] cf. infr. c. 53. WESS.

2. πλόν—ἡμερέων ἔνδεκα] ἐπὶ δέκα ἡμερέων πλόν ait cap. 53. SCHWEIG.

3. Ἀνδροφάγοι] De Androphagis c. 106. uberiora. Adde observata his de locis Bayero Comment. Acad. Petrop. t. XI. p. 337. WESS.

20 1. τὰ καλούμενα Βασιλῆιά ἐστι] Sic regionem Scytharum *regiorum*, βασιληῶν, adpellat; nam H. Stephanus explicans *regias domos* longe erravit. Res ex sequentibus et c. 56. constat. WESS.

21 1. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαξίων] Hesychio hæc erant ob oculos, λαξίων, λήξεων, κληρώσεων. Suidæ λάξιν, μίξιν, μερισμὸν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λῆξιν scripserat Criticus. Inspice Leopardi Emend. VII. 16., *Laxios* Vallæ lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et *Laxios* tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesaurο suo addit Abr. Ortelius. Nollem Bayerus Historiarum patrem erroris postulasset, quo *Laxios*, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimum indulsit suspicaci ingenio. *Laxos* seu *Laxios* senior novit ætas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta ejus Comment. Acad. Petrop. t. I. pag. 421. WESS.

2. Βουδῖνοι] De Budinis conf. c. 108. et 123. SCHW.

22 1. Θυσσαγέται] Ut hîc, sic infra c. 123. atque hinc Stephanus Byz. VALCK.

3. Ἴυρκαί] In his equidem similibusque obscurioribus ju-

dicium sequeretur Pintiani, ex Herodoto Melam corrigentis I. c. 19, 140. *Thyssagetæ Jurcæque vastas sylvas occupant alunturque venando*; ζῶνσι ἀπὸ θήρης, Herod. Pro sua pietate bonus A. Schottus hinc quoque Turcas expulsos esse lætatur. Non alibi fortasse Ἴυρκαί nisi cum Thyssagetis etiam Plinio memorantur Hist. Nat. VI. c. 7. VALCK.

4. λοχῆ, scil. ὁ θηρῶν: adsumendus nominativus participii ex præcedente nomine θήρης. conf. ad I. 132. et II. 47. SCHWEIG.

23 2. Φαλακροῖς] De calvis istis et caussa calvitii Zenobius Cent. V. 25. εἰσὶ δὲ φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν ex scripto; quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quærere. WESS.

Ib. φαλακροὶ ἐκ γενετῆς] *Et feminis et maribus nuda sunt capita*, Mela I. 19. extr. de iisdem Argippæis: verum adeoque quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. cap. 13. *capillus juxta feminis virisque in probro existimatur*: a duce suo secedentem Solinum reprehendit Salmas. p. 209. De Myconiis quid tradiderint veteres, e Stephano notum in voc. Μύκωνος. Quæ de hac gente præterea dedit Mela, derivavit omnia ex Herodoto: *His justissimi mores; nemora pro domibus; alimenta baccæ:—sacri itaque habentur; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit: postrema de his pæne conversa: τούτους οὐδεὶς ἀδικεῖ ἀνθρώπων ἱεροὶ γὰρ λέγονται εἶναι.—ὃς δὲ ἂν καταφύγῃ ἐς τούτους, ἢ οὐδενὸς ἀδικέσται*. Eadem Plinius expressit. Sacris autem his inviolatisque sive Scythis, seu Scytharum vicinis, justitiæ cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quæ in laudem Scytharum occasione loci Homerei prodidit Strabo VII. p. 455. B=296. D. p. 460. D=300. D. quæque habet Justinus II. 2. *Continentia illis morum quoque justitiam edidit, nihil alienum concupiscentibus.—Plus in illis proficit vitiorum ignoratio, quam in his (Græcis) cognitio virtutis*. VALCK.

3. πορικκὸν μὲν οὔνομα τῷ δένδρει] Si corylum intelligit, cuius fructus *avellanus sylvestris* veteribus vulgo *nux Pontica* dicebatur; mireris quid sit quod succum e fructu expressum

nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert, Geogr. Græcor. et Romanor. t. IV. pag. 110. quærat, *arbor-ne Pontica* intelligi *cedrus Siberica* debeat, ipse viderit. Idem paullo ante *γένεια μεγάλα ingentia membra virilia* intelligens, miror unde id arripuerit inventum. *γένειον* Noster VI. 117. *barbam* dixit: at h. l. recte *mentum* vulgo interpretantur. SCHWEIG.

4. τοῦτο ἐπεὶν γένηται πέπον] Planissima lectio Casauboni, τοῦτον, ἐπεὶν γένηται πέπον, σακκέουσι foret, si membranæ addicerent. At sæpe sequius genus Herodotum amplecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. WESS.

4. σακκέουσι ἱματίοις] Tentare non ausim. ἡθανίοις venerat alicui in mentem. Sicut ἡβμόν, ἡβάνιον inter pocula quoque recenset Athenæus. Secundum Etymologum erat Ἡθμός καὶ Ἡβάνιον, ἐργασιῶν διατετρημένον πολλαῖς ὁπαῖς, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἰώθασι διακρίνειν τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνᾷ ponendum, ἐν Ἐργων ᾧ, *operum libro primo*. Hæc respiciens Suidas habet: Σακκέουσι, τὸ ὑλίζουσι, παρ' Ἡροδότῃ: *percolant*. Ex Ælio Dionysio præbet eandem scriptionem Eustath. in Il. v. p. 940, 18=914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκος, derivante Σακκέειν Herodoti. Σακκέειν et σακκίζειν veteres, recentiores dixisse videntur σακκέειν et σακκίζειν, *saccare*: vid. Salmas. in Solin. p. 209. A. quique explicat vicina Casaub. in Athen. II. cap. 16. VALCK.—Miratus sum Heerenium σακκέουσι ἱματίοις interpretantem in *saccos infundunt*, in *Ideen* etc. t. I. pag. 900. SCHWEIG.

5. παλάθας] Παλάθας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐκ τρυγῶς πλάσματα. Quæ sic *massæ* vulgo dicerentur docuit Wesseling. ad Diodori XVII. 67. VALCK.

6. πῖλον στεγνῶ λευκῶ] Pro *pileo*, *tegmen* mallem *coactile* ex lana, quemadmodum c. 73. Erotianus, Πῖλοι καλοῦνται παρὰ Λάκωσι τὰ σκεπάσματα σκιᾶς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente Foesio, Hippocratea de tegumento curruum Scythicorum, αἷται δὲ πῖλοις περιπεφραγμέναι, *muniti sunt coactilibus ex lana*, Lib. de Aëre, Aq. p. 291.^b Additur con-

^b Sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti editoris notata. SCHW.

tinuo ciuitis fabrefactus ὡς περ οἰκήματα esse, et ταῦτα δὲ καὶ στενὰ πρὸς ὕδωρ, καὶ πρὸς χιόνα καὶ τὰ πνεύματα: in Latinia, ipsique in angustum coarctati aduersus omnes aquarum, nivis ac ventorum injurias; quæ rei non conveniunt. Στενὰ doctissimos homines in errorem induerunt: στεγνὰ, firma contra eas injurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. [p. 369.] WESS.

8. τὰς διαφορὰς διαίρουντες] Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διαίρουντες in usitatius illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαιρῶν Polluci VIII. 8., διαιρῶν τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti p. 538, 26. et Aristoph. Ran. vs. 1132. VALCK.

Ib. φεύγων καταφύγῃ] Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque,—nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfrugerint. VALCK.

Ib. Ἀργυπταῖοι] Ἀργυμπαῖοι scribendum existimasse Salmasium in Plinianis p. 209. memoravit h. l. Gronovius: et “Ante eum” (inquit) “Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato p. 64. ex Mela, Arimphæi; prout etiam agnovit “Grotius ad Marcian. Capellam p. 214.” Calmucas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (*Ideen* t. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. SCHWEIG.

24 1. πολλὰ περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, sed certa ejus notitia. Quo usu Isæus Or. de Apollodori Hæred. p. 66. WESS. Ipse Scriptor noster optimus sui interpretis est: Μέχρι μὲν δὴ τουτίων, ait initio c. seq., γινώσκεται, nempe ἡ χώρα. cf. c. 26. extr. SCHWEIG.

25 2. αἰγίποδας] De similibus naturæ, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73=43. WESS.—Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque capræ conscendunt. SCHWEIG.

26 2. τὴν δὲ κεφαλὴν etc.] Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: θαυμασιώτερόν γε ἔστι ὅτι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων κεχυσσομένων, καὶ ταῦτα καθορᾶσι, τὴν ἑαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. Secundum Herod. IV. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur

Scythæ tanquam poculis, sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; *Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant*, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Davisius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solim. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπέμασι χρωμένων, VII. p. 458. A=238. et pag. 460. B=360. B. Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) præcisum ovantes templo—intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calviam auro calavere? idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent: poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

Ib. καταχρυσούσι] Per incommodum ἀποχρυσούσι inaurandi significatione. Junxit Artemidorus Onir. I. 52. ἵνα ἀπαργεῶθῃ καὶ ἀποχρυσωθῇ de servo, qui ære venditur. Verum mss. præstant. Tale II. 130. καὶ ἔπειτα καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in Fragm. Pythagor. p. 713. τὸ ἔδοτιόν χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας, πίνει ἐξ αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἴσθαι δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χράται ποτηρίῳ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. Mela Herodotea de Issedonibus ad hunc modum: capita ubi fabre excolivere, auro vincta pro poculis gerunt; ἀγάλμα, ut apud Homerum et alios, supellectilem intelligens, haud profecto inficete: ὅτι ἀγάλματι χρίσθαι tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Tὰ γενέσια Glossæ San-German. non neglexerunt, optime declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quæ in Vallæ Latinis erant. WESS. — Ammonius de Vocum Differentia p. 34. seq. Tὰ μὲν Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων.—Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρα τετελεύτηκα. SCHW. Vide Lex. Seguiet. p. 86.

27 1. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III. 116. SCHWEIG.

Ib. Σκυθιστὶ Ἀριμασποδς etc.] Proxime sequentia, Ἄριμα γὰρ ἐν, primus, opinor, sic corrigenda censuit Hartungus Thes. Crit. t. II. p. 636. Ἄρι μὲν γὰρ ἐν (1. τὸ ἐν) καλέουσι Σκύθαι, Μασπὺς δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse videtur in suis codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad Dionys. Perieg. 31. Idem ferme probavit Sopingius ad Hesych. in

Ἀριμάτους: ubi docta prostat adnotatio Albertii. De Arimaspiis quæ huc spectent e Tzetze dedit et Gellio Stanleius ad Æschyli Prom. 803., memorantis τὸν μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ὑποβάμονα. Cyclopes ὑποculi μουνῶπες dicuntur, μονόματοι, et μονόγληνοι. In reges Macedoniæ, Philippum Amyntæ et Antigonum, qui fuerunt τετράφθαλμοι, frigida leguntur hic illic atque insulsa Græculorum dicteria; hoc in Philippum Aristidis apud Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασποὺς (τοὺς μονομάτους) ἔφη ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ Φιλίππου. VALCK.

Ib. Consilium (Hartungi) non laudo neque institutum, codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante Wachtero, in reliquiis Scythici sermonis *Spu* oculus, *arim* unus. Abit ergo in spongiam Eustathii unde unde arecessita originationo. Vide docti viri Præfat. Glossar. Germ. Sect. XIII. WESS.

- 28 2. ἡ δὲ θάλασσα πήγνυται etc.] Genuinum his infregit Taurus philosophus apud A. Gellium XVII. 8. *Tametsi, inquiens, Herodotus historiarum scriptor contra omnium ferme, qui hæc quæsierunt, opinionem scribit, mare Bosporicum, quod et Cimmerium appellatur, etc.* Nihil enim, quantumvis Gellii simia Macrobius (VII. 12.) paria, crinosius atque alienius. Philosopho, si non habuit perspecta quæ sub extimo septemtrione homines experiuntur, Virgiliana recordari consultum fuerat Georgic. III. 360., Senecæ Here. Fur. vs. 536., quæque Strabo VII. p. 472=307. WESS.

Ib. ἡ δὲ θάλασσα πήγνυται] Græcis hoc videbatur incredibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium, τὴν ἔσω θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare esse *incongelabile*. Philosophus itaque Taurus, Gellii Noct. Att. XVII. 8. *Herodotus, inquit, historiarum scriptor contra omnium ferme, qui hæc quæsierunt, opinionem scripsit, mare Bosporicum, quod et Cimmerium appellat, earumque partium mare omne, quod Scythicum dicitur, id gelu constringi et consistere.* Sic exhibet Gelliana Macrobius Saturn. VII. 12.; quæ his ille subdit, e Plutarcho suspicor transumpta. Præter flumina, Mæotin, et Bosporum, et Ponti partem, *brumali rigore durare* recte statuit et Mela I. 19. Ubi Herodotea

dat Eustath. in Dionys. 569. hinc scribendum πηλὸν οὐ ποιήσεις. Lectorum in his ἀπιστία Diodorus Sic. occurrit III. 34. cf. V. 25. ubi Gallorum gelu durata flumina καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκευοφόρων καὶ ἀμαξῶν γεμουσῶν ἀσφαλῶς περαιούνται: quæ sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo στρατεύονται in Herodoti proximis, ἐν glaciε στρατεύονται καὶ τὰς ἀμάξας ἐπιλαύνουσι πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς. Mihi videbatur in istis στρατεύονται minus sincerum: ἀμαξεύονται, vel ἰππεύονται, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. VALCK. Suo periculo στραγγύεσθαι scribi jusserat Toupius Emend. in Suid. P. III. ad voc. Στραγγύειν; quod vertit *super glaciem otiantur*. Conf. Valckenar. ad III. 139. qui de verborum illorum etiam alibi permutatione jam egerat in Animadv. ad Ammonium II. 13. Sed nulla hîc novatione opus est. Verbo στρατεύεσθαι et per se commodus hic locus est, et firmant illud adjecta verba ἀμάξας ἐπιλαύνουσι, quæ *hostilem incursionem* haud obscure significare videntur. SCHWEIG.

4. ὅων οὐκ ἀνίστι] Portus, vulgati ὄων patronus, adiecit θεῶων. Justum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, Διὸς ὕσαντος, θεοῦ ὕσαντος. Appianus Alex. Bell. Civil. II. c. 36. αἰμά τε γὰρ ἔδοξεν ὁ θεὸς ὕσαι. [cf. ib. c. 149.] Herodot. III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕει σφι ὁ θεός. WESS.

- 29 1. κόλον] Eustathius ait κόλον Ionum esse et κυριολεκτεῖσθαι arietibus et bubus, cornibus defectis, ad Iliad. π'. pag. 1049, 17 = 1062, 30. Opportune Hippocrates de Scytharum curribus: τὰς δὲ ἀμάξας ἔλκουσι ζεύγεα—βοῶν κέρως ἀτερ. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχου. de Aër. Aq. et Loc. p. 291. WESS.

Ib. τὸ κόλον] Homeri versui Od. δ'. 85. subjecta sic fortasse legit in suo cod. Eustath.: ὀρθῶς εἰρημένον· ἐν τοῖσι θερμοῖσι γὰρ ταχύ παραγίνεται τὰ κέρεα· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχουσι ἢ οὐ φύει κέρεα τὰ κτήνη τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγις: nisi quod in excerpando φύοντα omiserit: φύει legit et Valla. Sua Strabonem VII. pag. 471. c = 307. A. Herodoto debere monstrant Herodotea quædam e vicinis quæ adhibet verba, ἀπασα δ' ἡ χώρα δυσχείμερός ἐστι. VALCK.

- 30 2. ἐκ κατάρης τει] Pausanias hoc ipso de negotio, καὶ ταῖ

του μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγετο γενέσθαι αἰτίον, Eliac. Prior. c. 5. Auctor imprecationis Œnomaus apud Plutarchum t. II. p. 303. B., cujus ἐνόδους Ἰππους non intelligo, nisi ἐνθόδους, ut in Nicandri Ther. vs. 99., reliquerit. Adde Antigon. Carystium Hist. Mir. c. 13. WESS.

- 31 1. Σκύθαι λέγουσι] Requirebam οἱ Σκύθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes. Cæterum de plumis, quas dixere Scythæ, conf. c. 7. extr. SCHWEIG.

4. εἰκάζοντας τὴν χιόνα] Comparantes nivem, avium plumis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius propterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc terræ in tractu memorat. Jucundum est Arnobii lib. II. p. 105. ex parili figura: *Potestis — scientissime monstrare, quid nivem in plumeas subaperiat crustulas.* Ejusdemque elegantiae כִּצְמַר שֶׁלֹּה, qui nivem instar carminatæ lanæ dat, in Psalm. CXLVII. 16. Cf. La Cerdam in Virgilio Georg. I. 397. WESS. Larcherus citat ex Jo. Leonis Africani Africæ descript. II. fol. 56. De loco Burris vocato, (i. e. plumis cooperto) eo quod frequentes illuc admodum cadant nives, quas plumas quis potius quam nivem judicaret.

- 32 1. οὗτε τι Σκύθαι λέγουσι] De Hyperboreis circumspecte Herodotus. Largæ super illis doctissimorum virorum Gedoyni, Banerii, Frereti, in Comment. Academiæ Inscript. disquisitiones. Posterioris conjectura¹, dictos ita videri, quoniam ultra montem Boram incolebant, blanditur primo obtutu. Livius XLV. 19. in Macedoniæ et Pæoniæ finibus Boram locat; sed solus. Diodoro Siculo t. II. p. 664. mons iste ex Polybio Βέρρος est, Nostro VIII. 138. Βέρριος, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inædificatur. Quod autem ad Diodori II. 47. opinabar, Hyperboreos Græcæ fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Græci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit Bayerus Diss. de Hyperboreis t. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 334. etc. WESS.

3. Ἄλλ' Ἡσιόδα μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων—Ὅμηρος ταῦτα

¹ Quam De Brosses etiam secutus Acad. des Inscrip. t. XXXV. p. 113. est in *Mém. sur l'Oracle de Dodone*, seq. SCHWEIG.

τὰ ἔπεα ἐποίησα] “Mihi interdum visus sum in iatis verbis
 “annotationem legere veteris grammatici, non Herodoti.”
 Sic WOLFIUS, Prolegom. ad Homer. p. CLVII. Quum vero
 multa talia observata, ad veterum poetarum scripta spectan-
 tia, narrationi suæ interserere amet Scriptor noster, vereor
 ne non satis causæ sit cur totam illam βῆσιν cum clarissimo
 viro suspectam habeamus. SCHWEIG.

- 33 1. ἐνδεδυμένα] Restituetur, opinor, hîc et infra vetus codi-
 cum atque edd. lectio, ἐνδεδεμένα. Suam quisque sequutus
 editionem, Salmasius in Solin. p. 208. habet ἐνδεδυμένα: ἐν-
 δεδεμένα Spanhem. in Callim. p. 493, 495. qui recte mea
 quoque sententia *frugum primitias* intelligit *spicarum fasci-*
bus illigatas. VALCK.

Ib. ἐπὶ τὸν Ἀδρίην] Monuit Danville, in *Mém. de l'Acad.*
des Inscr. t. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europæ
 partes nondum satis cognitæ Græcis fuissent, etiam regiones
 supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse adtri-
 bui. SCHWEIG.

2. πρώτους Δαδωναίους] Quæ de Hyperboreis apud veteres
 legerat Spanhemius, digesta protulit in Callim. p. 489. 493.
 et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis Cal-
 limachus Hymn. in Del. 283. et seqq. solius pæne videtur
 Herodoti persequutus vestigia, unius adferam cum his col-
 latos versus aliquot Callimachi. Sacra scribit Herod. πρῶ-
 τους Δαδωναίους Ἑλλήνων δέκεσθαι. Callimachus, ἃ Δαδώνηφι
 Πελασγοὶ Τηλόθεν ἐμβαίνοντα (καταβαίνειν Herod.) πολὺ πρῶ-
 τιστα δέχονται. Herod. ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μη-
 λιά κώπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. Callim. Δαύτερον ἱερὸν
 ἄστυ καὶ οὖρα Μηλίδος αἴης ἔρχονται· κείθεν δὲ διαπλάουσιν Ἀ-
 βάντων εἰς ἀγαθὸν πεδίον Δηλάντιον. Sequentia Herodoti sic con-
 traxit in pauca Callim. οὐδ' ἔτι μακρὸς ὁ πλοῦς Εὐβοίῃσιν ἐπὶ
 σέο γαίtones ὄρμοι. Tum duas memorat Noster puellas, quæ
 primæ sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum
 illi velut virginum custodes miserint τῶν ἀστῶν ἄνδρας πάντι
 πομπούς. Callim. Πρῶταί τοι τὰδ' ἔνικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμα-
 σπῶν,—Θυγατέρες Βορέας, καὶ ἄρσενες οἱ τότε ἄριστοι Ἡιδίαν.
 Quod addit, οὐδ' οἱ γε καλιμπτεῖς οἰκαδ' ἴκοντο, dixerat Herod.
 τοῖσι Ὑπερβορείοις τοὺς ἀποπεμφθέντας ὀπίσω οὐκ ἀποστέλειν.

Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum hujus ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis Pausan. narrat in Atticis p. 77. sacra ex Hyperboreis per Græcos ad Prasias fuisse perlata, *φέρεισθαι διὰ Ἑλλήνων ἐς Πρασιάς*. Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς ἐς Δῆλον ἄγοντας. Situm autem pagum in Attices orientali latere pæne ex adverso Eubœæ liquet e Thucyd. VIII. c. 95. VALCK. Videndum vero, ne, quæ Pausanias narrat, non pugnent ea cum Herodoteis; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor noster paulo post tradit, *ἐπὶ δὲ τοῖσι Ὑπερβορείοις* etc. SCHWEIG.

Ib. *ἐκλείπειν Ἄνδρον*] *Præteritam esse Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recto itinere a Carysto ad Tenum perlata, quamvis Andrus his urbibus esset media interjecta. REISK.

3. *ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι*] De pleonasmo verbi *εἶναι* supra dictum ad I. 153. Similiter apud Platonem verbo *ὀνομάζω* sæpiusculè jungi alterum *εἶναι*, monuit Schneider ad Apolog. Socrat. quæ sub Xenophontis nomine fertur §. 13. SCHWEIG.

- 34 1. *Τῇσι δὲ παρθένοισι ταύτησι*] Atque adeo quas Delii vocabant Ὑπερόχην et Λαοδίχην. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidē nupturas Deliorum puellas tradit comæ dedicasse primitias nobilioribus illis Hecæergæ atque Opidi: collato Herod. c. 35., Pausaniæ locum in Att. p. 104. primus emendavit Leopard. Em. X. 24. jam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen Ἐκαίρην: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 503. et 504. Duabus tertiam adjungens, forsā ut versum impleret, Callimachus, his istum honorem a Deliiis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lanuginem juvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, δὲ εὐχῆς ὑμέναιος Ἦθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην Παρθενικαῖς, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων Ἀρσενες ἡθίοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν: venustos versus ita legendos e cod. ms. docuit Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. [p. 163. ed. sec.] VALCK.

35 1. κατὰ τοὺς αὐτοὺς] Mihi planum atque perspicuum videtur hoc Herodotum dicere, *Argen et Opim ex Hyperboreis Delum pervenisse, itinere per eosdem populos facto*, per quos Hyperochen et Laodicen iter fecisse supra c. 33. scripserat. SCHWEIG.

2. Ὡλὴν ἀνὴρ Λύκιος] Ne hoc quidem prætermisit Callim. Del. 304. Οἱ μὲν ὑπασίδουσι νόμον Λυκίῳ γέροντος, Ὅν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὡλὴν. De eodem mulier Delpha, quæ civibus hymnum condidit, Boeo apud Pausan. X. 5. Ὡλὴν θ' ὃς γένητο πρῶτος Φοίβοιο προβάτας, Πρῶτός τ' ἀρχαίῳ ἐπέων τεκτὴνατ' αἰοιδάν. De hymnis Olenis egerunt Spanhem. ad Call. p. 509. et Fabricius Bibl. Gr. lib. I. c. 17. Olene recentior Pamphus Atheniensibus τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνους ἐποίησεν Pausan. VII. p. 577., eidem sæpe laudatos, quos et suo seculo superstites a Daducho quodam Attico Pausanias accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub Orphei nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCKE

Ib. καὶ ἀγείροντας] Inprudenter ἐγείροντας Galeus. Ἀγείρειν eorum est, qui *stipem* in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, *efflagitant*. Herodotus, modo vitæ Homeri auctor fuerit, c. 33. ἤθετο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ — ὅτε ἀγείροιν ἐν τῇ ἰορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Abarim Hyperboreum ἀγείροντα, et τὸν ἀγερέντα ab illo χρυσὸν τῷ θεῷ repræsentat Jamblichus Vit. Pyth. sect. 91. et 141. Sed vide Ruhnkenium ad Timæi Δίξεις p. 6=9. WESS.

36 1. seq. οὐ λέγω, λέγων ὥς τὸν etc.] Ita solet. Mox c. 43. ἔλεγε, φᾶς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων: tum ἔφησε ἐν τοῖσι λόγοις λέγων lib. VI. 137. Conjectura Dissertationis Herodoteæ ὥς τὸν διστὸς περιέφερε—οὐδὲν σιτοόμενον—nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagitta circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, διστῶ ἐποχούμενον, ποταμούς τε καὶ πελάγη καὶ τὰ ἄβατα διαβαίνειν, in Jamblichi Vit. Pythag. c. 19. et 28. Himerius Biblioth. Photii p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἦλθεν ὁ Σκυῆς ὑπὲρ τοῦ βέλους ἐχούμενος. Obstat suspicioni Eustathius; favet, quod olim scire non poteram, Pavius ὥς τοῦτον διστὸς etc. legens. WESS.

Ib. Præter Jamblichum, insignem sane fabulatorem, de Vit. Pyth. sect. 91. et 136. fabulam de Abari Celsus enarrat Origenis III. pag. 129. Vid. Vales. in notas Mauss. ad Harpocr. p. 206. VALCK. Vulgatam in Herodoto lectionem prolato Lycurgi oratoris loco ex Eudocia Villosioni p. 20. tuetur Larcherus. Λιμοῦ γενομένου ἐν τοῖς Ὑπερβορείοις, ἦλθεν ὁ Ἀβαρίς ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ ἐμισθώταυσεν τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ ἰδιόχθη παρ' αὐτοῦ τὸ χρησμολογεῖν, καὶ οὕτω κρατῶν τὸ βέλος εἰς σύμβολον τοῦ Ἀπόλλωνος—περιῆει χρησμολόγων πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα.

2. εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰς καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.] Nonnihil immutata, tanquam σόφισμα repellit ridetque Eratosthenes in Strabonis lib. I. pag. 106=61. VALCK. Eratosthenes cavillo sugillat apud Strab. lib. I. pag. 106., notatus propterea a Casaubono. Si Ὑπερβόρειοι sint, quod Lycius Olen apud Pausaniam prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκόντες βορίαν, consecutio bene habebit. Strabo Hyperboreos τοὺς βορειοτάτους explicat, sive *maxime boreales*, non illos, quos Herodotus sibi proposuit. WESS. Vid. Wyttenbach. Disput. de Placito immort. an. suæ Platonis Phæd. editioni præmissam p. xxxvii.

3. περιόδους γράφοντες] Mox subjicit, ὡκεανὸν τε μέοντα γράφουσι, et dein οἷα τίς ἐστὶ ἐς γραφήν: quibus locis cunctis γράφειν non tam de *scribendo*, quam de *pingendo* accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hîc obtinere: jam antiquitus enim et *pingebant* aut in ære exculpebant tabulas geographicas, et *scripto* illas explicabant. Nos *describendi* verbo utramque simul notionem comprehendendi posse putavimus. SCHWEIG.

Ib. ποιούντων ἴσιν] Lege Gronovii, docte hæc illustrantis, observationes. De terræ figura Eratosthenes, hæc Nostri innuens, ὅτι σφαιροειδὴς ἡ σύμπασα, οὐκ ὡς ἐκ τόνου δὲ, in Strab. I. p. 83=48. D. ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curæ nostro ævo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione Lulofs c. 1. *Inductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terræ conspectum* persecutus est. WESS.

Ib. ποιούντων ἴσην] ποιούντων Gronovius idem ac ποιήσαντες valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λεγέσασαν et similia: cujus rationem probans Weaselinius, ejusdem interpretationem in Notis propositam, *Asiam quoque faciant Europæ parem*, in Latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γαλῶ referendus: *rideo quum illi Asiam æqualem Europæ faciant*. SCHWEIG.

- 38 1. ἀπ' αὐτῆς] Præstaret ἀπ' αὐτέων, quod et Pavo in opinionem venit. Ἀπ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasis evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duæ ἀκτῆς, ὁρæ sive *peninsulæ*, uti docte Is. Vossius ad Scylacem; [p. 6. seq. ed. Gron.] Persia, quæ orarum altera, a mari australi, quod et Erythræum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, Asiam. Quæ clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτέων h. e. θαλασσίαν, aut, si mavis, ἰθύνειαν, quæ proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit vir præstantissimus. Ἐνθεῦρον δὲ, *Inde vero*, ait Herodotus, id est, *ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam Asiam a meridie ad septentrionem porrigitur*, quæ est continens Asiæ terra ac veluti meditullium: *inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente Asia, ἀκτῆς διφάσιαι, duæ ὁρæ in mare porrectæ, duæ regiones ita in mare porrectæ ut earum major pars mari adluatur, adeoque duæ veluti peninsulæ*. Harum una est Asia minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phœnicia in mare mediterraneum excurrens. Altera ὁρæ, ac veluti peninsula, incipit a Perside, majorque ejus pars in australe sive Erythræum mare excurrit, eoque circumhuitur, minor quædam pars mediterraneum mare attingit. SCHWEIG.

2. ἡ εὐρὴ αὐτῇ ἀπὸ τοῦ Μυριανδρικοῦ κόλπου] Priorem Asiæ minoris εὐρὴν orsus a Phasi et tractu fuit boreali: alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectæ ad

Triopium: hæc attendenti apertissima^k. Vossius tamen ad Scylac. p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδυνῶν κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην καίμενου: nec discrepat multum Pavii disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. *Sinus Mariandynus*, cui Sangarius amnis miscetur, apud Plinium Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiæ, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene Stephanus Μυριανδρος, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Φοινίῃ. Additur τὸ κτητικόν, Μυριανδρικός κόλπος, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. WESS.—*Myriandri* urbis, ad Issicum sinum sitæ, (quem eundem etiam *Myriandricum sinum* adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, Cellario laudati Geogr. Antiq. lib. III. c. 12. p. m. 409. SCHWEIG.

Ib. τεινὶ τὰ ἐς θάλασσαν μέχρι etc.] *Versus mare tendit usque ad* etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νότου et τὰ πρὸς βορῆν. Quod mox ait, *triginta* illam terram *populos habitare*, horum plures sigillatim nominavit I. 28. SCHWEIG.

- 39 1. Ἡ ἐξ δὲ δὴ ἐτέρῃ: sc. ἀκτῇ. Vide paullo ante, ad c. 38. *Altera hac ora* et ingenti veluti peninsula Asiæ, a Perside usque ad Phœnicen excurrente, quæ majori ex parte mari Erythræo (id est, australi, c. 37. et II. 158.) cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phœnicen tres regiones continentur, Assyria, quo nomine simul Babyloniam ab Herodoto comprehendi supra ad I. 102. vidimus, Arabia, et Syria. Hæc ora, ait, desinit in sinum Arabicum; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari sejungit. Addit autem, οὐ λόγουσα εἰ μὴ νόμον. Valla, quasi λόγῳ pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus jungens, sic vertit: *etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilo rivus in illum sinum induxit; ἀποσδιονύσας* omnino. Portus, νόμον quidem *divisionem* intelligens, tamen in eandem fere cum Valla sententiam: *cum (alioqui, seu na-*

^k At non duas Asiæ minoris ἀκτὰς minorem Asiam satis perspicue unam memorat Herodotus: sed universam eandemque ἀκτὴν dicit. SCHW.

turali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam Darius fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter Gronovius: *desinitque non desinens, nisi jure, in sinum Arabicum* etc. cujus versionem intactam Wesselingius reliquit, nec vel ipse vel Valck. vel Reisk. quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud *jus* sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam Larcherum mireris, νόμον hīc *legem* interpretari non dubitantem: *et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabique*: neque, quam qualemve legem hīc intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit Herodotus, satis ipse interpretatus esse videtur. De Asia ora agitur: hanc *revera non terminari in sinu Arabico* ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interjecto isthmo a mari mediterraneo sejungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quæris, pars censi debet hujus ejusdem alterius oræ de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque *natura* quidem, *et re ipsa*, non desinit illa ora in sinu Arabico, sed νόμος desinit, id est, *ex usu recepto, opinione, et usu loquendi*, quo Asiam in isthmō illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde Africæ esse initium statuimus, quæ tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare νόμος eadem fere notione hīc accipi debet atque in illo pseudophilosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil φύσει esse, sed νόμος; valebitque νόμος idem ac τῷ νομοισμένῳ apud Nostrum II. 17. IV. 45. (Conf. Heindorf ad Plat. Phædr. c. 13. pag. 231. e.) De fossa, quam Darius e Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158., cujus fossæ h. l. nonnisi obiter mentionem facit scriptor; puto, quo clarius significet quemnam sinum Arabicum hīc dicat; quandoquidem alter sinus, qui Persicus vulgo nominatur, perinde etiam Arabicus sinus dici potuerit. SCHWEIG.

- 40 1. In omni hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ θάλασσα varia est notione: modo Oceano australi, nunc sinui Persico

aut etiam *Arabico* pro vario regionum habitu convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti jungantur et ejus sint divergia et partes. Qui maritimam superioris Asiae Arabiaeque oram bene callent, non adhærescent. WESS. Ἐρυθρὴν θάλασσαν universum mare vocat Noster quod Asiae a meridie est cum duobus sinubus, Persico et Arabico. Vide supra ad c. 39. SCHWEIG.

Ib. Vide quæ de Herodoti hoc Araxe, qui aliis Jaxartes est, ad I. 202. monuimus. SCHWEIG.

41 2. αὕτη στενὴ ἴστι] Supra II. 158. de eoipse isthmo, τῇ ἑλαχιστὸν ἴστι καὶ συντομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ὑπερβῆναι ἐς τὴν νοτίην, quod brevissimum et maxime compendiarium spatium, plane uti hic, *stadiorum mille*. Non excito Plinium II. 68., quo hanc ipsam in rem usus est Casaubonus ad Strabon. I. p. 114=65. WESS.

42 2. μήκει μὲν γὰρ παρ' ἀμφοτέρας παρήκει ἡ Εὐρώπη] Parum adcurate Larcher: *en sa longueur elle surpasse les deux autres parties*: et sic iterum c. 45. Debuerat; *en sa longueur elle s'étend le long des deux autres*. Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoti ratione Europæ accensebatur. conf. c. 40. Quod adjicit, εὖρος δὲ περὶ οὐδὲ συμβαλίνειν ἀξίη φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento hujus capitis, *ne conjicere quidem licet*. At *conjicere* est συμβάλλεσθαι, verbo medio: sententia scriptoris videtur esse, *ne dignam quidem judico quæ cum Asia atque Africa conferatur*. Cæterum συμβαλίνειν fortasse, præsentī tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος I. 68. et alibi, ab Ionico themate συμβαλλέω. SCHWEIG.

3. δηλοῖ ταυτὴν] Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Λιβύη μὲν γὰρ δηλοῖ τοῦσα περίβρυτος: id est ταυτὴν οὖσαν. In eundem sensum infra capienda sunt ista: αὕτη ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περίβρυτος τοῦσα. Δηλοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Aj. 471. δηλώσω—γογῶς. Antig. 20. τί δ' ἴστι; δηλοῖς γὰρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Ἐδήλωσε τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades Andocidi p. 30, 44., ἐδήλωσαν οὐ θελήσαντες Pausan. III. p. 216., δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθεσθέντες Herodot. VI. 21. VALCK. Pronomen ταυτὴν communi consensu tuen-

tur libri omnes: nec, cur sollicitetur, satis causasse subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. SCHWEIG.

4. Φοίνικας ἀνδρας] Phœnices, ubi maritimam Syriæ oram occupant, ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐπιτίθεσθαι scripsit I. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Judæorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam præstiterant I. Reg. IX. 27. eandem aliis et regi Ægyptio addixerunt, usu maritimæ peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumfluum. WESS.

- 43 I. Μετὰ δὲ] Postquam dixit, οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήρπτες τοῦσα, in hunc modum pergit: Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phœnicum navigationem) Carthaginien- ses dicunt; scilicet, cognovisse se circumfluum esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adjicit Herodotus) Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. SCHWEIG.

4. τῶν ὀνόματι Σολόεσσιν] Σολόεσσα ἄκραν αὐτὴ Λιβυκὴν ἀκρωτήριον Hanno et Scylax in Periplus, νόματα Σολόεσσα Crinagoras in Epigrammate, de quo D'Orvillius ad Chariton. p. 424. et Reiskius in Anthol. p. 188. Ceterum memoria Posidonium decipit, ex Herodoto a Dario missos τελέσαι τὸν περίπλου Africæ asseverantem in Strabon. lib. II. p. 155=98. Tale hic nihil. WESS.

5. ἐσθῆτι φοινικίῃ] Vestitu e palmæ cortice vel foliis confecto, interprete Larchero.

6. αἶψιον τοῦδε ἔλεγε, causam hanc dicebat Sataspes: hujus enim ad regem sermo. Causam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis præpedientes cursum ex probabili Marahani et Palmerii sententia. WESS.

Ib. Pro Εἰρήνης δὲ οἱ εὐὸ συγγενέσκων, collatis Vallæ Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Jo. le Febvre suspicabatur scribendum, Εἰρήνης δὲ ὅν (pro αὐτὸν vel ἐκείνον) εὐὸ συγ-

γινώσκων λέγειν ἀληθῆα: in juvene praesertim hujus seculi Gallo conatum laudo: οἱ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγράφειν ἀδικῆσαι, συγγράφειν ποιεῖν σε δίκαια, et similia dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκωμεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὁρθῶς: in quibus etiam scribi potuisset οὐ ποιήσαντες ὁρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνειδέναι. Diphili verus est: Συνειδὸς αὐτῷ φαῦλα διαπεπραγμένῳ. Quinctilian. Inst. Or. III. 6. *Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti.* Sophocles: Ἡ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἥνικ' ἂν τις ἐσθλὸς ᾖν Αὐτῷ συνειδῇ. Herodoteo verbo Lysias p. 164. συνέγνωσαν αὐτοὶ σφισιν ὡς ὁδικότες. VALCK.—At nec male dicitur quoque συγγινώσκειν τινι, *adsentiri alteri.* Sic quidem VII. 12. συγγνωσόμενός τοι, *qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi.* SCHWEIG.

8. ἐκὼν ἐπιλήθωμαι] In re simili, Herod. I. 51. τῶν τις Δελφῶν,—τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὐνομα οὐκ ἐπιμνήσομαι. II. 123. τῶν ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλον λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι. VALCK.— Ut hic, similiter III. 75. ἐκὼν ἐπελήθeto: et τῶν ἐντολέων μεμνημένος ἐπελαθάνeto III. 147. SCHW.

44 1. ὃς βουλόμενος—οὗτος] Vid. Matthiae Gr. gr. §. 468.

Ib. Σκύλακα ἄνδρα Καρυανδέα] Superest hodieque Scylacis Caryandensis Περίπλους τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίης καὶ Λυβίης: quod opus quidem juniori cuidam Scylaci Vossius et Dodwellus tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem Herodotus hic nominat, post Fabricium Biblioth. Græc. IV. 2. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus De Sainte-Croix singulari commentatione in Actis Acad. Inscript. t. XLII. p. 350. et seqq. inserta. SCHW. secutus fere Larcherum.

2. ἐν Κασπατίρῳ τε πόλις καὶ τῆς Πακτυϊκῆς γῆς] Situs urbis et regionis Pactyicæ certo non potest finiri. Hecatæi apud Steph. in Κασπάτιρος πόλις erat Γανδαρικῇ. Gandarii in extimis Persarum locantur finibus, contermini Sogdis Bactriisque III. 91. VII. 66. Quorum si Caspatyrus fuit, ab

Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe Dodwellus nequit, urbem Gangi adponens, ipsumque Herodoti Indum Dissert. de Scylace c. 1. et Gangem confundens. Amnium enim *solus Indus præter Nilum*, ex priscorum sententia, *crocodilos alebat*: sic Noster, et, quem in examine Dissert. Dodwelli optime Jac. Gronovius excitavit, Arrianus 'Αναβ. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit Pausanias IV. 30. Jure propterea Gronovius pro Indo consistit. Nam Th. Hyde divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατὰ ποταμὸν, quo secundo Scylax et comites in mare devenerunt, Hydaspem signare in Zaradrum influentem, qui se Indo, cujus ostia erant exploranda, miscet, dubie admodum et fallacis est fidei. WESS.—De Caspatyro urbe et Pactyica regione consuli digna sunt quæ commode collegit disputavitque Larcher in Indice Geographico ad Herodot. p. 102. et 401. seqq. ubi Rennelli etiam examinavit sententiam. Heeren in opere sæpius laudato t. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiæ finitimam; quem vero *Indum* fluvium hic nominat Herodotus, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in Indum proprie nominatum influentem. SCHWEIG.

4. οὕτω καὶ τῆς Ἀσίης etc.] Bouherius Dissert. Herod. c. 18. p. 119. fini hujus periodi complura ex secuturis necit, hunc in modum, ὁμοία παρεχομένη τῇ Λιβύῃ καὶ οὐρίσματα αὐτῇ Νεῖλός τε ὁ Αἰγύπτιος—τὰ Κιμμέρια λέγουσι. De Asia hæc, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhæsiō. Mihi, tametsi Procopii ævo eadem, quæ in msstis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. WESS.—Iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: οὕτω καὶ τῆς Ἀσίης, πλὴν—ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνύρρηται. ὁμοῖά περ ἔχουμένη τῇ Λιβύῃ: ita *Asia*—*reliqua explorata sunt*, pariter certe atque *contigua Libya*. Nam, quod jam antea monuerat, (c. 39. et 42.) *contiguam esse Asiæ Libyam*, id statim c. 45. iterum urget, *unam esse continuam terram*; itaque nil caussæ fuisse, cur tres, veluti distinctæ et a se invicem sejunctæ, terræ statuerentur. Qua notione

παροχομένη τῇ Λιβύῃ Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45.) adtinet, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ etc., quæ cum extremis hujus capituli juncta Buherius voluit; istud αὐτῇ non ad *Asiam* refertur, sed ad *universam terram*, quæ quum una atque continua sit, (γῆ μία τοῦσα), mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terræ, Nilo et Phasi aut Tanai fluvius determinatæ; videturque hoc significare: quum tres, quæ vulgo nominantur terræ partes, non sint interjecto mari usquequaque a se invicem sejunctæ, debebat una continens universa terra censi; sin majorum quorundam fluminum cursus satis causæ est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. SCHW.

- 45 2. Τάναϊν ποταμὸν τὸν Μαιήτην] *Tanain Mæetam* explicant ut *Phasia Colchum*, quod ex hoc Mæotarum tractu labatur. At discrepat causa; Tanais influit in Mæotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quæ ejusdem Bouherii suspicio, τὴν Μαιήτιν, seu verius καὶ τὴν Μαιήτιν. Vallæ Latina huc vergunt, et liquidissime Procopius Bell. Goth. IV. 6. Herodotea exscribens, οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν, καὶ Μαιώτιν καὶ Πορθμ. Qui cum Μαιώτιν adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. Potuit suo arbitratu Procopius, sicut et Valla, *Mæotidem paludem* hîc intelligere. At, quum in τὸν Μαιήτην consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus *Mæoticum fluvium* hîc dici *Tanain*, (i. e. qui per Mæotarum fines decurrit) quemadmodum Νεῖλος ὁ Αἰγύπτιος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχος. SCHWEIG.

Ib. Πορθμῆϊα τὰ Κιμμέρια] De Porthmiis Cimmericis vide supra c. 12. WESS.

3. ἐπὶ Λιβύης—γυναικὸς αὐτόχθονος] Jovis ex Epapho neptis Isocrati Laud. Busir. p. 223. Mox Eustathio in Asia, Promethei matre, Apollodorus Bibl. I. 2, 3. et Schol. Apollonii Rh. I. 444. adstipulantur. Herodoti alia sententia, quæ et in Stephani Byz. Ἀσία. Est Eustathius in his paullo audacior, etiam ἐπὶ Ἀσίᾳ, τοῦ Ἀτυος. Fuit Manis filius Atys I. 94. quem præter et Cotyn genuit, indice Etymol. in Ἀσίᾳ, et, cujus auctoritas excellentior, Dionysio Halic. lib. I.

Ant. R. p. 21. Vide Vales. ad Nicol. Damasc. p. 68. Utique imprudenter in Eustathii partes Bouherius Diss. Herod. c. 5. transiit. WESS.

4. ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Κότυος, τοῦ Μάνω] Non alibi Κότυος fit apud Herod. mentio; quod nomen, in antiqua ed. Vallæ versionis omissum, primo quidem adpectu potius videtur Thracicum: Ἄτυς, certo nomen est Lydiacum; præter regem, sic Croesi filium nominat Herodotus, et patrem ditissimi illius Pythii, tempore Xerxis nobilitati. Accedit ad hæc, Lydiaca narrantem Herodotum I. 94. (non sanequam ex Xantho Lydo, quod Galeus putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ἀνόμακεν οὐδαμοῦ τῆς γραφῆς, δυνάστην Λυδῶν, οὔτε ἀποικίαν Μηόνων εἰς Ἰταλίαν κατασχούσαν ἐπίσταται, teste Dionys. Halic. Ant. Rom. I. p. 22, 15.) Herodotum, inquam, non ut hic Mani filium dare Κότυν, sed Ἄτυν: ἐπὶ Ἄτυος, τοῦ Μάνω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίῳ, τοῦ Ἄτυος, hic legisse videtur Eustathius; cujus ista extant ad Dionysii Perieg. vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἑκωνυμίας ἔχειν γυναικῶν.—Λυκόφρων δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ Ἀσίῳ τοῦ Ἄτυος καλεῖσθαι φησιν αὐτήν· ἅψ' οὐ καὶ ἐν Σάρδεσι φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία: ἰμο καλεῖται Ἀσιάς: sunt enim et postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τευ καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι φυλὴν κεκληῖσθαι Ἀσιάδα. Hoc minime cunctanter statuo, in his Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transponenda: Herodotea sunt, quæ tribuuntur Lycophroni; quæ Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene observavit accuratissimus editor ed. Thwaites, ab ipso Eustathio huic velut auctori contributa ad vs. 620., ubi legitur etiam ἀπὸ Ἀσίου, τοῦ Ἄτυος. Tandem pro Ἀσίῳ scribendum ut apud Herod. Ἀσίῳ. Forma vulgari dare quoque potuerat Ἀσία: Asia enim, Ἀσίας, Ἀσίου, Ionice flectitur Ἀσίης, Ἀσίῳ. Atque ob has forte rationes videri posset hoc in loco Herodoti nomen Κότυος in illud Ἄτυος convertendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hîc nihil novandum judico servandumque Κότυος nomen. Primum Asien Cotyis filium dictum veteribus legerat Eustath. in Iliad. β'. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κότυος ἰστοροῦσιν υἱόν. Deinde multo plus habet pon-

deris auctoritas Dionysii Halic. Ant. Rom. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Jove; Jovis enim filium Manen primum istius fuisse regionis regem: τοῦτου δὲ γεννηθῆναι Κότυν· τῷ δὲ Κότυϊ δύο γενέσθαι παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄτυν· ἐκ δὲ Ἄτυος Λυδὸν φῦναι καὶ Τυρρηνὸν, quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit regni paterni hæres: de Atyë, hujusque duobus filiis Lydo Tyrrenoque paria scribit Strabo V. p. 335. c=219. Utrumque dedit et Atyi filium Herodotus; solum quidem memorans duntaxat Τυρσηνὸν I. 94., sed et meminit Λυδοῦ τοῦ Ἄτυος I. 7. VII. 74., a quo Mæones traxerint Lydorum nomen. Xanthus Lydus, cui credendum potius in rebus patriis, quam Græcis recentioribus, Tyrrenum prorsus ignorans, Ἄτυος παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τόρρηθρον. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, nomina Græci plurima sunt commenti. VALCK. Confer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153. seq. SCHWEIG.

Ib. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθεὸς Ἀσίης] Ista quidem verba, si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tantquam παρενθήκη sunt a vicinis separanda. Hæc sola si dedisset, per Asiam Promethei, filiam, uxorem, an matrem intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit Lycophron, Cass. 1412. Οὐ μὲν ὑπεῖξε γ' ἡ ἐπιμηθείας τοκάς. Schol. ἡ Ἀσία Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεύς. vid. Thwaites ad Eustath. l. c. et ad vs. 620. VALCK.

46 2. σοφίης περί] De Scytharum sapientia multi nimis præclare: σοφίη prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti Cyrum, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod Dario usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene Noster, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. WESS.

Ib. πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος] Olim vocula mihi πάρεξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμιν γενόμενον ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος πάρεξ Ἀναχάρσεως. Quum vero consideratius ad vulgata hæc exigere Eustathii ad Dionys. 669., ex Herodoto narrantis ὅτι ὁ Εὐξείνιος παρέχεται

ἔθνη ἀμαθέστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνὴρ ἐλλόγιμος λέγεται, πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ, ὅθεν ὁ Ἀνάχαρσις, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripsisset, πάρεξ Ἀναχάρσιος, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος, figura hic obtineret, quam Χιασμὸν vocant Grammatici, multis explicatam Eustathio ad Hom. Iliad. γ. 108. Οἴστε δ' ἄρν', ἕτερον λευκὸν, ἑτέρον δὲ μέλαιναν, Γῇ τε καὶ ἡλίῳ. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἴστε ἄρνε δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, Ἡλίῳ καὶ Γῇ, ut sua sibi singula subjiçantur velut ἐν τετραγώνῳ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὔτε γὰρ ἔθνος τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχομεν προβαλέσθαι σοφίης πέρι: alterum, οὔτε ὠδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri hæc est exceptio, πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος: hæc, alterius, πάρεξ Ἀναχάρσιος. Sunt mihi similes ad manum aliorum structuræ. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri docti ex Ep. Pauli ad Coloss. III. 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximī, Alex. Morus in notis ad Nov. Fœd. p. 231. et seqq. VALCK.

5. ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρότου] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythiis scribit Strabo VII. p. 460. c=300. c. Justinus II. 2. *Homīnibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustris vehunt: φερόικοι ὄντες* Herodoto; sæpe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμαξόικοι, Melæ II. 1. ἀμαξόβιοι. Si Poëtæ nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c=302. d. Hesiodus jam meminerat ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, οἰκίᾱς ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πέπνται, possident, habent, pro πέπνται. Sæpius in verbo πεπᾶσθαι erravit Olearius, et p. 246. bonam lectionem perversa corrupit interpretatione. VALCK.

Ib. οἰκήματά τέ σφι ἢ ἐπὶ ζευγέων] Φερόικοι ὄντες istis verbis explicatur liquidius. Mitto *multivagas* Scytharum domos ex Seneca, et eorundem *sutilem domum* apud Valer.

Flaccum. Accommodatum Æschyli Prometh. 708. οἱ πλε-
 πτὰς στῆγας Πεδάρσιοι γαίους' ἐπ' εὐκύκλοις ἔχοις, et præter ce-
 tera Hippocratis Aër. Aq. et Loc. p. 291. ἐνταῦθα καὶ οἱ Σκυ-
 θαι διατῦνται, Νομάδες δὲ καλεῦνται, ὅτι οὐκ ἔστι οἰκῆματα, ἀλλ'
 ἐν ἀμάξαις οἰκαῦσι: quos currus graphice expingit deinde.
 WESS.

Ib. καὶ οὐκ ἂν εἴσαν οὗτοι ἄμαχοι;] Nullam nec in Eu-
 ropa neque in Asia gentem, ἔθνος, esse scribit Thucyd. II.
 97. ὅ τι δυνατόν Σκύθαις ὁμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Hero-
 doto non adeo videbantur invicti propter corporum vires
 hominumque multitudinem, quam propter mores atque in-
 stituta: hac mente Ephorus ap. Strabon. VII. pag. 463.
 464=302. ταῖς διαίταις εὐτελεῖς ὄντες καὶ οὐ χρηματισται—πρὸς
 τοὺς ἐκτὸς ἄμαχοι εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύ-
 σουσι. Justin. II. 3. *Perpetuo ab alieno imperio aut intacti
 aut invicti mansere.—Gens et laboribus et bellis aspera; vires
 corporum immensæ; nihil parare, quod amittere timeant.* De
 Cyro Darioque narratis Justino, quod ad rei summam atti-
 net, satis concinit Herod.; quæque de Sesostri in Europam
 usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thra-
 ces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythæ non pote-
 rant inveniri: hoc unum metuebat Mytilenæus Coës apud
 Herodot. IV. 97. VALCK.

47 2. πεδιάς αὕτη, ποιῶδης τε] Hippocrates de Scytharum re-
 gione, πεδιάς ἐστι καὶ λειμακῶδης καὶ ψιλῇ καὶ ἑνυδρῶς μετρίως.
 ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἐξοχετεύουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πεδίων.
 Cujus λειμακῶδης idem ac ποιῶδης, Galeno explanante. He-
 sychius, Λεῖμακες, νοτεροὶ καὶ ποιῶδεις (male antea πῖῶδεις) τό-
 ποι, spectans Euripid. Iph. Aul. 1544. Λειμακίστεροι in Suida
 nullo jure Kusterus mutat, quippe ex Coö sene apud Ero-
 tianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non in-
 moror, ἑνυδρῶς reliquens ob IX. 25. WESS.

4. Ἰστρος μὲν πεντάστομος] Paria Arrian. Ἀναβ. V. 3. et
 Scymnus. Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic
 evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent,
 idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melæ II. 1, 56., to-
 tidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus,

effluit. Quod autem Vossius ad Melam II. 1, 26. καὶ Ὑπάκω-
ρις reponit, non probo. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulga-
tum stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus
Pacyris II. 12. ad verum inclinat amnis nomen. WESS.

- 48 2. Oratio in hunc modum commodius distinguitur: κατὰ
τοιόνδε μέγιστος γέγονε ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων,
(sive ἐσδιδόντων malueris) εἰσι δὲ οἷδε οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες.
Διὰ μὲν γε τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est:
(scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (præ cæte-
ris) augent, hi sunt: sive, et hi, qui eum (præ cæteris) au-
gent: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλ-
λων—ἐκδιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκ-
διδῶσι: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintelle-
ctam, refertur ista δὲ quæ consequitur, εἰσι δὲ οἷδε. SCHW.

3. Πόρατα] Amnis Πόρατα in S. prave Τάρατα, nec Mela
inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quæ Galei opinio, finxit: longe
enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et
cognomina, quibus nostro ævo adpellantur ista flumina, ad-
scribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate
tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. p. 178., Bou-
herio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad.
Petroplit. t. I. p. 409. WESS.—Locum hunc de *fluvius
in Istrum influentibus* percommode tractavit Mannert. in
Geogr. Græcor. et Romanor. t. IV. p. 72. seq. tum illum
de reliquis Scythicis fluviis c. 51. et seqq. idem p. 74. seqq.
et D'Anville in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript.
t. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen cri-
tique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie*. SCHW.

4. πρὸς ἡῶ βέων] Vide ad I. 202. notata. SCHWEIG.

- 49 2. Νόης] Solus, quod quidem reminiscor, amnem Valerius
Flaccus memoravit; Alazonas tamen propius illi, quam si-
tus gentis patitur, adjungens, VI. 100. *Hiberni qui terga
Noæ, gelidumque securi Eruit, et tota non audit Alazona
ripa*: ubi Heinsius et Burmannus. WESS.

4. Ἀλπίς] Alpīs nomine sunt qui *Rhenum* a Nostro indi-
gitari non sine veri specie existiment. SCHWEIG.

5. πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύνητας] Scripsit II. 33. de Cy-

nesiis, (qui non alii ac *Cynetes*, Stephano auctore,) οἱ ἰσχατοὶ πρὸς δυσμέων οἰκίονσι. Consimilia Herodorus, Nostri æmulus, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχάτοις οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύνητας ὀνομάζονται ap. Steph. in Ἰβηρία. Festo Avieno quoque *Populi Cynetum*, *Cyneticum jugum*, in *alte tumescenti ditis Europæ extimo*. Celtæ quidem, sicuti ad lib. II. 33. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europæ vergebant, sed non post *Cynetas*, quod Vallæ Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μετὰ Κύνητας vertendum præter *Cynetas*, sive *exceptis* illis, quemadmodum Poëtæ Odyss. λ'. 468. μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα¹. Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, *Κυνησίους* sive *Κύνητας* in Britanniae *Cantios* convertentis doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quæ octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ib. ἐκ Κελτῶν, οἱ ἰσχατοὶ etc.] De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an *Cynetas*, ultimos Europæ statuisset ad occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir erudit. in libello Gallice scripto, quo, præter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione Spanhem. in Callim. p. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e II. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos *Cynetas*, pæne ultimos fuisse quos vocat Κελτούς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρήνης πόλιος, οἱ δὲ Κελτοί, inquit, ὁμοῦρέουσιν Κυνησίους (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit Κύνησι, οἱ) οἱ ἰσχατοὶ πρὸς δυσμέων οἰκίονσι τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: *Celtæ—finitimi sunt Cynesii, qui (qui Celtæ, non qui Cynesii) ultimi* etc. mihi quidem ista vis videtur. *Cynetes* sunt ultimi; Celtæ ultimi μετὰ Κύνητας, id est *exceptis Cynesiiis*, vel post *Cynetas*, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. 200., *adjacent populi Cynetum; tum Cy-*

¹ Possis vero eadem notione Latinam post intelligere. Sic Noster infra c. 53. μετὰ Ἰστρὸν post Istrum, i. e. *excepto Istro*. SCHWEIG.

neticum jugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europæ extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Docta dedit Is. Voss. ad Melæ III. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Diss. Herod. p. 21., Herodori locus ap. Steph. Byz. in Ἰβηρίαι: quo Πρῶτον μὲν, αἰτ, οἱ ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις (τῆς Ἰβηρίας) οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέαν Κύνητας ὀνομάζονται (ut hic apud Herod. Κελτοὶ ἐσχατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμέαν μετὰ Κύνητας) ἀπ' ἐκείνων δὲ ἦδη πρὸς βορίαν ἰόντι Γλῆτες· μετὰ δὲ Ταρτήσιοι. Ex ejusdem Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γλῆτες memorantur, ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κύνητας. Tartessiorum vicini in Philippicis Theopompi eadem fuerant Γλητῶν adpellatione insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europæ habitatores ad occidentem fuisse secundum Herodorum ac Herodotum. VALCK.

50 2. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν] Ut sæpius in talibus omittuntur verba, potuisset omitti συμβάλλειν. Additur, ut hic, a Phœnicide Comico apud Athen. XIV. pag. 652. E. Omittitur Thucydidi II. 97. οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit Herodoti. VALCK.

4. ὀλίγων τε μέζων τῆς etc.] Pleraque omnia flumina hibernis imbribus solent intumescere: in Istro diversum quid observat, quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paullum tamen increscere, ex pauciore illic cœlesti aqua. Hæc Scriptor. Elegans νιφετῷ δὲ πάντα χρᾶται explicuit Hesychius, Χρᾶται, μολύνεται, verissime: idem enim ac χραίνεται, nive omnia inficiuntur et sordent. Convenit Callimachi venator Epigr. XXXIII. Στίβη καὶ νιφετῷ κεχρημένος, πρῶτα et nive madidus coloratusque. Nam κεχαρμένος Bentleii præter inventum non habet cur recepto excellentius putetur. WESS.—Χρᾶται, quod ex S. V. et pro olim vulgato χρᾶται recepi, videri potest ortum debere pruritui prisci aliqujus librarii, Ionicas ubique formas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem quidem formam χρᾶται libri omnes III. 78. IV. 65. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam Hesychium olim χρᾶται legisse, et huc spectasse interpretationem a Wesselingio laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc

verbo ista notione usus est Noster. Quare videndum, ne, quemadmodum ait ὕεται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάμπαν ἐλ/γω, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, νιφετῶ δὲ πάντα (i. e. κατὰ πάντα) χρίεται αὕτη ἡ γῆ, *constanter nive utitur, nivem habet hæc terra, i. e. constanter ibi nix obtinet.* Cæterum conf. quæ et ab Hemsterh. et ab Ernest. ad Callimachi σποδιῇ κεχρημένος αἰθῆ Hymn. in Dian. 69. notata sunt. SCHWEIG.

51 1. Amnis *Tyres* sive *Tyras*, [qui hodie *Dniester* sive *Danaster*,] aliis, uti Hesychio, Τύρις: hinc accolæ (qui Τυρῆται, ut in S. esse debebant) Τυρεῖται. Non neglexit hoc Stephanus. WESS.

52 1. Μήτηρ Ὑπάνιος] Hinc Mela II. 1, 62. *Hypanis ex grandi palude oritur, quam matrem ejus accolæ appellant:* et Eustath. in Dionys. vs. 1143. Similiter Herodotus IV. 86. Μαῖητις, αἰτ, καλεῖται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. Dionys. Perieg. 165. καλεῖουσι δὲ Μητέρα Πόντου. Avienus in Descript. Orb. 245. *Scythæ—matrem ponti cognominat undam:* de Oceano idem in Ora Marit. 393., *hic parens nostri maris.* Plinius Hist. Nat. VI. 7. *Maëotin Temerinda* (Scythæ vocant,) *quod significat matrem maris:* sua Dionysium et Melam Herodoto debere non recordabatur Loënsis Miscell. Epiphyll. VI. c. 21. VALCK. Hypanin Græcis olim dictum constat annem, qui hodie *Bog*. SCHWEIG.

2. πικρὸς αἰνῶς] Hesych. Αἰνῶς, δεινῶς καὶ χαλεπῶς. Apollon. Rh. III. 15. ὑπερφιάλος πέλει αἰνῶς: et 480. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δαίδα. Scriptor suum agnoscit, cum de Scythica regione αἰνῶς ἀξύλου βούσης post pauca c. 61. Bene ergo Galeus. De anne et amaro fonte Jornandes quædam, sed inperite confusa, Rer. Getic. c. 5. *Danubius autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur.* Melius panllo codices scripti, *Danaper^m* et *quasi ex matre*, tum, *sed ubi fit Ponto vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex Ampheo cognomen est.* Verius iidem *Exampheo*. Cetera lutulenta fluunt. Præclare Vitruvius VIII. 3. WESS.

3. ἐκδιδοῖ γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρῇ] Si firmant illam codices,

= Sic scriptor ille Hypania permittat. Hypanis baud procul a mari miscetur. Borysthene, cui quidem SCHWEIG.

postremam vocem non rejecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι ἐοῦσα πικρῇ, ἢ, μεγάθει σμικρῇ ἐοῦσα, κινῶ τὸν Ὑπανιν, ἵόντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litteræ ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτῇ μεγάθει: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud Herodoteis tueri ex I. 163. προσφιλέας οὕτω δὴ τι—ὡς—ἐκέλευς. IV. 184. ὑψηλὸν οὕτω δὴ τι, —ὡς οὐκ οἶά τε εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. νῆσον—ὧδε δὴ τι ἐοῦσαν εὐπετία χειρωθῆναι, τὴν—ἔσχε. IV. 28. δυσχείμερος χῶρη οὕτω δὴ τι ἐστὶ ἔνθα—οὐ ποιήσεις^α. Nihil itaque novandum. Secundum Herod. *Fons* (Exampeus) adeo erat amarus, ut, quum exiguius esset, *Hypanin fumen* in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κινῶ vel κινῆ, quod ipse explicat infra c. 81. ἀποτον ποίει. Ex Herodoto plures meminerunt: unius ponam Melæ verba ex II. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte, cui *Exampeo* cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque jam sui dissimilis et non dulcis hanc defluat. Herodotea contraxit Eustath. in Dionys. 1143. κρήνη ἐκιδῶσιν εἰς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρὰ, ὥστε κινῶ τὸν Ὑπανιν: horum partem quæque præcedunt sub Herodoti nomine profert Athen. II. p. 43. c. d. Rationem dat Pausan. IV. 35. cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta c. 81., excitat Steph. Byz. voc. Ὑπανις: ubi Μητρόδαρος recte fuit in Herodotum conversus ab Holstenio: contra Herodotum suspicor in Metrodorum convertendum apud Diogen. Laërt. X. 34. ubi Democrito puero Xerxes præceptores Persas dicitur reliquisse, ut ejus patri gratificaretur, ἡνίκα ἐξενίσθη παρ' αὐτοῦ, καθά φησι καὶ Ἡρόδοτος: hic nihil de Democrito, ejusve patre; sed Metrodorus egerat etiam de Democrito, Epicuri sui doctore. VALCK.

- 53 1. Βορυσθένης ἐστὶ πολυαρκίστατος etc.] Quæ de Borysthene^o sequuntur Melam pæne convertisse II. 1, 53. ab aliis monitum, et a Cellario Geogr. Ant. II. 6, 10. Primum

^α Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam præcedenti ὥτε aut οὕτως respondentem expectasses, omittere solet Noster, asyndeton a-

mans; veluti III. 12. I. 31. SCHW.
^o Hodierno *Dunapri*, *Dnieper*. SCHWEIG.

Borysthenes νομάς τε καλλίστας καὶ ἑ . . . ἐστάτας κτήνσι παρέχεται. Mela, *alibi latissima pabula: eunomidesτάτας*, quod dabant editi, recte rejecit Gronov. deditque e M. spectabilem sane lectionem *εὐνομιδεστάτας*: cui prætulit a se excogitatum Arnaldus *εὐδοκιμειστάτας* in Anim. p. 164. Veram nobis forte vocem dabunt codices. Perplacent interim Latina Vallæ: *pascua præbens amænissima, et accommodatissima pecoribus*. Reperit in Glossario veteri, quod instum habuisse suspicor Vallam: *Accommodatissimum, ἐπιτηδεύστατον*: an et in Herodoteo suo codice legit *ἐπιτηδεύστατας*? hoc equidem omnium judicarem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud Herodotum occurrunt *σπουδαιέστερα* I. 8. et *ὕγιηρέστατοι* II. 77. *ἀμοιβρεστάτην* recte dedit Gronov. I. 196. Ex Alcmane nobis *ἡδυμέστατον* servavit Etymol. p. 420, 50. Inter alia hujus generis Democriteam habet formam *ἐπιτηδεύστατον* Eustath. ad Hom. Od. β. 89. VALCK.

2. διακριδὸν] Hesychius, *Διακριδὸν, ἐν διακρίσει ἄριστος*, ex Homero, vere corrigentibus Kustero et Albertio. Diversius, τοῦτο δὴ διακριδὸν Ζεὺς ἀνδράσι μέγιστον ἔπασεν κακὸν Simonidis apud Stob. LXXI. p. 436. WESS.

Ib. *ῥέει τε καθαρὸς παρὰ θολεροῖσι*] Mela: *Turbidis aliis liquidissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus: πίνεσθαι τε ἡδιστός ἐστι*: hoc sæpius aliis, πίνειν. ἡδὺ πινῆν ὕδαρ. οἶνος ἡδίων πινῆν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud Eustath. in Dionys. 311. *πίνεσθαι ἡδιστος, ῥέων καλὸς παρὰ θολεροῖς*: pro καλὸς scribendum καθαρὸς: hoc enim invenit ap. Herodot. et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium *ῥέει διὰ καθαροῦ* I. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. Pausan. IV. 34. *διάφοροι τὸ εἶδος μάλιστα ἰχθύς ἀναθίουσιν ἐς τὸν Πάμισον, ἅτε ἐς ὕδαρ καθαρὸν*: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολρωτέρων. Quando componuntur καθαρὸν ὕδαρ, et ἡδὺς καθαρὸν, opponi solent ἡδὺ τεταραγμένα καὶ θολερά, velut apud Dion. Chrys. p. 402. D. et in Lysidis Epistola. Joann. Chrysostomus t. II. p. 448. A. *θολερά ρεύματα* dixit, et καθαρὰς πηγὰς. VALCK.

3. *ἄλεις τε ἐπὶ τῷ στομ.*] Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio Dion. Chrys. init. Orat. Bory-

stheniticæ p. 437. Κήτιά τε, inquit Herod. *μεγάλα ἀνακίαθα, τὰ Ἀντακίους καλούσι, παρῆχεται ἐς τὰρ ἕκυσιν.* *Alit, secundum Melam, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt:* comparat Salmas. in Solin. p. 187. D. Τάρχες Ἀντακίον bis memorat Antiphanes Athenæi; [III. p. 118. d.] apud quem in Lyncei senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακίον μικρόν P. Vid. ad Hesych. notata in Ἀντακίῳ. VALCK.

Ib. ἀντακίως] Sint-ne antacæi *husones*, egregie a comite Marsilio in opere Danubiali t. IV. p. 31. expicti, quærent naturæ scrutatores. Culta super eo sunt Gesneri observata in Act. Soc. Latin. Jenens. vol. II. p. 20. WESS.—*Acipenseris* speciem alii intelligunt. SCHWEIG.

4. τεσσαράκοντα ἡμερών] Scymnum Chium et Pomponium Melam eundem dierum numerum in suis Herodoti codicibus reperisse patet. Reizius vero in Præfat. ad suam Herodoti editionem p. XXI. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quæ hoc ipso capite mox subjiciuntur, colligit, non potuisse Herodotum h. l. *τεσσαράκοντα* scribere, sed consentaneum esse, ut eum intelligamus *τεσσαρεσκαίδεκα* scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium jam Bayerus, de situ Scythiæ agens in Commentar. Acad. Petrop. t. I. p. 411. et Gatterer in Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188. corrigendum censuerant. Consentit Larcher in Adnot. ad hunc locum, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. Manerto, ut nimius numerus XL., sic justo minor numerus XIV. videtur, Geogr. Græc. et Rom. t. IV. p. 76. D'Anville, in Comment. Acad. Inscript. t. XXXV. p. 577. quod ad numerum dierum adtinet ab Herodoto editum nihil definire præsumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem Borysthenem esse. SCHWEIG.

5. τῶν γεωργῶν Σκυθῶν] Supra, ἀροτήρων Σκυθῶν, νομάδων Σκυθῶν, tum οἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quæ quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμερών aut

P Apud Athen. IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum judicavi. SCHWEIG.

hic, aut c. 18., ubi ἑνδεκα ἡμερίων, menda hæret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. Fontes Borysthenis in Sedomirensi agro scaturire, Matth. Miechovius, Stanislaus Sarnicius, et alii docuerunt. Conf. Stukium ad Arrian. Peripl. Ponti p. 156., prætereaque Paul. Piasecium Chron. p. 45. WESS. Φαίνεται, inquit, ρέων δι' ἐρήμου ἐς τῶν Γεωργῶν Σκυθίαν τὴν χώραν, qui juxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμερίων πλὸν νέμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ Γεωργοὶ Σκύθαι, quos Græci, Olbiopolitæ, adpellent *Borysthenidas*; ubi pro δέκα ἡμερίων legitur ἡμερίων ἑνδεκα. Nunquam Herodoto dicuntur nisi οἱ Γεωργοὶ Σκύθαι. C. 55. Hypacaris dicitur διὰ μέσων τῶν Νομάδων Σκυθίαν ρέαν. Aliis similiter sæpius opponuntur οἱ Νομάδες Σκύθαι, et οἱ Γεωργοί, *Nomades* et *Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam Græcorum interpreti. Mela p. 125. *Panticapes Nomadas Georgosque determinat*. P. 131. *vagi Nomades pecorum pabula sequuntur; atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt; cohunt Georgi exercentque agros*. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. B = 311. ubi Georgi ἡμερώτεροί τε ἅμα καὶ πολιτικώτεροι νομίζονται εἶναι. VALCK. At iidem, ἀροτῆρες, c. 17. et 52. SCHWEIG.

8. Ἰππολίαν ἄκρη] *Hippolai promontorium*. Genuinam nominis formam *Hippoleo* Latina jam dederant Vallæ, quæ postea transiit in Ἰππολίαν. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. B. ubi ἡ Ἰππολίου καλουμένη ἄκρα dicitur esse τῆς χώρας ὅξυ καὶ στερεὸν ὥσπερ ἔμβολον, περὶ δὲ συμπέπτουσιν οἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μεταξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν τουτίων, ἐὼν ἔμβολον τῆς χώρας, Ἰππόλειαν ἄκρη καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἔλος in vicinis restitutum in Wesselingii Diss. Herod. p. 99. Ut Ἰππόλειας, εἰ, occurrunt et ap. Herod. Μανίλειας· Χαρίλειας· Ἀρκεσίλειας· Ἀναξίλειας: sed, qui sæpius est ἀρχιρεὺς, cur semel [II. 37.] ἀρχιέρεας diceretur? VALCK.

Ib. ἱδὼν Μητρὸς] Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Gronovius, oblitus Olbiopolitas Græcæ fuisse originis, patriæque religionis tenaces: ἱδὼν Δήμητρος relinqui in sede potuerat. Vidé c. 18., e quo ἐπὶ τῷ Ὑπάνι justius erit. WESS.

Ib. ὑπὸ τῷ Ὑπάνι] Versionis Vallæ corrector [Gronov.] ad *Hypanin*; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ Ὑπάνι: ut IV. 18. οἱ οἰκέοντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι. *Sub montem habitantes οἰκεῖν* dicuntur ὑπ' ὄρει: *qui flumen accolunt*, ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ Ἰστρῷ ἐπὶ ποταμῷ Ὀάρῳ ἐπὶ τῷ Μαρσύνῃ. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ὑπὸ τῷ Εὐρίπῳ, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Sylburg. VALCK.

Ib. τὰ ἀπὸ τούτέων τῶν ποταμῶν] ἀπὸ idem fere hīc sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV. 195. τὰ ἀπὸ τῆς νήσου—οἰκότα ἐστὶ ἀληθινή. Sic fere etiam VII. 195. τὰ ἐβούλοντο πυθίσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξεω στρατιῆς. SCHWEIG.

- 54 I. πέμπτος ποταμὸς ἄλλος] Sic I. 197. δεύτερος δὲ σοφὴ ἄλλος σφι νόμος κατεστήκει. Æschyl. Theb. 488. τέταρτος ἄλλος—ξὺν βοῇ παρίσταται. Sophocl. Antig. 1304. δεύτερον ἄλλο κακόν. Euripid. Suppl. 871. τὸν δὲ δεύτερον λέγω Ἐπίεσκλον ἄλλον χρηστότητ' ἡσκηκότα. LARCHER.

Ib. Παντικάπης] Quem Panticapen hīc memorat Herodotus, eum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. pag. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat, longe ultra Hylæam ultraque cataractas in Borysthenem influere. Danvillium Mannertus sequitur. Commode vero Larcher in indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Cæterum ad ipsas doctorum virorum super hoc argumento disputationes lectorem remitto: neque nunc Hypacyrin, aut Gerrthum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, cc. 55. 56. 57. memoratos, de quibus iidem laudati viri aliique geographi consuli possunt. SCHWEIG.

- 58 2. ἐπιχυλωτάτη] Ex Fabri εὐχυλωτάτη refingitur ἐπιχυλωτάτη. Poterat pari jure ἐπιχυλοτάτη, ob νομάς εὐχύλους, *pascua succi plenissima*, in Clement. Alex. Pædag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, *ex inspectis animalium visceribus*, nam ut ἀναγομένοισι, *aliorsum abductis*, corrigatur, *causæ nihil*, prohibetque Suidas; testatur, inquam, *ex apertis* [ἐν-οιγομένοισι] *potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succī plenissimæ* si designarentur, earum virtus ac bonitas

ex boum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχολωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχολος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὀργαῖς ἐπιχόλους Plutarch. dabit t. II. p. 129. Talis Sophista Philagrus θερμότατος καὶ ἐπιχολώτατος Philostrato, Vit. Sophist. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρῶτος τὴν ῥίνα καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λαίανων, Icon. II. p. 828. Insuper dubio vacat herbas hujus Ponticæ oræ mire amaras fuisse ex Ovidio, cujus ap. Portum versus: [*Tristia per vacuos horrent absinthia campos.* Et alibi: *Terraque de fructu, quam sit amara, docet.*] præterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles in Naxo Πάντα τὰ τετράποδα tanta fellicopia instruit, ὥστε ἐκπλήττεσθαι τοὺς βύοντας τῶν ξένων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque hæc efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχολωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχλωτάτη unice illi proba. WESS.

Ib. ἐπιχλωτάτη πασέων ποιέων] In aliis est editis ἐπιχολωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χιλός prima producatur, vox Fabro recte scribitur εὐχλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ πόλιν χιλῶ εὐαλδέει χλωρὰ θέουσιν. Est mihi ad manum ed. Herodoti Hervag. ad cujus oram vir doctus adscripsit, ἐπιχλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quæ succum optimum præberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur εὐχλωδέτερος et κακοχλωδέτερος apud Athen. II. p. 68. F., et corpori salubris malva dicitur εὐχλος, p. 58. E. Proxima Herodoti, ἀνοιγομένοισι δὲ τοῖσι κτήνεσι ἐστὶ σταθμάσασθαι ὅτι τοῦθ' οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in Ἀνοίγει, et Ἀνοιγομένοις interpretatur σχιζομένοις. De Socrate Alcibiades in Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σειληνώδες ἔξωθεν περιβέβληται—ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθαίς πρόσθι, οἷσθι, γέμει σφροσύνης; quæ ex aliis ejusdem Symp.

locis sunt explicanda. VALCK. At sic non explicavit vir doctus, cur ad judicandum quam sint *εὔχυλοι* *herbæ* in illo terræ tractu opus sit ut *aperiantur pecora*. Quare probabilior Wesselingii interpretatio; eoque magis, quod in primas vocabuli literas *ἐπιχ.* libri omnes consentiunt, nec vero ullo antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum *ἐπίχυλος*, idem atque *εὔχυλος* sonans, in usu Græci sermonis fuisse. SCHWEIG.

- 59 4. Ζεὺς ἰερότατα—καλεῖται Παπαῖος] Non aliam, opinor, ob rationem Jupiter videri potuit Herodoto Scythis *rectissime* dictus Παπαῖος, nisi quod crediderit hoc nomine Scythis etiam *patrem* fuisse designatum. Homereum illud de Deorum rege, *πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε*, philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos expressit Plato, Pythagoreis: Stobæi Diotogeni p. 332, 16. summus Deus dicitur *χραστός διὰ τὸ εὐεργετικός τε ἦμιν καὶ ἀγαθοδότης, ὅπως δὲ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ*, (sic Timæo quoque Locro dicitur in fine libelli:) *ὧς κ' εἴη πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε*. vid. ap. eundem Sopater pag. 312, 46. Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fantibus pueris Scythis sonus idem ac in Græcia primum excidit, utpote facillimus enunciatus, *απ, πα, παπα*, quibus syllabis *Patrem* a balbutientibus designari statuerunt ab ultima hominum memoria Græci. Recte grammaticus Aristophanes tanquam ejusdem generis *προσφάνηαι παιγνιωδεστέρας* consideravit vocolas *ἄππα, πάππα, μάμμα, τέττα, ἄττα*, similesque apud Eustath. ad Iliad. ρ'. p. 1159 = 1118. secundum quem ad Iliad. ε'. p. 428 = 565. *pater* non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imo Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ⁹. Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia, notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In Æschyli Suppl. legitur 897, *μᾶ, γᾶ*: 901. *ὦ βᾶ γᾶς καὶ Ζεῦ*. Scripserat in ora libri sui Scaliger: *βᾶ, βασιλεὺς, ut μᾶ, μᾶτερ*. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pearsonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat Wetsten. in Epist. Origenis ad Afric. Tandem ex Arriani docet Bithyniacis Eustath. in Iliad. ε'.

⁹ Cf. Valek. ad Adonias. p. 382. SCHWEIG.

p. 429, 1=565. Jovem Bithynis dictum Πάπαν: et ex his Herodoti, Scythis Παπαῖον. Attigere Spanhem. ad Callim. p. 129. Wess. in Diodor. III. 58. VALCK.

Ib. Παπαῖος] Bithyni Jovem Πάπαν parili ratione invocant, Arriano ap. Eustath. auctore. ΘΕΟΥ ΠΑΠΑΙΟΥ in lapide Persico, modo valeat Cuperi (Epist. ad Lacrozium IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, Homeri Πάππας. Nullum profecto patris πρῶτερον ἀνθρώποις ὄνομα, vere Sopater ap. Stobæum: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annumero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit aræ inscriptio, in Indis juxta amnem Hyphasidem, Philostr. Vit. Apoll. II. 43. Ex Livii Andronici Odyssea, Pater noster Saturni filie, servavit Priscianus VII. p. 741. WESS.

Ib. Ἀπίμπασα] Lapidum epigrammata et codicum numerus sic volunt. ΑΠΙΜΠΙΑΣΑ ex scripturæ errore in Origene et Valla. Non repeto, quæ Sopingius, Kusterus, Alberti ad Hesychium. Indicandæ Schefferi hariolationes Upsaliæ Antiq. c. 8. p. 98., quibus Ἀπί πᾶσα sive Ἀπί τᾶσα secatur, ut tota terra sit et Germanorum Hertha; et Ἀπί fit Πάπί, quia Jupiter Papæus, cujus uxor terra. Satis est indicium. In Scythico Neptuni titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θαγµασάδας arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissensu. WESS.

60 1. περὶ πάντα τὰ ἱερά] In Vallæ Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa Scythæ, uti præscriptum, dedicabant, nisi uni Marti. Ἱερά non hic sana, sed res sacræ sacrorumque ritus sunt, qui iidem quotiescunque inmolabant. WESS. Licet templa et sedes diis consecratas non habuerint Scythæ, possis tamen haud incommode cum Larchero τὰ ἱερά hic loca intelligere sacris faciundis destinata. SCHWEIG.

2. σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου] Attractio capite loramenti, recte nostras L. Bos interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινόν, et ἀνελκύσαι τὰς ἡνίας. Funis extremitas, τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρόφου. Euripides Hippol. 772. Μενουχίου δ' ἐκ' ἀκταῖς ἐκδή-

σαντο Πλεκτάς πεισμάτων ἀρχάς: *tortas funium extremitates* explicuit Marklandus apud Musgravium. ἀρχὴν σχοινίου dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, Lucian. t. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti Lucaneum Act. Apost. X. 11., *cælo demissum instar lintei* σκεῦος τέσσαρσιν ἀρχαῖς δεδομένον. Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ τεταμένα. Ista Lucæ dimiserunt intacta philologi: multa tamen sæpe disputantur, de quibus nemo dubitat. VALCK.

- Ib. βρόχῳ περιὼν ἱβάλει] Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περιὼν ἱβάλει idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἱβαψε ἱερωτὸν II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσαστο τὴν κεφαλὴν c. 85. et ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιὼν ἱβάλει eum in modum disjunxerunt Dion. Petavius, correcto quoque Vallæ lapsu, ad Epiphanium pag. 10., Pavius et Reiskius^r. Jam οὔτε κατευξάμενος nollem a Galeo vulgato prælatum: precum facta ante mentio est; οὔτε καταρξάμενος subdit, quoniam Græcorum in victimis constantissimum τὸ κατάρξασθαι. Lege Kuster. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phœn. vs. 576. Redibit similis verborum confusio c. 103. WESS.
- 61 I. αἰνῶς ἀξέλου ἰούσης] Hinc Ælianus de Nat. An. XII. 34. Σκύβαι, ξύλων ἀπορία, ἅτινα ἂν καταθύσασσι, τοῖς αὐτῶν δοτέας ἔψουσι. Mela II. c. 1. sub fin. *Lignorum egentes, ignes ossibus alunt*: ignes sacros intelligit Is. Voss. ex Herodoto et Æliano: conf. Salmas. in Solin. p. 186. Ubi mox λέβητας memorat ἐπιχωρίους, μάλιστα Λεσβίοισι κρητῆρσι προσεικέλους: exspectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λέσβιοι κρητῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In Athenæico quidem poculorum catalogo Λέσβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas Hedyli, illa hac in re nulla est: vid. Casaub. Anim. XI. 11. VALCK.—Quod paullo ante ait ὁδὲ σφι—ἰξεύρηται, alibi τοιόνδε pro ὁδὲ dicere adsuevit. SCHWEIG.
3. ἐς τὰς γαστέρας] Sunt in Æliani Nat. An. XII. 34.

^r Conf. Gregor. Dial. Ion. §. 47. et ibi Koen. SCHWEIG.

hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes Beduinos probasse Reiskius significavit; Scotos olim etiam Barnesius ad Euripid. Cyclop. 359., et hunc usque in diem Tartarorum plures Witsen in Tartariæ Descript. p. 659. WESS.

5. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχνων ἀπαγξάμενος etc.] *Carnium et viscerum prosicias deo oblatas ante se* (nescio an in ignem) *projicit.* conf. III. 24. Aliud est *κατάρχεσθαι* c. 60. quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc *ἀπάρχεσθαι*, mactata et cocta victima. SCHWEIG.

Ib. τὰλλα πρόβατα] Generale *quadrupedum* priscis nomen. Πρόβατα, πάντα τὰ τετράποδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastes San-Germ., et Iliad. ξ'. 124., Galenus in Hippocr. περὶ Ἄρθρ. pag. 589., in Musis sæpissime, ubi passim *oves* verterunt. WESS. Veteribus *μαῖνις pecora*, inter edendum etiam quatuor pedibus *προβαίνοντα*, πρόβατα dicebantur. Eam in rem hæc etiam Herodoti advocat Eustathius in Odyss. κ'. p. 384, 14=1649. et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophane Gramm. ad Iliad. λ'. p. 828=877. Herodotus VII. 171. λιμὸν τε καὶ λοιμὸν γενέσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι πρεβάτοισι. Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χρήματα καὶ πρόβατα διηπάσασι. vid. Foesii Œcon. Hippocr. voc. Πρόβατα, Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. 51. VALCK.

62 1. τῇ δὲ Ἀρῇ ᾧδε] Fuit Scythia in *præfecturas* descripta, quibus singulis suus *νομάρχης* c. 66. Hos per regionis tractus dispersa *ἀρχήια* erant et *sarmentorum strues*, miræ longitudo et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen inconmodum et otiosum, *tribus stadiis congeriem istam* fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum exspectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus *pedum cubitorumve modus*, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. vol. VIII. pag. 105. WESS.—Suspiciari possis, ὅπως δὲ σταδίου ἔλασσον scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem

• H. e. altitudinem istius congeriei. SCHWEIG.

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quæ ligno carebat. SCHWEIG.

Ib. κατὰ νομοῦς] Κατὰ νομοῦς converti, debet in *singulis nominis*, sive *præfecturis*. Sunt nobis multo quidem notiores νομοί, *præfecturæ*, in quas divisa fuit Ægyptus; neque tamen dubito quin hic *Scythiæ nomini* designentur. Ut in Ægypto nomi suos habebant prætores, quos Νομάρχαι adpellant Græci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκάστον ὁ Νοµάρχης ἕκαστος ἐν τῷ ἑαυτοῦ (sic lego:) νοµῷ κινρᾷ κρητῆρα ὄνου, ἀπ' οὗ πίνουσι τῶν Σκυθίαν ὄσοις etc. Quæ hîc sequuntur φρυγάνων φάκελοι συνενέσται, sine scriptoris nomine leguntur in Etymologico M. pag. 599. 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad Iliad. η'. p. 566, 17=689. ubi vocem φάκελοι litera onerat superflua. μέγαν φάκελον ἔβλαν dixit Eurip. Cycl. 241. *Fasces virgarum*, φακέλους ῥάβδων, Herod. IV. 67. φακέλους ὕλης ἀγρίας, Thucyd. ap. Ammon. in voc. Φάκελος. VALCK.

4. ἀκινάκης] Qui gladii olim Scythis cultus, idem Hunnis Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. *Nec templum apud eos rititur aut delubrum—: sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem—colunt*: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales. Id observo, καὶ δὲ καὶ τοῖς ἀκινάκες, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur quam ceteros suæ nationis deos, monstrare. Quæ, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

Ib. ἀκινάκης] Martis bellive symbolum, Scythis cultum ense nihil habebant causæ cur riderent Græculi Romæque, rudes lapides et ligna male dedolata pro deabus amplexantes; vide Luciani Jup. Trag. t. II. p. 690. Brodia Miscell. V. 6. Meise verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam¹ ex Herod. profertur Ὀκινάκης, et τὸν ἀκινάκην. ὁ ἀκινάκης contrahi potuit in ὁ κινάκης: quæstia sunt et apud Nostrum plurimà. VALCK.

8. τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἰρήνη] Per sane tritum in Musæ ἀπέργαν, usu longe diverso. H. Stephan. Thes. App. p. 484. “Ἀπέργω, ab ἔργω significante facio. Affertur ex He-

¹ Et Etymologum p. 48, 31. SCHWEIG.

“*rodoto ἀπέρξαντες ἰσθία ἄλλα, pro ubi cetera sollempnia conferunt.*” Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda deest, quæ melior adsumi notio queat. Placuit Pauwio ex Steph. margine ἀπάρξαντες, quo ad ἐξάργματα veterum, cum particulæ interfectorum corporibus desecabantur, relato, verit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαράξαντοι τῶν ἰσθίων lib. III. 24. IV. 62. Homer. Od. γ. 446. Sunt et aliena ἐξάργματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculæ, ἀπαράξαντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, præferrem. Vid. Iliad. σ. 116. et hoc Synesii Provid. p. 118. B. Ἐφίσταται δὲ τις Σκύθης τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαρράξαν τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. At ea hariolatio: WESS.—Non sollicitandum videtur ἀπέρξαντες, licet nunc longe diversa atque alias notione accipiendum hoc verbum. ἔρξα (sive a præ. ῥίξω, sive ἔρδα, sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde præter. med. ἔεργα) vim habet præteriti temporis verbi ἔρδα, et feci significat. Quare, ut θυσίαις ἔρδαιν est sacra facere, victimas cædere, I. 131. coll. 132. utque apud Hesygium Ἐρξον, θυσον, legimus; sic ἀπέρξαντες τὰ ἰσθία (præpositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40. dictum) commode significabit postquam cædendarum reliquarum victimarum finem fecerunt. SCHW. secutus Coraium apud Larcher.

63 1. νομίζουσι] νομίζων Nostro idem est atque χρῆσθαι, uti: et alias quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, sermone utuntur Scythico, IV. 117. SCHWEIG.

64 2. Scythicum institutum sic auctor inter Fragm. Pythagorea explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζοντι, ὃς ἄνθρωποι, ἐκδεύρας τὰν κεφαλὰν, τὸ μὲν κόμιον περὶ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractæ, crinibus vestita, quæ Nostro χειρόμακτρον, mantile. WESS. Ἀποσυνθίζων, pellem detrahens, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK. Commode admovet Larcherus fragmentum ex Sophoclis CENOMAO apud Athen. p. 410. C. Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένον. He-

sychius partim a Toupio partim a Porsono emendatus, Σχυστί χειρόμακτρον: Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων πολεμίων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες, ἀντὶ χειρομάκτρον ἐχρῶντο.

- 65 2. πᾶν τὸ ἑνερθὲν τῶν ὀφρύων] *Serra postquam abscederant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: ἐκκαθαίρει non spectat proxima, sed κεφαλὰς aut κεφαλὴν. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avaras, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 460=300. atque alii, de quibus c. 26. WESS.*

4. προσεθήκαντο] *προσθήκαντο venit in Abreschii conjecturam. Conveniret πένθος μέγα προσθήκαντο lib. VI. 21. nisi προσεθήκαντο plures illic schedæ: par discordia in Thucydidis ἔχθραν οἱ προθεῖτο lib. VIII. 85. Laudo tamen. WESS.*

- 66 2. ὄνειδος δὲ σφι etc.] *Mela fere convertit II. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse cædis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, οἱ τοὶ σύνδυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Sequentia Melæ verba tentat Salmas. in Solin. p. 192. seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis junctis, quæ combinata tenerent. Ita loquebantur Græci, dicentes σύνδυο, σύντρεις, σύμπεπτοι: neque enim cum criticorum infelicissimo Sam. Petito ad Legg. Att. p. 358. seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορίᾳ: σὺν πέντε καὶ ἑξ τριηραρχοῦντες. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 362. ἐτριηράρχουν, ὅτε σύνδυο ἦμεν οἱ τριηράρχοι, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. σύνδυο ἑδᾶς χορηγεῖν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. 406. Machon Athenæi VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο. Idem adhibent Plato t. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. σύνδυο καὶ σύντρεις est apud Lucian. t. III. pag. 506. Jamblich. de Vit. Pyth. pag. 82. κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK.—σύνδυο κύλικας ἔχοντες, juncta bina pocula habentes interpretatus sum præeuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi bina pocula singuli habentes. SCHWEIG.*

- 67 1. μανταύονται βάβδοις ἰτεῖνσι] *Non nescio, quid pro ve-*

tere ἱεῖσι adferri queat. Placet multis duces sequi. Ligna ἱεῖνα habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4, et alibi. Vaticanandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. 612. aliarum nationum βαβδομαντεία non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldæis propheta Ezech. c. XXI. 21. ubi Grotius erudite, et Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde quæ Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065 = 733., Lindenbrogius ad Ammian. lib. XXXI. 2., et Bülengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

3. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι] *Enaries, qui sunt androgyni*; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit, Ἐνάριες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Tollius ad Longin. p. 163.; ubi multis pertractat Longino visum ἀμίμητον τὸ τοῦ Ἡροδότου, θήλειαν νοῦσον I. 105. adpellantis, ut opinor, quod Faber et Boileavius putabant designari, nempe τὰ γυναικεῖα; sive αἰμορροΐδας, forsan velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc statis temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant εὐνοῦχοι, et ἀνδρόγυνοι, sive ἡμιάρρηνες, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK.

68 3. διαλελαμμένους] Schol. Aristoph. Eccl. 1082. μέσος σιλημμένος, bene, sicuti c. 94. *Iusjurandum per solium regis* hinc abiit multorum in commentationes, etsi apud Scythas nulum. Ἰστίν, *Vestam, regiosque Lares*, in intimis regiæ penetralibus coli solitos, dejerantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκλαῖς sollempnis ea religio erat ap. Diodor. V. 68. Scythæ Vestam inter numina locarant, Ἰστίν τὴν Σκυθίων βασίλειαν dictitantes infr. c. 127. Vallæ Latinis error debetur. WESS.

5. καταδήσσει ἐπιορκῆσαι] Athenis atque alibi quorumdam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δεσμός. Variis enumeratis, ἅπασιν, inquit Demosth. c. Timocr. p. 453., οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσιν. ὁ δὲ σὸς λελυῖσθαι διδωσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξεῖναι παρανομίας ἐλόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi καταδήσαι ponatur pro καταδικάσαι, *convictum condemnare*: sunt eximie iudicis ista, καταδικάσαι, et ἀπολύ-

σαι, ἀποθῆναι. Antiphon frequenter opponit ἀπολῦσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἦν μὲν καταδύσασιν ἐπιρκῆσαι—ἦν δὲ ἀπολύσασσι: atque ita II. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν—ἀπέλυσαν μὴ φῶρα εἶναι, et ὅσοι δὲ καὶ κατέδυσαν φῶρα εἶναι. VALCK.

- 69 I. ἄμαξαν καμάρης] An hinc, Καμάρης, δέσμης, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλῆσσοι καμάρης φρυγάνων fasce cremiorum. Hæc Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragarer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit Herodot. I. 199. et ex eo Pollux. Καμαρωτὸν ἄρμα Athenæus IV. p. 139. F. Quo de curruum genere erudita plura Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369., ἀμάξης καμάρεν longe vulgato præferens: Hesychii καμάρα, quæ vera magni viri emendatio, ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης σκηπὴ per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, hæc irem; quamquam, ut quod sentio dicam, καμάρης vox, damnata a codicibus, irreptitia videtur. Mox ἐμπεδήσαντες probum, et στομάσσαντες idem ac ἐμασσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

Ib. ἄμαξαν καμάρης] Dabit forsitan olim codex scriptus ἀμάξης καμάρεν, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δέσμης, ut dici censeatur ἄμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη φρυγάνων; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit ἀμαξοπλήθης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt φρυγάνων φάκελοι c. 62. φρυγάνων δέσμαι Hesychio in Ἀγκυλίδες, ut alibi δέσμαι δραγμάτων. δέσμας δικανικῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. t. II. p. 163. In proxima, ἐμπεδήσαντες τοὺς μάντιας καὶ χεῖρας ἐπέσω δέσαντες, variabunt forte codd.: utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπροσθιμένοι τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Συμπέδισας redditur συνδέσας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Ran. v. 1560. συμπροδισαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὰς, Plato

de Rep. X. p. 615. E. Sed Herodoteum est *ἰμπεδῆσαι*, pro *πέδαις ἰνδῆσαι*, *compedibus constringere*. VI. c. 23. Scythen Hippocrates *πεδήσας*—*ἐς Ἴνυκον πόλιν ἀπέταμψε*. Homericum Æschylus aliique adhibuere. VALCK.

- 70 1. *Ὀρχια δὲ ποιεῦνται Σκύθαι ὧδε*] Ubi de Scythis Mela II. I, 112. *Sauciant se qui paciscuntur, exentumque sanguinem ubi permiscuere degustant*; illustrat Is. Voss. barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans Herodoti loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, *τύψαντες ὑπέασι ἢ ἐπιταμόντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος*: sed minus bene interpretatur ista ex I. 74. *ἐπιδὼν τοὺς βραχίονας ἐπιτάμονται ἐς τὴν ὁμοχροίην, τὸ αἷμα ἀναλαίχουσι ἀλλήλων*. Veræ interpretationis vocis *ὁμοχροίη* auctor est Mer. Casaubonus in Notis ad M. Antonini IX. 3.: *Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuam sanguinem delingunt*: ad hæc nostrum ille locum commode comparat; sed ad Antonini sui ἀφηνάριδιον aptius composuisset Theocritea ex Eid. I. 35. *τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτὰς*. Eurip. Hec. vs. 241. *οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψανσέ μου*. Lucian. Nigrino 36. *ἄκρον μὲν ἐπιληγδὴν ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν οὐδὲ ἄπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας*. Quod illic τὴν ὁμοχροίην, *summam cutis superficiem*, hic vocat Herodotus *σμικρὸν τοῦ σώματος*: ad quem præter Vossiana conferri possunt verba Posidonii ap. Athen. II. p. 45. F. VALCK.

Ib. *τύψαντες ὑπέασι*] Lucianum Tozar. c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, præter alios Hutchinson. ad Cyri Ἀναβ. p. 127. non oblitus fuit. WESS.

- 71 2. *ἀνήσου*] Si darent codd., formam restituerem *ἀνέθου* quibusvis usitatam, etiam poëtis, Alexidi, Eubulo, Theocrito, Moscho. Suos etiam mores dialecto sæpe sequentes Lacones lenius tamen σ litteræ θ supponebant; molles Iones non item, quantum memini, in talibus; nam *βυσμός* et similia diversi sunt generis. VALCK.

3. *βραχίονας περιτάμονται*] In Scythico luctu *convulnerant et inciderunt brachia* ad sanguinem eliciendum. Vide VI. 59. WESS.

4. *οἱ δὲ σφι ὕπονται, ἐς τοὺς προτ. ἡλθ.*] Plures novi, qui ad hæc adhæserint; mihi non videntur obscura, neque adeo

corrigenda. Scythæ οἱ βασιλῆῖοι, regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο ἔθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τοῖς βασιλῆῖοις sequuti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, Gerthos usque prosequiebantur: ταφαὶ τῶν βασιλῆων ἐν Γέρθοις εἰσι: leguntur ista paulo superius. VALCK.

6. ριψί] Vide lib. II. 96. et Dion. Chrys. Or. XIV. p. 219. ad hæc Herodotea alludentem. Barbarus contumeliam mos, etsi Scythæ, in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, Theodoro Or. ad Græc. IX. p. 129. teste, nondum plane in Tartariæ Lithuanicæque oris cessat. Vide Memor. Scyth. Bayeri Comment. Acad. Petrop. tom. III. p. 359. WESS.

72 2. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima Tartaria transmissum, Witsen Descript. Tartar. p. 81. ostentaturque Leidæ non dissimile in tabula. WESS.

5. ἐς τόμον] Τόμον Grammaticus reddit τρῆμα. Vide Wess. ad Diodor. II. 8. VALCK.

6. ἐπιστήσαντες] Sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum Wess. intelligere ac si dixisset Herodotus, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79. αἰτ στὰς ἐπὶ τὸ συνέδριον, et καταστὰς ἐπ' αὐτὰ (τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum præsertim continuo adjiciat auctor κύκλω τὸ σῆμα, quod idem valet ac περίξ τὸ σῆμα: nam, ut περίξ, sic et κύκλω cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180. scil. per ellipsin præpositionis περί, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin præpositionis σύν. SCHWEIG.

74 1. Ἔστι δέ σφι κάρναβις etc.] Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: Ἔστι δέ σφι κάρναβις αὐτομάτη φυσομένη ἐν τῇ χώρῃ, — ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλὰ ὑπερφέρει ἢ κάρναβις αὕτη, ἣ καὶ σπειρομένη φύεται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φύεται, et τὰ σπειρόμενα φύεται, II. 94. Sequentia, καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήικες μὲν καὶ εἰματα ποιεῦνται τοῖσι λινίοις ὁμοιώτατα, attigit Hesych. in Κάρναβις:

—ἔστι δὲ φυτὸν τι λίνον ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θρᾷσσαι ἱμάτια ποιοῦσιν^u. In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox forsan intercidit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήϊ (σσαι γυναικῆιον) κόσμον καὶ εἴματα ποιεῦνται: facile vox κόσμον in καὶ μὲν potuit deflecti. Ex proximis, οὐδ' ἂν, ὅστις μὴ κάττα τρίβαν εἴη αὐτῆς, διαγνοίη, λίνου ἢ καννάβιός ἐστι: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon. ad Laërt. III. 63. VALCK.

Ib. ταύτη δὲ πολλὰ] Non placet ταῦτα δὲ S. Docetur, *cannabim eatenus lino præstare, quod et crassior et major sit, prætereaque sponte proveniat et sata*; quæ utique in lino discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare, docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observationem ad II. 94. WESS. ταύτη, hac parte, hactenus, nil profecto opus est ut cum Valk. in ταύτης mutetur: immo, quo pacto in istius locum repositum hoc vir doctus voluerit, non exputo. SCHWEIG.

- 75 1. πυρή] Πυρήν *caldarium sive tepidarium* Latini vocant, docente Casaubono ad Strabon. III. p. 232=154. c. *Fomentum* quiævolet, cum eo facilis transactio. Amplior lis et difficultas in ἀγάμενοι τῇ πυρὶ αἰσθύνονται, quorum ultimum arbitror macula verbum non esse adpersum. In ἀγάμενοι hæsito; ἀγαλλόμενοι *delectati* si foret, in expedito et plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μέθην γίνεσθαι πρᾶξιαν δι' ἀτμοῦ θυμωμένων τινῶν, *lenem nasci ebrietatem ex suffitu rerum quarundam*: tum gaudere, ridentes *exsurgere*, et omnia facere quæ bene poti solent. Oratorem Scythas, qui læti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edebant, sive βοῶσι ἀρπύμενοι, uti III. 117. respexisse puto. Forte tamen ἀγάμενοι, *mirantes et stupentes*, sanitatis est indubiæ, siquidem cannabis semen pollen et suffimen stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc ejus virtutem usu cognosci Kæmpferus Amœnit. Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare quæ his cohærent, τοῦτό σφι ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ,

^u Addit! Ἐξιδόντες. τοῦτο σάγμα θυμῶσιν. cf. cap. 75. init. SCHWEIG.

superiora spectant et τὴν ἀγμίδα, Hesychiano *καταβισθῆναι* explanata. WESS.

Ib. ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ ἀρύονται] Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγάμενοι. Ἀγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοι ἄλλα σὸν ἄγαμαι. VI. 76. ἀγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρασίνου, οὐ προδίδωτο; τοὺς πολίτας. Verbum ἀρύονται diversimode corrigunt. Quando vera vel adinventata, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit conjectura corrigentis *ρύπτονται*, se absterguant: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρόπῃ τρυφῆς: istum, quo funere polluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subjecisse videtur Herod. hujus *ferme* sententiæ participium, . . . *μενοι τῇ πυρίῃ ῥύπτονται*, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes absterguunt; atque ita tanquam in cella sudatoria *καθαίρονται*, sicca veluti sudatione. τοῦτό σφι, addit Herodotus, ἀπὲρ λουτροῦ ἐστὶ· οὐ γὰρ δὴ λούνται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit *καταβισθῆναι*. Hesychius in *Καταβίσις*, Herodoti facta mentione, ista scribit: *καταβισθῆναι, πρὸς τὴν κάναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι*. Postremum illud de Græcorum etiam adhibebatur *πυριάσει*. Secundum Palsph. π. Ἀπιστ. c. 44. quæ *πυρία* usum prima introduxit, Medea senes *ἐπυρία*, suisque sæpe fomentis vegetabat; sed Pelias *πυριώμενος ἐπύθαν*: prout illa codex exhibet scriptus. Dædalus qualis *σηλαίου* Selinusius fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commo- dum introducto, fecerit utentes illo *ἐξιδροῦν λεληθῶτας*. Timæus Athenæi XII. p. 519. B. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἐν αἷς κατακαίμενοι ἐπυρίωντο. VALCK. At, cur sollicitaretur verbum ἀρύονται, nulla prorsus caussa fuisse videtur. Et de ἀγάμενοι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud Xenoph. Cyrop. II. 4, 9., et apud Platonem in Sympos. p. 318. Conf. Zeune ad Xenoph. l. c. et quem is lau-

dat Ruhnken. ad Timæi Lexic. p. 8. seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio *mirandi, probandi, laudandi*; indicabit huic Ruhnkenius ibid. Philonis locum, ubi idem verbum ἀγασθαι ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλεσθαι notatione, *letandi exultandique*, usurpatur. SCHWEIG.

2. κατασώχουσι] Glossator Σάχουσι, τρίβουσι, et Suidas ex eo, nimis licenter, ut solet sæpe. Nicander Ther. 696. Σάχῃ διακῆστι; ubi Critici διάσωχε καὶ τρίβε τῇ κῆστιδι εἰς μικρά, et paullo ante ἀνάσωχε τῇ κῆστιδι: adde vers. 590. H. Stephano, merito mirante Abreschio, κατασώχω suspectum fuit. WESS.

76 2. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀνάχασις etc.] Τοῦτο μὲν, ob copiosorem narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II. 99. et in Plutarchi Consolat. p. 115. c. WESS.—Isti Τοῦτο δὲ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ κάττα ἔπει ὕστερον etc. initio cap. 78. SCHWEIG.

Ib. ἐς Κύζικον, καὶ, εὖρε γὰρ etc.] Interpunxi post καὶ, serie rerum expostulante. Confer Abresch. Diluc. Thucyd. p. 373.¹ Matris Idææ cultum, ni fallunt Cyziceni et poetæ, Cyzici Argonautæ instituerunt, apud Strabon. lib. I. p. 76=45. Legi dignus est Comes Caylus, *Recueil d'Antiquit.* t. II. p. 199. WESS.

3. τύρπανόν τε ἔχον] Inspice Apollon. Rhod. I. 1138. Sequens ἐκδησάμενος præclare H. Valesius ad Fragm. Polybii p. 36. et Gronovius exposuerunt². Nihil tamen accommodatius Clementis Alex. Protrept. p. 20. conplusculis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο τῷ τῶν Σκύθων βασιλεῖ, ὅστις ποτὲ ἦν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vere Berglerus, τὸν πόλτην τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνούς μητρὸς τῶν θεῶν τελευτὴν ἀπομιμούμενος—τύρπανόν τε ἐπικτυπούντα καὶ κύμβαλον ἐπηχοῦντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινα, οἷα Μηναγόρτην, ἐξηρτημένον, κατεστέψεν. WESS.

6. Πανθύρσου] Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurimum auctoritate sic pingendum,

¹ Et quæ ad Herodot. I. 24, 17. notata sunt. SCHWEIG.

² cum Adnott. t. VII. p. 469. seq. SCHWEIG.

³ Vide Polyb. nostrum lib. XXII.

etiam c. 127. Ἰδάνθυρος certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδάθυρος, Clementi Ἰαθυόρας, quo de Salmas. in Solin. p. 594. non bene. WESS.

7. εἰ ὦν ταύτης—, ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ ἀποθανόν.] Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias I. 6. εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος—, ἴστω τὸ ἐπιμανὲς κακτημένος. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ*. Perit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthysi. Idem monuerat Stanleius Histor. Philosoph. Atque ad hæc vellem animum advertissent editores Histor. Catholicæ t. V. p. 124. ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. WESS.

- 77 2. πέπαισται] Παλζειν, qui per jocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone (Phædr. p. 278. v.) Plutarcho (Symp. p. 740. A.) et aliis, quæ stabiliendo verbo prosunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτην docuit Perizonius ad Æliani Var. lib. II. 13. WESS. quem v. in Dissert. p. 71.

Ib. ἄλλως πέπαισται ὑπ' αὐτῶν] Galeum miror, cur ἄλλως voluerit in ὅλως mutatum. Ἄλλως pro μάτην quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Ruhnken. exposuit in Tim. pag. 144=199. sed et Judæis Hellenistis. Ubi Symmachus dedit διακονῆς, interpretes Alex. Jobi XI. 12. habet ἄλλως. κατὰ ἀλήθειαν et ἄλλως opponuntur in IV Maccab. V. 18. Vulgatum a Schotto in App. Vatic. Prov. I. 3. Ἄδεις ἔχων significare non potuit μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς. Præfigatur vox Ἄλλως, Ἄλλως ἔδεις ἔχων purus putus est Atticismus, qualis in ληρεῖς ἔχων similibusque obtinet: ejus loco Ἄλλως ἔδεις est apud Zenobium. In Scholiis ad Aristoph. Eq. 436. scripserim: ἵνα ὁ λόγος αὐτῶ πιστεῖται ἔχουσαι δοκῇ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λελέχθαι χάριν. Vulgantur ista: καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' αἷς περὶ τῆς τ. K. Ex alio cod. ad ἄλλως, μάτην: ad χάριν, περὶ, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK. πέπλασται retinet Toupus Emend. t. II. p. 498. locumque vertit, Verum hæc historia est purum putum Græcorum figmentum, approbante Larchero.

* Conf. Laërt. I. 102. SCHWEIG.

78 2. Ἰστρινῆς] Urbs Ἰστρία Arriano, cives Ἰστριανοὶ Diodoro, lib. XIX. 73. Ἰστρία Ionibus, inde Ἰστρινοὶ ap. Steph. Byz. [voc. Ἰστρος.] et supra II. 33. tum ἸΣΤΡΙΗΝΩΝ numi apud Vaillantium. WESS.

7. ἐν Βορυσθένει] Quia Βορυσθενείῃαν ἄστν et Βορυσθενείῃαν πόλιν, et c. 53. ἐπὶ τῷ Ὑπάνι Βορυσθενεῖται κατοίκεται, malebat vir doctus ἐν Βορυσθενεῖταις, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap. Strabon. VII. p. 470=306. et Stephan. Hinc cap. 24. τῶν ἐκ Βορυσθένης τὲ ἐμπορίου καὶ τῶν ἄλλων. WESS. Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. SCHWEIG.

Ib. γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ] Plenius, ἔγημε καὶ ἡγάγετο ἐς αὐτὰ: ut IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἐωυτοῦ. Lysias de Cæd. Eratosthen. c. 2. ἰδοξί μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obviæ. WESS.

Ib. καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ] Scil. et quam illic sumsit uxorem, in istas ædes deduxit. Inscriptionum Herodis Attici, quas Salmas. illuminavit, secundæ vs. 5. de Regilla dicitur Romana puella: Γῆματο δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir summus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum Marathonium, seu Marathoniam venit, ut ibi nuberet Herodi. Mulier γήμασθαι, vir dicitur γῆμαι. De Scyle Herodotus: οἰκία τε ἰδεῖσθαι ἐν Βορυσθένει, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ ἐπιχαρίην: ædes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas ædes uxorem duxit indigenam. Ἄγεσθαι γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac γαμῆν, novator Herodotus γαμῆν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Græci, domum uxorem ducere, ἄγεσθαι εἰς οἶκον. Lysias p. 4. γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. Pausanias IV. pag. 362. Φιλάμωνα γὰρ οὐκ ἔθέλειν ἐς τὸν οἶκόν αὐτὴν ἄγεσθαι. Theodectes Trag. Stobæi pag. 422, 37., Ὅταν γὰρ ἄλσχον εἰς δόμους ἄγη πόσις: illud ἄγη magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἄγειν γυναῖκα, quam ἄγεσθαι, quod et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ξ'. p. 969=954, 35. frequentatum Pausaniæ, cui pro ἀνάγεσθαι restituit ἄγεσθαι Abresch. VII. p. 571. sicuti X. p. 870., pro ἡγούμενος οὐκ ἐπὶ ἀμείνονι τῷ θαίμονι, vir amicissimus primum

ἀρόμενος, corrigebat, deinde dedit ἡγμένους. Scribi quoque potuit ἀγαρόμενος, illic ἀγαγίσθαι, ut in Epigramm. IX. p. 731. Ἀμφιγύων δ' ἔμελλ' ἀγαγίσθαι δαῦρο γυναικα. VALCK.

- 79 1. Διονύσω βακχεῖα τελεσθῆναι] Titulus Dionysi hic et deinceps βάκχιος, estque adeo *Dionysos Bacchio initiari*. Θεὸς βάκχιος Sophocl. Œd. Tyr. 1124., δεσπότης βάκχιος, tum βάκχιος et βάκχιος in Euripid. Cycl. vs. 9. 38. etc. Plura Kusterus ad Comici Thesmoph. 997. WESS.

3. θεὸν ἐξευρίσκειν τοῦτον, ὅστις etc.] Valla vertit τοῦτο, ὃ τι μαίνεσθαι etc. refragantibus mastis. Scythæ, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furorem agat, innuebant: τοῦτον ἐξευρίσκειν θεόν, ὅστις μαίνεσθαι etc. Bene poëta de Cupidine, Τίς θεὸν εἶπεν ἔρωτα; θεοῦ κακὸν οὐδὲν ἔρμεν Ἔργον. Florileg. I. 27. WESS.

4. ἐπρήστουσε—πρὸς τοὺς Σκύθας] Nihil nos juvat illud ἐπρήστουσε ex M. positum pro διεπρήστουσε. Varia viri docti excogitarunt: διεπρήσβευσε, διεδρήστουσε, διαπρήκτουσε: quorum primum, Galei, sententiam præbet minus accommodam; reliqua carent auctoritate: διέπρησσε vel διέδρη potuerant exemplis firmari. Pro διεπρήστουσε præbet S. διαπίστουσε. Si quis daret διέπεισε, vel διέπειπε τῶν τις Βορυσθενεΐτιαν πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis oclclusis sacris rex Græcanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti sæpius est διαπισεῖν. Eadem, qua hic poneretur, structura, Ἑλλ. IV. p. 304, 14., διαπισεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἱαντῶν: μοχ, παρέντι τοὺς διαπίπτοντας: quæ, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Agesil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursum Ἑλλ. III. p. 285, 14. ἀπεχώρησαν, ἐν τῇ μάχῃ διαπισέοντες, ἀμολησάντων τῶν Βιδυῶν. Hinc et a se invicem nonnihil diversa sunt διεκπεσεῖν et διεκπαλεῖν. VALCK. διεδρήστουσε probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad Hesychii Δρήσται, δραπεῖται, provocavit. ἀληροτα ἀνδράποδα dixit Noster IV. 142, 6. SCHWEIG.

5. καὶ βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαιν.] Vel servari debuerat βακχεύει καὶ, vel, primo καὶ (ex ne nato) prætermisso scribi: βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μαίνεται, Bacchi sacris opera-

tur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ θεοῦ, sæpius ἐκ θεοῦ vel ἐκ θεῶν του κατέχεσθαι dicebatur: junguntur et a Platone κατέχεσθαι καὶ μαίνεσθαι. Dantur loquendi formæ ejusdem ferme significatus, Διονύσου μαίνεσθαι et ἐκ Διονύσου, ἐξ Ἄρεος μαίνεσθαι, ἐξ Ἐρωτος, ἐκ Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adjungitur; rarius verbo μαίνεσθαι. Lucian. Dial. Deor. XII. 1. ἐκείνη μέμνην ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μαμηρότες ὑπὸ τοῦ πότου. VALCK.

6. *κάτισε]* Dedit hoc M. pro ἐκάτισε: alii forte codices dabunt κατεῖσε, collocavit. Homericum καθῖσε, pro ἐκάθισε, codices etiam præbent scripti Thucyd. lib. VII. 82. probatum Dukero, διαβὰς πρὸς μετέωρόν τι καθῖσε τὴν στρατιάν. Euripides Phoen. vs. 1195. Ἐξω τάφρου καθῖσεν Ἀργείων στρατόν. VALCK.

80 1. *ἐκ τῆς Τήρεω]* Docte Valla: ex filia Teris genitum; Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe possunt adhiberi verba Thucydidis II. 29. Τηρεῖ, — τῷ Πρόκνην — σχόν-
τι γυναῖκα, προσῆκεν ὁ Τήρης οὗτος οὐδέν· οὐδὲ τῆς αὐτῆς Θράκης ἐγένοντο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, — ὁ Τηρεὺς, ᾤκει· — Τήρης δὲ, οὔτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum. Fuerunt itaque secundum Græcos diversa nomina Teres et Tereus: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, Achilles; Περσεύς, Perses etc. Rex hic Thraciæ Teres pater fuit Sitalcis. Ista duo Thraciæ regum nomina nota sunt ex historia Græca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Peloponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: hujus filium Σάδοκον, sive patri cognominem, Athenienses civitate donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. 145., vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπέμποντα· ἐλέγγοτο δὲ οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμάνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει. Σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθῃσι καὶ τὸ ὄνομα λέγων οὕτως, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur ap. Thucyd. p. 115. ult. Jam primum auferatur hinc in indicem relatus Symmachus, alibi sæpius in his scholiis citatus: deinde sic ista me judice sunt redintegrandæ: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπέμποντες (patre insuper habito, filium civem

fecere :) ἐλέγετο δὲ ὁδὸς Τήρης· ἥτις δὲ φασι, ὅτι ὁμάντιμος ἦν τῷ πατρὶ Σιγάλλῃ, σύμμαχος Ἀθηναίοις· μέμνηται Θουκυδίδης· προστίθῃσι δὲ καὶ τὸ ὄνομα. VALCK.

6. ἐπεκηρυκεύετο.] *Adi Valckenær. ad Ammonium I. c. 20. WESS.*

81 3. κρητῆρος, τὸν Πausanίης etc.] *Atheneum Pausaniæ, Cleombroti F., craterem ad os Ponti, inscriptumque illi carmen, Nymphis habet in Athenæi XII. p. 536. et Pet. Gyllius Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem hæc multitudinis Scythicæ indicatio speciem præfert scriptoris conjectantis ac nihil definitis. WESS.*

84 3. τοὺς ἐπιστάτας] *Persæ omnes, quotquot militari ætate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regium, in Cæobazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiecit, crudelis futurus, si omnes abduxisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem philosopho non præterita, in Nostri VII. 38. WESS.—Τοὺς ἐπιστάτας adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59. λέβητες ἐπιστάταις, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schæfero revocatum est, τοὺς ἐπὶ τούτων ἐπιστάτας, id Valla parum prudenter præpositos filiis Cæobasi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν ἐπιστάτην quidem τῆς διαρύχου fossæ præfectum dixit Noster VII. 117. conf. II. 148. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro εἰ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι, aut τοῖσι προστέτακται ταῦτα πράσσειν, ut VII. 39. SCHWEIG.*

85 2. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ] *Ex conjectura Pavii ἐπὶ τῷ βίῳ, in promontorio, seu vertice Cyanearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem exscensu ac transitu in fanum, quod præter morem minime. Τὸ ἱερὸν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πόντου in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου Cyanæ, Strab. VII. p. 492=319. D. Ex fano ingens*

γ Conf. Nostrum mox cap. 87. extr. SCHWEIG.

aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyaneae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente Gyllio Bosp. Thr. lib. III. 5. WESS.

1b. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ] Præter ceteros accurate de templo Jovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερόν, agens Taylor in Præfat. ad Marmor Bospor. Jovi Urio sacrum, Herodotea non omisit: meminit certe Herod. c. 87., μέσον ἐστὶ Βυζαντίου τοῦ καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse dicetur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἐσθλὰς ἐς νέας ἔπλεε ἐπὶ τὰς Κυανέας καλυμμένες· ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἐθέλειτο τὸν Πόντον ἰόντα ἀξιοθέητον: tandem c. 86., admirando hoc satiatus spectaculo Darius ἔπλεε ἐπίσσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hinc Bosporum contemplabatur: pons autem jungebat eam partem Bospori, quæ esset media Βυζαντίου τοῦ καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Quid itaque? hinc navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur juxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur ἱερῖον. Quid si scripserit itaque Herod. ἐξόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ, sedens in tabulato navis. Νηῶν ἱερῖα Homero, Hesychio sunt aliisque τὰ σαυδάματα τῶν πλοίων. vide Scheffer. de Mil. Nav. II. 5. VALCK.

3. ὁ αὐχὴν per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluius atque ex scholio Abbati Meloto esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα c. 89., et ἐπὶ τῷ αὐχένι τοῦ βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his Maximi Tyr. Diss. VIII. 7. appositio: οἱ ἐσπέραιοι Λίβυες οἰκοῦσι γῆν, αὐχένα στενὸν καὶ ἐπιμήκη καὶ ἀμφιβάλλον. Mutavit D. Heinsius, sequente, sed hæsitante, Davisio, quem adi et Criticos ad Sophocl. Œd. Col. 688. WESS.—Turbare lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius refertur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχὴν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μήκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini Bosporus vocatur, sed τὸ μήκος τοῦ στόματος, longitudo ostiū, tota ostiū continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Mæotidem paludem progrediens.

Cæterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quæ ad I. 72. notata sunt. SCHWEIG.

- 86 1. νυκτὸς δὲ, εξακισμυρίας] Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. Aristidi ναῦς πανμυρία θίουσα, et vento impulsâ prospero, absolvit stadia mcc. Or. Ægypt. p. 360. Theophilus in Ptolemæi Geogr. I. 9. τὸν τοῦ νυχθημέρου φορὸν πλοῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis æquiparat. Receptior Herodoti ratio, siquidem ἀμολογημένον τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento dcc. stadia una die conficere, Marciano in Peripl. p. 67. indice, justissime adjiciente, arte augeri et hujus neglectu minui eam cursus velocitatem posse. WESS.

2. ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυῖαι] Potuerat Herodotus eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὀργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum Larchero in Notis ad h. l. et cum Breigero, in Comment. de difficiliorib. Asiæ Herodotæ p. 38. istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis hujus scripturæ: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 orgyas. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑνδεκα μυριάδες ὀργυῖαι καὶ ἑκατὸν ὀργυῖαι, aut, præmisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὀργυῖαι καὶ ἑνδεκα μυριάδες ὀργυῖαι. Quemadmodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὀργυῖαι, non sunt tricies mille et triginta orgyæ, sed triginta tres myriades; sic ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυῖαι, sunt centum et undecim myriades. SCHWEIG.

5. μήτης τοῦ Πόντου] Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata hæc Dionysii Byz. ex Anaplo Ponti: Μὲν δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Pontium, ἀνατίχεται λίμνη Μαιώτις, ἣν μήτερα καὶ τροφὸν τοῦ Πόντου κατεφάρμισε λόγος ἐκ παλαιᾶς μῆτης παραδομένος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἐστὶ δισχιλίων σταδίων, τὸ δὲ πέρας ποταμὸς Τάναϊς, ὅρος τῶν δυεῖν ἡπείρων: in quibus ambitus paludis nimius, uti Casauboni ad Strabon. lib. VII. p. 477=310. observatio patefaciet. Mater Ponti, Mæotis; quod hujus gignatur aquis et incrementa capiat. Tzetzæ ὡς μήτηρ καὶ μαιεύτρια γίνους παντὸς ἰχθύων Chil. VIII. 773., quæ et Hipparchi professio ap. Voss. ad Melam I. 1. WESS.

87 2. στήλας ἔστησε δύο ἐπ' αὐτὸν] Si dedisset M. ἐς αὐτὸν, significari posset: *duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit*: atque hoc cum aliis Herodoteis etiam comparari. Sed placet conjectura Gronovii, legentis ἐπ' αὐτῶ, ad *Bosporum*. Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. 226. ὁ λίθινος λίαν ἔστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ, mallem omisisset: *in honorem enim Leonidæ* Leo fuerat is erectus. Clem. Alex. Protr. p. 32, 23., Ἀργύνου νεὼν Ἀφροδίτης ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύνην τῇ ἱεραιμένη. VALCK.—Ἐπ' αὐτῶ scripsi ex schedis, sicuti c. 86. ἐπὶ Θερμώδοτι ποταμῶ. Si qui priscum ἐπ' αὐτοῦ servatum vult, utatur Pausaniæ, de quo c. 81., cratere, Μνᾶμ' ἀρετῆς ἀνέθηκε—Πόντου ἐπ' Εὐξείνου, et consimilibus. WESS. Apud prosaicum tamen scriptorem præpositio ἐπὶ ista notione cum genit. constructa ægre (puto) reperietur. SCHWEIG.

Ib. ἑνταμὼν γράμματα, ἐς μὲν τὴν Ἀσσύρια, ἐς δὲ τὴν Ἑλληνικὰ, ἔθνεα πάντα ὅσα περ ἦγε. *Literæ Assyriæ*, eadem quæ *Babylonicæ* et *Chaldaicæ*. Assyriæ enim et Babylonis nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad cap. 39. et ad I. 192. monuimus. Cæterum super hoc loco consulendi viri docti, Anquetil in *Actis Acad. Inscript. t. XXXI. p. 436.* et Heeren *Commentat. Soc. Goett. t. XIII. p. 35. seq.* Γράμματα quidem h. l. non potissimum *literas* sive *characteres* intelligi par est: sed idem valet γράμματα atque ἐπιγραφή, *inscriptio*, quemadmodum mox cap. 91. et I. 187. Et, sicut ibi ait Scriptor γράμματα λέγοντα τάδε, sic h. l. scribere potuerat γράμματα—λέγοντα ἔθνεα πάντα, aut tale quidpiam: verum etiam per adpositionem, quam loquendi formam et alias amat Noster, absque vinculo jungi ista poterant γράμματα, ἔθνεα, *insculpi jussit inscriptionem, vel titulum*, (scilicet) *populos omnes*; id est, populorum omnium nomina, et copiarum fortasse, quæ e singulis aderant, numerum. SCHWEIG.

38 1. πᾶσι δέκα] Tale Πανσανίη δὲ πάντα δέκα ἐξαίρεθ' καὶ εἰδὼθ' IX. 80. et ὑπισχνύμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δώσω III. 74. Genus hoc egregie Casaubonus ad Strabon. III. p. 232 = 155. et ad Athen. IV. 10. illustravit. Pessime Bertius de Aggerib. et Pont. c. 2. παιοὶ δέκα abstulit orationi, corona aurea virtutis ergo Mandrocleum et aliis muneribus abs rege

donatum ex male intellecto, quod sequetur, epigrammate jactans. Παισι et πᾶσι commutari docuit Rigaltius in Artemidori I. 47. II. 42. WESS. Homerea, quæ collegit Martinus V. L. III. 22. quæque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

2. ἀνέθηκε ἐς τὸ Ἡραῖον] Vellicat Vallam ob *Junonis templum* Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen ejus sit, non immunis: nam Thraciæ urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in c. 90. ubi *Junonis templum* imprudenter Valla. Nec plane absolvo Gyllium, mire fluctuantem II. Bosp. c. 13. Nobilissimum *Junonis Samiæ templum*, toties Herodoto I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula sanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθηκεν ἐς τὸ Ἡραῖον recurret c. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδροκλῆς detracta priore littera pingeretur, ni masti contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

89 2. αὔχινᾱ] De loco, quem hîc designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Græcor. et Rom. t. IV. p. 220. SCHW.

90 1. Ὁ δὲ Τάϊρος] *Tearum* Thraciæ amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου ἀσπίδου ad eundem ex Epigrammate Simonidis Reiskius refert ad Cephalæ Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochic. p. 346. A. Δαρείῳ μὲν οὖν ἐπὶ Σκύθας ἐλαύνοντι Ταίναρος ἐν Θράκι ποταμὸς ἔδοξεν εἶναι κάλλιστος· καὶ στύλον ὁ Δαρεῖος στήσας, τοῦτο ἐνεγράφη [f. ἐνέγραψε] αὐτῷ, Ταίναρος εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotes contendenti adfulget clarissime. WESS.

91 2. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ] Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam, sed quam minorem vocamus, intelligit; quæ mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraquæ omnis Asia dicto audiens erat, quam ἡπειρον III. 134. advertimus. WESS.

92 1. Ἀγρισηκὸς sive Ἀρτησηκὸς ἀσπίς non alius fortasse ac Hesiodi Theog. 345. Ἀρδησηκός: ubi ex suspitione Scholiastes, Ἀρδαῖος Σκυθίας fluvius. WESS.

93 2. Σκυρμιάδαι] Σκυρμιάδαι, ἴθνος σὺν Γέταις, in Stephano olim videtur fuisse, non Σκυρμιάδαι: cui suspitioni series in Ethnographo litterarum robur addit. WESS.

- 94 1. Ζάλμοξιν δαίμονα] Male olim aberat postremum, siquidem pro *dæmone* inter Scythas habitum Lucianus, Clemens Alexandr., atque alii testificantur. Diogenes VIII. 2. καὶ δοῦλον Ζάμολξιν, ὃ Γέται βύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ἃς φησιν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum Steph. Monachio ante Κρόνων posita primitus fuisse arbitreris, erroris Diogenem arguent. Recepi Ζάλμοξιν ex tanto codicum consensu. Porphyrius Vit. Pythag. sect. 14. sic nuncupatum tradit ex *pelle ursina*, quæ recens nato fuerit injecta: nam talem Thraces pellem Ζαλμὸν adpellare: unde justa Alberti divinatio, in Porphyrio etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit Hesychii, leviter discrepans, ex Herodoto scriptura, et in primoribus editis Æneæ Gazæi, teste Rittershusio. WESS.—Herodotea de Zamolxide respicit Diogen. Laërt. VIII. 2. a Steph. le Moine recte emendatus. Secundum Jamblichum Vit. Pyth. §. 173. Zamolxis μέγιστος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. Herodoto c. 94. dicuntur Getæ οὐδένα ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφέτερον. VALCK.

Ib. Γεβελίζιν Matth. Prætorius in Orbe Gothico interpretatus est e lingua Lithuanica, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemeluks* aut *Ziameluks* est deus terræ; hæc Bayerus Origin. Sinicar. pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. WESS.

2. διὰ παντοτερίδος verissimum: Clemens quidem Stromat. IV. p. 590. *singulis annis, κατ' ἔτος*, legatum ad Zalmoxin lectum, sed aliunde memorat. WESS.

- 95 2. ἦθεα βαδύτερα] Valesius indolem dictionis ad Polybii Excerpt. p. 23. patefecit. Sæpe Philo Judæus: βαθεῖ ὁ ὁμιος ἦθει φησὶν αὐτοῖς, in *prudente et gravi oratione*, Libro de Joseph. p. 550. E. et ἦθει βαρυτάτω, sive βαδυτάτω potius, φησὶν αὐτοῖς, p. 558. B. tum ἀνῆσομαι σε, βαθεῖ ἦθει φάναι, sic recte ex manu descripto Mangeyus, Quod Omn. Pr. Lib. p. 887. WESS.

Ib. οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ] Tanquam Herodotea scripsit Eustath. in Iliad. δ'. pag. 365., ὁμιλήσαντα Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσοφεστάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρᾳ: atque ad ista, οὐ τῷ ἀσοφ. posuit, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν τῷ πάνυ σοφῷ. Vocem ἀσοφεστάτω, nisi quis forte codex dederit, neque in suo reperisse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus auctor

Naturæ verique, Horat. I. Carm. 28, 15. His non omissis, multa hujus generis viri docti collegerunt. Nemo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam Thucydides, cujus hoc primum est I. 5. ἀνδρῶν οὐ τῶν ἀδυνατώτατον: sic vocat omnium potentissimos; nam in his μῆζον ἢ ἀπόφασιν ἐηλοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere judicat Hermogenes p. 567. Thucydidi Μηθυμναίων οὐχ οἱ ἀδυνατώτατοι memorantur VIII. 100. quales Xenoph. p. 349, 27. οὐκ ἐλάχιστον δυνάμενοι ἐν τῇ πόλει. Tritæi meminit Pausan. p. 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. VALCK. Vide Creuzeri Comment. Herodot. p. 170. Matthiæ Gr. gr. §. 463.

4. τὸ κατάγειον οἶκημα] Ἀντρώδης τι χωρίον vocat Strabo VII. p. 457. Δ=298. ἄβατον τοῖς ἄλλοις· (ὁ) καταλαβόντα ἐν ταῦθα διαιτᾶσθαι, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐκτός. Narrat et alia quædam de illo, ab Herodoteis diversa. VALCK.

96 2. πρότερον τὸν Ζάλμοξιν τοῦτον γενέσθαι Πυθαγόρῳ] Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctrina, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive dæmone seu homine, admonitio veterum religioni et philosophiæ debetur, in primis præcipienti, nihil εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀνθρώπους: in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc ejusdem philosophi, τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μεθείσθω καὶ χαιρέτω, καὶ ὅπη θεοῖσι φίλον λεγέσθω ταῦτα, in X. de Legib. p. 886. D. similesque dictionum formulæ, a Berglero non neglectæ. WESS.

97 1. ὁ πεζὸς στρατὸς] πεζὸς στρατὸς apud Herodotum aliosque ναυτικῇ δυνάμει fere semper opponi, et copias terrestres significare, nisi sequatur ἵππος (ut infra 134. 136.), monet Larcherus.

2. Κῶης ὁ Ἐρξάνδρου] Coës, Dario asseverans, Scythicæ regionis ἀρηρομένον esse οὐδὲν, novisse non videtur Scythas ἀροτῆρας et γεωργούς, descriptos c. 17. et 18. WESS.

3. ἀρηρομένον] Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, æque ac ἀραιρημένος. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omissam voluit, quam legerat in Iliad. σ'. 548. Hinc Hesychio Ἀρηρομένη, redditum ἡροτριωμένη: quod et alibi posuit, Ἀνήροτον explicans μὴ ἡροτριωμένην. VALCK.

6. ἐς μέσον φήσω] Multo usitatius hoc est altero, quod e M. promit Gronov. ἐς μέσον φήσω : hoc tamen, vix a librariis exspectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius φήσας, nemo jure repudiaret : ἐγὼ γνώμην—ἐς μέσον φήσας, αὐτὸς μέν-τοι ἔφωμαι τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. ἐς μέσον hic esset in concilio regio : ἐν Ἀργείοις μέσοις et similia prostant collecta D'Orvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. 26. εἶπε ἐς πάντας τάδε, sic sæpe loquuntur Tragici. VALCK.

8 1. τοὺς Ἰώνων τυράννους] Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Æolide et Ionia, quos omnes rex si conpellavit, Ionum præcipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum ; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Græcos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligē lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditatis Persicæ illo in genere argumentum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, ad dierum et temporis notitiam barbarorum novi orbis nonnulli, de quibus Auctor Originum Leg. Artium et Scientiarum tom. I. lib. III. p. 225. egregie. WESS.

99 1. Τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.] Cum Auctor hæc commentaretur, pictam Scythiæ et Thraciæ ob oculos tabulam habuit, cujus e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. Θάλασσα Pontus est, utramque in regionem sese insinuans : hoc κόλπου ἀγομένου τῆς γῆς ταύτης. Mare ipsum, quatenus Scythiæ et Tauricæ oras adspersit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quæ vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ ἐρχομαι σημαίνει, τὸ πρὸς θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρης ἐς μέτρησιν. Ἀπὸ Ἰστροῦ αὕτη ἤδη etc. dispuncta bene non sunt : voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ ἐρχ. σημαίνει τὸ πρὸς θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρης ἐς μέτρησιν ἀπὸ Ἰστροῦ αὕτη ἤδη etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem Pauwium. Certe πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ νότον, si spectatorem regionis ex Scythiæ mediterraneæ finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti objacet, non auster. WESS.—Mihi multo commodior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua post ἐς μέτρησιν

interpungitur: atque etiam, deleto post *σημανίων* commate, cum Schæfero post *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* incidi orationem, quo significarem, verbum *σημανίων* ad τὸ πρὸς θάλ. referri, istud autem *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100. *Τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς, Inde a Taurica.* Istum τὰ articulum jam sæpius eodem modo positum observavimus: sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ præpositionis, quemadmodum c. 100. *τὰ κατύπερθε* valet κατὰ τὰ κατύπερθε. SCHWEIG.

3. αὕτη ἤδη ἀρχαία Σκυθική] *Hæc est vetus Scythia*; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsus Cimmericis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἤδη particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc jam incipit.* Sic ἤδη habes c. 100. III. 5. et sæpius alibi. SCHWEIG.

4. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχίης] Stephano Byz. Chersonesus πάλis τῆς Ταυρικῆς, ex Herodoteis; perperam, iudice Holstenio. Consequens erit ergo, ut Taurica, tanta hic diligentia et cura expicta, extra Chersonesum fuerit, quorsum et erudita disquisitio docti viri, quæ inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, Tauros et Tauricæ partem extra eam sese porrexisse. Fossam Scytharum servi, ut accessu heros prohiberent, a Tauricis montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρίων ad Mæotin duxerunt c. 3. Scythæque ad Tauricam regionem pertinent c. 20. et 100. At Taurici illi montes ad extimum Carciniten sinum, ubi Isthmi Tauricæ Chersonesi exordium, semet erigentes et juxta eundem sinum longe in Pontum protensi ad urbem Chersonesum, quæ ob situs aspreta τρηχίη, terminabantur. Hæc Noster, nec diversa Scylax et Arrianus in Periplus. Straboni pars Chersonesi majoris ἄκρα μεγάλη, ἐφ' ἣ Ἰδρυται πάλis, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερρόνησος. Addit Strabo, peninsulæ quoddam instar habuisse regionem, urbemque Chersonesum, ubi οἱ Ταῦροι Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474=308. Non repeto, Stephani iudicium et Herodotea hinc stabiliri. WESS.—At recte Holstenius observasse mihi videtur, non urbem Chersonesum, sed totam peninsulam hîc Χερρόνησον τὴν Τρηχίην καλουμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsulis distinguatur, Tauricam aut Scythicam Chersonesum adpel-

quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακὸν, τὸν ἀπὸ Θορικῶς μέχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in codicibus, non displicerent. Neglexit in his Herodotus pagum Azeniensem, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere *demus* erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram *pagus Thoricus*. Quidquid ab Anaphlysto ad usque Thoricum terrarum magis in altum prominebat γουνὸν vocat Σουνιακὸν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK. Apud Homerum notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάρπιμον: quàm quidem notionem alienam prorsus ab hoc Nostri loco esse adparet. *Angulum* hîc significari, ex Hesychii, Γῶνος, γουνός, probabile videri poterat: qua notione vocab. istud cum Valkenario Schneiderus in Lex. crit. accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem vir doctissimus pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab Euripidis vetere interprete ad Med. 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, caussam equidem video nullam. Habet Homerus γουνὸν Ἀθηναίων ἱεράων, Odyss. λ'. 322. et Pindarus εἰν γουνοῖς Ἀθανᾶν, Isthm. IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud poëtam γουνός ἀλωῆς nominatur, *fecundum solum* γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mireris, quid sit quod Attica, cujus utique parum fertile solum fuisse constat, quamque *κραναὰς* alioqui Ἀθάνας nominare Pindarus solet, (Olymp. VII. 51. XIII. 52. Nem. VIII. 19.) ab eodem Pindaro aliisque *fecunditatis* nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica conjectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subjecerint. Scilicet, sicut *κραναὰ* regio dicitur, quæ edita est, *montana, multas eminentias habens*: similiter fortasse etiam γουνός *eminentiam, locum editum*, veterum sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim Pergerus illud γουνιαῖος τόπος accepit, quod apud He-

sychium vulgo post vocem Γουνούσθαι legitur, ut sit *locus editior, instar genu eminentis*. Quæ quidem notio, sicut et huic Herodoti loco, et illis poetarum locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis Homeri locis, ubi γουνός ἀλαῆς dicitur, nempe *eminentia, altitudo*; quandoquidem *areas*, in quibus frumentum triturbant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleæ a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse Herodotus videtur; quæ ne ab Etymologo quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. hæc ipsa verba leguntur. Λέγεται δὲ γουνός, ὁ ὑψηλὸς τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, ἃ ἐξέρχεται. SCHWEIG.

7. πολλὰ λέγω παρόμοια, τοῖσι ἄλλοις ἔοικε ἡ Ταυρικὴ.] Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμοια, οἷς ἔοικε ἡ Ταυρ. SCHWEIG.

ΟΙ 3. ὁδὸς ἡ ἡμερησίῃ ἀνὰ διηκόσια στάδια] In singulos dies stadia centum et quinquaginta V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a Casaubono ad Strabon. I. p. 61 = 35. adnotata. WESS.

Ο3 1. Ταῦροι] Tauros istos reliquias fuisse Cimmericorum a Scythiis olim finibus suis pulsorum, probabile fecit Gatterer Comment. Societ. Reg. Goetting. vol. XI. p. 140. probante Heeren in *Ideen* etc. t. I. p. 888. SCHWEIG.

Ib. καταρξάμενοι] Duplex fuit in codicibus lectio καταρξάμενοι et κατευξάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem litteris εν imposuisse suspicor αρ, et utrumque recepit, ut solebant isti sæpenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythiis Tauris, pro victimis advenas cedere solitis, ut ait Mela, scripserat procul dubio Herod. τοὺς ἐν λάβροις Ἑλλήνων—καταρξάμενοι βοτάνῃ καίονσι τὴν κεφαλὴν: *auspicati* velut victimam, *clava caput percutiunt*; non ut Græci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandæ lectioni sufficet vel unicus locus Eurip. Iphig. in Taur. 1154., quo Taurorum rex Thoas comites interrogat Iphigeniæ sacerdotis, *utrum illa jam τῶν ξένων κατήρξατο, hospites sit auspicata*. In Græcorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente Nicol. ponit Damasc. Stobæi p. 105. Sed secundum Hero-

doti Tauros non Scythicæ fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa Dea, cui Græcos immolarent hospites: τῇ δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσι, λέγουσι αὐτοὶ Ταῦροι Ἰφργένειαν τῇ Ἀγαμέμνονος εἶναι. Hesiodus in heroinarum catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, Diana volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens Pausan. in Atticis c. 43. τοῖς αὐτοῖς, αἰτ, Ἡρόδοτος ὁμολογοῦντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc præsertim nomine Scythæ fuerint a Græcis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quæ prorsus abhorrerent ab humanissima Græcorum mansuetudine, τὸ ξενουτεῖν, τὸ ἀνθρώποφαγεῖν, καὶ τὸ τοῖς κρανίοις ἐκπῶμασι χρᾶσθαι. vid. Strabo VII. pag. 458. Δ = 298. D. et 460. B. = 300. B. et Elsner. Observ. in Ep. ad Coloss. III. 11. VALCK.

4. ζῶσι δὲ ἀπὸ ληΐης τε καὶ πολέμου] Tales Chaldæorum, οἱ ληϊζόμενοι ζῶσι—εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύουσιν apud Xenophontem K. Παιδ. III. p. 74. B.—Conf. Nostrum IV. 22. SCHWEIG.

104 2. Θρήϊξι προσκεχωρήκασιν] Geminum I. 172. προσκεχωρήκασιν δὲ γλιῶσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος. WESS.

105 3. κινδυνεύουσι—γόνιτες εἶναι] Verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνεύουσιν εἶναι notat esse videntur, sive sunt; et δοκοῦσιν εἶναι sæpius adhibetur pro εἶσι. Frequentavit illud imprimis Plato. Xenophon Ἀπομν. IV. p. 465, 10. κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et vs. 35. φροντίζω μὴ κράτιστον ἢ μοι σιγᾶν κινδυνεύω γὰρ ἀπλῶς οὐδὲν εἰδέναι. Sic ille sæpius alibi loquitur, et in Epist. Socrat. xxii. Demosthenes I. contr. Aristog. p. 489. δυσκατέπαυστόν τι κινδυνεύει πρῶτον εἶναι κτηνία. Platonis etiam imitatores sophistæ hunc flosculum scriptis sæpe suis interserunt: vide Ruhnken. in Tim. Lex. p. 116., quique, alienis tamen intermixtis, apta quædam dedit Wetsten. in S. Lucæ Act. Ap. XIX. 27. Neurorum præstigias hinc attigit Eustath. in Dionys. 310. Mela II. 2. fine: Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur. Anilem fabulam tangit Salmas. in Solin. p. 187. VALCK.

Ib. αὐτὶς ἐπὶ τῶν ἐς τὰ ῥητὰ κατὰ τὰς] De Neuris, Mela, Solinus atque alii, consimilia. Durant, ut solent quæ cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellæ. Memini rusticos et pastores primo ætatis flore videre, quibus hæc metamorphosis insulse inputabatur. Confer Keisleri Antiq. Septemtrional. p. 494. WESS.

2. γλῶσσαν δὲ ὀλίγη] Non pendent ex præcedenti φορέουσι, sed alio, quod in Scriptoris mente hærebat. Similes ex Sophocle atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures Thucydid. I. 17.; Virgilius Æneid. X. 26. ubi Servius; Columella de Re Rust. VI. 32. et Græv. ad Florum III. 21. His vero nexa² olim et apta volui, ἀνθρωποφάγους δὲ μῦθοι τούτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. Androphagi sive Anthropophagi ex re ipsa vorandisque hominibus titulum habent; sicut Melanchlæni ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Conjecturæ doctorum hominum, ὄμοιοι τούτων, aut μῦθοι λυκοφάγους sive αἰλουροφάγους, æstus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit Witzén in Belgica horum versione librariorum peccatum, et deterisit tacens, Tartariæ Description. t. I. p. 199. edit. primæ. Strabo Scytharum nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφάγειν, lib. VII. p. 463 = 302. c. ex Ephoro scripsit. WESS.

Ib. Proprium hujus populi nomen, ut et Melanchlænarum, *Bastarnas* fuisse, probatum ivit Gatterer l. c. p. 148. consentiente Heerenio p. 893. Vere quidem a Græcis *Androphagos* et *Anthropophagos* fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit Beer, in Additament. ad Hist. Univ. ex Anglico sermone in Germ. translata; t. III. p. 20. seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos; quali cum feritate parum convenit sapiens illud et æquitatis plenum responsum, Scythiis auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Cæterum de his finitimisque populis consulendus Bay-

² Dissert. Herodot. p. 72.

erus in Actis Acad. Petropol. supra laudatus Wesselingio ad c. 18. SCHWEIG.

- 108 1. γλαυκόν τε—καὶ πυρρόν] “Ad oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retulerim, glauco vel caeruleo “*pictum et rufo*: unde *Picti Geloni* Virgilio Georg. II. “115.” belle Salmas. in Solin. p. 133. Πόλις πεπόλισται recurret V. 52. VII. 59. Homerico more. WESS.—Ad oculorum et naturalem vel comæ vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut Heeren l. c. p. 895. et Mannert. t. III. p. 7. seq. SCHWEIG.

- 109 1. Pro καὶ Γελανοὶ scribi poterit Γελανοῖς, aut, quod malim, vocula τῇ interjecta, Βουδίνοι δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσει χρέανται, τῇ καὶ Γελανοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοις δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρέανται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui prætulit alterum, Herodoteis etiam niti poterit ex II. 20. et IV. 112. VALCK. Scilicet II. 20. et IV. 112. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu representavimus, quæ sane nihil differt ab ea quam S. mox offerebat, δίαίτα ἡ αὐτὴ ἐστὶ Γελανοῖσι καὶ Βουδίνοισι, ubi, ex doctorum duumvirorum præcepto, ἡ καὶ Βουδίνοισι oportuerat. Similiter V. 65. ἰόντες καὶ οὗτοι—ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ ὧν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ etc. SCHWEIG.

2. φθειροτραγέουσι] Dederat, opinor, φθειροτρηγέουσι; et φθειροτρηγόντας Arrianus in Periplo Ponti Euxini p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τούτους εἶναι τοὺς φθειροτρακτίοντας: in πτ facile πγ transierint. φθειροφάγους vulgo dixere: vid. Strabo XI. p. 754=492. v. et ibi Casaub. VALCK.—*Phthirophagi* occurrunt plures, etiam in Libya, cap. 168. hujus libri. Præclare, ut puto, de similibus, φθειροφάγοι εἰσιν, ἀπὸ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, Strabo lib. XI. p. 763=499. WESS.

5. Ἐνύδριαι, quæ lutræ sunt, miratus sum *canes marinos* sive *phocas* intelligi a Mannerto, III. 7. Cur vero totam ῥῆσιν illam, ἔν τε ταύτῃ—ὑστερίων ἄκρῃ, cum Heerenio p. 919. seq. pro emblemate habeamus, ab aliena manu adsuto, caussam equidem nullam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occasione talia referre. Quænam quidem alia

animalia dicat quadrato vultu, definire non ausim. Præter castorem et lutram tria alia quadrupedum genera Aristoteles Hist. Anim. VIII. 6. nominat, quæ ex lacubus et fluviis victum quæerunt. SCHWEIG.

110 1. Οἰόρπατα] Hoccine an Αἰόρπατα Scythicum Amazonum sit nomen, non decerno. Si Αἰρ Scythis Armenisque vir sit, quæ Wachteri in Præfat. Glossar. sect. XII. professio, pristinum ex Aldo et Valla potius erit. Sed in talibus anceps hæsitatio. Male Herodoti fidem Otrokokksi Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggillat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur vocabulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere Turcarum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissimum. WESS.

4. οἱ δὲ Κρημνοί, εἰς τῆς γῆς τῶν Σκυθέων etc.] Cremni liberorum erant Scytharum ad Mæotin c. 20. Mox ἐντυχοῦσαι—ἰπποβορβλο—καὶ ἐπὶ τούτων etc. Scribentis in animo erant, ἐντυχοῦσαι—ἵπποις, quibus ἐπὶ τούτων aptissime adhærent. Talia medicinam respuunt. WESS.

13 1. ἐς εὐμαρίην] Ex αἰ et εἰ Iones ejecere nonnunquam τὸ ἰῶτα, θλήην scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat Eustath. in Hom. Iliad. ξ'. p. 980=970, 13. Ἴωνες, inquit, τὸ περὶ τινὰ τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχοληθῆναι, ὅλον οὐρῆσαι, φασὶν, ἢ ἀποπατῆσαι, εὐχέρειαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάρειαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. Suidas: Εὐμαρίη, ἀπόπατος, παρὰ Ἡρόδοτον. Formam codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρέη χρέανται ἐν τοῖσι οἰκοῖσι: quod tanquam diversum a Græcorum usu de Ægyptiis dictum nemo mirabitur, qui Casaubonum legerit ad Theophr. Char. c. XIV. p. 115. Hebræum morem loquendi præter Casaubonum Gatakerus explicuit Adv. Misc. II. c. 3. Solita sibi verecundia Persicum morem Xenophon expresserat Κυρ. Παιδ. I. 2, 16. αἰσχρὸν ἔτι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰόντα που φανερὸν γενέσθαι: qui pueris lectam Cyropsædiam suis sæpe contaminarunt adsummentis literatores adjecisse suspicarer, ἢ τοῦ οὐρῆσαι ἔνεκα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi Zonaras ista in suo codice legissee videretur Annal. III. pag. 110. B. Scriptus codex in loco huic Herodoti simillimo præbuit Κυρ.

Παιδ. I. 6, 36. ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα—ἴσθαι. Per euphemismum Thucyd. dixit πάντα ποιεῖν διὰ στενοχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ, VII. 87. Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

2. αὐτέων τινὶ ἐνεχρίμπετο] Vallæ non intellecta nativa se simplicitate præter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermodogenes observat p. 509. ἦθη προσάπων, εἴπερ τις ἄλλος, κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα μεμύηται. Theocritum non dedecere ista: καὶ τις μουνωθεῖσάν αὐτέων τινὶ ἐνεχρίμπετο, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπαθέετο, ἀλλὰ περιεῖδε χρήσασθαι. Justo diutius Amazo viduata Scytham juvenem οὐκ ἀπαθέετο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠγάλνετο, sed παρῆχε βουλομένῳ, καὶ ὅν εἶχε μετεδίδου: quæ singula reperiuntur in talibus adhibita. Ἐνεχρίμπετο, hic idem ac συνεχρωρίζετο, atque Aristophaneum ἤρειδεν, de equo diceretur eximie ad equam admisso: apud Ælian. de Nat. An. IV. c. 7. a rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, οὐ μὴν ἐγχρίμπεσθαι legitur. Darii Ὀεβάρης marem dicitur Herodoto ἐγχρίμπτων τῇ θηλέῃ, III. c. 85.^a Est et illud pervenustum: οἱ λοιποὶ νεηνίσκοι—καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων: totas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐτιθάσσευον, χειροθήεις αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τιθασὸν ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. f. De uxore juvencula Xenophontis Ischomachus in Œcon. p. 487, 32. ἐπεὶ ἤδη μοι χειροθήης ἦν καὶ ἐτιθασσεύετο ὥστε διαλέγεσθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

3. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε] Idem ac ἰδεῖνκε apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνειν: sed prorsus germanum Æschyli Agamemn. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χειρὶ. Talia Latinorum, Crudelem infesta sæpe vocare manu; Nudaque vocat dux agmina dextra, alibi conducta. WESS.

^a Opportune Tittmannus ad Zonaram Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαύειν, quæ apud Lexicographum il-

lum, sicut et apud Suidam, verbo ἐχρίψαι adjicitur: Ἐγχρίψαι ἰσχυρῶς, παρασπλάυναι, παρ' Ἡρόδοτου. SCHW.

4. τῇ δὲ ὑστεραίῃ] Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi δευτέρῃ ἡμέρῃ IX. 32. et 83. Optime Gronov. δευτέρῃ αὐτὴν restituit et explanavit. In Diodoro t. II. p. 577. ἀλύσαν ὅπου τύχοι δεύτερος καὶ τρίτος, uno aut altero commite. Vide sis ad ejus lib. XIX. 17. et Wetstenium in Epist. II. S. Petri, c. II. 5. WESS.—Conf. Hoogeveen ad Viger. III. 2, 17. qui hīc quidem cum edd. vett. εἰς δευτέρῃν, αὐτὸν ὑπομένουσαν, legit; sed plura e Thucyd. exempla adfert, ubi δεύτερος αὐτὸς junguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοῦς subintelligi h. l. poterat, nec ut adjiceretur erat necesse. SCHWEIG.

5. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο] Ornat hoc et adauget jucundissimæ narrationis lepores. Pindarus Cinyram, Veneris conculum et suavium, ἱερὰ κτίλον Ἀφροδίτας h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εἰθισμένον τῇ χειρὶ, descripsit Pyth. Od. II. 30. Addunt κτιλώσασθαι et κτιλεύσασθαι non aliud videri ac τιθασσεῦσαι: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. Junge Schol. ad Nicandri Ther. 452. WESS.

14 6. μένουσαι ἐν τῇσι ἀμάξεσι] Atque adeo velut οἰκουροῦσαι. Civitatum Græcarum morem in Scythiam transtulit; nam Græcæ mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. Phintis Philosophæ apud Stobæum p. 444, 3. uxoris ἰδια judicabat esse τὸ οἰκουρεῖν καὶ ἔνδον μένειν: cur Wolfius in Mul. Græc. Fragm. p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκοι causæ nihil habebat: ἔνδον μένειν præter ceteros huic sexui sæpe numero commendavit Euripides; Philo Jud. p. 803. c. et Plutarch. II. p. 142. c. qui in Quæst. Rom. p. 271. d. suorum tangit popularium in Bœotia consuetudinem; qui, nova nupta in ædes introducta, καίουσιν πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες δεῖν τὴν νύμφην ἐμβαίνειν: postremum levi molimine converti poterit in ἐμμένειν: menda quoque liberari Hyperidis fragmentum in Stobæi Γαμικοῖς p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολιπόντας (corrige, sodes, ἀπαντῶντας) πυνθάνεσθαι μὴ τίνος ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ. VALCK.

15 2. φόβος τε καὶ δέος] His usus Ammonius differre docet Δέος et Φόβον: quorum, ut ille noverat, plura possent similia

proferri. Citat idem Ammon. in voc. Ἰσραῖον, velut Herodotea, κατάπερ ἔτι καὶ νῦν ὅταν χρησθήρια θύουσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quæ, ne quis frustra quærat, apud Herod. non inveniuntur. Præter Æschylum neminem etiam novi qui dixerit χρησθήρια θύειν, qui χαριστήρια θύειν, plurimos. VALCK.

- 116 2. ἐπὶ ἱππῶν ἐκφοιτῶσαι] Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauromatarum ad paludem Mæotin uxoribus, ταυτέων αἱ γυναῖκες ἱππάζονται τε καὶ τοξεύουσι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἱππῶν καὶ μάχονται τοῖς πολεμοῖς. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

- 117 1. Φωνῇ—νομίζουσι, explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

2. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα] Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρθένον οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολέμιον ἄνδρα κτείνῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποκαρβανεύονται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatrixibus, conditio. WESS.

- 118 2. ἐκ τοῦ μέσου κατημένοι] Adi sis ad lib. III. 83. et VIII. 22. WESS.

3. οὐκ ἂν ποιήσετε ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.] Pro si ἂν οὐ ποιήσετε ταῦτα. Commode ἱρωτηματικῶς vulgo ῥῆσις, illa effertur, οὐκ—ταῦτα; quod in talibus enunciationibus præstare censuit Schæfer ad Bosii Ellips. Græc. pag. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adjici Herodoteum. SCHWEIG.

7. ἡμεροῦται, pacat. Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος—ἡμερούμενος βασιλεῖ lib. V. 2. Alia in re eleganter τιθεσσιμὸν κάξημερῶν ἐπράυνον Philo Jud. Vit. Mos. lib. I. p. 606. v. et Æschyl. Eumen. 14. χθόνα ἀνήμερον τιθόντες ἡμερομένην. WESS.

- 119 5. ἀρετῇ τε ἀδίκων] Locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. Ælianus Hist. Animal. V. 34. ἀδίκων μὲν οὐκ ἀρχεῖ: et XVII. 24. οὐ μὲν ὥστε ἀρχεῖν ἀδίκων, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν ἀρχαντα. Auctior eadem ap. Demosth. ex vetere lege ἂν τις τύπη τινὰ ἀρχαν χειρῶν ἀδίκων contr. Aristocrat. p. 410. et sæpiuscule. WESS.

—'Αδικίαν non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικῶν puto dicturus erat, aut ἀδικίαν, aut ἀδικίης, ut I. 130. VI. 119. SCHWEIG.

122 1. λαίοντες] Ἐκτρίβοτες, explicante Hesychio. Ipsi Scythæ decreverant τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν c. 120. Amplius autem λαίοντες, quam κόπτοντες. Philo Jud. lib. I. Alleg. p. 58. D. τοῖς ἀθληταῖς οἱ ἀλείπται παραγγέλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λαίνειν, sed cibum per otium masticare et minutatim conmolere. τὰ φυόμενα ergo λαίνειν deglabrāre, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ ταύτῃ λῆλαι τε καὶ ἐκτρίβει τῶν Λογγιβάρδων τὴν δύναμιν h. e. friare et obterere prorsus. WESS. Apud Philonem vero l. c. haud dubie κάπτειν, non κόπτειν, fuerit legendum. SCHWEIG.

2. πρὸς ἧν τε καὶ τοῦ Ταναΐδος] Notabilis structura: Potuisset πρὸς ἧός τε καὶ ἡοῦς τε καὶ τοῦ Ταν. ut Pauw. Verum πρὸς ἧν in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis et præpositionibus solent, casus^b. Vide Æschyl. VII. contr. Theb. 930. Raphelium ad Lucæ Ev. cap. I. 54. ex Polybio, Abreschium in Æschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain trajectus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec vero similis Palmerio. Ab Istro ad Mæotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto longius difficilisque exercitui immenso, totque impedimentis præpedito? Confer Exercit. ad Græc. Auctor. pag. 21. WESS.—Perspecte Palmerius l. c. “Ut Alexander Beasum persequens, postquam eum in potestate habuit, Iaxartem usque perrexit, et se Tanain vidiisse vel credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse credidit, vel credere se simulavit, ut suæ gloriæ audaci mendacio velificaretur.” Consuluisse neminem poenitebit, quæ ad hoc cap. cxxii—cxxiv. spectantia disputavit Beer, in Additamentis ad Hist. Univ. t. III. p. 9. seq. cum quo conf. Danville Act. Acad. Inscr. t. XXXV. p. 582. SCHWEIG.

123 4. τοῦσα πλῆθος ἐπὶ τὰ ἡμερίων ὁδοῦ] Vere atque ex finitione

^b Quæ de variatione ad I. 202. dictum. conf. II. 121. IV. 17. VII. 176. SCHWEIG.

c. 22., ubi male in Vallæ Latinis *octo dierum*. Πλῆθος *locorum amplitudini quadrare*, testabitur lib. I. 203. WESS. Similiter χῶρος πολλός, *amplius, vastus locus*, IV. 39. ἰδη πλείστη, *vastissima sylva*, IV. 109. Verborum structura h. l. talis intelligenda, ἐοῦσα ὁδοῦ ἑπτὰ ἡμερέων. (κατὰ) πλῆθος. SCHWEIG.

5. Σύργις] Idem Ὑργις cap. 57. Ita *Halmydessus, Salmydessus: Halmyris, Salmyris*, et complura hoc de genere. Nunc *Tanain minorem* vocari et *Seviersky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero Bayerum t. I. Conn. Petropol. pag. 414. WESS.—Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit Larcher in Indice Geogr. voc. *Hyrgis*; item Beer in Addit. ad Hist. Univ. t. III. ubi vide p. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. SCHWEIG.

- 125 1. ὑπεκφέροντας] Vallam non arbitror ὑπεκφεύγοντες invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas ὑπερφέροντας, cui in formæ virtutis aliarumque rerum præstantia sedes VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπεκφέροντας, *semet ex conspectu auferentes*, illustrat Eustath. in Homer. Od. p. 1478, 7 = 142, 11. WESS.

7. οὔτε πρὸς ἀλκὴν ἐτράποντο] Τρέπισθαι πρὸς ἀλκὴν, *ad vim propulsandam se convertere* III. 78. Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. p. 328. Simili in re sæpiuscule Procopius ἰδεῖν, βλέπειν, ὁρᾶν εἰς ἀλκὴν. WESS.

Ib. ἀπείπαντας] ἀπιπεῖν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. SCHWEIG. Consimili usu ἀπείπας III. 153. WESS.

- 126 2. σὺ δὲ στάς τε καὶ παυσάμενος πλάνης μάχεσθαι] Verissime Gronovius ad Arrian. Ἀναβ. V. 11., antiquissimos mæstos hoc velle et ex margine in contextum repetendum. Omnia præclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι III. 134. Atossa ad Darium. Σὺ δὲ μὴ βοηθήειν Græci ad Gelonem VII. 159. ubi multa Gronovius. WESS.

- 127 1. Ἰδάνθυρος ἔλεγε τάδε· Οὕτω τὸ ἐμὸν etc.] Quæ dicentem facit Idanthyrsum, illa Scythæ regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodoteæ plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρόποντας ἐφαρμόττει λόγους. Hanc

historici hujus virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate Lysias et Demosthenes. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progymn. p. 114., βαρβαρικῶς εἰπεῖν πολλάκις τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἑλληνιστὶ γράφοντα, ὅτι τοὺς ἐκείνων λόγους μιμνήσκται. Quoniam hæc etiam insignita sunt τῷ ἀφελεῖ αὐτοφρεῖ, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat Strabo VII. p. 461. c=301. ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἐφ' ὃν ἐστρατοπέδευσε Δαρεῖος καὶ τὰ ἐπεσταλμένα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ἡμῖν οὔτε ἄστυα, οὔτε γῆ] Hoc nihil audientem Darium jam ante frater monuerat Artabanus, καταλέγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίην, IV. 83. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. A=303. et Ægyptii regis legatis dixisse perhibentur Justino II. 3., tam opulenti populi ducem stolidè adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. 2., Atheas Philippi legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum regem expleat. Dromichætes apud Strabon. pag. 463. A. ἐκέλευσε τοῖς τοιοῦτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

Ib. φέρετε] Blanditur S. φέρε, quod I. 205., alibi φέρε νυν δῆ. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythæ: se nec urbes ullas, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmodum Scythæ præliari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

6. ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις] Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e Paræmiographis liquet, intellexerunt illud Idanthyrssi Herodotei sæpius adhibitum κλαίειν λέγω, vel ἀγορεύω. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λέγω, vel κελεύω. Bias Diogenis Laërt. I. 83. ἐγὼ δὲ, φησὶν, Ἀλυάττη κελεύω κρόμμυα ἐσθίσαι, id est κλαίειν: notat ibi Menagius. VALCK. Videtur proverbialis illa formula utique fuisse Herodoto vetustior: cujus proverbii origines auctores ii, quos Diogenes La-

ärtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Græcos peregrinatione, et ab hujus viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus vero nunc ait, hoc esse vere *Scythicum loquendi genus*, si quis recta et sine ambagibus (*ἀποτόμως*, ut est apud Suidam, quasi dicas *præcise*, et *abrupte*) *plorare aliquem jubet*, sicut Idanthysus fecit in mandato ad Darium dato. SCHWEIG.

128 2. Σῖτα αἰσούμενοι et ἀνασούμενοι, qui prandent cibumque sumunt, III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, Leopardus Emend. VII. 14. Quia tamen *aigίσθαι* eo in negotio teritur præcipue, maluit *ἀν αἰσούμενοις* et iterum Abreschius. Platonium ex Cratylo p. 411. D. τὸ γὰρ νομᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν, Stephani et Porti opinionem [*νομᾶντες observantes intelligentium*] adfirmat, nec minus Æschyli cæcus Tiresias, auribus et mente observans, *ἐν αἰσὶ νομᾶν καὶ φροσῖν*, in VII. contr. Theb. 25., tum Agamemn. 791. πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νομᾶ. WESS. σῖτα ἀνασούμενοι unice interpretandum, *frumentantes, cibaria avehentes*, statuit Schweighæuser. in Addendis.

129 2. τοπαράπαν οὔτε ὄνος] Clemens Alex. Protrept. pag. 25. Scythias victimas asinorum sollemnes ex Callimacho et Apollodoro dedit, derivatas lutulentis Hyperboreorum e fontibus, quod Pindarus docebit. Tu supra cap. 28. vise. ὕβριζοντας, Glossator *σκιγῶντας*, et cum eo Suidas et Corinthus, Dial. Ion. §. 149. non explodente in Thes. suo Stephano. Verius Valla. [*rudentes interpretatus.*] Quæ deinceps et c. 135., ea unice animalis *ruditum* sibi requirunt. Potest aliqui asellus *ὕβριζεν lascivire* variis modis. Signate Xenophon Kur. 'Αναβ. V. 8, 8. εἰ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ὕβριζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ἄνων ὕβριστότερος εἶναι· οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι. In Pindari Pyth. Od. X. 55. Apollo, dum Hyperborei asininis victimis operantur, γελᾷ θ' ὄρων ὕβρεω ὀρθῶς κινεῶντων: ad quæ Critici, τὴν ἀναίρεσίν φασι, διὰ τὰ σαρπηγεύματα, ἃ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. WESS. Utique de *ruditu* maxime h. l. cogitaverat Scriptor: nec vero idcirco *ὕβριζοντες* in Lat. vers. *rudentes* reddi debuit, sed omnino *lascivientes*. SCHWEIG.

3. ὁρᾷ ἰσάντες τὰ ἄτα] Sumsit forsan a Sophocle, cujus

ista nobilis est imago Elec. 25. Ὡς περ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, καὶ
 ἢ γέγων, Ἐν τοῖσι δαινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, Ἀλλ' ἐβόηεν οὐς ἴστη-
 σιν: sed potius aures arrigit: integrum locum eleganter ex-
 pressit H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eun-
 dem adhibet in Observ. in Æschylum p. 390., hæc in libro
 Leidensi manu sua Jos. Scaliger adscripserat: Nam sicut
 acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi disci-
 mine. Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad au-
 diendum arrigebant. Philostr. p. 687, 2. ἐγὼ σου ἀκούων τὰ
 ὦτα ἴστημι: et pag. 750, 2., ὦτα habet ἱστηκότα πρὸς τοὺς λό-
 γους. Horat. II. Od. XIX., aures capripedum Satyrorum acu-
 tas: ut Latinum acuo, sic Græcum ἀκούω peperit vetus
 ἄκω. VALCK.

Ib. ταῦτα μὲν νυν ἐπὶ μικρὸν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου] Haud
 absone Valla: [Atque hoc quidem paululum quiddam momenti
 ad bellum afferebat.] Proderat Persis non nihil in Scytharum
 equestri incursu atque inpressione asinorum is clamor,
 nec multum tamen ad belli successum. Si verba spectes,
 convenient ex VII. 211. οὐδὲν πλέον ἐφέροντο τῆς στρατιῆς τῆς
 Μηδικῆς: eritque adeo ἐπὶ μικρὸν τι non diversum ac μικρὸν,
 quomodo ἐπὶ μικρὸν φράσαι paucis eloqui in Sophocle, quod
 admovit Abreschius. WESS. Sententia quidem haud ob-
 scura: mira vero utique locutio, minimeque conferenda cum
 ea, quam ex VII. 211. vir doctissimus advocavit; quæ, ad
 sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet.
 Commodius paulo conferri illud posset, ex III. 134. ἐπ' ἀμ-
 φότερα δέ τοι φέρει, ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἔφα-
 ρον hoc loco, non ἐφέροντο, legeretur. SCHWEIG. Schweig-
 hæuserus vertens, et hæc quidem res paulillum quidpiam ad
 belli fortunam conferebat, ταῦτα pro nominativo cepisse vi-
 detur. Ego contra ἐφέροντο a Πέρσαι subintellecto pendere
 censeo, et sic interpretor; atque hoc, leve quidem, sed ali-
 quid tamen ad belli successum adepti sunt Persæ.

- 130 2. ἐτίγοντο] “ Scilicet hoc fuit Scytharum consilium, ut
 “ spe Dario facta prædæ identidem, unde exercitum aleret,
 “ faciendæ, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad
 “ extremum, ponte Istri ab Ionibus recisso, (coll. c. 33.)

“reditu exclusus exercitus fame esset periturus.” Hæc post Larcherum SCHWEIG.

- 131 1. ὀρνίθ' αὖτε καὶ μῦν etc.] Hæc non satis accurate Athen. excerpit VIII. p. 334. Α. Δαρσίφ Σκύθαι ἐπερχομένην αὐτῶν τῇ χάρα ἔπεμψαν, ὡς φησιν Ἡρόδοτος, ὄρνιν, καὶ διστόν, καὶ βάτραχον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν δεδομένων, tum τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λέγειν: id est, τί διανοηθέντες, αὐτὸς πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τίνι ποτὲ γνώμῃ χρώμενοι ἔπεμπον. Verbum Noster in talibus adhibet ἐθέλει, Homerum sequutus. Euripid. Hippol. 865., Ἴδω, τί λέξαι δέλτος ἦδε μοι θέλει; Herodotus II. 13. et V. 80. συνιέναι, τὸ ἐθέλει λέγειν τὸ χρηστήριον. VI. 37. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in Homil. Clement. XIV. 9., τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλονται; et βούλονται λέγειν, vel εἶναι. Etiam apud Herod. δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λέγειν, ut mirer cur adjectum sit apud Eunapium pag. 13, 23. Semel apud Thucyd. pro βούλονται εἶναι reperitur φρονεῖ, V. 85. In Lysiacis οἶεται p. 266. de cujus sinceritate dubito. VALCK. Lysiae locum habes p. 138. ed. Steph. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturæ sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. SCHWEIG.

Ib. βάτραχον] Eustathio inter τὰ τοῦ γλυκίος Ἰωνος Ἡρόδοτου est βάθρακος ad Iliad. pag. 468, 31=356. extr. Odys. p. 1570=271, 46. In ranæ nomine Græcos mire, florente lingua, variasse docet Alberti Peric. Critic. cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex Pherecyde Syrio, seu Lero potius, adnumerat Clemens Alex. Strom. V. p. 671. WESS.

- 132 1. εἰκάζων τῇδε] Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua non τὸ ρητὸν respicitur sed τὸ σημαινόμενον, refertur εἰκάζων ad ἔγνω Δαρεῖος, ut monuit Abresch. Dil. Thuc. p. 71. VALCK.

2. συνεστήκει] Conf. ad lib. I. 208. WESS.

3. Ἦν μὴ ὄρνιθες γενόμενοι] Huc transtulit ætatis suæ Græcis usitatam proverbialem locutionem, Eurip. Phoen. 1222., Ἦν μὴ γὰρ φαύγων ἐκφυγῆς πρὸς αἰθήρα, nempe λακτίον σοι, vel

λέξεις. Prostant ibi similia quædam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. *Quadrigas si nunc inscendas Jovis, Atque hinc fugias, ita vix poteris effugere infortunium.* VALCK.

34 2. λαγὸς—διήξε] Hinc recte Casaubon. διήξε Polyæno restituit VII. 10, 1. Δαρῖος παρετάσσετο Σκύθαις· λαγὸς διήξε παρὰ τὴν Σκυθικὴν φάλαγγα: pro διήλαξε: nam sua Polyænum ex Herod. sumsisse sequentia demonstrant: attigit hæc D'Orvill. in Charit. p. 257. Ionico more scripserat Herod. διήξε. Atticis veteribus ἀίσσειν semper scribitur ut dissyllabum, ἄπτειν, et ἄξει, vel ἡξει: in his sæpe fuit erratum. VALCK.

35 1. αὐτοῦ ταύτη] Herodoteum est αὐτοῦ ταύτη, et idoneis exemplis adfirmatum Gronovio et Abresch. Dil. Thuc. p. 403. Ab aliis scriberetur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est Thucyd. III. 81. ἐν τῇ Τεγείᾳ αὐτοῦ, Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 374, 23. αὐτοῦ Ἀθήνῃσι, Theopompi Athen. XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ, Luciani Prom. §. 8. Ut indidem Thebis, indidem Megaris, indidem ex Aventino, sic ἐκ τοῦ Ἀργους αὐτόθεν exstat ap. Thucyd. V. 83. Quia legitur in Schol. Αὐτόθεν] ἐκ τοῦ Ἀργους, Dukero hæc ex interpretamento videbantur adjecta; a cujus hic judicio non dissentio, quia semper sic αὐτόθεν simpliciter ponit Thucyd. cujus etiam Scholiastes VII. 37. ad Αὐτόθεν] ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis Ἀργεος ἐξ ἱεροῦ Αὐτόθεν legatur in Theocriteorum Carm. XXV. 170. VALCK.

2. δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν] Adstruitur a doctis ὡς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἴνα αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc., quibus scripti auxilium libri negant. WESS. Ad προφάσις e superioribus repetenda vox ἔνεκα, ut προφάσις ἔνεκα idem valeat ac διὰ πρόφασιν, VII. 230. hanc, quæ prætendebatur, ob causam. Tum ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι particula. Denique videndum, ne paullo commodius sic distincta foret oratio: προφάσις μὲν τῆσδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc. SCHWEIG.

Ib. σὺν τῷ καθαροῦ τοῦ στρατοῦ] De flore exercitus, Valla; de integris et expeditis, Portus. In Thucydide lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἱστράτους, τὸ καθαρὸν ἐξῆλθε: explicant Scholiastæ, οὐχὶ συγκλύδων, οὐδὲ ἐπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολυτῶν. Hoc si hic valeat, Persæ præter ceteros erunt. At-

que hæc commentanti offerunt se ista Plutarchi in Nicia p. 535. c. οὐδὲ φυλακὴν ἐποιήσατο καθαρὰν, quæ manifesto prava in ἐποιήσατο ἰσχυρὰν convertit Solanus: præferrem καρτερὰν, quod sæpe prioris sedem nullo jure occupavit. Huc trahitur Appiani Punic. cap. 44. καὶ γενομένης τῆς μάχης καθαρῆς τῶν θηρίων, quoniam in Mithridat. c. 65. καὶ εὐθὺς ἀμφὶ τῷ τεταμῷ μάχῃ γίνεται καρτερὰ: et Iberic. cap. 31. μάχῃ γήγεται καρτερὰ. At hæc bene quidem, nec prava priora, in quibus καρτερᾶς si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχῃ καθαρῇ θηρίων, a qua elephantum absunt; ut sane convulnerati et perterrefacti abierant: unde continuo apud Appian. ὁ ἀγὼν ἐγγίγντο μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non immoror. WESS.—Apud Nostrum I. 211. ὁ καθαρὸς στρατὸς opponitur τῷ ἀχρηστῷ, inutili copiarum parti, quæ ibid. 207. τῆς στρατιῆς τὸ φλαυρότατον. Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρὸς στρατὸς, *melior saniorque pars exercitus*. SCHWEIG. Ita fere Larcherus.

4. ἀκούσαντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ὄνων] Addit ad ista Polyænus VII. 10, 4. καὶ τὰς σκηναὺς ἀκεραλοὺς ὁρῶντες, ᾤοντο παρεῖναι τοὺς Πέρσας. Darius enim secundum illum, ὅπως λάθοι τοὺς Σάθας, τὸ στρατόπεδον ὡς εἶχεν ἐὰν κατὰ χώραν μέναι. Fortasse legit in proximis Herodoti: πᾶγχυ κατὰ χώραν ἔλαττον τοὺς Πέρσας μέναι vel μείναι, ubi vulgatur εἶναι. Εἶναι quidem et Μέναι permutantur in nonnullis loquendi formis; sed *in loco manere* Herodoti ævo dicebatur κατὰ χώραν μέναι, non item κ. χ. εἶναι. Aristoph. Eq. 1351., οὐχὶ κατὰ χώραν μένεις; Thucyd. IV. 75. οὐ μόνειν κατὰ χώραν τὰ πράγματα. Plura dedit Kuster. ad Hesychii Ἐν πείρῃ, et ad Aris. Plut. 367. Herod. IV. c. 201. μέναι τὸ ὄνειον κατὰ χώραν. Adde I. 17. VALCK. — Mirari sæpenumero subit longe doctissimum emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώραν εἶναι dixit, id ipsum verbo παρεῖναι Polyænus expressit. Nec vero μέναι huic loco opportunum foret; ne μείναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμνημέναι in perfecto præterito dixisset. Atqui κατὰ χώραν εἶναι idem valet ac κατὰ χωρ. μεμνημέναι. SCHWEIG.

136 2. καὶ ἡ μίη, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.] Arridebat primo

intuitu καὶ ἡ μὴ Σαυροματίων καὶ ex S. Sed *Scytharum, Sauroromatis junctorum*, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μίην τῶν μοιρέων—προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθέων μὴ μοῖρη, ἡ ταχθεῖσα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὲν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοῖρην ταχθεῖσαν—πέμπουσι. An excidit ex S. præpositio, olimque ἡ μὴ μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore de Pauw medicina? Non displicet. WESS.

3. τετμημένων] Palmerius, Exercit. p. 22. *incisas*, id est, *signatas orbitis*. Cur non *sectas*? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔταμα. Qua quidem in viarum munitione τέμνειν et ἀνατέμνειν ap. Philon. Jud. sæpe. De Mundi Opif. p. 14. β. πολυσχιδεῖς ἀνατέμνον ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας; et Creat. Princip. p. 723. β. ἐν ἀνοδῖαις ἀπλανεῖς καὶ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνατεμεῖν, etc. WESS.

137 2. Ἰστιάου δὲ τοῦ Μιλησίου] *Histiæus Milesius*, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperiū tenerent, expedire, et multitudini; quod Duriū regno ipsorum miteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas duros: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem Lambinus jam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, cui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandæ Græciæ dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica hujus nominis secundus. VALCK.

Ib. οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν] Notabilis structuræ ἀλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδείς οὐδαμῶν: verum, tanquam præcessisset, οὔτε αὐτὸν ὅλον τε εἶναι, instruxit orationem. Cujusmodi variatæ dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia sæpe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecæ de Benef. IV. 32. WESS.

138 2. Στράττις] Ita VIII. 132. ἐπεβούλευον θάνατον Στράττι τῷ Χίου τυράννῳ. De Samio Tyranno VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης—καὶς μὲν ἦν Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκος. Recte ergo scriptæ schedæ. Φωκαεὺς conjectura L. Holstenius ad Stephani Φώκαια extuderat. WESS.

- 139 2. χρηστῶς ὁδοῦται] Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Æschyl. 497. δυστέμμαρτον ἐς τέχνην ἄδωσα θνητοῦς, viam monstravi: et consimiliter Agam. 184. τὸν φρονεῖν βροτοῦς δδάσαντα. Sed vide VI. 73. WESS.
- 140 6. Οἱα δὲ νυκτὸς—ἀπίκατο,] Ex formula linguæ sæpe spreta a librariis: vide lib. VI. 118. et 153. VIII. 6. [conf. Adn. ad I. 2.] Abydenus in Præp. Evang. Eusebii lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλοῦ κατὰπλεοὶ τοὺς ταρσοὺς, a quo Vigeri manus abstinere debuerat. Neque caussa aderat λελυμένη τῇ γεφύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam simplicium adsolent structuram. Æschyl. Suppl. vs. 70. ἐν δυσμάτορος κότου τυχάν. Sophocles Philoct. 325. οἷα συντυχῶν κακῶν ἀνδρῶν. Monuit Abreschius. WESS. Idem grammaticum præceptum adstruxit Brunck. ad Sophocl. Philoct. 320. et ad Orest. Euripidis 1291. Videtur tamen hujusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico scriptori: ac lubens equidem hîc intelligam ἐντυχόντες τῇ πόρῃ, ut λελυμένης τῆς γεφύρης sint genitivi absoluti: ad tractum pervenerunt, ponte jam rescisso. SCHWEIG. Vide Matthiæ Gr. gr. §. 382. 4. obs.
- 141 2. κελεύσματι] κελεύματι. In Dionis Cassii libro L. pag. 51. E. πολλὰ παρακελεύματα et πολλὰ κελεύματα. Christianis scriptoribus *celeuma* frequentari Rosweidus docet ad Paulini Nolani Carm. XVII. 109. p. 94. et Munker. ad Hygini Fab. XIV. fin. WESS.
- 142 2. ἐλευθέρους] Vehementer aversor ἀνελευθέρους S. et V.: Scythæ de Ionibus, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. Liberos habent censentque κακίστους τε καὶ ἀνανδράτους: mancipia vero, φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα. Hæc meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidæ opinio, quærenti ὅποιοι ἄνδρες οἱ Ἰῶνες, regerentis ἐλεύθεροι μὲν κακοὶ, δούλοι δὲ ἀγαθοί, in Plutarchi Lacon. Apophthegm. p. 222. D. WESS.
- Ib. αὖς ἰόντας Ἰῶνας ἐλευθέρους etc.] Codicis lectionem ἀνελευθέρους, inventam quoque Vallæ, Galeus adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet

deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἰόντας ἐλευθέρους, κακίστους—κρίνουσι εἶναι ἀπάντων ἀνθρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἰόντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον ποιούμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδέσποτά φασι εἶναι καὶ ἄδραστα μάλιστα. Servi fugitivi δοῦλοι sunt ἐξηπτάται Phocæēnsi Dionysio, de Ionibus loquenti Herod. VI. 11. Heris fideles et minime δράπται, sunt ἄδραστοι. Ex Herod. sua hausit Plutarchus t. II. p. 174. E. ubi Ionix Tyrannos Ἰθάβυρτος (Ἰνδάθ. Herod.) rex Scytharum διὰ τὴν πρὸς Δαρεῖον πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐκάλει. Vocem rariorem adhibuit Dion Chrys. in Corinth. p. 457. B., ab ævo usque Dædali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἐμποιεῖν τῷ χαλκῷ: paulo post τό γε ἐπ' αὐτοῖς, αἰτ, εἴη χαλκὸς ἄδραστος. VALCK.

13 2. ὠρμημένου Δαρείου βολὰς τρώγειν, etc.] De Megabazo (vel Megabyzo) dictum Darii per errorem transtulit in Zopyrum Plutarchus in Apophthegm. p. 173. A. Vide ad finem libri III. notata. Herodotea paulo aliter expressit Eustath. Iliad. β'. p. 182, 27. ubi Darius, Μεγαβύζους, εἶπεν, ἐθέλειν αὐτῷ τοσοῦτους εἶναι. De duplici Persici nominis apud Græcos scriptione egit Hemst. in Luciani Timon. p. 134. VALCK.

14 2. In tempore conditæ Chalcedonis discrepat Hesychius Miles. Rer. Constantinopol. p. 48. δέκα καὶ ἑννέα ἔτεσιν ἔμ-προσθεν, XIX annis ante Byzantium. Nostri numeros Eustathius tuetur. Si Straboni, Tacito, et aliis creditur, cæcos Apollinis oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptio-rem in urbe fundanda regionem. Docte ad Strabon. VII. p. 494=320. Casaubonus. Cives Καλχηδονίους V. 26. et τὴν Καλχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo mallet. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim scriptionem. Lege adnotat. Holstenii ad Καρχηδῶν Steph. et Sirmondi in Sidonii Carm. II. p. 666. ed. Ven. WESS. Adde quæ ad Polyb. V. 39, 5. et ad Athen. III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. SCHWEIG.

15 2. ἐξελασθέντες ὑπὸ Πελασγῶν, τῶν ἐκ Βγαυρῶνος etc.] A Pe-

lasgis, qui Brauroniae Dianæ sacra celebrantes Atticas raperant mulieres, ejecti Lemno quorundam Argonautarum posterī, (legerim in Herod. ἐκ τῶν τῆς Ἀργεῦς ἐπιβατῶν παιδῶν παῖδες.) Minyæ adeoque narrantur hic in Laconicam venisse, certisque sub conditionibus in Spartanam recepti civitatem; atque horum uxoribus Lacænis laudabilem tribuit Herod. in maritis servandis fraudem. Minyas Lemno exactos Spartam venisse narrat Apollonius Rh. IV. 1759. Οἱ πρὶν μὲν ποτὲ δὴ Σιντήδα Λῆμνον ἔβαιον· Λῆμνον τ' ἐξελαθέντες ἐπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφίστιοι. Illud etiam clarum muliebre facinus enarrans Plutarch. t. II. p. 247., nihil de Minyis tradens aut Argonautarum posteris, uxoribus illud imputat Pelasgorum sive Tyrrhenorum, quos Athenienses exegissent Imbro Lemnoque. Sequutus eundem auctorem Polyænus VII. 49., Tyrrhenos horumque commemorat uxores, quæ Lacænæ certe verius dicerentur quam Tyrrhenides, ut sane dicuntur ipsi quoque Polyæno VIII. 71., quo sequutus Herodotum, Λακαδαίμονιον, αἰτ, αἱ θυγατέρες ἐγῆμαντο Μινύαις τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γεγονόσιν: docte notat ibi Maasvic. Quos Herodotus hic *Pelasgos*, eosdem *Tyrrhenos* vocant Apollon. Rhod. et Plutarch. l. c. et ubi tangit eandem historiam in Quæst. Gr. pag. 296. v. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραῦραινόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subjungit, ταῦτα ἔπραττον οἱ Πελασγοί. Zenobius III. 85., Πελασγοὶ τινες τῇ Λῆμνον οἰκοῦντες ἦλθον ναυσὶν ἐς Βαίβρωνα (imo leg. Βραυρῶνα, pagum mari vicinum, ἀγχίαλον Βραυρῶνα dixit Euphorion in Schol. ad Aristoph. Lys. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκείθεν ἥρπασαν. Sæpe Pelasgos Attica leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat Herod. VI. 137. Idem illi nonnunquam dicuntur Τυρρῆνοι, Sophocli, Thucydidi, aliisque: vide Mæursii Cecrop. cap. 5. Wess. ad Herod. I. 57. VALCK.

2. πῦρ ἀνέκαιον] Tutum hoc est et munitum ob καὶ πῦρ αἰθέριον, quod deinceps, et Homeri Odys. η'. 13. Confer D'Orvillium ad Charit. p. 633. et hæc Heliodori Æth. II. p. 96.

ἐτέρα κάλῃην ἔφερε καὶ πυρὰν ἔκαιε: ubi codex Falkenb. ex vero πῦρ ἀνέκαιε^c. At in similibus delinquitur sæpe. Strabonis de his Minyis narratio mirifice turbata VIII. p. 534. A = 347. A. auxilio (quod viri docti præterviderunt) Eustathii ad Homer. p. 880, 51 = 832, 1. instaurari potest. WESS.

Ib. πυρὴν ἔκαιον ex M. dedit Gronov. pro πῦρ ἀνέκαιον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνακαίειν VIII. cap. 19., pro πυρὴν. In his sæpe variatum docebit D'Orvill. in Charit. p. 633. *Ignem accendere*, πῦρ ἀνακαίειν, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἶθειν. πῦρ αἶθειν et πῦρ ἀναίθειν leguntur aliquoties apud poetas Atticos; nusquam, quantum recordor, πυρὰν αἶθειν. Ut corripri posset syllaba, πυραίθειν scribitur in Eurip. Rheso 78. Τίς γὰρ πυραίθει πρόφασις Ἀργείων στρατὸν; sed in anapæstico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἶθει στρατὸς Ἀργόλας, Ἐκτὼρ: quorum loco dicitur 95. Αἶθουσι πᾶσαν νύκτα λαμπάδας πυρός. Pro αἶθεσθαι, *fulgere*, more suo Sophocles scribit Αἶθειν Aj. 285., ἡνίχ' ἑσπεροὶ Λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: sed, si vera mea est divination, verbum jam ante sic adhibuerat Æschyl. Choëph. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆδον ἐκτυφλαθέντες σκότῳ Λαμπτήρες ἐν δόμοισι: ubi vulgatur ἀνῆλθον: alterum, ut puto, spectat in Schol. ἀνέλαμψαν. VALCK.

7. τῶν Τυνδαριδῶν ἢ ναυτιλῇ] Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu Tyndaridarum—deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in injuriam bene meritæ urbis, regnum affectantes, verterunt: quæ de his expressa sunt Herodoti, αὐτὸς Μινύαι ἐξέβρισαν, τῆς τε βασιλείης μεταστρέφοντες καὶ ἄλλα ποιῶντες οὐκ ὀκνα. Tyrrhenos advenas, sive Pelasgos, cur jure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. t. II. p. 247. A. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatis Herodotus, δεξάμενοι, inquit, τοὺς Μινύας, γῆς τε μετέδωκαν καὶ εἰς φυλάς διεδώσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem dignum est observatu. Platæenses, in Atticam receptos, καταναίμειν εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς, in demos et in certas tribus referre, psephisma jubet apud Demosth.

^c Conf. Nostrum, I. 202.

p. 741. Attigit istam non sane protritam antiquitatis Græcæ partem Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. *Vidi egomet nonnullos—nostros cives Athenis in numero judicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero.* Suspicio a librario vocem *numero* male repetitam e proximis, et Ciceronem scripsisse: *certa tribu, certo demo.* Hinc finis Epist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

146 2. κατέβαλον ἐς ἐρκτὴν] *In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. κτείνουσι δὲ τοὺς ἄν κτεινωσι Λακεδαιμόνιοι νυκτὸς, μετ' ἡμέρην δὲ οὐδένα: conf. hujus insistens vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tangunt Cragius de Rep. Lac. p. 457. et Meurs. Misc. Lac. p. 139. Diutius Tyrrenos in vinculis custodivisse dicuntur Plutarcho t. II. pag. 247. ζητοῦντες ἐλεῖν σαφῆσι καὶ βεβαίοις ἐλέγχοις, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanæ carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui: πολλαῖς ἰκεσίαις καὶ δέησιν παρείθησαν ὑπὸ τῶν φυλάκων ὅσον ἀσπάσασθαι καὶ προσειπεῖν τοὺς ἄνδρας: hinc Polyænum recte corrigit Cassaub. p. 689. Apud Herod. mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, οὐδένα δόλον δοκούντες ἐξ αὐτῶν ἔσσεσθαι. Sic Valla legit in suo cod. et e Med. optime reposuit Gronov. In enarrando dolo cum Herodoto conspirant Plutarch. Polyæn. et Valerius Max. qui non absurde addidit ista: *per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et ἀπιέναι περικαλυψαμένους* scribunt Plutarch. et Polyæn. Perperam itaque vulgatur apud Valer. *eos abire passæ sunt.* VALCK.*

5. ἐς τὸ Τηῦγον] Nihil in his contra usum. Admonuit Steph. [Byz.] montem Laconicæ triplici genere poni. τὸ Τηῦγον iterum cap. 148., Strabo lib. VIII. p. 557. c=362. extr. et Pausan. III. 20. In Plutarchi t. II. p. 247. c. τὰ Ταῦγετα, et, qui eadem memorat, Polyæno Strateg. VII. 49. Hinc *Taygeta, Laconices*, ap. Vibium Sequestr., frustra sollicitante Barthio. Junge N. Heinsium in Claudiani sec.

Consulat. Stilicon. 259. Atque hæc, ne qui in posterum offendantur. WESS.

47 1. Θήρας ὁ Αὐτεσίανος] Quando sæpe Nostro concinit in Theræ genere tradendo Pausanias, in hujus lib. III. c. 1. pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτεσίανος. Palmerii correctio Kuhnio venit in mentem ad p. 245. Ad Herodoti sententiam eidem Pausaniæ, IV. c. 3. Theras fuisse dicitur τὸ ἀνέκαθεν Θηβαῖός τε, καὶ ἀπόγονος πέμπτος Πολυνεύκους: atque adeo Callimacho ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο, Hymn. in Apoll. 74. VALCK.

Ib. ἔστελλα] ἔστελλα, subauditur ἑαυτὸν: sic etiam c. 148. Alius dixisset ἐστέλλετο. REISKE. — Sic haud raro etiam apud Tragicos στέλλειν, pro στέλλεσθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148. sic et hoc loco, intelligere ἔστελλα λαὸν ἐς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quæ offert Brunckii Index Sophocleus, et Schneideri Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Alias *dux coloniæ* dicitur ἀποικίην στέλλειν, ἀποικίαν ἄγειν: coloni vero ἐς ἀποικίην στέλλεσθαι vel σταλῆναι, ut c. 159. SCHWEIG.

4. Μεμβλιάρεω] Secundus casus est, qualis Βάττω IV. 160. Κροίσῳ VIII. 122. Κλεομβρότῳ V. 32. Δημοκρίτῳ sæpius in Hippocratis epistola. Critici ad Pindari Pyth. Od. IV. 88. μετὰ Μεμβριάρεω (quomodo post pauca S.) τοῦ Κάδμου συνεξομήσαντος: cui descriptioni primas dat Bochartus, ut Phœnicum e lingua commodior esset originationis, de Phœn. Colon. lib. I. 15., ubi conplusscula de Theræ coloniis. Quæ proxime posita sunt, clarissime expressit, Nostri sæpe æmulus, Callimachus apud Strabon. VIII. p. 534. A=374. B. et XVII. p. 1194. B=837. B. nec non Apollon. Rhod. IV. 1763. WESS.

5. Μεμβλιάρων] Quem alii sic vocant, Μεμβλιάρεα dixisse videtur Herodotus. Non illum Cadmi συγγενέα Pausanias III. 1. sed Phœnicem de plebe fuisse scribit, ἄνδρα τοῦ δήμου, atque isthac de causa sibi persuasisse Theram, quod et evenit, futurum, ut Membliari posterius Callistes insulæ sibi facile cederent imperium. VALCK.

48 1. ἀπὸ φυλίων idem valet ac si dixisset ἀπὸ ἀστῶν vel πολιητίων, e civium Spartanorum numero. SCHWEIG.

3. τοὺς Μινύας] Minyas istos, τοὺς ἐκβληθέντας, ὑπὸ Πελασγῶν (sic leg. pro Πελασγοῦ) ἐκ Λήμνου, cum Lacedæmonii colonos in insulam Callisten duxisse Theram narrat Pausan. VII. 2. De iisdem Apollon. Rhod. IV. 1761. ἐκ δὲ λιπύνας Σπάρτην Αὐτεσίωνος ὕς παῖς ἤγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ τῇσι. Qui Minyis Pelasgos sive Tyrrhenos substituit Plutarch. t. II. p. 247. d. p. 296. b. hos veluti coloniam Lacedæmoniorum e Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; dicuntur ibi Πόλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταΐδα Λακεδαιμονίους λαβόντες: quæ, certo mendosa, fortasse non male sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλικρατίδα. Secundum Herodotum, Μινυᾶ plerique, manentes in Peloponneso, ἐκράντη ἐς τοὺς Παρωράτας καὶ Καύκωνας: quibus antiquis incolis τῆς Τριφυλίας ejectis sex in ista parte Peloponnesi dicuntur urbes condidisse, Λίπριον, Μάκιστον, Φοῖξας, Πύργον, Ἦπυον, Νοῦδιον: sic cetera videntur nomina integranda, partim jam emendata Wesselingio ad Diodor. XIV. 17. qui, mihi auspam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν ἐν Τριφυλίᾳ Καυκόνων egit Strabo VIII. p. 531=345., cui p. 532. c=346. b. Παρωράται tenuisse traduntur olim montanam Triphyliæ regionem περὶ τὸ Λίπριον καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice Herodoto sunt Παρωρήται VIII. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata manifestant. VALCK.—Cur Παρωράτας non absurde dare S. dixerit Wess. in Var. Lect., non magis equidem exputare possum, quam quid sit quod etiam Valck. in proxima adnotatione constanter Παρωράτας scripserit: quandoquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum usus, et apud Herodotum editionum omnium et mssorum (uno S. excepto) consensus, Παρωράτας aut Ionico idiomate Παρωρήτας requirit. Operarum puto incuria turbas istas peperit. SCHWEIG.

- 149 1. ὅτι ἐν λύκοις] Memorabile illud Christi Nostri εἰς κρήβητα ἐν μέσῳ λύκων cum Herodoteis contendunt Bochartus Hieroz. II. 43. p. 438., Raphelius, et Wetstenius ad Matth. Evang. c. X. 16. Oiolyci, Theræ F. patris Ægei, comminit Pausanias III. 15. WESS.

Ib. καὶ καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπεκράτησε] Non male Valla Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri præ-

evahūt. Machon apud Athen. XIII. p. 578. *μ*. Μᾶλλον τὸ πάρεργον ἐπεκράτησ' ἢ τοῦνομα, de muliere, quæ vulgo Μανία nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta Μέλυστα. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen prævaluerit. Plato proprio nomine dictus fuerat Aristocles; Tyrtamo Theophrasti nomen tribuit Aristoteles, quod et, altero propemodum oblitterato, *evahūt*, ἐπεκράτησι: Diog. Laërt. III. 4. V. 38. ibique Menag. Quem pater velut *ὄιν ἐν λύκοις* reliquerat, Theræ filium, Οἰόλυκον bis terve adpellat Pausan. III. 15. IV. 7. ubi Lacedæmonius Euryleon antiqua dicitur origine Thebanus a Cadmo, Αἰγίας τοῦ Οἰολύκου τοῦ Θήρα τοῦ Αὐτεσίλωνος ἀπόγονος πέμπτος.. VALCK.

3. Τῶν δὲ Ἑρινύων τῶν Λαίου καὶ Οἰδίποδος μήνιμα alia in re apud Pausaniam lib. IX. 5. p. 723. WESS. *Diræ*, quibus Ægidarum progenitor Œdipus, Furiis agitatus, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatæ, filium se dicente καταλείψειν *ὄιν ἐν λύκοις*, dicuntur Œdipodis Ἑρινύες. Laium quoque *diræ* dederant præcipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἑρινῶν Œdipi *diras* vocant Tragici, Æschylus Theb. 70. Sophocles Œd. in Col. 1294. [vs. 1434. ed. Br.] Euripides Phœn. 627. VALCK. Est hic usitata illa Nostro ἀνακολούθια et hyperbaton, et familiaris particulæ γὰρ usus, de quo ad I. 24. dictum est, et quem jam sæpius deinde observavimus. Valet autem τοῖσι δὲ—ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο—ἰρὸν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἐπειδὴ δὲ) τοῖσι—ἀνδράσι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο—ἰρὸν. Recte Reiskius in Animadversas. monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλήθος μεταίτιον, οὐκ ἰδέοντο τοὺς λόγους. Adde I. 114. ubi εἰς δὴ (sive ibi εἰς δὲ malueris) τούτων τῶν παιδίων—οὐ γὰρ δὴ ἐποίησε τὸ προσταχθὲν ἐκ τοῦ Κύρου, ἐπέλεσε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβείν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in ejusdem hujus capituli, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλέεσθαι, τοιγαρῶν ἔφη αὐτὸν καταλείψειν etc. SCHWEIG.

50 2. εἰπόντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι] Nobilis fertur inprimis inter Jasonis socios Minyas, Euphemus, de quo præter

Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. 75. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Hujus compressu grvida puella Lemnia Batti pepererat progenitorem: erat itaque Batus γένος Εὐφημίδης τῶν Μινυίων, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμίδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδης M. veram scriptionem conjectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti sæpe patronymica facta sunt propria, in vera historia Græca veteri et recentiori memorantur *Euthymidas*, et *Euphemidas* vel *Euphamidas*. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. 791. Εὐφαιμίδας Ἀριστανύμου, pro Σισυφαιμίδας Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. 119. ubi nomen Ἐρυξίδαδα convertendum est in Ἐρυξιλίδα: idem vitium Spartiatæ nomen corrumpit in Æliano de Nat. An. XI. 19. Παντελίδας verum nomen fuit, non Παντεδίδας: noti sunt Lacones *Pasitelidas*, *Epitelidas*, *Estelidas*. Sed Corinthium *Euphamidam* in Thucyd. V. 55. præbent septem minimum mss̄ti: cur itaque forma non Græca Ἐφαιμίδας in Thucydide fuit relicta? VALCK.

Ib. Εὐθυμίδης] Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐφημίδης, Simsonius Chron. An. 3389. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 12. WESS.

4. καὶ βαρὺς ἀεῖσθαι senii inconmoda, quibus *difficiliter* erigebatur, explicat. Ἀεῖσθαι, ἀνω αἰεσθαι Hesychio ex Sophoclis Trachin. 220. cui senex χρόνῳ βαρὺς in scriptis codd. Œd. Colon. 926. et νόσῳ βαρὺς Trach. 239. WESS. —Possis ἀεῖσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum ἀεϋθέντες IX. 52. idem valet ac κινηθέντες. SCHW.

- 151 1. οὐκ ὤε τὴν Θήρην] Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ ὤε, non *pluebat*; in insula nempe Thera: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ὁ Ζεὺς vel ὁ θεὸς ὤειν vulgo dicebatur etiam Herodoto; ὤει simpliciter etiam ponitur, *pluit*: si ὤε, c. 185. hujus libri. Fortassis ut alibi ὁ θεὸς, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Sæpius ὁ θεὸς vel ὁ Ζεὺς dicitur ὕσαι χροσόν, τέφραν, ut ἁλίοις, βατράχαις. Utrumque etiam Latinis: *lapidibus pluit*; et *pluit carnem vel sanguinem*. Priori ratione hic οὐκ ὤε ὁ θεὸς τὴν Θήρην significaret, *Theram pluvia non irrigavit*: atque ita semel Pausaniam loquutum memini

II. 29. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρόνον ἐπέλαζε, καὶ οὔτε τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ χώραν, οὔτε Πελοποννησίους ὕσαν ὁ θεός. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186., novem annorum siccitatem memorans, quæ Træzenios adflixerit. VALCK.—De subintelligendo nomine ὁ θεός vide ad c. 28. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13. Tum, quod ad verbi ὕειν constructionem cum accusativo casu adtinet: qua ratione dicitur ἡ χώρα ὕεται, II. 13. IV. 50. eadem etiam ratione dici poterat ὁ θεός ὕειν τὴν χώραν. SCHWEIG.

2. προέφερε] *Exprobravit*, ut Homer. II. γ'. 64. interpretatur Hesychius. CORAY.

152 4. τὸ δ' ἐμπορίον τοῦτο ἦν ἀκήρατον] *Ἀπείρατον* offert S. *intentatum*. *Ἀπείρητον* est apud Herod. VII. 9. Hoc si plerique darent codd. alteri non postponerem. Emporium Græcis usque in hoc tempus *intactum*, solis ante Phœnicibus notum mercatoribus, Græcis *intentatum* dixerit noster, ut puto, potius *ἀπείρητον*, quam *ἀκήρατον*. *Ἀκήρατον* tamen etiam *purum* vocat, et *intaminatum*; quo usu vox Platoni præsertim et philosophis frequentatur æque ac *ἀκέραιον*: quæ duo permutat et in eadem locutione Eurip. Or. 574. et Helen. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: Herod. *ἀκέραιον τὴν πόλιν*, III. 146. Thucyd. II. 18. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

5. κεφαλαί οἱ πρόκροσσοί εἰσι.] Accessit crateris picturæ ex schedis pronomen, quo *gryphum capita prominentia* clarius signantur. Confer Eustath. in Hom. p. 903, 5. WESS. Pronomine οἱ (i. e. αὐτῶ), quod ex S. et V. receperat Wess., carere utique potueramus: satis enim erat περὶ αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adjectum illum dativum vidimus, (Adn. ad I. 86.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud Eustath. loco ab eodem Wess. citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad Iliad. μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, κρόσσαι—οἶον κόρσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem p. 863. med. adfert idem illa ex Athenæo verba, (I. 30. a.) πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quæ, pro significato paullo ante prolato vocabuli κρόσσαι, intelligere potueras *præcipites*

in periculum; (vel, in pugnam ruebant;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθυρόν, κλυμαρόν, κατὰ στίχος, κατὰ ἐπαλληλίαν, εὐτάκτως. Alibi idem Eustathius (ad Iliad. ξ'. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex Herodot. VII. 188. *naves* quæ πρόρροσται ὀρμύοντο ἐς πόντον, quas præeunte fere ipso Herodoto ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπράρους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit Herodotus, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum *naves rostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in quincuncem localas*: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco *gryphum capita in quincuncem disposita* scripsi, id vereor ut eruditus sim adprobaturus. Fortasse satis fuerat *gryphum capita prominentia* cum Wess. interpretari. Vallæ versionem, quam tenuerant fere Herodoti editores, *gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis*, his gallicis reddidit Larcher, *des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre*. SCHWEIG.

6. συνεκρήθησαν] In coactis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobæi Serm. XXVIII. p. 197. δεικνόντός γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ταῦτόν ἀρτίως ἐν φιλήν συγκακρῆσθαι. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν Δημόστρατον οὕτω συνεκράτο, ὡς etc. Talium apud alios magna merx. WESS.—Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. 136. SCHWEIG.

154 2. 'Αξὸς] Cretenses ἄξους suo vocabant sermone κρημνῶδες τόπους, loca prærupta, qui Græcorum aliis ἄγμαι, Stephano in 'Οαξὸς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et posituræ. Sit-ne vero 'Αξὸς 'Οαξὸς et Σαξὸς, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, a Chishull docte anquiritur Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.

3. ἐπὶ ταύτῃ ἔγγῃς ἄλλην] Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. ἐπέγῃς τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, ab Euripideis in Alc. 305. καὶ μὴ 'πιγῇς τοῖσδε μητρὶναι τέκνους. Andocidis ista rem continent Græcis propemodum inauditam, *filiam et matrem simul uxores habere*; Euripidea concinunt

Herodoteis: ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι—ἔγνημα ἄλλην γυναῖκα, quæ τῷ ἔργῳ Phronimæ fuerit μητρική. Dici quoque potuerat Etearchus ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ὑποληφθεὶς. VALCK.—ὑποληφθεὶς; scripserat aut scribere voluerat vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciph. I. Ep. 3. SCHWEIG.

7. ἀποσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν] Id est, ut exsolveret se iurijurandi religione. Poterit et eodem hîc modo verbum accipi, quo apud Isæum illud interpretatur Harpocrat. τὸ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἔνεκεν, Ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causa re defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitum Isæi adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriæ civis utilissimus Apollodori pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἷόν τε ἀρίστα παρασκευαζόμενος, p. 67, 19. vide ad Harpocr. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Iso-cratis locus p. 289. B. Plato de Legib. VI. p. 752. D. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας,—συντόνας δ' ἐπιμελεῖσθαι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν, ὅπως ἂν στῶσιν ὡς ἀσφαλέστατα καὶ ἀρίστα. VALCK.

155 1. χρόνου δὲ περιϊόντος] Is. Vossius προϊόντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνου προβαίνοντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δὲ περιϊόντος vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius Scholion San-Germ. Ἰσχύφωνος· τὸν μεγάλον οὐκ ἴῳσι λόγειν, ἀλλ' ἀπελαύνουσι· Ἡρόδοτος ἰσχύφωνον. et hoc amplius, quod Budæus in antiquo Herodoti exemplari idem invenerit, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Leopardo Emend. lib. III. 11. ^dScaligeroque ad Eusebium. Battus sane non erat λεπτόφωνος, exili lingue et gracili sono, quales ἰσχνόφωνοι: sed vitio nature innato lingua in proferendis animi sensis offendeat ac hæsitabat; et tales ἰσχύφωνοι: siquidem eorum præpeditur lingua, ὅτι ἰσχονται τοῦ φωνεῖν, ut loquitur Aristoteles Problem. XI. 35.

^d Scaligeri verba sunt p. 73. "Βάτ-
" τω vero a Libybus regem vocari
" scribit idem Herodotus, alii τρα-
" λῆ vel ψιλλῆ vel ἰσχύφωνον. Poste-
" rius verum esse oraculo probatur,

" Βάττ' ἐστὶ φωνὴ ἄλλης. Et regem et
" ἰσχύφωνον significare notant glossam
" Hesychii: Βάττος, βασιλεὺς, τύραν-
" νος. Λίβυος. τραυλίφωνος, ἰσχύφ-
" νος."

ubi docte Sylburgius ἰσχοφάνους philosopho, ex adjuncta originationis caussa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto Battum *obligatione linguae* laborasse primum et deinde *linguae nodis solutis loqui* coepisse ex Justini XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in msstis variatur nihil, et de Batto Heraclides Pontic. ἦν γὰρ ἰσχνόφανος in Cyrenensium Politia. WESS. Leopardum fefellerat memoria, Emend. III. 11. hæc scribentem: "Admonuit Budæus, "se in antiquo Herodoti exemplari legisse ἰσχοφάνους, i. e. "hæsitans." Nam, ubi de hoc vocab. egit Budæus, ne nominat quidem Herodotum, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχοφάνους legatur: sed locum Aristotelis ex Probl. XI. 35. tractans, ait: "Hujusmodi homines ἐνίσχονται τῇ "φωνῇ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare ἰσχοφάνοι fortasse legi possent, et, ut ἰσχυροὶ et ἰσχυρία ab urinæ suppressione dicuntur, sic ἰσχοφάνοι, quibus vox supprimitur et sistitur "inter loquendum apud Aristotelem." Quæ verbo tenuis huc transscribere visum est, ne quis Wesselingii auctoritate commotus (qui se a Leopardo in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo Herodoti codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nisus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχνόφανος, eademque notione, qua ἰσχοφάνος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχανόφανος natum: ἰσχάνω autem idem atque ἰσχω valuisse constat. Est etiam apud Hesych. in Βάττος, τραυλόφανος, ἰσχνόφανος: et apud eundem, ubi Ἰσχνόφανος exponitur ἀπεχόμενος τὴν φωνήν, haud dubie ἐπεχόμενος legendum: sic quidem Schol. Pind. ad titulum Pyth. IV. τὸ ἐπέχεσθαι τὴν γλωτταν βατταρίζειν φασί: ibidemque plus semel ἰσχνόφανος scribitur. SCHW.

Ib. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἔσχη] Nihil verius. Batti pristinum nomen Aristoteles, apud Euseb. Chron., ubi p. 73. doctissime, ut solet, Scaliger, ex Callimacho, Pindarique Criticis ad Pyth. Od. V. 117. Multa quoque Spanhemius ad Callimachi Hymn. Apoll. 75. Ex oraculo autem, Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες, liquidissima verbis Plutarchi t. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν φωνὴν παραγεγόμενον Battum, nam ἐπὶ τὴν Πάωην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem Reisk-

ium Animadverss. ad Plutarch. p. 261. conperio observasse. WESS.

3. Βάττ' ἐπὶ φωνὴν etc.] Eadem habet Tzetzes Chil. VI. 349. Paulum diversa prostant in Schol. ad Callim. Hymn. in Apoll. 76. ἀναξ δέ σε Φοῖβος ἀνάγει Ἐς Λιβύην ἰλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, Herodotus ista subjecerat: Ὁ δὲ ἀμείβετο τοῖσδε, Ὡς ἴναξ etc. Intermedia quæ leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ εἴποι Ἑλλάδι γλώσση χρεωμένη, ὃ βασιλεῦς, ἐπὶ φωνὴν ἦλθες. Herodotum utique sola decent ista: Λίβυες τὸν βασιλέα Βάττον καλέουσι, καὶ τούτου εἵνεκα δοκέω θεσπίζουσιν τὴν Πυθίην καλεῖσαι μιν Λιβυκῇ γλώσση, εἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in Schol. ad Phœn. p. 678. Quod suspicabatur Herodotus, aliud olim Batto proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. 75. VALCK.

7. οἷχτο μεταξύ ἀπολιπῶν—ἐς τὴν Θῆρην] Sive ex Hesychio, Μεταξὺ, ἐξαίφνης, μετ' ὀλίγον interpreteris; sive cum Porto, μεταξύ ἀπολιπῶν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. ἐς δ' μιν οὗτοι ἀπολιπόντες οἷχοντο ἐς ἄλλον χῶρον. In Platonis Lysid. p. 207. Α. ἔπειτα ὁ Μενίξενος—μεταξὺ παίζων εἰσέρχεται. Geminum dabit Isocrates Evagor. p. 200. B. Ex Plutarcho μετ' ὀλίγον Hesychii lucem mutuatur, referente Philippum, a Græcis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μεταξύ δὲ Ἀλέξανδρον—μετὰ τὴν Θηβαίων καταστροφὴν, tum de insecutis deinde regibus, τοῖς μεταξύ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, t. II. p. 240. At horum satis. WESS. — Pro μεταξύ ἀπολιπῶν, Reiskius μετὰ ξυμπολιτῶν aut Ionice μεταξύ ξυμπολιητέων legendum conjectaverat: quæ violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, interim intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δύναμις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπῶν intelligi debebit αὐτὴν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπῶν Δελφοῦς, interim relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπῶν significare desiit, destitit: scil. desiit urgere

Pythiam, et aliud responsum petere; atque interim (scilicet dum accidit id, quod continuo deinde narratur) *Theram rediit*. SCHWEIG. Redit, ut suspicor, μεταξὺ ad praecedentia, ἰδίᾳσιξι οί. Dum Pythia responderet, abiit. οἶχετο ἀπολυπῶν arcte jungenda. Plato Lyside p. 207. D. ἐπεχείρουν δὲ μετὰ τοῦτο ἑρῶτᾶν, ὁπότερος δικαιοτέρος καὶ σοφώτερος αὐτῶν εἴη. Μεταξὺ οὖν τις προσελθὼν ἀνέστησε τὸν Μανέξινον—ubi μεταξὺ referendum ad ἐπεχείρουν, i. e. interprete Ficino, sed cum percontari vellem—interrupit nos quidam etc.

- 156 1. αὐτῷ δὲ τούτῳ—συνεφέρετο παλινγῶτας] Παλινγῶτα et παλινγῶτας illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS.—Vide Foëssi OEcon. Hippocr. voc. Παλινγῶτος. Sunt παλινγῶτα παθήματα, recrudescentes, denuo exarscendentes dolores. Et homo παλινγῶτος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποστροφῆς πάλιν ὀργισθεῖς. Itaque non satis est quod in Gronovii Latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφέρετο videri τὸ θεῖον deesse monuit Reisk., similique ratione Portus nominativum ἡ Πυθίη subintelligebat. At verbum προσφέρειν τινι isto modo construitur, non συμφέρειν. Legimus c. 157. οὐδὲν γὰρ σφι χεριστὸν συνεφέρετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86. ἐμελλε τοιοῦτό σφι συνοίσεσθαι, olón παρ ἀπέβη. Tum vero impersonaliter, I. 19. συνενείχθη τοιόνδε γενέσθαι πρῆγμα. Sic II. 111. συνενοιχθῆναι δὲ οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adjicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφέρετο παλινγῶτα dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15. ait, παιδομένοισι δὲ ἄμεινον συνοίσεσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adjectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hīc παλινγῶτας. SCHWEIG.

2. ἐργοῦντες δὲ τὰς συμφορὰς] Caussas calamitatum; ut tritissima Novi Fæd. ζωῇ, ἀνάστασις, [Johann. XI. 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

- 157 3. Λιβύην] Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, Plutarcho repertam: Αἱ τὸ ἐμεῦ Λιβύαν μαλοτέρηρον εἶδὲς ἄριστον Μὴ εἰλῶν εἰλόνοτος, ἄγαν ἀγαμαὶ σοφίην σὺ. Ore loquens

Ionico Noeter, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159., fortasse ne hic quidem Doricum in Δι-
βόαν μαλοτρόφον evitaverat πλατυσμόν: sicut αἰ pro εἰ, in
Doricis reliquiis, Sophronis inprimis et Epicharmi, pro εἰ
με, vel εἰδν, frequentatur αἶκα, subjunctivis modis junctum.
Commodum hic locum inveniet Heringæ conjectura, in He-
sychio pro Βαῖκαν, Κρήτης., corrigentis, Βαῖκα, εἰδν, Κρήτης.
VALCK.

158 3. ἐνθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τέτρηται] Virulentum est Comici,
Jovem pluvium διὰ κοσκίνου οὐραῖν, per cribrum mittere Nub.
372.; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τέτρηται, de copiosa isthic caelesti
aqua, suavius multo; Hebræorum Genes. cap. VII. 11.
וַיִּתְּחַלּוּ וַיִּפְּחוּ וַיִּשְׁחַדּוּ וַיִּשְׁחַדּוּ, et cœli fenestras reseratae sunt, ex-
cellentissimum. Audiatur Eustath., p. 742, 22=638, 40.
ὁ δὲ περὶ τινὰ Λιβυκὴν γῆν, Nostrum spectans, τετρηῆσθαι τὸν οὐ-
ρανὸν, φάμενος—ἐπερατεύσατο. θέλει γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανὸν, ὡς
ολὰ τινὰ δεξαμενὴν, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαλαῖς ἐστειγανῶσθαι· περὶ
δὲ τὸν τόπον ἐκείνον, ὅλον συντετρηῆσθαι, ὡς ὑπερὸν συγχὸν ἐξερεῖγε-
σθαι, καὶ ἄρδεν τὰ ἐκεῖ πρὸς τροφιμότητα: quibus ad loci expla-
nationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit
citra Eustathii auxilium Bouherius Diss. Herodot. c. 12.
p. 138. WESS.

Ib. ὁ οὐρανὸς τέτρηται] Galeo significant ista loci fertilita-
tem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fer-
tilitas per cœlum possit foratum designari. Dum quis ista
nobis probabilius interpretetur, interea quæ mihi venit olim
in mentem conjecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi
solet codd. οὐνός: unicam his literam præfigamus, recupera-
bimus vocem βουνός, quam ego hic valde commodam judico,
ut Battum et comites quum ad fontem indigenas duxissent
Libyes, dixisse perhibeantur: ἄνδρες Ἕλληνες, ἐνθαῦτα ὑμῶν
ἐπιτήδεον οἰκίσιν, ἐνθαῦτα γὰρ ὁ βουνὸς τέτρηται: hoc in loco com-
moda vobis erit sedes, heic enim collis vel ager perforatus est;
fontibus nimirum: id est γῆ ἐστὶ ἔπυδρος πίδαξι, quod legitur
c. 198. Primum βουνός vox fuit Cyrenæis usitata: Herod.
IV. 199., χώρων τὰ μέσα—βουνὸς καλέουσι: attigit Casaub.
in Athen. III. c. 22. Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 1854 =
680, 37., Κεῖται καὶ ἐν Ἡροδότῳ βάρβαρος λέξις ὁ βουνός, Λιβυκῇ

γάρ. Idem in Iliad. λ'. p. 880=831, 32. ἡ δὲ κολώνη καὶ λόφος ἂν λέγοιτο καὶ Βουνός, ὅπερ Ἡρόδοτος μὲν Λιβύαν λέγειν εἶναι φησιν, Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γὰρ καλοῦσι. Quos respicit Ælius Dionysius comici Philemonis duo senarios Clericus e Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνός etiam ὄνεια dicitur φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vocem transsumsisse videtur Æschylus; a Cyrenæis accipere potuerunt Alexandrini: recentiores Græci quivis colles et tumulos βουνούς dixerunt et μαστούς, Ætoli veteres βαμούς. Cyrenaicæ regionis βουνοὶ similes fuere βουνειδέσιν ἀναστήμασι τέπων γεωργησίμοις, Diodoro memoratis V. 40. Præterea tumultum hic a Batto occupatum fontibus fuisse constat irriguum: vide Leopard. Em. III. xi. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. 88. Justinus XIII. 7. *Montem Cyram et propter amœnitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere. Fons Apollinis* Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνην Θέστιν memorat Herodot. c. 159. VALCK.

- 159 1. Ἐπὶ μὲν νυν Βάττω τοῦ οἰκιστῆς τῆς Ζόης] Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallæ versio: illa Battum nobis dedit *qui condidit Zoam*. Error absurdus propagari per edd. non debuerat, quem ante annos ducentos jam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. *Vita*, ἡ ζωή, Herodoto scribitur ζόη. ἐπὶ μὲν νυν τῆς ζόης Βατ. τοῦ οἰκιστῆς. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocola. Nihil est in his aut vicinis nodosi. *Dum viveret Cyrenes conditor Battus*, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arcesila per annos xvi. regnante, res Cyrenæorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Græcis divinitus in Africam evocatis, amplificatæ. Sed, si licet, suspicor equidem, ante hæc verba, Ἐπὶ μὲν νυν B. τοῦ οἰκιστῆς τῆς Ζόης, olim alia quædam lecta, quæ nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur adpellatio τοῦ οἰκιστῆς, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguæ: *Monte Cyra occupato*, secundum Justin. XIII. 7., *Battus linguæ*

nodis solutis loqui primum cœpit; quæ res animos eorum, ex promissis Dei jam parte percepta, in reliquam spem condendæ urbis accendit. Auctore Pausania X. 15. *vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δαῖμα τὸ ἐκ τῆς θέας βοῆσαι σαφὲς καὶ μέγα ἠνάγκασεν.* Instar Batti forte τραυλὸς Cræsi filius in subito terrore vitium nodumque linguæ rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐβρήξε φανὴν ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ, Herod. I. 85. VALCK.

2. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.] Optime ad hunc modum interpunxit Palmerius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, ejus nominis *secundus*, *Felix* adpellatus est, non *tertius*. Ἐπὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. E. εὐτυχίας δὲ (Græci ἐπάνυμον ἔθεντο) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ δευτέρῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum t. II. p. 551. WESS.

7. ἀντὶ τούτων Αἰγ. κατὰ ταῦτὰ ἐπιμεμβρόμενοι Ἀπρή, ἀπέστησαν ἀπ' αὐτοῦ] Adi sodes lib. II. 161. ubi ἐν τοῖσι Λιβυκοῖσι λόγοισι, de hac Melpomenes parte. WESS. In eandem sententiam II. 161. absque κατὰ præpositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμβρόμενοι. SCHWEIG.

60 1. Ἀρκεσίλειος] Sic ob secundum quartumque casum Ἀρκεσίλειω, Ἀρκεσίλειων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκεσίλειος. Similis sunt flexionis Μενέλειος, Χαρίλειος, etc. WESS. Pari ratione Attica forma λαὸς, pro λαός, utitur Noster I. 22. II. 129. VIII. 136. SCHWEIG.

3. ἐν Λεύκωνι] Apud Ptolemæum lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαρμαρικῆς κόμη μεσόγειος Λευκὴ, nescio an eadem quæ Herodoto Λεύκων. SCHWEIG.

5. Λάαρχος] Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. Plutarcho Virtut. Mulier. p. 260. E. Λάαρχος, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος πονηρὸς, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et Eryxo, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Ægyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de II. 181. Polyæno consimiliter Λάαρχος VIII. 41. sed ex Plutarcho. WESS.

Ib. Ἀλίαρχος] Cyrenaica, ni fallor, nominis forma Λάαρχος in Ἀλαρχος vel Ἀλίαρχος facile transiit. Amicus infidus,

qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriæ, frequenter *Λάαρχος*; dicitur Plutarcho t. II. p. 260. et 261. etiam in *Λάαρχος* concinit Plutarcho Polyænus VIII. c. 41. Arcesilai viduæ Eryxus uterque virtutes prædicat. VALCK.

161 2. ἐκ τῆς Μαντινίης] Secum in Africam ducere jubentur, qui ipsorum *componeret dissidia*, *καταρτιστῆρα*, sive *reconciliatorem pacis*; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e Diod. Sic. p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητῆς fuisse dicitur Δημόναξ Μαντινὸς, συνέσει καὶ δικαιούσῃ δοκᾶν διαφέρειν. Arcasin his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam *ὀνομαστάτοις*. Ælian. Var. Hist. II. 22., *ὀνομαστάτους γενέσθαι καὶ Μαντινίας ἀκούει οὐδὲν ἦττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων*. Ex hac gente magistram Socrates, discipulam habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Parios ex omnibus Græcis sibi delegerunt *καταρτιστῆρας*, Herod. V. 29. VALCK. Pervenit in hanc usque ætatem aureus Cyrenæorum numus, ab Harduino indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΥΠΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem Demonactem, ejusque egregiam operam, haud ingratis Cyrenæis inpensam, posteris ille tradiderit: an vero sub hoc tempus procusus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Bouherii Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quæstione. WESS.

4. τεμένεια ἐξελαν] Valla *fana*. Melius *certas agri portiones*, quales et illæ, in quibus silphii proventus ap. Hesychium Βάπτου σίλφιον. Vetus consuetudo, a poetâ Iliad. ζ'. 194. signata, et Aristide t. I. p. 12. ὥσπερ τοῖς βασιλεῦσι τεμένη καὶ χάρους ἐξαιροῦσι. Addidit Demonax *ἱερσύνας*, quoniam τὰ γέγραμ regum olim *sacerdotia*, uti Spartæ VI. 56., complectebantur. Vallæ lapsum tetigit Barbeyracius Histor. Pæder. t. I. p. 58. WESS.

Ib. τεμένεια ἐξελαν καὶ ἱερσύνας] Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi Demonax adsuetus imperio regem fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam præterea honoris prærogativam, quam legitimam habuerant majores. Diis solebant fatoque functis hercibus

regibusve ταμίῃ ἐξελείν: vivo Batto cur ταμίῃνα voluerit ἐξελείν non exputo. Ne rigida quidem Arcadis severitas alia majorum ῥητὰ saltem γόρρα denegare regi potuit, præter ἱερὰ σύνας, sive curam sacrorum administrandorum. Legisse videtur a vulgatis diversa Valla, qui proxima, τὰ ἄλλα—ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur III. 80. ἐς μέσον Πίρροσι καταβῆναι τὰ πρήγματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κῶνσι καταβῆς τὴν ἀρχήν, VII. 164. Græcorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

62 4. ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ] Non Corinthiorum populus dedicarat, sed Cypselus, Herod. I. 14. Quam Olympiæ dedicarat Sicyoniorum tyrannus Myron, ædícula tamen dicebatur Σικυωνίων θησαυρὸς, teste Pausan. VI. 19., quo capite in Alti Olympiaca superstites sua ætate recenset ædiculas sive θησαυροὺς καλουμένους Sicyoniorum, Carthaginiensium, (de horum spoliis a Gelone fuit is thesaurus consecratus), Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenseorum, Metapontinorum, Megarensium, Geloorum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἑλλήνων τινὲς ἐποίησαντο τῷ Ἀπόλλωνι θησαυροὺς: in quibus sua quæque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀναθήματα et τὰ ἱερὰ χροῖματα. Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. lib. V. p. 206, 33. Clazomeniorum, Herod. I. 51., Siphniorum, idem III. 37., Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Potideatarum, Pausanias X. 11., cujus ævo nihil in his erat pecuniæ sacræ. Hæc addantur Valesio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

5. ἀπικομένη δὲ παρὰ τοῦτον] Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πέμπτος δὲ ἔστιν Ἀγασσέλαος, Φερετίμης υἱός, ὡς Ἡσίοδος μνημονεύει. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper πέμπτος. Arceilaus hic regum fuit sextus. Salaminius Euclithon locum occupat in Polyæni VIII. 47. WESS.

6. λαμβάνουσα τὸ διδ.] Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocola nobis αἰεὶ perierit, reponendumque ἢ ἐκ λαμβάνουσα τὸ αἰεὶ διδόμενον. De sibi invicem continua serie succedentibus sic solet αἰεὶ venuste poni pro συνεχῶς. Homerus μελισσάων meminit, Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νόον ἱρχαμέναων, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰεὶ νόον. Thucyd. IV. 68. Ἀθηναίων ὁ αἰεὶ ἐντὸς γινόμενος. Herod. II. 168. ταῖτα τοῖσι αἰεὶ δορυφοροῦσι ἐδίδοτο: et saepius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in II. ζ'. p. 657=523. αἰεὶ γὰρ ἐκείνη τὸ μὲν διδόμενον, φησὶν, ἐλάμβανε, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε (lege ἐκείνη,) τὸ στρατιῶν λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπεμψεν αὐτῇ δῶρον ἄτρακτον χρύσειον καὶ ἡλακάτην, ἣ καὶ εἴριον προσέκειτο, καὶ προσετίθει, ὅτι γυναῖκα τοιοῦτοις δωρεῖσθαι χρὴ, ἀλλ' οὐ στρατιᾷ θησκούσῃ ἐκ τῶν τραμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Pæne ultima lectiones adfirmant a Gronovio rejectas. Homericæ, Ἰστον τ' ἡλακάτην τε etc., Aristophanis etiam expressit Lysistrata 519., Ὁ δέ μ' εὐθύς ἔρασκον ὑποβλέψας, ἢ μὴ τὸν στήμονα νήσω, Ὅσοι τέξασθαι μακρὰ τὴν κεφαλὴν πόλεως δ' ἄνδρεςσι μελήσει: sic modulus versui reddendus est, vitiat in vulgatis, Ὁ δέ μ' εὐθύς ὑποβλέψας ἔρασκε, καὶ μὴ etc. VALCK.

163 2. Ἐπὶ μὲν τέσσαρας Βάττους etc.] Quæ de quatuor Battis totidemque Arcesilais hîc leguntur, illuminarunt Palmerius in Exercit. p. 24. Valesius et Wesseling. in Exc. Diodori t. II. p. 550. 551. VALCK.

3. ἀπόπεμπι κατ' οὐρον] Trade secundo vento, præstiterat: ex formula Sophocli. Trach. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥέτω κατ' οὐρον, et Æschyli VII. Theb. 696. ἴτω κατ' οὐρον. Adde Schol. ad Trachin. 828. WESS.

4. ταῦρος ὁ καλλιστεύων] Maxima taurus victima, ὁ καλλιστεύων τῶν ταύρων, Diodoro IV. 23. Pythia obscure *Stacterem*, Arcesilai socerum, indigetasse videtur, una cum genero interiturum, prorsus ut ταύρου titulo Philippum, Alexandri Magni patrem, apud Diodor. XVI. 91. WESS.

164 4. ἐπ' ἐξεργασμένοις] Sic vere ex Aldi *ἐπεξεργασμένοις*. Prævum idem in Plutarchi Malignitate p. 870. v. e Nosti

VIII. 94. Elegans Euripidis Bacch. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξαιρεταῖς κακοῖσι χαίρειν, ὃ γυναῖκες, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice Æschylus, in Pers. 526., Agamem. 1388. etc. WESS.

Ib. ἔργετο ἐκὼν τῇ Κυρηναίων πόλει, urbe Cyrene ultro abstinebat; sive, semet ipse volens arcebat urbe. Apud Herod. ἔργεσθαι, formæ mediæ verbum, significat semet arcere, adeoque abstinere. II. 18. θηλείαν βοῶν μὴ ἔργεσθαι, idem est ac θηλείαν βοῶν γεύεσθαι, IV. 186. Similiter πολλὰν ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι, V. 57. VALCK.

65 2. Εὐεργεσίαι ἐς Καμβύσια] Non neglexit in Polyæni VIII. 47. apud Aryanden τὰς ἐς Καμβύσῃν εὐεργεσίας Pheretima. WESS.—Arcesilai non meminit Herodotus III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad Cambysen a Cyrenæis missorum: quæ quidem dona neutiquam benigne a Cambyse accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo projecta. Videtur deinde Arcesilaus tradita Cambysi Cyrenaica melius de illo voluisse mereri. SCHWEIG.

66 1. παρισύμενος] Ex Darii studio, quod Aryandes stolidè æmulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα Δαρειοῦ χρυσοῦ apud Plutarchum in Pactolo, et numi aurei Δαρεικοί, Darici. Negant Critici ad Comici Ἐκκληζ. 589. appellatos ἀπὸ Δαρειοῦ, τοῦ Ξέρξου πατρὸς, sed ab alio rege Dario: sequitur Suidas, et omnibus Harpocratio prior. Equidem his dicam inpegi Observ. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius Herodoteis. Succurrit tamen labanti grammaticorum fidei Venema, Herodotea probans, Dariumque Hytaspiden Persis Daricos cudisse, Medis vero antiquiorem Darium, nomine Medum, cujus exemplum rex Persa fuerit imitatus, Dissert. ad Vatican. Daniel. p. 160. WESS.

3. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον] Pollux argentum Ἀρυανδικόν III. 87. VII. 98. hinc derivavit: quæ de Daricis ibidem, ἀπὸ Δαρειοῦ, ὡς ὑπ' ἐκείνου ἀκριβοθέντος εἰς κάθαρσιν τοῦ χρυσοῦ, ostendunt originem. WESS.

67 1. ἄνδρα Μαράφιον] Vide I. 125. SCHWEIG.

Ib. Βάρην] Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγὸς dicitur Βάρης; ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi consi-

derari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὴρ Πέρσης VIII. 136. et V. 21., qui idem videtur, cujus nomen scribitur Βούβαρις VII. 21. Persam Κανρίβαριν ex Clearcho memorat Athen. X. p. 416. 2. hinc Ælian. Var. Hist. I. 27. Ab Ægypti satrapa Aryande classem et exercitum accepisse Pheretimam, Herodoto consentit Polyænus VIII. 47. VALCK.

4. πρόσχημα τοῦ λόγου] Λόγου πρόσχημα *velamentum* et *color sermonis* est, quo veritatem dissimulabant Persæ. Geminum germanum VI. 133. τοῦτο μὲν δὴ πρόσχημα λόγου ἦν: hoc colore inter *fandum* Miltiades utebatur. WESS.

1b. ὡς ἡμοὶ δοκέειν, ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ] Ista Herodotum adjecisse ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi Libycas: nam libenter ille narrationibus interjectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper jucunda varietate teneat et oblectet, ποικίλην ἐβουλήθη ποιῆσαι τὴν γραφήν, Ὁμήρου ζηλωτὴς γενόμενος, ut scribit Dionysius Halic. in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte Thucydidi Herodotum præferens, et fatetur ipsemet Herodotus quæsisvisse se digressionea, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 30. προσθήκας δὲ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίξετο. Istiusmodi Thucydidis imitatori Philisto prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat Theopompus: hoc ubi tradidit Dionys. in ejusdem Epistolæ fine p. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur Theopompus κατὰ τὰς παραβολὰς, in *comparationibus*, corrigi debet παραεκβολὰς, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπισυναγωγὰς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit Theon. Soph. pag. 15. Theopompi Philipp. VIII. narratio ἡ τοῦ σελλίου, *de apio*, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σειληνοῦ, vel περὶ τοῦ Σειληνοῦ, *de Sileno*, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

169 3. καὶ τὸ σίλφιον ἀρχεται ἀπὸ τούτου,] In Scylace p. 108. ed. Gronov. post insulam Plateam, ἐνταῦθεν ἀρχεται τὸ σίλφιον φύεσθαι γῆς: ubi Gronovius, *quid vellet postrema vox, ne exprimit Vossius, nec ipse assequor, pro qua repono γῆς.*

Nonne *φύστας γύαις*, aut *γύαις*, in arvis, lenius et propius? Multa de silphio Salmas. in Solin. p. 262., et ex Scylace *φύστας γῆς*. WESS. De silphio agit Larchero citatus Belleius, in *Mémoires de l'Académie des Belles Lettres Hist.* t. XXXVI. p. 18. Nos proferemus epistolam Bentleii Laurentio datam, qui eam operi suo, cui titulus *A new system of agriculture* etc. by John Laurence. etc. London. 1726. fol., inseruit. Laurentius igitur dicti operis p. 384: “*Σίλφιον*, “so called by the Greeks; and by the Latins *Silphium*, “*Laser*, and *Laserpitium*, and by the English *Asa* or *Assea* “*foetida*, is an extracted juice from the roots of a Persian “plant like a carrot growing wild in the mountains, and by “the heat of the sun and time reduced to the consistency “of a gummy substance, and so brought over to us out of “Persia, and chiefly from Gamroon by our East India merchants. Its smell (as will appear more hereafter) is very “offensive; especially at or soon after its first gathering, “and to those who are not used to it: but when it comes “to be mellowed by age and used discreetly in small and “due quantities, learned palates have only judged it to “have an high resinous smell and taste, and to afford a “grateful flavour, agreeable to what Theophrastus saith of “the plant and country, that it doth afford *ὀπὸν πολλὸν καὶ εὐσμουρ**, abundance of juice, and that well perfumed.

“It is true, Aristophanes† in one or two places mentions “it as a thing *inamæni odoris*, but that must be either that “he had seen none in his time, but what was extracted “from the stalk or leaves, the worst and most corrupt sort; “or else, that as a comedian he speaks of its unsavoury effects, and gives it the same character that he would have “done *garlick* or *rocombole*.

“I was always of opinion that our *asa*, when we have it “genuine, is the same with the ancient *silphium* so much “cried up for its rare virtues and excellent qualities by the “ancients: but because I had a mind to support my private opinion by a better authority than my own, I wrote

* Theophr. Hist. Plant. l. 4. c. 3. † Aristoph. Equit. pp. 239. 240.

“ the following letter to Dr. Bentley, desiring he would
 “ please to give me his sentiments of this matter, which he
 “ was pleased to do (as the reader will see) in a very oblig-
 “ ing manner.

“ Reverend Sir,

“ I HAVE made bold to order my son to wait upon you
 “ with this; because, though I am a stranger to you, your
 “ character makes you an encourager of learning in all its
 “ parts. I have already published something about garden-
 “ ing, which the world has kindly received; and being now
 “ about to publish a new system of vegetables, I am at a
 “ loss to come at any certainty about the famous *silphium*
 “ of the ancients; that is to say, whether we have or know
 “ any thing of it at this day, and in what part of the world
 “ it grows. Mr. Evelyn has conjectured that our *assa fœti-*
 “ *da* (when we have it not adulterated) is the true *silphi-*
 “ *um*: and I am much inclined to be of his mind; because
 “ all our books writing about drugs agree that it is the
 “ juice of the *laser* plant, the old Latin name of *silphium*,
 “ and the aforesaid author thinks that the odoriferous *ben-*
 “ *zoin* is nothing else but the extract of the leaves and
 “ stalks of the *laserpitium*. What I now desire to know of
 “ you, sir, is, whether in your great reading and compre-
 “ hensive learning you have met with any thing either to
 “ confirm or to contradict this notion.

“ I need not say to you how full Pliny is in his descrip-
 “ tion and commendation of this noble plant, recommend-
 “ ing it both for the table and medicinally used; giving
 “ also rules by which the genuine might be known from the
 “ adulterated. Aristophanes more than once mentions it,
 “ and speaks of the *Βάρτου σίλφιον* as a thing of the highest
 “ value; nay even his comical description of the effects
 “ thereof in his *Ἰππῆϊς* may serve to shew us something of
 “ its nature and use. Athenæus also speaks of it as one of
 “ the greatest delicacies in condiments: and all the old phy-
 “ sicians mention it with respect; viz. Dioscorides, Hippo-

“ crates and Galen. From this last it is recommended by
 “ Sanctorius under the name of *succus Cyrenaiscus*, which
 “ Quinsey his commentator (ignorant of the plant) could
 “ not understand. You know Herodotus mentions a sort
 “ of weasel, that is supposed to breed and lie under this
 “ plant; accordingly we have the figure of it in a medal of
 “ Battus at this day. I should be glad to know your sen-
 “ timents, and whether it will help us to discover its nature
 “ and properties.

“ I have not yet been able to learn from whence our *assa*
 “ comes; but as it is, it gives a noble flavour discreetly used
 “ in sauces. I should not think it impossible, if the true
 “ *silphium* plant could be found, but we might bring it over
 “ with care, and naturalize it with us, as we do most other
 “ the tenderest exotics, and then we might be sure to have
 “ genuine what the ancients so highly extol. For I con-
 “ fess my zeal in this matter carries me to think no pains or
 “ care can be too much to compass what was always ac-
 “ counted superlatively excellent to a proverb. You will
 “ be so good as to pardon this freedom, and to believe that
 “ whatsoever you shall think fit to communicate to me about
 “ this matter, shall be made use of with all honour and fi-
 “ delity, by,

“ Sir,

“ Your most obedient humble servant,

To Dr. Bentley,
 Nov. 1724.

“ J. LAURENCE.

“ To which the learned Dr. was pleased in a little time
 “ to send me the following kind and obliging answer.

“ Reverend Sir,

“ **T**HAT the modern *assa*, corrupted from *laser*, *λασά-
 “ ριον*, is the ancient *silphium* I have been long convinced;
 “ but our merchants import commonly the worst rotten
 “ stuff, which has deservedly given it the epithet of *foetida*.
 “ I once met with a quantity so good, that I convinced Dr.
 “ Mead and other physicians that it was genuine *silphium*:

“ besides all other marks to which it answered, I appealed
 “ to that decisive one in Pliny. *Probatio sinceri prima in*
“ colore modice rufo (Dioscorides *ὠκρόθροσ*) *et cum frangitur*
“ candido intus. I carried a piece to Dr. Mead’s, &c. and
 “ shewed them first, that the outside was pink colour, *ὠκρό-*
“ θροσ, then with a knife I cut a thin slice off and it was
 “ white, and that new white surface in two hours time
 “ turned pink again; and so it would do *toties quoties.* This
 “ convinced every one; for what other drug will turn colour
 “ so upon breaking or cutting?

“ The African *silphium* was lost before Pliny’s time, and
 “ he relates the cause of it. What was in use in his time
 “ came all from Parthia or Media, and was the very same
 “ with that of Africk, and sometimes (as Strabo saith) was
 “ better than that. The reason of it is, that it was a manu-
 “ facture, the juice being mixed with fine meal, to give it a
 “ consistence, and to keep it from sticking like tar or cor-
 “ rupting. So no wonder the Cyrenean generally excelled;
 “ because they had better markets to vend it in, which en-
 “ couraged them to be cleanly about it.

“ It doth not appear that the creature you call a weasel
 “ fed upon the plant of *silphium*: Herodotus’s words *γαλαί*
“ ἐν τῷ σιλφίῳ γινόμεναι do not warrant that. Herodotus (if
 “ you compare chap. 192. with chap. 169.) calls *σίλφιον* not
 “ the plant, but the country where *silphium* grew; which
 “ according to Theophrastus and Pliny was four thousand
 “ *stadia*, i. e. five hundred miles square. In that country
 “ therefore this weasel was frequently; not that she eat the
 “ plant. Rather than suffer that, the Cyreneans would
 “ have used them as the Britains formerly did wolves. Be-
 “ sides, one of these weasels was brought alive from Africk
 “ to London within this five years; and yet no account
 “ informs us, that ever *silphium* grew in Africk since the
 “ time of Pliny.

“ All the *asa* now used in Europe is brought by the East
 “ India companies, and they have it in the Indies from Per-
 “ sia. It now grows where it always did, in the barren de-
 “ solate mountains of Persia, called by the writers of Alex-

“ander’s expedition *Caucasus* or *Paropamisus*. This you
 “will see in Strabo and Arrian. If you can get a book
 “published about ten years ago by one Kempfer a Ger-
 “man, that practised physic in all the Orient for several
 “years, you will see a particular chapter about *asa*. He
 “went from Ispahan on purpose to see the country pea-
 “sants fetch their harvest of *silphium* out of those moun-
 “tains. He gives you a picture of the whole plant, root,
 “stalk, and leaves; and it agrees with the Greek account of
 “the Cyrenean *silphium*; except such small differences as
 “may be allowed between a man that saw it himself, and
 “Theophrastus and Dioscorides, &c. who never had seen it.
 “The root is like in bulk to a large carrot root: they cut
 “the top of it with a knife, hollowing it toward the centre;
 “the next morning the *ὀρός* *silphium* is oozed out like a
 “cream; this is scraped off and put into a pot: then they
 “cut the root again the thickness of a crown lower, and the
 “next morning fresh cream is produced. This is repeated
 “three or four times, and so the root is left, and perishes.

“Now they gather nothing but the juice, the *ὀρός*: anciently
 “they used stalks and roots, exhausted of the *ὀρός*, pounded
 “or grated, as we now do sugar or pepper. The Persians
 “as well as Africans used this, time out of mind. You may
 “see in Polyænus lib. 4. that Alexander, after he had sub-
 “dued Persia, found in the registers a list of the daily
 “stated allowance for dinner and supper for the Persian
 “king’s palace; amongst which are *ὑποῦ σιλφίου δύο μυᾶι, σιλ-*
 “*φίου τέλαλλον σταθμὸν*, two pounds of the juice of *silphium*,
 “of the dried stalks and roots, above an hundred pound
 “weight. The poor Athenians in Aristophanes’s time seem
 “to have had no better than *καυλός*, the stalk, which was
 “the worst and cheapest.

“*Benzoin* is not (as supposed) an extract of *silphium*, but
 “from a quite different plant; as you may see in Jacobus
 “Bontius *de Medicina Indorum*, who saw both plants. I
 “have seen several instances where the *asa* (when perfectly
 “good to Pliny’s proof) has done as great things in medi-
 “cine, as ever the ancients mention: in sauce it daily grows

“ more into use among the quality. I am afraid your wish
 “ of transplanting it hither will have no effect; for all ac-
 “ counts, old and new, declare it incapable of removing, or
 “ of culture; yet query in *Hortus Malabaricus*, if the Dutch
 “ gardeners have cultivated it. I am with all respect,

“ Your's,

“ R. BENTLEY.”

171 1. κατ' Εὐσπερίδας] Promiscue, 'Εσπερίδας et Εὐσπερίδας, cives 'Εσπερίται et Εὐσπερίται: quod in promptu magno viro non fuit, Strabonis XIV. p. 957. D=647. B. καὶ ὅτι ἐν τοῖς 'Εσπερίταις Λίβυσι reformanti ἐν τοῖς ἑσπερίταις Ἰβηρσι. Amnis enim Lethæus, quo de geographus, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud Libyæ Hesperitas. Iterum Strabo XVII. p. 1193. C=836. D. ἔστι δὲ καὶ λιμὴν 'Εσπερίδων, καὶ ποταμὸς ἐμβάλλει Λάθων, seu, uti aliis, Λάθων. WESS.

172 1. Νασαμῶνες] Horum jam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. hujus libri, ubi et de loco cui Augila nomen. SCHWEIG.

2. τοὺς δὲ ἀντελέβους etc.] Credo ob oculos hæc Arriano fuisse de piscium apud Indos captura, Indic. c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλίου αὐαίνοντες, οὗτ' ἂν ἀφανανθῶσιν, καταλοῦντες: ubi mira Gronovii in participio isto fluctuatio. WESS.

3. ἐπίκοινον αὐτίαν τὴν μίξιν ποιεῖνται] Quæ posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quodque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Dux sunt res sanequam diversissimæ, tametsi de iisdem dici possint, ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖσθαι, et ἐμφανῶς, vel κτηνῶν, μίσγασθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιεῖνται, οὗτε συνοικίοντες, κτηνῶν τε μισγόμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖνται, hac addita ratione, ἵνα κασιγνηταὶ τι ἀλλήλων ἔωσι, καὶ, οἰκῆται ὄντες πάντες, μήτε φθόνῳ, μήτε ἔχθρῳ χρῶνται ἑς ἀλλήλους: quæ a Platonica hæresi non abluunt:

ut non injuria Strabo dixerit τὰς γυναῖκας Πλατωνικῶς ἔχοντας κοινὰς καὶ τὰ τέκνα, VII. p. 461. A=300. D. Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Jam vero verba, ἐπίκοινων αὐτῶν τὴν μίξιν ποιοῦνται, bis apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo codice; deinde quæro quem habeant inter se nexum μίξιν ποιοῦνται. — μίλογονται? Præterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriæ, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διαξελθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγομένων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, V. 18. Neque Mela legit, quæ rejicienda censeo; dum sic vertit Herodotea I. 8, 55., *Feminis eorum solenne est nocte qua nubunt omnium stupro patere*;—et tum cum plurimis concubuisse, maximum decus; in reliquum pudicitia insignis est. Evinquit illud tandem, meo saltem arbitrato, comparatio moris Massagetarum. Istis autem rejectis, apte sibi respondent Herodotea: Γυναῖκας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἕκαστος, τρόπον παραπλησίῳ τῷ καὶ Μασσαγέται ἐπὶ ἀν σκίπανα προστήσονται μίλογονται. Liqueat, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetae, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quænam autem illa? Herod. I. 216. ait: Μασσαγέτης ἀνὴρ, τὸν φαγοτρώων ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς ἀμάξης, μίσγεται ἀδεῶς: similiter Nasamones. Supra dixerat I. 203. μίξιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανέα κατὰ πᾶν τοῖς προβάτοις. Vide Zenobii Prov. p. 122, 17. VALCK.

Zenobius l. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utcunque spectet habet, nisi quod de Massagetis ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησιάζουσι. Verba ista, ἐπίκοινων—ποιοῦνται, quæ cum Valckenario aliena ab hoc loco judicaverat Reizius, prorsusque Borheck abjecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque Eustath. ad Dionys. vs. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολὺ γυναῖκας τούτους ἱστοροῦσι, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιοιμένους ἐπίκοινων: quæ ex Herodoto desumta esse, liquido adparet

ex eis quæ continuo deinde de divinatione ex somniis adjecta sunt. Et, cur ea verba ne Vallam quidem videri suo in codice legisse dixerit vir doctus, nihil causasse erat. Le gerat eadem Valla, hisque Latinis interpretatus erat, *et cum eis in propatulo coeunt*; quam in sententiam Coray apud Larcherum, *ῥῆσιν* istam servans, pro *ἐπὶ κοινοῖν* censet *ἐπὶ κοινοῦ* legendum, quod idem valeat ac *ἐμφανῶς*, I. 203. et III. 101. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et *ἐπὶ κοινοῖν μίξιν*, ut IV. 104. et 180. de *promiscuo coitu* intelligamus: qua item notione I. 216. de Massagetis ait, *ταύτης (ταῖς γυναῖξι) ἐπὶ κοινα χρίονται*: nempe *ἐπὶ κοινα* adverbialiter, pro *ἐπὶ κοινοῖς*: *mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt*. Et sicut hic mos apud Massagetas non impedit, quo minus (ut ibidem refert Noster) *uxorem quisque ducat*: sic non secum pugnant quæ hîc de Nasamonibus traduntur. Querit Valckenarius, quem habeant inter se nexum *μίξιν ποιεῖνται* — *μίλογονται*? At perapte ista nexa sunt, *ἐπὶ κοινοῖν* — *μίξιν ποιεῖνται* *τρόπῳ παρακλησίῳ*, *τῷ καὶ Μασσαγέται μίλογονται*, *ἐπειδὴ* etc. Videtur virum doctissimum turbasse distinctio paullo fortior post verbum *ποιεῖνται* interposita: quæ si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici commate mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. *μίλογονται*, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. SCHWEIG.

3. *ἐπειδὴ σκεῖπωνα προστήσονται*] Strabo in Arabum consimili ritu ὁ δὲ φθάσας εἰσιῶν μίγνυται, *προβίς τῆς θύρας ῥάβδον*, plura absurditatis pro nostro more plenissima adjungens XVI. p. 1129. D = 783. A. De Massagetis ad I. 216. WESS.

6. *ἐπικατακοιμέωνται*] In illa incubandi superstitione *ἐγχευμᾶσθαι*, *κατακοιμᾶσθαι*, et ejusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque Tertullianum de Anima c. 57.8 ad hæc alluisse. Illa vero *danda accipienda*

8 Cujus verba sunt; *Nasamonas* *racides* scribit, vel *Nymphodorus*, propria oracula apud parentum sepulchra mansitando captare, ut *Herodotus*.

que fidei, quæ subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus eviuit, teste sollertissimo Shaw Itiner. t. I. p. 309. WESS.

- 173 2. ἱστρατεύοντο ἐπὶ τὸν Νέτρον] Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11., *Psyllos*, ait, *re aquaria defectos, eam injuriam graviter Austro succensusse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, jure belli res repetitum,) proficiscerentur*, etc. Ista forsitan in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum prope internecione sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. Herodotus fabulam se tradere formula significat adjecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λέγουσι Αἴβυες: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiæ fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, Herodotum ob ista talia, si lubet, exagitent hujus seculi sophi! Quas innumera-biles esse scribit apud Herodotum fabulas, [de Legib. I. 1.] ne Cicero quidem vitio vertit historiæ patri, neque severissimus ipsius Thucydidis et Platonis censor Halicarnassensis Dionysius; qui et antiquioribus et Herodoto necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriæ, atque ita ποικίλλειν τοῖς μυθάδεσιν ἐπεισοδίοις τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς, t. II. pag. 226, 32. [de Thucyd. c. 7. t. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

3. ἔχουσι τὴν χάσιν οἱ Νασαμῶνες] Superiora culte, sed liberius, Latine expressit A. Gellius Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem Psyllorum natio internecione sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora ævi tempora. Plinius, qui Nasamonibus excidii causam adsignat: *Genus hominum*, ait, *ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis*: Hist. Nat. VII. 1., ubi Harduinus. WESS.

- 174 1. Γαράμαντες] Eustath. in Dionys. vs. 217., οἱ Γαράμαντες—οὔτε ὄπλα ἔχουσι πολεμικά κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε ἀμύνεσθαι οἶδασιν. Gentis illud nomen servandum statuit Salmas. in Solin. p. 384. mihi Pintiani non displicet sententia ad Melam p. 52. VALCK. Scil. Pintianus ad Melæ I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex Melæ codicibus in Γαμ-

φάσαντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis Garamantibus, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quæ de utroque populo memorat Noster, ut vix credibile sit utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum Larchero aliisque viris doctis duas ejusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillasque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, Garamantes illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam ejusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare quum de Garamantibus cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cujus nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem Mela et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi Garamantes, de quibus ibi agitur; sane quam probabile fit, hujus populi, qui hic memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. Cum Mela consentit Plinius, eundem hunc Herodoti locum ob oculos habens quum V. 8, 8. scriberet: *Gamphasantes, nudi* (scil. sine armis; γυμνοί, ut Græci dicunt;) *præliorumque expertes, nulli externo congregantur.* SCHWEIG.

- 175 I. ἔχονται τὸ πρὸς ἐσπέρης] Cum Abreschio τοῦ πρὸς ἐσπ. malo ob scriptoris adtuetudinem. WESS. Bene habet τὸ πρὸς ἐσπέρης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ articulus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies Nostro frequentatus in hujusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191. Genitivus casus ad verbum ἔχεσθαι pertinens, in proximo est, nempe Ναταμί-νων: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, *cristas sibi tondent*: id est, *capillos tondendo* (eo modo qui mox exponitur) *cristas sibi efficiunt.* SCHWEIG.

I. στρουθῶν καταγαίαν δορὰς φορέουσι] De Æthiopum armatura, προβλήματα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ἐποιεῦντο γεράνων δορὰς, VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν σικεπ-σθέντις; avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, XVI. p. 1117. c = 772. B. Jam cur Valla hic et cap. 192. *subterraneos stru-*

thiones elegerit, caussam habuit ex Græco nimis presse sumto: Latine qui ita adpellarit, novi neminem. Στρουθοὶ χερσαῖοι, *passeres terrestres*, quomodo præstat, Æliano de Animal. XIV. 13. Alios *bestiæ magis quam avis*, licet *pennatæ*, ut Tertullianus Veland. Virgin. c. 16., titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phœnice vs. 145. et Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congesserunt. WESS.

2. ἐκ λόφου καλυμμένου Χαρίτων] Λόφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. V. 32. ex Callimachi fragmento [266.]: Ἡ ὑπὲρ αὐσταλείων, sive, ex Ruhnkenii emendatione ἀσταλείων, Χαρίτων λόφον: de quo et Nicæneti Epigrammate in Dissert. Herodotea c. 2. plura. WESS.

176 1. περισφύζια δερμάτων] Aut falsus aut mendosus est Sextus Empiric. Hypotypos. III. 24. p. 177. cum de Ægyptiis, ὅτι αἱ πλείστοις συνοῦσαι, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σεμνολογήματος. Nihil tale de ejus nationis feminis. Scribi potest in philosopho παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum Berglero: At sunt in illa Sexti disputatione alia negligenter posita, ut alias observabitur. WESS.

177 2. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπὸς etc.] Loti Cyrenææ habitum attigit II. 96., nihil dissentiente Polybio, sicuti animadvertit Athenæus XIV. p. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum Lotophagi confecerint, Is. Vossius ad Scylac. p. 114. ed. Gron. et Bod. a Stapel in Theophrastum Hist. Plant. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS.—Lib. II. 96. loti arboris vel arbusti mentionem obiter fecerat Herodotus: hinc de fructu agitur. De utroque Polybius disseruit, XII. 2. Vide quæ ad eum locum Hermannus, t. VIII. p. 121. disputavit. Conf. Munko Park, *Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157. seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet Desfontaines, in Comment. de Loto Lotophagorum, inter Acta Acad. Scient. Paris. 1788. pag. 443. SCHWEIG. Larcherus citat Shawii Itin. p. 225. 226.

178 1. Μάχλυνες] Is. Vossius Nostri Μάχλυνες et Nicol. Dama-

sceni Ἰαλχλυσίς apud Stobæum eosdem incertissima censuit conjectura: probabiliore Holstenius et Berkelius Μάχμης in Stephani Μάξυς hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit Plinius Hist. Nat. VII. 1. WESS. Literarum venatores hujus nominis invenient vestigia in Ἰαλχλυσίς, quorum Λιβύων morem enarrat Nicolaus Damasc. Stobæi p. 292, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλυσ. Qui Herodoto c. 191. Μάξυς, similiter dicti fuerant in Hecatæi Periegesi: Μάξυς invenit in suo cod. Stephanus Byz. et probabiliter scripserat in ista voce, σίε' δὲ ἕτεροι Μάξυς, καὶ ἕτεροι Μάχλυσ, uti corrigit Berkel. pro Μάχμης: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συνέναιψεν et συνεάλυψε. VALCK.

2. ἐπὶ ποταμὸν μέγαν] Locum hunc tractans Heeren in *Ideen* etc. t. II. p. 42. seq. suspicatur ex Argonautico quodam poëta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augēt eam etiam Steph. Byz. (voc. Φίλα) in citando hoc Herodoti loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν scribens. SCHWEIG.

2. τῇ οὐνομα Φλά.] Quæ in palude Tritonide fuisse dicitur insula Φλά, Φίλα dicta videtur in cod. Steph. ut illa nobilior inter Ægyptum et Æthiopiam sita: prostant hinc descripta verba quædam apud Steph. ubi pro ἐκδιδόντος scribi debuerat ἐκδιδοῖ οὗτος. VALCK.—Dubium est, an Φίλα Stephan. Byz. hic invenerit olim. Excitat Nostri verba illa in voce, nomen Φίλα non adjungens^b. Utcunque fuit, extremæ Ægypti Φίλα, sive Φίλαι potius apud Diodorum I. 25. longissime a Tritonide absunt palude. Sequentia, Λακεδαιμονίοισι φασὶ λόγιον εἶναι, a Valla male reddita, Leopardus Emend. VII. 16. explanavit. WESS.—Bene H. Stephan. in ora: *Ἰσουλὸν* editum esse Lacedæmoniiis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. SCHWEIG.

3. ἐπιθεσπίσαντά τε τῷ τρίποδι] Consideranda docti homines viderunt, tanquam θεσπίσαντα ἐπὶ τῷ τρ. *super* sive *ex eo tripode vaticinantem*. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Præp. V. 12. καὶ ἀγάλματι πολλὸν Κεῖνω ἐπευχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron. 887.,

^b Postrema ab Epitomatore forsitan omissa. SCHWEIG.

tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548. seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus IV. 56. WESS.

180 7. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος] In Platonis Tim. p. 24. B. *Ægyptius sacerdos genti suæ præ omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat*; mirifica de illis Porphyrio et Jamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervæ natalibus spectavit Pausanias I. 14. Kuhnio monitore. Adde Æschyl. Eumen. 292. WESS.

8. Ποσειδάωνος εἶναι θυγατέρα] Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., quæ perhibebant illi Minervam Ποσειδῶνος καὶ λίμνης Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκοὺς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista partim et quæ sequuntur ex Herodoto Eustath. in Dionys. 267., λέγει δὲ καί, — ὅτι μεμφθεῖσά (τι) ἡ Ἀθηναῖα τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐποιήθη εἰς θυγατέρα (τούτέστι θετὴ θυγάτηρ ἐγένετο,) τῷ Διὶ. *Adoptare sibi filium, vidē tινὰ ποιήσασθαι*, frequens apud Oratores; *θυγατέρα ποιήσασθαι* qui præter Herodotum dixerit neminem novi, nisi Isæum p. 84, 12. et p. 88, 15. Junonem permovit adulter υιοποιήσασθαι τὸν Ἑρακλῆα: ridiculum commemorat Diodor. Siculus ritum, quo hoc in cælo fingeretur peractum, IV. 39. VALCK.

9. Μίξιν δὲ ἐπικούριον] Vide ad c. 172. not. Mox τρίτου μηνός cum superioribus interpretibus pro διὰ τρίτου μηνός accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181. et III. 108. IV. 53. SCHWEIG.

181 1. Οὔτοι μὲν οἱ—εἰρήεται] Sic c. 196. οὔτοι μὲν εἰσι τοὺς ἡμεῖς ἔχομεν Λιβύων ἐνομάσαι. WESS. Sequentia usque ad c. 185, collatis recentiorum itineratorum observatis illustrat Heeren *Ideen etc.* t. II. p. 226. SCHWEIG.

2. ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἁλὸς ὕδαρ] Convenit Callistrati Ecphras. Stat. c. 14. ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους αὔρας, et quæ Eustath. in Hom. p. 995, 30=990, 45. Hinc vero et post deinde iteratis H. Stephani Thes. t. I. p. 365. et Palmerii Exercit. p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem ἁλς, ἁλός, de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte Alberti Observat. in Matth.

c. V. 13. De salis autem ubere per *Libyæ* hos tractus copia, et caussa fertilitatis, prudenter accuratissimus Shaw Itiner. t. I. p. 296. WESS.

4. ὡς καὶ προτ. εἴρηται μοι] Dixit lib. II. 54. et de Jove *κριοπροσώπῳ*, qui Athanasio *κριοκέφαλος* Ἀμμων Orat. ad Gent. t. I. p. 9. cap. 42. ejusdem libri. WESS.

5. ὕδωρ κρηναῖον ἰδὼν etc.] Ex illis qui de mirabili hoc solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti! Arrianus Ἀναβ. Ἀλ. III. 4. Curtius IV. 7. et Mela I. 8. Unius Curtii ponam verba: *Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ὕδωρ μισημβρίας γίνεσθαι θερμὸν tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Ὑδ. Παραδ. p. 125. et Antigono Caryst. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exæstuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adsueto tepore languescat.* Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK.—Conf. quæ ad Antigonum a Beckmanno adnotata sunt. SCHWEIG.

Ib. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρης] Sic III. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσαμβρίας: sole a meridie devesco. Vulgo sol in *vesperam inclinatus κλίνειν* dicebatur: vide Lucæ Ev. IX. 12. et Wetsten. VALCK.

Ib. ἐπὶ δὲ μάλλον ἰδὼν] De miraculo hujus fontis Diodorus etiam XVII. 50. et isthic advocati. WESS. Similem quodammodo fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren l. c. p. 239. SCHWEIG.

183 1. τριήκοντα ἡμερῶν] De illo itineris spatio consuli Heeren potest l. c. p. 255. seqq. SCHWEIG.

2. οἱ ἐπισθονόμοι βόες] Boves *ἐπισθονόμοι*; hinc Aristoteles, Mela, Plinius, Ælianus mutuati sunt; quos Casaubonus contra Athenæum V. p. 221. E. antestatur. Id addo, Plinium V. 4. Hist. Nat. *Garamantas ab Augilis dierum XII. itinere separare*; qui διὰ δέκα ἡμερῶν ὁδοῦ distabant tantum. Adjuvandus ergo optimus scriptor. WESS.

4. τρήψιν] Τρήψιν duritiem Valla, qua notione τρήψιν ignoro: attritum frictionemque indicare certum est: παρὰ τὴν τρή-

ψιν, inter fricandum, in Polyæni VI. 1, 7. WESS. *Duritiem* cum Schneidero tenendum putavi, *firmitatem* intelligens, attritui frictionique diutissime resistantem. SCHWEIG.

184 1. Ἀτλαντες, οἱ ἀνάνυμοι etc.] Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis quæ diversa veluti de diversis gentibus tradidit Herodotus ad unos Atlantes retulerit Mela I. c. 8, 39. *Atlantes solem exsecrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur.* Melam sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima Salmasii videtur sententia, in Solin. pag. 410. *vetustissimum nendum in Herodoto hæsisse* judicantis; corrigendumque Ἀτραντες, atque hos esse, qui Ἀτάραντες Rhiano dicuntur, et perperam Ἀφάραντες apud Stobæum. In eadem opinione videtur Is. fuisse Vossius; nam Atlantes hos ad Melam vocat *Atarantes*. Vide jam mihi quæso quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτάλαντες et Ἀτάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum judicabis munitum auctoritate Rhiani. Eustathius in Dionys. 66. Ὁ τὰ Ἑθνικὰ γράψας ἔθνος Λιβυκὸν λέγει τοὺς Ἀτλαντας. Ῥιανὸς δὲ, ὡς φησιν, Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει καῖσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὀπίρους: hinc Stephanum Byz. emendandum vidit Holsten. Ad mentem Herodoti Rhianus Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει καῖσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ etc. Nam *Atlantes* Herodoti λέγονται οὔτε ἄμψυχον οὔδεν σιτέεσθαι, οὔτε ἐνύπνια ὀρᾶν. *Atarantes*, ut opinor, ἀνάνυμοί εἰσι μῦθοι ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ υπερβάλλοντι καταρῶνται. De his Nicolaus Damasc. Stobæi p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) Ἀίβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσιν, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λαιδοροῦνται, ὡς πολλὰ κατὰ φήναντι. Horum prius attigit et Eustath. in Od. θ. p. 1609 = 327, 41. sequutus nobis etiam vulgatam in Herodoto scriptionem, οὐδεὶς, αἰτ, τῶν ἐκτὶ κυρίου ἐκληρονόμοι ὀνόματος. Alterum de *malis precibus verbisque impiis in solem jactis*, gente non nominata, prodiderunt præterea Strabo XVII. p. 1178. A = 822. et Di-

¹ Sive Ἀφάραντες. SCHWEIG.

odor. III. p. 179. f. Utriusque verba quædam cum Herodoteis operose compararunt Salmas. et Is. Vossius. VALCK.

6. ἐπὶ τούτου τοῦ οὐρεος] Hujus montis accolæ si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint Herodoto nomine designati, cujus ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his *Atlantibus*, qui neque animalibus vescebantur, neque insomnia visebant, *qualia reliqui mortales*, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos Diodorus Sic. III. 54. VALCK.

185 2. ἔστι δὲ ἀλός τε μέταλλον] Codicum ἐν δὲ videtur ex II. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μίμφι affirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

3. τὰ δὲ οἰκία τούτοις etc.] *Domos ex sale structas* (ἀλῆνας οἰκίας) Gerrhæorum Strabo memorat lib. XVI. p. 1110. c = 766. v. WESS.

186 2. ἀπτεσθαι] Ionicum et rarius πατίεσθαι, Lamberto Bos probatum Obs. Crit. p. 40. Si plerique tamen codices Mediceo concinunt et Vallæ, ἀπτεσθαι non temere rejicerem: de re eadem ponitur II. c. 18. μὴ ἔργεσθαι, id est ἀπτεσθαι, sive γύσασθαι, πάσασθαι, πατίεσθαι. Adhibetur apud alios interdum ἀπτεσθαι gustandi significatu, et apud Herod. II. 32. ἀπτεσθαι τοῦ ἐπεόντος ἐπὶ τῶν δενδρέων καρποῦ. VALCK. Debueram ad II. 66. monuisse Valckensærium in Adnot. Crit. Nov. Fœd. p. 342. ibi leg. malle, κτείναντες μέντοι οὔτι ἀτίονται, felium foetus qui occiderunt, nullum tamen illinc damnum patiuntur.

187 2. Οἶσπη] Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. *stercus ovillum*, διαχώρημα, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabæ Epist. p. 727. *sordes ovium crassas et pingues*, fortasse præter rem. Οἶσπη, *lana succida*, (sive ἔμω τὸ ἀπὸ τῆς οἶος ξιν τοῖς λύμασι, in Aretæo Cappadoc. II. 5. de Morb. Diuturn.) ignis ob sordes concretas sat̄is est patiens. Melius Monachus, et prior eo Scaliger Emend. Temp. VII. p. 682. durare apud Æthiopas Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. WESS.

3. πάντων ὑγιηρότατοι] Aliam dat et magis probabilem rationem II. 78. cur sint Ægyptii μετὰ Λίβυας ὑγιηέστατοι πάντων ἀνθρώπων. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a codd. oblatam. Proverbium erat Græcis in usu, Κρότωνος ὑγιέστερος, cujus originem pandunt Strabo VI. p. 414. A = 269. et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

188 1. ὑπὲρ τὸν δόμον] Postremum sincerum non puto. VALCK. —Suspicio Reiskii, ὑπὲρ τὸν ὤμον *super humerum*, uti in Virgilio Pharmaceutria, *Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput jace, ne respexeris*: aut ὑπὲρ τὸν βραχίον *super aram*. Alia Pavii, ἀποστρέφουσι τὸν αὐχένα αὐτῶν, *avertunt cervicem suam*, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cujus an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

189 3. αἰγίας] Illud vestimenti genus Afris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγείοισι δέρμασι κατακείμενοι, καὶ κρέασι αἰγείοισι χρῶνται· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στῆθος, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὃ τι μὴ αἰγείον ἐστίν· οὐ γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἰγες καὶ βόες, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. WESS.

4. καὶ ἡ ὀλολυγῇ] *Sacrum* mulierum *jubilum*, ὀλολυγμὸν ἱερὸν Æschyli, doctissimi homines, ad Diodori XVI. 11. laudati, præclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit poetæ ex Iliad. ζ'. 302. Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χειρας ἀνέσχον. WESS.

Ib. τέσσαρας Ἰππους συζευγύναι] A sua fortasse Minerva Neptumine hoc didicerant Libyes, Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ὀπιστάται, Sophocli Elect. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰππία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρκαίοις ὄχοις Hesychius. VALCK.

190 2. οἰκήματα δὲ σύμπληκτα—περιφορητά.] Idem tradidit Helianicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑθνῶν ὀνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς—οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεποιημένας μικρὰς ὅσον σκιάς ἔνικα, αἷς καὶ περιφέρουσιν ὅπου ἐν πορεύονται. Multa περὶ ἀνθερίκου, omissis tamen Herodoteis, notavit Spanhem. in Callim. hymn. Del. 193., aptiora

quædam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsan Milesius Hellanicus ex Herodoto; nam et τὰ Βαρβαρικά Νόμιμα Ἑλληνίκου ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάσου (lege Δαμάστου) Damastes enim intelligitur, Sige natus:) συνήκται, teste Porphy. in Eusebii Præp. X. p. 466. VALCK.

- 191 1. οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι—Μάξυες] Afri Maxyes abs Steph. Byz. in Μάξυες agnoscuntur: et horum quidem οἰκίας veri nominis *domus* fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, *tuguria*; eaque περιφορητὰ, sicubi usus requireret. WESS. Quæ de eorumdem *tonsura* subjiciuntur, conferenda cum cap. 180. SCHWEIG.

4. καὶ ἄρκτοι] In *Africa* *ursum* non gigni confidenter Plinius H. N. VIII. 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. *pellem Libystidos ursæ*^k leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cyneget. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Jo. Vossio III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afris ex conmutatione vocis Λυγκοὶ in Λιβυστικοὶ late sparsum conjiciens, quæ utique in Herodotum, ἀρκτος, sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. t. I. p. 323. Statim καὶ οἱ κυνοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκέφαλοι. *Blemmyis*, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. *traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis*, ad hæc alludentis. WESS.—De his vide quæ ad Plin. sunt ab Harduino notata. Ut *cynocephalos* (simiorum quoddam genus, de quo Diod. Sic. III. 35.) sic et *acephalos*, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosis (ut ipsi videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, αἷς δὲ λέγονται γε ὑπὸ Λιβύων. SCHWEIG.

4. ἀκατάψευστα] Scinduntur eximii viri Montfauconius et Gronovius in contraria studia hanc ob vocem: illi *θηρία ἀκατάψευστα*, *feræ intractabiles*; huic *ἀκατάψευστα*, *haud emenditæ*, ut olim Valla, *veriores*. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos Herodoti codices venit, quorum in locupleti-

^k Æneid. V. 37. ubi vide Interpp. SCHWEIG.

bus Italiæ Galliæque bibliothecis decem Montfauconio, totidem Gronovio favent, sicuti Histor. Acad. Inscript. t. VI. p. 264. testificatur. Ita in æquilibrium negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, prægravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut ἀκατάψαυστα valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repetentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut hujusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse. exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum præstruendo, ὡς δὲ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων, ut quidem illi ab Afri memorantur. Nusquam quidem, quod Gronovius objecit, ἀκατάψαυστα nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, præsertim cum ἀκατάψευστα non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non injuria D'Orvillius arripit ad Chariton. lib. III. pag. 241. ἀκατάψαυστα, nisi si εὐκατάψευστα, de quibus facile quis mentiat, præferendum, eligens. Atque hæc viri doctissimi. Equidem pronior in ἀκατάψαυστα olim fui; quam muto sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα—ἀκατάψευστα, et alias feras—nullo mendacio fictas, clare a præcedentibus segregari. Libyrum e fabulis cynocephalos et acephalos, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri feminaeque ferae, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in Africa, sicuti multæ aliæ non fictæ, θηρία ἀκατάψευστα, bestiae, sive, ut alia in re Jamblichus, ἀδιάψευστα, Protrept. p. 137. WESS.

192 1. ὄργυς] Videntur ὄργυς Nostro dici qui aliis ὄρυγες: quo de genere dixi ad Athen. V. p. 200. f. SCHWEIG.

Ib. τῶν τὰ κέρα τοῖσι Φοῖνιξι οἱ πῆχες ποιῶνται] Ante Salmasium in Solin. p. 157. et Bochartum Hieroz. p. 946. perspecte Conr. Gesnerus, De Quadruped. p. 770. ὄργυς pro ὄργυς legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis musicis quæ phœnices vocant. De instrumento musico cui φοῖνιξ nomen, paullo copiosius quam pag. 636. B., Athenæus disseruit pag. 637. B. quem ad locum et nos in Animadverss. tom. VII. pag. 475. quid sit quod πῆχες in instrumentis musicis

Græci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα — οἱ πῆχυν ποιῶνται, similis est illi VIII. 27. ἡ δὲ δεκάτη ἐγένετο τῶν χρημάτων — οἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. SCHWEIG.

2. βασσάρια] Hesychius: Βασσαρίς ἀλώπηξ. Et Βασσάρια τὰ ἀλωπίκεια (Βασσάρια debuit, et ἀλωπίκια) οἱ Λίβυες λέγουσι. Suidas: Βάσσαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. Etymologus p. 190. extr. Λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. SCHWEIG.

Ib. δίκτυες, καὶ θᾶες] Thoëm consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quæ *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia Aristot. Hist. Anim. IX. 44. Plin. VIII. 34. Arrian. Indic. p. 329. et Belin ad Oppian. Cyneg. III. 338. laudati Schneidero in Lexic. crit. quibus adjici potest Camus in Notis ad Aristot. Hist. Anim. *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *miltum* apud Lacedæmonios δίκτυν nominatum fuisse Hesychius tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hîc agi, consentaneum est. SCHWEIG.

Ib. τῇσι σαύρῃσι] Conf. ad IV. 183. SCHWEIG.

3. ἔλαφος δὲ etc.] Nihil ab hac assertione abeunt Aristoteles, Antigonus Caryst., Plinius, Ælianus, alii. Falsam aiunt Virgilius, Oppianus, Philostratus, quorum testimoniis Brodæus Miscell. VIII. 13. et Bodinus ad Oppiani lib. II. Cyneget. p. 76. utuntur. Herodoti ævo *cervi* et *apri Libyæ* si defuerint, dicendum erit aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercipi docuit Gatakerus Miscellan. II. 8., et Shaw Itin. t. I. p. 323. WESS.

4. δίκτυδες καλέονται] Satis erit, si Bochartum Hieroz. p. 1010. et Schultensium ad Salomonis Proverb. c. XXX. 26. δίκτυδας hos *mures* uberrime magnaue eruditione ex Græcorum et Arabum copiis illustrasse dixero. *Mures ζυγέριες*, Hesychio *ζυγέριαι*, explicantur *βουνοί*, *colles*: an quod in collibus cubilia posuerint? Quæ quidem inpeditor foret vocabuli expositio. Bochartus Colon. Phœnic. II. 3. *βουνίνοι* refingit, formatum ex *βουνίων*: eam enim herbam esse, quæ Punice *xigar*: inde *ζυγέριες*, sive *βουνίνους*, hos *mures*, quod plantæ ejus esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter,

modo vera. WESS.—Conf. Beckmann. ad Aristot. Mirab. Auscult. cap. 27. De *mure dipode*, indigenis Ierbôa dicto, conf. Shaw, *Voyage* t. I. p. 321. seq. et Bruce, *Voyage aux Sources du Nil*, t. V. p. 146. seqq. laudatos Larchero in Adnot. ad h. l. SCHWEIG.

Ib. ἔστι μὲν Λιβυκὸν] Si Libystina Ζεγύριος est adpellatio, quomodo tandem in barbaræ vocis vi reddenda illa βουνίαν uteretur? quod Noster vocabulum veluti proprium tribuit Cyrenæis IV. c. 199. De his diversis murium generibus agentes Aristot. Theophrast. Ælian. nihil juvant ad hæc illuminanda. Βουνίνοι venit in mentem Bocharto Geogr. S. II. II. cap. 3. et Hieroz. I. III. c. 33. Βουνιάδες etiam dici potuerunt ob quamdam cum *napis* similitudinem. VALCK.

5. τῇσι Ταρτησίῃσι] Docte de his *mustelis* Perizonius ad Ælian. Var. XIV. 4. Animalculum, quod cum his contenditur, numi Cyrenæorum *sub silphio* ostentant in Haymāi Thes. Britan. t. II. p. 124. ubi ejusdem accuratior ex Africa pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censi ac μὴν δέδοδα, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque in paucis discrepans animal, quod hic adcommodatus, sollertissimus Shaw Itin. t. I. p. 321. WESS. *Dipodæ* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. SCHWEIG.

194 1. δημιουργοὺς] Qui conficiendi mellis (cujus in bellariis apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. δημιουργοὶ ἄνδρες, sic et VII. 31. ἄνδρες δημιουργοὶ vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut Casaubono visum erat, apud Athenæum IV. 172. A. legi, τοὺς τὰ πίμματα, προσέτι δὲ τοὺς ποιούντας τοὺς πλακοῦντας (eos qui bellaria conficiebant) οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλουσαν: ubi τὰς—ποιούσας scriptum oportuisse doctissimus animadversor censuit. SCHWEIG.

195 2. Ad lacum, unde Afræ virgines aurum egerebant, Achilles Tat. Amor. lib. I. p. 97. in paucis dissentiens, digitum intendit. WESS.

4. ἐκ' ἄκρæ μωρίην προσδίδαντες] Zacynthii lacus miraculum attigerunt Antigonus Caryst. c. 169. et Vitruvius VIII. 3. Βωρίην et βωρίην qui instaurant, [ut Reiskius,] præter scriptionis vicinitatem, quo nitantur haud perspicio:

dubium mihi quoque, an unquam *βυρσίνη* sola *amphora* sit *coriacea*. WESS. Percommodè sane *μυρσίνη* *myrti ramus* potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolæ arundinum paniculis, citissime sic adhærescens, colligunt, Plinio teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. SCHWEIG. Legatur in primis Hawkins *On the Tar Springs of Zante* in Walpolii *Travels in various Countries of the East* p. 1.

Ib. τῆς Πιερικῆς πίσσης] Asia olim, Plinio auctore Hist. Nat. XIV. 21., *picem Idæam* maxime probabat, *Græcia Picricam*. WESS.

- 196 1. seqq. ἐπεὶ—ἐξίλονται τὰ φορτία etc.] Merces navibus exemptas deponere dicuntur παρὰ τὴν κυματογῆν, in litoris crepidine, prout in Luciani Timone §. 56. dedit T. Faber. Sophoclis *Œdip.* in Col. 1237. ἀκτὰ κυματοπλῆξ, aliis κύματος ἀγῆ et Apollon. Rhodio I. 554., aliquoties etiam Herodoto dicitur *κυματογῆ*. Vide Wess. Diss. Herod. p. 207. Rarius illud Archilochi apud Etymol. p. 47, 22. Ἀκῆ, ἡ ἐξέτης· οὕτως Ὠρος (præbet ista cod. mstus.) Ἀρχίλοχος, Ἰστίη κατ' ἡκὴν κύματος κυανέου: vitiatum senarius attento mendæ moveret suspicionem; corrigatur Ἰστίη κατ' ἡκὴν κύματός τε κἀνέμου, ex p. 424, 18. Enarrans Herodotea Eustath. in Dionys. 752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξελόντες, ὡς φησιν Ἡρόδοτος, ὑποτύφουσι καπνόν: ubi rectius ex Herod. posuisset ἐξελόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελίσθαι vel ἐξαιρῖσθαι adhibetur; nunquam, opinor, ἐξελεῖν. Qualia de his Africanis absque linguæ usu propositarum rerum pretia æstimantibus Herodotus, de Seribus sæpius in eam rem citati tradiderunt, Plinius, Solinus, et Ammianus Marcell. ex Uranii forsitan Arabicis petita; ex quibus Stephano Σῆρες esse dicuntur ἔθνος Ἰνδικὸν ἀπροσμιγῆς ἀνθρώποις. Cum Herodoteis componi poterunt Eustathio l. c. narrata de Seribus: τῶν πωλουμένων τὸ τίμημα σακκίοις ἐπιγράψαντες ὑποχωροῦσιν, εἰτα ἐλθόντες οἱ ἔμποροι καὶ θέντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν· ἐφ' οἷς ἔρχονται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὲν ἀρέσκονται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γε, τὰ ἴδια. VALCK. Nondum exolevisse permutarum hanc mercium in interiore Africa Nigritas inter et Mauros consuetudinem, luculentus testis Shaw Itin. t. I.

p. 393. Valuit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum Orig. Legum, Art. et Scientiar. scriptorem t. I. lib. iv. c. i. p. 265. WESS.

197 1. καὶ τούτων οἱ πολλοί—ἐφρόντιζον οὐδέν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursusnectere instituit. conf. cap. 167. extr. SCHWEIG.

2. τέσσερα ἔθνη] Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis ætate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχθόνων genera tantum recensentur, Νασαμῶνες, Αὐχίσαι, Μαρμαρίδαι, Μάκαι: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.

198 1. εἶναι τις Λιβύη σπουδαία] Putares ob cap. 23. οὐ γὰρ τὴ σπουδαίᾳ νομαὶ αὐτοῦ ἐστὶ, hoc etiam loco εἶναι τι ἢ Λιβ. σπουδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 38. Οὐσὰ τις ξανθὴ, ῥόδα ζητεῖς: inque primis Sophocleum Ajac. vs. 1283. τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαβρεῖ, ubi docte Critici veteres. Non adjicio ex Act. Ap. cap. VIII. 9. λέγων εἶναι τινα ταυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαίῶν, de quo Eustath. Od. p. 1598, 46=311, 41., non me, quominus γεῶν post pauca revocetur, impedit. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora alias adfirmavi. WESS.

2. ἀρίστη γαιῶν Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.] Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει—ἐπὶ τριηκόσια; Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπειδὴ δὲ ἀρίστα αὐτὴ (ἢ χώρα) ἐωυτῆς ἐνείκη, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, I. 193., ubi præterea dicitur esse χωρέων αὐτὴ ἀπασίαν μακρῶ ἀρίστη Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρέων ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαιῶν: multum me iudice præstat γεῶν, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 183. Plurativum γᾶς vel γαίαις qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsán Aristoteli ap. Demetrium π. Ἑρμ. §. 233., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἰχεται γᾶς φυγὰς οὗτος, ubi vulgatur τὰς φυγ. Τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν, Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixere. Γαιῶν habet aliquoties interpres Gr. semibarbarus libri Esdræ: superest, quod ab aliis non animadversum miror, ejusdem libri Græca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistæ Judæi cu-

jusdam additamentis auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς: quod ille, ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, IX. 14. id hic dixit (VII. 84.) ἐπιμειγῆναι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἔθνων τῆς γῆς. Quæ de hac regione subjungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenaicæ regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, δεγᾶ ἁμᾶσθαι τε καὶ τρυγᾶσθαι, perdocte tractatum Ruhkenio ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum ἰθὺς nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

4. τῶν δὲ ἐκφορίων] Τὰ ἐκφόρια τῆς γῆς, *terræ proventus*, illustrantur ad Hesychii Ἐκφόρια. WESS.

199 2. βουνοὺς] Vide Valckenær. supra c. 158.

200 1. Οἱ δὲ etc.] Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὲ Φερετῖμης τιμαροί. VALCK.

Ib. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc.] Idem sonat, ac si dixisset ὅτι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I. 24. et ad IV. 149. SCHWEIG.

3. τὰ μὲν νυν δρύγματα etc.] Barcæi χαλκίως laudabile factum hinc enarrans Eustath. in Iliad. v. pag. 883, 40. firmat lectionem [προσίσχε] a Gron. mutatam: et δρύγματα ὑπόγαια dicta Herodoto vocat ὑπόνομον, *cuniculos*. Alio modo Deme- trii cunicularios Rhodii, Romanos fefellerunt Ambraciote, apud Diod. XX. 94. Livium lib. XXXVIII. 7. et Polyæn. VI. 17. VALCK. Confer Polyb. XXII. cap. XI. nostræ editionis; fragmentum Polybii ad Herone in libello De repellenda obsidione conservatum. SCHWEIG.

Ib. προσίσχε πρὸς τὸ δάπεδον] Æneas Poliorcet. c. 37. ex Herodoteis, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνεῦρεν, ἐνθυμήσας ἀσπίδος χάλκαμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίσχειν πρὸς τὸ δάπεδον τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ κωφὰ ἦν πρὸς ᾧ προσίσχε τὸ χάλκαμα· ἢ δ' ὑπαρύσσετο, ἀντήχει. Sic, puto, hiatibus consarcitis, dederat primitus. WESS.—Non verbo tenus Æneas transscripsit Herodoti locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum Wess. æstimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντι.

quod illius loco exhibent duo codices msssti Parisienses. Ista adjecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quæ mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀπὸ χαλκῶς ἀνῴρεν, ἐνθυμήσας, ἀσπίδος χάλκωμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐπάνω προσίσχειν. πρὸς τὰδε, τῇ μὲν δὲ ἄλλῃ etc.. Ad προσίσχειν facile τῷ τείχει intelligitur: ἐπάνω, *superne*, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς τὰδε, *ad hæc*, quo facto: ἀνεῦρεν, *invenit, reperit* locum, quo cuniculos agebant hostes. SCHWEIG.

201 3. τάφρην] Maluit τάφρον c. 3. 20. 28., aliisque in locis. Suidas, hæc excerpens, τάφρην pro ~~mutabili~~ deposuit in voc. Τάφρος. Cognitissimæ quoque ex Stephan. Byz. Τάφραι et Τάφρη, et plures ejusmodi voces, ut maculæ suspicio cessare queat. WESS.—Τάφρης etiam pro vulgato τάφρου dant S. V. IV. 28., quæ ibi fortasse perinde atque hîc, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum mox, tum IV. 3. alibique constanter ἡ τάφρος mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo jam sæpius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ ψάμμος et ἡ ψάμμη promiscue dixit, IV. 181. 182. itemque σαῦρος et σαύρη, IV. 183. 192. et ὁ κίων et ἡ κίων, IV. 184. I. 92. et similia. SCHWEIG.

5. ἔς τ' ἂν ἡ γῆ αὐτῇ etc.] In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, *μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχωσι*, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox ἀξίη Nostro omne, *quod ea æquo jure debetur*. Habe hoc ex VII. 39. τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμψαι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης. WESS. 'H ἀξίη, scil. τιμή. SCHWEIG.

7. μένειν τὸ ὄρκιον] Parum refert hoc probetur an futurum tempus *μένειν*. Nostrum sequutus in hac fraude Persica narranda Polyæn. VII. 34. tempus habet in talibus usitatius: *στὰς μετὰ τῶν τὰ ὄρκια ταμνόντων ὄμωσεν, ἐφ' ὅσον οὕτως ἡ γῆ μένει, φυλάξιν τὰ συγκαίμενα*: Herodoteo enim verbo respondet τὸ φυλάξιν, neque in istis *μένει* mutandum, nisi scripserit: ἐφ' ὅσον ἂν οὕτως ἡ γῆ μένῃ: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos jurant Locri Ita-

lici ἐφ' ὅσον ἂν τὴν γῆν αὐτῶν καταΐσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις φέρωσιν: *alliorum capita sub tunicis occultata humeris imposuerant.* *Κεφαλὰς* in oraculo Dodonæo Pelasgis edito *capita non viventium, sed fictilia*, laudabili fraude Hercules interpretabatur ap. Macrobi. I. Saturn. c. VII. VALCK.

202 1. τοὺς μαζοὺς ἀποταμοῦσα] Ammonius: *μαστὸς μὲν γὰρ ἔστιν ὁ γυναικεῖος κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μαστὸς γάλακτος*, in codice Bibliothecæ Trajectinæ. *Paria Grammaticorum conplures.* Herodotus passim *μαστὸν* feminis tribuit III. 133. V. 18.; *μαζὸν* tamen II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, masti *μαστὸν* malunt. Labare vero criticorum illorum observationem docent ad Thom. Magistrum doctis viris conducta. Significatissimum autem *περίστιξις*, *tanquam punctis mœnia distincta* mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. WESS.—Conf. IV. 2. ibique notata. SCHWEIG.

203 2. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός] Hinc tamen distant quæ similia videntur HomERICA. ὁ τοῦ πεζοῦ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός sæpius occurrunt apud Herod. Qui Persis paulo post οὐδανὸς *μαχομένου φόβος ἐνέπεσε*, terror fuit Græcis *Panicus* dictus, cujus utpote divinitus immissi non adpareret ratio. Thucyd. VII. 80. *φιλεῖ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δαίματα ἐγγίνεσθαι*: et IV. 125. Euripid. *Rhes*. 36. *Κρονίου Πανὸς τρομερᾷ Μάστιγι φοβῆ, φύλακας τε λιπῶν Κινεῖς στρατιάν.* *Πανικὰ ταραχὰς* vocat Cornutus de Nat. Deor. cap. 27. *Πανικὰ δαίματα*, Eustath. in *Iliad.* ὁ. p. 1021, 32. De adpellationis egerunt origine Eratosth. *Catast.* c. 27. Plutarch. de *Is. et Osir.* §. 14. et Polyæn. I. 2. VALCK.

204 1. ἀνασπάστους] Præstantius hoc, atque in *aliorum ex patrio solo abductione* in Musis tritissimum V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus *ἀνασπάστους ποιῆσαι* amplius complectitur, ipsamque patriæ eversionem. Solent ea in dictione varios se scribæ dare, et *ἀνάρπαστον, ἀνάσπατον, ἀνάσπαστον* commutare, in Demosthen. Philipp. IV. p. 81., Joseph. Ant. Jud. lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. Docta sunt quæ dedere Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 212., et D'Orvillius in Charit. p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus *ἀνάσπατον, ἀνάσπαστον, et ἀνάρπαστον.* Multa dici possent quæ hujus non sunt loci: vid. interim Dounæus in Demosth. p. 8. VALCK.

205 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετίμη] Crudelissimæ mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor Herodotus satisfaceret, et ut formidine poenæ lectores a talibus absterret; adparet ubique historici διάθεσις, qualis Dionysio dicitur Halicarn. II. p. 209. [t. VI. ed. Reisk. p. 774.] Herodoti Pheretima ζῶσα εὐλίαν ἐξέτισε. Qui hoc genere morbi perierint plures enumerantur Menagio ad Laërt. IV. 4. et Kuhnio ad Æliani Var. Hist. IV. 28. In Æthiopis gente Ἀκριδοφάγοις, qui secundum Diodor. III. 29., teterrimo hoc morbo passim adfecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus inficta considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur Hieroclis iudicium in Stobæi Ecl. Phys. p. 10. Secundum Herodotum, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὥς ἄρα ἀνθρώποισι αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται. Ob Dircen crudeliter raptatam Antiopæ furorem divinitus immissum ubi scribit Pausanias IX. 17., expressit hæc etiam Herodoti, ista interserens: ἐπίφθονοι ἀεὶ πως παρὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμωριῶν εἰσι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρους. VALCK. Conf. ad I. 32. et ad III. 40. notata. SCHWEIG.

Ib. ζῶσα γὰρ εὐλίαν ἐξέτισε] Posses ex Tertulliano ad Scapul. cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. Alexander Pseudomantis Luciani c. 59. καὶ σκωλήκων ζίσας, quomodo et schedæ quædam heic loci et in versione Alexandrina Exodi XVI. 20. Id nollem, turpem Vallæ errorem, quo Φερετίμης τῆς Βάττιος, Pheretimæ Batti filis, per omnes editiones sine animadversione propagari. Uxor Batti fuit, non filia; quod evidentissime c. 162. signatum. Vertenti Vallæ non observabatur Ἐκτορος Ἀνδρομάχη: ceteri præterviderunt, non item doctissimi viri Bouhierius et Pavius, quos sequi justissimum. WESS.

